

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YEMİN SERİSİ - II

MÜJDE AKLANOĞLU

"Lütfen inkar etme!
Yanını bilmem ama
yüreğine en çok
ben yakıştım."

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR,
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

II.BASKI

∞
HASREM

Roman

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

EN GÜZEL YARALI YÜREK SEVİLİR...

Hayatının geri kalanını tek bir insanla geçirmek isteyeceğini hiç düşünmeyen Eymen Sancaktar...Hem ruhuna hem de geleceğine aldığı darbelerle, yeni bir başlangıç için yola çıktığında, hiç beklemediği bir zamanda yol ikiye ayrıldı.

Bir ucunda yalnızlık, diğerinde acı...

Nereye dönse gözyaşı, ne tarafa gitse hasret vardı.

Ve bu gerçeğe rağmen inat abidesi hırçın karısının büyüüne kapıldıkça yeminler unutuldu, yasaklar delindi.Yıllarca içinde gizleyip bastırıldığı tutkuları uyanmaya başladığında ise artık çok geçti. Eymen Sancaktar, her ne kadar evliliğini inkâr eden biriymiş gibi görünmeye devam etse de gözlerindeki aşk ve sözlerindeki içtenlik bunu hep yalanladı.

Yeşil gözlü Peri kızını kaybetmekten korkunca paniğe kapılarak hata üzerine hata yaptı ve hatalarına en büyük bedeli ödeyen yaralı taraf o oldu.

Ya şimdi acıttıklarını iyi ederek harekete geçecek ya da sonsuza kadar bahar gözlü sevdiğini kaybedecek! Ama önce kaderine dair tehlikeli sırrıyla sınanacak, korkularıyla yüzleşecek...Bu aşka en ağır kefareti o ödeyecek! İnkâr edilen arzuların ve yasaklanmış özlem dolu tenlerin silsilesine kapılan iki zıt kutupta beliren... İki Yemin... Bir Aşk...

Acaba hangisi kazanacak?

27t

∞
HASREM

www.hasremyayinlari.com

Hemen abone ol

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

*“Çizebilseydim dünyaya
gözbebeklerindeki yeşilin ahengini...
Bahar olacaktı her yer, usul bir
meltem vuracaktı yüreklere,
sahil kenarındaki tuzlu meltem
dokunacaktı tenlere...
Yazabilseydim eğer...
Bende o cevher olsaydı, en uzun şiir
senin adın olacaktı... Ben senin adını
yazacaktım tüm dünyaya Peri'm...
Herkes, destan yazdım sanacaktı.*

*Merhaba arkadaşım,
beni bir solukta okumaya çalışma,
son sayfayı okumaya çalışarak beni
anlayamazsın...*

*Önce dokun sayfalarım hisset,
sonra en başa dön ve sıfırdan başla...
Çünkü benimle bolca güllüp, bazen düşüneceksin,
hatta üzüleceksin...*

*Keyifle oku her satırı,
bir ömür unutma...*

Yemin Serisi - II

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

Müjde Aklanoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

∞
HASREM

*Mutlu hayat, fırtınanın ardından doğan güneş gibiydi.
Daha canlı daha berrak ve daha ışıltılı...
Ama hiçbir güneş, sonsuza kadar böyle parlak kalmazdı.*

Uyumadan önce son konuştuğum...
Uyandığımda ilk konuştuğum olmalıydın.
Hayaliyle konuştuğum değil...
Müjde Aklanoğlu

Herkesin mutlu olabilmek için
Sımsıkı sarılmak istediği birisi vardı.
Benimki sen ol istedim!
Müjde Aklanoğlu

Gururo kadar pahalı bir eylemdir ki
Ucuz insanlar onu asla satın alamaz...
Anonim

Ağzından çıkan her söz kalbime batıyor... Sus!

Eymen Sancaktar, inadıyla dağları bile yerinden oynatan, öfkesiyle kocaman yürekleri kasıp kavuran adam, daha fazla ısrar etmeyi bıraktı, pes etti.

“Bunu sen istedin. Madem sana dokunamıyorum, dokunacağım birini illa ki bulurum. Herkes senin gibi nazlı değil. Bir daha sana asla dokunmayacağım, rahat ol. Birbirimize dokunmayalım, yaklaşmayalım o zaman.”

Öfkesinin esiri olurken hiddetle arkasını döndü. Ve hataya atılan ilk adım büyüktü. Öfkesi içinde kızgın bir volkan gibi kaynarken hisşına yenilen benliğiyle kapıyı çarparak odadan ayrıldı.

Buz tutmuş bedeniyle kaskatı kesilen Peri, titrek elleriyle yırtılmış geceliğinin iki yakasını bir araya getirmeye çalıştı. Hüsrana sarmış kırgın gözlerini beyaz tavana dikip hıçkırarak ağlamaya başladı. Sanki dünya birden sonsuz bir soğuğa kesmiş, her yan buz tutmuştu. Bahara durmuş, aşka yemiş vermiş yüreğinde bir harabe, fırtına, yıkıntı baş gösterirken ruhunda ve umutlarında telafisi mümkün olmayan derin yaralar açılmıştı.

Seviyordu onu. Elini, ayağını keser gibi, geleceğini dününü yakar gibi, hayalini düşünüyken yıkar gibi... Ona koşarken birden bacakları kırılmıştı. Kocasını, deliler gibi seviyordu ama ona, bir kalbi olduğunu ve bir gecelik oyuncak olmadığını bir türlü anlatamıyordu.

Oysa evlilik temiz bir kumaşa dokunmak gibiydi. Kirlenmeden saf kalmalıydı. Anlatamadı...

Biliyordu. Sadece ona dokunamadığı için hırs yapıyor, teninde

nefsini köreltemediği için inat ediyordu. Yoksa sevmiyordu Peri'yi. Sadece şehvetini köreltmek, tenini teninde dindirmek, erkekliğini uyutmak istiyordu. Evliliği; onun için boynuna geçmiş yağlı bir urgan, ayağına dolanmış paslı bir pranga ve parmağına değil ama bileğine geçmiş kelepçe gibiydi. Bunu en acı şekilde defalarca söylemişti. Acıtarak umutlarını yıkarak gelecek hayallerini çalarak belirmişti ve umut bağlamaması gerektiğini tembihleyip durmuştu. O zaman, neden onu cehenneme atmak için bu kadar ısrar ediyordu düşüncesiz yanı? Aşkıyla yakıp kül etmek için ve bir yudum su vermemek için zalimlik ediyordu.

Bırakacaksa neden inatla canını yakmaya çalışıyordu? Seviyorum, demişti. Aşk değilim ama kıymet veriyorum... Verse canını yakar mıydı?

Of Allah'ım! Bu noktaya ne ara gelmişlerdi?

Sitemleri ne ara bu kadar acı ve kötü olmuştu? Yaraları ne ara bu kadar derinleşmiş de şifa tutmaz olmuştu? Ok olup yüreğine sapladığı her sözle, canı biraz daha derin, biraz daha kuvvetli yanıyordu.

"Ağızından çıkan her söz kalbime batıyor... Sus!" dememek için, nasıl da kendini sıkırmıştı. İçi sıkıldıkça çığlıkları dudaklarında düğümlendikçe yumruk olmuş elleriyle yatağa defalarca vurdu. Vurdu... Vurdu... Ve bir daha vurdu. Sonra yatakta yan dönüp dizlerini karnına çekti. Karnı ağrıyormuş gibi, geceden korkup annesinin şefkatli kollarını arıyormuş gibi, bedenini baba şefkati sarıp iyi etsin diye bekleyen üzgün bir masum gibi, kocaman yatağın içinde umutsuzca büzüldü. Anne karnındaki cenin gibi olurken onun kadar tasasız ve bihaber olmak istedi. Olmadı...

Çaresizce titreyen ellerini bacaklarının arasına koyup, yaşlarla dolan güzel yüzünü yastıklara gömerek ondan ayrı ama onun kokusuna maruz kalarak gözlerini kapadı. Kaosun ortasında çırpınan benliği çaresizliğe yenik düşene kadar, yüreği kırık bir biçimde atmaya kesene kadar, bedeni yorgun düşüp uykuya dalana kadar ağladı.

Oysa bilseydi adam, kadın en güzel romandı. Maalesef ki her erkek okumayı bilmiyor ya da sözcüklerin önemini anlamıyordu. Ondan dolayı hoyrat ve kıymet bilmez davranıyordu.

Alacalı renkleri kuşanmış gün ona inat neşesini sunar gibi ren-

gärenk bir cümbüşle ağarmış, tüm keşmekeşliğe sessiz kalan hayat, hiçbir şey olmamış gibi yeni bir serüvene ışık saçmıştı.

Deli danalar gibi odanın dört bir kenarını arşınladıktan sonra, aklını toparlamak için biraz rahatlamayı düşündü Peri. Odasını topladı, dolabını düzenledi ama zaman geçmedi. Nereye dönse kocası, nereye el atsa ona dair anılar sinmiş eşyalarıyla savaştı. O da sabahın erken saatleri olmasına rağmen odasından çıkarak biraz ferahlamak istedi. Aslında odadan çıkmak da yataktan kalkmakta da istemiyor, dermansız hastalar gibi uyumak ve uyuşmak istiyordu. Fakat ona göre değildi ki kederlenmek.

O kimdi ki? Derdini bile özgürce yaşayamayan bir sığıntı. Herkesin sırtında yük, hayata fazlalık gelen bir yabancı. Tek başına hayatının yalnız yolcusu. Annesinin yetimi, babasının öksüzü, amcasının fazlalığı, kocasının zoraki karısıydı...

Aklını başına devşirip kendini rahatlatarak odadan çıktığında, biraz daha iyiydi. Hayır, kendini kandırıyordu. İnsan nedense en çok üzülürken kendisine yalan söylüyordu oysa kırılmamış gibi durmak daha çok kırılıyordu. Daha dün ısıt ısıt yanan cildi capcanlıyken bugün somurtuk yüzünde hüznün çalkalanması, gözlerinin altında iri halkalar hâlinde mor çöküntüler dans ediyordu. Dayak yemiş gibiydi. Üstelik tecavüze uğramış gibi efor harcamışçasına güçsüz, kemikleri eklemelerinden ayrılmışçasına canhıraştı.

Tüm gece ağlayarak bir umut beklemişti kocasını. Ama Eymen, geceki tartışmadan sonra çekip gittiği odaya bir daha asla dönmemişti. Belki de iyi olmuştu. Düşününce kırdıkları, kırıldıkları kadar yıprandıklarını da anlamıyorlardı.

Kotuna sürtünen cansız parmaklarının kavramakta olduğu anahtarını dalgınca pantolonun cebine koyup asansöre yöneldi. Asansörün önünde birkaç müşteri daha vardı, sessiz ve ruh gibi bir hâlde onlarla birlikte gelmesini bekledi. Onların çağıracağı asansöre geçtiğinde, sırtını dalgınca duvara yasladı. İlk kapı açıldığında, biri indi. Bakmadı. İçeridekiler yok gibiydi onun için. Kimseyi görececek durumda değildi esasen. Kapı, ikinci defa açıldığında ise kat numarasına bakmadan, o da dalgınca diğer kadının peşinden çıktı. Dışarı çıktığında buranın lobi olmadığını fark edince gerisin geri döndü. Fakat asansörün ka-

ptısı çoktan kapanmıştı. Döğmeye basıp gelmesini beklerken dalgın bakışlarını hole çevirdi.

Ve gördüğü gerçekle, öylece donakaldı. Omuriliğinden aşağıya iri bir yel geçişirken, ayak parmaklarına kadar tüm tüyleri üşüyerek diklendi. Yutkundu. Sanki gırtlakını kuvvetli bir el sıkışmış gibi savaşıarak yutkundu. Çok sonra donmuş düşüncelerinden sıyrılan kırgın kalbi, hızla atmaya başladı.

Eymen! Bir odadan çıkıyordu, o da dalgındı. Salaş hâli göz yoruyor, gergin hâli iç acıttıyordu. Kapıyı çekip çıktığında apansız göz göze geldiler. Peri'nin içi acıdı kocasının şu berduş hâline. Koyu kahve gözlerindeki serkeşlik yüreğine ok olup battığında, pişmanlıkla sarsıldı vicdanı. Ama Eymen o yok gibi umursamıyormuş gibi hatta sanki onu görmüyormuş gibi boş bakıyordu yüzüne. Bir insan ancak böyle acıtırdı, umursanmayarak...

Adam irkildi. İşte o anda, bir terslik olduğunu anladı. Çok mu kızgındı ya da kırgın? Ama Peri de kırgındı, o da, onun kadar kızgındı. Fakat Eymen şaşkın olmaktan ziyade, şok olmuş gibiydi aynı anda, sarsılmış gibiydi. Ya da Peri bunları kafasında kuruyor, üzgün olduğu için saçmaktıydı.

Peri, ona kırgın gözlerle baktı. Böyle olsun, bu raddeye gelsinler istememişti. Virajlı yolları bir çıkmaza batmıştı ve ne yöne dönecekti kayboluyorlardı. Kısaek bir an, öylece bitap hâline baktığında adam, ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi Peri. Sadece durdu ve gözlerini küskünce nazlı nazlı kırıştırdı. İçini rahatlatmış istemesine zihni, *belli ki başka bir odada kalmış, dedi* yüreğine. Anlayışlı davranmaya çalıştığını, hatta kaygılı yanını ekarte ederek kavga ettikleri için ona zaman tanımaya çalıştığını düşündü.

Ancak genç adam olduğu yerde donmuş, mum gibi durup ateş gibi yanan gözlerinin eşliğinde sert sert bakmaya devam edince Peri, o isyankâr bakışların altındaki suçlanmada ezilerek bu hiddetli duruşundan gözlerini kaçırmaya çalıştı. Öfkeliydi hâlâ güzel kahveleri. İçinden geçen yıldırımlar yüreğinde şaklıyordu. Suçlarcasına bakıyordu kısılmış kuzguni gözleri. Her ne kadar gözlerini ondan kaçırmak istese de bir süre sonra bunu yapamadı. Bakmak istedi

gözlerine, hiç durmadan bakmak ve kendini anlatırken af dilemek. Zihnindeki bencil düşünceden aklanmak...

Yerinde hareketlendi. Ve gerçekleşen olayla, hareketlendiği gibi olduğu yerde donup kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Başından aşağıya kaynar sular akıtılsa ancak canı bu kadar yanardı.

Sanki kabuslarından fırlamış gibi kırpıklarını kırıştırdığında, bormozlu zarif bir kadın, darmadağınk yüzüne yakışan işveli gülümsemesiyle, kapıyı açmış ve kocasına sınışarak yaklaşmıştı. Üstelik mahrem bir yakınlasmayı belirircesine, yanağına içtenlik dolu bir buse bırakmıştı. O bir şeyler söyleyerek ceketini eline tutuşturup kolunu okşarken bir yerlerde deprem oluyordu. Fırtınalar vurmuştu çok uzun zaman önce viran olmuş hayal bir kentin yıkıntılarına, kasırgalar kopmuştu en korkulan mabetlerde. Tükenmişlik sarmıştı her bir solugunu Peri'nin.

İşte o anda dünya üzerine yıkıldı ve başından aşağıya kılıçlar saplanırcasına nefesini kesti.

Aşk-ı âlem, erken gelen kıyameti yaşadı o kısacık zamanda. Kalbi atmayı kesti, beyni çalışmayı durdurdu, bedeni tüm iradesini tüketti.

Eymen istediğine sonunda erişmişti öyle ya! Sonunda, biriyle bedenini rahatlatmış, nefisini köreltmış, ondan alamadığı zevki başkalarından talep etmişti. İhanetin ağır hançeri yüreğine saplandııkça içinde ölen tek şey aşkı değildi artık. Umutları, hayalleri, ona dair dile dökülemeyen en güzel sözleri de tükenmiş, ölmüş, yok olmuştu.

Lanet olsun, şimdi elini yüzüne kapayıp...

Hayır, hayır!

Üzerine atılıp yakışıklı yüzünü parçalayarak haykıra haykıra ağlamak istiyordu. İstiyordu ya... Ona hesap sormaya hakkı olmadığı tokat gibi yüzüne çarptıkça da bu kızgınlığı ona değil daha ziyadesiyle kendine dönüyordu.

Aşk senin neyine Kül Kedisi Peri!

Kırık kalbinin parçalarını topla, fazlalık soluklarını yokla... Sil-kelen ve çaktırma!

Vakur bir duruş sergileyen Eymen, başını geriye sakince attı ve ona isyan eden gözlerini yüzüne ok gibi daktı. Çekinmeden, umur-

samadan, zaferini kutlarcasına öldüren bakışlarını bir canilikle göz bebeklerine odakladı.

Ve dünyaları üzerine yıktığı genç kıızı, tek bir bakışla öldürdü.

Oysa Eymen onu neden umursadığını hâlâ anlayamıyordu. Kendisinde bir gariplik mi vardı? Yoksa yaşıyor muydu? Hayır, kesinlikle! Aksine sıhhat dolu bedeninden gayet memnundu çünkü hâlâ sağlık fişkırıyordu. Lâkin şu da bir gerçektir ki; ortada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hissediyordu. İçinde, birine ihanet ediyormuş gibi onu kemirip duran bir kurt yüreğini kuruntularla yiyordu. Eğer bu tuhaf vesveseli his olmasaydı, gecesi çok daha güzel sonuçlanacaktı. İsteddiği gibi.

O kadına başka zaman dayanmak ve istediğini elde etmesini sağlamak ne kadar kolay olurdu. Kadın tam bir afetti. Alımlı, ateşli, ayartıcı ve işinin ehli. Ancak asıl olan, gözlerinin sadece yeşil bahar bakışları aramasıydı. Bıraktığı anki gibi buğulu, yaralı, kırılgan bakan bakışları değil, öptüğü zaman mahcupça parlayan, kızınca çakmak çakmak yanan, düşününce fırtınalı bir göl gibi kabaran ve gülünce kedi gibi kısılan güzel gözleri. *Bunun tek bir sebebi var*, dedi. Evet, Pelin! Tek sebep ona verdiği yemin, mezarının başında ettiği yemindi... Ve üzerine oturan nikâh yükü!

Şu ana kadar milyonlarca kez birileriyle birlikte olmuştu. Fakat maalesef ki tek bir anında dahi suçluluk hissetmemişti. Ama şimdi... Bu garip hisle neler düşündüğüne bir anlam veremiyordu. Eğer nerede yanlış yaptığını ya da neyin yanlış olduğunu bilseydi, bunu hemen çözüme kavuştururdu. Neye, kime ihanet ediyordu? Ölene mi, gelene mi? Kadına dokunan ellerinin neden titrediğini, ateş gibi yanan bedeninin kavrulmak yerine, arzusunun buz kestiğini, tenindeki o saf şehvetin neden tereddüt ettiğini, tutkunun, ihtirasın apansız geri çekilme sebebini bilmiyordu. İçini çekerek başını sarstı. Belki de artık gerçekten yaşıyor olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Otuzlu yaşların başında mı? Bu çok saçmaydı.

Yanındaki kadının varlığını sonunda hissetmiş olacak ki başıyla centilmen bir jest yapıp, usulca karısının yanına yürümeye başladı.

Peri, onun her adımının ıptırısını, tokmağın davula varması gibi kulaklarında duyumsuyordu. Kalp atışları onun her adımında, biraz

daha zayıflıyordu. Karnı da ağrımaya başlamıştı üstelik. Sonra ruhu gibi etrafını saran hazin sisin anlamı içini acıtarak oyan, kaygıya sevk eden telaşın adresini çözemiyordu. Öyle şiddetli bir ağrıydı ki bedenine nükseden. Karnı kasılırken iki büküm, dizlerinin üzerine yıkılıp olmayan sancının acısıyla hiçkırı hiçkırı ağlamak istedi. Ve ulaştığı sert bakışların menziliyle, gözleri donakaldı.

Eymen'in hırpanice saç başı dağılmış, hadsiz bir savaşla geçirdiği gecesinin zaferinin nasıl bir nahoş tecrübeyle geçtiğini ona kanıtlıyordu. Gömleğinin düğmeleri bir serkeş gibi yarıya kadar hâlâ açık, serseriler gibi umursamazdı. Ve gömleğinin yakasına döndü ağlamaklı bakışları. Orada, bu yalan hikâyeyi damgalayan pembe bir ruj lekesi vardı. Aşkın son kelamına, son noktayı koyan mürekkep gibiydi duruşu. Ve o son darbeye birlikte, tüm umutları da yıkılmıştı. Dişlerini sıkıdığı gibi, arkasına bağladığı ellerini de sıkmaya başladı. Çok değil, kısacık bir an sonra, elinin içinde bir nemlenme hissetti. Canı yanmıyordu. Sadece elinin içinden, ılık bir şeylerin aşağıya aktığını hissediyor, tımaklarını, batırdığı etinden geri çekemiyordu. Güzel gözleri sislenmeden hemen önce sadece onun yüzüne bakmak için zorladı kendisini.

Sevdiği adamın hayatında, evinde ve bedeninde fazlalık olduğunu anladı.

Sanki... Sanki üzerine bir deve yıkılmış, elini kolunu hareket ettiremiyor, nefes almak için uğraşıyor ama başaramıyordu.

Oysa Eymen onu tedirgin eden düş kırıklığını ve üzüntüyü yüzünden okumuş olmalıydı. Ama aldırmadı. Yüzü bembeyaz, acıyla titreşen gözleri süzgündü, aldırmadı.

"Günaydın." dedi hiçbir sıcaklık taşımayan hafif sesiyle. Açıkça meydan okuyordu. Öylesine ilgisizdi ki kibirden ve öfkeden arınmış tok sesi, hiçbir duygu ibaresi taşımıyordu. Ve lanet olasıca yakışıklı pervasız yüzünde, tek bir pişmanlık emaresi yoktu.

Pişman mı yoksa memnun muydu?

Gerçi ne önemi vardı artık, bitmişti. Öyle ya bu evcilik oyunu, uyduruktan aşk hikâyesi, sonunda mutsuz finalini görmüştü. Hayatlar Türk filmleri gibi Yeşilçam kokmuyor, o pembemsi masallar gerçekte yaşanmıyordu. Külkedisi hep külkedisi, prens hep prens olarak

Müjde Aklanoğlu

kalıyordu. Sahneler kapanırken kulaklarında alkış yerine kırılan kalbinin bozuk ritmini inletiyordu.

Ne çocukluk ama! Nasıl inanabildim, diye düşündü. Çok cesurdu. Ona neden böyle gözü kapalı inanmıştı ki? Saflığın da bir sınırı vardı öyle ya! Ve Peri, artık saf değil, dangalaklı.

"Günaydın demiştin." dedi Eymen homurdanarak.

İnadına yapar gibi yüzüne bakan adama inat, "Sa... Sana da... Günaydın." derken yüzüne, acıyla hışırtı *benim günüm artık hiç aydın olmayacak*, der gibi bakan gözlerini ondan başka yöne çevirdi. Başını yana kırıp sabırsızca asansörün gelmesini bekledi.

"E-Ecem..." Boğazını temizledi. "Kalıvaltıya bizi bekliyor-muş." Kısıp sesindeki mırıltılar ruhsuzdu. Yüzüne vuran mutsuzluğu ve utanç içindeki tüm cesareti bedeninden çekilirken o yıkılmaz gücünün kaybolduğunu hissediyordu. Onu yok saymak ama her şeyden çok, onun o yıkıcı okşayışlarını, kandırıcı latif flörtlerini ve istekli bakışlarını benliğinden silmek istiyordu.

Peri başını yana yıktı, omzunun üzerinden sadece göğsüne baktı, zira yüzüne bakarsa kaldıramaz, ağlardı. Ruhuna sabitlediği son metanetini kaybetmeden önce, başını salladı.

"Ben şimdi iniyordum. Bir diyeceğin var mı?" Sesi titremişti. Her ne kadar kendini zorlasa da yerli yerine oturmayan sesini kontrol altına alamamıştı. Ağlayacağını anladığında, kederli başını aşağı çevirdi. Bir kurtarıcı gibi *dingleyen* kapı açıldı ve bunu bir fırsat bilen Peri içeri girdi.

Var, demeyen Eymen, üzgünce gökyüzünden kayan yıldız gibi umutsuzluğa kayan kıza bakarak "Ben odaya çıkacağım, sonra da şirkete gideceğim. Size afiyet olsun." diye buz gibi sesiyle homurdandı.

Örperdi Peri. Tüm söyleyeceği bu muydu? Onca zaman ona kıyamayan sevdiği, bir anda yüreğine binlerce hançeri zalimce sokup çıkarmıştı sanki. Tüm hayallerini hunharca katletmişti.

Umutları, su gibi parmaklarının arasından kayıp giden Peri, gerdiği dudaklarına yalancı bir gülücük kondurdu. Oysa Eymen onun dudaklarının titrediğini, gözlerinin cam bilyeler gibi dolmaya başladığını, kırgın kirpiklerinin kapanmak için savaştığını görüyordu.

Yemin Bozdum Yolunda

Nefesi sıklaştı bunları hissettiği için. Karanlık içindeki bir şeyler gün yüzüne çekiliyordu. Çok geç kaldığı şeyler...

Vicdan ve pişmanlık gibi...

Peri ne kadar zorlasa da içinde başlayan fırtınaları bastırmayı, saklayamıyordu harabeye dönmüş umutlarını. Yüzündeki rengi bile kâğıt gibi olmuştu.

Kapı usulca kapanmaya başladı. Oysa Eymen o kısacık zamanda, saniyelerin aktığını hissederken kapı kapanana kadar karısına bakmaya devam etti. İçinden fışkıran hisle kapıyı yumruklamak, merdivenleri tırmanıp peşinden koşmak istedi.

Biliyordu, şimdi ağlıyordu. *Ağlama Perim*, demek istiyordu ama diyemedi. Elleri yanında yumruk oldu.

"Ağlıyor musun?" diye mırıldandı acı acı. Sonra gözlerine bakıp "Dokunmadım bile. Senden başkasına dokunamadım, olmuyor." demek istedi. Yüreğine bir hançer, paslı bir çivi, öylesine bir acıyla saplandı ki kanırtarak yerinden sökmek istedi onu ama yutkundukça daha çok dibe çakıldı. Olduğu yerde, dörtlüce doludizgin giden yüreğine inat kendini sonsuza katlayarak kilitlenmiş bacaklarıyla mih olup çakılı kaldı. Bir tane daha yoktu şu andan, her anı yegâneydi ama kaçırdı. Peşinden gitmedi, o sözleri de söylemedi. Gözlerini kapayıp başını arkaya attı ve dişlerini sıkarak bir süre öylece durdu. Kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Peki, neden suçlu hissediyordu o zaman? Onu sevmiyordu. Yakında nasılsa ayrılacaklardı, bu iş bittiğinde karısını her anlamda kaybedecekti. Ha şimdi ha sonra, ne fark ederdi, bu zaten olacaktı. Peki, neden pişmandı?

Vicdanına sırt çevirmeyen dudakları kıpırdadı ve ruhuna usulece fısıldadı.

"Ağlama... Lanet olsun ağlama!"

"Ağlamıyorum!" dedi genç kız yanağındaki yaşları silerken hırsla, nazlı omuzları daha hızlı kalkıp iniyordu kırıldıkça. "Ağlamıyorum, sadece... Sadece lanet olsun! Sadece... Niye yaptım?" dedi iki dizinin üzerine, asansörün zeminine sertçe çakılırken Peri. Elini yumru yapıp yere sertçe vurdu. Dudaklarından çıkan hışırtılarıyla bir daha ve bir daha... Vurdu ha vurdu... Parmaklarının üzeri yüzü-

lene, kanı zemine bulaşana, kolu yorulana kadar defalarca vurdu da canının yandığını zerre hissetmedi.

Kafasının içinde bir şeyler dağılmıştı sanki. İçinde umut olan her şey can çekişmişti. Bir masal taç yaprağına bürünmüş umutlarını tek tek dalından koparmıştı. Bütün bu olup bitenleri kendisine açıklayamıyordu. Karnı kasılmaya başladı. İki elini karnına bastırıp sancılar içinde kıvrılırken acıyla inledi. Sanki biri karnını keskin bir kılıçla ortadan ikiye ayırmıştı. Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlarken karnına ellerini daha şiddetli bastırıyordu. Kapı açıldı o vakit. Bir genç adam, onu böyle işkence çeker gibi yerde acıyla kıvrıyor olarak görünce endişelenerek dışarı yardım için seslendi.

O sırada sıkınca lobide bekleyen Ecem, şaşkınca asansörün gelişine bakıyordu. Kalabalıklaşmaya başlayan yere merakla ilerledi. Her ağızdan bir ses ve *ah vahlar*, çıkıyordu. Önündeki kalabalığa bakmak için merakla, ayakucunda yükseldiğinde, Peri'nin yerde iki büküm olduğunu gördü. Bir an kalbi kasılırken nefesini tuttu. Hızla önündeki adamları iteleyerek kabaca yolunu açtı. Panikle yengesinin yanına diz çöküp endişeyle kendine çekti.

"Peri, neyin var?"

Peri ellerini biraz daha bastırdı karnına. Konuşamıyor, ter su içinde kalmış yüzüne saçları yapışmış, gözyaşlarıyla ıslanmış teni kızıla çalışıyordu.

Kesik kesik solurken "Ka-karnım... A-ağrıyor..." dedi titrek sesiyle. Kelimeler dilinde, derin boşluklar oluşturmuyordu.

Ecem kapının yanındaki düğmeye basıp meraklı seyircilerden kurtulmayı amaçlayarak asansör kapısını kapadı ve odasının düğmesine bastı. Milletin, daha fazla bu perişan gösteriyi izlemesini istemiyordu. Peri'yi kendine çekip "Çok mu ağrıyor, doktora gidelim mi? Dur hatta abime haber verelim hastaneye..." dedi korkuyla.

Peri'nin dudaklarından güçlü bir haykırışa karışmış, hıçkırık koptu. "Yüreğim acıyor... Çok acıyor..." dedi dudaklarındaki kelimeler yerini yeni hıçkırıklara bırakırken. "Canım acıyor... Öldürdü... Yüreğime kıydı!"

Ecem o anda anladı bir şeylerin ters olduğunu. Genç kıza sarılıp sıkıca kendine çekti. Kapı açıldığında, onu zorlayarak ayağa kaldırdı.

dı. Perişan olmuş yengesini odasına kadar, neredeyse sürükleyerek götürdü. Peri bir an olsun durmadan hıçkırarak ağlıyordu. Kapıyı kapatıp elindeki çantayı yere fırlatan Ecem, Peri'nin koluna girdi. Yatağa yanaştığında, yığılmış bedenini kan ter içinde kaldırıp oturmasını sağladı. Sonra da ayaklarını kaldırıp yatağa usulca devirdi. Ayakkabılarını çıkardığında yengesinin bedeni titriyordu. Şefkatle ilgileniyor ama sürekli hıçkırarak ağlayan kadına nasıl yardım edeceğini bilemiyordu.

"Abimi arayacağım, böyle olmaz..." dedi çaresizce. Telefonunu almak için çantasının yanına yönelmişti ki "Sö-söyleme!" dedi güçsüz sesiyle yengesi yakararak.

O sırada kocasının varlığını iliklerine kadar acı içinde hissedilen Peri, kendisini bir buz parçası gibi hissetti. Kaskatı ve erimeye mahkûm. Hiçbir şey düşünemiyor, kimseyle konuşmak istemiyor, tek ve bir zerre kadar yokmuş gibi davranmak istiyordu.

Ecem itiraz edince, "Bilmesin... Ne olur!" diye neredeyse yalvardı.

Ecem birden arkasını dönüp kuşkuyla gözlerini kıstı. Hızla yanına gitti. Yatağa çıkarak Peri'ye belinden sarılıp kendine çekti. Başını göğsüne yaslayıp ıslanmış kırmızı yanaklarını şefkatle sildi. Terden şakaklarına yapışmış saçlarını, geriye çekti.

"Bana anlatacak mısın ne olduğunu? Abim... O mu bir şey söyledi? Kırdı mı, üzdü mü seni?"

Peri başını salladı. Kollarını sıkıca genç kızın beline dolayıp ondan güç alırken sadece "Bitti." dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Her şeyi bitirdi."

Bu söz, her şeyi en güzel şekilde anlatmıştı.

O gün, çok kez ağlama krizlerine yenilmişti Peri. Ne yaparsa yapsın, zihninden gördüğü o hazin sahneyi silemedi. Canı her seferinde ilk gördüğü an gibi, dehşet içinde yandı. Nebahat Hanım'ın telefonları bile, teselli olmuyordu artık bitmiş evliliğinin hazin çöküşüne. Zavallı kadın, onları olan inancını iyiden iyiye tazelemiş görünüyordu, onlardan ses çıkmadıkça umutları çoğalıyordu. Sanki balayına çıkmışlar gibi umutla konuşuyordu. Ve Peri onun hayallerini yıkarak endişelendirmek istemiyordu.

Hani derlerdi ya zaman hızla geçer diye...

Acı zamanla geçmiyor, artarak büyüyordu içinde. Onu her gördüğünde yıkılıyordu dünyası. Kalıcı hasarlar bırakıyordu geleceğinde. Susuyor, sessiz kaldıkça isyanları, içinde kutsal olan ne varsa yıkıyordu. Gözlerine bakmıyor, sesine ses sürmüyor, ruhuna akıyordu.

Güvenini kırmıştı. Umutlarını, hayallerini, içine ektiği aşkını ve ona dair ne varsa yıkmıştı. Hakarete uğramış, cinsel bir nesne olarak görülmüştü. Onunla odasında seviştiği yani denediği günü ne zaman hatırlasa, ateş gibi bir ter kaplıyordu her yanını. Pişmanlık ve garip bir haz... Buz kesiyordu ruhu nefes alamıyordu. Bu olay hayatının en büyük kabusu olmuştu. Oysa onun duyguları, böyle bir çağırışma uygun değildi. Narindi Peri, kırılgan ve sevilesi. Her kadın gibi, aşka muhtaçtı. Onun nasıl bir insan olduğunu görmezden gelmişti. Defalarca *evli kalmayacaklarını* söylediği hâlde, saf bir ergen gibi âşık olmuş, bu da yetmemiş hayaller kurmuştu. Ve sonuç! Kurduğu hayallerin altında kalmıştı.

Kendini ona... Eymen Sancaktar'a nasıl layık görürdü? Basın, ondan iş dünyasının parlak çocuğu olarak söz ediyordu. Her sohbetin başlıca konusu açıldığında kadınlar onun yakışıklılığından dem vuruyor, çevresindeki herkes kusursuz meziyetlerine hayran kalıyordu. Ama bu durum ona her istediğini yapma hakkını vermezdi ki! Sevmişti... Ve hâlâ sevmeye devam ediyordu. Onun statüsünü ya da yakışıklılığını sevmemişti. Alaycı dudaklarını çapkınca kıvrışını, güzel kahvelerini gür kirpiklerinin içine muzırca saklayıp yıldız yıldız parlatmasını sevmişti. Sosyetenin parlak çocuğu Eymen Sancaktar'ı, öksüz ve yetim olan Peri, hakkı olmadan sevmiş ve gerçeği çok hazin bir şekilde görmüştü. Sahipsizliği bir bıçak gibi bir kez daha acı bir darbeye yüreğine işledi.

Sonraki iki gün boyunca Peri, Ecem'in odasında kaldı. Ağlayarak geçen, sessiz çılgınlıklarını suskunluğunda boğan gencecik bir kız... Çaresizliğin deryasında yorgunca kulaç atmaya mahkûm olduğunun bilincinde, yaşamak için savaşmaya devam etmişti.

Sonrasında ise gün içerisinde kendi odasında zaman geçirip akşam olduğunda görüncesinin yanına gelerek zaman doldurmaya

başladı. Eymen hayli yoğundu ve esasen Peri'nin de onu görmeye tahammülü yoktu. Fakat kaldıkları yer neticesinde karşılaşmaları elbette ki kaçınılmaz oluyordu. Birçok defa, buz gibi bakışlarla çarpışarak sert sözlerle savaşarak değil, aksine durgun ve kırılgan hâlde bakışarak karşılaşmışlardı. Bu durum burada böyleydi ya eve döndüklerinde ne yapacaklardı? Kaçacak deliği olmayacaktı ikisinin de. Aynı oda, aynı yatak ve sınırsız pişkin bir koca...

Bunu fark ettiği an neyle yüreği kasıldı. Ona karşı çaresizdi. Ya direnemezse ya yenilirse ona ve bu dik durma savaşını kaybederse...

Bunu o zaman düşünecekti. Onun, hayatına tekrardan dilediği gibi müdahale edebileceği düşüncesiyle delişete düşüyordu ama yine de elinden başka bir şey gelmiyordu. Ne onun hayatına karışabilirdi artık ne de onun kendi hayatına karışmasına izin verebilirdi. Umu-yordu ki boşanma işlemi buradan gitmeden önce gerçekleşirdi de o güzel insanların üzgün hallerini görmemiş olurdu böylece. Nebahat anne onun için bir el, Eray baba yabancidan farksız olmamalıydı. Ecem de zamanla unuttur giderdi zaten, konu çabukça kapanıp bitirdi!

Peri'nin kendini kandırmakta üstüne yoktu. Bu düşündüklerinin olmayacağını elbette ki biliyordu ama bunu kabullenmiyordu.

Umut işte! Bir süre sonra belki de Peri diye bir kişinin varlığı bile hatırlanmazdı!

Genç kızlık hisleri, içinde bir kasırga gibi patlayıp cesaretini yok ederken yüzüne yine o sahte joker maskesini taktı. Hiçbir açık vermemek için, o güne kadar edindiği tüm oyuncu birikimini kullanarak yalan bir oyun oynamaya başladı. Herkese mutlu ve huzurlu, özgür, çok sevilen Sancaktar gelini resmini çizmeye devam etti. Ve bunu yaparken yavaş yavaş tükendi. Kâğıttan evler yapıp papaza kızdı, jokere küftetti, valeyeye isyan edip kızını yırttı ve kâğıttan evin içinde nefessiz kalarak krala küstü.

Bu adam; ne zaman aklına gelse, asabı bozuldu.

Oysa Eymen arsız bir duruşla, yüzsüz bir vakarla her zamanki gibi karşısına geçip sanki aralarında onların bildiği sır gibi bir gerçek olmamışçasına kısa kısa konuşmalar yapıyordu. Tırnakları elinin içi-

ne batarken nasıl yüzüne geçmiyor, tekmeleri hayâlarını ve dizlerini nasıl dövüyordu, hâlâ taşıyordu Peri.

Erkaza yalnız kaldıklarında ise Eymen ona sadece ve sadece çikolataya yemeyi unuttu, diyordu. Ve o, Peri'nin şekerlere ya da çikolatalara dokunmadığını bilmesine rağmen, çekmecesine her sabah ne koymaktan vazgeçiyor, ne de sormaktan çekiniyordu.

Yine o akşamüstü Ecem'in ısrarlarıyla otelden çıktılar. Peri dalgın, Ecem düşünceli. Ana caddeye kol kola gezirken genç ve eteyleyici bir adamın Ecem'in etrafında biraz gizli, biraz cesurca pervane gibi dolayışığı Peri'nin dikkatini çekti.

Bu genç adam mütemadiyen onun geçtiği yoldan gidip geliyor ve sürekli yollarının keşişeceği an için zaman kolluyordu. Hatta birkaç defa bu güzelnli sarışın adam yanına gelmeye meyledince kollarını çatarak adama kızmıştı. Öfkeli gözleriyle onu geri püskürtmek istemesine rağmen, adam garip bir alayla, özel bir inatla neredeyse durup konuşacak gibi bir tavra bürünmüştü. O, öyle ısrarla baktıkça da Peri korkarak daha çok avılmıştı görüncesinin koluna. İçinden ürkek, dışından cesur bir hâle bürünmüştü.

Daha fazla dayanamadığı anda ise, "Ecem, yoksa benden bir şeyler mi saklıyorsun? Senin çıktığın bir adam mı var? Ben, Cem'le ilgilendiğini sanıyordum" diye sormayı başarmıştı.

Ecem o sırada baktığı vitrinlerden gözlerini çekip "Ne demek istiyorsun Peri, bu da nereden çıktı? Hem o vezir gözlü devle ilgilendiğim falan yok. Olsa bilerdin herhâlde. Senden gizlim mi var benim?" diye kızgın çıkışınca Peri kollarını çattı. Bakışlarıyla ileride arabanın içinde oturan adamı göstererek "Şunu demek istiyorum adamın biri sanki bizi takip ediyor gibi, yani seni. Yoksa bu..." dediğinde aklına gelen şeyle dehşete kapılarak susmuştu.

İşte o zaman Ecem gözlerini onun baktığı yere çevirdiğinde, yüzünde öyle bir öfke belirdi ki adam bile suratını asmıştı. Östelik gözleri deli deli bakmıyordu geçen seferki gibi ama yüzü hâlâ o ür-kütücü sertliğini taşıyordu ve Ecem bu duruştan ürküyordu. Aldırma-yormuş gibi yengesinin koluna girdi ve gözleri dolu dolu, donuk bir sesle "Sana anlattığım mesele, işte şırdı tam da karşında duruyor. Hadi gidelim Peri," dedi.

Peri'ye gelince aslında, zaman zaman umutsa da uğruna varını yoğunu feda edebileceği tek bir amacı vardı; ya kalıp savaşmak ki bu imkânsız bir gösteri olacaktı ya da mantıklı yanını aklına devşirip bu adamları kurtulmak ve en az zararla çekip gitmekti.

Çünkü onu, başka kadınlarla paylaşarak mutlu görme düşüncesi zaten öldürüyordu genç kıızı ve Eymen, onun hak ettiği ölçüde sevmeye yeteneğine sahip bir başka erkekle birlikte olduğunu bilmekten huzursuzluk duyacakken bu ilişkiye geçici bir ömür biçmekten vazgeçmedikçe daha çok kırılıyordu.

Ama tüm bunlara karşın, onları birbirlerine bağlayan en temel duygunun, bir anda yanlışlıkla nasıl da fırtınalı ve acımacak bir tutkuya indirgendığını anlamıyorlardı.

Hem durmadan eleştirip kinadıkları hem de didik didik ettikleri bu tutkuyu en ince ayrıntısına kadar indelemekten kendilerini alamıyorlar ve aynı zamanda birbirlerine olan güvenlerini yok eden bir sebatlılık duyuyorlardı. Onca yaşananlara rağmen, nedense birbirlerine karşı bir türlü güven duyamıyor, aralarına soktukları yeminlerini yok sayamayarak korkunç ve akal almaz bir oyuna sürükleniyorlardı. Ve gece hüsrânla yatıp her sabah hakkında durmadan konuşarak tükettikleri o koca cesaret küllerinden, ansızın yeniden doğuyorlardı.

Ne yaparlarsa yapsınlar birbirlerini başa çıkılamayan, tükenmeyen ve kabul olunmayan bir bağlılıkla seviyorlardı. Ama inkâr en kolay geri çevirme yöntemi idi ve şu anda benliklerine bu boykotla hükmetmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Yüreğindeki inat ve aşk kanıtlarının bir anda yüz seksen derece değişmesinden doğan o küstahlıkla, birbirlerinden daha önce hiç bu kadar emin olmadıklarını belirtiyorlardı.

Peri inatla geri durarak ona, içinden kendini kovduğu yitlik bir cennetin o büyüü anlarını vermemeye yeminler ediyor, Eymen ise yaralamaktan korktuğu için, bir daha aynı şekilde derin yaralar almaktan çekindiği için, baştan kangren olan yarayı kesip atmaya se-çiyordu.

Ne yazık ki geleceğlerinin kaderi tamamen onların elindeydi ve bunun kıymetini bilmiyorlardı. Inatla içlerinde beliren o özgün olan duyguyu bayağlaştırmak, otantik olanı bozmak, bu kuvvetli hisle-

ri de cehaletlerinin ve zevksizliklerinin bulunduğu o en düşük ortak paydaya dâhil etmek işinde birbirlerinin suç ortaklığını yapmaktan geri durmuyorlardı.

Eymen karısının serinkanlı yüzüne, asil duruşuna ve kendinden emin sözlerine uyarak geri duracak Peri ise söylediği sözlerin arkasında kalacaktı. İki yemin bir aşk... Ne olursa olsun kazanan taraf asla aşk olmayacaktı. Amaçları büyüydü. Peki ya kader! Kader bu konuda o üstün büyülere sahip kalemiyle neler yazıyordu...

Bu sabah bir işgüzarlık yapıp kendini arkadaşlarıyla dışarıya attığında, hâlinde bir durgunluk olduğundan şikâyet eden Lara onu zorla, otelin etrafında yürüyüşe sürükledi. Onun yanında nasıl bir durumda olduğunu belli etmemek için çok çabalamasına rağmen Peri, yine de bu konuda pek başarılı olamıyordu.

Hatta bir ara iyice hüznülenen Lara "Sorun Gülümser mi? Takma kafana Peri, ne olur. Eymen onunla hiç ciddi olmadı. O da bunu biliyordu ama yediremiyor, ayrılmalarını kendine takıntı yapmış. Gidecek zaten..." diye kendince teselli etmeye çalıştı.

Maheptu duruşu ve utandığı hâlden o kadar belliydi ki kıyamadı Peri ona, kolunu okşadı. Nasıl güzel bir kadındı bu. Kuzeninin edepsizliğini utançla yüreğinde hissediyordu. Daha fazla üzülmemesi için ona yalancı bir tutumla, gerçek gibi gülümseme bahşetti. Tedirgin ve bir o kadar çekinerek uzak duran arkadaşına yaklaşıp koluna girdi.

"Sorun bu değil canım, üzme kendini sen. Ailevi bir mesele ama geçer merak etme. Hem üzgün değilim sadece düşünceliyim. Sen de bunu daha fazla takma kafana, geçecek."

Evet, geçecekti ama ardında kocaman bir harabe, bir daha onarılmayan bir yürek bırakarak hayatını delip deşerek geçecekti.

Onlar dolaşmaya çıktığında, kızların nazik davetini geri çeviren iş peşindeki kumaz Ecem, ellerini arkasında bağlamış, zeki gözlerini düz bir ahenkle karısına odaklayarak bakıyordu. Yüzünde gezen hain planlar, kuyruğu birbirine değmeyen kırk tili kadar kumazdı. Birkaç adım attıktan sonra aklına gelen hinlikle, topuklarının üzerinde döndü.

Onun sessiz eziyetinden sıkılan Eymen ise, sonunda pes ederek

başını gömdüğü dosyalardan kaldırıp kaşlarının altından azarlayarak kardeşine baktı.

"Kaç karışmış oda?"

"Yirmi dört."

"Ölçüm bitti mi?"

"Sen kafanı kaldırmazsan kazı çalışması başlayacak."

Eymen elindeki kalemin kapağını sıkınca kaparken "Daha ne kadar dolaşmayı düşünüyorsun beynimde? Git sahili turla." diye homurdanarak dolma kalemini sertçe masaya vurdu.

"Burası iyi." dedi Ecem ciddi bir sesle. "Dolaştığım yer, sataştığım sen olunca iyi geliyor keyfime." Ellerini arkasında beylik bir duruşla bağlamış, parmaklarını çekiştirip duruyordu.

"Başım dönmeye başladı, bu da benim sinirlerim için hiç iyi değil. Konuşacak mısın yoksa ben akıl okumayı keşfedene kadar bekleyecek misin bilmiyorum ama bir karar ver, yoksa şutlanacaksın."

Ecem birkaç adım daha attı. Ve her ne düşündüyse tekrar arkasını dönerek cama doğru sessizce yürümeye başladı.

Eymen ağzının içinde homurdanarak elindeki dosyaları önünde duran çalışma masasına bıraktı. Parmaklarını üzerine papatya gibi açarak, "Evet, benimle konuşamayacağın kadar önemli olan ve boca-layıp bir saattir açmadığım konu nedir?" diye sonunda sertçe sordu. "Yoksa sevgilin falan mı var? Kim o it?" dediğinde birden haşınlaşmış ve sert kaşları suçlarcasına gözlerini gölgelemişti.

Ecem kaşlarını kaldırarak "O iti zamanı gelince..." dediğinde gaf yapmak üzere olduğunu anlayarak hemen toparlandı. "Yani sevgilim olduğunda öğreneceğinden hiç şüphelenmesin. Şimdi konu ben değilim."

Sıkınca yönünü abisine çevirdi. Alnını kırıştırarak şirince bur-nunu kıvrıdı. Vakur bir edayla çenesini havalandırıp "Aslında çok belli bir konu ama nereden başlayacağımı kestiremiyorum." diye söze girdi. Sonra lafı uzatmanın anlamı olmadığını düşünerek birden atılıp "Ona ilgi duyduğun aşikâr ama ne kadar ciddi olduğunu soracaktım. Fakat senin yüzün böyle mahkeme duvarıyla suçsuz sanık olmak istemedim ama kızın sen de tutuklu kalmış hâli ortadayken de savunmaya geçmeden edemedim."

Onun böyle dandandan düşer gibi şapadanak sorduğu özel hayatıyla, Eymen tek kaşını sorgularcasına havalandırdı. "Sen de hâkim olmaya mı karar verdin?"

"Birisinin savunmayı üstlenmesi gerekti." "

"Peki... Öldüm de haberim mi yok?"

"Yok valla, sen yaşıyorsun ama annem kızı üzdüğünü duyarsa cidden öleceksin. Hem sen ona ilgi duymuyormuş gibi yapmacık olma, hence bu kadar helliyken çok eğreti duruyor bu umursamaz maske yüzünde."

Eymen kaşlarını daha sert çatattığında, "Tabii ilgi duyuyorum ona, o benim karım!" dedi azarlayan tok bir sesle. Ecem abisine doğru aheste adımlarla yaklaştı. İçinde hain şimşeklerin çaktığı zeki kahveleri kısıldı ve uzun kirpiklerinin arasında kaybolurken neredeyse dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

"Tabii duyuyorsundur, saçma bir soru oldu. Bunu zaten gözle-rinden görebiliyorum, ona karşı boş olmadığını biliyorum ama asıl merak ettiğim konu..." İç çekti. "Bunun boyutu. Onu sahiplenecek kadar mı ilgileniyorsun yoksa acıyor musun? Bak kaç gündür benim yanımda kalıyor, sürekli üzgün ama sende hiç hareket yok. Ne yaptırırsan kıza, anlatmıyor da ağzına dikiş atmış, çaresizce susuyor."

Olanlar hatırına gelince Eymen gerildi. Dişleri sıklaştı, kaşları dehşetle çatıldı. Tok sesi kulak zarına zarar bir tonda sertleşerek "Bu kadar yeter çitlembik. Yanında kalıyorsa, biraz kafası bozuk demektir. Ona zaman tanıyorum." diye kendini açıkladı. Lafı uzatmak istemediğini belirterek "Ayrıca bu konu seni ilgilendirmez. Onunla benim aramdaki konunun, senin ilgi alanına girmesine ve hatta ilgilenmene ihtiyaç duyacağını sanmıyorum. Konu kapandı! Şimdi işime dönebilir miyim?" diyerek onu başından savmak istedi.

Ama Ecem'in, ifadesini almadan gitmeye niyeti yoktu.

Eymen her ne kadar sakince onu kırmadan konuyu kapamak için konuşsa da duygularını kontrol etmekte hayli zorlanıyordu. Üstelik bu konuya karıştığundan dolayı kızdığını gözlerindeki kısılmadan anlamak mümkündü.

Ecem başını kızgınca havalandırdı. "Aslında birkaç hafta önce olsa beni ilgilendirmeyi bırak, umursamazdım bile. Aksine onu şut-

ladığına sevinebilirdim. Ama onu tanıdım ve gerçekten çok seviyorum. Senin, onu üzmenden korkuyorum. Bir şeyler ters gitmiş belli ki hem onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana anlatmadığı şeyler var, tanımıyorsun onu." Durdu ve asıl vurucu lafı sona sakladı. "Sen karını, ne kadar tanıyorsun abi?"

"Bu nasıl soru?"

"Anladığın cinsten bir soru... Ne kadar tanıyorsun? Çayını nasıl içiyor, kaç şeker atıyor biliyor musun?"

Onun hakkında neyi bilmiyor olabilirdi ki Eymen? Ona anlatmadıklarını Ecem'e mi anlatıyordu? İçinde dolaşan zehirli vesvese kanına karıştı ve zihnini bulandırdı. Bu konu canını fena hâlde sıktı. Birden nemrut duruşuna yaraşan huysuz bir homurdanmayla, "Ne yani, buraya bizim ilişkimizi analiz edip çayı kaç şekerli içtiğini tartışmaya mı geldin? Bir saattir ben ve karım arasında ne olduğumu çözmek için mi kıvranıyorsun? Bilgin olsun diye söylüyorum, bu mahrem mesele bizi ırgalar, sizi yok sayar. Şimdi onun hayat hikâyesini özet geçeceksen söyle de kahve isteyeyim, yok özelime sızacaksan seni çıkarmadan kendin arkana dön ve kapıyı kapatarak odadan git." dedi sert bir alayla. Aslında alaycı değil, huysuzdu. Ve sınırları iyiden iyiye geriliyordu.

"Onun canını sıkıyorsun abi, üzüyorsun. Kız bizim hayatımıza alışık değil, neden anlamıyorsun? Birden girdik hayatına, tüm düzenini altüst ettik. Sudan çıkmış balığı okyanusa bıraktık. Geçmişiyse olan kuvvetli bağlarını kestik. Neden zorluyorsun? Ya da neden bir adım da sen atmıyorsun? Ya bırak kuş yuvadan kendi hayatına uçuşun, ya da gönül kafesine al, korkmasın artık, rahatlayıp durulsun."

Onun isyanla serzenişlerine öfkelenen Eymen, elini sertçe masaya vurarak "Yeter!" diye neredeyse kükredti. Dişlerinin arasından süzülen koyu sesiyle, "Ecem, beni delirtme! O benim karım ve sen burnya gelmiş saçma sapan konuşarak aklımı bulandırıyorsun." diye azarladı.

Abisinin bu öfkeli hâlini pek ciddiye almayan Ecem, elini önünde yelpaze gibi salladı. Hiç de korkmamıştı. Tamam, azıcık altına kaçırarak gibi olmuştu ama hemen geçmişti.

"Saçmalamayı kes abi! Madem sen açık konuşmuyorsun, ben

konuşurum. Benim öğrenmek istediğim, onun hakkında ne kadar ciddi bir düşünce içerisinde. Hayatında olacak kadar mı seviyorsun, yatağına alıp kalbini unutacak kadar mı?" Gözlerini kuşkuyla aralayarak "Yoksa hayatında gelip geçici olacağı kadar mı benimsiyorsun? Sonra evlilik hakkında düşündüğün şu saçma şey... Seninle aynı fikirde değil. Ben de değilim, annemle, babam da değildir emin ol! Benim yanımda kalıyor ve milletın gözüne batmaya başladı bu ayrı gayrı durumunuz. Özellikle Gülümser karısı bunu bana ballandıracak anlatı. Sen neyin kafasındasın abi?"

Eymen dişlerini sıktı. Burun kenarında bir kas seğirmişti. Ah bu iş olmayacaktı, o Gülümser'in boynunu kıracaktı. Karısına bir yaklaşıp, onun uyarısını ciddiye almasın, derisini yüzerdi.

Ecem onun içindeki barutu ateşlediğini fark edince "Hemen sifirleşme. Peri'ye söylemedim." diye başını salladı. "Eee ne zaman alacaksın karını yanına?"

Bakışlarını masaya çevirip önündeki dosyasıyla ilgileniyormuş gibi yapan Eymen, "O ne zaman isterse, o zaman gelir." diye huysuzlandı. Sonra sanki kendini rahatlatmak ister gibi söylemeye devam etti. "Şimdi kızgın, biraz da inatçı... Hem şu söz meselesi var."

Ecem başını kaşıyarak "Ne yani, onunla verdiği söz hakkında konuştunuz mu? Bunu bana söylemedi." dedi dalgınca. Ağzındaki baklayı safça ortaya çıkararak en büyük ahmaklığı yapmıştı. Hemen tava gelmişti. Ve Peri onu yaptığı gafın ifşasıyla kütür kütür kesecekti.

Eymen kaşlarını çatı. Derhal sordu. "Hangi söz?"

Ecem kuşkuyla şeytani gözlerini kıstı. "Az önce bana söylediğini, söylemiştim. Hani neden evliliğe bu kadar..." Anladığı gerçekte gözleri kısıldı ve ellerini yumruk yaparak ayağını yere isyanla vurdu. Tongaya düşmüştü. Bilmiyordu. Lanet olsun nasıl bilmezdi, aylardır aynı odanın içerisindeydiler. Hırsla nefes alarak "Lanet olsun abıl Sana söylememiş sırtını ve sen beni..." derken kızgınca dudaklarını büzdü. "Ben bugün burada bir söz merasimi olacak, onu demiştim." diye zekice kıvrıldı.

Ama yemezler!

Eymen tekinsizce dikleştiği sırtını geriye yasladı. "Şimdi an-

latacak mısın? Yoksa ben gidip kendisine sorayım mı? Ecem anlattı cümlesini tırnak içerisinde alarak."

Bu kuru tehditle Ecem derin bir nefes aldı ama bunun neredeyse geçici bir rahatlama sağladığını anlaması uzun sürmedi. Peri, abisine anlatmamış olabilir miydi? Olsa, sormazdı herhâlde! Bunu hiç sormamıştı ona. Ama bu konuşmadan çıkan sonuç belliydi. Onun, geçici bir evliliğe karşı olduğunu, Eymen'in bilmesi gerekmez miydi? Aynı evde, aynı odada ve aynı yataktaydılar ve abisi tam bir bakan kördü. Ve ilk defa onun dirayetine ve cesaretine hayran kaldı. Kıza once zaman dokunmamıştı. İstemediği hiçbir şeye zorlamamıştı.

Fay be!

"Ecem, sana ne söz dedim?"

Eymen üsteleince Ecem biraz mırın kırın etse de bunu onların geleceği için yapmak istedi. "Onun annesine verdiği söz, ölmeden önce yemin etmiş."

Eymen biraz şaşkın, biraz kızgınca kaşlarını çatı. Konu dikkatini çekmiş, hatta merakını fazlasıyla cezbetmişti.

"Hangi konuda?"

"Tabii ki evlilik konusunda. Sana anlatmadıysa benim anlatmam doğru olmaz. Bunu ona sorarsın. Ama şu kadarını söyleyeyim... Ya da boş ver!" dedi sitemle.

"Onunla iyi anlaşıyoruz, hem onun için de sorun olduğunu sanmıyorum. Ve şu söz meselesini açarsan, iyi olur. Bilmek benim hakkım. En yakını benim, kocası."

"Ya!" diyen Ecem alayla dudaklarını büzdü. "Hayır, en yakını falan değilsin. Bak gördün mü onu daha ayrıntılı tanıımıyorsun bile. Nasıl bir karakteri olduğunu, neyi sevdiğini, neye kırdığını ve sevdiğini, neye inandığını umursamıyorsun. Abi, sen karını daha tanııyorsun. Üzölünce ne hissedersin, kızınca ne yaparsın, kırılınca nasıl tepki verir bilmiyorsun. Sadece sorgulamadan üzerinde hak iddia edip ona zarar verecek girişimlerde bulunuyorsun ve bu onu senden uzaklaştırıyor."

Eymen ciddiyetle doğrulurken sabırla dişlerini sıktı. "O benim karım, ufaklık. Bu seni ilgilendirmez. Onun üzerindeki tüm haklar benim, saçından kirpiğine kadar bana ait. Şimdi konuya dönelim."

"Hayır ilgilendirir. Konuya dönmek falan istemiyorum. Eğer Peri üzülecekse bu konu beni ilgilendirir." Abisinin ne denli rahat olduğunu görmesine rağmen, ısrarla konuşmasını sürdürmeye devam etti. "Onu kahreden değil, hak eden birisiyle evlenmesini yeğlerim abi. Bu sen hile olsan, onun üzülmesine müsaade etmem. İstemiyorum. Hele anlattıklarından sonra, asla!"

Eymen kardeşine ırdeleyerek baktı. Bu ufaklık onun bilmediği neler biliyordu *karısı* hakkında! Hem de onu karşısına alacak kadar ciddi. Sonra şu söz meselesi de neydi? Aklını kurcaladı. Yoksa hâlâ o eski nişanlısı olacak salağı mı düşünüyordu? Dişleri sıklaştı, yüreği hızlanırken elindeki dolma kalemden çıtırtılar gelmeye başladı.

"Söyle o zaman çitlembik, madem onu benden iyi tanıyorsun, madem sana her şeyi anlattı, şu söz meselesi ne? Anlat bana karımı."

Ecem sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. "Bunu sana anlatamam. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Onu istiyorsan, hak etmen gerek. Ve senin şu ego budalası halin onu hak etmiyor, kibirden arın. Geçmişin karanlığından kurtul ve önündeki yola daha ferah çık. Ben, sana düşünce kibriden bahsediyorum aman sakın yanlış anlama, gerçek anlamda kocası olacağına inanmazsan, ancak avucunu yalarsın!"

Bu kadar yeterdi. Derin derin solurken duyduklarını hazmedemeyen Eymen'in dişleri sıkılarak ağzının içinde gıcırdadı. Elini masaya sertçe vurarak "Sen benimle bu şekilde konuşma cüretini nereden buluyorsun!" diye öfkesinin arasından tısladı.

Ecem onun sinir gösterisini pek ciddiye almadı. "Seni tanıyorum. Aşk yok, evlenmek yok, sorumluluk yok, çocuk yok ama güzel vakit geçirme anlayışı var. Ama abicim biliyor musun ancak kendini kandırıyorsun. Biz bile yüzeydeki buz dağının eridiğini görüyoruz. Sen bu yolu çoktan aştın, kabullen artık." Birden durdu ve tek gözünü kısarken dudaklarını kemirdi. "Düşünsene benim karşına çıpkın, yakışıklı, umursamaz, kibirli; egosu balon yapmış, biraz da küstah birisi çıktı." Ah o adam zaten hayatındaydı ama bilmesine gerek yoktu.

Bu adam kimdi lan? Küçük, mini minnacık, masum kardeşini ayartan ibne de kimdi? Onun ağzını burnunu kıracaktı.

"Çıkmaz!" diye kükredi Eymen. Hiddetle kaşlarını kaldırınca Ecem lafı doğru kaleye attığını anladı. "Hani benimle vakit geçir-

mekten hoşlanan biri, mesela evli gibi birlikte takılacağım biri. Özgür dokunuşlar ve hatta ilerisi..."

"Bacaklarını kırarım senin Ecem!" Bunu daha sözü bitmeden tükürerek kükremişti.

"Nah kırarsın! Öyle bir şey yapacak olsam, nereden duyacaksın? Biz, senin kıldığın fındıkları duyuyor muyuz, baki!"

Eymen oturduğu koltuktan müthiş bir hissimle fırladı. "Kim o şerefsiz? Seni kandıran piç kim? Onu ben ecdadını si..."

Abisinin ağzından çıkacak küfrü son anda engelleyen Ecem panikle, "Mesela dedim abi ya celallenme hemen!" diye korkuyla kıvırdı. Kalbi kaburgalarını dövüyor, bacakları suçluluğundan titriyordu. "Delilenme, ne küfrediyorsun olmayan sevgilime? Heh işte... O ecdadına sövdüğün adam sensin. Küfret bakayım anana, bacına... Devam et hadi yiyorsa!"

"Delirtme beni, ne biçim konuşuyorsun benimle?" diye masaya iri eliyle sertçe vuran Eymen, çıldırmış gibi bocalıyordu. Kardeşi olmasa çoktan canını yakmıştı.

Ecem olduğu yerde korkuyla sinerek sıçradı ama bunu abisine elbette belli etmedi.

"Az önceki saydıklarımı yapan ve hatta yapmakta ısrar eden o kendini beğenmiş hıyar..."

"Çık dışarı!" dedi Eymen lafı kardeşinin ağzına tıkayarak.

"Ama öylesin. Sen deminden beri kızdığın adamsın. Dağ mısın, taş mısın be mübarek? Bırak zalimliği, barış kendinle. Senin hiç insafın yok mu sevdiklerine? Yedi kat el dediğini getirdin yuvana, candan öte yaptın canlarına... şimdi yüreklerinden insafsızca çekip almak istiyorsun. Görsene abi! Dallarını bahar bastı, umutların yeni-şe durdu. Sen bu baharı cennet yapmak yerine; kurutuyorsun."

"Ecem!"

"Zalim... Hatta onu kaybettiğini anlayamayacak kadar kocaman bir ahmaksın sen! Körsün!"

"Si..." dediğinde küfretmemek için birden dilini ısıran Eymen, "Güt!" diye tısladı.

Ecem onu kovan öfkeli abisine keyifle baktı. Kudurmuş ayrı gi-

Mijde Aklanoğlu

biydi hiddeti, acıyan yarasına sonunda parmak basmayı başarmıştı. Gerçekler işine gelmemiştir tabii.

"Gözünde canlandı abi, ben ve o çapkın sürekli dip dibe, benden faydalanmak istiyor ama evlenmek istemiyor." Yüzünü ekşitti bu fikirle ama abisi resmen şeytan çapınış gibi irkildi ve karnına tekme yemiş gibi koltuğundan havalandı.

Eymen ne ara masaya uzanmış da kalemiği kardeşine zarar vermeyecek şiddetle duvara fırlatmıştı, bilemedi. Onun masada doğrulduğunu gören Ecem, "Gerçekler can yakar. Şu dünya üzerinde kafana taktığında elde edemeyeceğin kadın olmadığını bizzat kendi gözlerimle; iş üzerindeyken gördüm. Ama bu sefer yanlış durak, sert kapıya çarptın abi. Birini baştan çıkarmayı düşünüyorsan, önce kendi kardeşlerini düşün. Çünkü herkes senin gibi düşünürse ağlayan tek kişi o kız olarak kalmaz. Bana başkasının yapmasına tahammül edemeyeceğin davranış, sen ona yapma, dayanamayacağın eylemlere girişme abi. Peri de tıpkı benim gibi bir anne kuzusu. Yetim olması, sahihsiz olduğu anlamına gelmez. Sahipsiz kulların sahibi bir tek Allah ve onu, sana asla yem etmez. Gözünü aç artık, kuş kafesten uçuyor." dedi.

Koltuğundan kalkmakla kardeşini kolundan tutup odasından atma arasında bocaladı Eymen. Sanki birden üzerine dağ çökmüş, nefes alamıyordu. Kalbi atmaya, öfkesi kabarmaya kesti. Sonunda homurdanarak "Ben kimseyi kandırmıyorum, söz de vermiyorum." diye söylendi.

"Biliyorum. Ama olsun sen yine de bu eylemleri yapmadan önce bir düşün. Beni düşün, Esme ablamı gözlerinin önüne getir. Onun üzülmesine razı olamam. Her ne kadar iradesi kuvvetli görünse de özünde görüldüğünün aksine çok naif ve kırılgan. Buzdan şatolar gibi dokunsan parçalanacak. Şekerden ağaçlar gibi senin baharın, yağmur olup üzerine yağma. Eritme. Ya sahip çık ya bırak kendi yolunu çizsin. Onu üzme seyrirci kalamam abi, sırf üç beş dakikalık keyifli anların için birinin hayatına kast etmene izin veremem."

"Sen çok fazla konuşuyorsun. Edepsizliği de iyice aza almışsın. Bu onunla benim aramda ufaklık, seni ilgilendirmez. Bas geri, karım o benim."

Yemin Bozdum Yolunda

Omzunu nazlıca sarsan Ecem kapıya yöneldi. "O, senin gerçek anlamda karın değil, bu konuda hiçbir hakka sahip değilsin. Ona dokunamaz, sokulamaz, hatta şu vakitten sonra elini dahi süremezsin. Ama benim arkadaşım ve bu konu beni ilgilendirir. Onu sadece sana değil, kimseye yem etmem." dediği gibi kapının kolunu kavrayıp ona şaşkınca bakan adamı ardında bırakarak çıktı.

Eymen masanın üzerindeki dosyaları öfkeyle duvara savurup koluyla masasında deprem etkisi yarattı. Sonra da fırtına sonrası viran kent gibi bitap düşerek başını elleri arasına alıp gözlerini kapattı. Ne yani, Ecem onların gerçekten evli olmadıklarını biliyor muydu? Dışlerini sıkarak tısladı.

"Peri!"

Ve masaya hiddetle çarpan kalem, sekerek yere düştü.

Öte yandan gün içinde ruh gibi gezen, Nebahat Hanım'la konuşup Ecem'in çenesini çekmekten başka bir şey yapmayan Peri, öğleye doğru artık pes ederek Ecem'in ısrarlarıyla havuza gitmeye karar verdi. Dolabını talan eden Ecem ise ona yine kızarak "Ya bu kadar büyütecek bir şey değil." diye sıkınca homurdandı. "Korkma seni manav tezgâhına sürmüyorum."

Peri derince iç geçirdi. "Ama benim bikini yok. Sana daha önce söyledim. Yanıma almayı bırak, zaten mağazandan da almamıştım. Üstelik buraya tatil için gelmedim. Emredildi, hatta fikrim alınmadı bile getirilirken."

Ecem dolaptaki kirlileri yere ve yatağa fırlattı. Peri onları toparlayarak banyodaki kirliliğe yöneldi. Sonunda dolaptan başını çıkaran Ecem aradığını bulmanın hazzıyla onun peşinden banyoya yürüdü. "Benim fazla bikini var, hadi ama nazlanma ya! Bak tatilimiz otelin odasında geçsin istemiyorum."

"Sen git Ecem, benim hiç hevesim yok. Lara sana katılır, cidden. Böyle geleyim istersen yanında biraz oturur odaya geri dönerim."

"Sen yüzmezsen olmaz. Ben de gitmem, sen olmayınca tat alamıyorum."

Kirli sepetinin kapağını kapatan Peri, kapının girişinde duran genç kızın yüzüne hüzünle baktı. Ecem muzır yüzündeki tek gözünü hafifçe kısınca inatından vazgeçip "Tamam ama fazla kalmayız."

Akşama doğru Lara'ya söz verdik, şehre inip birlikte dolaşacağız, umma." diye söylendi.

Ecem, haylaz bir çocuk gibi ellerini birbirine çarparak "Tamam, iyi olur hatta çok iyi olur." diye hızla odaya girip giysi dolabının kapısına yanaştı. Bakmadan evvel de "Çaymak yok." diye buyurdu. Yarım saate kalmadan Peri ve Ecem bükünlerini giymiş, havuza gitmek için yola koyulmuşlardı. Havuza açılan geniş kapıdan dışarı çıktıklarında, otelin serin rahatlığından Bodrum'un yakıcı sıcaklığına adım atmışlardı. Peri, çantasına telefonunu koyarken, Ecem boş şezlong bakınıyordu. Bakışlarını havuzun başında dolaştırdığında, öğle vaktini henüz geçtiği için ortam kalabalıklaşmaya yeni yeni başlamıştı. Köşedeki palmiye ağacının altında, birkaç şezlongu boş gördü. Peri'ye bakarak "Köşeye gidelim mi, orası daha sakın, hem rahat rahat kitap okuruz." dedi. Peri kafasını sallayarak onaylarken sessizce yanından ilerledi. Yerlerini ayarladıklarında, Peri etrafına bakınarak üzerindeki parecosunu çıkarmış, plaj havlusunu şezlongun üzerine sermişti.

Her ne kadar gölgede olsa da bulundukları yer, güneşin yukarı sıcaklığı teninde hissettiriyordu. İlk yarım saat boyunca Ecem birkaç defa yüzmüş. Peri de kulaklığını takarak müzik dinleyip kitap okumayı yeğlemişti. Kısa bir süre sonra, üzerine bir gölge düştü Peri'nin. Yanında bir hareket hissetti. Gözlüklerini hafifçe alına çıkarıp yattığı yerden bırakıyordu.

"Aşk olsun, burada bensiz mi takılıyorsunuz?" diyen kadının yılışık yüzüyle karşılaşınca, bir an tatlı uykusundan dürtülerek uyanırılmışçasına afallayarak kaldı. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, ne konuşabiliyor ne de öfkesinden nefes alabiliyordu.

Gülümser sinsi yüzüyle kızarak bakıp, sanki hakkı varmış gibi azartlayarak havadan sudan bahsediyordu. Birden iç geçirip "Ben de yalnız başıma güneşlenmek istemiyordum, doğrusu iyi oldu sizi görmem." diye neşeyle cıvılaması yok mu, Peri tırnaklarını gırtlığına geçirmemek için kendisini zor tuttu.

Olanları havuzdan izleyen Ecem derhal yanlarına gelip "Git o zaman başka yerde güneşlen, burada yalnız kalacaksın malum." dedi havlusunu bedenine sarıp göğsünde sabitlerken.

"Tek kalmayı sevmeydiğimi bilirsin Ecem, hem biz eski dostuz, hiç hatırı yok mu?"

"O zaman eğleneceğin bir arkadaş bul Gülüm, burada ancak moralin bozulur. Geçmişin hatırına üzmemeyim seni." dediğinde bir hayli hırçın bir tavırla sert sert baktı. Onu umursamadan Peri'nin yanına iyice sokuldu, elini güneşin yanından vurulan ışıklarına siper ederek dikkatli dikkatli onun yanlarından gitmesini bekledi. Gülümser'in ona attığı son kıızı henüz unutmamıştı.

Ama ona inat yüzüyle yaptığı hatayı umursamayan Gülümser, bakışlarını genç kıza çevirdi. Koyu gözlerinde sinsi bir ışık vardı. Öyle insanın zihnini bulandıran çingiraklı yılan bakışı... Zehirli ve öldürücü. Koyu kumral saçları güneşte iyice açılmış, teni daha da bronzlaşmış yüzüyle o gözler insanın zihnini örkütücü düşlere çekiyordu.

Peri dişlerini sıkı ama onun varlığından etkilenmiyormuş gibi yapmacık bir sakinlik takınarak başını şezlonga tekrar dayadı. Gözlüklerini takarken "Sorun yok Ecem, tabii ki eski arkadaşım burada güneşlenesbilir. Sonuçta burası onun da oteli. O da buranın ortağı." diye zoraki bir şekilde konuştu.

Onun bu sakinliğine deliren Ecem, yengesine şaşkınca baktı. Bir an tekneyle dürterek "Kendine gel, gelmezsen saçlarını yolarım." der gibi üzerine eğildi ama sonra birden duruldu. Hayır, bu kıza gelmeden evvel bir şey koklatmış olamazdı. Hakikaten kafası güzel miydi bunun, ne kadar soğukkanlı duruyordu? Gözlüklerini takmış, müzik çalarını kulağına takıyordu.

Gülümser sinsi bir yılan gibi avını ısırma zaman kollarken o, panzehir olmadan önüne atılıyordu. Salak maydı bu kız? Abisine kancayı taktığını ve hâlâ peşini bırakmama adına her yolu denediğini görmüyor muydu? Abisine kızdığı kadar, Peri'ye de kızdı ama sonra onun dudaklarındaki kasılmayı görünce yanlarında duran elinin titrediğini fark edince yüreği ezilerek gerçeği anladı. Oynuyordu. Ah gurur, sen ne menem bir bataksın, çektikçe çekiyorsun insanı aşağı. Bakışları ellerine kaydığında, onun şezlongun yanlarını sımsıkı tuttuğunu ve her an olacak anı bir tepkiyi geçiştirmeye çalıştığını gördü. İç çekerek az önce kızdığı yengesine, bu sefer üzüldü.

Müjde Aklanoğlu

O anda yanlarındaki şezlonga arsızca kurulan Gülümser, sakince etrafı izliyordu. Ecem şezlonga uzanarak Peri'ye yaklaştı. Sesini kontrol altına alarak "Sen kafayı mı yedin Peri?" diye çıkıştı. "Kadının amacı belli, seni küçük düşürüp kocanı... Tövbe tövbe!"

Peri gözlüğünü biraz kaldırıp koyulmuş kırgın bakışlarını Ecem'e çevirdi. O yeşil gözleri nasıl da öfkeyle parlıyordu. Ecem'in ağız kilitlenirken "Sence bu mümkün mü? Benim olmayan bir şey için savaşmamın ne anlamı var Ecem?" dediğinde gözlerindeki hayal kırıklığı barizdi. Bunu saklamak için gözlüğünü tekrar yerine taktı.

Bu sırada Gülümser koyu gözlerini süzdürerek Peri'ye döndü. "Kocanla aranız bozulmuş duyduğuma göre, odaları ayırmışsınız. Bu otelde bazı şeyler saklanmıyor ne kötü değil mi?" Yüzündeki kayıf, gözlerindeki ıstı insanı çileden çıkarıyordu.

"Gözünle gördün mü?" dedi Ecem atılarak lafa. Elleri eski dostunun yüzünde her an patlayabilir şekilde yumruk oldu.

"Görmeme gerek yok, herkes konuşuyor."

"Evet, senin hakkında da herkes *kaşar* diye konuşuyor ama ben ne yazık ki uzun zaman o konuşanlara inanmadım. Bence sen de her söylenene inanma."

Gülümser tınaklarını çıkararak yutucu bir tavrıyla, "Oynama Ecem! Böyle olacağı başından belliydi. Aslına bakarsan üzıldüm. Malum, abine çok bile dayandı, daha erken sıkılmasını bekliyordum." diye fütursuzca edepsizliğini ele aldı. Bu nasıl hayâsız, erdemsiz bir kadındı, gurursuz yosma!

O ana kadar sessiz kalan Peri sakinliğini koruyarak başını yana çevirdi. Gözlüklerinin ardından şimşekler çakan gözlerini kıstı ama tabii kadın bunu göremedi.

Ecem onun yüzünün öfkeden kızardığını fark edince "Ne mü-nasebet... Yok, öyle bir şey! Ben biraz kötüyüm, yengem bana destek veriyor." dedi dişlerini sıkarak. "Sen dedikodu yapacaksan birileriyle, önce kendi hakkında konuşulanları öğren bence. Böylece müdahale edebilirsin, hani artık benim gibi bir maşan da yok milleti susturacak."

"Aşk olsun, seni ne zaman kullandım Ecem?"

"Ne zaman kullanmadın ki?" dedi kız küfrederek gibi.

Yemin Bozdum Yolunda

"Ecem, kapatalım bu konuyu." dedi Peri sakinca. İçinde fırtınalarla patlayan duru sesi hâlâ sakin ve ifadesizdi.

Kadın bilmiş bir sırtışla onlara inanmadığını belirtircesine şuh bir kakhaha attı. "Çok güzel oynuyorsunuz. Şimdi üşenmesem ayağa kalkar sizi alkışlardım. Gelin görünce harika tiyatrocular olmuştunuz." Tiksinen gözlerini Peri'ye çevirdi. Peri ona bakmadı bile ama o kadının bakışlarını yüzünde hissettikçe her an yerinden fırlayıp gitmekle kalmak arasında bocalayarak içinde savaştı durdu. Ve iyice edepsizliği ele alan Gülümser ciddileşerek "Seninle uğraşmamakla iyi etmişim. Senden sıkılacağımı biliyordum. Yakında yine bana dönecek kezban! Bu hep böyle oldu ve olmaya devam edecek. Sen onun kapasitesine uymazsın, kriter meselesi." Başını yana yatırdı ve sanki genç kızın gözlerini görüyormuşçasına haince bakarak "Dolaşıp dolaşıp hep bana dönecek, bumerang gibi. Atarım ve geri dönüşünü eminlikle beklerim. Her anlamda onu tatmin eden tek kadın benim, senelerdir olduğu gibi." diye arsızca sözlerine devam etti.

Kendinden ne kadar da emindi!

Peri başını ilgisizce sarstı. Ona sinek kadar bile değer vermediğini belirtti. Düşmanına verilecek en güzel cevap, onu sessizliğine çıldırtıp kudurtmaktır. Ve kadının hiç beklemediği bir soğukkanlılıkla, umursamazca yüzüne gülümseyerek baktı. "Zor olmadı mı bunca zaman hep beklemek? Artık gibi değersizliğini hissetmek canını acıtmıyor mu? Hayır, eleştirmiyorum sizi, sadece merakımdan soruyorum. Belki de senin idrak etmediğini ben dile vuruyordumdur ondan belirttim."

Peri onun afallanmış ifadesini kızgınca seyrederken yarı keyifle, istediği vuruşu yaptığını anlamıştı. Zarafet sahibiydi Peri. Kızarken de överken de zarafetini asla elden bırakmazdı. Onunla tartışan kişi sakinliğinden çıldırır, zarafetine çentik atamayınca kudurarak nefretinin yerini hayranlığa bırakırdı.

Gülümser de öyle oldu. Öfkeyle yerinden doğruldu. "Sen kimsin de bana ahlak dersi veriyorsun?"

"Sakin ol! Hişt, bu kadar belli etme doğru olduklarını." dedi Peri kibarca. Ecem'in bir karış açık kalmış ağzının eşliğinde, "Senin yaptığının toplum arasında küçük düşürücü bir adı var. Ama insanlar

âleminde değil. Yazık! Bir erkeğin peşinden hem de evli bir erkeğin, başkasının erkeğinin peşinden istenmediğini bilerek artık toplayıcı olarak gitmek acı verse gerek. Öteki kadın olmak zor." dedi buz gibi sesiyle.

Aşağılanmayı tüm hüccesine kadar hisseden Gülümser, ellerini yumruk yaparak dişlerini sıkmaya ve herkesin duyacağı şekilde derin derin solumaya başladı.

"Kendine çok güvenme kezban!"

"Ben Allah'tan başkasına güvenmem Gülümser. Çünkü benim ondan başka kimsem yok. Arkasında zarar göreceği kimsesi olmayanlar, en tehlikeli insanlardır unutma. Ben, bunu sana da tavsiye ederim. Güven ve onur çok önemli erdemlerdir. Gurur o kadar pahalı bir eylemdir ki; ucuz insanlar onu asla satın alamaz."

Maddi açıdan zengin erdem bakımından fakir kadına bakan Ecem, yengesinin söylediği gerçek düşünceleriyle kıkırdamaya başladı, Gülümser de kudurmaya. Peri ise dudaklarından sakinlikle çıkan her sözle, ifadesiz hâline ulaşmak için kendisini sıkıttığından sebep, nefesi kesiliyor, elleri sinirden hafifçe titriyordu. Soğukkanlı yanının bozulmasını istemiyordu.

Gülümser bu konuşmanın ardından, her ne kadar konuşmaya çabalasa da Peri onu duymuyormuş gibi yapmaya devam etti. Hatta dizine koyduğu eliyle şarkı dinliyormuş gibi ritim tutmaya bile başladı. O da gayri ihtiyari sustu. Peri sustu, Gülümser daha çok kinlendi. Bir insanı suskunluğun bu kadar çileden çıkaracağına şahit olan Ecem ise keyifle güneşlendi. Onun bu vurdumduymaz duvar hâllerine ifrit olan Gülümser, sevdiği adamı bu salak kezbanı kaptırdığına inanmıyor, bunu kendine yediremiyordu. Eymen'in onu seçmesi yetmezmiş gibi bir de bu kız onu görmezden geldikçe içindeki intikam ateşi daha da büyüyordu.

Bu ne cüret, kimse onu değersiz hissettiremezdi. Hele bu Kezban kılıklı paçoz asla!

Lara yanlarına gelip onları bir arada görünce çok geçirerek donakaldı. Kuzenine kızınca kısık seslerle azar çekerken Peri'nin uyarısıyla sustu, öfkelenerek ufak havuza geçti ve Melek'i sinirle yüzdürmeyi denedi. Bu çabasını takdir eden Peri, onun üzülmesine

dayanamayarak yanlarına gidip Melek'le oynarken az da olsa Lara'nın moralini düzeltmiş oldu.

Ve bu süre zarfında Peri ve Ecem ne zaman havuz başına dizilmiş sezlongların önünden geçse tüm gözler, onlara çevriliyordu. İlk başlarda bundan rahatsız olsa da Peri, zamanla alışmaya başladı. Hatta belli bir zaman sonra umursamamaya bile başlamıştı.

Öte yandan etrafı merakla dikizleyen adamın, camların ardına saklanmış keskin gözleri, havuz başındaki kuru kalabalıkta amaçsızca gezindi. Güneş gözlüklerine keskin gün ışığı çarpınca kaliteli camlar göz alıcı pırıltılarla ışıldadı. Buğday teninde güneşin havuza vuran eşsiz huzmeleri raks ederken düz bakışları bir noktada durakladı ve ileriye odaklandı. Bedeni gördüklerinden hoşlanmayarak belirsiz bir asabiyetle kasıldı. Çene kasları kendiliğinden hareketlenirken derin derin soluk almaya başlamasına rağmen yine de geniş göğsü sakince inip kalkıyor, gazabını saklıyordu. O gözler hiddetle bir ceylanın üzerine odaklanmış, keskin bir yarıtcıyı andırırken yanındaki adam onun bu tekinsiz hâline bakıp küstahça sırtıyordu.

"Çok güzel, huri gibi. Daha önce onun kadar saf, güzel, meleksi bir varlık görmedim. Duruşu, bakışı, hâlini ve tavrını hiç saymıyorum. Yüz güzelliği ise başlıca bir mesele zaten. O kanatsız bir Tanrıça kadar eşsiz..."

Eymen'in bakışları duyduklarıyla Turgut'un yüzüne kaydı. Genç adam o kara camların arkasındaki keskin, hiddetiyle öldüresi bakışları hissediyordu. Ve açıkçası bu bakışlar onu kızdırmak yerine, bilhassa eğlendiriyordu. Sesini kontrol altına alarak tekdüzellikle yaydı ve sanki kalburüstü bir konudan bahseder gibi, ifadesizce mırıldandı. "Eğer boşanma kararında düşüncelerin kesinse; böyle bir güzel-lik-ten vazgeçmeye ciddi bir aptallıkla hazırsan, onunla evlenmeyi kesinlikle düşünebilirim. Böylesi bir güzellik bir daha bulunamayabilir, kaçırın aptal olmak istemiyorum."

Eymen'in yanında cansız bir et parçası gibi sarkık duran, avucunun içinde sıkıca telefonunu tutan eli kasıldı ve telefondan cıvırtılar gelmeye başladı. Kocaman iri eller, sanki meydan okumaya davetiye mesajı gönderiyordu. Burnunun yanlarındaki kasları seğirdi. Keskin, erkeksi dudakları aralandı ve kesif bir öfkeyle "Karımdan uzak dur,

dostluğumuz bozulmasın." diye dişlerinin arasından ciddi bir üşü-
la, katı bir tehditle ısıladı.

Aslında sonsuz güven duyduğu Turgut'un erdemli ve mert bir
erkek olduğunu biliyordu ama işte, içine karısı girince içindeki
kiskanç erkeği bastıramıyor, mantıksız bir adam olup çıkıveriyordu.

"Benden ayrılanı kadar, o benim inzaman hükmünde, korumam
altında ve ayrıldıktan sonra da öyle olacak!"

"Ne demek ayrıldıktan sonra da öyle olacak, ona mettesin ol-
masını teklif etmedin herhalde!" dedi Turgut alayla ve aldığı sınık
cevapla dehşet bir ifade belirdi yüzünde. Karşılığında aldığı donuk
duruş, her şeyi açıkladı.

"Siktir!"

"Doğru konuş!"

"Siktir!" dedi Turgut yine aynı edepsiz vurdumduymazlıkla.
"Yemin ederim bazen aklından şüphe ediyorum. Bunu Peri gibi bir
kıza nasıl yakıştıyorsun? Yakıştırmayı bırak, nasıl önerirsin?"

Eymen ona aklından sorularını havada asılı bıraktı ve uyarıcı
keskin bakışlarını genç kıza çevirdi. Bunu nasıl düşündüğünü aslında
kendisi bile anlamıyordu. Aklından zoru mu vardı, yoksa karısı
söhbete konu olunca aklın denilen o mantık icadı cidden kafatasında
saklambaç mı oynuyordu, bilmiyordu.

"Sen bu akalsız gidişatınla onu kaybedeceksin."

"Etims zaten." dedi Eymen bunu bazin bir aeryla kabullenmedi-
ğini belirten dişlerini gıcırdatıp karısına bakarken. İçine oturmuştu
göğüslerdir duruşundaki hüzün. Canını yakıyordu gözlerinden sildiği
mutluluğun hayali.

Üzerindeki mendil kadar şeyle, arkadaşlarıyla konuşup onların
anlattığı bir şeye kıkırdıyordu. "Harika!" diye dişlerinin arasından
homurdandığını idrak edemedi. Ama Turgut onun kiskançlıkla adan-
ları süzdüğünü görmüştü. "Aç kurtlar daha şimdiden peşine takılma-
ya başladı. Ne olmasını bekliyordun? Herkes senin kadar kör değil!"

"Turgut!" dedi uyarıcı sesi dişlerinde kamçı gibi şaklayarak.

Turgut omuzlarını umursamazca silkti atmak der gibi.

Bu genç ve güzel vücudun küçükçük bir bikini içinde etrafı do-
laşması, gerçekten harika olacaktı! O dolaşacak, Eymen önce katil

olacak sonra kalp krizi geçirerek şu yatta hayata gözlerini yumacak-
tı. Hatif bir rüzgâr o ipekli saçlarını savurunca Eymen'in bedeni ka-
runcalandı ve elleri garip bir öflemle kayındı. O saçların parmakları-
na verdiği hançerle hissi biliyordu ve lanet hem, bu hissi cidden çok
öflemişti. Sızlayınca yüreğinin acıyan yanına ilaç olmaya yine ge-
cikmişti. Oysa onun buhar bakışları yeni yeni öğreniyordu sevmeyi,
Eymen ise çoktan dışırmıştı aklına ölümlü Sevmemeye yemini...
Hundan sebep yaralamıştı masum kızın seven yüreğini. En çıkmaz
sakakları derinlerine gömmüştü sevmelerin büyüklü duyusuna. Fa-
kat her şeye inat eder gibi, ne zaman içine işleyen baharlarıyla kırılgan
ve yorgun baksa birden hasretin vurgun yediği gözleriyle gönlün be-
dene baskılandığı yerde, tınım kayış oluyordu yüreğinde. O kâşkân
durdakça yaralı bakışlarıyla, sınıkluğuyla, durgunluğuyla kendine
çekiyor, teselli edilmeyi bekleyen o yarayla yüz yüze getiriyordu.

Kız her şeyden habersiz geceyi ısılatan ay misali safça gül-
ümserken başını yana kandı. Dalgın bir biçimde kenara çekti-
ği saçlarının arkasında kalan gözleri, yolunu şaşırması bir ok misali
kocasıyla çıkıyordu. Peri'nin dudaklarındaki gülümsemesi katledilirken
yüzündeki mese apansız silindi. Bakışlarını derhal ondan kaçındı. Bu
hareketi Eymen'in daha çok öfkelenmesini sağladı. Gözlerini kaçır-
masından hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Zaten kaç gündür o yokmuş gibi
davranıyordu, üstelik kendine dikkat etmiyordu da.

Peri kocasının bakışlarını üzerinde hissedince öfkeyle arkasını
döndü ve döndüğü gibi de dalgınlıkla çarptığı iri bedeninin dengesini
bezarak ona kollarını sardı. İstenmeyen son gerçekleştiğinde, ikisi-
nin de sert bir duruşla havuza düşmesi sağlandı.

Ecem yanından yok olan kızla paniğe kapılıp şaşkıncı havuza
bakışında, suların göğe yükseldiğini ve derine çekilen bedenlerin su
yüzüne çıkmak için kulaç atışını gördü.

Ellerini ağzına kapıyarak "Peri!" diye cırtladığında korkuyla, ba-
şını sudan çıkaran adam saçlarındaki suyu kafasını savurarak silke-
lerken elini yüzünde gezdirerek okkalsı bir küfür savurdu. Peri hâlâ
suyunda yoktu, hiç düşünmeden suya atılırken Ecem, "Peri!" diye
son kez bağırdı. Tüm o kötü ihtimalleri geriye tepen Peri suyun yü-
züne çıktığında, Ecem nefes nefese yanına gelip kollarını boynuna

doladı. Korkuyla su yutan Peri, "Ecem!" dediğinde genç kız "Bir an boğulduğumu sandım. Korkuttun beni." diye nefes nefese fısıldadı.

Peri suyun içinde hareket eden ayağını güçlükle sallarken "Ayağıma kramp girdi ama sorun yok, iyiyim." dediğinde yanlarında yüzen adam ikiliye bakarak yine öfkeyle küfretti.

Ecem dişlerini sıkarak "Terbiyeni bozma arkadaş, kazaydı." diye kızgınca açıkladığında, adam kendisini Peri'nin değil de Ecem'in düşürdüğünü sandı. Öfkeyle hırlayarak "Sarhoş musun, kör müsün kocaman beni görmeden yürüyorsun?" diye hiddetle tısladı.

Ecem dişlerini sıkarak "Göründe sabun olup eridiğini sanır, kocaman senin. Kazaydı diyorsun, anlamıyor mu beynin?" diye çemkirdi.

İyice şaşkınlıktan Peri yüzündeki suları silerek "Özkan!" diye fısıldadı. Bu gördüğü gerçekten o olabilir miydi? Hızla kulaç atarak yakınına geldi. Ecem ve tartıştığı genç adamın arasında durdu.

Sarışın genç, yüzündeki suyu silkeleyerek havuzun duvarına tutundu. Bakışlarını kısık sesle ona seslenen kadına çevirip "Tanışıyor muyuz?" dedi sert sert bakarak.

Peri de onun peşinden yüzerek kaşlarını kaldırdı. Duvara tutundu ve kollarından güç alarak havuzdan dışarı çıktı. Üzerinden sular süzülürken ayaklarını suya sallandırarak oturdu. Saçlarını tek omzunun üzerine saldıığında gülümsedi ve "Bir nevi tanıdık sayıyorum." dedi kıkırdayarak. Az önce kızan kişi şimdi keyifle gülümsüyordu.

Özkan ayağa kalkıp Peri'ye elini uzatırken, Ecem sudan çıkmış, üzerindeki su yerlere süzülürken hızla yanlarına gelmişti. Peri hiç tereddütsüz adamın elinden tutup ayaklandı. Elini geriye çektiği sırada yanında biten Ecem, "Peri, kim bu adam Allahasen?" dedi şaşkıncı. Peri ona kısık sesle bir şeyler anlatırken genç adam şezlongdaki havlusuna uzandı ama almadan, birden durdu. Akli başına çekiçle vurulmuş gibi oturunca başını ağır çekimdeymişçesine yavaşça Peri'ye çevirdi.

Bunu gören Peri alaylı gülünmesiyle "Sonunda!" dediğinde, adam havlusunu alıp kurulanmaya başladı.

"Ne kadar değişmişsin sen?" derken şaşkın bakışlarını üzerinde

gezdirdi. Ve gözleri gördükleriyle ışıldadı. Şaşıl bir ifadeyle saçını kaşıyıp iç çekerek ıslık çaldı. "Vay canına, sen misin cidden?"

"Sanırım benim." diyen Peri yanaklarındaki kızarmayı es geçerken, Ecem'in ona koşup getirdiği havluya sarındı.

Adam keyifle sırtarak "Şaka gibi! Tanıyamadım seni." diye şok geçirdiğini dile vurdu.

Özkan, orta ve lise dönemlerinde Fırat'la birlikte okudukları arkadaşlarıydı. Fırat'la olduğu kadar çok samimi değildi ama onca senesi birlikte geçmiş, kuzeniyle takıldığından sebep az da olsa tanıyorlardı birbirlerini.

"Kendine haksızlık etme, ben de tanıyamadım seni önce. Değişmişsin biraz." dediğinde Peri şakayla, Özkan gerinerek "İyi anlamda olduğunu umuyorum." diye ona göz kırptı.

Peri elini ağzına siper edip tatlıca kıkırdayarak "İyi, iyi, merak etme. Hatta şahane bir şekilde olmuş bu değişim." diye onun sözlerini destekledi.

Özkan bakışlarını etrafta dolaştırarak "Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu merakla.

Peri başını olumsuz anlamda salladı. Özkan gözlerini kısarak "Sakin bana evlendiğini söyleme!" dediğinde hevesle, Peri mahcupça gülümsedi, onaylayarak başını salladı.

"Balayında mısın? Vayyy!" dedi havai bir hareketle. Meraklı bakışlarını etrafta dolaştırarak "Eeee, Fırat nerede?" diye masumca sordu. Hevesli gözleri eski dostunu görme umuduyla etrafı daha bir hızlı taniyordu. "Seni nasıl yalnız bıraktı Fırat? Hani sana okul yıllarındaki olan korumacılığını bilmesem..."

Tokat atsa etkisi bu kadar çabuk olurdu genç kız için. Peri'nin rengi birden attı. Yutkunarak genç adamın yüzüne baktığında, o hâlâ saf saf gülümseyerek "Şaka gibi ya! Gerçi bunun olacağı belliydi. Onun sana olan tutkusunu koca İzmir'de bilmeyen yoktu. Sizin adınıza sevindim. Sonunda kandırdı seni he! Ben hep bunun imkânsız olacağını sanırdım. Vay canına!" dediğinde yaklaşıp dostça sarılmayı düşünüyordu ki uzattığı kolunun sertçe tutulup kuvvetli bir baskıyla geriye çekilmesi bir oldu.

Peri bakışlarını kaldırına kadar panikleyen Özkan öfkeyle "N'oluyor lan!" diye bağırıyordu bile.

Üzerine hükmederek gölgesini düşüren, elinin içinde ezilen kolunu sıkarak geriye savuran Eymen, hiddetle dişlerini sıkı. Koyulmuş soluklarıyla "Uzak dur!" dediğinde, uyarıcı, tekinsiz bakışlarını karısına çevirdi. Sadece bir an gözlerini karısından yana çevirmişti ve tekrar baktığında, onun bir adama keyifle güldüğünü görerek çileden çıkmıştı. Hem de tanımadığı bir adama! Gözlerinde zapt edilmiş öfkenin şimşekleri çakarken adama fırlattığı kızgın okun tam da yerine isabet ettiğini açığa vuruyordu.

Eymen, içinde azgın fırtınalar gibi kıskançlığın patlamasına müsaade etmeyerek zaman zaman sarsıntılı sinir krizlerine tutulsa da kendini frenledi. Böyle anlarda onu, hazen kendinden bile koruması gerektiğini biliyordu. Birden onu kendine çevirip seri bir biçimde gölgesiyle üzerinde yükseldi. Gergin kollarındaki kaslar titreyerek sertleşirken geniş göğsü sakince kalkıp iniyordu.

Adamın gözleri hesap soruyordu. Peri irkildi. Onu suçlamaya hakkı yoktu. Bu maceranın doğurabileceği tehlikeleri düşününce tüyleri ürperti. O kadar önem verdiği gururu ve haysiyeti tehlikedeydi. Her şey tek bir ters hareketiyle altüst olabilir, hatta yıkılabilirdi.

Eymen gözlerini kısmış dikkatle onu izliyordu. Karısının yüzündeki kuşkulu ifadeyle, samimi pişmanlığını fark etti. Yanlış mı doğru mu olduğunu bilemediği bir insanın yüzüyle, bir şeyi itiraf edecek olan bir kişinin ifadesine bürünmüştü. Ve ikisi de kısmi bir kararsızlık saniyesi katlediyordu.

Peri dişlerini sıkarak "Bir sorun mu var Eymen, ne oluyor?" diye dişlerinin gerisinden sordu.

"Sorun!" dedi Eymen dişlerinin gıcırıtmasına karşışmış tıslamasıyla.

Özkan, genç kızdan evvel lafa atılarak "Asıl size ne oluyor?" diye çıkıştı Eymen'e.

"Sorun sizsiniz!" dedi Eymen.

Peri başını geriye atarak "Yok sorun falan, teşekkürler. Sadece bir dost!" diye bakışlarını kocasına bir an bakmadan Özkan'a çevirdi. "Ne kadar buradasın daha Özkan?"

"Çok değil!" dedi Özkan sert bakışlarını Eymen'e çevirerek.

"Gitmeden Fırat'ı da görmek isterim." Bakışlarını etrafta dolaydı. "Eee, o nerede?" diye sordu yine. Bakışları tekrar başlarında dikilen Eymen'e döndü. *Bu adam ne dikiliyorsa tepemizde* diye kafa salladı sert sert.

Peri ona yanıt veremeden Özkan, kocasına "Arkadaş, bir sorun mu var, neden dikiliyorsun başımızda alıcı kuşlar gibi?" diye dişlerinin arasından tıslayarak sordu.

Eymen sakin olmaya çalışarak bakışlarını yanlarına gelen kardeşine çevirdi. Onlara keyifle bakan kıızı uyarırcasına, "Ecem, Lara sizi sonuyordu, odanıza çıkın!" diye sertçe buyurduğunda, bu emrivakiye öfkelenen Peri, dişlerini sıkarak kocasına baktı. Ve ona aldırılmayarak eskiden kalan dostu hakmaya, sohbet etmeye devam etti.

"Bir şeyler içelim mi Özkan? Uzun zaman oldu. İzmir nasıl?"

Uzun zaman sonra bir tanıdık görme sevinciyle yüzü gülmüştü ve bu adam ona da karışmaya kalkıyordu.

"Olur." dedi Özkan ama Eymen bu sözü ikisine de yedirmeye niyetliydi.

"Peri yukarı çık!"

"Sen kimsin arkadaş?" dedi Özkan lafa girerek merakla tekrardan. Artık bu sert adam canını sıkmaya başlamıştı. Aslında aklına Fırat'ın, Peri'ye koruma tutacak kadar üşüttüğü gelmişti ama onda o kadar para olmadığını bildiği için bu fikri derhal aklından geriye itmişti. Her an Eymen ona dalecek gibi bakıyordu. İşin garibi Eymen öyle dalecek gibi değil de onu zerre edecek gibi duruyordu.

"Peri kim bu arkadaş?" dedi sonunda dayanamayarak Özkan. "Anne tarafından kuzenin falan mı?"

Eymen karısının eline sahiplenici bir tutumla uzanarak "Kocasıl!" diye dişlerini sıkı.

Özkan şaşkın bakışlarını Peri'ye çevirip "Şaka mı?" dediğinde, Peri elini kocasının elinden çaktırmadan çekmeye çalıştı ama bunda pek başarılı olamadı.

"Değil!" dedi Eymen sırf kırgınlığından.

"Fırat..." dedi Özkan kafası karışarak.

"Fırat değil, Eymen!" dedi, dişlerini gıcırdatarak "Kocası benim

aslanım ve seni karımın yanında görmek istemiyorum. Şimdi uza!" diye sertçe buyurdu.

Uzun boylu genç daha nasıl uzayacağını düşünür gibi duraladı. Az daha hareket etmezse kınlacaktı parmakları. Peri elini, kocasının elinden kızgınca çekiştirerek ona kafa tuttu. Buna nasıl cüret ederdi? Onu tanıdıklarının yanında nasıl küçük düşürür ve kimle konuşup kimle konuşmaması gerektiğini nasıl helirlerdi? Derin derin soluyarak "Gitmeden görüşürüz Özkan. Buna çok sevinirim. Hanife teyzeleri de merak ediyorum hem ayrıca uzun zaman oldu eski bir dostla sohbet etmeyi." derken yapmacık bir gülüşle yanından geçmek için hanle yaptı. Fakat o anda kıldığı potu idrak eden afallamış adam, Eymen'e elini dostça uzattı ve önüne uzanan kol sebebiyle Peri bir an duraksamak zorunda kaldı. Eymen genç adamın eline sert sert bakınca Özkan elini geri çekerek "Görüşürüz!" deyip yanlarından uzaklaştı.

Peri, öfkeli bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel gözlerinde yıldırımlar çakarken ona çok şey söylemek istedi. Haykırmak, ağlamak ve hatta yüzünü parçalamak ama o kadar aciz olmayacaktı, gurununu bir kez daha incitmesine izin vermeyecekti. Solukları urgan olup dolanırken boynuna, gerçekleri dirayet olup ekildi cüretine. Aldattıysa yok saydıysa bu onun kaybıydı. Açık denizlerde fırtınaya kafa tutan sandal kadar aciz olsa bile batmayacaktı. Geleceğini göstermiş, ileride daha çok kahrolmamasını sağlamıştı. Aksine belki de ona teşekkür borçluydu çünkü az daha onun büyüüne kapılıp hayatını mahvedecekti! Aşık bir salak olarak ömrünü tüketecek ve bir köşeye savrulduğunda, hayal kırıklığıyla ağlayıp zırlayıp kendini mahvedecekti, hem de onun umurunda olmayacağı gerçeğiyle...

Gerçekler yüreğini jilet keskinliğinde yaraladıkça öfkesi bilendi, iradesi gurur denen çelik zırhlarla kuşandı. Yüzüne; ateşten kezzapları dökercesine birkaç saniye öfkeyle baktı. Kocası gözlerine gözlüklerini takınca o sinirle gözaltılarının uykusuzluktan ve düşünce yorgunluğundan çökmüş olduğunu göremedi. Ya da günlerdir o yatağın içinde tek başına uyuyamadığından daha da agresif olup çalışanların tüm işini kendi üstüne alarak masanın başında pineklediğini anlamamıştı.

İkisi de inatla gözlerini bir an kırpmadan birbirlerini tartarak baktı ama tek kelime etmedi. Bu özlemdi belki... Belki sitem ve kırgınlık ama vuslata hasret nefesleri umursanmadı. Peri, kalbi hızlanmaya başlayınca ve onun temas etmesiyle yayılan o çekici sıcak etkileşime karşı tüm direncinin tükendiğini görünce hiç konuşmadan yanından salınmayı düşündü.

Ama buna müsaade etmeyen Eymen'in aniden bileğinden tutmasıyla olduğu yerde donup kaldı. Kız kör kuyuya savrulmuşçasına baştan ayağa ürperdi. İstem dışı nefesleri hızlandı, elini koyduğu yerdeki teni yanıp kavruldu ve tüm tüyleri havalanarak yutkundu.

Gözlerini tenine mülhürlemek istercesine Eymen yüzüne baktı, sinirle soludu ama bir şey demedi. Aslında konuşacak çok şey vardı fakat sustu.

Peri de dişlerini sıkarak bileğini kaskaç gibi tutan elinden çekip gitmek istedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Boğulmaya!" dedi kız ters ters, zaten gözlerinde boğulmuyor muydu uzun zamandır?

Eymen başını geriye hükmeden bir zaferle atıp "O arkadaşınla görüşmeyeceksin!" diye küstahça buyurdu.

"Emredersin!" dedi, Peri çıkırından çıkmamak için ellerini yumruk yaparken.

"Emretmiyorum." dedi Eymen yüzüne bakmayan karısına kızgınca. "Söylüyorum."

"Yani yine her zamanki gibi rica etmeyi gururuna yediremiyorsun. Üstelik sebepsiz yere neden emrediyorsun bunu?" dedi bakışlarını kocasının yüzüne çevirerek.

Eymen bocalayarak onun sitemkâr sözlerinden kaçındı ve bulutlu gökyüzünde çakan şimşekler gibi öfkeyle parlayan başıboş bakışlarını etrafta dolastırdı. Asi yanını kamçılayan Peri dişlerini sıkarak kocasına bakınca sanki boynundan ipe çekilirmişçesine yutkunan Eymen başını geriye attı.

"Kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğime ben karar veririm. Senden önce de bir ben vardı, hayatı olan bir Peri! Kiminle görüşeceğime sen değil, ben karar vereceğim!"

"Veremezsin... Hâlâ boşanmadık!"

"Yakında boşanacağız."

Bu kelimeyi o kadar kolay dile alması ve hissizce söylemesi, adamın hiddetle parlayan gözlerinden kaçmadı. İçinde biriken müt-hiş öfkesi kabarıırken kanındaki ızdırıp volkan olup kaynamaya baş-lamıştı. Ve bu tepkisi içini yaktı. Yaktıkça hiddeti damarlarında, öfke kuşatması başlattı. Dişlerini sıkarak "Odana çık!" diye buyurdu yine. Sonu olmayan bir denizde boğulmamak için çaresiz kulaçlar at-mak-tan yorulan Peri, bakışlarını etrafta dolastırıp "Yüzeceğim!" de-diğinde inatla, her saniye biraz daha tükenen bakışları havuza kaydı.

Üç genç adam havuzda şaklaşıp keyifle oynuyordu. Ve esasen yüzmeyi de hiç istemiyordu Peri ama odaya çıkarsa beyefendi peşin-den gelip ona yeni emirler yağdırmaya ve öğütler verip yaralı kalbi-ni parçalara ayırmaya devam edecekti. Bir yıkımı daha kaldırmaz- dı kuyruğunu dik tutmaya çalışan çaresiz yanı. Bunu istemiyordu. Onunla yalnız kalmayı gerektirecek her olasılıktan kaçındı.

"Odana çıkacaksın!" dedi Eymen tok sesiyle direterek.

Peri ona tokat atarmış gibi diklenen sert bir bakış atarak arkasını döndü. Havlusunu gözlerinin içine bakarak çıkarıp en yakın şezlon-gun üzerine attı. İstindiyenin içindeki inci misali parlayan bedenini görsel yölene sokarken hırçın gece karası saçlarını yuvarlak omzun-dan geriye atarak kollarını kaldırdı. Ciliz kaslarla titreşen narin kol-larıyla bir ilâhe gibi adamın aklını başından alırken ayakucunda yük-seldi. Sanki o yokmuş gibi balıklama havuza atladı ve suyun altında titreşen narin bedeniyle su perisine dönüştü.

Nefesi kesilip bedeni kaskatı kesilirken en umulmaz yerinde sı-caklık hisseden Eymen, ilk anda umursamak istemedi ama Peri'nin havuza atlarken çıkardığı suyun sıçrayışıyla kendi hâlinde oynayan tenlerinin dikkati, su perisi gibi ilham kaynağı olan kıza kaydı. Kıs-ançlık ve ihtiras... Hakkı olmamasına karşın, onun olanı herkesten oruma dürtüsü, içinde kabaran şiddet yanlısı tarafını besledi. İki anı bilenmiş bıçak gibi keskinleşen Eymen dişlerini kırasıyla sık-tı. İleri bir yerlerde patlama umuduyla yumruk oldu. O bikiniyle lanet ası minnacık bikiniyle üç erkeğin arasındaydı.

Peri, güzel yüzündeki suyu silerken gençlerin onu çapkınca süz-

düğünü görünce inat ettiğine pişman oldu. Biraz köşeye doğru savu-nırken kulaçlarını bakışları ileriye kaydı. Gülümser, yine dikmişti yılan gözlerini üzerlerine, zehirlediği duruşuyla şeytan gibi onları dikizliyordu. Bu kız ne zaman ona baksın ensesinde buz gibi bir tehli-keli ürperme ve yüreğinde garip, bozuk bir ritim oluşuyordu.

Hurri görmüş gibi hevese gelen gençlerden birisi hareketlenerek yanına doğru kulaç atmaya başladı.

"Hi!" dedi çapkın ve yumuşak bir sesle.

"Merhaba," dedi Peri, onun aksine Türkçe.

"Aaa, oğlum Türkmüş lan!" dedi arkadan kahkaha atan gençler-den birisi.

"Kusura bakmayın bayan, sizi turist sanmıştım," dediğinde diş macunu gibi umutları yarından sıkılmışçasına mahcuplaşan genç, pot üstüne pot kırmaya başlamıştı.

Zaten zor bir zaman geçirirken bir de ergenlerin objektifine ta-kılmasına öfkelenen Peri kollarını şiddetle çattı. "Neden üzgünsün, turist olunca sevgili, Türk olunca kardeş mi oluyor?" dedi dişlerini sıkarak.

"Vovvv!" dedi arkadaki laubali gençlerden biri yanındaki arka-daşının omzuna vurarak. "Kız sana lafı fena geçirdi oğlum!"

Hayal kırıklığı ve utanmayla kıvranan genç tam ağzını açacaktı ki taş kesilmiş bedeniyle tepelerinde dikilen Eymen, sadist bir du-nuşla gözlüğünü çıkarıp "Dişlerin yerinde kalsın istersen..." dedi sert sert gence bakarak tehditle. "Uza, kısa kalmasın hayallerin."

Arkadaki gençler çığırınlar gibi kıkırdamaya başladı ama Ey-men'in yüzündeki o haşın, soğukkanlı katil ifadesini görünce kah-kahalarında boğulur gibi öksürerek kendilerine çeki düzen verdiler.

Peri tepesinde minare gibi dikilen yağız bedemin sahibi, öfkeli kocasına baktı. Eymen elindeki gözlüğü yanındaki şezlonga bıçak gibi saparcasına attı. Bir Yunan Tanrısını andıran eşsiz kasları ihti-samıyla akılları baştan alırken güneşin altında titreşerek oynayıyor-du. Kasılmış iri eller üzerindeki tişörtün etek kısımlarını çekistirerek kaldırıncı Peri nefesini tuttu. Biri gırtlığını sıkılmışçasına soluk alıp verme mücadelesine girişti. Son nefesini veren bir hasta gibi soluk dilenen ciğerlerine inat, gözlerini kırpmadan kocasının iri cüssesinin-

den çekemedi. Bakarak öldürmek bu olsa gerekti. Güneşin altında bronz teni, sert bir inci gibi parlıyor, bakmayı özlediği kasların girinti ve çıkıntıları hafifçe titreyerek durgun bir denizin dalgalanması gibi hareketleniyordu. Elleri kaşındı. O tene dokunmayı yeni yeni keşfettiği günden beri, ne zaman kocasının tenini özlese elleri karıncalanıyordu. Ağzı kuruyunca yutkundu. Bir an suyun içinde olduğunu unutup ayaklarının hareketini kesince sendeledi ve suya batar gibi oldu. "Sen..." dedi ağzı kuruyarak. Lanet olsun bu adam ne kadar gösterişli ve şeytan gibi çekiciydi. Kahretsin, ne zaman onu çıplak görse, dilindeki kelimeler nereye saklanıyorsa çıkmıyordu. Akli başından balon gibi uçarken bir an, Eymen güneşten hafif bronzlaşmış tenini seyre soktuğunda gözleri ışıldadı ve Peri gerçekleri hatırlayarak bu soğuk bakışla, dişlerini sıkıp dudaklarını gerd. Bu adam ne zaman denize girmiş de bronzlaşmıştı ki? Tabii, nasılsa artak bekâr-lığını ilan etmişti, istediği kadınla güneşlenip deniz sefası yapması da normaldi. İçinde biriken kıskançlık ve aynı andaki kargınlığıyla boğulur gibi oldu. Ondan başka kadınların ona bakmasına, küs olsa bile dayanamıyordu.

Kenara doğru kızgınca yüzerken "Nereye?" diye sordu Eymen. "Cehennem dibine, biraz yanacağım da!" dedi homurdanarak. "Bensiz mi yanacaksın?" "Şeytan azapta gerek," diyen kız, "Ben denize gireceğim," dedi inatla. "Sahile giderim, burasının havası bozuldu." Havası değil ama kendisinin her saniye savunması zayıflamaya başlamıştı.

Gençlerin arkasından merdivenlere yöneldiğinde, hemen yanında suya çarpan iri bedeninin havuzda yankılanan sesini duydu. Peri yüzüne çarpan suyu kızgınca silerken dişlerini sıkarak yana kaydı.

"Odana gideceksin sanırım," diye kibirle emreden adam yanında bitince irkildi. Bakışlarını hiddetle yüzüne çevirdi.

"Hayır, sahile gideceğim."

"Akşama doğru ben götürürüm sizi."

"Ben kendim giderim, bakıcıya ihtiyacım yok," dedi inatla. Hâlâ yüzüne bakmıyordu kırgın gözleri.

"Peri, etraf çalkalanmaya başladı dedikoduyla uğraştırma beni. 'ek çıkmayacaksın bir yere!'"

"Tek olmam," dedi Peri durgunlaşıp kabullenirken. Adamın derdine anlamıştı sonunda. "Ecem'i yanıma alırım." Yana kaydı ama suya süzülerek belinden kavrınp havuzun buz gibi duvarına sertçe yaslanması bir oldu. Soluk soluğa gözlerini kocasının yüzüne dikerken Eymen, elinde şekil alan tenini biraz daha sertçe sıkarak uyardı. "Laf dinle!"

Peri'nin bedeni her ne kadar ürpererek kocasına tepki verse de ağlamaklı gözleri kocasının omzunun üzerinden onları dikkatle izleyen Gülümser'e kaydı. Nefret, öfkenin beslendiği ana damardı. Harçınlaştı ve asileşti. Küstü, kırıldıkça kırmaya meyletti. Hâlâ kısık gözleri üzerlerindeki kadının ve ne olursa olsun ona onurunu kırma şansı veremeyecekti.

"Bırak," dedi sesi titreyerek usulca. Adamın gözlerine baktığında gördüğü soğuklukla, can özü yüreğinden bir kez daha zalimce vuruldu. Eymen onun narin beline elini sabitledi. Peri irkildi, dokunmasına katlanamıyordu. Başka tenlerde kirlettiği ellerini bedeninde istemiyordu. Dokunduğu yer acıyordu.

"Canımı yakıyorsun!"

"Yakmıyorum," dedi Eymen hafif tutuşunu dile vurarak. "Canımı yakmak istemiyorum," dedi içten bir dua gibi.

"Bırak o zaman, dokunmamı istemiyorum."

"Laf dinle o zaman!"

Peri bakmadı yüzüne. Ona savaş açan hain gözleri iyice dolmuştu. Eymen bunu fark edip onu haddinden fazla zorladığını keşfedince karsına yaklaştı. Bedeninden evvel sıcaklığı kızın tenini kuşattı. Bilinçsiz olarak ona çekilirken bedenleri ne ara bütünleşti suyun altında ne ara ikisinin de yanan tenlerinin suda bile çıkardığı o garip titreşimle ürperdiğini, anlayamamışlardı.

"Çikolatalarını yememişsin, yemek de yemiyorsun. Bir yerde bayılmamı istemiyorum. Seninle ilgilenecek vaktim yok," dedi Eymen vicdansızca. İlk önce onun ilgisiyle afallayan kız, son sözleriyle onun için hiçbir şey ifade etmediği gerçeğine döndü.

"İlgilenme o zaman senden böyle bir şey isteyen yok," dedi, dolu dolu olmuş bakışlarını kırgınca kocasının yüzüne çevirirken. "Bir şey olursa ilgilenen biri illa bulunur," dedi canını yakmak isteyerek.

Yüzüne baktıkça hiddeti artıyordu. Onun bu hem umursayan hem kahreden hallerine isyankâr oldu. "Çek ellerini üzerimden, çıkmak istiyorum." Bakışları Gülümser'e kaydı. "Sevgilin bize bakıyor."

Eymen orada kimin olduğunu biliyordu. Suya atlamadan evvel görmüş ve umursamamıştı. Buz gibi bir tonda, "Eski sevgilim," diye düzeltti karısını.

"Her neyse bırak, gitmek istiyorum."

"Odana çıkacaksın."

"Sahil..."

"Odana çık Peri!"

"Olur," dedi Peri kabullenerek. Birden aklında şimşekler çakmaya başlamıştı. Sonuçta burası onun oteliydi ve dolaşmasını, görünüşünde görünmesini istememesi doğaldı. Ne de olsa artık onu istemiyordu. En azından çapkınlık yaparken gözlerinin önünde olmazdı.

Eymen karısının çenesine nazikçe dokunarak başını yukarı kaldırdı. Kırgın gözlerine baktığında nefesi kesildi. Kollarını narin bedenine sararak acıttıklarını iyileştirmek yaraladıklarına merhem olmak istedi. Ama yapmadı. Oysa öylesine hüzünlü, öylesine kırıntı ki... Sesine dokunsun istedi sesi. Ona ihtiyacı olduğu okadar belliydi.

Önce bir şeyler anlatmak ister gibi baktı karısının gözlerine. Elleri, yanaklarını okşayacakmış gibi yana kaydı ama apansız yanğından kayarak suya düştü. Dişlerini sıkarak "Çık!" diye buyurdu zalimce. Bedenini biraz geriye çekti. "Odana git, bir daha da izin almadan çıkma!"

"İzin mi?" dedi puslu gözleri irileşen Peri. "Şimdi de hapis hayatı mı yaşatacaksın? Ben, senin kölen miyim?"

"Evet. Bir süre daha zoraki kocanım. Kölem değil, karım olacaksın."

"Esaretine tutsak edeceksin. Senden nefret ediyorum Eymen Sancaktar!" derken dili, *seni seviyorum*, diye haykırdı kalbinin sesi. Gözleri ise *asla affetmeyeceğim*, bakışları attı.

Ama her şeye rağmen duyguları, *bir adım atsa sende yelkenler fora*, diyordu.

"Haklısın. Otel senin. Yediğim, içtiğim, giydiğim hatta konuştuğum insanlar bile senin, ben kimim ki?" diyerek gerçeği kabullendi.

"Umarım işiniz halledilir de buradan gitmeden evvel boşanınız. Senden kurtulmak için aldığım her nefesin şeceresini tutacağım." derken Eymen dişlerini sıktı.

"Çok heveslisin bakıyorum boşanmaya."

"Öyle. Bitmiş bir şeyin arkasından koşmam, değer görmediğim yerde de durmak istemem. Sen bitirdin, ben koparıyorum kalan bağları!"

"Arada bağ mı vardı?" dedi adam buzdan suları yüzüne vurur gibi gerçekleri dile getirirken.

İk miş? Peri ona sert bir bakış attı, tıpkı yumruk atmak istemesine koluyla kocasını yolundan itmeye çalıştı. Ona karşı akan bedenindeki ihtirasına, şahlanan erkeklik uzvuna rağmen hiddetine bir yapışkan gibi sarılan Eymen, karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dişleriyle etlerini parçalarcasına, "İzleyicimiz çok meraklı," diyerek gözlerinin içine baktı. "Odana çık, sonra konuşuruz kalan meseleyi," diye söylenmeye devam etti ama kızın yüzünü bir türlü ellerinin arasından bırakamadı.

"Gelme, yanıma gelmeni istemiyorum," dedi Peri.

Eymen küfreden bakışlarını çekerek havuzun merdivenlerine yöneldi. Onun üzerinden suları akıtarak dışarı çıkışını gözyaşlarının buğusundan izleyen Peri, puslanmış hıçkırıklarını dudaklarında boğmak için sertçe birbirine kapadı. Üzgün hâlini Gülümser'e çaktırmamak için de biraz daha havuz başında vakit geçirdikten sonra, uyuşukça sudan çıktı.

O sırada abisiyle onlara konuşma fırsatı verip sessiz kalan Ecem, yanına hüsrarla gelerek yine konuşmayı başaramadıklarına üzüldü. Birlikte biraz daha sohbet edip toparlanarak odalarına çıkmak için hazırlandılar.

Kollarından ve bacaklarından çekilerek sürükleniyormuşçasına uyuşuk hareket eden Peri, nemli saçlarını omzundan geriye attı. Ecem asansörün gelmesini beklerken sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi sohbet etmeye devam ediyorlardı. Asansöre geçtiklerinde, tam kapı kapanacakken bir kadın elini parlak metalin arasına koyarak durmasını sağladı. O sırada Peri çantasına müzik çalarını koyduğundan, içeri giren fark edememişti. Fakat her kimse gelen, onun

kendine baktığını garip bir dürtüyle hissediyordu. Başını kaldırıp nemli saçlarını kulağının arkasına koyarak önündeki kadına duru bakışlarla baktı. Kumral tenli, iri kahverengi gözlü, uzun boylu, balık etli güzel kadın, bir an kırpmadan yüzüne diktği gözleriyle ona tuhaf bir biçimde hayranlıkla bakıyordu.

Ve Peri o kadını nereden tanıdığını hatırlayınca gözleri istem dışı kısılrken nefesi hızlandı. Ufacık asansörün duvarları üzerine üzerine gelmeye başladı ve nefesi apansız bir zalimlikle kesildi.

Ciddi bakışlı kadın boğazını temizleyerek "Sizinle konuşmak istiyordum ama aslına bakarsanız cesaret edemiyorum." dediğinde Ecem kadına tuhafça bakarken hacakları gibi dili de kilitlenen Peri başını yukarı vakureca kaldırdı. Mağrur gözlerini kat numaralarına dikti, o yokmuş gibi davrandı. Sesi sinek kadar dikkatini çekmiyordu güya ama kalbi! O hain organ neden onu zor duruma sokmakta bu kadar ısrarcıydı.

Peri'nin sırtından aşağıya bir ürperme yuvarlanırken omuzlarına dağlar çökmüşcesine ruhuna binen yük bedenindeki duruşu alaşağı ediyordu. İçine ateş basmışçasına soluklandığında, tam o anda kadın yandaki meşgul düğmesine basarak asansörü durdurdu.

Elle tutulur bir mızrak gibi aralarında asılı kalmış kızgın bakışlarını kadına çeviren Peri, kadının üzgün gözlerinin dikkatle açıldığını fark etti. Boğazına dizilen küfürlerini yutkunarak geri teperken hiçbir şey söylemedi.

Eti çimdirlmiş gibi irkilen Ecem zaten şaşkınca ikiliye bakıyordu. Ortamda bir gerginlik vardı seziyordu ama sebebini kavrayamıyordu. Hatta bu negatiflik somut bir nesne gibi elle tutulur hâlde, ortada asılı duruyordu.

"Evli olduğumu bilmiyordum." dedi kadın üzgün sesiyle. İlk darbeyi, iki genç kız birden aynı anda aldı. Mahcup kadın, Peri'ye pişmanlıkla bakarken derin bir iç çekiş sesi duyuldu Ecem'den. Gözleri irileştiği yerden, misket gibi fırlayacaktı sanki kırpıştırdığı göz kapaklarının arasından.

"Şimdi öğrenmişsiniz işte. Basın şu düğmeye, lütfen." diye ızdırap yüklü bakışlarını çekmeden, kadının gözlerine baktı Peri.

"Beni dinlemeden buradan çıkmanıza izin veremem. Ben sizin

sandığınız türeden kadınlardan değilim. Kötü değilim. Üstelik kaç gündür içim hiç rahat değil. Gidemiyorum." diye inatla başını yukarı kaldırdı kadın.

"Bu sizin meseleniz, beni alakadar etmez." diye buz gibi konuştu Peri. Kırk derece ateşle yanarken üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi titriyordu.

"Eder, sizi de bizi de alakadar eder." dedi kadın yutkunarak inatla. "Çünkü sizin üzüldüğünüzü bilmek beni mahveder. Bakın, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Çok sarhoştum. O da sarhoştum." diye konuya girince suçlulukla, karnına kılıç saplanmışçasına beli bükülen Peri'nin solukları tükendi ve bedeni gözle görülür şekilde kasıldı. Usulca kapıya yaklaşıp titreyen elleriyle düğmeye basmaya çalıştı. Ecem, Peri'yi kendine çekerek buz kesmiş ellerini avucuna sıkıştırdı ve derhal olaya müdahale etti.

"Barak anlatsın Peri, lütfen ben duymak istiyorum." dediğinde Peri ses tonunu kontrol edemeyerek "Ben duymak da dinlemek de istemiyorum. Bırak!" diye acı içinde haykırdı. Ufacık asansörün içinde cansız sesi çınlayarak yüreklere sancılı bir dokunuşla salındı. Kadın sırtını düğmelerin üzerine bastırıp "Dinlemeden çıkamazsınız. Sizin yüzünüzden uyuyamıyorum." diye pişkince diretti.

"Ne yapmamı bekliyorsunuz? Uyku hapı alın ya da doktora gidin o vakit."

"Lütfen, birkaç dakikanızı almaz. Belli ki olanları yanlış anlamışsınız." dedi kadın yanakları utançla kızarıırken. Suçlu gözleri de çekinerek bakıyordu zaten yüzüne. Utanmasını biliyordu demek! Yanakları yanıyordu, dudaklarını ısırdı. "Bardan ayrıldığımda, tek-tim. Kocam yüzünden, yani eski kocam yüzünden bir şeyler yapmaya karar verdim. Unutmalıydım. Onu yanımda sessizce içerken görmüştüm ama amacımı onunla ayrılmak değildi oradan, yemin ederim. Sonra asansörde karşılaştık ve benim üzerime yıkıldı." Ellerini çekiştiriyordu bunları anlatırken utanarak sesi de git gide azalıyordu. "Ben de ona yardım etmek istedim. Odasını sordum, bana baktı ve artık bir odası olmadığını söyledi. Ben de şey..." dedi ve birden başını kaldırdı. Utancı gözlerinden okuyordu. "Çok yakışıklıydı, üstelik

hayale bakar gibi öyle güzel bakıyordu ki! Ben de birlikte keyifli zaman geçirebiliriz diye düşündüm."

"Yeter!" dedi canı yanan Peri haykırarak. Bir fanusa kapatılmış çasına nefes alamıyordu. Etraf kara kışa kesmiş gibi üşürken içinde volkanlar patlamış gibi yüreği yanıyordu. Yanağına yuvarlanan yaşlar sel baskını olmuş nehir gibi çağlarken, elinin tersiyle kabaca tenini sildi. Bu saçma eziyetin bir an önce bitmesi için zaman kolluyordu. Kırasıya dişlerini sıkmış, elindeki çantasının sapını sıkıca kavramıştı. Kadın konuşması bitince soluklandı.

"Bitti mi?" diye neredeyse tısladı Peri. Kadının her sözü nefesini keskin bir kılıç gibi keserek tüketiyor ve bedenindeki derman iradesinden biraz daha çekiliyordu. Kepazelik çıkmayacağını bilse...

"Yeter! Bitti mi dedim?"

"Hayır, bitmedi! Onu kendi odama götürdüm. Yardım ederek yatağa yanaştırdım. O zamana kadar sorun yoktu. Bana daha önce hiçbir erkek böyle güzel bakmamıştı. İlklerime kadar titredim. Yanaklarını elinin arasına aldı." dediğinde Peri daha fazla dayanamayarak "Yeter!" diye bir kez daha bağırdı. Bu kadının derdi onu öldürmek miydi?

Öne atıldı ama Ecem onu tutarak kadının konuşmasının sonunu bekletti.

Kadın onlara aldınmadı devam etti, "Yüzünü yaklaştırdı yüzüme ve bana özür dilerim Perim, dedi." Peri, görünüşünün kollarının arasındaki hırçın çırpınmasını birden kesti.

"Önce anlayamadım ne demek istediğini. Sonra bana daha dik-katli, af dileyerek baktı ve sen o değilsin diyerek beni sertçe iteledi. Sonra da hiç konuşmadan yatağa gidip üzerine devrildi, sızdı. Sürekli özür dilerim Perim, diye sayıklayıp durdu. Yemin ederim, onun evli olduğunu bilmiyordum. O da zaten beni siz sanmıştı belli ki. Sonra zaten bir şey de yapmadık. O, yani kocanız, gece boyu sizin isminizi söyleyip durdu. Sabah da beni görünce ne yapacağını şaşırdı, panikledi, nazıkçe özür diledi ve gitti. Ben sizi o gün balkonda gördüm. Tartışıyordunuz. Sonra sizi izledim. Ayrılmış gibiydiniz, ne zaman yan yana gelseniz düşman gibi oluyordunuz. Özür dilerim, isteyerek yapmadım. Sebep benim ama yemin ederim isteyerek yapmadım.

Bana yaptıkları başkasına yapmak istememiştim." derken kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Titreyen elleriyle yanaklarını siliyordu.

Peri vicdan azabı çeken kadına, şaşkıncı bakıyordu. Kızsa mı sevinse mi bilemiyordu. İçindeki çocuksu genç kız çılgınlık atarken duyarlı kadın yine metanet maskesine soğuk buzlar seriyordu.

Kadın utana çekince bir adım attı önüne. "Aslında niyetim daha önce gelmekti ama cesaret edemedim işte. Ben o tür kadınlardan değilim, yemin ederim." dedi yalancı bir kıkırdamayla. "Kara kedi olan..." Arkasındaki elini önüne çıkarıp "O gece yatakta bunu düşürmüş galiba cebinden. Oda görevlisi bulmuş. Ya sizin ya da daha önce kalanlardan birine ait olabilir. Ben bilemedim, size göstermek istedim." Elini öne uzattı.

Peri'den evvel Ecem, "Aa, abimin bu!" dedi şaşkıncı.

Peri afallayarak genç kadının elinin içindeki siyah kutuya bakıyordu. Az önce kör bir bıçakla doğranarak ufalanan bedeni, şimdi hamur gibi yoğrulmuş olarak tekrar şekil alıyordu.

Ecem onun almayacağını görünce uzanıp kutuyu aldı. "Peri, bu senin yürüğü!" diye heyecanla söylendi.

Kadın arkasındaki düğmeye mahcupça basarken "Aranızda sorun teşkil etmek istemezdim. Özür dilerim, gerçekten." dedi. Kapı açıldı ve genç kadın dudaklarını burukça gererek dışarı çıktı.

Peri derin bir nefes aldı. Kiracı olur muydu ev sahibi? Aşık, aşka sahip olmak için sevmezdi ki!

Beyni boşalmış, zihni durmuş gibiydi. Kurulu saati teklemiş, ak-rebi, yelkovani yorulmuş, zamanı durulmuştu. Oysa Peri onun başka bir kadına gittiğini düşünmüştü. Hatta başka kadınlarla nefisini köreltiğini... O zaman neden doğruyu anlatmak yerine öyle sanmasına devam etmişti ki? Bu yaptığı vicdansızlıktı. Günlerdir uyuyamadığına, sürekli ağladığına ve onu kötü düşünüp ondan vazgeçeceğini nasıl düşünmezdi? Düşünmüştü elbet. Ondan kurtulmak için, belki de bu kör sebebe tutunmuştu. Ne sevinebildi bu düşünceyle ne üzülebildi. Araf'ta kaldı Peri, bir kez daha Araf'ta sıkışarak çaresizliği tattı.

Asansörde tek kaldıklarında Ecem, genç kıza bakıp "Ne yani, abimle kavga etmeniz sebebi bu muydu? Aşk olsun Peri, bunu bana nasıl söylemezsin?" diye sitem etti.

Müjde Aklanoğlu

"Utandım." dedi kız tek kelimeyle. "Kendime bile söyleyemedim gerçeği, sana nasıl söyledim?"

Ecem elindeki yüzük kutusuyla genç kızın yanına yaklaştı. "Bu senin Peri! Bak kaçtır hep senin eline geçiyor kutu, kürkçü dükkânı misali. Bence abim bu yüzüğü sana aldı."

Peri kutuya baktı buruk bir tebessümle. "Hiç sanmıyorum. Kesin başka bir açıklaması vardır. Benim olmadığına eminim. Karışma, karıştırma, bırak artık dağınık kalalım. Olmayacak, olunmayacak bir hikâyenin yarım kalmış masallarına başrol oyuncusu olmayalım. Ben kabullendim. Belli ki Eymen de kabullenmiş bak, sen de kabul et. Ne kadar az yol almışım, elimde geçici heveslerden başka ne kaldı?" Asansör kapısı açıldı ve ikili vakit geçirmeden odalarına girdi. Ecem kapıyı kapatarak yengesinin peşinden ilerlerken Peri çantasını yatağın üzerine savurdu.

"Nasıl kabullenirsin Peri? Bak! Onun yatağında... yani yatağında değil... of, sonuçta o kadını sen sanarak özür dilemiş işte! Bu kadar yol aldıktan sonra olmaz."

Peri konuşacakken telefonu çaldı. Uzanıp yatağın üzerine fırlattığı çantasının içindeki telefonunu aramaya başladı. Plaj çantasının içinde birkaç parça bir şey olduğundan, bulması çabuk oldu. Ekranda kocasının adını görünce önce bir an duraldı. Düşünemiyordu. Daha kendisini toparlayamamış, ne düşüneceğine karar bile verememişken onun araması...

Ecem kıkırdadı. "İyi adam lafının üstüne..."

İyi de Eymen onu neden arıyordu ki şimdi? Onun kendisinden uzak durduğunu, tavır aldığını biliyordu. Üstelik ona emirler yağdırıp bir kez daha haddini bildirmişti. Hem hiç aramazdı ki bu saatte onu! Biraz tereddüt etse de aklına gelen korkuyla, eli mahkûm telefonu açıp cevap verdi.

"Efendim."

"Peri..." derken genç adamın, biraz mesafeliydi sesi. Deniz dinbine dalmak gibiydi olanlardan sonra sesini duymak. Sonra söyleyeceği şeyi erteleyerek "Nasıl?" diye kibarca sordu.

"Az önce parçaladığın gibi değil, biraz toparlanmış." demek istedi. Oyle ki sanki arkadaşını sorar gibiydi düz sesindeki hatır sorma

Yemin Bozdum Yolunda

ritüeli. Az önce esip gürleyen, canına okuyan o değildi sanki... Peri her şeyi kafasında kuruyor gibi sakindi.

Ona, bunu sormak için aramamıştı herhâlde! Narin sesi içinde bulunduğu durumdan olsa gerek biraz gergin ve cızırtılı çıkmıştı. "İyi iyim." Sustu. Sonra aklına gelen bir dürtüyle "Şey... Bir şey mi oldu? Gitmedim bir yere, odamdayım." diye hem sordu, hem izahat verdi.

"Biliyorum." dedi Eymen kendinden emin sesiyle. Dağılmış gibi birden iç geçirdi. Sonra tok sesi titreyerek "Halam..." dediğinde genç kız sadece dinledi. "Halam kalp krizi geçirmiş."

Birden panikleyen genç kız Ecem'e çaktırmadan, "Geçmiş olsun!" dedi çekinerek. Beyazlamış yüzüyle görümcesine baktı. Ecem şaşkınca bakarken "Şimdi nasıl, iyi mi?" diye sordu.

"Ne olmuş?" diyen Ecem panikle telefona atıldı ama Peri vermedi.

Telefonda biraz duraksama oldu. "İyi olduğunu söylüyorlar. Anjiyo yapılacakmış. Siz de hemen hazırlanırsanız, onun yanına geçeceğiz. Annemler yola çıkmış. Hazırlanabilir misiniz? Yarım saat sonra aşağıda buluşalım." Tekrar sessizlik oldu.

Tam konuşacaktı ki Peri, "Ben senin kıyafetlerini hazırlarım, merak etme." dedi, anlayışlı bir tonda.

Kavga bile etseler, zor günlerde küslük mü olmuştuk.

Eymen memnun bir mırıldanıyla "Sağ ol. İyi olur. Şimdi oda görevlileri neyin nerede olduğunu bilemezler." diye minnetle, biraz daha yumuşakça belirtti.

Az önce birbirinin gözünü oyacak iki kedi gibiydiler oysa şimdi aynı tasta su içen, süt dökmüş bir hâlde. Garipti halleri, ne sevmeyi biliyorlar ne nefret etmeyi becerebiliyorlardı ve ne olursa olsun, en zor anlarda birbirine zincir gibi sorgusuzca kenetleniyorlardı.

Küsmek başka, düştüğünde tutmak çok başkaydı, onlar da acı çekerek öğreniyorlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Lanet olsun!

*Neden yasakları istiyor,
acı çekmeye meylediyor yüreğim?*

Yola çıkarken buraya geleceklerini elbette ki bilmiyordu. Bir sis bulutu kaplamıştı etrafını. Geçmişe çekilen saklı bir pelerin gibi ve Peri bu pelerini kavrayıp geçmişin tozlu zamanlarını hayatına sokmayı istemiyordu.

Aslında işin gerçeği, o meşhur evde sürekli konusu olan ve sağlık sorunları yüzünden bir türlü tanışamadıkları halasının İzmir'de olacağını aklına dahi getirmemişti. Bodrum'da yaşadığını sanıyordu. Son zamanlarda hep Bodrum lafı dolaşınca İzmir onu biraz şaşırtmıştı.

Ağlayarak nahoş bir ruh hâliyle geçtiği bu yolları, şimdi buruk bakışlarla, hüznle izlemişti. İçinde bir kelebek etkisi, yüreğinde bir darlık, nefesinde titreklik vardı. Ne düşünmesi gerektiği hakkında, henüz hiçbir fikri yoktu. Karmaşık duyguların, bitik düşüncelerinin uç kısımlarında dolaşıyordu. O zamanlar tıpkı içi gibi, her yer kasvetin sardığı karı bulutlarla kaplıydı. Şimdi ise güneş tüm ihtişamını kuşanıp eşsiz ışınlarıyla cesurca her şeyi etkisi altına alarak coşturmuştu.

Yol boyunca iki kız arkada oturmuşlar, ara sıra muhabbet ederek keyifli bir yolculuk geçirmeye çalışmışlardı. Aslında Peri arkaya oturmak isteyince Eymen üstelememişti. Fakat arada gözleri dikiz ayasına kaydığında çıkışıyordu. Ve bundan hiç memnun olmuyordu.

Yemin Bozdum Yolunda

nı belirtircesine koyu gözleri hantal bir ağırlıkla bakıyordu yeşillerine. Oysa kendisi böyle olsun istememişti.

Uzak dur, demişti, uzak duralım, yaklaşmayalım. Bir daha böyle bir duruma düşmeyelim.

Şimdi o koyu kahvelerinin çevresini saran kehribar rengi harçları, cehennem çukurları gibi harlanarak ateşler içinde yanıyordu. Yanıkça da genç kızın yüreğini yakıyordu. İçinde kısacık bir an, sarı sarı çingalar çıktığını dahi fark etmişti.

"Dur Peri, durdur kalbini, sussun! Onu asla bırakmayacağından emin olduğu an, seni üzecek." Ama durmadı kalbi, her bakışında daha fazla hızlandı ve bedenini daha fazla bir ateşle yaktı kavurdu.

Yürek dediği ufacık çaresiz bir kuştı ve gönül kafesinde çırpındıkça canı daha derin acıyordu. Neyse ki çok fazla sürmemiştii yolculukları, yoksa sadece bakışlarındaki sitemden perişan olacaktı.

Ecem'le arkada olmak iyi bile olmuştu. Kâh kitap okumuş, kâh müzik dinlemiş, bazen de yolları izlemiş, gördükleri enteresan şeylerle birbirine sataşarak tartışmışlardı. Burası onun memleketiydi. Annesinin, babasının ocağı, toprağının, mezarlarının olduğu yerdii. Bunu düşününce yüreğine bir sızı, aynı anda tatlı bir esinti yerleşiyordu. Topraklarını görmeyi bile özlemişti. Onlarla dertleşmeyi, mezar taşlarına yüz sürmeyi... Yetim yanı kor alevlerde yanmaya başlamıştı yine, öksüz yanı çaresizdi.

Bir sürü düşünceyle boğuşan benliğiyle, sonunda eşinin halasının evine gelmişlerdi.

Eymen, halasının ameliyatı için hastaneye giderken, Ecem'le onu eve bırakmıştı. Aslında onunla gitmek istemesine rağmen, yine de bunu ürkekçe dile getirememişti. O da gel demeyince susmuş, sessiz bir kabullenişte bulunmuştu. Oysa şimdi Eray babanın yanında olmayı elbette ki her şeyden çok isterdi ama takdir kocasının da tabii ki. Hem Ecem'i de götürmemişti.

"Kalabalığa gerek yok, kuzenler ve diğerleri orda, çıkınca gelir alırım." demişti.

Kalabalık oydu! Yani tekil konuşmuştu! Zaten onu istemediğini her hâliyle belli ediyordu. Aldatmadığı hâlde öyleymiş gibi kabul leniyor, ona sert ve azarlayan bakışlar atıyor, bazen de yokmuş gibi

davranarak yaralıyordu. Çaresiz kalmak ürkütücü bir ormanın ortasında kaybolmak kadar dehşet vericiydi. Onu neyle cezalandırıyor, hangi günahın kefareti kendine bedel biçiyordu? Kendine ya da ona her ne kanıtlamak istiyorsa, bu yaptığı yaralamaktan ileri gitmiyordu, anlamıyor muydu?

Şimdi Ecem odasına giderken Peri bir süre ona gösterilen odada oturmuş, kendine yabancı olan bir yere eşyalarını yerleştirmiş, sonra da zaman geçirmek için biraz evi dolaşmıştı. Kocaman bir köşktü burası da. Hem de öyle filmlerden kalma gibi, buram buram içi tarih kokan bir köşk. Hırkaç çalışan gözüne çarpmıştı evde. Belli ki hala hanımın da maddi açıdan sıkıntısı yoktu. Tıpkı sosyete playboyu kocası gibi.

Merakla evi keşfederken parmaklarının dokunduğu her bir objenin kadim bir anısı vardı elbette. Oldukça da paha biçilmez olduğu belli olan eserler, salt görünümlerinden dahi belliydi. Duvar kâğıtları bile geçmiş konuşur gibi tanışırken, evin mazisi haykırması saçma olurdu. Elini gezdirdiği ahşaptan oyma, çeyiz kaplama maun cilalı tirahzanlarda kim bilir kimlerin, hangi kadim anıların izi gizliydi. Kocaman yeşil bir ön bahçesi vardı, binbir çiçeğin, uzun ağaçların çevrelediği. Üst katın penceresinden gördüğü kadıyla arkasındaki kocaman bahçe de ormana açılıyordu. Peri oldum olası ormanın sessizliğinden ve ürkütücü karanlığından korkardı. Birden ürperince ellerini kollarında dolaştırdı ve bir ses duydu. Nereden geldiğini anlayamadığı, at kıpırmalarının sesi geliyordu evin sınırına sanki. Yakınlarda ahır olabilir miydi?

Salona geçti. Evi dolaştı, her yeri keşfetmesi uzun sürmedi ve nihayetinde sıkıldı.

Canı sıkılmaya, daralmaya, kendini yalnız hissetmeye başlayınca sehpanın üzerindeki kumandayı aldı. Televizyonu kısarak açtı. Çok fazla geçmeden, dışarıya bir aracın yanışığını duyumsadı. Her ne kadar aracın motor sesi onlarınkine benzemiyor olsa bile, bir heves atıldı. *Belki başka bir arabayla Eymen gelmiştir*, diye düşündü. Hızla yerinden kalktı. *Ecem'i almaya gelmiştir herhâlde*, diye geçirdi içinden üzgünce. Dış kapıda bir hareketlenme olduğunda, hizmet-

linin kapısı açıldığını fark etti. Ve usul usul konuşmalarını duydu. Salonun çıkıp kapıya baktığında, bir an afallayarak öylece kalakaldı.

Kapının girişinde iri, uzun boylu, yakışıklı bir adam, kucağında ki ufak, kıvrık kıvrık kara saçlı bir kızla dâkiyordu. Henüz yüzü tam seçilemiyordu ikisinin de zira kucağındaki kız, adamın yüzünün bir kısmını gizliyordu. Sonra elindeki valizi kenara bırakıp kucağındaki kıza yere indirerek kapıdan çıktı genç adam. O kapıdan yok olunca ufak kız merakla etrafı inceleyerek arkasını döndü. Peri'yi görünce eteğini sallaya sallaya şırıncı gülümsedi. Sonra elindeki ayıcığıyla ona doğru ufak adımlarla pıtır pıtır yürüdü. Elindeki çikolatayı aşağı indirdi. Yüzü, gözü, bolumum çikolata buluşuyordu ve bu pasaklı hâliyle çok şırıneydi. Peri, gözlerini kısarak bakınca ufak bir zeytin tanesi gibi duran boncuk gözler ııldayarak onun yeşil bakışlarına odaklandı. Önce dudaklarını öne doğru şırıncı uzattı ve birden şaklatarak ağzını açtı.

"Menim, teysem yerede?" Afacan bakışlarını etrafta fıldır fıldır bir merakla gezdirerek narin sesiyle tekrar mırıldandı. "Bis deldik, dömedim mi hâlâ? Yerde?"

Peri bu şirin şeyin hâline, dudaklarından dökülen baldan tatlı sözlerine hayran kaldı. Eymen'in halasının torunlarında biri olduğunu sandı ilk, sonra onun çikolatadan görünmeyen yüzüne bakınca göremediği görünmesinin kıızı olduğunu anladı. Birçok defa Nebahat Hanım ona videosunu göstermiş, üstelik evin her bir köşesini bu resimlerle süslemişti.

"Teyzen yukarıda Pelin."

Bunu onu ürkütmeden, usulca söyledi. Ağırca ona yaklaşıp aşağı eğildi ve ellerini dizlerine dayayıp onunla yüzü aynı hizaya gelene kadar büküldü. Yeşil gözleri neçyle parlamıştı. Narin elini ufaklığa uzatıp "Hoş geldin. Ben Peri." dedi. Duru sesi, kızın ilgisini çekti. Ancak yine de ilk defa gördüğü bu yabancımanın, narin beyaz ellerine baktı ufaklık. Elini elbisesine silerek temizledi ve annesinin öğrettiği üzeri ufaklık topçuk ellerini güzel kıza uzattı.

"Men Pelin, hos bulduk... Ama... Ama çen yereden bilyon adı mı?"

O sırada kapıdan konuşarak içeriye iki kişi girdi. Kumral tenli,

kara bakışlı adam ve evde resimlerini gördüğü güzel yüzü görünce- si Esm'e. Kapının girişinde afallayan adam, elindeki valizleri ile ona bakarak donup kaldı. İlk defa görüyorlardı birbirlerini, bu ilk tesadüfleriydi. O, ne kadar şaşkın bakıyorsa ikiliye, onlar da bir o kadar şaşkındı şimdi karşısında.

Peri, yüzündeki çizgiler derinleşir gibi olurken ne yapacağına karar vermedi. Konuşsa mıydı yoksa sussa mı? Şu halleri, modası geçmiş melodramlara benziyordu. Eymen'le aralarında olanları elbette ki bilmiyordu. Lâkin bildiği bir gerçek varsa aralarının bozuk değil, çok daha vahim durumda olduğuydu. Yine de tedirgin bir biçimde hareketlenip yanlarına yaklaştı.

Çekingen bir şekilde "Hoş geldiniz?" diye nazikçe ev sahipliği yaptı. Sesi biraz titrek çıkmıştı, yüzü de huzursuz.

Rüzgâr, kara gözlerinin memnuniyetsizliğini genç kızın tepesine sert sert daktı. Nefret yüklü sert hatlarının keskin yapısıyla, koyu koyu öldürecek gibi zalim baktı. Her an kasılmaktan kırılacak gibi gergin duran köşeli sert çenesi titreşmişti. Peri onun çenesini birbirine, okkalı bir küfür savurmak için kilitlediğine kanaat getirdi. Bu adam azgın bir fırtınaya benziyordu. Girdiği yeri talan eden ve harabeye çeviren sonsuz bir rüzgâr gibiydi gözlerindeki sert esinti. Öyle bir bakışı vardı ki Peri, onun sebepsiz acımasızlığıyla gözlerinde boğulduğunu hissetti. Sanki elle tutulur bir surete bürünen ortamdaki gergin elektrikte, kasırgalar patladı da masum bir bakışıyla kıyamete kafa tuttu. Nasıl bir bakıştı ki böyle, bu kadar saf nefreti hiç çekinmeksizin şeffafla gösterebiliyordu. İyi de bu genç adamla ilk karşılaşmasıydı. Bu denli nefretle bakmasının manası neydi? Üstelik sanki onu bir şeylerle suçluyordu.

"Ben Peri. Annemler hastanede," dedi kız ne diyeceğini bilemeden. Şu andaki bu durumuna inanamıyordu ama hepsi gerçektir ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Savunmasız yakalanmış, onlarla konuşmaktan başka bir çıkar yol bulamamıştı. Hâlbuki hallerinden açık ve net onunla diyalog kurmaktan kaçındıkları belliydi.

Adam onun konuşmasına ilgisizdi. Esm'e sağduyusunu ele alarak boğazını temizledi ve dirseğiyle kocasını dürttü. Rüzgâr aldırmadı, kara kara ölüm kusarak düşmanca bakmaya devam etti. Sanki ada-

ma ağza alınmayacak edepsiz küfürler savurmuş, tekme tokat dalmış gibi kanlı bıçaklıydı kin tutmuş duruşu. Avına odaklanmış yırtıcı bir ayı gibi taarruz âni bekliyordu. Yanlış bir kelime söylesin, bir hareket yapsın der gibi tetikteydi tekinsiz bakışları. Acımasız ve katıydı. Birden müthiş bir panik dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti Peri. Bu hep böyle mi olacaktı? Önce parçalanacak, sonra her bir köşeye dağıtılan parçalarını toplamaya çalışacak.

Diş kapının, sırlardan soyutlanmış beslemesi.

Pelin, genç kıza yaklaşıp eteğini çekistirerek dikkatini kendine çekmeye çalıştı. Sonra da elini dudaklarına koyarak sanki sır verecekmiş gibi dudaklarını öne uzattı. Ufacık zeytin bakışları ciddiydi.

"Çen de mi babamın dosyalayını yırttın Peyi? Men evcilik oynarken yıttım, babam mana..." derken kaşlarını tuhaf bir hâle bürüyerek masumca çattı. "Böyle baktı. Men onunla tonuşuyum meyak etme, sana tısmas. Babam mana da tısmas. Çok seviyoy."

Ufacık aklında kurduğu kaygılı senaryoyla şaşırda da Peri, ufaklığa tedirginliğini hissettirmeden yapay bir şirinlikle göz kırptı. "Yırtmadım Pelin. Ama babanın canını sıkımsam galiba!" Öfkeli kara gözlerin sahibi genç adama masumca baktı duru yeşil gözleri, meydan okur gibi. "Fakat sebebini bilmiyorum. Ne yapmış olabilirim, hiçbir fikrim yok!" diye saf bir dürtüyle iğneleyerek mırıldandı. İşte o vakit Esm'e kocasına bakıp gözleriyle usulca uyardı. Rüzgâr da karısına dönerek "Tamam ben sizi sonra ararım. Burada daha fazla kalmak istemiyorum. Nefes alamıyorum." dediğinde karısına yaklaşıp hiç umursamadan onu kollarının arasına aldı. Dudaklarını şakağına dayayıp "Dikkatli ol sevgilim. Oğlumuza, kızımıza ve kendine dikkat et. Aklım sizde kalacak. Kendini üzme." dediğinde iki lafın arasına sıkıştırılmış tembihlerini yapmaktan geri durmadı. Sonunda zor da olsa sustu. Biraz geri çekilip uyarıcı bir biçimde gözlerini kısarak Esm'e'ye manalı manalı baktı. Aslında yanından ayrılmak bir dakika öteye salmak istemiyordu ailesini. Ne kadar olmuştu karısına kavuşalı? Hâlâ ondan ayrıldığı zaman nefesi kesiliyor, eve döndüğünde bulamayacakmış gibi garip bir panikle korkuyordu. Koyu gözleri ona bakarken yumuşamış, içi aşkla dolarak şefkatle pı-

rıldanmıştı. Sanki şu hâli, az önce can almaya gelen Azrail'den, inayet dağıtan meleğe dönüşmüş kadar tezattı sert duruşuna.

"Bensiz hastaneye gitmeyi de aklından geçirme Esm'e! Halan ameliyattan çıkınca ben gelir alırım seni."

Esm'e onun tedirginliğini anladı. Belli ki Eymen'le görüşmesinden çekiniyordu. Aklı onda kalıyordu, anlıyordu. Ona yordu bu koyu düşünceli hâlindeki huysuz tavrını. Tabii o da vardı ama asıl sebep ondan ayrılmaktı. Kocasına gülümseyerek sokuldu. Haylazca ellerini geniş omuzlarına koydu. Yaramazca ayakta durmuş hâlde. Özgün yüzünde tatlı bir bahar açmıştı hiç istemediği hâlde. Sırf o istiyor diye, onu buraya getirdiği, üzmediği için minnettardı. Rüzgâr elini bel çukuruna koyup karısını kendine biraz sabırsızca çekti. Esm'e başını genç adamın kafasına yaklaştırıp dudaklarını kulağına değdirerek usulca fısıldadı.

"Otelde, gözlerinin halidan başka yere baktığını düşünmek istemiyorum Rüzgâr. Valla cayanım yeminlerden, dalarım onlara!" Usulca biraz geriye çekildi. Tekinsiz kahveleri sinsice, itirazsız parlamaya başlamıştı. İltirastlı dudakları haylazca büküldü. Genç adam o dudakları öpemediği için, kısacık bir an iç çeker gibi baktı. Bakışları yukarı çıktığında, karısının, göz bebeklerinin içinde harlanan kıskançlık ateşi hafiften coğalıyordu. "Beni erkenden doğurtma tamam mı kocacığım?"

Ah, işe yaramayacağını bildiği hâlde, yine de lakayt bir tavrıyla tehdit ediyordu kara gözlü kocasını.

Rüzgâr'ın sert hatları işte o zaman yumuşacık olarak süzülür. Kalender dudakları bulayıcı bir bükümle neşelenerek gülümserken iri elleriyle karısının yüzünü kavrayarak avucunun içine sahiplenici bir tutkuyla aldı.

"Bakmam meleğim. Seni hayal eder, hayalet gibi gezerim." Dudaklarını burnunun üzerine dokundurup içten bir buse vererek geri çekildi.

Esm'e'nin gözleri parlarken "Biliyorum. Yine de söylemek istedim. Onların bakmasına da izin verme." dedi adeta çocukça bir öfkeyle bakarak.

Rüzgâr başını sallayarak "Tamam, yüzüme maske takarım." diye

Esm'e'ye sataşarak maytap geçti. Sonra da bakışlarını kızına çevirerek "Babacığa öpücük yok mu, zeytinim?" diye kollarını açtı.

Ne değerliydi onun için zeytin tanesi. Allah C.C. bile o kadar eşsiz varlık varken bir tek zeytin üzerine yemin etmemiş miydi? Pelin babasının korunaklı kollarına koşarak atıldı ve çikolata bulmuş dudaklarını, babasının hafif sakalları uzamış yanağına buluşturarak öptü.

Esm'e kol çantasından ıslak mendil çıkararak kocasına uzatırken "Acaba vermesem mi şu zimbirtiyi? Pasaklı kalsan karizman biraz çizilse... Ünlü kabadayı çikolata işkencesi çekmiş!" diye alayla mırıldandı. Gözleri bir ceylanın doğarda özgürlüğe sahip olması gibi emsalsiz ışıldıyordu. "Böylece evli, çocuklu bir adam olduğun anlaşıyor, yanağındaki izle durumunu damgalamış olursun."

Kocasının yanağını silerken muzırca, hâlâ alay etmeye devam ediyordu. Rüzgâr karısına çapkınca göz kırparak "Aynı zamanda fantezi yeteneği olan bir kadının olduğu da mevzu bahis olabilir, bunu atlama rica ederim." diye sataştı. Esm'e onun fısıldadığı şeyle dirseğini sertçe kaburgalarına gömdü. "Seni o fantezilerinde gömerim beyzade. Akıllı ol, aklını alırım!"

"Aldın zaten aklımı... Sen de! Ve hayallerime de beklerim narçığımı, memnuniyetle."

Tam o sırada kadim merdivenleri sarsan, paldır küldür ayak sesleri duyuldu. Tüm bu aşk içeren sahne boyunca Peri bakışlarını duvara sabitlemek istediği hâlde, bu güzel manzaraya göz ucuyla bakmadan edemedi. Yanakları yanarak mahcup gözleri neşeyle parlayarak keyifle izledi onları. Ne mutlu bir şeydi sevmek ne eşsiz bir bütünlerdi böyle... Onların adına, kendi içinden mutlu oldu. Ne denli zor bir araya geldiklerini, Ecem anlatmıştı kısacık olsa da vaktiyle.

Bir gürültü koptu. Rüzgâr ve Esm'e bakışlarını merdivene çevirdiğinde "Abla!" diyerek tökezledi Ecem. Kendini toparlayıp çocukça bir telaşla "Bir şey yok, iyiyim ben." diye haykırdı. Parlayan gözleriyle koşarken kocaman kız, olmuştu bebek. Hâlâ çocuk ruhuyla haylazdı onların büyümeyen cadıları. Esm'e hasretle kardeşini beklerken onlardan önce kuzusunu gören Ecem, direk ona anılarak

kollarını açtı. Pelin teyzesine heyecanla koşarken "Aşkım." diyordu teyzesi ona. "Benim aşkım gelmiş!"

"Deldim aşım." dedi Pelin kollarını teyzesinin boynuna hevesle dolayıp ıslak öpücüklerle boğarken. "Çeni ösledim teyse, çoooook ösledim." Onların ıslak aşk seremonileri bitince Esmeye kıkırdatarak tırat atar gibi "Hani, onu biz getirdik. Buradayız bak!" dedi alayla.

Ecem, ablasına çizgi filmlerindeki melodram kızları gibi bakıp "Siz ne ara geldiniz? Haber vermediniz geleceğinizi." diye sordu ve yeğenini göğsüne basıp öpücük yağmuruna tutmaya devam etti. Mıs gibi yanaklarına içten birkaç buse daha koydu.

"Halama duyunca duramadım. Habersiz geldik. Allah'a şükür iyiymiş." diyen Esmeye kumpasçı bir tutumda gülümsedi. "İstersen gidelim."

"Ah ne münasebet!" diye çıkıştı Ecem.

Rüzgâr, Ecem'e yaklaştı. Yanağından öpüp herkese veda ederken Peri'ye sert bir bakış atarak oradan ayrıldı. Suçlayıcı gözlerinin içindeki tehlikeli ışıltılar subliminal⁽¹⁾ mesajlar veriyordu.

Peri çekinerek bakışlarını birbirine sarılan kardeşlere çevirdi. İçtiysind onlara bakarken ve birden yüreğinin en umulmaz yerinde acı bir baskıyla özlem sunan sızı belirdi. Lale dedi yüreği ve özlem burnunun direğini sızlatırken elini göğsüne koyup çarpınan yaralı yüreğini yatıştırmak istemesine bastırırken parmaklarını, dolan gözlerindeki acıyı geri tepti.

Velhasıl birkaç adım yanlarına yaklaşmaya sonunda cesaret etti. Duruşu eğreti, gözleri ihtiyatlı bakıyordu. Geriye çekildiklerinde Ecem, ablasının elini tutarak heyecanla Peri'nin yanına yaklaştırdı.

Gözleri ısıldıyor, tepkisini hevesle beklediğinden kalbi hızlanıyordu Peri'nin. O görümcesiydi! Onunla daha önce hiç konuşma şansı yaşamamış, yüz yüze görüşmek nasip olmamıştı. Ürkek ve meraklı, tanışma için hevesliydi.

(1): "Subliminal" başka bir objenin içine gömülü olan bir işaret ya da mesajdır ve normal insan algısı limitlerinin altında kalmak, o anda fark edilmemek üzere tasarlanmıştır. Subliminal mesajlar insanın bilinçli dikkati tarafından fark edilemez ancak bilinçaltısını etkiledikleri ileri sürülmektedir.

"Abla, bu Peri." Genç kıza bakıp göz kırpan Ecem, "Yengemiz." dedi.

Peri içten bir gülümsemeyle fakat tedirgince elini uzattı Esmeye. Elini tutmak istemezse anlardı. Sonuçta onu tanımıyor, üstelik kūs olduğu kardeşi sebebiyle istemiyor da olabiliirdi. Tereddütlüydü bunu yaparken.

"Hoş geldiniz tekrar."

Esmeye ne düşündüğü belli olmayan koyu gözleriyle genç kıza baksa da sonra birden nezaketten elini uzattı. Sonuçta bu kızın ne suçu vardı ki olanlarda! Ancak yine de yüzündeki buz gibi ifadesi biraz azalmamıştı. Sonuçta bu kız da bir kurbandı belki ama içinden gelmemişti ona sıcak davranmak. Üstelik ne kadar da güzel ve masum bakıyordu, hayli de çekingen duruyordu. Sesi her ne kadar mesafeli ve biraz soğuk olsa da yine de uysaldı. Birden istem dışı içi aktı ve elinde olmadan yumuşamaya başladı.

"Sen de hoş geldin Peri." Biraz duraksayıp ihtiyatla doğru kelimeleri zihninde toparlayarak irdeleyip seçmeye çalıştı. "Ailemize." Son dediğini yumuşacık içten bir sesle pekiştirerek kelimenin sonuna saklamıştı. İşte o anda Peri rahatladı. Sanki omuzlarında görünmeyen yükler varmış da birden hafiflemiş gibi ne ara düştüğünü bilmediği omuzlarını tekrar aynı özgüvenle dikleştirdi. Bu ferahlama anı gül yüzünden de belli oldu. Sanki ona kötü davranmasından, tanışmaktan geri duracağından korkmuştu.

Ah bir bilse, Esmeye öyle iyi bir kalbe, haksızlık etmeyen dürüst bir yüreğe sahipti ki, onun için de herkese mutlak bir açık gönüllükle yer bulunurdu. Kalbinin alçak gönüllüğü yüzüne güzellik olarak yansımıştı. Hasılı Esmeye kardeşine bakarak "Daha fazla kapıda dikilmeyeceğiz değil mi? Ben hamile bir kadınum, unuttun mu?" diye şirinlik yaparak takıldı. Bu sözleri geride kalan son gerginliğin kırınlarını da süpürüp attı.

Onların geldiğine sevinerek ayakları yerden kesilen Ecem, ablasıyla konuşarak salona geçerken hayli heyecanlıydı. Ona ilgiyle bakan kıza gülümseyen Peri, ufaklığa göz kırıp "Biz de içeri girelim mi küçük hanım?" diye elini uzattı.

Onun telaffuzu Pelin'in çok komigine gitmiş olacak ki keyifle kıkırdadı. "Menim adın Pelin. Tütük hanım diil ki akıllım!"

Az sonra evi bir sessizlik aldı. Peri ellerini gevşekçe koltuğun iç yanına sarkıtmıştı. Uzun parmaklı, naif elleri sıkıntılıydı. Kahvesini bile tadını almadan bitirdi. İlk başlarda her ne kadar tedirginlik hası olsa da ortamda sanki iki tarafın da, önelirine setler çekilmiş ve birbirine pek bir mesafeli olmuştu.

Peri isteği dışında gelişen bütün bu olaylardan kaçmak istiyordu, sonra genç kadının umut telkin eden tek bir bakışıyla odasına çıkmaktan hemencecik vazgeçiyordu. Ne Peri konuşacak cesarete bulundu ne de Esme somurtkan bir ifadeyle ona yaklaşacak bir sebep bulabildi. Ne konuşacaklarına, orta yolu nasıl bulacaklarına şüphe de kalarak karar veremediler. Sadece birbirlerine bakıyorlar, ikisi de tedirgince oturup bu suskunluğa son vermek için yol bulamayıp somurtmaya devam ediyorlardı. Sonunda ortamın gerginliğine dayanamayan Ecem, bu saçma enerjiyi yırtarcasına öne atıldı,

"Abla biliyor musun Peri eve köpek soktu!"

Ah işte bu dikkat çekici bir olaydı.

Esme şaşkın gözleriyle gelinlerine döndü ve salt bir dürtüyle baktı.

Eymen ve köpek! Bu çok saçmaydı.

Peri aklına köpeği gelince tuhaf bir göz süzüşle gülümsedi. "Aslında zoraki bir misafirlik serüveni. Ona hâlâ yaklaşmıyorum biliyorsun Ecem. Hâlâ sıkıntılıyız bu durumdan ve abin onu eve getirmeyeceğini söyledi. Bakım evinde kalacakmış." dedi kocasının kadını hatırlayarak. "Eve gelmesi yasak!"

"Merak etme kızım, abim de bu itaatkârlık baş göstermeye başladığı sürece değil köpek, sen iste çiflik kurar. Hatta evde uzaylı var deseler, *hadî leyinnnn oradan*, demem artık "

"Rüyalarında mı Ecem? Hani aynı kişiden bahsetmediğimiz açtık da hayali ürünün baya iyiymiş."

"Sen benim hayali ürünümle aylardır aynı evde yaşıyorsun."

"Maalesef." dedi Peri iç geçirerek. Birden güzel yüzü düşmüştü.

Bu durgunluğu ve isyankâr sesi Esme'nin gözünden kaçmamıştı. Bir sorun olduğunu sezmesine rağmen, üzerine gitmedi.

Muhabbet böyle başlamış, saatler ilerledikçe ve onlar birbirini keşfettikçe iki taraf da üzerlerindeki tedirginliği atmış, konular açıldıkça sohbetleri koyulaşmıştı. Hatta Esme bir ara kızını uyutup tekrar yanlarına geri dönmüştü. Esme'nin güler yüzü ve ona olan sımsıcak tutumuyla, Peri bir zaman sonra onunla da tıpkı, Ecem'le ettiği gibi sohbetin içinde buluverdi kendini. Hatta çok da zevkliydi bu ikiliyle muhabbet etmek. Şakalaşmaları, didişmeleri, sataşmaları, konuşmaları, ciddi restleri bile tatlıydı. Önündeki sehpa uzandı. Bardağı alırken gülümseyerek Esme'ye baktı.

"Bir tane daha çay..."

Esme ayaklarını koltuğa, Ecem'in kucağına uzattı. Ecem alışkın olduğu bu davranışla, ellerini onun narin bileklerine koydu. Hafifçe masaj yaptı ablasının ağrıyan bileklerine. "Teşekkürler Peri, içmesem daha iyi. Çok içince uykum kaçıyor. Hamilelikte fazla çay tüketmem karar aldım." Elini koltuğun arkasına dayayıp arandı ve bulduğu kirlente sırtını yasladı. Peri onun hamileliğini biliyordu zaten. Nebahat Hanım hiç dilinden düşürmüyordu ki! Farkında olmadan bakışları karnına kaydırdığında, art niyetli değil, meraklıydı musum gözleri. Esme bunu fark etti. Elini karnında, şefkatle gezdirerek gülümsedi.

"Henüz yeni çıkmaya başladı karnım. Beş aylık oldu."

"Çok daha az gibi duruyor. Hâlâ fit bir vücudunuz var."

"Evet ama Rüzgâr bundan şikâyetçi. Ona göre hamile gibi durmuyordum. Yakında beni deve kuşu gibi görürseniz şaşırmanın ancak o zaman sağlıklı bir gebelik geçirdiğime inanacak." Yapay bir şikâyetle kıkırdadı. Sonra genç kızın gözlerine şefkatle baktı. Söylediği şeyin yanlışlığını fark edince "Erkekler!" diye geçiştirdi. Yerinde biraz doğruldu. "Çok güzel gözlerin var." Bunu içten bir biçimde yalın bir hayranlıkla söylemişti Esme. Düşündüğü şeyle, tatlı bir kıkırdayışla gözleri parladı. Dudaklarının kıyıları hınzırca büküldü. "Gözlerine bakayım, belki oğlumun gözleri seninki gibi yeşil olur." Sonra burnunu kıvrıdı. "Ama sanmam. Anne koyu kahve, baba kara gözlü zaten. Cem'in gözlerine bakıyorum ama... ııh... Benzemez bu çocuğun gözleri de kimseye, kara olacak görürsünüz." İşi şakaya vurdu.

Aslında hiç de şikâyetçi değildi bu durumdan. Hatta memnundu. Bir kara gözlü Rüzgâr daha ona hediye gibi gelirdi.

Ecem, Cem denince yerinde huzursuzca kıpırdandı. Peri muzıca gülümsedi. "Cem kimim?" dedi sesini yaya yaya. Sanki bilmiyor-du. Kılık işte! Ecem'e göz kırptı.

"Kimse kim, sana ne!" dedi Ecem hemen hazır cevaplılıkla. Sanki bilmiyorsa Peri, bakışları attı küsçe yengesine.

Hiçbir şeyden habersiz Esme, bakışlarını genç kıza çevirdi. "Eşimin kardeşi..." Sonra birden kardeşine döndü. "Sana selamı var bu arada. O da gelecekti buraya ama otele gidip dinlenmeyi yeğledi. Sanırım yarın gelir geçmiş olsun ama şey dedi..." Biraz düşünerek kaşlarını kıstırdı. "Tiyatrocu olacaksın oynamasını öğrenmesi gerekiyor. pek inandırıcı değil, gibi bir şeydi sanırım." Kaşlarını kardeşinin rengi çekilmiş yüzüne "Ne demek bu?" der gibi sorgulayarak kaldırdı.

"Aman Cem işte, benimle uğraşmaya bayılıyor." dediğinde Esme'nin gözleri parladı. Sesindeki imalar Nirvana'ya köprü kuruyordu. "Sen yine onunla uğraşma da!"

"O kurbacı gözlü küstahlı ne uğraşacağını be! Çocuktum ben o zaman."

"Bilmem ben. Uyarmadı demel!"

"Üf abla! On yedi yaşında değilim artık."

"Ben de bundan dedim zaten. On yedi yaşında değilsin artık, genç ve gösterişlisin. Eh biraz da akıl alacak kadar kadınsı..."

Bu imna Ecem'in sinirlerini ayaklandırken aynı anda utançtan yanaklarını da kızarttı. Esme iç çekerek başını salladı "Salak!" diye tıtlarken.

Kalbi kaburgalarıyla boksı duran Ecem, heyecanlı, "O da mı geldi yoksa?" diye sordu. Rengi çekilmişti yüzünden birden. Neden sonra kendini toparlayabildi. "Yani o neden geldi ki diyecektim." Aslında kalbi hüzünlü, bundan sebep yanakları da tuhafca kızarmayı başlamıştı. Ne kadar özlemişti odun herifi. Ama sonra bu fikrine kızarak vazgeçti. Ne özlememiş, diye kalbine küstü. O kadar hızlı atmasına gerek yoktu. Oysa sadece adı bile yüreğini yerinden oynatmaya yetiyordu.

O sıra düşündükleriyle kardeşinin panikleyen tepkilerini kaçırdı. Esme, keza gül yüzüne tuhaf bir hüzün oturmuştu. Birden güzel gözlerindeki ışık çekildi. Dalgınca baktı kısacık bir an. Gözleri sehpadaki çay fincanına bakıyordu ama Peri onun baktığı yeri görmediğine neredeyse emindi.

"Rüzgâr'ı yalnız bırakmak istemedi. Biliyorsun, Rüzgâr beni tek bırakmazdı burada. O da abisini yalnız bırakmaz. Sonuçta manile kalktı, geldik işte, babam da kıızı özledim deyince. Biraz halamın yanında kalacağız. Halam da bunu özellikle istedi zaten. Bir müddet burada kalmaya kararlı annemler."

Biraz daha sohbet ettikten sonra, güzel haber geldi. Hümeysra Hanım ameliyattan çıkmış ve durumu iyiymiş. Bir saat sonra da Eray Bey'le Nebahat Hanım'ı yorgun bir hâlde, Eymen eve getirdi. Nebahat Hanım hasretle "Kızım, hoş geldin." diye kollarını açarken gelene, Eray Bey geriden onları izleyip sırasını beklekti. Peri her zamanki saygısını koruyarak elini öpüp alnına koyunca kayınpederi gelininin kaşık kadar ufak duran yüzünü avuçlarının arasına alıp alından öperek baba şefkatiyle bağrına bastı.

"Özlettin kızım kendini. Bu kadar uzun gitmeyin bir daha." diye sitem etmekten de geri durmadı. Ne kalmıştı ahir ömründen geriye, kalanında da ailesini yanında istemek hakkıydı.

Ve arkada bir hareketlilik oldu. Çünkü onlarla birlikte, Hümeysra Hanım'ın iki oğlu ve bir kıızı da gelmişlerdi. Bu kocaman aileyle, sıcaık bir tanışma yaşadı Peri. Esme'yi burada görmek onlar için de sürpriz olmuştu. Belli ki Eray Bey kimseye söylemeyererek sürprizi saklamıştı. Hümeysra halanın küçük oğlu ve kıızı henüz üniversite öğrencisiydi ama diğeri işini kurmuş hatırı sayılır bir mühendisti. Hepsi de çok kibar ve içten insanlardı ve hoşgörülü oldukları da her hallerinden belliydi. Herkesle tokalaşan Peri'nin gözleri kocasına kaydı. Nasıl da dalgın ve üzgün bakıyordu öyle ailesine. Onun kırılgan ve özlem dolu bakışlarıyla yüreği sızladı. Umutsuzluktan yana yaşamması gereken her şeyi yaşamış olduğunu düşündü o vakit. Gözlerinden, yaşama karşı olan ümitsizliğin çekilmesini istedi. Belli ki kardeşini yaralamaya korktuğu için onun uzak duruşuna büyük bir

saygı duyuyor, bu özel duygudan fazlasıyla nasibini almış şekilde beride dikiliyordu.

Kapının girişinde içeriye girmeden, kısacık bir an hasretle baktı kardeşine. Ve bu zaman zarfında Peri gözlerini kocasından bir an olsun ayıramadı. Ne zordu sevip de dokunamamak ve canının yarısına ulaşamamak. Herkesle sarılan Esme, kısacık bir an abisine buz gibi baktı ve derhal kūs gözlerini kaçırdı. O yokmuş gibi davrandı. Aslında onun da duruşu tedirgin ve tuhaftı. Belli ki kendini sıkıyor, sırf gururundan yok sayıyordu. Sanki kapının girişi boştu. Öyle tutarsız davranıyordu. Peri, onların arasındaki tuhaf elektriği diğerleri gibi hissetse de yok sayıyordu. Sonra Eymen onu daha fazla huzursuz etmeyerek kısacık bir an daha özlemle gül yüzünü süzüp arkasını dönerek uzaklaştı. Hepsı birbiriyle hasret giderip hallesirken içlerinde sadece Eymen onlara katılmamıştı.

Onun sırf Esme'nin rahat etmesi için böyle yaptığını orada bulunan herkes fark ettiği için, bu kararına saygı duyulmuştu. Keza Esme onun adını duyduğu an bile, öfkelenerek bir tuhaf oluyor, öfkeli gözleri koyularak hırçınlaşıyordu. Sonra birden yanan gözleri donuklaşıyor, yüzü garipliğin suret bulmuş hâlinde, buruk bir biçimde asılıyordu.

Kanepeye kunulan Nebahat Hanım gelinine hasretle sarılarak kolunu omzuna attı, özlemle kendine çekti. Onun bu hareketiyle Peri oturduğu koltukta kaykıldı, başını kayınvalidesinin göğsüne yasladı, şefkatin beşiğine.

"Özlemişim annem. Bir daha tatil bile olsa bu kadar uzun gitmenize izin vermeyeceğim. Ev sızsız boş oldu." diye şakacaktan hayıflandı, fakat bakışları ciddi anlamda özlem içererek şikâyet ediyordu. Peri'nin genzine buruk bir tat yayılırken, yaşlı kadının yanına içten bir buse bıraktı. Saçlarının şefkat saran kokusunu içine çekti. Bu koku tüm metanetini sarstı. Camdanmış meğer dik duran dirayedi yanı, daha ona sarılan ilk sevgi dolu kolla anında tuzla buz olmuştu. Başını omzuna yasladı, o da özlemişti. Bu güzel, insanlık timsali kadının tenine işleyen sıcak dokusu bile rahatlatıcıydı. Tüm dardını, kederini bir anda dipsiz kuyulara atırıp sihribaz gibi hüznü unutturuyordu.

"Ben de özledim Nebahat anne, hem de çok."

Ecem dudaklarını muzırlıkla büktü. "Ooo, senin kucagında gün geçtikçe doluyor Nebahat Hanım. Önce torun torba sonra gelin, şimdi Esme, bana sığacak yer kalmıyor bakıyorum da!"

"Olur mu?" dedi babası gülererek. Ellerini karnının üzerinde ke-netledi. "Orası asker ocağı değil ki yavrum, ana kucak. Hepinize yer var." Hınzır bir dudak bükümüyle göz süzdü. "Hatta bana bile!" Sonra kızına göz kırpmca herkes bir ağızdan gülüşmeye başladı.

"Edepsiz!" dedi Nebahat Hanım yalanı kızgınlığından çok keyiflice. Haylaz dudakları gülümsemek için bahane arıyordu.

Sevim ve Sercan; Eda Hanım'ın küçük çocukları, sürekli bir didişme hâlindeydiler, sanki iki ufak anaokulu bebesi gibi. Biri satış diğeri cazgıra dil dalaşına girmekten çekinmiyordu. Şakaları bile huzur barındırıyordu. Ercan ise daha olgun ve biraz da Eymen gibi ağır abiydi. Adaleli bir beden yapısı vardı. Uzun boyluydu ama zayıftı. Teni bir Balkan göçmenine göre biraz koyu sayılabılırdı. Peri *belki de biraz doğu kanı vardır*, diye düşündü. Gür siyah saçları düzdü ve yanaklarının iki yanında hafifçe uzun favorileri vardı. Yakışıklı denemezdi ama sert hatları çekiciydi. Yakasından birkaç düğme açık beyaz bir gömlek giymişti. Bu kendine güvenli hâli, aynı kuzeni Eymen'in kopyasıydı. Hepsiyile muhabbet etmek güzeldi de bu ortamda kocasını görememek çok kötüydü. Onun eksikliği içine ağır bir kaya gibi oturuyordu. O olunca annesi ve babası olan mutlu bir çocuk gibi güvenli ve kendinden emin hissederken, o olmayınca boynu bükük bir yetim, sahipsiz bir öksüz olduğunu hatırlıyordu. Kalabalık meclislerde bile o yoksa yalnız ve mutsuzdu. Bir yanı hep soğuk, bir yanı hep suskundu. Bunu her geçen gün daha iyi anlıyordu.

İşte o sıralarda odasında oturmaktan sıkılan Eymen camın önünde durmuştu. Elleri ceplerinde, bacakları hafifçe aralanmış, keskin koyu gözleri buruk, bahçeye bakıyordu. Masanın başında toplanmış ailesine. Onsuz olan mutluluk tablosuna. Belki kötü bir şekilde toplanmışlardı ama halasının durumu iyiydi çok şükür. Eniştesi Metin de başında kalıyordu. Bakışları kardeşlerine kaydı. Peri'yi ortalarına almışlar, dört kız kıkırdarak gülümsüyorlardı. Sevim yaşıнын gereğiyle coşarak elini kolunu sallayarak heyecanla bir şey anlatıyor,

Ecem onu uyarak eline vuruyor, azarlıyor, hatta bazen çatışıyor. Peri ve Esm'e ise çoktan bir iktidar kurmuş, birbirine manidar manidar bakıp gözlerinden yaş gelene kadar gülüyorlardı.

Bir köşede oturmuş annesi ve babası ise Ercan ve Sercan'la cıdırdı bir şeyler konuşuyor, Ercan kardeşinin ensesinden yakalamış, kızar gibi şakalaşıyordu. Ne güzel bir tabloydu bu böyle! İçi burkuldu, yüreği daraldı.

Gözleri yeğenini aradı. Yoktu. Ufaklığı, minigi, zeytin gözlü pamuk şekeri neredeydi? Tanımadığı minik meleği. Resimlerini gördüğü ama kendisini henüz göremediği şahane varlık. Gerçi saat hayli geç olmuştu. Bu vakitte uyumuş olma ihtimali yüksekti. Epeyce bir süre daha orada öylece durdu ve onları özlemle izlemeye devam etti. Yüreği burulsu da Esm'e'yi uzaktan izlemek ve tekrar ışıldayan gözlerle gülerken görmek her şeye bedeldi. Kardeşiydi o, aynı karında yattığı, canının üstünden değerli gördüğü can parçası. Ne kadar özlemişti cadısını. Kendi yüzünden solmuş gözlerini, şimdi neşeyle gülerken görüyordu ya Rabb'ine ne kadar şükür etse azdı. Kapı tıkladı, usulen açılıp kapandı.

Arkasını döndüğünde Peri kapının girişinde, burak gözleri süzülerek bakıyordu. Bakışlarını bir ara tedirgince etrafta gezdirdi. Oysa Eymen bakışlarını bir an olsun onun güzel yüzünden çekmiyordu. Özlemişti kızdığı zaman koyuya çalan, coştığı zaman açılıp ışıldayan yeşil, bahar gözlerini. Günlerdir Peri onlardan mahrum ederek cezalandırıyordu onu. Hakkı yoktu uykularını çalmaya, hakkı yoktu düşüncelerine tebellüş olmaya, hakkı yoktu kafasını onunla bozup tüm dengesini altüst etmeye ama yapıyordu işte. Hakkıydı belki de! Lâkin görmeyince... O umutlarının şubat yanına inat bahar gibi parlayan gözlerini görmeyince, dermansız bir hastanın ilacını alamadığı günkü gibi ağır bir sancı duyuyordu yüreğinde.

Peri yerinden hareketlendi ve odanın ortasına ilerledi. Usulca boğazını temizleyerek "Giysilerini dolaba astım." diye bilgilendirdi.

Eymen gözlerini onun üzerinde, kısacık bir an özlemle gezdirdi. İç çeker gibi, "Teşekkür ederim. Ben kendim de yapardım." dediğinde sesi durgundu.

"Sorun değil," dedi kız uysalca. Onun bakışlarıyla ürperiyor ve

tüm hücrelerine kadar terliyordu. Yatağa yaklaştı. Üzerindeki örtüyü kaldırdı. "Ercan, yarın merkeze onunla gidip gitmeyeceğini sormamı istedi." Bakmadı kocasının yüzüne, çekindi.

Eymen elini ensesinde sıkıntıyla gezdirdi. Bakışları hâlâ karısının bedeninde dolaşıyordu hasretle. "Ben ona mesaj çekerim." Biraz duraksadı. "Sağ ol."

Bu sağ ol çok şey içindi.

Peri sanki biraz zorlanıyordu konuşurken. Bir de tedirgin duruyordu. İlk defa kocasıyla yalnız kalan yeni gelin gibi saçma sapan çelişkenlikler hissediyordu. Bu hâli aslında normaldi. Kaç gün sonra ilk defa aynı yatağı paylaşacaklardı. Aynı ortamı bırak, aynı havayı solumayı bile istemiyorlardı uzun zamandır ve şimdi dört duvarın arasında, bir yorganın altında korumasız kalacaklardı.

Ne zaman sonra sohbet havasında yeni konuşuyorlardı. Kızgın laflar uçmuyordu havada ya da sitem içeren sert bakışlar. Aslında nasıl özlemişlerdi birbirilerini, kedinin ciğere baktığı gibi aç aç bakıyorlardı.

Eymen kıza hissettirmeden derince iç geçirdi. Çenesini hırsla kasmıştı.

Peri yatak örtüsünü düzgünce katlayarak kenara koydu. Adamın içerideki etkisini kuvvetle hissediyordu. Elleri titriyor, alnında ince bir ter tabakası oluşuyordu. Kolaylıkla duygularını, heyecanlarını denetim altında tutabilirdi. Ama şimdi kalbi hızlanıyor, onunla aynı yatağı paylaşma fikri heyecanlandırıyordu. Bu kocaman oda, üstüne geliyor, tavanı tepesine çöktüyordu. Bunu özlemişti. Onun varlığıyla rahatlamayı, yalnız olan yanını tamamlamayı, geceleri huzurla gözlerini kapatmayı, özlemişti. Bilmediği bir duygu dizlerini gevşetti. Sonra bocalayan bakışlarını içeride tedirgince gezdirdi. Aklına gelen şeyle irkildi.

La net olsun! Şimdi burada, onun karşısında mı değiştirecekti üzerini? Her şey bir yana, bir de Eymen'in ona arzusuyla ve tutkuyla bakması iyice gerilen bedenini kasıyordu. Sözde bir daha dokunmayacaktı ne tenine, ne de bakışlarına.

Örkekçe yeşil gözlerini kaldırdı. Kocasına tedirgin gözlerini devirerek baktı. Dudaklarının kenarları hafifçe kıpırdanıyor ama dilin-

den alınmış sözcüklerinin yoksunluğundan sebep, konuşamıyordu. Gözleri kesişince de çekinerek dolaba yaklaştı. Ruhu dar bir kutyaya sıkışmışçasına bedenini zorluyordu. Düşünceli bir durgunlukla gece-liğini çıkardı. Nasılsa onu sabah havuzda bikiniyle görmüştü. Daha önce kaç defa iç çamaşırıyla da görmüştü. Hatta dokunmuş, koklamış, öpmüştü. Bu düşünce teninin daha fazla yanmasına vesile oldu. Dolabın kapısıyla kendini kamufle etmeye çalıştı ama nafile, olmuyordu. Siper olacak kadar geniş bir kapak değildi. Yüreğine kurduğu ketleri, onun varlığı yerle bir ederken ondan kaçacak kadar büyük değildi dünya. Her yanı yine onun bedeninin varlığıyla eziliyordu. Nihayetinde yapacak bir şey yoktu, ona da çık diyemeyeceğine göre.

Heyecandan parmakları titriyor, hızlanmış soluklarından sebep eli ayağı birbirine dolayıyordu. O ne kadar çok acele ederse o kadar çok beceriksiz oluyordu. Gömleğinin düğmelerini seri bir biçimde açmaya başladığında, utana çekine kaçan bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen anlayışlı davranmış ve ihtiyatla arkasını dönmüş, cama bakıyordu. Ne kadar centilmendi. Kibar olduğu zamanlar yüzünde bir tebessüm belirliyordu.

Eh bu iyiydi işte! En azından çıplak görmeyecekti. Hızla gömleğini çıkardı. Sonra da eteğinin fermuarına uzandı.

Ancak Eymen bakışlarını her ne kadar bahçede gezdirse de Peri'nin cama vuran silüetinin yansıması ayna gibi gözlerine batıyordu. Bembeyaz cildi, orada iç çamaşırlarıyla fosforlu gibi cama yansarak içini yakıyordu. O ufacık şeffaf şeyler aklını başından alıyor, damarlarındaki kanı hızlandırıp kasıklarındaki baş gelmez sancıyı açığa çıkartıyordu. Nefesi sıklaşarak genzini yakarken pembe dedi iç çekerek. Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Bunu düşünmek bile işkenceyken izlemek bir o kadar ölümdü. Bedeninin en arsız yerleri, birer alev topuna dönüşmüştü. Hem de sadece bakarak...

Hani elini uzatsa dokunacağı kadar yakındı, aynı anda iki dünya kadar da uzaktı. Yüreğinde saklıydı ya hisleri, şimdi de tenine yasaklıydı teni. Bu kızla ne yapacaktı? Ona bakmak bile yetiyordu işkencesini arttırmaya. Ne çok özlemişti onunla sohbet etmeyi. Gözlerinin ışıldayarak bakıp şakalaşarak ya da utanarak parlamasını istiyordu.

Peri, pijama takımını giyince hemen yatağa yanaştı. Pikenin altına girdi. Yatak serindi. Havalarda her ne kadar yazdan kalma gibi dursa da hafifçe serinlemeye başlamıştı. Öteki akşamlar gibi herhangi bir akşam olmasına rağmen, hava parlak ama sürekli esen rüzgâr yüzünden ısıtmeye başlamıştı. Gizli bir soğuk vardı. Artık yazın son demlerini yaşıyorlardı. Aylar ne çabuk geçiyordu oysa. Ne uzun zaman olmuş onu yüreğine konuk edip, nefeslerine huzuru aş etmeye başlayalı. Düşünceli başını yastığa koydu. Onunla tanışalı neredeyse yedi ayı devirmişlerdi.

Ne ironi? Evliydi! Dışarıdan tam bir evli gibi duruyorlardı ama bu odanın içinde birbirinden korkan iki yabancı, tedirgin bir mahlûk, birbirlerini isteyen ama uzak duran iki karşı cins...

Kısacak bir süre sonra yatak sarsıldı.

Eymen kendi tarafına yattı. Sessiz ve rahatsız etmemek için hayli dikkatliydi. Elini başının altına koyarak tavana baktı. Peri ama gözleri kısacak da olsa görmüştü onu. Geniş omuzlarını, güçlü kollarını ve parıldayan gözleriyle kendisine baktığını... Böyle yatmasından hoşlanmıyordu. Üzerine uzun bir şeyler giymesi daha iyi olmaz mıydı en azından aklî sağlığı için? Geniş göğsünden, kalın kollarından bakışlarını azami bir zorlukla kaçırdı. Bu adam onun nasıl bir eziyet içinde olduğunu anlamaya neden yeltenmiyordu.

Uf! Ona dönmek için kendini kastı.

"Halının iyi olmasına sevindim. Sanırım huzursuzlanıyormuş çıkmak istiyorum diye."

Konu açmak için çıldırıyordu. İlk o konuşmuştu. Günler sonra soru sormadan konuşması genç adamın tuhafına gitmişti. Eymen'in meraklı bakışları ona döndü. Düşünceli bir karmaşayla yüzünü süzdü ve sonra farkında olmadan hasretle izlemeye başladı.

"Hepimiz sevindik."

Dikkatli bakışlarını kocasına çevirdi. Peri. Eymen o anda karnısına kolunu uzatıp başını göğsüne yaslama isteğiyle doldu. Sıcaklığı bir nehir oldu aktı tenine, bir nefes mesafesinde vuslatı beklerken tenlerinin arasına görünmeyen duvarları örmeleri saçmalıklı. Yüzünü ipek saçlarına gömmek, doyasıya mis kokusunu içine çekmek isti-

yordu. Omurliliğinde bir soğuk sancı, hafif bir üşüme hissetti. Onun teninden yoksun olmanın hazin sancısıydı bu. Oysa daha karışmadı teni tenine müptelası olmuştu yasaklı sıcaklığına bedeni.

Ayrıca onunla çekinmeden konuştuğuna göre, yaşanan şeyi pek de önemsemiyor gibiydi. Üstelik bugün ona çok uysal ve yumuşak başlı davranmıştı. Diretmemiş, asileşmemiş, hırçınlaşmamıştı. Bu düşünce kocaman adamın, taş kesmiş kalbini yaraladı. Onu hiç mi kıskanmamıştı? Oysa o günkü bakışları hâlâ aklındaydı. Asansör ne zaman binse aklına onun ruhi gibi olmuş duruşu geliyor, ne zaman otelde görse vicdanı gerçeği söylemediği için sarsılarak ona işkence ediyordu. Onu üzdüğünden beri, kendisinden nefret ediyordu. Suluşken bir duruşla, yaralı yaralı bakışları bir an olsun çıkmıyordu gözlerinin seyrinden. Derince iç geçirdi. Hani günlerdir onunla konuşmak için kıvranıyordu ya adam ama sonra yüreğindeki yara sızlıyor ve bu saçma düşüncesinden kaçınıyordu. Yaralıydı adam. Yüreği hâlâ kanıyordu. Kabuk tutmuş olması, acımadığı, kanamadığı anlamına gelmiyordu ki. Sızlıyordu. Bu, yarası için daha kötüydü, iyileşen yara bir kere acıdı ama kabuğu kanıtılan yara her zaman.

"Esm'e'yi sevdim. Çok tatlı ve içten biri, ayrıca çok da cana yakın." Dudakları kurumuştur birden Peri'nin. Nemlendirdi. "Kızı da çok tatlı. Nebahat annemin anlattığı gibi, bicir bicir bir şey. Ecem'le, Esm'e, ikisi birbirinden çok farklılar. Ama aynı zamanda da bir gibiler. Sanki biri diğerinin tamamlanmış hâli. İkisi yan yana gelince tam bir bütünler." Bakışlarını genç adamın gözlerinden çekemiyordu. "Esm'e ona abla dememi istemiyor. Fakat bu isteği bana tuhaf geliyor. Neticede o benden büyük ama yaşıtlım gibi duruyor."

Kocası da konuşsun, bir kelam etsin istedi.

Fakat bakışları kayıtsızdı adamın. O her zaman akışkan bir çikolata gibi sıcak bakan gözleri, hurma kadar katı ve soğuktu. Ama şu hâli bile şeytana oruç bozdururdu. Hiç tepki vermiyordu. Ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlayamıyordu ifadesiz bakışlarından. Şu ana kadar bir tek kendisinin konuştuğunu fark edince dudaklarını birbirine bastırır kırgınca. Özüldü. Hem de bu tutumu içinde bir yerlerin kırılmasını sağladı. Yaralandı. İçerledi. Yüreğini saran duygularıyla örselendi.

"Özür dilerim." dedi kırgın bir tutumla, incinmişti. "Konuşmak istemezsen, anlarım."

Eymen hiç bakmadı ona. Başını yastığına gömerek düz çevirdi. İfadesiz gözleri, gür kirpiklerinin arasından az bir şey görünüyor, o da dik dik tavana bakıyordu. Sonra birden "İstemiyorsan demel!" dedi acımasızca. "Seni kimse zorlamıyor abla demen için. Üstelik annemi çok fazla alıştırıyorsun kendine. Biraz uzak dursan iyi olur. Yakında zaten görüşmene gerek kalmayacak, bu tür şeyleri dert etmen yersiz bir uğraş olur." Tok sesi acımadı. Hatta... Hatta şakağına tek bir kurşun sıkmadan kızı beyin felcine sokmuştu.

Zalim bir cellat gibiydi sert duruşu. Söylediği her bir söz, keskin bir kılıç hışıyla kesti en sağlam bildiği dirayetli duygu bağlarını. Alışağı etti içindeki huzur kırıntılarını kızın ve yok etti umutlarını.

"Ashında bu raddeden sonra fazla alışmasanız daha iyi olur, her iki tarafın da üzülmemesi için." derken buz gibi sert sesiyle, gerçekleri çivi gibi yüreğine çakıyordu. Çok geç kalmış bir kararı bildirdi erik. Haddini! Bu gemiye binip yola çıktıktan sonra, "Gemi batıyordu, neden bindin?" demek gibiydi kız için ve Peri, batacağını bile bile o gemiye sığınmıştı.

Peri, onun soğuk sesi, buz gibi tavrıyla gerçek hayata döndü. Bununun direği ağlama isteğiyle acı acı sızladı. Söyledikleri yüreğine sille üstüne sille yağdırdı. Katır tepmiş gibi karnı ağrıdı. Usulca yatağın içinde kayıdı. Sonra kocasına kırgınca arkasını döndü. Pikesini göğsüne kadar çekti. Kırmamasının, sert konuşmasının manası yoktu, istemiyorsa konuşmazdı. Üstelik onu istemediğini iki de bir belirmesine de gerek yoktu. Yüreği gücendi. Ağlama isteğini geri tepmeye çalıştı ama başaramadı. Birkaç damla sessizce kirpiklerine takılıp burnunun üzerinden süzülerek yatağa aktı. Onlar ailesi olmuştu, hiç sahip olamadığı ailesi. Nasıl derdi sevmek, sevdirmek? Elinden yaşamı sevinci alınmış hasta gibi çaresiz hissetti ruhunu.

İki de bir de boşanacaklarını zalimce hatırlatarak yerini, haddini bildirmesine artık dayanamıyordu. Oysa vahim olanı Eymen yaşıyor, bunu ona değil, garip bir hırçınlıkla daha çok kendine hatırlatıyordu. Lâkin yaralayıcı tutumuyla kızı kırarak yaptığı bu eylemi, çok sonra idrak ettiği gibi, gerçeğe dönüşmüş, geriye dönememisti.

"İyi geceler." dedi onun hızla kalkıp inen narin omuzlarına sert bakarak. Pikenin üzerindeki eli yumruk oldu. Dokunamadı, tı selli edemedikçe öfkesi katlandı, taşkın nehirler misali içine sığmadı. Seslenmedi. Kalbi kırılmıştı. Göz pınarları kurumuyor, ve genzine kaçtığı için boğuluyordu. Kocasının yanında istediği gibi ağlayamıyordu bile. Ev yabancıydı, ya evlilikleri oyundu ya şimdi sığındığı kocası da el olmuştu. Peri yaralandı, kırıldı, kanadı, acımsı bile sezdirmeden içinde yaşadı.

Ya da öyle sandı...

Bir fırtına patlamışçasına etraflarını saran o deli rüzgâr ruhları üşütürken, Eymen yan döndü. Onu kırdığını anladığından beri, eli yanına yumruk yaparak koymuştu. Hırçın bir kara denize benzeyen bakışlarını onun narin sırtına odakladı. Ardından bembeyaz yaşına dağılmış bahtı gibi gecenin karasını kuşanmış saçlarına kaydı gözleri. Onlara dokuma istediğiyle yanıp tutuştu. Şefkatle okşayanak teselli etmek istedi. Önce elini kaldırdı dokunmak için sonra pes etti. Elinin tersi gizliden gizliye hasret gidermek için saçlarının teline dokundu. Parmaklarının tersi usulca, gizlice okşadı bahar gözölüsünün hırçın saçlarını. Nasıl özlemişti onları koklamayı. Yatağında kokusunu duyumsamayalı henüz bir haftadan bile fazla olmamıştı ama sanki bu zaman, asır gibi asılı kalmıştı ömründe ve büyük bir yoksunluk hissetmişti. Sonra o gurur denen menem şey, egosuna çelme çaktı. Kasılan eli yarı yolda dondu kaldı, öfkeleni kendine. Yapmamalıydı, umut vermemeliydi, bitecekti. Uzak durmalıydı. Kırmamalı, örselememeli, geride yaşama tutunacak güçlü bir Peri kızı bırakmalıydı. Onu, kendi karanlığında kör edemezdi.

Gözlerini sıkıca kapadı. Uyumaya çalıştı ama olmuyordu. Yanında onun narin bedeninin davetkâr ısı dururken genzine onun ipek saçlarının bahar kokusu yayılırken gözlerini kapattığı anda yanında olmasına rağmen benliğinde gül yüzünün hüznü duruşu belirirken olmuyordu.

Zaman geçtikçe bedeni bedenine büyü yapar gibi tenine tenini çektikçe daha şimdiden sertleşmiş ve hassaslaşmıştı. Özlerken kızarken ve hatta düşlerken bile hayalinde istediği gibi, bedeninde ve ruhunda da istiyordu.

Lanet olsun! Neden yasakları istiyor, acı çekmeye meylediyordu yüreği? Bedenindeki arzu çılgı olup büyüdükçe kızgınlığı da har olup tüketti içini. Küllerinden yeniden doğmak bir tek Anka Kuşlarına has bir yaradılıştı ve Eymen'in küllenmiş, tükenmiş yüreği, farkında olmaksızın küllerinden kor oluyor, korlarından har olup yanarken Anka Kuşu gibi yeniden doğuyordu. Direniyordu acılarına yine yürek, inatla hem de mahşer sancısı içinde kalacağını bilerek kıyametin ortasında.

Bir süre sonra düşüncelerin silsilesinden yorgun düşen gözleri karanlığa daldı adamin. Kasılmış bedeni rahatladı. Çok değil, birkaç dakika sonra...

Koyu kahvelerinde parlayan gözleri fırtına patlatmış yaşlarla titreyiyor, kirpikleri kırışıırken yalvararak bakıyordu. Nasıl da üzgün biçiydi bakışları. "Yapmadım... Yemin ederim yapmadım... Denedim ama olmadı." diyordu güzel gözlerin sahibi kız.

Arkasındaki küstah adam, bir adım öne çıktı. Kibirli bir duruş, sinsi bir bakışla kıza bakarak alaycı sesini vicdansızca yaydı. "Neden yalan söylüyorsun sevgilim?" dedi acımasız bir duruşla. "Be-beğimizi ben inkâr etmiyorum ki onu neden başkasına yamamaya çalışıyorsun."

Eymen'in nefesi kesildi. Sanki... Sanki biri göğsüne büyük bir darbe vurmuşçasına, kalbi teklede. Dişlerini kırarcasına sıkı. Gözlerini sıkıca yumduğunda, gözlerinin önüne o görüntüler geliyordu. Pelin'in çarşafına sarılmış yarı çıplak günahkâr hâli ve kendinden geçerek öpüşmesi. Gözlerini araladığında, koyulmuş gözleri ölüm gibi derin, sonsuz gibi karaydı. Dişleri gıcırdarken hiddetiyle, kaba sesi geriden boğukça geliyordu.

"Sizi yarı çıplak gördüm. Yapmadın doğru. Ben gelmeseydim, daha önceki gibi... Belki de yaptın!" Dişleri sıkılmaktan acımaya, ciğerleri havasızlıktan patlamaya yüz tutmuştu. Elleri yumruk ol-

Müjde Aklanoglu

muştı yanlarında ve kasılan çenesi titriyordu. Nefes almak nasıldı eylemdir artık bilmiyordu.

Ona aldırmayan kız gözyaşları içinde çaresizce öne atıldı. Teni yen ellerini Eymen'in genişçe hiddetle kalkıp inen göğsüne dayadı.

"İsteyerek yapmadım. Seni asla aldatmadım sadece kışkırtmak içindi, yemin ederim. Sonra birden oldu işte, anlayamadan. Ça içkiliydim, sersemlemiştim. Sarhoştum... Seni seviyorum. Bebek bizim bebeğimiz, yapma Eymenim yapma!"

Ancak gözünü kan bürümüş Eymen derhal ellerini kızın ince bileğine sardı. Dişlerini sıkıttığı gibi, o elleri müthiş bir hissimla sıkı geriye doğru kabaca öteledi. Azgın bir dalgaya kapılmış sandal gibi yalpalayan kız geriye savrulduğunda, tekrar öne atılmak istedi. Ama Mesut engelene takılan genç kız, belinden yakalanıp geriye çekilene kulağının dibindeki adam kışkırtıcı tısladı.

"Yapma sevgilim. Affet! Bebeğinizi düşün. Bırak şu adamı."

Eymen onlara baktıkça tiksintiyle gözleri kararıyordu. Midesi, midesi her an ortalarına boşalmamak için bedenini zorluyordu. Şimdi dünyayı yakmak, bu ikisini acımadan gebertmek istiyordu. Nasil duruyordu bu kadar sabırlı bunu bile hâlâ çözebilmiş değildi. Düşünemiyor, aklı iradesiyle savaşa giriyordu. Çok az sabrı kalmıştı. Artık metaneti sınırlarda dolaşıyordu.

Kız ona sahip çıkan adamın ellerinden kurtulmaya çabalarken "Ne bebeği? Bırak! Seni istemedim ki! Ben seni değil Eymen'i sevdim." derken Mesut'un kollarında debeleniyor, aman dileyerek Eymen'e bakıyordu.

Eymen kızı dişlerini sıkarak "Git buradan Pelin! Sabrımı tüketme! Canımı yakacağım, elimde kalacaksın!" diye hiddetle tısladı.

Koyu gözleri iyice koyulmuş, tekinsiz parlıyordu. Aslında canını alsın ne çıkardı ama yapamıyordu. Ölesiye öfkeliyle bile canını yakmaya kıyabileceğini sanmıyordu. Lâkin birden dayanamayarak öne atıldı ve Mesut'u yakasından kavrayıp hiddetle, duvarla kendi arasına sıkıştırıp gırtlığına kolunu dayadı. Üzerine abanarak "Ellerini kırmak, boynunu koparmak istiyorum. Ona sürdüğün her parmağını tek tek koparmak istiyorum." dedi. Zaten çok fazla hırpaladığı

Yemin Bozdum Yolunda

için adamın yüzü morarmış, burnu kırılmıştı. Mesut hâlâ ahlaksız bir ucanlıkla lakayt bir bakış attı. Eymen yumruğunu yüzüne gömdü.

"Bu hiddetin, o benim oldu diye mi?" dedi Mesut, pis pis sırıtırken.

Eymen bir daha vurdu ve iki eliyle gırtlığını kavrayıp öldürseydi sıkı. Adamın gözleri belerdi ve bön bön bakmaya başladı. Alamadığı nefeslerinden yüzü kızarıırken iki tane koruma kolunu kavrayarak onu az önce olduğu gibi tekrar adamın üzerinden çekistirmeye başladı. Artık elinin altındaki adamın göz bebekleri irileşmiş ve neredeyse camı tüketmişti. Sonunda güvenlik görevlileri Eymen'i adamın üzerinden çekmeyi başardı. Fakat ellerini koparamadı. O anda Eray Bey devreye girerek oğlunun ellerini açmaya çalıştı.

"Bırak oğlum, benim için. Yapma ne olur bırak!"

Eymen bırakmadı. Gözü dönmüş caniler gibi sabitçe avına bakıyordu. O sırada Eray Bey oğlunun başını kendine çevirip ıslak, kan oturtmuş gözlerine baktı.

"Annene bunu yapma. Bana, kardeşlerine bunu yaşatma." Oğlunun öldürmek üzere olduğu adamın gırtlığından elini, zorla açmaya başladı. Tabii başaramadı.

Eymen'in eline, Mesut'un burnundan sızan kanlar süzülüyordu. Eli daha şimdiden pis kanına bulanmış ama zerre kadar pişman olmamıştı.

Eray Bey oğlunu geriye çektiğinde, Eymen ölü gibi boş bakıyordu. Bu adamı bugün elinden ikinci alıyordu. Zor zapt ediyordu oğlunu. İki eliyle kalın kolunu kavrayıp sabit tutmaya çalıştı. Lâkin açamıyordu gırtlığındaki ellerini. Sonunda birkaç görevli yardımıyla, oğlunu geriye çekmeyi başardı.

Öte yandan kız ağlayarak diğer gence yanaştı ve yumruk yaptı. İki eliyle nefes almaya çalışan gencin göğsüne vurdu. "Yalvarırım Mesut! Ona doğruyu söyle, bebeğin onun olduğunu söyle... Seninle hiç gerçek anlamda sevgili olmadığımızı söyle... Ne olur! O gece içkili olduğumuzu söyle." diye inledi.

"Bebek bizim bebeğimiz Pelin." diye fısıldadı adam hâlâ hadsizce yalan söyleyerek.

Eymen öfkesi burnunda solurken yanındaki babası kolunu acı-

Mijde Aklanoğlu

tasiya sıktı. Kız sevdiği adama yakararak baktı. Pelin, ilk defa... bu defa gözlerini bu bakışlardan kaçırıp onu kaybetmekten korkarak bir köşeye saklanmak istedi. Öyle bir tiksinti bürümüştü ki Eymen'in öldürücü gözlerini, nefesi gırtlığına kilitlendi. Pelin acı acı yutkundu ama nefes alamadı.

Eymen bir anda arkasını döndü ve sadece "Defol!" dedi.

Gitmezse... Gitmezse sevdiği kadına bir şey yapmaktan, ikisini de gebertmekten korkuyordu. Adam zerre kadar umurunda değildi. Ama Pelin! Lanet olası kadından nefret ettiği kadar da ölesiye, mantığını beyninden kovasıya seviyordu. Kızarken bile öfkeliyken bile canını yakmaktan deli gibi korkuyordu. Bedeni zaten kaskatıydı ve hiddetinden tiremeye başlamıştı. O kadar öfkeliydi ki ona ama yine de canını yakamıyordu.

Eray Bey öne doğru atılan çaresiz kıza yaklaştı. Yaşlı adam durgunca bakarak hüzünlü ses tonuyla "Git kızım, burası şirket, herkese rezil oluyorsunuz, yapma, git! Sonra sakın kafayla konuşursunuz." dedi.

Pelin aldırmadı yaşlı adama, can sancısıyla öne atıldı. Eymen'in arkasında ağlayarak durdu. Narin omuzları düşmüş, her hıçkırığında hızla inip kalkıyor, onun her hıçkırığı Eymen'in yüreğini dağılıyordu. Bir dünya böyle savruluyordu hiçliğe. Ölüm bedenden önce ruha dokunuyordu. Şimdi de sesi hıçkırıklarından kesik kesik çıkıyordu.

"Bir kere... Bir kere ne olur inandığını söyle! Bak bana, ne olur. Dön yüzünü Eymen, Gör beni! Gözlerime çizeyim son kez yüzünü, gözlerinde boğulayım son defa yine... Nefes almam için bana bak kahrolası, bakmazsan ölürüm! Bize inandığını söylemezsen, yiterim, tükenirim!" Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü hıçkırıklarından. Artık ağzının içinde kaybolan yakarışları fısıltıdan öteye girmiyordu. Bitik ve bedbahtı hâli. Çoktan kabullenmişti hatasını. Böyle olacağını bilseydi, asla yapmazdı. Bilememiş, cahillik etmiş sevdiği adamı ufak bir hatasıyla kaybetmişti. Sırf kırdığından, canı yandığından. Yutkundu. Yanağına inci taneleri gibi iri iri yaşlar sıralanırken Eray Bey duvar dibindeki sessizce duran Gülümser'e bakarak "Kızım, arkadaşını götürsen iyi olur." dedi. Ağlamaktan yüzü kızarmış Gülümser usulca hareketlendi.

Yemin Bozdam Yolunda

Mesut burnundaki kanı koluna silerek öne atıldı. Pelin'i kolundan sertçe kavrayıp kendine çekti. O da seviyordu Pelin'i hem de ölecek kadar. İlk o görmüştü. İlk o sevmiş, Eymen hıyanet edip elinden almıştı. Şimdi de o elinden alıyordu işte. Hakkı vardı, ona ne? Bırakamazdı. Buraya kadar geldikten sonra, asla olmazdı.

İşte o anda Eymen arkasını döndü ve donuk gözleri, öldürücü sözleriyle kızın göz bebeklerine baktı.

"Bir daha karşıma çıkma, o sefer bu kadar sabırlı olmam!" İkisini yine aynı karede görmek tüm öfkesini ortaya çıkarıp merhametini öldürmüştü. Kızılca kıyamet dedikleri buydu. Her yanı buz yağmış, her yanı ihanet yarısı doluydu. Kız onun bakışlarıyla birden heyecanlandı ve umuda kapıldı. Affedeceğini sandı.

"Gözümü açtığımda gördüğüm sendin. Yapma Eymen, huzurum, yaşamım sensin..." Esmer yürim, ahiretim, ömrüm, yaşama sebebim, der gibi bakan kızarmış gözleri, gözyaşlarından ve ağlamaktan görünmüyordu.

Ancak Eymen canı yanan yaralı bir aslan gibi tekinsiz ve hırçındı. Satır satır ömrüne yazdığı yârini tek bir kalemde sildi. "Sana gelen bana gelsin!" dediği yârine söylediği her sözle, sadece umutlarını değil, hayatını da yok ettiğini kavrayamadı.

"Piçini de sevgilini de al, defol! Yoksa... Yoksa hamile demem alırım canını! Onunla yatarken düşünecektin bunları." diye tısladığında, kız tepesine dünyanın yıkıldığı başını iki yana salladı. Bir adım geriledi inleyerek. Elini ağzına yumruk yaparak kapadı. O kafasını sarstıkça gözlerindeki yaşlar iki yana saçılıyordu.

"Sevdim seni bel! Çok sevdim seni Esmer. Bir kere, ne olur bir kere sevdiğini söyle. Affettiğini, inandığını söyle. Sen sevmezsen ölürüm, inanmazsan yaşamam Esmerim. Yapma! Hata yaptım, sadece hata. Bir kere... Sadece bir kere, sarhoştum, sen sandım. Bilinçli yapılan aldatmadır. Ben... Ben isteyerek yapmadım!"

Eymen öyle bir nefes çekti ki içine, sanki ciğerleri fazla oksijenden patlayacaktı. Geniş göğsü şişti ha şişti. Elini kaldırıp işaret parmağını kıza kabaca sallayarak "Bir daha... Benim... Ailemin... Ayak izinin geçtiği yoldan dahi geçme! Hatalarınla, sevgilinle, piçini de al, defol hayatımdan!" diye kükredi zalimce.

Birden arkasını döndü kıza. Pelin, sırtına bakıyordu ağlayarak. Titrek ellerini dudaklarına kapatıp hıçkırıklarının arasından, "Bir kere yaptım... Hataydı," dedi tekrar fısıltı gibi.

Eymen dönmedi. Dönerse... Dönerse, onu aldatmasına rağmen, gözyaşlarına yenilmekten korktu. Gözlerine bakarsa affetmekten, gururunu öldürüp sanılmaktan, "Tamam, atlatacağız!" demesinden dehşete kapıldı. Her hıçkırığı bedenine acı ok gibi saplanırken ona sırt dönmek, ölüm kadar zordu! Ama başarılı...

"Sarhoştum... Lanet olsun sen sandım." Elleri öylesine yumruk olmuştu ki adamın, onun her sözünde parmak boğumları beyazlanmış ve gerilen kemiklerinden çıtırtılar gelmeye başlamıştı.

Arkasından sesler kesildi. Yüreğine ağırlık çökerken ense köküne saplanan bir ağrıyla birlikte ürperdi, aniden irkildi. Sanki kalbi atmaya kesti, dünya durmayı, ciğerleri solumayı. Ona sinsice bakan Gülümser gitti. Mesut'un hain sesi kulaklarından silindi ve babası apansız sislerle karıştı. Sanki... Sanki boşlukta asılı kaldığını hissetti. Fısıltı gibi sesi duyuldu sonra kızın. Tekrar acılı ve umutsuz... Etraf, zifire kesti. Herkes kayboldu ardından. Kimse kalmadı yanlarında. Cansız ve çok uzaklardan gelir gibi bir mırıltı, usulca yankılandı yüreğinde.

"Bir kere Eymenim... Esmerim bir kere olsun sevdiğini söyle... Tamam, affetme! Hatalıyım, ne olur, son defa dudaklarından sevdiğini duyayım. Ölüyorum, yaşayamam, ölüyorum. Sen olmayınca nefes alamıyorum. Beni, öldürme!"

Eymen'in tırnakları açık yara hâline gelen etine batarken arkasını döndü ve gözlerini bir ışıık aldı. Sanki göklerdeki huzur delinmiş, ayaklarının altındaki dünya buzulmuşçasına kaydı. Pelin, ona elini uzatmış kara gözlerinden yaşlar damlarken al yanaklarına buruk bir gülümsemeyle bakarak "Bağışladığını söyle... Sevdiğini söyle..." diyordu.

Bu ağır sözle yüreği yerinden sökülün Eymen'in gözlerini karanlıktaki ışık alırken acıyla kısıyordu. Bir bakışına bin hayal dizdiği, bir gülüşüne mahkûm olduğu yüz, ona meftun olarak bakıyordu. Bakamadı göz yoran ışıığa ve kolumu siper etti. Kalbi hızla atmaya, endişe tüm bedenini tüketmeye başladı. Öyle ki kulaklarında kalbinin

ritmik atışını duyuyordu. O adım atıkça kız geriliyordu. Yok oluyordu sanki. Bir sis gibi etrafını saran loş ışıığa süzülüyordu.

"Eymenim... Artık affet beni... Affet kendini... Affet bizi... Ne olur... Bir kere..."

Ve geriledi kız. Ayaklarının altındaki halı çekilerek gerilere sürüklenir gibi uzaklaştı. Uçarcasına süzülür karanlığa doğru umutlarını da yanına alarak. Eymen ellerini uzattı. Kaybolmasın istedi. Yok olmasın. Kollarına almak ve hıçkırıkları dinene kadar sımsıkı sarılmak o kıvrıkcık saçlarını okşayıp öperek "Affettim," demek istedi. Ama yapamadı. Kız uzaklaştı, yüreği kızgın yağlara atılmışçasına acıyan Eymen'in ayaklarına pranga takılmış gibi, olduğu yere çakıldı.

"Özür dilerim," dedi fısıldarcasına Eymen sonra daha sakın bir tonda tekrar etti ağlamaklı kaba sesiyle. "Özür dilerim... Seni affettim... Özür dilerim..." Adımları hızlandı. "Pelin, gitme! Yapma, ne olur, yapma... Pelin! Affettim, dön geri..."

Işıkların arasında gölgelere çekilen Pelin'in dudakları buruk bir biçimde gülümsedi. İlk günü gibi mahcup, haylaz ve masumdu iri bedenini sarsan gülüşü. Eymen yüreğini ortadan ikiye bölen bir sancı hissetti iki kaburgasının arasında. Sanki azap çekmekten yorgun düşmüş yüzü neşeyle aydınlanmıştı kızın. Sonunda Eymen onu affetmişti. Dünyasını verdiği Eymen, ondan önce kendini affetmişti. Sanki söylediği şeyden memnun olmuşçasına, seneler sonra gözleri güneş gibi gür bir ışııkla parladı Pelin'in. İlk defa *affettim* diyordu Eymen. İlk defa gerçekten, *affedi*yordu.

O her zaman yaptığı gibi gözyaşlarının eşliğinde tatlılıkla kükürdü kız.

"Seni seviyorum esmer züppe. Buz yanıma doğan güneşi seviyorum. Karanlığıma vuran ışığını seviyorum. Affettin sonunda esmerim, bizi bağışladın." dedi yorgun duruşundaki isyankârlıkla. Sonra bir anda dudaklarını buhranla büzdü, gözlerindeki neşe, hayat çekildi, beyazları donuk, soğuk, buz gibi bakışlara bıraktı yerini.

Koynunda hissettiği çam kokusuyla öne atılan Eymen, gözyaşları içinde yakararak titreyen iri elini uzattı tutmak için, burnunun direği sızlarken özlemle kaybetmekten korktu bir kez daha. Canı pahasına

atıldı uçurum olmuş karanlığa, geride ne yarın kaldı ne de dün ama olmadı. O ne kadar yaklaştıysa Pelin, bir o kadar uzaklaştı ondan.

"Sevdim... Seni çok sevdim Eymen... Esmer sevdamsın benim... Esmerimsin!"

Kızın, kulaklarına miras kalan sesi artık zar zor duyuluyordu. Gonca'yı aşka susamış güllerin ilk hâli ve şimdi onun yüzünde baruk güllerden bahçeler açıyordu. O günkü gibi sevdiğini haykırıyordu tatlı dili kızın, son kez "Sevdim seni be, çok sevdim." diyordu ilk günkü gibi coşkuyla. Bir gülüşü vardı kaş çatır gibi... Kollarına almadığı için onu, azarlar gibi...

Pelin kurgun faslısına da yanına alıp gittiğinde, Eymen karanlığın içinde tek başına kaldı. Kıyamet kopmuştu da mahşerin azap odasında işkence çekiyor gibi acı içinde kulakalmıştı. Etraf sessizliği, karanlık bedenini yuttu ve görüş alanını kapattı. Sonunda tuz barmıştı gönül yarasına. Bedeninden güç çekildi, dizleri titreyerek yer kapaklandı ve birden ağız dolusu haykırdı.

"Peliin, güme! Bırakma beni böyle. Gitme... Affettim... Dün affettim seni, ne olur dön! Gitme Pelinim gitme kara kuzum terk etme!" dedi acı içinde. Gözlerinden yaşlar süzülürken senelerce dile gelsin diye dua ettiği zalim toprak önünde umman oldu. Eymen kendini soğuk bir kış gecesinde, bir mezarın başında ağlarken buldu. O günlerdeki gibi... Avuçları ıslak toprak kokuyordu, soluklarında yalnızlık, gözlerinden ise damla damla pişmanlık akıyordu. Deli öfkesinden, kara sevdasından kalan bir avuç toprakla soğuk bir memere yazılmış *Pelin Karalı* yazısıyla orada kalakalıırken genç adam, gerçekle yalan birbirine karışmıştı.

Kâbusla rüya iç içe geçmiş, gerçekler onu tüketmişti. Deli öfkesine, kara sevdası galip gelmişti sonunda... Affetmişti... Sonunda bağışlamıştı. Şimdi kabri yangın yerine dönmüş Pelin, mezanada n-hatta, yüreğinde sonsuz sevdasını saklayan adam pişmanlığına hedef olmaktan çıkmıştı. Aşk, gururdan öte gelmiş, affetmişti. Eymen geceyi ödünc almış kara toprağa uzanırken gözyaşları içinde, senelerdir defalarca yaptığı gibi elleri buz gibi mermeri okşuyordu.

"Affettim Pelin, dönsene... Yemin ederim affettim!"

Peri acı acı yutkundu. Ellerini dudaklarına kapamış, yanagından

süzülen sıra sıra kederli yaşları yastığına damlıyordu. Eymen kollarını belinde kopmasından korkar gibi iyice sıklaştırdı. Sanki karanlığına ışık yaptığı o kadına sarılır gibi, sımsıkı sıkı narin belini. Canı acıyor, onun sıkıcı sarılmasıyla, nefes alamıyordu. Burnunu saçlarına gömerek acılı inlemelerinin arasından, boğukça soluklanarak tekrar mırıldandı.

"Beni bırakma... Böyle bırakma Pelin, ölürüm! Gitme."

Vakit geç olmuştu, artık yüreği pişmanlıklarına rağmen, tepilen yollar geri dönülmezdi. Takvimler her ne kadar vicdansız olsa da yaşanan acı gerçek, taptaze olduğu yerde kanamaktaydı. Eymen kaybettiği sevdiği yüzünden hâlâ azap çekiyordu ve kız onun özleminde ezildikçe soluksuz kalıyordu.

Ensesine nemli yanakları değiyordu kocasının. Ağlamıştı, hem yakarmış hem ağlamıştı. "Ölürüm Pelin, gitme!" demişti. Eymen'in ağladığını nefes alışverişinden anlıyor, ter içinde kalmış bedenini, kendi bedeninde ateş gibi yanarak hissediyordu. Boğazında bir yumru biriken Peri, ölümünün en acısıyla can veriyordu. Daha fazla dayanamadı. Kaldıramadı bu yükün ağırlığını. Yorgun kalbi vurgun yiyerek atmaya keserken acı gerçekler yüzünü keskin bir jilet gibi kesti. Cığerleri havaya hasret kaldı. Unuttu genç kız nefes almayı.

Ne zordu Yarabbi! Ne ağırdı başkasının olan kalbi taşımak ve ne acıydı hiçbir zaman sevmeyecek bir adama âşık olmak! Medet umduğu aşkın hayırsızlığına sitem bile edemiyordu yorgun duyguları. Şimdi anlıyordu kocasının bu tutumunu. Vakit ona geç olmuştu, dönülmez yollar çoktan aşılmıştı. Eymen âşıkta, kocası başka bir kadına sırlıklam âşıkta! Başka bir kadına sevdiğini haykıracak kadar tutkundu. Yaralıydı ve acıyordu... Onu sadece arzuluyor ama başkasını rüyalarında görecektik kadar, inleyerek sayıklayacak kadar çok seviyordu. Sonra birden Eymen haykırarak uykusundan sıçradı. Ter su içinde kalmış bedeni titreyerek genç kızın bedenini sarstı.

Peri yutkundu. Gırtlığına sapsız bir bıçak saplanmışçasına acı acı yutkundukça derdi daha derinlere saplandı. Nefes alamadı. Dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırıklarını genzinden güç bela bertaraf etmeye çalıştı. Gözlerini sıkıca kapatıp omuzları hızla kalkıp inme-

sin diye, bedenini kasti. Görmesin istedi yıkıldığını, bilmesin istedi damla damla akan gözyaşlarıyla tükendiğini.

"Gitme, sana muhtacım!" diye haykıran Eymen, birden sıçrayarak uyandı. Nerede ve ne hâlde olduğunu kavramaya çalıştı. Yüzünü genç kızın saçlarına gömmüş, kollarını sıkıca ince beline sarmış. Bomboş kalan elleri başka bir kadını çağırırken kolları, çok başka bir kadının bedenine tutunmuştu. Eymen, bir yüreğe iki aşkı ne ara sığdırmıştı? Nefes alamadı. Buzdan bir şato inşa etmişti umutlarına ve parmağının ucuna vuran tek bir dokunuşla tüm hayatı yerle yeksan olmuştu. Acısını kara toprakta, tesellisini karısının kollarında mı arıyordu? Gerçekten uzak bir rüyaya uzanmış gibi Peri'nin narın belindeki kollarını çözerek ondan çekildi. Ruh uşudu... Dipsiz bir kuyuya hapsedilmiş gibi dehşet içinde çırpında ruhu. Şimdi onun üşüyen yanını ısıtacak, sımsıcak nefeslerin sahibinden koptu.

Hâlâ kalbi deli gibi çarpıyordu Eymen'in, altında ve bedeninde su gibi ter tabakası birikiyordu. Ne zamandır görmüyordu oysa onu rüyalarında. Ah Pelin, yüreğinin en taze yarasıydı o! Unutmamıştı ama unutmaya çabalamaya almıştı. Ne zamandır isyan etmiyor, camı yanarak tükenmiyor, kadınlara ve kendine olan öfkesini içinde patlatmıyordu. Şimdi bugün, tam da kardeşini görmüşken vicdanı üzerine çullanan için zaman kolluyordu. Yataкта birden doğruldu. Bacaklarını aşağı sarkıtarak otururken ellerini terden sırlıksız olmuştur saçlarına gömerek dirseklerini dizlerine dayadı. Sakinleşmeye çalışmak istiyor ama başaramıyordu. Hâlâ derin nefesler alıyordu. Elini yüzünde sıkıntıyla gezdirip burnunu çekti. Elinde biten umdu, yüzünde yeni pişmanlıkların hazin, derin çizgileriyle gerçeğe döndü.

"Neden Pelin? Göz göre göre gittiğin kör kuyuları, sana defalarca anlattım. Neden dinlemedin de bizi o karanlığa hapsettin? Bunu bize neden yaptın, tükettin, mahvettin, neden?"

İsyan eden sesi kurgınca sayıklarken yanındaki Peri kocasının başka bir kadını haykıran sesiyle ölüyordu.

Sonra birden yerinden kalktı adam. Derin bir nefes alarak kapıya yanaştı. Biraz dolaşsa iyi olacaktı. Üzerini değiştirdi. Birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve yavaşça kapatarak çıktı.

O çıktı, Peri üzerindeki pikeyi avucunun içine sıkıştırdı. Bur-

nuna kadar çekerek sıkıca sarıldı. Dişleriyle pikeyi kavradı. Acı acı haykırımlarını engelledi. Hayalleri ellerinin arasından kayıp giderken dünyası yıkılmıştı.

Umut yoktu artık, gelecek yoktu. Onu derde salan hayata isyan eden elleri, canını acıtıya kavrayarak kumaşı, hiçkara hiçkara ağlamaya başladı. Kaskatı kesilmiş bacıklarını karnına çekti. Hayatını derde salan hain yüreği öylesine acıyor, içinde ukde kalan hevesleri bir bir intihar ederken öylesine kavruluyordu ki sol yanı, solukları bedenine dar geliyordu. Bitiyordu içindeki umudu, tüketiyordu ona karşı olan ümidi. Her yaşanan, yalan dolan olup diziliyordu karşısına. Sanki dünya üzerine yıkılmış, bir ateşin içine atılmışlar, *yanıyorum* dedikçe altına har ateşler dökmüşlerdi. Ne kadar ağladı öyle ya da ne kadar boş gözlerini duvara sabitleyip bekledi, bilmiyordu. Sonunda yorgun düşen bedeni uykuya daldığında, etrafı kuş sesleri dolduruyor, odaya gün ışığı giriyordu. Ve kocası hâlâ gelmemişti. Belli ki acısını dışarıda yaşıyor, o kadını düşünüyor belki de hatta... Nefesi kesildi yine.

Sabah birkaç saatlik uykunun ardından uyanmış, kendini toparlamaya çalışmıştı. Gözleri şiş, ağlamaktan burnu tıkanmış, yüzü gül yaprağı gibi solmuştu. Dayak yeseydi ancak kemikleri böyle ağrırdı. Eymen odaya gelmeden Ecem'in odasına gitmek istemiş ama vakit bulamadan kocası geri gelmişti. Siyah eşofmanı ve spor ayakkabılarıyla adamın koşuya çıktığı anlaşıyordu. Artık kendine ne kadar eziyet edip koştuysa eşofmanı suya düşmüş, koşmaktan yanakları kızarmıştı. Kısacık bir zamanda duş alarak üzerine rahat bir şeyler giyip hiç konuşmadan odadan tekrar çıkıp gitmişti.

Ev ahalisine, başının tuttuğunu, biraz dinlenmek istediğini çalışanlarla haber vermişti. Kahvaltıya inmemiş, odasından hiç çıkmamıştı. Onu böyle kırmızı gözlerle görmelerini istemiyordu. İlk Nebahat Hanım sonra Esme gelip bakmış, uyuduğuna kanaat getirerek odadan sessizce ayrılmışlardı ama uyumuyordu. Pikeyi başına kadar sadece onlara uyumadığını belli etmemek için çekmişti. Belli ki uyandırıp rahatsız etmek istemiyorlardı. Ya da o kadar anlayışlıydılar ki bir şeyler olduğunu anlayarak hoş görülerine dönüp rahat

buranmak istiyorlardı. En son halası ve kızlar gelmiş, onlar da usulca gitmişlerdi.

Şimdi de camın önündeki nişe oturmuş, dermansız dizlerini kendine çekmiş, fersaz kollarını etrafına dolayarak camdan dışarı bakıyordu. Gözleri boş bir akvaryum gibiydi. Yanağına doğru sürülen haddi hesabı olmayan yaşlar, çenesini gıdıklayarak boynuna akıyordu. Ağlamasını ne yaparsa yapın bir türlü durduramıyordu. Kapının açılıp kapandığını bile fark edememişti. Oysa yanında şaşkınca dikilen Ecem, ona endişeli gözleriyle bakarak konuşup konuşmamak arasında bocalıyordu.

"Peri, bu hâlin ne?" dedi en sonunda inler gibi. Geç kalktığı için onun hasta olduğunu yeni duymuştu. Gözleri şefkatli bir merakla parlayarak "Ne oldu? Annem başım ağrıdığını söyledi. Çok mu ağrıyor?" diye üzgünce sordu.

Peri seslenmedi. Onun her konuşmasında, dudaklarına sıkışan hıçkırıkları fırlatarak odayı doldurdu ve direnci biraz daha kınlarak omuzları hızla kalkıp inerek ağlamaya başladı.

Ecem daha fazla dayanamadı. Abisi ile ilgili bir sorun olduğunu seziyordu. Cevap alamadığı sorular soruyor, bir taraftan da sıkıntılı bakışlarını içinde kızgınca gerdırıyordu. Oysa odada tek kaldıkları anda sorunlarını çözer, eski güzel anlarına dönerler sanmıştı ama yanıldığı o kadar barizdi ki!

"Abim, o mu bir şey yaptı?" Genç kızın yanına bir adım daha ilerleyip usulca koluna dokundu. "Peri, anlat... Ne oldu? Yalvarım endişelendirme beni. Bu ağlamanın sebebinin, baş ağrısı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Canım sorun ne?"

İşte o vakit onun yumuşacık şefkatli sesi genç kızın yüreğine iğne gibi battı. Tutulmuş dilindeki sözleri uçup giden Peri, ağır çekimde gibi başını yana çevirerek omuzlarının üzerine yıktı. Kederlenmiş güzel başını kaldırıp kısacık bir an soruncasına görünmesinin yüzüne baktı. Ecem gördüğü manzara karşısında donakaldı. Gözleri kan çanağına dönmüş, altında mor halkalar belirmiş, yanakları hâlâ yaşların nemiyle parlıyordu. Sanki akşamki yaşam sevinci katledilmiş, bir zamandır burukça da olsa parlayan neşesi göz bebeklerinin

içinde kaybolmuştu. Buna tepki olarak tek kaşını kaldırarak sorguladı. Onun böyle şaibeli hâline dayanamadı.

Peri acıyla yutkundu. Sesini bulmaya çalışarak kendini sıktı. İç çekerek sonunda, "Pelin kim?" dedi birden. Sesine keder oturmuş, acı çöreklenmişti.

Bu kelimenin akabinde dudağından bir de hıçkırık dökülmüştü Peri'nin.

Şimdi yutkunma sırası Ecem'deydi. Aldırmaz gibi davranmaya çalışarak bocaladı ve kaşlarını çatı. "O... O benim yeğenim... Biliyorsun! Akşam gördün ya!" diye geçiştirmeye çalıştı. Suçlu yüzü kızarmıştı.

"Ecem!" dedi Peri uyarıcı bir sesle. Çenesini yukarıya kaldırıp burnunu çekti. "Pelin kim? Bunu bilmek hakkım, ben onun karısıyım! Yanımdaki adam gecenin bir vakti, Pelin diyerek yataktan fırlıyorsa..." dedi dudaklarını birbirine bastırıp ızdıraplı hıçkırıklarını önlemek istedi. Yaşlarla parlayan kederli gözlerini sımsıkı kapatıp bir nefes duraksaması kadar bekledi. Zaten daha fazla konuşamadı. Biraz nefeslenince devam etti: "Benim bunu bilmek hakkım değil mi? Bu kadarı hakkım..." Acı acı inledi yeniden.

Ecem gözlerini kaçırıp kısacık bir an. Olduğu yerde huzursuzca sallanıp içeride dalgınca gezinmeye başladı. Ellerini çekiştiriyor, dudağının kıyısını dişliyordu. Sıkıntılıydı duruşu. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bunu abisi anlatmalıydı. Onunla konuşmalıydı. İlk onun ağzından duymalıydı gerçeği. Mantık bunu gerektirirdi. Lâkin yüreği, hiç de öyle olduğunu haykırmıyordu.

"Bunu ona sorsan, daha iyi olmaz mı?"

"Soramam!" derken güzel yüzündeki renk gittikçe çekiliyordu. Kül gibi benziyle, başını salladı biçare. Soramazdı, *beni sev*, diyemezdi. *O kadın kim*, diyemezdi ve *beni bırakma* demesi artık imkânsızdı. Öyle hor gözle dudak büküp dalga geçerek bakmasına artık müsaade edemezdi. Virane gibi yüreğiyle, acıyla nefeslendi. Yanağına iri bir damla daha düştü. Ruhu bezgindi. "Ben, ona bunu soramam. Biliyorum aramızı. Bana karşı artık mesafeli, yok sayıyor. Bu durumu düşününce de haklı... Hakkım yok ki! Ona hesap sormaya da soru sormaya da benim hakkım yok. Ne karısıyım ne de

can yoldaşı. Biz arkadaş olmayı bile başaramadık." Biraz durdu ve gözlerini kapattı. Ne zordu söyleyeceği ne acıydı dile vurup yüreğe yankılanmasını sağlamak!

"Hem birisini seviyor. Eğer..."

Ve dudaklarını birbirine bastırdı. Hiçkırarak ağlamaya başladı. Bunu dile getirmek bile işkenceydi. Ölmekle eş değerd.

Onun bu bitap haline daha fazla dayanamayan Ecem yanına yaklaşıp diz çöktü. Genç kızın ellerini avucunun içine aldı, öperek teskin etti. Peri başını yana çevirerek kırıncıca baktı. Islak ıslak olmuş kirpiklerinin arasından parlayan solgun yeşillerini, onun nemlenmiş kahvelerine odakladı. Dudakları titriyor, mütemediyen çenesi kaskıyor, konuşmasını engelliyordu.

"Korkuyorum Ecem. Onu tamamen kaybetmekten çok korkuyorum. Biliyorum, sevmeyecek beni! Ne ara ummaya başladığını bilmeden, umulanarak, bekliyorum. Gurursuz oldum, haysiyetsiz ve salak. Ama elimde değil..." Dudaklarından bir hicrık daha kaçarken, "Sevsin istiyordum meğerse umudum hiç bitmemiş, bunu dilemekten hiç yorulmamışım. Olmayacak artık biliyorum," dedi üç defa duygularını açıkça dile vurarak konuşmasına devam edip içini özgürce döker.

"Hep bir umut varmış içimde. Bilememişim. Nasıl yeşerttim, ne ara bahara durdu yüreğim bu hazan güzünde, anlayamadım. O ana kadar da anlayamamıştım. Sanki sam vurdu yüreğimdiki bahçeye, tek tek yeşerttiğim umutlarıma kırağı düştü." Yutkundu. İçli içli hicrıkarak yanaklarını penyesinin koluyla kabaca kuruladı. "Sonra o isim kabus gibi çöktü üzerime. Karabasan gibi gırtlığıma dayandı, nefes alamadım. Ben her şeyi yeniden başlarız, konuşuruz, hallederiz derken..." Bacaklarını toparlayıp yanığını dizine yasladı. Yanığına yeni inciler dizilirken "Ben, onsuz kalmaktan korkuyordum. Zaten onunlayken bile uzakken şimdi yalnızım. Ecem, beni sevmeyecek, hiçbir zaman benim olmayacak. Hep çabam beni sevsin diyeydi. O kadın madem onu seviyor..." demişti ki devamını getiremedi. Nasıl getirsin ki içi acıyordu. Elleri yüzüne kapanmıştı şimdi. Göğsü öfkeyle inip kalkarken kalbi kahrından duruyor sandı. Nasıl sevmeye başlamış, ne ara bu kadar sarhoş olmuştu onun imkânsız seyriyle.

"Pelin!" dedi Ecem yanına doğru hareketlenirken. Kenardaki pufu çekerek dibine getirdi. Oturduğunda gözlerini ona dikkat kesilmiş genç kıza çevirdi. Uzun, ıslak kirpiklerini kırpıştırdıkça gür kirpiklerine takılmış yaşlar dökülüyordu. "Pelin, abimin miladı oldu!" dedi birden buruk bir içtenlikle. Peri'nin kaşları tuhaf bir karmaşayla çatıldı. Ecem hoşazını temizledi. Dudağının kıyısında garip bir kıvrılma oldu.

"Abim, ondan önceki Eymen ve sonraki Eymen olarak ikiye ayrıldı. Biri öldü, diğeri doğdu. Ve yarasıyla yaşamaya alıştı."

Konuşmasına başlamadan önce biraz düşündü. Sonra kederli bir iç çekip sanki gözleri maziye anar gibi ızdırapla donuklaştı. Konuşması zordu, anlatması daha zor. Sesi de titriyordu zaten.

"Önceden abim uslanmaz çapkın, serveri kişilikli hercai bir hovardaydı. Yaşının ve zenginliğinin getirisine ek olarak yakışıklı olması da eklenince tam bir mirasyedi gibi umarsızca davranmaya başlamıştı. Akıllıydı, olgundu ama umursamazdı. Çapkınlığıyla ve pervasızlığıyla uslanmazdı. Dünya onun, tüm kadınlar onun içindi sanki."

Peri yanaklarını koluna sildi tekrar. Penyesi gözyaşlarından ıslanmıştı artık. Bu adam, onun Eymen'i, ağır abi kısıklı, olgun kocası olamazdı! Burnunu çekerek merakın kol gezdiği yeşillerini genç kıza odakladı. Ne söyleyeceğini değil, sevdiği adamın nasıl olduğunu merak ederek baktı. Gözlerini dahi kırpmıyordu. Ona dair bildiği gerçek o kadar azdı ki! Kocasını tanımıyordu bile, bunu bir kez daha acı içinde anladı. Sanki kirpiklerini kırparsa, bir şeyleri kaçırarak gibi sabit tutuyordu gözlerini. Ecem başını kaldırıp yanığına bir damla düşerken gözlerini genç kızın birbirine kenetlediği eline çevirdi. Gözlerine bakarak anlatmak zordu.

"O yıl... Abimin fakülte'deki son senesiydi. Ben ufaktım. Her şey aptalca bir iddiayla başlamış." Başını salladı acıyla. "Pelin, su gibi masum bir kız, buz gibi saydam ama soğuk. O yıl üniversiteye yeni başlamış tazecek bir av. İlk başlarda dikkat çekmeyen, silik bir tipmiş. Ama sonra onun okula kara görünüşlü korumalar eşliğinde gelmesi, herkesin ona çekinerek bakmasına, duruşundaki ürkeklik, okulu çalkalamasına yol açmış. Herkese karşı mesafeli ve uzakmış.

Müjde Aklanoğlu

Adını Soğuk Prenses koymuşlar. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyormuş.”

Peri kaşlarını kaldırdı. Burnunu çekerek “Neden?” dedi sesi ağlamaktan kabalaşmış, geriden boğukça geliyordu. “Mesafeli biriymiş, bir de yanına kim gelse, korumalar hemen uzaklaştırmıştı yanından. Sanırsın düşmanları olan veliaht prenses.”

“Çok mu kötüymiş kız?”

Ecem başını iki yana salladı. “Hayır, çekindikleri Pelin değilmiş ki. Abisi Rüzgâr!” İşte bu isimle Peri çok olmuştu. Afallamış yüzüyle başını hafif yana kırdı. Zeki gözleri kısılmış, içinde hırçın suları oynamıştı. “Rüzgâr...” dedi inler gibi. Bu isim onun gözleri önünde tek bir çağrışım yapıyordu. Dudakları kurudu aklına gelen gerçekle.

“Bu Rüzgâr...”

Ecem başını olumlu anlamda sallayarak onayladı. Sesi biraz daha tedirgin ve yorgun gelmeye başladı. Olanları hatırlamak ve anlatmak, gerçekten çok zordu.

“Ablanın eşi. Aslında herkes ondan korkar, çekinir bunu sana sonra anlatırım. Sen de akşam gördün zaten, ürkütücü görüntüsüyle mafya gibidir. Ve sert tipi... Neyse, Pelin’in abisinden çekindiklerinden kimse ona yaklaşamamış. Sonra abim arkadaşıyla istemediği hâlde, sırf gururu yüzünden bir iddiaya girmiş. Mesut iddiayı kazandığında söyleyecekmış isteğini ve nitekim o kazanmış.”

Peri gözlerini irileştirdi. Birden eli ağzına kapandı. “Düşündüğüm şeyi istemiş olamaz Eymen’den, değil mi?”

Ecem başını salladı. “Evet! Tam da düşündüğün şeyi istemiş. Ondan bir ay içinde onu kendine sınısıklam aşık etmesini istemiş. Aslında başından beri ona aşık olan Mesut’muş ama abisinden çekindiğinden açılmıyormuş. Kız biriyle çıkınca tepkileri nasıl olur diye düşündü herbâlde salak! Ancak başlarda bunu kabul etmese de abim sonra onun güzelliğinden etkilenip kabul etmiş. O zaman çok uçarıydı. Kimseyi dinlemez, tehlikeye bayılırdı. Adrenalin delisi dangalaklı. Sonra iddiası gerçek olmuş. Eymen zamanla etkilenmiş masumluğundan, güzelliğinden, aşık olmuş ama bu sefer de iddiayı söyleyememiş, gerçeği öğrenip gider diye korkmuş. Onu, istememesinden çekinmiş, ayrılmasından. Nitekim korktuğu da gerçek ol-

Yemin Bozdum Yolunda

Mesut içkili olduğu bir gün, tüm okulun önünde bunu ballandırarak ifşa etmiş. Kızla, sırf kıskançlığından dalga geçmiş. Rezil etmiş herkese Eymen’i ve kızı. Pelin bunu öğrenince abimi çok acı bir şekilde terk etmiş. Cahilce bir davranışa kapılmış. İkisinden de intikam almak istemiş ancak kendi kurduğu tuzığa kendi düşmüş.”

Ecem başını yana çevirdi. Eğreti oturuşunu sağlamlaştırdı. Yanındaki yaşları silip dolu dolu olmuş kahvelerini sıkıca yumdu birkaç saniye. Anlatırken zorlanıyordu.

“O günleri hatırlıyorum. Abim eve barut gibi gelirdi. Sonra Pelin de onu kızdırmak için elinden geleni yapmaya başlayınca hırçınlaştı. Asabileşti günden güne. Onun yaptığı oyunla öfkesi katlandı. Mesut’la inadına çıkmış Pelin, gözü önünde sevgili olmuş. Bunu kaldıramadı abim, o sene okula gitmediği için neredeyse son sene si yanacaktı. Sonra daha kötü şeyler oldu. Bir gün abim kayboldu. Bulamadık. Pelin de kayıpmış o gün, sonradan öğrendik. Birlikteler sandım ama değillermiş. Sonra ertesi gün babam, abimi her nerede bulduysa ofise götürmüş. Ve bunu duyan Pelin ofise gelip hamile olduğunu söylemiş. Abim ona inanmamış. *Kimden peydahladıysan, ona git*, gibilerinden, herkesin içinde bağurmuş. Kız yalvarmış inatla. Aralarında neler geçti, ayrıntılarını bilmiyorum. Aslında sadece kıskandığı için mantıksız düşünemediğinden öyle söylemiş olabilir abim. Belki de başka bir sebebi vardır aralarında olan, bilmiyoruz. Yani babam, abimi her nerede bulduysa babamla ondan başka kimse bilmiyor gibi. O günden sonra hiç konuşulmadı bu mesele. O gün ağzına bir kilit vuruldu herkesin. Bu konuyu hiç anlatmadı. Her ne yaşandıysa onda sır olarak kaldı. Babam onların sesini duyup araya girmiş ve Pelin’i, Gülümser’in yardımı sayesinde eve göndermiş. Babama kaç kez sordum konuyu, hep kapadı. Hatta bir kere şekerini yükseldi, biz de sormadık bir daha.”

Peri dehşetle gözlerini açtı. Elini hızla atan kalbinin üzerine koymuş, nefes alamıyor gibi duruyordu. Ardından şaşkınlıkla büyüdü göz bebekleri. “Eymen’in... Çocuğu mu var?” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. Dehşete kapılmıştı. Kalbi aniden hızlanmış, fakat nefesi kesilmişti. Sanki inanılmazı yaşıyordu. O bir kadın sanırken bir de çocuğu olduğunu öğreniyordu.

Ancak başını iki yana sallayan Ecem'in yanağına doğru bir damla süzülür.

"Pelin, abime durumu açıklayamadığı için, yıkılmış. Abisine de anlatamamış, utanmış. Kaldıramamış bunu, o gün evdeki tüm ilaçları içmiş."

Ecem sustu. Peri dehşet içinde irkilirken birden elini ağzına kapatarak müthiş bir korkuyla acı acı inledi. Başını iki yana sallayarak sayıklar gibi baktı. Nefesini tuttu. Yanağına doğru sıralanan inciler, bu sefer kendisi için değildi. Hazin bir aşkın ve hayatının baharında ölen genç bir annenin yası içindi. Karnındaki kasılmalar iyiden iyiye artarak sırtına vurdu ve bel kırıltı gibi ağrıdı. Hissediyordu. Ecem konuşmasa da gelecek cevabı içinde hissediyordu.

"Abim, o gün öldü Peri! Onunla birlikte, öldü! Haberi aldığında evdeydik. Onu, o gün gördüğüm gibi hiç görmedim. Evi yıktı, kendini canımı hiçe sayarak hırpaladı. Yaralanmış bir aslan gibiydi... Ve kangren olmuş yarası asla iyileşemeyecekti. Biliyorum bir ömür de iyi olmayacak. Yarım bir sevdanın lekeli ruhundan asla çıkmayacak. Sanki bir saat içinde, bin yaş yaşlandığına tanık oldum ben onun. Durduramadık, zapt edemedik. O gün bizden çok şeyler aldı. Pelin'le birlikte, abimi aldı. O sinirle buna sebep olan Mesut'un yanına gidip hastanelik edene kadar dövmüş. Elinden zor almışlar. Aslında amacı öldürmekmiş. Ama adam şanslı işte, yaşadı."

Başını kaldırdı. "Ailesi suç duyurusunda bulunduğu için, haneye tecavüz ve darphan, üç ay hapis yatmış. Daha fazlaydı da babam uğraştı ve sonunda onu hafifletici sebeplerden dolayı hapisten çıkardı. O deliğe girerken canı çekilmiş abim, çıktığında bambaşka birisiydi. O değildi eve gelen kişi. Daha olgun ve farklı. Bakışları eskisi gibi ışıltılamıyordu. Gülmeyi unuttu mesela. Çok zamandır içinden gelerek güldüğünü hiç görmedik. Yalan sevinçlerin seyrini yaşatırdı bize. Soğuk ve buz gibi dururdu gülüşü yüzünde. Dudağının kenarındaki o bulasıcı, pervasız gülümsemesi silinmiş, katledilmişti uzun zaman önce. Duruşundaki haylazlığı çalınmış, pervasız gözlerindeki çapkınlığı ölmüştü. Ben onun gözlerinin öyle içten güldüğünü, hiç görmedim bir daha. Sonra sen girdin hayatımıza. İlk başlarda çok korktum, yine aynı şeyler olacak diye. Yine sevecek ve yara-

lanacak... Ondan sana karşı mesafeliydim. Korktum! Ama olmadı şükürler olsun."

Uzandı ve yengesinin elini kavradı. Gözlerini minnetle onun afallayan ve durgunlaşan gözlerine daktı. Sanki kız bu dünyayla bağlantısını kesmişti. Donmuş, bedeni kaskatı kalınmış, gözleri bön bön bakıyordu. Duydukları ona ağır gelmiş, hazmetmeye çalışıyordu.

"Peri, sen ona iyi geldin. Yaralıydı abim, yüreğinden yaralı. Sen onun acıyan, kanayan, kangren olan yaralarına merhem gibi dokundun. Dokundun da! Yüzünde seneler sonra ilk defa içten gülücükler açtı. Aksı gözleri tektir eskisi gibi olmasa da parlamaya başladı. İlk defa birisi için bana kafa tuttu ve kırdı. Benden çok birisine değer verdi. Bir yanı kelamken bile diğer yanı kılıç gibi keskindi. Bir yanı hayat, diğer yanı ölümdü onun. Sonra sen geldin, bahar geldi. Şimdi her yanı umut oldu, bahar koktu." Dudaklarını birbirine bastırıp hiç kınışa karışmış bir kıkırdamayla gülmüşü. "Gözlerinin bu şekilde parlamasını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sana değer veriyor. Üzerine titriyor. Kadınlara mesafelidir normalde. Yarına yaklaştırmaz. İş bitince arkasını döner çeker giderdi. Şimdi abim artık daha düşünceli. Bir şey yapmadan önce iki kere düşünen bir adam oldu. Sadakati zaten sonsuzdu ama şimdi inancı da tazelenmiş gibi... Sadece hareketleri değil, düşünceleri ve yaptığı eylemleri de değişti. Peri, abimin kalbi öldü. Ama görüyorum ki şimdi ruhu, ruhunla can buluyor."

"Bu doğru değil Ecem!" diye itiraz etti Peri.

"Söylemeye dilim varmıyor ama sen de korkuyorsun Peri. Yüreği başkasını sevmiş bir adamı sevmekten korkuyorsun! Unutmayacak, onu asla unutmayacak bunu kabullen önce... Ama sevecek! Seni, aşkın en güzel hâliyle sevecek. Belki ilk aşk gibi olmayacak. Sen Peri... sen yüreği yaralı bir adamla bir ömür geçirmeye yetecek kadar cesur musun? Yeminini bozacak, yeminlerini bozduracak kadar fedakâr mısın?"

Elini görümcesinin avuçlarından kopararak kendini toparlamaya çalıştı. "Sen de biliyorsun. O sadece bana acıyor. Sonra bana karşı hissettiğini her kadına hissedebileceği şeylerle aynı, aşk değil, sevgi değil! Anık biliyorum. Ruhunu başkasına yaslamış, yüreğini başka-

Müjde Aklanoglu

sına vermiş bir adamdan bahsediyoruz. Sence aşk bu kadar kolay mı? Sanmıyorum. Bir kere sevilir. Bir kere yüreğinin yarısını bulup tamamlar insan." Artık daha da umutsuzdu, daha da yorgun ve çökmüş. Yanağına elini dayayıp bakışlarını cama çevirdi. Bakıyor ama görmüyordu. Sanki az önce mutsuz biten acıklı bir roman okumuş, melodrama bol bir film izlemişti. O kadar dengesizdi halet-i ruhiyesi. Nasıl bir kaderdi bu? Bir nefes mesafesindeydi vuslat. Yüreği ondaki tene yasaktı ya... Hayali, kendi yüreği, onun geleceğinde tut-saktı!

Sevmeyecekti. Hiçbir zaman onu sevmeyecekti bu belliydi. Belki yaşayan biri olsaydı, savaşması kolay olurdu ama ölü bir kadında savaşamazdı ki... Ciğerlerini boğan derin bir nefes aldı içine. Sonra konuyu değiştirmek ister gibi, usulca söylenirken genç kıza baktı.

"Peki, Rüzgâr!"

Ecem başını kaldırdı. "O ayrı bir konu. Rüzgâr eniştem, abimi hiç affetmedi. Etmeyecek de ama ablam onun değişmesini sağladı. Artık kötü değil, gaddar değil, âşık ve iyi bir adam. Tıpkı senin abime yaptığının aynısını ablam da enişteme yaptı. Ama bazen ondan korkuyorum. Abimin adı her geçtiğinde, gözlerinde gördüğüm karanlıktan ürküyorum. Belki de ablam olmasaydı, ona olan aşkı olmasaydı..." Başını salladı. "Olacakları cidden düşünmek istemezdim."

Ecem, Peri'ye; Rüzgâr'la Esme'nin hikâyesini anlattı. Artık Peri'nin aklında hiç soru işareti kalmamıştı. Neredeyse Eymen'i anlar hâle gelmişti. Nasıl bir cezaya çarptırılmışsa kendini? Sadece kendini cezalandırmamıştı ki! Ailesini de kendinden mahrum ederek cezalandırmıştı. En zoru da Esme'yi, Rüzgâr'a vererek başarmıştı. Ecem'in anlattığına göre, Rüzgâr, Esme'yle evlenmek istememişti başlarda. Amacı sadece onu mahvetmekmiş ama Eymen buna da kendince bir yol bulup en azından evlenmesini sağlamıştı. Tamam, çok acı bir dönem geçirmesine neden olmuş ama bir erkek olarak korumacı yanı ağır basarak diğer seçenekten daha iyi olduğunu düşünmüş olmalıydı. Onu kullanarak bir köşeye atmasını kaldıramazdı böyle mert bir adam. Yediremezdi kendine kardeşinin acı çekmesini.

O gün Peri içinde bir şeylerin başlangıcı oldu. Kaderine dair çok

Yemin Bozdum Yolunda

şeylerin yeniden yazılması gibi... Çok ümitsiz bir durumda olduğunu anlıyordu şimdi. Her karşılaşmalarında ne yapıp edip birbirlerine karşı duydukları çekiciliği engelleyerek acı bir gerçeği yok saymaya çalışması gibi... Lâkin kendince bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Ama işin sonuna gelmişti artık ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Âşık olmak buydu işte. Acı çekmek... Elinde benzinle salak gibi, yanan eve girmek... Sonu olmadığını, kabul etmek... Onların ötesi yoktu. Sonları yazılmamıştı, gelecekleri olmayacaktı.

Eymen onun yüreğine dokunmuştu lâkin Peri onun olmayan yüreğine, hiçbir zaman dokunamayacaktı. Bunu acı bir geçmişle anlamıştı.

Kalbine kar yağın yiğitle, vuslatla mühürlenmiş ruhların birleşimi, artık imkânsızdı.

ONÇUNCU BÖLÜM

Lütfen inkâr etme...

Yanını bilmem ama yüreğine en çok ben yakıştım...

O öğleden sonra kendini toparlayarak ev ahalisine karıştı Peri. Yarı, Hümeysra hala hastaneden çıkacaktı. Eymen sabah ki kaçar gibi gidişinden beri ortalarda yoktu. O olmayınca Rüzgâr gelmiş karısıyla ve ailesiyle vakit geçirmişti. Peri mümkün mertebe onun görüne batmamaya çalıştı. Anlayışlı olmaya çalışıyor, olabildiğince geri duruyordu. Ama adam ona bazen öyle bir bakıyordu ki gözleri kurşun oluyor, tek bir bakışıyla vuruyor, hem de hiç suç yokken nefret ediyordu. Bir de İzmir'de olup Lale'ye ulaşamamak içini yiyip bitiyordu. Kafaya koymuştu. Bir şekilde onu görecekti ya da en azından sesini duymak için bir şey yapacaktı. Lanet şehirde can kardeşiyle aynı havayı soluyup ondan mahrum olmak, hem de bu kadar özlemişken çok zordu. İlk fırsatta ona ulaşacaktı. Ve bunun için Ecem'le konuşacak ondan yardım alarak bir yol arayışına girecekti. İşte o akşam Eymen eve geldiğinde herkes bahçedeydi. Genç adam dalgın bir biçimde kapıdan girip geniş holde ilerledi. Bu sefer tüm ahalî arka bahçeye, havuzun başına geçmişti. Oysa hava serilemeye başlamıştı. Yine de yazın son günlerinden, bu hafif rüzgâr havadan yararlanmak istedikleri belliydi. O da bundan istifade, odasına çıkmak yerine ön bahçeye geçti. Yanlarına gitmeyi her şeyden çok istese bile, kardeşinin huzurunu bozmayı göze alamadı. Bir de akli hâlâ kabusunda takılı kalmışken Peri'yi görmek, ona suçlu bir düşünceyle bakmak hiç cazip gelmiyordu.

Salona geldiğinde bakışlarını etrafta gezdirdi ardından bahçeye çıktı. Meşe ağaçlarının dalları hafif rüzgârdan sallanıyordu. Ön

Yemin Bozduğum Yolunda

çenin bağı açık olduğundan, arka bahçenin kuytusuna sığınmışlardı. Bahçe grubunun yanına geldiğinde, bir inleme sesi duydu. Başını yana çevirip kışkırttı. Gözleri bahçeyi taradı ama bir şey görmedi. Başlarda onun bir kedi mırıltısı olduğunu sandı. Sonra ses bir daha geldi. Sağa dönüp uzun adımlarla büyük çınar ağacının olduğu yere, evin köşesine geldiğinde durdu. Gördüğü manzara ile bir an bocaladı, yanına gitmek ve kalmak arasında zorlandı.

Pelin, ufucuk dudaklarını büzmüş, yanağına sıralanan tazecik yaşlarını hırkasının koluna siliyor, yaralanan dizlerine ve derisi yürülmüş kanayan ellerine bakıyordu. O kadar cesurdu ki ufak mırıltılardan başka bir ses gelmiyordu dudaklarından. Başka bir çocuk olsa ağlar, zırlar, ortalığı felaketle velveleye verirdi. Başını kaldırıp uflayarak burnunu çekti.

Yüreği burulan Eymen onu izlerken hatırladığı şeyle, burukça gülümsedi. Esme de böyle sık sık ağaca tırmanmaya kalkar, sonra da düşünce kendi kendine ağlayarak yaralarını sarardı. "Yok bir şey abi, geçer." derdi. Bu ufak, minyatür Esmecik miydi? Onun gibi cesur bir ayaklı cadı. Meleği, onun meleğinin kuzusu...

Tedirgin bedeni usulca yanına yaklaştı. Onu ürkütmeden yanına cömeldi. Bakışları parlıyor fakat onun tepki vermesinden çekinerek tedirgin bakıyordu. Dirseklerini bacağına dayayıp ellerini bacak arasında serbest bıraktı. Bakışları ufaklığın ıslak kirpiklerinin arasında parlayan zeytin gözleriyle çıkışınca "Yardım etmemi ister misin?" diye tok sesini yumuşatıp nazikçe sordu.

Onun varlığıyla irkilen Pelin, önüne gelen bir tutam asi buklesini geriye öteledi ve ellerine baktı.

"Tanıyoy!" dedi usulca ve sonra ellerindeki kanı elbisesine sildi. "Siliyoyum dene tanıyoy..."

Nasıl bir konuşma şekliydi bu böyle? O dudakları öne büzülüp ıslak ıslak konuşurken Eymen dişlerini sıkıyor, ona sarılma ve yaklaşımlarına kapanma isteğini güç bela zaptırap ediyordu. Uzanıp nazikçe elini tutarken usulca yukarı kaldırdı. "Bir de ben bakabilir miyim?" dedi ısıldayan gözleriyle.

Pelin, elini dayısına uzatırken biraz çekingendi. Annesi yabancılarla konuşmasını yasaklamıştı ama bu adamı tanıyordu bir yerden.

Daha önce görmüş gibiydi de nereden olduğunu çıkaramıyordu. Öteli korkmuyordu da...

"Acıtma ama!" dedi ısrarla.

"Acıtmam." dedi Eymen güven teşkil eden bir tınıyla. Mini minnacık elleri, kendi iri ellerinin arasına aldı. Dikkatle yarasına baktı. Ufacık birkaç sıyrıkta fakat bazıları hâlâ toprak kaplıydı. Dudaklarını büzerek usulca yarasını üfledi. Birkaç defa daha üfleyip "Çok acıyor mu?" diye şefkatle sordu.

Pelin başını salladı. "As acıyoy ama timseye söyleme. Bilmesinler, pamam mı?"

"Tamam." dedi adam eğlenceli bakışları parlarken. Peltek dü çok tatlıydı ve verdiği emir çok masumdu. "Ama önce onları temizlememiz lazım. Mikrop kapmasın."

İşte o vakit Pelin bacağına baktı. Sarı elbisesi yırtılmış, bacağındaki kana bulanmıştı. Narin beyaz teni üzerinde diz kapağının yanındaki yarası biraz daha büyüktü.

"Seni şimdi kucığıma alacağım. Banyoya gidelim ve yaralarını temizleyelim tamam mı meleşim? Korkma benden, ben yabancı değilim."

"Biliyorum ama yerden hatırladıyımı bilmiyorum. Çeni dördüm ama yerde dördüm. Ama anneme söylemek yok pamam. Çana yaklaştımı bilmesin."

"Kesinlikle." dediğinde iki işaret parmağıyla başparmağını birleştirip dudaklarındaki fermuarı çeker gibi yaptı. "Ben sır tutarım."

"Men de tutayım. Afeyim çana."

Eymen'in içi titriyordu yeğenine bakarken. Onun toprağa bulanmış ufacık bedenine uzanırken kalbi hızla atmaya başladı. Heyecan, dehşet bir heyecan içine kamp kurdu. Kocaman iri elleri titriyordu. Nasıl da ufacık, narin bir şeydi öyle, ne kadar sevimli ve şirin. İçinden ona sınıksız sarılmak, yanaklarına doyasıya öpücük bırakmak geçiyordu. Öpse kızarmıydı ya da sıkıca sarılırsa, korkar mıydı? Lâkin çekiniyordu. Pelin'i kucığına alarak döşüne bastı. Çok tuhaf bir sıcaklık yayıldı bedenine. Ufacıktı ama içine ektiği etki muazzamdı. Kendini hantal ve yorgun, on katlı bir apartmanın merdivenini koşmuşçasına soluk soluğa hissetti. Pelin kollarını dayısının boynuna

dolarken "Çen çimsin? Çen de Hümeyya halanın oğlucunu mu tanıyon?" diye sorduğunda uzun kara kırpiklerini sıkça kırptıyordu. "Adın ne çenin?"

Eymen ne diyeceğini bilemedi, bu ilkti. Sadece ufacık bilmiş bilmiş parlayan kara gözlere bakıp "Eymen!" dedi sıkıntıyla.

Ben senin dayınım, diyemedi.

Ufak kızın, ismini duyunca dudakları şaşkınca aralandı ve gözleri irice açıldı. Elini ağzına kapayarak sanki ağzından lafları kaçacakmış gibi, sıkıca kapadı. Sonra ellerini çekmeden parmaklarının altından, nazlı sesiyle sırrını ifşa eder gibi "Çen ananeçin oluğun?" diye fısıldadı. Sanki saklı bir sırrı ifşa ediyordu.

Eymen birden durdu. Ufak kızın bükülen ve büzülen kuş lokumu ağzına baktı sonra gözlerine. "Sen beni tanıyor musun?" diye ihniyatla sordu. Kız sustu. Heyecanlanmış, meraklanmıştı. Şaşkındı. Esme'nin ona kendini anlatmadığından neredeyse emindi. Rüzgâr'ı saymıyordu bile. O evde adının geçtiğinden bile şüpheliydi. Ama tamıydı.

"Tanıyor musun beni?" diye yeniledi sorusunu.

"Tanıyorum akıllım. Anneneçin evinde bir çürü yesmin bar ya!

Ama, ama bencemiyorsun."

Eymen onun söylemiyle başını sallayarak lavaboların olduğu bölüme yöneldi. Biraz sonra ufaklığın ellerini dikkatlice yıkamış, dizindeki yarayı itinayla temizlemişti. Şimdi onu tekrar kucığına alarak elindeki yara bandıyla alt kattaki televizyon odasına yürüdü.

Peri elindeki tepsiyle bahçeye geçti. İlik Ercan'ın çayını sehpaye koydu. Genç adam tebessüm ederek "Teşekkürler gelin hanım." diye takıldı. "Her eve lazım, bir tane de ben mi alsam ne?" dedi dayısına göz kırparak.

Nebahat Hanım hâlimden hoşnut kıkırdıyarak "Annen bu söylediğini duysaydı, hasta olduğunu unuttur, soluğu çiçekçide, çikolatacıda alırdı. Oğlum dur, iyileşince tekrarla bu sözlerini." deyince herkes kıkırdamaya başladı. Tepsideki diğer çayı da babasının önüne koyup Esme'nin boş bardağına uzandı kız.

"Çay?"

Gözleri birleşene kadar baktı. Esme o sırada meraklı bakışlarını

etrafta gezdiriyordu. Peri, Esm'e'nin koluna dokunarak dikkatini çekmeye çalıştı. "Abla, çay almayacak mısın? Bir tane daha açık dolda rayım istersen."

Esm'e bakışlarını genç kıza çevirip "Peri, hani abla demeyecektin?" diye hafif bir azarla söylendi.

Peri dudaklarını büzerek tek kaşını kaldırdı. "Esm'e deyince kendimi tuhaf hissediyorum. Ecem, abla diyor, ben de desem sorun olmaz diye düşündüm."

"Olmaz ama o başka!" Sonra ne dediğini fark edince "Anla işte. O doğduğundan beri var. Seninle hemen hemen yaşıt sayılırız, birkaç yaş var aramızda." dedi iyice hatarak. Sonra da vazgeçip "Ya da boş ver. Nasıl hissediyorsan öyle seslen, ben de alışırım sanırım zamanla." diye kabullendi.

"İstemezsen sorun yok. Ben kınılmam. Gerçekten."

"O zaman sen karar ver. Nasıl olsa sen de benim kardeşimsin artık, canın nasıl istiyorsa öyle seslen ama kızın okuluna birlikte gidersen Esm'e dersin." diye tembihledi dikkatle.

Peri muzıca kıkırdadı. "Tamam. Öyle yaparım. Peki, çay?"

Esm'e genç kıza gülümsedi ama dalgın gözleri hâlâ bahçeyi turluyordu. "Yok canım, bir bardak kafi."

Peri yanına oturdu. Esm'e bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti ve sonunda dayanamayarak "Anne, Ecemler nereye kayboldu yine? Yoklar ortalıkta." diye kaşlarını çatı.

Babasıyla konuşan Nebahat Hanım yönünü ona döndü. Bakışlarını giriş kapısına çevirdi. "Pelin'e su vermeye gittiler ya."

"Sevim'le mi? İkisi birden mi?"

Peri kıkırdadı bu sefer. "Sevim'i de sulayacaktır ondan götürmüştür kesin Ecem."

Nebahat Hanım dudaklarını büktü. "Yapar mı yapar. Damanna çok bastı. İntikamını almadan duracağını sanmıyorum."

Esm'e rahatlayarak geriye yaslandı. Yaramaz kıza demek teyzesiyleydi, içi rahatladı.

Yarım saat sonra Esm'e sohbeti ara vermiş, anne yüreği yine sıkıntıyla daralarak kızının peşine düşmüştü. Bakışlarını Peri'ye çevirdi. "Peri, ben Ecemlerin yanına gidiyorum. Bakalım ne yapıyor-

lar, kesin yine benim cadı teyzesinin giysilerini giyiyordur. Geliyor musun?"

Peri de yerinden doğruldu. "Ben de geleyim, bakalım modelliği nasıl? Belki puan veririm."

Şakalaşarak ve konuşarak kalktıklarında, Ecem ve Sevim konuşarak değil tepişerek kapıdan çıktı. Esm'e bakışlarını onların etrafında gezdirdi. Kaşları çatıldı.

"Ecem, Pelin nerede? Uyuttun mu yoksa?"

Ecem etrafına bakınarak ablasına yöneldi. "Senin yanında değil mi?"

Yüreği daralan Esm'e kaşlarını çatı. "Yok."

Bu sefer Ecem etrafa bakındı. Esm'e kızgın kaşlarını daha bir endişeli çatı. "Yapma ablam, oynama benimle!" Sonra onun yüzündeki ciddi ifadeyle, kardeşinin yanına yaklaştı. Geçen geldiklerinde Pelin ormanlık alana doğru gitmiş ve neredeyse iki saat onu aramışlardı. Yüreği korkuyla çarparken bacaklarındaki derman çözüldü. İçi dolarak "Bak, bana şaka yapma hamileyim. Oğlumu düşün teyze!" dedi yarı alaylı, yarı ciddi bir tehditle.

Ecem ciddi bir bakış attı etrafına. "Yok, valla abla, ne şakası? Suyunu içince yanınıza geleceğini söyleyip koşarak gitti. Ben de sizin yanınıza geldiğini sandım. Evin içinde nereye gidecek?"

Şimdi herkes bir panik ayağa kalmıştı. Nebahat Hanım kızının yanına gelip "Kızım çocuk o. Nereye gidebilir?" derken konuşmanın içindeki mantıksızlığı fark ettiğinde, Esm'e dolu dolu olmuş gözleriyle "Her yere anne!" diye çıkıştı. "Bahsettiğimiz çocuk Pelin. Hani geçen geldiğimizde iki saat kaybolan torunum!" diye azarlayan bir ses tonuyla, içeri yöneldi. O anda endişeyle ne yaptığını fark edememişti. Yüreği sıkıştı düşündüklerinin korkunçluğuyla. Ya ona ihtiyacı varsa... Ya karanlıkta kaldıysa... Korkardı! Ya düşüyse bir yerde... Şimdi onun arkasından babası ve annesiyle birlikte Peri ve Ecem de gitmişti. Ercan etrafına bakınarak endişeyle yerinden kalkarken Sevim hemen arkalarından yetişmişti.

"Ecem ben üst kata bakıyorum," dedi Sevim. Ecem ona baktığında genç kız koşarak üst katlara yönelmişti bile. Ercan "Ben çalışanlara sorarım şimdi, belki görmüşlerdir." dedi.

Sercan hemen atılarak "Ben de bahçeyi turlarım merak etmeyin." diye kapıdan çıktı.

Esm'e ilk mutfaka baktı. Sonra salona ve diğer odalara endişeyle baktı. Evin içinde adını seslenerek dolaşmaya başladılar. En son at kata dönen Ecem, televizyon odasına girdiğinde, gördüğü manzara ile olduğu yere çakılıp kaldı. Birkaç adım atarak arkasında etrafı bakan annesinin koluna dokunup bileğinden tuttuğu gibi odaya çekti.

"Ne oldu kızım?" dediğinde kadın "Şiişşşt!" diyerek sustu. Nebahat Hanım ona bakınca "Anne, gördüğün şeye inanmaya caksın." diye tatlılıkla kıkırdadı.

Ecem'le annesini gören Esm'e ve Eray Bey de onların yanına yönelerek merakla peşlerine düştü. Yüzlerindeki rahatlamadan kötü bir şey olmadığı belliydi ama işte anne yüreği, endişeliydi.

Peri üst kata bakmış, merdivenden iniyordu. "Bulamadım!" dediğinde, Ecem kıkırlayarak "Ben buldum." dedi heyecanla. Hep birlikte televizyon odasının girişine geldiklerinde, odaya ilk Nebahat Hanım girdi. Gördüğü manzara karşısında donakalırken eli göğsüne taşınmış, gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. Eray Bey karısının hemen yanında, tıpkı onun gibi buğulu gözlerle oğluna bakıyordu.

Peri, Esm'e'nin yanına geldiğinde, genç kadının bedeninin öfleden taş kestiğini hissetti ve onun baktığı yere biraz ürkekçe baktı.

Eymen kanepede televizyon izlerken yeğeniyle koyun koyuna uyuyakalmıştı. Ekranda Pelin'in en sevdiği çizgi film kanalı açıldı. İşin garip yanı, Pelin'i kollarının arasına öyle bir almıştı ki, ufak bedenini neredeyse kalın kollarının arasında görünmüyordu.

Bu görüntü karşısında Esm'e'nin karnına bir ağrı saplandı, mide-si buruldu. Gördüğü manzara karşısında gözleri doldu. Acı acı yutkundu onlara bakarken. Ama kendini toparlaması çabuk oldu. Akına geçmiş gelince, nefretle gözlerini karartı ve hiddeti içinde parladı. Öfkeyle derin derin nefesler almaya başladığında kendinde değildi. Öne sert bir adım atmıştı ki bunu fark eden annesi koluna dokunarak "Esm'e, sakın!" diye sertçe uyardı.

Esm'e hırçınca kolumu silkeleyerek "Ne sakını?" diye tısladığında annesine, gözlerindeki yaşlar akmamak için kendiyi savaşıyordu.

"Kızın uyuyor. Uyanırsa korkabilir."

O anda aklına gelmemişti Esm'e'nin bu gerçek. Ama annesinin düşünceli uyarısıyla irkilmışti. Kızı korkabilir, uyku sersemi tedirgin olabilir. Karamuş gözlerini annesine çevirdi. Dudakları büzülmüş, ten rengi gümüşti.

"Olan olmuş artık bak. Kaçınılmaz olan gerçekleşmiş. Elbet bir gün bir araya geleceklerdi, annem. Ne kadar sakınabilirsin ondan bunu? Onlar etle tırnak yavrum, aynıdır mı hiç?"

"Anne!" diye hiddetle tısladı Esm'e. "Onun yavruma dokunmasını istemiyorum. Onun bize yaklaşmasına dayanamam. Yaklaşmasın!"

Peri elini inleyerek ağzına kapadı onun daha da kabalaşan söylemleriyle.

Nebahat Hanım kızınca "Esm'e!" derken sesi uyarıcıydı.

Onun söylediklerine kulak asmamış ve özellikle hedef almaksızın aynı yarı acı, yarı tatlı tonda konuşmasını sürdürmüştü. "O dediğin senin abin. Korkma bak kızının hepsi tam. Yememiş yarısını. Ben olsam azıcık yerdim." Dudaklarını bükerek bu muazzam tabloya, iç çekerek baktı. Sonunda, oğlu da kuzusuna kavuşmuştu. Sonra kızına bakıp kışkırttı. "Yeter atık kızım, durulsun nefretin. Sen konuşmuyorsun diye kıza da saklayamazsın."

"Sakınırım!" dedi Esm'e inatla. Annesinin düşüncesinin kendisine ne denli korkunç geldiğini ifade etmek için, hayır anlamında başını sallayarak boğuk bir sesle mırıldandı: "Dokunamaz benim kızıma! Yaklaşmaz aileme. Yaptıklarından sonra hakkı yok buna!"

Bakışları Peri'ye kaydı. Bir zerre pişman olmadı onun duymasından. Derhal kin tutmuş gözlerini çekti. Şu vakit öfkesinden delirirken düşünecek düşünceli olacak durumda değildi. İçindeki hiddeti kor olmuş, yanar dağ gibi parlamaya hazır duruyordu. Oysa genç kız sadece bakıyor, hiçbir şey yapamıyordu.

Esm'e dişlerini sıkarak "Şimdi uyandırmıyorsam surf kız..." demişti ki Eymen etrafını saran kalabalıktan rahatsız olarak gözlerini açtı. Bakışları gür kirpiklerinin arasından kısıkça aralanarak kapıya kaydı. Kapının başında biriken onca kişiyi görünce uyku mahmuru gözlerini kırıştıtarak şaşkıncı baktı. Sonra Esm'e gözleri karamuş

Müjde Aklanoğlu

hâlde bir adım öne çıkınca kollarının arasındaki yeğenine gözünü kaydı. O kadar hafifti ki varlığını tamamen unutmuştu. Kolunun uyuştüğünü sanmıştı. Kolunu sarılmaktan terlemiş olan başının altından usluca çekerek kaldırdı. Pelin'in yerini ayarlayınca doğruldu. Esme kapıya yönelip işaret parmağını yere doğru savurarak dışarıyı gösterdi. Sanki misafirlerin yanında yaramazlık yapmış oğlunu azarlamak için odadan çıkaran bir anne edasıyla kaşlarını çatmıştı. Şu hâline kayıtsız kalamayan Eymen kaşlarını kaldırdı.

Esme koyulmuş gözleriyle "Çık dışarı!" diye buyurdu. Emir veren sesi dışlarının arasında boğularak salınmıştı boşluğa. "Hadi!"

Eymen ona tepeden hükmedici bakışları eşliğinde bakarken kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. Ama kızdırmadı onu, kardeşinin peşinden girişe çıktı.

Esme bir elini şakağına dayamış, diğerini beline koymuştu. Öfkeyle bir sağa, bir sola gidiyordu. Kimseyi gözünü görmüyordu. Sanki belini bükülüyordu. Birden arkasını dönerek Eymen'e nefretle baktı. Hışmından dişlerini gıcırdatarak "Sen ne cüretle benim kızama dokunursun?" diye tısladı.

Nebahat Hanım öne çıkınca Eray Bey buna engel oldu. "Bırak kozlarını paylaşınlar. Bu önünde sonunda olacaktı." Nebahat Hanım ağlamaklı bakışlarını endişeyle iki yavrusuna çevirdi.

Kendinden hayli emin duran Eymen kardeşine doğru sakın bir adım attı. Gözleri ifadesiz bakıyordu. Yüzü sert, dudakları kasılmış. "Kızına bir şey yaptığım yok. Sadece onu öyle görünce dayanamadım." Bakışlarını kardeşinin yüzünde özlemle gezdirdi. Onun olgunlaşmış ve büyümüş hâlini ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Yüreği tekleli. Onu izlerken nefes alışverişleri azaldı. Seneler sonra ilk defa onunla bu kadar yakından konuşuyordu. Bunun sebebi kavgaya dahi olsa, konuşuyorlardı ya o da yeterdi. Gözleri ona bakarken özlemle parlıyordu.

"Ona yaklaşmayı nasıl düşünürsün?"

"Bıraksaydım da ağlasa mıydı? Hem ona zarar verdiğim yok. Sadece kısacık bir zaman geçirdik." Eymen kendinden emin bir adımla öne çıktı. "O benim yeğenim." dedi düz bir tonda belirterek. Gözleri genç kadının ifadelerini süzüyor, hareketlerini irdeliyordu.

Yemin Bozdam Yohunda

Bu üstünlüğe ve küstahlığa dayanamayan Esme de bir adım öne çıktı. "O senin hiçbir şeyin değil. Sen kim oluyorsun da ona sahip çıkıyorsun?" demişti ki Eymen dişlerini sıkarak "Abin! Unutmuşsan hafızanı tazele. Ben senin abin oluyorum, onun da dayısı." diye gürledi.

Esme soğukça burnunu kaldırıp çenesini küçümseyerek havalandırdı. "Sen benim hiçbir şeyim olmuyorsun, hâliyle onun da!" Bunu tükürür gibi söylemişti. Kaşları iyice çatılmış, dudakları küfrederek gibi büzülmüştü.

"Bunu nasıl yok sayıyorsun?" dedi Eymen alaylı sesine uymayan huşulu bakışlarıyla. "Bak kanıtları arkanda." Annesine baktı gözleri ıstıdayarak. Onun böyle karşı çıkması, annesinin bütün dikkatini üzerine çekmişti. Eymen'in gözleri hınzırca parlıyordu. "Ben onun neyi oluyorum anne? Söylesene, unutmuş." dedi sakın bir tonda.

Esme yerinde tepinmek istedi. Eymen'in üzerine atlayıp yüzünü parçalamak istedi. Bunu fark eden Nebahat Hanım gülümseyerek "Aaaa... Bu da soru mu oğlum, elbette abisi oluyorsun, bu da laf mı?" diye beyhude bir çabıyla, ortamı yumuşatma girişiminde bulundu.

Esme annesine affetmeyen müsamahasızlığıyla, öldürücü bir bakış attı. Ve abisine dehşetle tısladı. "Seni adi pislik! Sen benim hiçbir şeyim olmuyorsun."

"Az önce annem dedi ya Esme, cık, cık, cık! Bizi o doğurdu, ondan iyi mi bileceksin?" Yalançı bir alayın içinde, sırf ona yaklaşmak için debeleniyordu. "Sağır mı oldun yoksa? Ben senin unuttuğun abinim!" dedi üzerine giderek. Onu biliyordu Eymen. Bu sefer oyunu kuralına göre oynuyordu. Esme kızınca dilini tutamaz, hidetini kısılar, nefretini atar rahatlar. "Eserekli cadının abisi." dedi. Bir adım daha atarak. "Erkek Fatma'nın abisi." Bir adım daha attı ve tam önünde durdu. "Ben kardeşimi çok özledim. Sen onu gördün mü? Ben onu kaybettim, bulamıyorum." dediğinde Nebahat Hanım inleyerek gözyaşları arasında kocasına yaslandı. Ellerini hiçkırıklarla titreyen dudaklarına kapatırken yanağına yaşlar süzülüyordu. Bu sahne öylesine içini yakıyordu ki bacaklarındaki derman azalıyordu.

Birbirine düşman olmuş evlatlarının arasındaki bu kışkınlık, bös istiyordu.

"Ben seni tanımıyorum." dedi Esm'e vicdansızca. "Benim abim altı yıl önce öldü. Onu sen öldürdün. Onu değil ama katilini görüyorum!" Çok acımasızdı.

Bu vicdansızlığıyla Eymen yutkundu. Ama yine de varçenedi. "Ben ölmedim Esm'e, bak buradayım. Keşke öyle olsaydı ama olmadı. Madem ölmedim, sen de bu gerçeği göreceksin. Ben senin abim ve seni çok özledim. İnalcısın, asisin ama hâlâ benim esereü cadımsın."

"Değilim. Artık ben senin hiçbir şeyin değilim!"

"Öylesin. Sen benim top arkadaşım, peşinden ayrılmayan etek Fatmamsın. Kızdığım, varçemediğim, dertlendiğim canımın Kardeşimsin."

Esm'e'nin gözlerine yaşlar dolmaya başladı. Burnunun dıngi sızlarken geçmiş film oldu aktı gözlerinden. Onunla oynadıkları topar, ilk erkek arkadaşıyla yakalandığındaki dehşet korkusu, onu korumak için herkese kafa tutup sahip çıkan hâlleri... O bir zamanlar onun yakışıklı prensiydi. Koyu gözleri hırçın yaşlarla dalgalanırken diğerleri çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Sen, beni ellerinle öldürdün. Eymen'i ve Esm'e'yi öldürdün. Çocukluğumu, genç kızlığımı, umutlarımı ve hayallerimi, yaşamımlıkları tek bir sözünle öldürdün. En önemlisi de bebeğimi öldürdün. Şimdi yok öyle biri. Benim abim yok!"

Bu söz öyle ağır geldi ki genç adama, nefesi kesilirken içeriye diğer kadınların inleme sesi yayıldı.

Esm'e irkildi. Midesi buruldu. Bunlar hep hamilelik yüzündendi, biliyordu. Yoksa bu kadar duygusal değildi. Ağlamak istemiyor ama ağlıyordu. Başını dik tutarak gözlerinin gerisindeki yanmayı yok saymaya, kirpiklerini kırıştırarak akmaya hazırlanan yeni yaşlan akıtmamaya çalıştı ama bu çok zordu.

"Özür dilerim Esm'e. Senin içindi. Sadece..." dediğinde Esm'e dalgası bolca hırçın bir kahkaha patlattı. Dengesizleşiyordu kırınlık kokan sesi. Alayı, nefreti gözlerine ulaşmadı ama sesi dokunduğu yürekleri katletti. "Katil oldun sonra zalim. Kaç hayatı tükettin sen

Yemin Bozdum Yolunda

Eymen Sancaktar, kaç masumun canını yaktın? Kaç kişiyi öldürdün? Ne, benim için miydi bu çaban?" Gözlerini kısarak son hamlesini yaptı. Son darbesini vurarak "Her şey senin içindi. Sen ve korkaklığın için. Her şey para içindi değil mi? Sen yaşadın ama biz öldük!" diye haykırdı.

Eymen soluk soluğa "Değildi!" diye haykırdı. "Para benim umurumda dahi olmadı. Hâlâ da öyle. Sadece iyi olanı yapmaya çalıştım, senin için iyi olanı. O zaman şartlar onu gerektirmişti inan. Eğer ben bunu yapmasaydım, daha kötü şeyler olacaktı."

"Olmayacaktı!" diye haykırdı Esm'e. "Sen beni diri diri yaktın. Beni çıkarların için acımadan harcadın. Sen, kalles bir politikaya kurban verdin beni. Neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Seni hiç affetmeyeceğim Eymen Sancaktar!"

"Esm'e yeter!" dedi Eymen isyan ederek. Elleri yanında yumruk olmuş, hiddetinden boynundaki damar morarıyordu. "Bir tek sen acı çekmedin lanet olası! Ben de çekiyorum. Bu kararı verirken tek seni değil, kardeşini de düşündüm. Suçlu mu arıyorsun?" dedi hiddetle. "Evet benim! Sen orada acı çektiğin her gün, ben zaten öldüm. Ben bir tek seni kaybetmedim. Aldığım zalim kararla onurumu, gurumu, şerefimi kaybettim. O gün ben, ailemi kaybettim!" dediğinde arkasında bir hareketlenme oldu.

Milletin bağırarak ortalıkta toplanmasından tedirgin olan Pelin, uyku mahmuru gözlerini ovalayarak yanlarına ürkekçe geliyordu. Esm'e'nin bakışları kızına kayınca birden, hiddeti hafifçe duruldu. Başını yana çevirip yanaklarını kuruladı. Pelin herkesin burada ne yaptığını anlamaya çalışırken şaşkın bakışlarını etrafta gezdirdi. Esm'e, kızına yaklaşıp uzandı ve kucağına almak istediğinde Eymen buna müsaade etmeyerek sertçe Peri'ye baktı.

"Alma kucağına!" diye buyurdu aniden. Onun kızını alıp gideceğini biliyordu. Esm'e birden yerinden doğrulup hiddetiyle dağları yerinden sarmaya yeltenirken Eymen, sağduyulu bir şekilde karısına bakmaya devam etti. Peri kocasına bakıyor, daha dudakları kıpırdamadan ne diyeceğini anlıyordu.

"Pelin'i sen al... O hamile!" diyerek yanından geçiyordu ki olmayacak olan gerçekleşti, kan çekmesi buydu işte!

Pelin dayısının yanına yaklaştı. Masumca bakarak, "Dayı." dedi birden.

Eymen gibi herkes olduğu yerde çakılıp kaldı. Herkes Pelin'e bakıyordu şaşkınca. Esmeye dengesini kaybedip hafifçe sendeledi. Ecem derhal öne atılıp ablasını düşmeden kolundan yakaladı.

Pelin, annesine ellerindeki yara bandını gösterirken "Anne bak, uf oldu." dedi. Ağlamaklı dudaklarını büzdü. Sanki yarasına, hâlâ canı acıyormuş gibi baktı. "Dayım yayalayımı saydı. Öptü elimi, aynı çenim dibi üplendi."

O nasıl bir melek ki tatlı diliyle herkesi susturmuş, ses tonuyla vicdanlara dokunmuştu. Her sorunu aşmış gibi, tatlıca konuşmuştu. Derin bir sessizlik çöktü ortama. Elle tutulur bir his çöreklenmişti yüreklerle. Esmeye bakışlarını kızının elindeki yara bantlarına çevirdiğinde, Eymen kapıya yönelmişti başını sarsarak.

"Keşke sana ulaşabilseydim. Benim Eymen bu kadar acımasız değildi." dedi sitemle ve dilini ısırıp sustu. Canı yanıyordu yine... O gün gibi yanıyordu bugün... Ondan vargeçmemişti, sadece iyiliğini düşünmüş, asıl kardeşliğinden, canı için vargeçmişti. Suskunlaşan ortama inat, kapıdan çıkıp gitti.

Peri, annesinin gözünün içine baktı. O ana kadar hiç konuşmamış, iki kardeşin konuşmasını diğerleri gibi sessizce yürek ağrısıyla, çaresizce dinlemişti. Kocasının yalvarıp yakarmalarına kulak asmadan, odadan çıkmasına dayanmamıştı.

Ecem, ablasına yapma yazık dercesine kıymacı bir bakış fırlattı, derken annesinin kendisinden tarafa bakmadığına emin olduğu bir anda, yanına yanaştı. Koluna girdi. Peri cevap bekler gibi kayıyvalidesine baktığında, yaşlı kadın üzgün bakışlarını kaçırınca kocasının arkasından dışarı çıktı.

Omuzları çökmez dediği Eymen yıkılmış bir duruşla aracına doğru ilerliyordu.

Genç adam arabaya bindiğinde anahtarı kontağa takıyordu ki kapı açıldı. Peri yanına destursuzca oturdu. Sertçe kapıyı kapattı. Eymen ona hiç bakmadan, kızmadan, azarlamadan aracı çalıştırırken birden duraksadı ve tıslayarak "İn aşağı!" dedi kabaca.

Peri aldırmadı. Sanki sinek vızıldamış gibi başını sallayıp em-

niyet kemerini yakaladı. Titreyen elleri yerleştiremeyince kemerin mekanizmasına, eğildi. Eymen başını yana çevirdi. Kaşlarını çatarak "Peri, bir daha söyletme, in!" diye sertçe buyurdu.

Genç kız her ne kadar onun bu buz gibi donuk bakışlarından ürke-se de tok sesindeki kabalıkla olduğu yerde sinip ürperse de inadına kemeri takip sırtını koltuğa yasladı.

"İnmiyorum!"

Eymen emniyet kemerine uzanınca bu hareketini tahmin etmeyen Peri, yana atılıp onun çözmesine engel olmaya çalıştı. Ama o kadar güçlüydü ki narin ellerinin, onun iri ellerine hiçbir etkisi olmadığı anlaşıncaya mantıklı olan en iyi şeyi yaptı. Bir pençeyi andıran tırnaklarını etine geçirdi. Ve birden başını eğerek kocasının elini kurdurmuş gibi ısırdı.

"Bıraksana elimi!" diye can acısıyla bağırdı adam.

"Asıl sen çek ellerini benim kemerimden!"

Canı yanan Eymen başını kaldırdığında, onun koyuya çalan inatçı yeşilleriyle karşılaştı. Hırçınca parlayıp kafa tutarak bakıyordu.

"Peri, canını yakarım, in şu arabadan, canımı sıkma!"

Onun kükremesine, titreyerek bile olsa aynı yüksek sesle karşılık vererek "Kolaysa indir. İnmeyeceğim!" diye haykırdı. Eymen elini kemerden çekmeyince Peri tırnaklarını biraz daha derine batırdı. Eymen'in bakışları eline kayınca "Eğerdeşmemi istemiyorsan, çek elini kemerimden. Beni indiremezsin, sen nereye, ben oraya!" dediğinde, kocasının elinin üstünden tırnaklarını çekti. Neredeyse tırnakları etine girmiş ve kanamıştı. Üstelik artık elinde otuz ikilik bir saati vardı. İçi gitti ama başka çaresi yoktu. Yoksa inatçı kocası dediğini yapacak onu araçtan kovacaktı. Ellerini sıkınca kavrayıp mahcupça gözlerine bakarak sesini yumuşattı.

"Bırak seninle geleyim. Sen gidince zaten uyuyamayacağım. Seni düşünene kadar, yanında olurum. İzin ver lütfen!"

Eymen'in koyulukları hiddetle parladı. Ona kafa tutması hiç hoşuna gitmedi. Yine de birden elini kemerden çekti, hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü. Aracı çalıştırdı ve yerinden öyle sert bir biçimde kaldırdı ki genç kız neredeyse koltukla bütünleşti.

Eymen düz bakışlarını yola odaklamış, aracı son sürat asfaltı ağ-

latarek ilerliyordu. Peri, ellerini koltuğun yanlarına sıkıca sabitlemiş, koltuğun kaliteli derisini tınaklarını geçirerek kavramıştı. "Allah'ım bizi korusun." derken korkuyla, gözlerini bir an olsun yoldan çekmiyordu.

Eymen delirmiş gibi ne konuşuyor ne de ayağını gaz pedalından bir an olsun çekiyordu. Kesin kaza yapacaklardı. Kaza yapmasalar bile birisinin yapmasına çanak tutmaları bu hızla kaçınılmazdı. Ve sonunda kacası az da olsa duruldu. Kız derin bir nefes alamadan daha, ilk buldukları tekel bayisine yanaştı, aracı anı bir hareketle durdurdu. Peri, sert frenle cama sinek gibi yapışmaktan kemeri sayesinde kurtulurken daha ağızını açmadan adam öfkeyle araçtan indi. Peri, arkasından bakınırken o birkaç dakika sonra elinde şapelerle geri dönmüştü. Elindekileri arka koltuğa koyup aracı çalıştırdı ve tekrar hiç durmadan ilerledi.

"Sana gelme dedim, neden geldin?" dedi kabaca azarlayarak, kaskatıydı. Yürü ne kadar donuksa gözleri de o kadar, cehennem gibi parlaktı.

"Ben yalnız kalamayacak mıyım? Sürekli kuyruk gibi peşimde dolaymaktan sıkıldım. Beni boğuyorsun!" dedi yaralayıcı sözleriyle arka arkaya hakaret ederek.

Ağlamaklı olan Peri onun öfkeli olduğunu bildiğinden sustu ama susması, yüreğinin yanmasına engel değildi.

Eymen direksiyonu sağa kırıp ıssız bir yola saptı. Ormanlık bir alandan geçiyordu, yol bozuk ve bol virajlıydı. Etraf o kadar karanlıktı ki tek ışık kaynağı, sönük ay ve aracın kuvvetli farlarıydı. Etrafta ağaçlardan başka bir şey yoktu. Eymen biraz daha kökledi gazi. Ölümüne gider gibi düşüncesiz, Azrail'le dans eder gibi cesurdu.

Peri'nin korkudan gözleri belermişti. Karnı ve midesi aynı anda kasmıyordu. Sanki koltuğun kenarlarından tutunmasa karnından dışarıya iç organları fırlayacak gibi içi çekiliyordu. Artık daha fazla dayanamadı, sakin olmaya çalışarak murıldandı.

"Yavaş, kaza yapacaksın?"

Eymen ona sert bir bakış attı. Ardından yüzü hemen yola döndü, "Niye beni rahat bırakmıyorsun, neden peşimden geldin?" diye hiddetle gürledi.

Peri bakışlarını ona çevirdi. "Neden bırakacakmışım, kendini öldüresin diye mi?"

"Sana ne Allah'ın cezası... Sana ne? Ölüm belki en güzel çare, sana ne? Keşke ölsem... Keşke!" Elinin içiyle direksiyona sertçe vurunca araba hafif yalpaladı.

Ölmek mi? Ölümü mü düşünüyordu? Buz kesti Peri'nin içi ve nefes alamadı. Onun ölmesi demek, Peri'nin nefessiz kalması demektir. Örkerece yola baktı. "Bağırma bana. Bağırıp öfkemi benden çıkarma, korkuyorum bağırınca!" diye çıkıştı çaresizce.

"Bağırma o zaman. Her işime burnunu sokma!"

"Lanet olsun sus... Öfkeliyken çekilmiyorsun. Sus, yoksa ben de ağızımı açarım."

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Nereye gidiyorlardı, dahası bu adam gittiği yeri biliyor muydu? Etrafta karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Yolu sadece arabanın uzun farları aydınlatıyordu. Daha fazla dayanamayarak biraz sakinleşmek için derin derin soludu. Dişlerini sıkarak "Eymen, ne olur yavaşla!" dedi. Adam, sanki hızlan demiş gibi gazı biraz daha kökledi. Peri çıldırmış gibi paniklerken sesini biraz daha yükseltti. "Eymen yavaşla artık. Allah'ın cezası kendini düşünmüyorsan bizi düşün, aileni düşün!" Eymen, yine umursamadı. Peri bu sefer haykırarak ağız dolusu bağırdı.

"Lanet adam yeter artık, yavaşla bizi geberteceksin!"

Eymen seri bir bilek hareketiyle aracı bir uçurumun kenarına çektiğinde, Peri dehşete kapılarak gözlerini kapattı. Müthiş bir korkuyla koltuğuna daha fazla asıldı ve nefesini tutarak o sonsuzluğa uzanan anı bekledi ama beklediği olmadı. Araç anı bir frenle zımk diye toprak zeminde duruverdi. Peri araç durunca yerinden hafifçe havalandı. Neyse ki emniyet kemeri onun cama bir böcek gibi yapışmasını engelledi. Örkerece gözlerini açtı. Uçurumda asılı kalmaları ya da bulutlara ulaşmaları bu kadar uzun sürmemeliydi. Ya ölmeli ya da acıyla sakat kalmalıydılar. Aracın parçalara ayrıldığını idrak edince irice açtığı öfkeli bakışlarını kocasına çevirdi.

Eymen derin derin soluyordu. Elleri sıkıca direksiyonu kavramış, gergin kol kasları seğiriyordu. Gözleri sonsuzluğa dikiler gibi uçuruma dikilmişti. Sonra birden tüm hissiyatıyla avucunun içiyle di-

reksiyona sert sert vurmaya başladı. Defalarca, kırıya, canını yakasıya, delirmiş gibi art arda vuruyordu. Küfrediyor, vuruyor ve yaralı yaralı haykırıyordu.

Onun eziyet çekmesine dayanamayan Peri, ellerini kulaklarına kapayıp gözlerini sıkıca yumdu. Eymen kendini kaybetmişti. Peri kulaklarını ne kadar kapatsa da öfkeli sesindeki edepsiz küfürler, kulağından içeri sızıyordu. Onun elini direksiyona her vuruşunda, yüreğine bir darbe daha iniyor, canının acısını kendi bedenindeymiş gibi net hissediyordu.

"Yeterrrrrr!"

Ne ara haykırdığını bilmiyordu. Sadece kulaklarında kendi sesi çalınırken kocasının durduğunu hissetti. Sonra güçsüz bir şekilde, tekrarladi.

"Yeter."

Eymen durdu ve kirpiklerini kırpmadan sonsuz gibi duran uçuruma bakmaya devam etti, bakmadı karısına. Araçları öyle bir yerde durmuştu ki tam karşıları uçurum, sonsuz bir karanlık gibiydi. Eymen arkaya uzandı ve biralardan birini alarak açtı. Peri kollarını göğsünün altına bağlayıp sustu. Sükunetini hiç bozmadı. Ona biraz zaman tanıdı. Konuşmadılar. Saatler ilerledikçe Eymen bir şişenin ardından diğerini devirdi. Ve hiç durmadan karanlığa baktı. Peri sanki orada yokmuş gibiydi. O da başını koltuğa yaslamış, kapanmaya hazır gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Gün doğmaya başlamıştı. Aracın içine güneşin ilk ışınları yayıldı. Ne kadar zamandır oturuyorlardı bilemedi. Zaman meftun olmuş, aralarında kiffayetine yitirmişti.

Ufuk çizgisini ve yanan bir top gibi doğan, kıızıla çalmış turunculu güneşi görebiliyordu Peri. Birkaç dakika sonra güneş tamamen doğmuş, etraf aydınlanmıştı. Yüzüne güneşin ilk ışıkları dik bir biçimde düşünce gözünü aldı ve elini gözlerinin önüne koyarak siper etti. Başını yana çevirdi.

Kocasına baktı dalgınca. Eymen gözlerini kırpmadan hâlâ güneşin doğuşuna bakıyordu. Elinde, son şişesi vardı. Yüzü ifadesiz, kızarmış gözleri ölü gibi ruhsuzdu. Dün gece ilk defa onu öyle delirmiş gibi görmüştü. İlk defa ona istenmediğini haykırmıştı. İlk defa canı

yanarken yakmıştı. Nasıl bir öfkeydi bu? Bir insan kendine ancak bu kadar işkence ederdi.

Onun dertli iç geçirmesiyle, Eymen sonunda başını yana çevirdi. Gözleri donuk, yüzü ifadesizdi. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu anlayamadı kız. Şimdi onun da bakışları karısının gözlerindeydi. Baygın bakışları, yüzünde güneş ışınlarının nazlıca gezindiği melek kadar güzel suretinde gezindi. Sarı ve beyazlıklar teninde oynayıyordu. Kapkara kirpiklerinin arasından içeri sızan gün ışıkları, gözlerine vurduğunda daha önce görmediği bir eşsizlikle parlıyordu. Peri'nin gözleri, eşsiz bir zümrüt gibiydi. Yeşil bakışları baharı kuşanmıştı. Öylesine açılmıştı ki rengi, göz bebeklerinde tek bir leke yoktu. Duru bir su gibiydi. İçinde rengârenk evren oynuyor, o su, bir yol bulup içine akıyordu.

Dokunmak istedi ve elinin tersiyle yanağına usulca dokundu. Kadife gibi pürüzsüz tenini, teninde hissetti. Peri elini kaldırıp yanağındaki iri elin üzerine koydu. Kocasının eli bira kokuyordu. Tiksinmesi gerekirdi ama teninin kokusuna karışmış kokudan tiksindi. Elini yakaladı ve dudaklarına götürüp iri avucunun içine uzun bir buse koydu. Eymen başını hafifçe oynattı. Onun bu yaptığı harekete, aslında şaşırması gerekirdi lakin şaşırması bir yana, gözleri sadece onun yeşillerine bakıyor ama hiçbir ifade geçidi yaşatmıyordu. Bu kez davete uydu. Birkaç saniye sessizliğini korudu. İçini açmak için, zihnindeki doğru sözcükleri toplamaya çalışıyordu. Kurumuş dudaklarını yaladı ve usulca araladı.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Bunu öyle bir söylemişti ki sanki dünyanın sırrını keşfetmek ister gibi endişeli, kendini aklayıp kalbini suçlar gibi zalimdi. Peri başını hafifçe devirdi. Nazlı omzunu sarstı.

Ben seninim, istediğini yapabilirsin, demeyi istedi ama yapamadı. Gururu önünde set olup durdu, çaresizliği duvar oldu dikildi. "Se... Seninleyim." dedi fısıltı gibi, bu kelimeyi kendisinden başkasının anlaması zordu. Dolgun dudaklarında kayıtsız bir gülümseme belirdi. Konuşmadı. Ama ona kabullendiğini belirterek bakmayı da ihmal etmedi. Bu anın bozulacağından korktuğundan, konuşmadan

durdu. Eymen elini onun yanağından da avucunun içinden de çekmedi. Dakikalarca sadece baktılar.

"Niye laf dinlemiyorsun?" diye hesap sordu adam sonunda şişle. Kızgın değildi sesi biraz yayılıyor, üzgünlüğünü dile vuruyordu. Galiba sarhoş olmaya başlamıştı. Peri yine gülümsedi. Dinlemesini isterdi elbette. O zaman kendine bir şey yapardı.

Eymen yıkılmaya başlayan göz kapaklarını yarıya kadar eğdi ve baygınca baktı. "Konuşsana Allah'ın cezası, ben seninle ne yapacağım?" Sonra elindeki şişe parmaklarının arasından kurtuldu ve kayarak bacaklarının arasına düştü. "Seni sevmem..." dedi sanki sevmeyeceğini, der gibi suçlu bir mırıltıyla. Pişmanlıkla iç geçirdi. "Sevmem!"

Peri, kocasının elini dudaklarına tekrar götürdü, avucunun içini öptü. Gözleri kesişince yutkundu.

"Belki öğrenirsin? Belki sana sevmeyi anlattırım. Sen de bana sevmeyi öğretirsin. Bana sevmeyi anlat Eymen, ben de seninle keşfedeyim." dedi usulca. Umut kuşanmış sesi fısıltı gibiydi. O, bunları kocasından daha çok kendine öğütlemişti.

Eymen başını hafifçe kaldırıp gözlerinin kıyısından baktı. "Semi üzerim. Ben sevmeyi bilmiyorum. İnsan bilmediği, beceremediği şeyi anlatamaz." Sesi iyiden iyiye yayılarak "Ben lanetliyim." diye kendine yüklendi.

Peri genç adamın yüzüne uzandı ve yanaklarını titreyen parmaklarıyla çekiştirip avucunun içine aldı. Ufacık ellerinin içinde, onun yeni çıkmaya başlamış sakallarının gıdıklayan hissi vardı. Sert hatları tenine temas ediyordu. "Seni sevmeme neden izin vermiyorsun?" diye sordu birden. Belki de sarhoşluğundan cesaret alıyordu. "Neden bize bir şans vermeyi denemiyorsun?"

Eymen tuhaf bir kakardama çıkardı. "Ap... Aptal olma!" dedi elini şakağında dolastırıp başını geriye yaslayarak. Gözleri buğulandı. "Ben sevmem. Aşka yeminliyim... Seni sevmem!" Ağzının içinde yayılan kelimeler neredeyse yok olmaya başlamıştı. Gözleri gittikçe kapanıyordu. Peri, kocasının yüzünü çenesinden yakalayıp kendine çevirerek yaklaştı. Şimdi aralarında birkaç santim ya var ya yoktu.

Eymen genç kızın başına dokundu ve saçlarını okşadı. Peri gözlerini, onun baygın gözlerine mıhladı.

"Ben de yeminliyim, şimdi ne olacak Eymen? İki yeminden bir aşk olmaz mı?" Dudaklarını birbirine bastırıp, şaklattı sonra alt dudaklarını dişledi bocalayarak. Eymen'in bakışları ıslanmış davetkar dudaklarına kaydı. "Acaba ilk kim yeminini bozacak, bu hikâyede kim kahraman olacak?" diye mırıldandı karısı.

Eymen bakışlarıyla gözüne tımanıp tek kaşını kaldırdı. Genç kızın boynuna kolunu dolayıp biraz kabaca kendine çekti. Başını göğsüne yasladı. Peri bedenini ona yaslariken yanağının altındaki kalbin ritmik atışlarını kulağında duyumsuyordu. Eymen ise iç çeker gibi sıkıntıyla genç kızın saçlarını ve yüzünü okşuyordu. Başını geriye attı.

"Sonu yok bu işin. Biz diye bir şey olmayacak, hep ben olacak gelecekte de. Çoğul olmayacak hiçbir kelime." Peri gözlerini kapattı, kollarını kocasının beline sarıp iyice göğsüne sindi. Onun yumuşacık dokunuşlarıyla gevşedi. Yüzü sert göğsünde eziliyordu. "Bilemezsin." dedi inatla.

"Sonumuz olmayacak." diye diretti adam. "Anlayamazsın." dedi kız lafını yenileyerek.

"Seni de yakarım kendi cehennemimde. Ben senin istediğin koca olamam. Alışamazsın. Canını yakarım, anlasana! Kırıyamam ki sana."

"Lütfen inkâr etme! Yanını bilmem ama yüreğine en çok ben yakıştım." diyemedi Peri.

Oylesine şaşkına dönmüştü. Onu bu denli şaşırtan, itiraf edilen duygunun kendisi miydi yoksa yalnızca bunun itiraf edilmiş biçimi mi orasını pek kestiremiyordu ama içi bahara durmuş kış gibi coşuyordu. Bu haberin hoşuna mı gittiğini, yoksa huzursuzluk mu verdiğini, hiç bilemiyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

Derin bir soluk alarak yarı ciddi yarı dalgacı bir edayla yanıtladı. "Bu kadar çabuk kestirip atma. Zamanın ne göstereceğini bilemeyiz." dedi ve sustu. Konuşmasını bekledi, konuşmayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra birden aklına gelen bir şeyle tam konuşacağını ki kocası ondan önce davrandı. "En kısa zamanda boşanacağız, alışmadan, sevmeden, kendimizi bu oyuna kaptırmadan,

Müjde Aklanoğlu

bitecek!" demesiyle, yüreğine bir hançer saplandı. Umuda durmuş kelimelerin kellesi koptu. Öldü. Kocası devam etti onu öldürmeye.

"Bu sana haksızlık olur. Geçen hafta asansördeyken anladım. Peşinden koşsaydım, canın hep yanacak ve ben seni kırmaktan kendimi hiç alamayacaktım. Seni böyle benimle mahvetmek, sana haksızlık. Turgut'la konuştum." dedi adam, kız nefesini tuttu ve geriye çekildi. Adamın sıcacık kollarından ayrıldı. Üşüdü ve soluksuz kaldı. Önüne gelmiş bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken dudakları kıpırdıyor ama konuşmıyordu. Gözleri dolmuştu yine.

"Boşanma kâğıtları hazırlanıyor, en kısa zamanda elimizde olur. Bitti Peri! Yolun sonundayız."

Peri yutkundu. Titrek elini kapının koluna uzattı, açtı ve dışarı çıktı. Bitirmişti. Ona sormadan, kendi kararıyla tüketmişti her şeyi. Bacakları titriyordu. Kapıyı kapatmadan aracın önüne dolanıp kollarını arabanın kaportasına yasladı, kollarını göğsünün altında bağladı. Bedeni hafifçe titriyor, omuzlarının üzerinde uçan saçları geriye savruluyordu. Bakışlarını boşluğa dikti.

O, aracın önünde sessizce ağlayarak dururken Eymen başını kol tuğfa yasladı, onu seyretti. Güneşin huzmeleri etrafını kuşatarak aracın içine sızıyordu. Şu hâliyle sanki bir hayal, hayalet gibiydi. Kapkara saçları omuzlarının üzerinden salınmış, hafif rüzgârda hoyratça geriye savruluyordu. İncecik, narin bedeni üşüyünce kollarını vücuduna sararak ellerini üzerinde gezdiriyordu. Sanki ışığa kapılmış sisli bir hayal gibi, elini uzatsa dokunduğu ilk anda dağılıp yok olacaktı gibi umutsuzca baktı. Peri ona yasaktı... Yasaklıydı.

Peri sıkılana kadar bekledi, Eymen. Gözlerini kırpmadan, sanki son kez izliyormuş gibi karısını izlemekten bir an olsun vazgeçmedi.

Yemen Başında Yalandı

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Sen yeter ki çocukluk yap...
Kırpiklerimde salıncağın hazır...*

Çok fazla düşünmüştü Peri orada, o uçurumun başında. Sanki korkak yanını, cesaretsiz yanını vefasızca orada bırakmıştı. İçinde yeni bir umut beslemeye başlamıştı. Savaşma umudu. Sevgili si olamıyordu ya arkadaşı olabilirdi belki. Birkaç günü onunla güzel geçirebilirdi. Onsuz kaldığında, ondan hatıra kalacak güzel birkaç gün. Bu kadarcık mutluluğu hak etmiyor muydu? Bir şeyler olmuştu. Ölüm kalım savaşı veren hastalar gibi yaşama sevincine yüz tutarak keşfetmişti sanki bu duyguyu ruhu.

O öğleden sonra düşündüğü şeyleri artık işleme koydu. Bir kere de kendi savaşıyordu sevdiği için. Eymen onu istiyordu öyle değil mi? Ama Peri içinde bir yerlerde, *belki* diyordu, *belki* bununla başlayabilirim. Karmaşık düşünceleri gibi duyguları da. Bir düşündüğünü, biraz sonra saçma buluyordu. Birkaç gün de olsa savaşıacak zamanı vardı ama...

Belki kalbimde ben de yer edinebilirim... Yaralarına merhem olabilirim... Acılarını dindirebilirim. Her şeyden önemlisi, sevmeyi onunla öğrenebilirim. Ona sevmeyi öğretip aynı anda seilmeyi keşfedebilirim, diye düşünüyordu.

Bu düşüncelerle gemiyi azağa alıp işe koyuldu. Eve döndüklerinde hiç konuşmadılar. İkisi de sessiz, ikisi de konuştuklarına yabancıydı. Eymen odasına çekilmiş, Peri, Pelin Hanım'ın eline esir düşmüştü.

Pelin'le oynarken de aklını berraklaştırmış, düşüncelerini ve hedeflerini netleştirmiş, düşündüğü muzırlıklarla artık planını devre

koymuştu. Pelin'i kandırıp kendi odalarına yöneldi. Kapisını açıp içeri girdiğinde, gül yüzünde tuhaf bir somurtuk ifade vardı. Yapamadığı şey yüzünden morali bozulmuş, yüzü düşmüştü.

Pelin bir duysa yapamadığını, canına okurdu. *Yaparım* diye söz vermişti. Dudaklarını birbirine bastırarak genç adamın yanına yaklaştı. Sıkılmış gibi görünüşü yorgun duruyordu. Camın önündeki koltuğa oturmuş sanki geceyi kötü bitirmemişler gibi sakince kitap okuyordu. Esmer tenine günün eşsiz gümüşü ışıkları vuruyor, yarı açılmış camdan kuş sesleri cıvıldaşarak duyuluyordu. Sabah, halası eve gelmişti. Curcunadan sıkılan Hümeysra Hanım odasında dinlenirken Peri de sözünü tutmaya yeltenmiş, ancak başaramamıştı. Kocasını onu görünce oturduğu yerde bir nebze doğruldu. Ona bakmak için usulca döndü.

Peri durgun bakışlarını ayaklarına sabitlemiş, ona doğru yürürken genç adamın düşünceli gözleri ağır ağır, ayaklarından başlayarak usulcacık yukarı doğru tırmanmaya başladı. Lâkin günlerdir olduğu gibi hiçbir özellik taşımayan, kayıtsız, rustgele bakışlar değildi şimdiki süzüşleri. Koyu kahvelerinde bir şeyler değişmişti. Daha düşünceli ve özlemliydi. Bacaklarında, diri kalçalarında, ince belinde ve dolgun göğüslerinde telaşa dolaşırken bakışları, gözlerinin içindeki harelerinde çok farklı bir pırıltıyla yanıyordu.

Dokunamadığın varlığı özlemek bu muydu?

Nihayetinde bunu anlayamayan Peri yanına gelip durunca Eymen bakışlarını yüzüne kaldırdı. Fakat şurası da muhakkaktı ki eşsiz endama, bir heykel vakarı veren çerçevesinin içinde duruyor, zümrüdümsü gözleri soru işaretleriyle parlıyordu. Peri dudaklarını tatlı cadı gibi kıvrarak hafifçe yerinde sallandı. Eymen'in bakışları kollarına kaydı. Arkasında bir şey saklıyordu.

"Bir şey mi oldu Peri?" derken başını hafif yana uzatıp, eline bakmayı denedi. "Arkanda ne var?"

Peri, çocukça bir tutumla omzunu sarstı. Onun bakışlarından elini saklamak için, haylazca yana doğru sıçrayıp inatçı bir bakış attı. Eymen onun bu çocukça hareketiyle, genç kıza tuhafça bir seffaflıkla baktı. Her zaman o kadar olgun davranıyordu ki bazen onun genç bir kız olduğunu unutuyordu.

O, inatla eline bakmak istedikçe Peri mütemediyen dudaklarının kıvrısını kemiriyor, haylaz çocuk saflığına bürünmüş ruhuyla dalgınca iç geçiriyordu.

Sonunda bir cesaret kocasına sormayı denedi. "Söylersem bana yardım edecek misin?"

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun Peri?" diye kızgınca hesap sordu Eymen. Farkında olmadan parlayan bakışlarını saçlarından dolgun dudaklarına, oradan da göğüslerinin gergin yuvarlaklığına kaydırdı, sonra gözlerini kısarak geri çekti. Ne olmuştu bu kıza? Sonra o güzel gözleri neden böyle insanı hipnotize eder gibi haylazca, mutlulukla parlıyordu? Oysa dün geceden sonra onunla yine küser diye umuyordu. O küser, Eymen de uzak durmak için bu bahaneye sarılırdı. Elindeki kitabın ayrıcını içine koyup yanındaki sehpaıa bıraktı. Geriye yaslandı. Elini çenesine koyarak düşünceli koyuluklarını genç kızın bahar bakışlı yeşilliklerine odakladı.

"Peki neyin pazarlığı bu, benimle anlaşma mı yapıyorsun?" Sesi ürktüğü değil, aksine vasat ve sakin.

"Olamaz mı? Pek tabii ki yapabilirim. Anlaşma da yaparım, pazarlık da." dedi Peri, çocukça kaşlarını çatarak. Burnunu şirin bir biçimde ekşiterek kıvırdı. Bu hâliyle öylesine tatlıydı ki insanın dizine oturup saçlarını okşayısı geliyordu. Neler düşünüyordu böyle?

"Olur tabii." dedi Eymen bu düşüncelerine kızarak. Çenesindeki elini çekti. "Küs olduğumuzu sanıyordum. Hani konuşmuyorduk ya ondan şaşkınlım. Sen böyle sakin olunca aklım karışıyor." Hareketlerini amaçsızca denetlemeye aldı.

"Hiç de bile! Hiç de küs falan değiliz. Her ufak tartıştığımızda küsersek evin yolu bulunmaz."

Eymen kaşlarını kaldırdı. "Ufak!" dedi şaşkınca.

Peri gözlerini kıstı. Mahcupça baktı kocasına. "Evet ufak. Hem neden olalım ki küs? Kavga bile edemedik adam akıllı. Sen yine emrettin, ben sustum."

"Emretmedim."

"Ettiler!" dedi Peri hırçınca. "Hem emrettin, hem azarladın." "Allah için hiç alınmamışsın." dedi Eymen dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini engellerken. Aslında hâlâ şaşkıncı bu uysal

Peri, karısı olamazdı sanırım, onun şimdi terliğini kafasına geçirmesi gerekiyordu, gülümsemesi değil!

"Alınmadım." diye yalan attı Peri.

"Yani küs değiliz?" diye üzerine basarak düz bir şekilde sordu Eymen.

"Neden üsteliyorsun? Zorla küstürecek gibi sorup durma. Kümedik!" dedi Peri olanları düşününce gözlerinde antipatik bir ırpı belirse de bunu derhal bertaraf ederek düşüncelerini başından savdı. "Sonuçta çok ehemmiyetli bir tartışma değildi sadece biraz kızıldık ama geçti." Deli gibi saçmalayarak yalan söylemeye devam etti. Genç adamın yüzüne ilk defa böylesine içten ve rahat bakarak "Geçmedi mi?" diye sordu.

Eymen kuşkuyla gözlerini kıstı. "Seni tanımasam, bir şeylerin peşinde olduğunu söyledim. Böyle birden değişmenin sebebi ne?"

"Parana göz diktim, seni baştan çıkarıp tüm mal varlığına el koymayı planlıyorum."

"Ölümcül bir hastalığın var, öleceksin desen daha inandırıcı olurdu."

"İnanamadın mı?" diye sordu kaşlarını şirince kaldırarak.

"Cık." Dedi adam kaşlarını oynatarak.

"Belki bugün çikolatamı yememişimdir. Kan şekerim düşmüş, dengeri şaşmıştır."

Onun bu sözleriyle Eymen ağzının içinde huysuzca homurdandı. Peri onun *sanki yiyorsun*, dediğini duyumsadığına yemin edebilirdi. Hafif bir gülümsemeyle "Artık yiyorum çikolatamı ama bugün unutmuş periler koymayı." dedi küskünce. Tek gözünü küstahça kıstı. Masum bir dürtüyle kaşlarını çatı. "Yoksa sen mi yedin benim çikolatamı?"

Genç adam başını kararlılıkla geriye çekti. Sesi, karısının oyununun aksine ciddiydi. "Cidden istiyor musun?"

"Ben söz dinlerim. Evet, canım çekmiş olabilir. Dün ve bugün çekmeyeceye koymayı unuttun sanırım." Genç adama kendinden emin bir adımla yaklaştı. "Şimdi bana yardım edecek misin?"

"Ne istediğine bağlı!"

"Önce söz ver." dedi Peri işini garantiye alarak.

Sakin sesinin rahatlığı, yüzüne çarpan serin bir su gibiydi karısının. Yerinde, biraz huzursuzca kıpırdandı. "Peri iyi misin?" dediğinde apaçık bir merakla, kız elini yanına koyarak "Hasta gibi mi duruyorum? Oh!" dedi şaşkın bir ciddiyetle. O kadar masumdu ki duruşu, şüpheye yer bırakmıyordu. Yanakları kızarmamıştı.

"Hayır," dedi adam ciddi ses tonuyla. Tek kaşını kaldırıp pek de inandırıcı olmayan bir dürtüyle baktı. "Kafayı sıyırmış gibi duruyorsun. Hani ben senin bu hallerine alışık değilim de ondan dedim hasta mısın, kafadan?" derken bir elini kaldırıp ampul çevirir gibi sallamadığı kalmıştı.

Oturduğu yerde huysuzca homurdandı.

"Aman Ya Rabbi!" dedi Peri dehşete kapılmış gibi. Adam oturduğu yerde korkuyla sıçradı. "Ne oldu?"

"Sen bana deli mi diyorsun?" dedi ciddi sesine uymayan yapmacık bir masumlukla.

Adamın şaşkınlıktan dudakları aralandı. Peri haylazca kakırdadı. "Şaka yaptım. Sil şu yüzündeki tuhaf hâli. Şapşala benziyorsun. Asıl sen şu hâline bak. Sanki cinayet işlemişim gibi garip bakıyorsun. Çok çabuk tava gelip kekleniyorsun sosyete beyzadesi!"

"Ne?" dedi Eymen iyice afallayarak. Karısının bu anlaşılmaz durumuna bir ad koyamıyordu. Sanki gece onun eski ruh hâlini alıp yerine muzır bir duruş koymuşlardı, şaşakaldı.

Umursamadı kız, anlamasına rağmen, "Hava çok güzel, çünkü kadar serin değil. İçimden bugün haylazlık yapmak geçiyor." dedi iç çekerek. Kocasına göz kırptı. İşte bu daha ilginçti. "Sence çok mu yaşıyorsun bunun için?"

Eymen onun güzel yüzünü süzdü. "Hayır değilsin. Fakat ben seni hep yaşından büyük görünce, böyle çocuk hâllerin tuhaf geldi. Sen böyle espriler ya da şakalar yapmazsın ki!"

"Demek ki beni tanııyorsun hâlâ."

"Tanımıyorum." dedi Eymen üzgünce.

"Evet. Tanımıyorsun işte. Neyi seviyorum, neden nefret ediyorum bilmiyorsun bile. Senin tanıdığın Peri, buz dağının soğuk yüzü." Eymen kısacık bir an düşündü. Evet, onun hakkında çok şey bilmiyordu ama onu tanıyordu. Yok, hayır tanııyordu. Sadece etki-

Müjde Aklanoğlu

leniyor ve istiyordu ama içini bilmiyordu. Sahi Peri, en çok neleri seviyordu?

Kız narin omzunu belli bir kaygısızlıkla sarstı. "Hayat bazen sana verdiğinden fazlasını elinden alıyor. O yüzden ben de bugün ondan çocukluğumu almaya karar verdim, yaşayamadığım çocukluğumu. Sevgisizlikte sınıfta kalmış olabilirim ama çocuklukta hâlî sınavlardayım. Tamam, yardım etmezsen etme. Ben edecek birisini elbet bulurum."

Kırmızı dudaklarını büzüp suratını sallandırdı. Bu hâliyle on yaşındaki çocuklar gibiydi cidden. Genç adam yerinden kalktı. Ona tepeden hükmedici bir bakış attı.

"Hadi söyle, kabul ediyorum. Neyse yapalım. Bugün madem hayattan geçmişini çalacaksın, eh biz de yardım edelim."

Yeter ki neşen kaçmasın, diye düşündü. Zaten zor görüyordu bu keyifli hâllerini. Kaybetmek istemedi, korktu. Gülümsemi. Bu öyle ki küçücük, belirdiği gibi anında kaybolan bir kedi gülümsemi gibiydi. Lâkin Peri bunu hemen fark etmişti. Başını kaldırmış, birden yüreği hafiflemişti. Gülen gözlerini, genç adamın gözlerinin içine çekinmeksiz çevirip "Kızmak yok ama!" diye garip bir saffetle pazarlık yaptı.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Kızacağım bir şey mi?"

Peri tek gözünü haylazca kıstı. "Sen söyleyeceksin bunu."

"Asıl şimdi kızacağım. Söyle misin neymiş bu kızacağım şey?"

Meraklı adam sabırsızca homurdandı. Genç kız arkasındaki ellerini sonunda çekinerek öne çıkardı. Sıkıca kavradığı halatı gösterdi. O koca ipi, zayıf bedeninin arkasında nasıl saklamıştı ki? Eymen bakışlarını ipten ayırıp kıza çevirdiğinde, tek kaşını sorarcasına kaldırmış, yay gibi germişti ama cevap alamadı.

"Eee, ne olacak o ipi?" diye sordu sonunda.

Peri kocasının eline biraz çekinse de bir cesaret uzandı. Eymen şaşkınca onun yaptığına bakarken Peri o kadar masum bir hâlde baktı ki yüzüne, bir an donup kaldı.

"Gel hadi, yapınca görürsün." diyerek eline asıldı.

Kocaman elleri, ufacık elleriyle kavrayıp çekiştirirken onun te-
ninde bıraktığı kuvvetli ısıyı yok sayarak kapıya yönlendirdi Peri.

Yemin Bozduğum Yolunda

Birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken bu ufacık temasın bile onda ektiği etkiyle sarsılan Eymen'in kalender dudaklarında, tatlı bir bükülme oldu. Huzur...

Peri kısacık bir an baktı ona, gülümseyişini sevmişti, her hâlini sevmişti.

Kocasını, onu hep olgun görüyordu ve bu çocuksu hâli, ona ilki yaşattığı gibi hoşuna da gitmişti. Peri'nin çekiştirmesiyle merdivenleri inerlerken Nebahat Hanım elinde meyve tabağıyla karşılarına çıkıyordu. Onların bu hâlini görünce yaşlı kadın kısacık bir an donakaldı. Eymen, annesine göz kırıp yanından geçerken Peri kocasına neşeyle bakıp "Bak sonra caymak yok, söz verdin!" diye baştan huysuz bir velet gibi anlaşıma yapıyordu. Nebahat Hanım başını sarstı hevesle. Bu çocuklar hangi ara bu raddeye gelmişti, daha dün somurtarak oturuyorlardı ya dizinin dibinde.

Bahçeye çıkmaları çok uzun sürmedi. Daha önce ehemmiyetli bir keşif yapmış olan Peri, genç adamı bahçenin sonuna, büyük ağaçların olduğu yere yöneltti. Bir çıkıp bir kaybolan ama şu anda, tesadüfen pırıl pırıl parlayan güneşin altında ısıldayarak duran çiçeklere ve ağaçlara hevesle, tükenmeyen bir coşkuyla baktı. İçindeki, *Mutluluk Dopingi Fabrikası* faaliyete geçmişti aylar sonra yine. Eymen ona bakınca elindeki ipi genç adamın eline tutuşturup "Bana salıncak yapar mısın?" diye sordu. Onun cevabını beklemeden yanındaki büyük çınar ağacına baktı. Çünkü gelecek olan cevaptan adı kadar emindi.

İşte bunu cidden beklemiyordu Eymen. Bir elindeki ipe, bir genç kıza baktı. "Saçmalama Peri, ne salıncak?" İpi genç kıza sertçe uzattı. Biraz vahşi tabiatlı ve hırpaniydi bakışları. "Al bunu, bulduğun yere götürüp koy." Peri bu buyruğa uymayacağını bilincinde olarak ipi hırçınca çekerek aldı. İpe bakmak için başını eğince saçları yavaş yavaş gözlerinin üzerine inmeye başladı. Dudakları bükülmüş, bulutların berisine saklanmış güneş gibi yüzündeki renk gölgelenerek neşesi sönüvermişti. Tamam, ona "Sen yeter ki çocukluk yap. Kırpıklarimde salıncığın hazır." demesini beklemiyordu ama hemencecik reddetmesini de beklemiyordu.

"İyi yapmazsan yapma!" dedi küs küs. "Yapmayacağımı!" dedi Eymen sertçe.

İnatçı çocuk! Başını kızgınca sallayarak arkasını döndü. Buna bunun için geldiklerine inanmıyordu.

Ona kızdı genç kız. "Bir de söz vermiştin. Sözünün eriymişin, harika." diye homurdandı. Eymen olduğu yerde zınk diye duruverdi. Bu söz, onurunu tam göbeğinden vurmuştu.

Bir aralık başını kocasına çevirecek oldu Peri ama vazgeçip vah-şi bakışlarını uzun heybetli ağacın dallarına çevirdi. Nasıl olacaktı ki şimdi bu salıncak. Madem söz vermişti ufaklığa, ne olursa olsun bu salıncağı yapmaya mecburdu. Yapmazsa keyfi bilirdi beyzadenin. Elindeki ipi koluna çanta gibi asıp ağacın dibine bir cesaret yansıttı. Önce ehemmiyetle bakıp nerelere basması gerektiğini kestirdi. Sonra ağacın kesilmiş dallarının yerini kavrarak ayağını bir çıkıntısına yerleştirdi. En son bir diğerine ve biraz yükselmişti ki birden belinden çekilerek kendini sert bir gövdeye yaslanırken buldu.

"Aklından zorun mu var senin, deli misin?" diyordu kulağının dibindeki hiddetlenmiş katı ses. Çıplak kolunu tutan eli sekti. Parmakları etine vahşice batarak sıkı sıkı canını yakasıya tutuyordu bileğini.

Eymen onu kendine çekip yere indirince omuzlarından kavrayıp hızla kendine çevirdi. Gözleri koyulmuş ve sert bir şekilde öfkeyle eğilerek bakıyordu. Kasılmış kaşları da iyice çatılmıştı. Genç kız omuzlarından sıkıca tutup sarsmak istiyordu besbelli. Ama onun ürkek duru yeşilliklerini görünce şaşkınca kırpışan kirpikleriyle hiddeti bir parça tükendi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, aptal çocuk, oraya çıkmakta neyin nesi? Düşebilir, boynunu kırılabilirsin. Lanet olsun Peri, bunu nasıl yaparsın?" Korkmuştu. Koyu gözlerindeki sert ışıklar ürkekçe titreyordu. Ciddiyetini muhafaza ederken parmağıyla tehdit edip sallayarak çıktı. "Saçmalamayı bırak. Bu saçma çocuklukları da bırak. Eskiye dön!"

Kocasına suratını astı Peri. Onu çocuk gibi azarlayamazdı. Her ne kadar ürke de bu hiddetli hâlet-i ruhiyesinden, kayıtsızca omuzunu sarstı. "Kendi işimi kendim halledebilirim. Hem altı üstü bir ağaç, ne olacak ben kendim yaparım. Ölmedik ya!"

"Ölebilirdin. O incecik boynunu kırmak fazla zor olmasa gerek." dedi adam kızın beyaz boynuna bakarak.

Kocası azarladıkça hırçınlaşan Peri kıvrandı umutsuzca, kırıldıkça kendini kurtarmak için zorladı onu. Omzundaki eli silkeleyip arkasını döndü. Adamın şaşkın bakışları arasında aldırıksızın tekrar ağaca tımanmaya kalkınca Eymen onu sertçe kendine çevirip ağaçla kendi arasına hapsetti. Bedenini onun narin bedeninin üzerine kapayıp hızla aldığı soluklarını yüzüne verdi.

Şimdi yüz yüze bakarken ikisi de derin derin nefes alıyordu. Peri'nin heyecandan, Eymen'in öfkeden göğsü hızla kalkıp iniyordu.

"Dikkatini çekmek için, ölmek mi gerek?"

"Delî delî konuşma, beni zorluyorsun Peri!"

"Seni zorlasaydım şimdi çıldırmış olurdun."

"Şimdi sakın gibi mi duruyorum?"

"Evet, hâlâ biraz sakınsın."

"Beni çıldırtma Peri... Çıkamayacaksın oraya!"

"Emrin olur paşam, başım gözüm üstüne. Tabii sen çıkarsan!"

Eymen ciddi bir öfkeyle küfretti. Bu ufak kız ona ne yapmaya çalışıyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Aklı karıştı. Gözleri endişenin hasil olduğu pırıltılarla, ciddi anlamda azarlayarak sert sert bakıyordu.

"Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim!"

"Var, iyi değilsin." dedi Eymen. Elleriyle kızın narin omuzlarını ağaçla bütünleştiren genç kızın sırtı pürüzlü ağaca sertçe yaslandı. Peri ellerini arkaya uzatıp pürüzlü yapısını teninde hissetti. Kendi bedeniyle onunki birbirine çok yakındı fakat şu anda bunu fark etmiyordu. Ayakta yüz yüze iki düşman gibi, hırsla duruyorlardı. Eymen azıcık daha yaklaştı ona. Tehdit eden bir yakınlıktı bu. Peri, erkeğin gövdesinin kuvvetli sertliğini, saçlarının ve derisinin enfes kokusunu duyumsuyordu. Sıcaklığı bedenine dalga dalga akarak içindeki kelebeklerin uykudan uyanmasını sağladı. Karnı mı ağrıyordu üstelik yine.

"Bırak, işim var benim!" dedi Peri yutkunarak.

Eymen o anda öfkesinden, onun ürkek hallerinin farkında değildi. "Peri saçmalamayı kes. Düşüp bir yerini kıracaksın, ne işin var

senin yaramaz veletler gibi ağaç tepelerinde?" Bu sözlerini dişlerinin arasından hoyratça kızarak söylemişti. Ağır ağır sormaya başladığında, gözlerini gözlerine dikmiş cevap bekliyordu.

"Sen yardım etmedin!" dedi kız suçlayıcı bir kırılganlıkla. Oynak kız direttiği zaman onun kabullenmesini beklediğinden bana yardım etmek istemiyor, diye düşündü.

"Daha önce de defalarca çıktın ağaca, hem kırılan benim kızıma, sana ne olacak ki? Canı yanan ben olacağım, Burak da işini yapayım. Sanki çok da umurundayım!" dedi zayıf bir sesle küs küs. Eymen'in kışkırtıcı şaşkınlıkla kalktı havaya ve başını aşağı eğdi. "Peri, o ipi götürüp yerine koyacaksın. Ne demek canın yansa umurunda olmaz?"

"Umurunda değil tabii!" dedi Peri kırılgan. Dehşet bir inatla gözlerini parlattı. "Hayır koymayacağım. Bana emir vermeden sıklıdım. Sürekli onu yap, bunu yapma, bu olacak, bu olmayacak demenden sıkıldım."

O söylendikçe adamın sinirleri altüst oldu. Kafa tutuşunda bir hoyratlık vardı. Kendisini tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar cüretli, hiç bu kadar gözü kara hissetmemişti. Eymen ellerinin baskısını biraz daha arttırdı. Peri, canı yanmasına rağmen diklenerek umursamadı.

"Peri, lafını ikiletme, git yerine koy!"

Telaşla baktı kız ona. "Koymayacağım. Bu salınacağı yapacağım."

İnatlaşırken gözleri vahşi bir kedi gibi hırçın bakıyordu. Eymen dişlerini sıkı, derin bir nefes soludu. Peri başını dikleştirip kafa tutarak adamla burun buruna gelecek kadar yakınına sokuldu. Şimdi göğüsleri onun sert göğsüne değiyordu. Saf olabiliyordu ama aptal değildi! Bunun bir erkek üzerinde yapacağı tahrik uyandırıcı etkinin bilincindeydi. Bundan korkacağına güc aldı.

Eymen onun yumuşacık tepelerinin tenine temasını bedeninde fark edince kayıtsız kalamayarak gerildi. Peri buna aldırmayarak bedenine biraz daha yaslandı.

"Ben kendi kararlarımı verecek yaşayım. Can benim, yaralanan beden benim. Öte git Eymen Sancaktar, emir vermekten vazgeç."

"Sana emir vermiyorum kahrolası! Git şu lanet şeyi yerine koy."

Çakmak çakmak yanan bakışları, kızın itiraz eden aralanmış ıslak dudaklarına kaydı, sonra davekâren süzülen, hülyalı gözlerine. Ne kadar yakın duruyorlardı birbirlerine... Solukları hızlandı. Neydi onun yanındayken duyduğu bu coşku? Peri düşündüğünden daha çok ileri gittiğini o ana kadar anlamamıştı ama şimdi o da ne kadar yakın olduklarını anlayınca, dudaklarını kıpırdattı. Fakat hiçbir şey söyleyemedi. Derin derin solumaya başladı. Azgın bir fırtınada ipini koparmış sandal gibi çalkalanan kalbi, nasıl da hızlanmıştı öyle. Kocasının sıcaklığını üzerinde hissediyordu. Usulca titreyip iliklerine kadar üperdiğini hissetti. Ellerini omuzlarına koysa onu kendisine çekip öpseydi, buna hayır demeyecek vaziyetteydi. Keşke böyle bir şey olabilseydi! Biraz cesur olabilirdi. Sadece hemcinsleri gibi, annesi gibi bir erkeği sevmeyi ve onun tarafından seilmeyi düşlemiş ama artık bu hayallerin imkânsız, bu düşlerin acı bir biçimde suya düştüğünü görmüştü. Olsun, diyordu yüreği, yanında olmak da yeter! Eymen'in arzusuyla koyulmuş bakışları dudaklarından gözlerine çıktı. Peri, ürkek gözleriyle onun koyuluklarını karşıladı. Sonra Eymen birden üzerinden, sanki ondan rahatsız oluyormuş gibi yahut da biri onu kolundan çekip alıyormuş gibi geriye çekildi. Elindeki ipi sertçe çekerek aldı.

"Başının belası!" dedi homurdanarak.

Peri'nin inler gibi çıkardığı sesle, çımdiklenmiş gibi dikleşti.

Hiç sehipsiz hemen uyarılmıştı adam. Lanet kokusu haince genzinden içeri sızmış, bedeni ona dokunduğu an kızışarak yanmaya başlamıştı. Dokunmamıştı bile ama kasıkları patlama raddesine gelmişti. Arzu ve hayvani bir şehvet, ilkel bir dürtüyle tüm benliğini çepeçevre etkisi altına almıştı. Şimdi ağaca yaslanmak, dudaklarını dudaklarıyla acıyana kadar ezmek istiyordu. Ceza vermek ve itaat edene kadar öpmek, okşamak, hatta daha ileri gidip bacaklarını beline dolayarak tüm açlığıyla içinde yok olmak, ellerini bedeninde düşüncesiz bir yolculuğa çıkarıp onun olan her zerresinde şoursuzca kaybolmak... İçindeki nefesi sayılıymış gibi derin bir soluk aldı ve başını iki yana sallayarak bu edepsiz düşünceleri aklından süpürdü.

"İnatçı!"

"Diyene bak."

"Ne oldu sana, kafanı kapıya sertçe mi vurdun?"

"Ben salak mıyım, niye kafanı kapıya vurayım?" Kocasına gi-nirle burun kıvrıdı.

Eymen kızı ters bir bakış atarak elinin ucuyla sinek savar gibi kenara iteleyip, ağaca dayandı. "Ben hâllerim çekil."

"Aman, zahmet olmasın. O kadar bağırana kadar, on tane salı-cak yapardık."

"Peri, canımı sıkıyorsun!"

"İyi, sıkı can iyidir çabuk çıkmaz."

"Canımı sıkma da sus!"

"Ne zaman sıkmadım ki, hep sıkıyorum zaten seni."

"Hey Allah'ım! Deli deliyi görünce değneğini saklar, bizimki aklını saklıyor. Bi sus, kahrolası çeneni kapat!"

"Bana bağırma!" diye haykıran kıza, yüksek sesle kükreyen Eymen "Sana bağınmıyorum!" diyerek iri cüssesine yakışmayacak bir serilikte, koala gibi ağaca tımandı. Ve hamarat bir şekilde birkaç dakika içinde salıncağı kumuştu bile.

Az sonra heyecandan dili tutulan Peri, salıncağın iplerini tutmuş mutlulukla bakarken "Çok güzel oldu," diye sevinçle söylendi. Göz-lerindeki bahar birden neşeye durmuş çiçek açıyordu. Sonra keyif-le ellerini birbirine çarparak bunu çocukça bir dürtüyle kutladı. Bu hareketiyle genç adam gülümseyerek başını sarstı, ellerini birbirine sürterek avucuna yapışan tozları silkeledi. Omzunun üzerinde gezi-nen ufak bir karıncayı, elinin ucuyla süpürterek düşürdü. Peri ağacın yanına dayadığı düz tahtayı alıp genç adama uzattı.

"Bunu da koyarsan tam olacak."

"İyi, yaptık madem tam olsun."

Eymen kabullenerek başını salladı ve tahtayı iplere sıkıştırarak yerine yerleştirdi. Peri büyük bir heyecanla üzerine oturup salınca-ğın iplerini sıkıca tuttu. Başını kaldırıp genç adama pırıltılarla baktı. Eymen kaşlarını çatınca "Sallamayacak mısın?" diye nazlıca sordu.

"Hah!" dedi adam. Kızgınca başını sarstı arkasını ağır ağır dön-dü. "Daha işim yok, bir de seni sallayacağım öyle mi?"

"Hayır, ikindi oldu! Hadi beni sallat, lütfen!" Genç adama nazlıca bakıp haylazca göz kırptı. "Sonra da ben seni sallarım, valla muzık-

çılık yok. Gerçi bu irilikle ayakların yere değer ama olsun, hava-landırırım," diye kıkırdadı. Ve zihninde onu sallayan Peri görüntüsü belirince birden içinde kabaran kahkaha istediğini güç bela bastırdı. Başını hafifçe omzunun üzerine yıktı. Minnacık, yalvaran köpek ba-kışları attı.

"Kendin sallan."

"Sen kadınları bu odun hâlinle nasıl etkiliyorsun? Ne romantik-sin ne centilmen, hatta odun gibi yontulmamış hâlde kütük duruyor-sun."

"Çok erkek tanımış gibi konuşma."

"Seni tanıdıktan sonra bu fikrimden vazgeçtim." Dediğinde, Eymen dişlerini sıkınca onun kızdığını ve sabrını artık sınıdığını anla-dı. "Lütfen, hadi sallat beni. Korkma, salıncağın iplerine gül dolama-na istemeyeceğim," diye mızıkçılık yapıp nazlıca buyurdu. "Hadi!" İşte bu yaptığı tatlı şebeklikle genç adamın tüm gardı delindi ve sert süngüsü düştü. Dudağının kıvrılarında kalender bir kıpırdanma oldu, usulca geri döndü. Gözleri kısılmış, genç kıza kuşkuyla sü-züyordu. "Peri sen bilmeden bir ilaç falan mı içtin? Hani halamın haplarından falan kullanmıyorsun değil mi güzelim, doğruyu söyle?" Elini başının üzerinde tuhaf bir şekilde sarstı. Isık çalar gibi bir hareket yaptı. "Kafayı bulduysan söyle, doktora götürüp mideni yıkatalım. Yani bu hâlinle karşılaşınca aklıma en ideal vaka olarak bu geliyor." Kız neşeyle kıkırdadı. Eymen, onun tavrındaki değişikliği anında kavradı. Gözlerinde gülen pırıltılarla baktı. "Yoksa benimle maytap mı geçiyorsun?"

"Biraz eğlenmenin ne zararı var?" derken, Peri'nin hınzırca göz-lei parladı. "Baksana, yoksa sen beni sallamaktan kaçmak için bir yol mu arıyorsun? Hayır, ilaç falan almadım. Sadece bugün hava çok güzel ve ben biraz keyfini çıkarmak istiyorum hepsi bu. Ayrıca bu salıncak benim değil, hadi sallat!"

Eymen arkasına geçtiğinde, kız başını omzunun üzerine yıktı. "Bak hızlı sallamak yok. Korkuyorum o zaman. Karnımda garip tit-reşimler oluyor, bayılacak gibi oluyorum. Hız yok!"

Eymen, salıncağın iplerini tutarak aşağı eğildi. Gözleri nasıl da çapkınca parlıyordu, kız bu hain pırıltıları göremedi. Dudakları

Müjde Aklanoğlu

saçlarına değerken sinisini karısının tenine vererek "Ne oluyor ki karnında?" dedi muzıca. Nefesi saçlarını havalandırdıkça kız nefesi kesilerek titriyordu.

Dudağının kıyısını dişleyen Peri, kısık sesiyle "İşte, kelekler oluyor." dediğinde saf saf hemen kendine geldi. Pis ukala, kaşla göz arasında, onu tava getirmişti.

"Yani ayaklarını yerden kesmemi istiyorsun!"

"Bunu sallamadan da yapıyorsun," dedi Peri, dürüstçe. Adamın soluklarının bozulduğunu anlayınca "Kızdırınca, sana uçsam geliyorum." diye lafı çevirdi. Eymen işte o zaman tuttuğu nefesini dışarı saldı. Bu söyledigine keyifle sınıtı. Gözlerindeki parlama insanın aklını başından alacak cinstendi. Usulca salıncağı sallamaya başladı. Saçları geride uçan Peri ayaklarını oynatarak ileriye gittiğinde bacaklarını uzatıyor, geriye çekildiğinde yüzüne vuran saçlarıyla kırdayarak dizlerini büyüyordu. Üzerine giydiği fırfırlı jilesi ileriye gittiğinde havalanıyor, simsiyah nehir gibi akan saçları omuzlarında aşağı hoyratça savruluyor ve tekrar yerine salınarak düşüyordu. Salıncağın her gelişinde kocasına, saçlarındaki bahar kokularını taşıyor, bazen de saçları yüzüne dokunarak çenesindeki sakallarına takılıp gidiyordu.

Eymen'in gözlerinde parlak bir ışık, yüzünde tatlı bir huşu vardı. Öyle güzel bir histi ki onunla olmak. Güzel kıkırtılarını dinlemek, neşesine ortak olmak... Peri gözlerini kapattı. Kendini bu duygunun seline bıraktı, uçuyor gibi. "Ayaklarını gerçekten yerden kesiyorsun." diye mırıldandığında bilinçsizce, Eymen'in elleri kısacık bir an şaşkınca duruldu. Peri anlamadı bunu, salıncağın sarsıldıkça karnında ufacık titreşimler oluyordu. Sanki kelekler dans ediyor, yüreği, kurgularındaki kafesten firar edip coşuyordu. Tam kendini bu zevke kaptırıyordu ki...

"Men de istiyoyum Pey'i, meni de al. Mana daptın de mü?" diyen sesle irkilince büyü bozuldu. Gözlerini açarak karşısına baktı, hınzır gözlerini garipçe açtı. "Karşılığında bana ne vereceksin Pelin?"

"Puyam yok ki!" dedi ufaklık üzgünce.

"Ama paradan daha değerli bir şeyin var senin." "Pamam. Kalemleyimi anneme çoyay veyiyim çana."

Yemin Bozdam Yolunda

"Hayır, öpücük istiyorum. Kocaman, sarılamalı bir öpücük. Yoksa inmem" dedi Peri. Berrak yeşillerinde gün ışığı nazlıca oynadı. Eymen salıncağı kavrayarak usulca durdurdu. Suspus olmuş ikilinin gözleri ileriye kaydı. Ecem ve Esme onlara şaşkınca bakıyordu. Ecem'in gözleri şokla irilemiş, Esme'nin dudakları garipçe aralanmıştı. Pelin, dayısının biraz gerisinde durmuş, "Peyi yütlen... Meni de tucana al." diye yalvarıyordu. Hevesli bakışlarını dayısına çevirdi. "Duyduysun. Meni almayı unuttu. Tucana alsın ya da insin aytık. Çen onu çok çalladın. Men çizici çok öpeyim balla."

Eymen salıncağı durdurduğunda, Esme kızına sertçe baktı ve derhal üzerindeki şaşkınlığı attı. "Pelin, buraya gel annem, eve gidiyoruz." Kızgınca söylendiğini fark edemedi. Eymen kardeşine bakarken Peri salıncağından indi. Tedirgince kocasının yanına geldi. Bir sonuna daha yol açmak, isteyeceği son şey dahi olamazdı.

Ecem sırtarak "Vay, o kadar zaman birlikte yaşadık. Hain abim! Senin bu odun kocan bana daha bir kere bile salıncağın kurmadı. Bırak kurmayı, gel kardeş, şöyle bir parka gidelim seni sallayayım dahi demedi. Gerçi çok salladı bana ama sözde... Ulan omuzlarına bile almadı bel!" diye şebekleşerek takıldı.

Peri kıkırdadı. "O da laf mı Ecem? Beni de almadı daha!" dedi yanakları kızarak. "Aslında biraz dürtmek gerekiyormuş istediğini yapması için. Ayrıca hiç de odun değil kocam! Gayet kalas oluyor kendisi, işlenmiş olarak, oy oy bitmiyor kendileri."

"He... Şekilsiz kütük yani abim!"

"Evet, dayaklık sapları çok temiz pataklıyor bu odun." dedi Eymen dişlerini sıkarak kardeşine.

"İşte odun, yine odun, yine odun." dedi Ecem alaycı sitemiyle.

"Aynen. Biraz odun ama insanın içini ısıtıyor."

Eymen sert bakışlarını karısına çevirdiğinde, dudakları şaşkınca aralanmıştı. Az önce içini mi ısıttığını ima etmişti, kavrayamadı. Kaşlarını kaldırmış, bu kızın cidden karısı olup olmadığına akıl erdirmek ister gibi bakıyordu. Ellerinin hâlâ salıncağın ipinde kaldığını fark edememişti ve bunu anlayınca derhal çekti. Pelin heyecanlı salıncağına ilgileniyor, boyuna bakmadan çıkmaya çalışıyordu.

Esme yavaşça kızına yaklaştı. Yüzü ifadesizleşmiş, gözleri do-

nuktu. Abisine bakmadan, "Pelin, hadi içeri gidiyoruz annem. Gel!" diye buyurdu.

İşte o anda hiç beklenmeyen bir şey oldu. Pelin birkaç adımda koşarak dayısının yanına geldi. Bacağına kollarını sımsıkı dolayarak bacaklarını da kenetledi. Annesi almasın onu diye, ağaca sarılan kovala gibi sımsıkı dolandı.

"Hayı!" dedi trip atarak. "Ditmiyoyum. Peyi mana sôs beydi. Çalıncağ menim. Hih!" dedi başını sarsarak Peri'ye baktı. "De mi Peyi, benim?"

Ondan onay bekliyordu parlayan gözleri. Bir sincabın ağaca yapışması gibi bacağına yapışan yeğenine, Eymen şaşkınca bakıyordu. Esme kızgınca tekrar etti söylemini. "Pelin, hemen buraya gel!"

Ancak Eymen ona aldırmayarak aşağı eğilip kardeşinin gözlerinin içine keyifle baka baka kızı kucağına aldı. "Gel dayıcım, ben seni sallıyorum. Hem zaten biz bunu sana yaptık."

Esme, kızının yanında öfkelenemediği için, ellerini yanında yumruk yaptı. Kaldıramadı abisinin bu geniş ve rahat hareketlerini, öfkesi katlandı. Hiddeti içinde arttıkça çılgınca yerinde tepinmek istedi. Ama yapamadı, karnındaki bebeği aklına gelince duruldu. Hırçınca bir ayağını yere vurdu.

Eymen onun bu çocukça tepkisine bakıp "Tamam kızma erkek Fatma. Sonra da seni sallayım. Hatta maç bile yaparız, doğurunca." diye kayıtsızca takıldı. Bu rahatlığının onu isyanlara teşvik edeceğini biliyordu. Ecem ve Peri, Esme'ye bakıp kıkırdamalarını bastırdılar. Esme buna daha çok kızdı. Ecem'e baktı isyankârca.

"Biraz sonra Pelin'i eve getir Ecem!" dedi ve abisinin yanında geçerken "Seninle sonra hesaplaşacağız çakal!" diye öfkeyle tehdit etti. Eymen tatlı bir tebessümle, "İple çekeceğim o anı. Artık bitmeli bu mesele değil mi?" diye ciddi ama alaylı bir sesle söylendi. Esme öfkeyle küplere binmiş hâlde giderken kaşıyla Ecem'e, yalnız bırakma işareti yaptı. Ecem, ablasının yanına giderken Eymen yeğenine bakıp "Seni sallarsam, bana ne vereceksin?" diye sordu. Peri salıncağın iplerini tutarken Eymen onu üzerine usulca oturttu.

"Ye istiyon dayı?" diye tatlı bir kıkırdamayla sordu Pelin. Ardından salıncağın iplerini sıkıca kavradı. Eymen, karısına baktı. Sonra

ufaklığa göz kırparak "Kocaman bir öpücük istiyorum ben de." dedi. "Peyi'ye vericem dibi tostocaman ama..."

"Verir misin?" diye sordu, heyecanlı genç adam.

Pelin sert bir hısm gibi Peri'ye bakıp gözlerini kıstı. Ufak zeytin taneleri düz bir çizgi oldu. "Ama çen beymedin Peyi! Çeni de çalladı. Önce çen bey dayıma!"

Eymen şaşkınca karısına baktı. Bunu beklemiyordu. Peri salıncağın arkasından çıktı. Genç adamın yanına geçti, onun tuhaf bakışlarına aldırmadan yanaklarını eliyle kavrayıp şaşkın yüzünü kendine çevirdi ve dudaklarını tenine sertçe bastırarak değdirdi. Kısacık ama içten bir buse konduğunda, Eymen teninde onun dudaklarının varlığını hissetti ve tuhaf bir biçimde titredi. Ufacık bir dokunuşu, hele hiçbir cinsellik içermeyen masum öpüşü, kalbinin hızlanmasını sağlamıştı. Geri çekilmesine karşın, hâlâ teninin sıcaklığı teninde karnıcalanıyordu.

Bunun farkında olmayan Peri "İşte borcumu ödedim." dedi, gözleri parlayarak. Kocasına döndü. Hâlâ ona şaşkınca, afallayan bir suratla bakıyordu, şaşşirik!

"Eymen, sallasana çocuğu." Başını yana kırıp omzunu sarsarak usulca fısıldadı. "İrzina geçmedim, sadece bir öpücük, bu kadar abartma." diye göz süzdü. Aslında yanakları kızarmaya başladı. Şundan, bunun sadece bir öpücük olmadığını kocasına kanıtlamıştı. Eymen, karısının ona olan değişken tavırlarından sebep şaşkınlığını üzerinden atamadı. Ne zaman ona baksa gözleri uzaklara daldı ve yüreği ağzına geldi.

Bir süre daha orada Pelin'i salladıktan sonra, Ecem gelip binbir dil dökme eylemiyle sonunda Pelin'i ikna ederek alıp götürmüştü.

Onlar giderken arkalarından bakan Eymen birden durgunlaştı. Peri kocasına iç geçirerek baktı. "Ercan sabah ahırlara gitti, hâlâ gelmedi. Beni oraya götürür müsün? Ben atları çok merak ediyorum. İki tane at olduğunu söyledi."

Rüzgârın savurduğu saçını kenara çekti. Yan taraftan köpek sesleri geliyordu. Eymen gökyüzüne baktı. Mavi bulutların içinde topak topak griler oluşmuştu. Güneş de yer yer kaybolmaya başlamıştı. İkinci vakti olduğu için hava da serinlemişti.

"Yağmur yağacak gibi, sonra gitsek."

Peri hırkasının iki ucunu çekistirip kollarını göğsünün altında toparladı. "Şimdi gitsek olmaz mı? Sonra belki bir daha vaktimiz olmaz."

Eymen yanına yaklaşıp başıyla bir jest yaptı. Peri'yle usulca evin arka tarafındaki ahırın olduğu istikamete yöneldi. Yan yana usula yürüyerek önce bir patikayı geçtiler. Köşede bir kuyu vardı fakat üzeri kapatılmıştı. Yan yana, birbirlerine dokunmadan ilerlerken arada kaçamak bakışlarla birbirlerine gülümsüyorlardı. Ayaklarının altında ezilen yaprak hışırtılarından başka, ikisinin de ağzından tek kelime çıkmıyordu. Peri'nin omzu, genç adamın hemen hemen kolunun yanındaydı. Elleri birbirine değecek kadar yakındı ama dokunmuyorlardı. Oysa ikisi de parmaklarının arasındaki kuvvetli çekimin şiddetinin farkındaydı. Lâkin yine de usulca bu anın tadını çıkararak ahıra yaklaştılar. Eymen ahırın tahta kapısına uzanarak açtığında, yağlanmış unutulmuş menteşelerin gıcırıtması eşliğinde genç kız açıklıktan içeri girdi. İlk girdiklerinde içerideki sıcak gübre ve kuru saman kokusu yüzlerine vurdu. İçerisi dışarıdan hayli sıcaktı. Birbiriyle konuşan atların kişneme seslerini duydular. Peri bakışlarını merakla kocasına çevirdi.

"Sen daha önce at bindin mi hiç?" diye merakla sordu.

"Benden bile usta bir binicidir senin kocan."

Ercan elinde bir kovaıyla saman balyalarının yan tarafındaki, ufak bir kapıdan eğilerek çıktı. Eymen'le genç kız, ikisi de ona baktı. Üzerindeki kıyafete otlar yapışmıştı. Samanın, güzü hatırlatan kokusu genizlerine yayıldı. Ercan koyu gözlerini kısarak bakıp geniş ama zayıf omuzlarını sarstı. Eymen gülümseyerek "Samanları sen yemeyeceksin, Gelincik yiyecek üstat." diye dalga geçti.

Ercan dudaklarını tuhaf bir şekle soktu. "Ha ha, çok komik, içerisi ne kadar dar sanki bilmiyormuş gibi konuşma!"

Eymen genç kıza yan tarafa yönlendirdi. İki tane kuru gibi oda, içlerinde de atlar vardı. Peri atlara hayran hayran bakarken bakışlarını kocasına çevirdi. "Göründüklerinden daha irilermiş. Televizyonda görünce ufak tefek bir şey sanıyordum."

Ercan kapıyı açıp içeri girince at aniden kişnedi ve Peri birden

ürkerek kocasına sokuldu. Kolunu beline dolayıp sıkıca sarıldı. Eymen gür bir kahkaha attı. Onun bu ürkek hâli açıkçası hoşuna gitmişti. Ancak Peri hiç hoşlanmamıştı. Kocasının kolunu onun boynuna dolarken "Korkma Peri, azıcık ucundan yiyecek." diye dalga geçti.

Peri bu espriyi hatırlayınca "Sen de yeni bir espri bulmalısın Eymen Sancaktar, bunu daha önce duydum." diye söylendi. Bakışları hâlâ atların üzerinde ürkekçe geziniyordu. Ne devasa duruyorlardı yakından böyle! Ürkememek elde değildi.

"Demek Sancaktar olduk yine."

"Evet!" dedi kız kızgınca. Ayrılmak istediğinde, at başını kapının üzerinden aşırarak kıza yaklaştı ve bir an boş bulunarak ufak bir çığlık atıp hayvanı ürüten Peri tekrar kocasına sokuldu. Onun bu masum yaklaşmasının tadını çıkaran Eymen, başını aşağı eğip dudaklarını genç kızın kulağına yaklaştırdı. "Seni hep buraya getirsem ve sen hep böyle bana sokulsan." dedi, solukları kulağına çarparken. Kolunu biraz daha sıkılaştırdı boynunda. Peri başını hafifçe sarsıp bakışlarını ona tepeden bakan kocasına çevirdi. Adamın gözleri huşuyla parlıyordu. Yüzünü tuhafça buruşturup "Fırsatçı!" diye haylazca dil çıkardı. Kollarından sıyrılarak bir adım geriledi.

Eymen'in dudakları hafifçe aralandı.

"Sen cidden tuhaf davranıyorsun, çocuk gibi."

"Ben zaten çocuğum. Aramızda kaç yaş fark var düşün." dedi sırf kılığına onun suratını izlemek için Peri. Ve beklediği tepki oldu. Kocasının sertleşen hatlarıyla huysuzca ağzının içinde edepsizce söylendi.

"Anlamadım." dedi inadına.

"O kadar da değil, abartma çok büyük değilim senden!"

Peri ona cevap veremeden, onun yaşlarında olan Ercan atın yanından çıkarak yaklaştı. "Abi, sabahın beri başımın etini yiyor, kıza biraz gezdiresene atla."

Eymen, Peri'ye baktı. "İster misin?"

"Soruyor musun?" dedi Peri suratını asarak. Dudakları tatlılıkla büküldü.

"Tabii ki soruyorum, hayvandan korkarken binmen saçma olur diye düşündüm. İster misin?"

Peri'nin gözleri ışıldamıştı birden. "İsterim. Bir an hiç sormaya caksınız sandım, korktum."

Eymen onun ellerini çocukça bir sevinçle birbirine neçlenerek çırpmasını izledi.

Az sonra Ercan'la Eymen atları hazırlarken Peri merakla dışarı çıkmış, heyecanla onları bekliyordu. Birkaç dakika sonra, önce Ercan kahve renkli benekli bir atla, arkasından Eymen siyah bir atın üzerinde çıkageldiler. Peri bakışlarını kocasına yapacak bir hayal kırıklığıyla çevirdi.

"Ben hep beyaz atlı hayal etmişim seni. Bu kara." dedi satışarak.

"Ben hayallerinin de ötesindeyim Peri, bak hayal bile edemiyorsun." diye takıldı Eymen. Atın üzerinde öyle ulaşmaz, öyle heybetli duruyordu ki sanırsın bir çağı açıp diğerini kapatan kuvvetli ve onurlu bir imparator. Bir süre orada durup onu izledi Peri. Yarabbi! Sanki eski zaman hükümdarları gibi eşsiz ve vakurdu duruşu. Adam asaletin beden bulmuş hâli, cesaretin gerçek örneği gibiydi. İç geçirdiğini nice sonra fark etti. Eymen şaşkınca onu dikizleyen karısına baktığında, gözleri gökyüzüne kaydı. Atı biraz hareketlendiğinden dizginlerini çekti.

"Hava yağacak gibi, başka zaman binsek daha iyi. Gördün nasılsa... Başka zaman bineriz, ben atı götüreyim."

"Hayır, ben şimdi binmek istiyorum."

Onun hızlı itirazıyla, at yerinde kıpırdanırken Eymen yelesini okşayarak yatıştırmaya çalıştı. "Peri inat etmesen, bak yağmur yağacak. Bu havada dolaşmak akıllıca değil. Hem hava soğudu. Üşütsün, eve gidelim."

Kız dudaklarını kargınca büktü, yüzü de hemen asıldı. İyi ki biraz zaman geçirmişlerdi, beyefendi çabucak su koyuveriyordu.

"Anladın, sen beni gezdirmek istemiyorsun. Zaten sabahtan beri mızıldanıp gitmek isteyip duruyordun. Nazlanıp durma, istemiyorsan dolaştırma." dedi düz, kargın bir sesle. "Sen git, ben gelmiyorum. Hem artık istesen de binmem senin atına."

Kargınca arkasını döndü. Ercan onun süzülüş yüzünü görünce dayanamadı, atını yaklaşıp üzerinden elini uzattı. "Ben sana..."

binilmesi gerektiğini öğretilim Peri, sorun değil. Madem çok istiyorsun gel. Boş ver sen onu, çok istiyorsa eve gitsin tek başına ısınsın!" dedi kuzeninin damarına basarak. Ve genç kıza manidar bir sırıla göz kırptı.

Önce anlayamadı Peri onun ne yapmaya çalıştığını, bakışlarını zeki gözlerinden eline çevirdiğinde, saf saf baktı. Genç adam iri elini oynatınca hadi, der gibi, niyetini anladı. Hain dudagının kıyılarında gülme meyilli buluşları bir bükülme belirdi. Peri muzırca sırıtırken memnun kadim bakışlarını genç adama çevirdi. Dehşet bir dürtüyle tüm elini uzatıyordu ki bir anda daha ne olduğunu anlayamadan beline göğlü bir kol kanca gibi dolandı. At kişnemeleri arasında onu çevikçe yukarı çekti. "Ah!" diye korkuyla çığlık atan kızın sesine, atlar örkerek kişnedi. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, kocasının dizlerinin dibinde kendini kış üstü ata binerken buluverdiğinde, yüzündeki afallama resimlere layıktı. Kulağının dibinde onun ahlaksız küfürleriyle homurdanmasını duyduğunda dahi şaşkınlığını bertaraf edememişti.

Eymen, bir eliyle atın dizginlerini sıkıca tutarken diğer koluyla genç kızın ince belini kabaca sarmıştı. Kuzenine sert bir bakış atarak "Yapığın oyun hiç hoşuma gitmedi kuzen. Seni ben yetiştirdim ama yine de benim olana başkasının dokunmasına izin vermem. Bu, sen bile olsan!" dedi tehdit ederek. Üzengisini çekerek atın boğruüne vurdu. Hayvanı kışkırtarak hareketlendirdi.

Peri kargınca tavır yaptı. Kocasının bu yaptığının hoşuna gitmediğini belli ederek kollarını göğsünün altında küşçe bağladı. Ercan arkalarından güler bir kahkaha koyarken Eymen genç kızın kulağına eğildi. Arsız sesini yayıp "Peri, bacaklarını aç!" dedi düz bir fısıltıyla. Bunu söylerken sesi farklı, gözleri görmese bile çok daha farklı bir eşsizlikte parlıyordu. Edepsiz!

Peri şaşkınlığın verdiği heyecanla sanki dili damağına yapışır gibi oldu. "Ne, ne diyorsun sen be?" diye titrek sesiyle kekeledi.

Onun masumluğundan faydalanan Eymen, ılık nefesini kulağına vererek tekrar bir küstahlıkla fısıldadı. "Bacaklarını arala diyorum." Bunu öyle müstehecen bir biçimde söylüyordu ki, sesi kızın kulağında çınlayarak karnına ulaşıyor ve kanını bedeninde coşturarak alevlen-

diriyordu. Neredeyse kızın yüzünü bırak tüm bedeni kırmızıya geçmiş, mora çalıyordu.

Eymen onun minik kulaklarındaki kırmızılığı ve tenine vuran şeffaf sıcaklığını fark edince gür bir kahkaha attı. Enfes kahkahası atı bile kısacık bir an bocalattı. Kız, ağzının içinde homurdanıyordu. "Çok terbiyesizsin karıcığım, ben sana o şekilde mi *bacaklarını ara-*la, dedim, çık, çık, çık!" yaptı ukalaca.

Ona okkalı bir yumruk atmadığı için hırslanan Peri, suratını asıp somurtarak biraz debelendi kollarında. "Bakıyorum, hoşumuza gitti yaptığınız ayarsız espri. Ama ben gülmiyorum değil mi? Arsuz, fırsatçı!"

Eymen atı durdurdu ve zalim bir tutumla öne eğildi. O eğildikçe kızın sırtı onun göğsüyle birlikte büküldü. Nefesi saçlarına ve sol yüzüne vurdu. Peri titredi. Ve daha ne yaptığını kavrayamadan, birden bacaklarını kavrayan kocası yüzünden sıçradı.

"Şimdi sessiz ol." diyen kocasının uyarısı bitmeden daha, şaşkınca attığı tiz çılgınlığın arasında bacakları açılarak atın üzerinde, erkek gibi bir oturuşa yöneltildi. Peri soluk soluğa titrerken Eymen kızın tiz çılgılığıyla ürken atı sakinleştirmek için yelesinde elini gezdirdi.

"Şşşlişt kızım, sakın ol, Peri korktu, sen değil! Ona çok kötü şeyler söyledim. Ayıp şeyler!"

Hâlâ üzerinde yarıya kadar eğikti ve kız altında iki büküm duruyordu. Üstelik kalbi bu kadar dehşetle atarken de nefes alamıyordu.

"Eymen!" dedi ikaz ederek.

"Söyle güzelim." dedi adam içini kaynatan bir tonda. "Terbiyesizleşme!" diye bu ayartıcı ses tonunu yok saymayı yeğledi kız.

"Ah, öyle mi yapmışım?" dedi lakayt bir tavırla adam. "Hiç farkında değilim. Oysa ben onu art niyetle söylemişim."

Eymen doğruldu. Peri tatlı dudaklarını büzerken nazlı bir küslükle sırtını öne çekti. Fakat Eymen buna izin vermedi. Onu bulmuşken bu kadar yakınındayken uzaklaşmasına dayanamazdı. Belindeki elini sıklaştırıp iyice kendine çekti. Genzine karışın bahar kokuları yayılıyor, kanının damarlarında delice akmasına sebep oluyordu. Kız

şimdi uyluklarının arasında ateş parçası gibi oturuyor, atın her kıpırdanışında sertleşmiş kasıkları yumuşacık diri kalçasına eziyet veren bir ızdırapla çarpıyordu. Sırtını genç adamın sert göğsüne yaslamıştı. Huysuzca kıpırdanarak biraz öne gelmeye çalışınca genç adam tükenmiş bir sabırla başını tekrar eğdi. Dudaklarını kulağına çarparak "Kıpırdamazsan sevinirim. Yoksa senin her hareketin bizim lehimize olur." diye arzuyla koyulmuş sesinden yayılan, kesik kesik nefesiyle uyandı.

"Sen ne demek istiyorsun be?" dediğinde Peri, anladığı gerçekle panikleyerek titredi.

"Sen ne dediğimi anladın Peri, oyunu bırak." dedi adam dişlerini sıkarak.

"Hiç de bile!"

"Kocaman kızsın." dedi Eymen inadına. "Anatomi bilgin illa vardır."

Onun kinayeli sözleriyle Peri kollarını göğsünün altında kızgınca bağlayıp kocasının kolunun göğüslerine temas etmesini engellemeye çalıştı. Kollarının arasında uyuşarak titremesini engellediği zamanlarda, sırtını dikleştiriyor, olası temasın önünü kesiyordu.

Ama buna paye vermeyen Eymen, genç kıza biraz daha kendisine çekerek iradesini kırıyordu. "Hani böyle kuş tüyünden yastıklar olur, böyle başını koyduğün zaman hemen yumuşarsın, uyuşursun ve tüm sıkıntın, stresin uçup gider..." Genç kız kaşlarını çatıp konunun neye bağlanacağını merakla bekledi. "Eee!" dedi dalgali bir üslupla. "İşe senin yumuşaklığın da onun gibi. Bedenine dokunduğümde, sandığımda veya hissettiğimde, tüm stresim ve gamum bentliğimden gidiyor. Paratoner, stres topu gibisin."

"Ama sen bana böyle sarılınca, fütursuz konuşunca benim tüm sinirlerim ayağa kalkıyor, hatta isyan çıkararak galeyana geliyor. Sende stres yükleniyorum. Cinlerime horon teptirme benim. Uzak dur!"

"Ya, demek seni o kadar çok etkiliyorum." dedi adam lakayt bir tutumla. Inadına sataşarak onunla uğraşmak istedi.

"Eymen!" dedi Peri tekrar tatlı bir sertlikle.

"Senin ismimi söylemen hoşuma gidiyor demiş miydin?" dedi muzırca gülümserken.

"Demiştin." dedi kız homurdanarak. Eymen haylaz elini biraz daha yukarı çıkardı. Başparmağını göğüslerinin yumuşacık karnına satarak sürtü. Eli biraz daha yukarı çıkıp okşar gibi göğüs temas edince kollarının arasında ürperen Peri dudaklarının arasına sıkışan inlemesini engellemeye çalışarak huysuzca koluyla itti. Eymen sadistçe zevk alarak onu rahatsız etmekten geri durmadı ve keyif alarak gülümsedi. Tahrik edip satışmaya devam etti ve kız her seferinde bunu bertaraf etti.

"Eymen!" dedi sonunda isyanla uyararak.

Eymen onun ağzından adını her duyduğunda, sanki ilk defa ad söylenen bebek gibi, her seferinde bu kelamı eşsiz bir mucize gibi karşılıyordu. Bir daha dokundu o güzel kıvrımlara. Bu sefer Peri kocasının maksadını anladığı için, "Çek şu ellerini öteye!" diye bozlandı. Sırtını dikleştirerek durduğu yerde zorlandı.

"Ama ne güzel adımı söylüyordun."

"Artık söylemiyorum, vazgeçtim. Adın dengesiz, soyadın uşakmaz."

"Adım Eymen, soyadım Sancaktar, Peri Sancaktar gibi."

"Adın küstah, soyadın arsız."

"Adım Eymen..."

"Kess... Yeter!" dedi Peri artık dayanamayarak.

"Tüh. Tam da söyletecektim Peri Sancaktar."

Ona bulaşmayacaktı, bu ayartıcı oyuna uymayacaktı Peri. Dudaklarını gerip bakışlarını ilerideki ağaçlıklara çevirdi merakla. Her yer, birbirinin aynı gibiydi. Hayli uzaklaşmış olmalıydılar evden. Kuş sesleri etrafı ineltiyor, arada bir otların arasında hışırtılar duyuluyordu. Atının uysal adımları sakın ve ritmikti. İçini ve duygularını bir ferahlık sarmalıyordu. Ne güzeldi, sakinlik ve kocası.

"Ama ben senin o tatlı dilinden adımı duymak istiyorum." diye üstelendi adam.

"O zaman çok beklersin." dedi bu sakinliği katleden kocasına kızan Peri.

"Tamam, yeter ki sen söyle. Ben beklerim. Sabırlıyım. Bak,

kaç aydır evliyiz, ben ne kadar sabırlı davrandım. Hem de senin gibi eşsiz güzelliğe, zeki ve tatlı bir kıza karşı."

"Bu neydi, sitem mi?"

"Gerçekler güzelim." dedi adam.

Onu güzel buluyordu ayrıca zeki. Kalbi hızlandı ve gözleri parlarken dudaklarını nemlendirdi.

"İnatçıydın!" dedi Peri.

"Griksin!" dedi istifini bozmadan Eymen.

"Dengesiz beyzade."

"Ukalasın!" diye yanıtladığında adam, hemen atıldı Peri. "Kendini beğenmiş!"

Eymen nefis bir şekilde sırttı. Tabii ki Peri bunu görmedi. "Narsist Peri. Sadist bir eziyet tüccarısın. Mazoşistsin."

"Gıcıkısın, sosyete ukalası." dedi kız tekrar. "Hem de püsküllüsünden bir ukalası."

Eymen daha geniş sırttı. "Onu söylemiştin güzelim, kendini tekrar etme."

Peri, elini kaldırdı, Eymen onun ufak eline bakarken daha ne olduğunu anlayamadan, Peri gördüğü iri at sineğini, kocasının dizinin üstüne bir vuruşta zamlayarak yapıştırdı.

Eymen burdan irkilerek "Ne yapıyorsun?" diye çıkışınca at kişneyerek biraz huzursuzlandı.

"Seni kötü canavarlardan kurtarıyorum Eymen Sancaktar." dedi Peri ilgisizce. Kocasının şaşkın bakışları altında büyük at sineğini iki parmağının arasına alarak gösterdi.

"Hayatımı kurtardın. Sana can borçluyum külkedisi." dedi Eymen. "Varlığım size amade."

"Yok istemem ukala varlığını, biraz ciddileş yeter." dedi Peri alayla. Gözleri kabahat işlemiş bir çocuk gibi süzölmeye başlayınca derhal önüne döndü.

"Ciddiyim." dedi Eymen gülümseyerek. "Seninleyken, hep ciddiydim."

Peri karnına tebelles olan uçuşma hissiyle nefes almakta zorlandı. Sonra hiçbir zaman bana ait olmayacağını, diye içinden ağıtlar yaktı. At sakince yürüyerek ormanın içine iyice sokuldu.

Etraftaki sessizliği dinlerken Eymen, atının yönünü değiştirip biraz daha ilerletti. Bir süre böyle gezindiler. Atın hareketleriyle, ince bir dal gibi kucağında sallanıyordu narin vücudu. Ne Eymen kızı bırakıp bu anın bitmesini istiyor ne de Peri onunla paylaştığı bu eşsiz anın sona ermesi için sesini çıkartıyordu. Şu anda kollarında olmanın zevkiyle titremeye razı geliyordu. Bu çok tatlı bir eziyetti. Ancak bir süre sonra daha fazla dayanamayan Peri, kalçası uyuşmaya başlayınca yerinde hafifçe kıpırdandı. Bu ufak huysuz hareketi, Eymen'i rahatsız etti. Birden dürtülmüşçesine bedeni kasıldı ve kasıklarının acıtması sertleştiğini hissetti. Kızın ayartıcı kalçaları kıpırdandıkça rahatsızlığın ve sertliğin sızısı daha da artıyordu. Dişlerini sıkı, gözlerini kapadı kısacık bir an.

"Peri, rahat dur!"

Onun uyarıcı tıslamasına homurdanan Peri, "Duramam, bu şey... Acıtıyor!" diye şikâyet etti. Ağzından, gayri ihtiyari münasebetsiz bir şeyler kaçmasından korkuyormuş gibi, durmaksızın dudaklarını kemirip duruyordu.

Peri yine kıpırdadı. Eymen başını aşağı eğdi. Kulağının dibinde haince fısıldadı. "Nereni acıtıyor?"

Ah gözleri daha önce hiç bu dem sinsi parlamamış, küstah dudakları bu kadar şuh bir hâlde bükülmemişti.

"Neremi olacak?" diyen Peri utangaç, masum sesiyle inledi. Ve hemen akabinde kavlince yine taarruza geçerek kızgınca soludu. "Uff!"

Eymen gülümsedi. "Ben de onu soruyorum güzelim, nereni?" "Eymen!" dedi nefes nefese kızarak. Soluk alamıyor gibiydi.

"Uff! Popom olduğunu biliyorsun. Asıl sen ne içtin? Sen daha önce benimle böyle müstehcen bir sesle, edepsizce konuşmazdın."

"Sen de yaklaşmama izin vermezdin." Adam bunu öyle bir sesle şikâyet ederek söylemişti ki kız bunun şikâyet mi suçlama mı olduğunu kavrayamadı.

Öfkeyle yerinden huzursuzca kıpırdandı. Fakat bu kızgınlığı daha ziyade kendineydi. Müstehcen lakırdılarına çanak tutmuştu onun. Aslında saçma sapan söylemleri, daha önce hiç bu kadar iler-

lemiş değildi. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Neler konuşuyorlardı böyle? Arsız ve edepsiz olmuşlardı.

Eymen birden karısını kavrayıp yan oturacak şekilde pozisyonunu ayarladı. Bacaklarını baldırının üzerinden aşırıptı onu kendine çekti ve rahatlamasını sağladı.

"Ya senin ayarın yok mu nazik olsana biraz? Benim Peri, oyuncağın bebek değil!" dedi iğneleyici bir dille.

"Ben de bundan şüpheleniyorum. Hani sen misin, değil misin tam emin değilim. Sanki kollarında başka birini tutuyorum." dedi aynı küstahlıkla.

Peri koluna vurdu şakacıktan ama ciddi bir kızgınlıkla. "Alçak!"

Eymen güldü, Peri rahatladı. Görmüyordu onun gülümsemesini ama hissediyordu. Bir kerecik olsun rahat davranarak Peri, kolunu onun beline çekinmeksizin dolarken, Eymen bir an donup kaldı bu eylemle ve sonra sorgulamaktan vazgeçerek sıkıca sarıldı karısına.

"Ne yapıyorsun?" dedi Eymen soluk alamayarak. Gökyüzüne doğru yüzünü eğip bakarken yağmur yağmasını diye dua etti.

"Kocama sarılıyorum." dedi Peri ciddi bir sesle. Son sözü bir gök gürültüsünün içinde kaybolup gitti. Önce zaman sonra bu ona cesurca attığı ilk adımdı ve Eymen sanki nefes alamıyordu. Sanki Peri görünmeyen duvarlarını bir bir yıkıyordu. Genç kız başını, onun geniş göğsüne yasladı, sıcacık ve sert... Tuhaf bir rahatlıktaydı. Bu ilk cesaretli temasıydı ve nitekim elleri hafifçe titriyordu. Saçları sert göğsüne dağılmış, yanağı tenindeki temasla ezilmişti ama o yerinden oldukça memnundu. Onun bedeninin de bu dokunuşlara tepki verdiğini, üzerinde tesiri olduğunu, çok zaman geçmeden tecrübe edinmişti. Kulağının dibinde bozulan kalp atışlarının ritmini, bir saatin geriye doğru tıklaması gibi kırıkça duyumsuyordu. Usul usul nefesler almaya başlarken her tarafı dolduran çiçeklerin müthiş kokularına karışan kocasının baharatlı ten kokusu ciğerlerine bir kat daha ağırlaşıp haz veriyordu.

Eymen şaşkın şaşkın etrafına bakıyor, onun bu denli yaklaşmasının keyfiyle, afalladığını gizlemeye çalışıyordu. Peri bir süre sesini hiç çıkarmadı sindiği koyunda. Olduğu yerde kımıldamadan şımarık bir kedi gibi kıvrılarak bekledi. İşte o vakit münasebetsiz bir kuşun,

tepesinden düşürdüğü bir yemiş ve çalılarının içinde viyaklayan bir çekirgenin sesiyle, bu sessizlik bozuldu ve büyümlü etki dağıldı.

"At binmeyi ne zaman öğrendin?" diye sordu kokusunu derince içine çekerek. Sanki hissedemiyormuş gibi kocasını, kollarını biraz daha sıklaştırdı.

"Eniştemin atları merakı var. Çocukken buraya geldiğimde, hep bindirdi bizi."

Peri, elini kocasının göğsüne koydu. Parmaklarının altında, gömleğinin düğmelerinin kabartısını hissediyordu. "Ben ilk defa at görüyorum." dedi masum bir tutumla.

Eymen sırttı. "Biliyorum."

Peri başını kaldırıp kocasına baktı. Gözleri çok başka âlemlerin, cennet ovaları kadar şaheserken yeşillerin arasında daha da bir eşsizleşiyordu. "Nereden biliyorsun? Atma!"

"Biliyorum çünkü daha önce at görseydin, bu kadar çok korkmazdın. Atın her kişnemesinde bana sarıldın." dediğinde edepsizce, kız dalgınca dudaklarına baktı. Küstah dudakları, daha önce açmadığı kapılar gibi sırlı, teni keşfetmediği gerçekler gibi esreregizdi. Kızın gözleri yukarıya çıktı. Erkeğin giz dolu gözleri sinsice parlayınca bu ruh hâlini bozmak için alaya aldığı anı anlayamadı.

"Bana sarılmak için, attan korkuyormuş gibi oyun yaptıysan, bilemem." dedi, nefes alamıyormuş gibi fısıldayarak Eymen. "Öyle mi yaptın?"

Peri, kaşlarını çatı. Eymen onun kızacağını düşünürken o, çok başka bir şekilde onu şaşırttı: "Bunun için oyuna gerek var mı?" diye usulca sordu Peri. Sonra uysalca boynunu bükü.

"Yok mu?" dedi Eymen merakla. Giz dolu sesinde tuhaf titreşimlerin hasil olduğu bir merak söz konusuydu.

"Hayır, yok!" dedi Peri kollarını genç adamın beline tekrar özgülürce sararak. Başını korunaklı göğsüne, bir kere de kendini kasmayarak yasladı. "Sana istediğim zaman sarılabiliyim."

"Öyle mi?"

"İstemez misin?" Peri başını oynattığında, Eymen kalkmasına engel olmak için, başını aşağı eğip dudaklarını saçlarına dokundurdu.

"Bugün farklısın. Korkutuyorsun beni. Sanki her adımın veda gibi, her sözün bir vazgeçiş gibi... Hani filmlerde olur ya kadın gitmeden önce adamı dünyanın en mutlu erkeği yapar ve sonra çekip gider. İşte onun gibi."

"Ben de gideceğim. Günü gelince seni terk edeceğim." dedi Peri içi kan ağlayarak. Gerçeği dile almak ne kadar zordu!

Gitmeni istemiyorum, demek istedi Eymen ama diline ket vuruldu sanki! Sözleri bir türlü sesinden fıırat etmedi. Yüreği acı maydı insanın? Ne zaman onu kaybedeceğini düşünse sadece yüreği acıyordu.

Kız derinden iç çekti, sesi titredi. "Zaman bitiyor... Senin bize biçtiğin zaman tükendi Eymen Sancaktar." Onun dürüstçe söylediğine kayıtsız kalamayan adamın bedeni, acı acı kasıldı ve nefes alışverişleri bozuldu. Peri onu yatıştırmak için parmaklarını göğsünde dolaştırdı, teselli eder gibi. "Gidince..." dedi artık göğsünde duran narin parmakları da titremeye başlarken. Biraz duraksadı. Dirayetini kontrol altına alarak "Beni özler misin?" diye sordu merakla. Derin derin soluyordu, yüreği sanki sorunun cevabını susarak bekliyordu.

Ancak Eymen konuşmadı. Onu öyle bir arafta bıraktı ki, kız ölümle yaşam arasında sıkışıp kalan insanoğlunun azabını yaşadı. Kollarından kopacakmış hissine kapılınca cansız kollarını biraz daha sıklaştırdı. Böyle yaparsa onu kaybetmeyecekmiş gibi, hissetme telaşındaydı. "Ben seni özlerim." dedi nereden çıktığı belli olmayan gerçekçi cesaretiyle Peri. Sıkıntısızca yasladı başını kalbine. Kocasının kalbinin atışları hızlanmıştı. Bunu hissettikçe durduk yere yanakları yanıyordu.

"Sen beni hemen unutacaksın değil mi Eymen Sancaktar, Peri'yi hiç hatırlamayacaksın?"

O ana kadar donmuş gibi hareketsiz ve ölmüş gibi ifadesiz duran Eymen, birden atını durdurdu. Genç kıyı geriye çekerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Acı çekiyor gibiydi koyu kahveleri. Al al olmuş yanakları haşın parmaklarının arasında vahşice eziliyordu karısının. Kız şaşkınlıkla donakalırdı o, alını alına yaslayıp saçlarını şefkatle okşamaya başladı.

"Seni hiç unutmayacağım Masal Perisi, bunu nasıl düşünürsün?"

Sen hayatıma bir mucize gibi girdin ve çekilmez yaşamımı bir parça masalla renklendirdin." Dudaklarını şakağına dokundurup derinçe iç geçirdi. Şüpheyle kararmakta olan gökyüzüne baktığında, yaklaşık on beş dakikadır koruluğun içerisinde ilerlediklerini gördü.

"Unutacaksın," dedi Peri gücenik bir inatla. Neredeyse utanmadan ölecekti ama umursamadı. Bilgiçlik taslayan bir iç çekişle sıldadı. "Belki hemen değil ama aylar geçtikçe hafızanda silikleşeceğim ve bir gün beni yolda görsen bile, belki de hatırlamayacaksın."

Acı oldu aktı aşkın zehri genzine ve burnunu sızlatmaya yaktı. Bu sözleri söylerken gözleri doluyor, yüreği burkuluyordu. Ne acıydı Ya Rabbi, sevilmeden sevmek, ne zordu! Sanki biri onu tekme tokat dövüyor gibi her bir eklemi acıyarak kasılıyordu. Göz bebeklerinin üzerini ince bir sis tabakası misali yaşlar kaplamaya başladı.

Eymen hafifçe geriye çekerek gözlerinin içine baktı. "Sen galiba böyle yapacaksın. Beni hemen unutacak mısın?" En çok korktuğu kâbusu dilinden telaşla dökülmüştü. Onu unutması, öldürmesi demek gibiydi. İtiraf edemiyordu hâlâ ne kendine ne ona ama Peri giderse yarım kalacak, hep bir yanı eksik olacaktı.

Peri, incecik kollarını yağız boynuna doladı. Biraz yükselecek yüzünü boyun köküne gömdü kocasının. Kokusunu derinçe içine çekerek boynundan öptü. İlk nefesi adamın tenini okşarken "Deli misin? Bu mümkün değil ki!" diye usulca söylendi. İçindeki çılgınlar gibi coşan ağlama isteğini bertaraf etmeye çalışıyordu. Dudaklarını tenine bastırma isteğini geri çekti. Onun kokusunu kana kana içmek ve tenini dudaklarına mühürlemek istedi ama gururu ona ket vurdu, yapamadı. Karnı ağrıyordu onun varlığının yoksunluğundan.

Eymen onun bu taarruzuyla önce kalakalsa da kollarını narin bedenine sıkıca sarmakta gecikmedi. Nasıl bir lütuftu bu, yüzünü boynun köküne gömüp kokusunu derinçe içine çekmek nasıl bir şifaydı? Dudakları tenine değiyor ama rahatsız etmiyordu. Ne çok özlemişti doyaya koklamayı, sarılmayı... Saçları genzini gıdıkıyor fakat alırmıyordu.

"Ama birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz." diye inatla dile getirmeye devam etti kız. "Belki hemen başka bir arkadaş bulur-

sun... Hayat arkadaş! Belki bunu vakit geçirmeden hemen yapıp beni aklından tez eklede silersin. Senin gibi birisi boş kalmaz zaten."

Eymen kollarını öyle sıkı sardı bedenine. İlk defa Peri ona böyle sarılıyordu ve kollarının arasından bırakası gelmiyordu. Östelik kıskanır gibi şikâyet ediyordu. Sıcacık ve içtendi. Tam o sırada, bu anın bozgunculuğunu yapan gökyüzünden, ırı birkaç damla düştü saçlarına. Cevap veremedi, sustu adam. Sonra birkaç tane daha ve ardından hardaktan boşalır gibi yağmur yağmaya başladı. Peri geriye çekilirken Eymen bakışlarını etrafta gezdiriyordu. İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, ancak on metre kadar yol almışlardı, sanki gök delinmişcesine şimşek çakmaya başlamıştı. Çok fazla uzaklaşmışlardı evden ve yağmur daha şimdiden kıyafetlerinin içine işlemişti. Şimdi atla dönseler bile, sırlıklam olmadan gitmeleri imkânsızdı. Bakışlarını etrafta, bu sefer başka bir amaçla gezdirdi. Buraları biliyordu. Çocukken çok oynamışlardı. Köşede oduncu kulübesine andıran minik bir yer olacaktı. Eniştesi onu, henüz onlar küçükken yapmıştı. Kızlar oyun oynuyor, babası ve eniştesi kafa dinlemeye çekiliyordu. Karısını bırakıp atın dizginlerini eline aldı. Peri oturuşunu sağlamlaştırdığında, titreyen kirpiklerinden yaşlar süzülüyor, kollarını bedenine ürkekçe daha sıkı sarıyordu. Sanki gök delinmiş, bereketini üzerlerine yağdırıyordu.

Eymen üzümlerini atın bögürüne vurdu.

"Biraz ileride bir kulübe var. Eniştem arada, orada kafasını dinler. Eğer hatırladığım gibiyse hâlâ düzenli bir biçimde muhafaza ediliyor. Oraya pek düşküldü kendisi," dediğinde yağmur hızlandı ve bardaktan boşaltırcasına yağmaya başladı. "Umarım hâlâ öyledir." diye mırıldandı kendi kendine.

Atı hızlandırdığında, Peri'nin kara saçları ıslanmış ve keçe gibi yüzüne yapışmıştı. Burnundan çeşme gibi su akıyor, gözlerini açık tutması neredeyse imkânsız oluyordu. Eymen kısa bir süre sonra onu kulübeye getirdiğinde, seri bir hareketle attan indi. Ellerini genç kızın beline koydu. Peri kocasının omuzlarından kuvvet alarak yere ayaklarını bastı. Eymen, atı küçük kulübenin girişindeki saçaklığın altına bağlarken bakışları etrafta tedirgince dolaşıyordu. Peri kollarını bedenine sardı. Üşüyordu. Bedeninin sıcaklığıyla yağmur birleş-

tiği zaman, vücudundan buharlar çıkmaya başlamıştı. Eymen giriş kapısına yaklaştı. Kapı kolunu tuttu ve çevirdi fakat direnmesine rağmen açılmadı.

"Kahretsin!" diye söylendi.

Peri tedirgince bakarken ona, titreyen dişlerinin arasından, "Kilitli mi?" diye sordu. Eymen bakışlarını etrafta gezdirdi. Cam önündeki saksılar artık yoktu. Peki, anahtar neredeydi? Bunun üzerine Eymen, el yapını kalın kapıya omzuyla yükledi.

Onun darbesiyle Peri dudaklarını ısırarak inledi. Acınmış olmalıydı. "Canın yanacak bırak." dedi. Eymen etrafa bakınırken Peri yan tarafta yürüdü ve tekli pencerelerden birini açmayı denedi. Kilitliydi. İslanmamak için elini başına siper ederek evin çevresini dolaştı hızla. Eymen kapıyı açmak için bir şeyler bakınırken o bir başka pencereyi daha denedi. Aynı anda kocasının kapıya yüklendiğinde olan gümbürtü sesini duyumsadı. Ve bir şey bulamayınca geri döndü. Ona yakışanı yapmaya karar vererek kocasının kapıyı zorlayarak açmak için, başını büyük bir derde sokmasını sabırla bekledi. Erkeklerin egosunu artık biliyordu, gurur meselesini de. Kocasının kendini parlak zırhlı şövalyesi sanması için, sessizce bekledi ama bu Eymen'in kapıya bir daha yüklenince çıkardığı acılı inlemeye kopardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gidecek hiçbir yerin yok gibi hissettin mi hiç? Çaresiz... Tükenmiş... Ve hiç gibi!

"Bunu mu arıyorsun?" Eymen arkasını döndüğünde, titreyen genç kız elinde parlayan anahtarı tutuyordu.

Eymen gülümseyerek uzandı ve anahtarı aldı. Kapıyı açarken "Nereden buldun?" diye sordu.

Peri burnunu çekti. Arka camdan içeriye girip şöminenin üzerindeki yedek anahtarı bulduğunu ona asla söylemeyecekti.

"Kapının köşesine sıkıştırılmış. Annem de hep kapının köşesine tıkıştırırdı anahtarı." dedi annesini anımsayarak. "Senin takdire değer çabalamanı izlemek güzeldi ama eniştten hırsızlar girmesin diye kendini garantiye alıp kuvvetli bir kapı yaptırmış belli, canının daha fazla yanmasına dayanamadım." diye biraz zekice kıvırdı.

"Yağmurda hasta olacaksın."

Kapı açıldı ve önce genç kız sanki az önce buraya girmemiş gibi içeri girdi. Eymen, kapıyı kapattığında, bakışlarını etrafta gezdirdi. Peri, kocasına bakarken suratını ekşitti.

"Omuzun incindi mi?"

"Biraz acıdı ama iyiyim." deyince Eymen, iyice ıslanmış olan gömleğinin koluna baktı karısı sonra kulübeye. Hayli ufak olan yerde, küçük bir masa, duvar dibinde bir sedir ve camın önünde meşe oymalı maun kaplama çeyiz sandığı duruyordu. Kapının hemen girişine bakan bölümde ise büyük bir taş şömine. Ufak ama çok şirin ve düzenliydi.

"Eniştten sık geliyor galiba buraya. Sadece biraz tozlanmış ama kullanılabilecek kadar iyi durumda." diye etrafa bakınarak söylendi Peri.

Eymen dalgınca karısına baktı. İnce keten elbisesi neredeyse üzerine ikinci bir deri gibi şeffaflaşarak yapışmıştı. Kara saçlarının ucundan sular damlıyordu, bir tutam saç şakağından, heyaaz yanağına doğru uzanmıştı. Elbisesinin üst kısmı göğsünün gergin kıvrımlarını ve düz karnının şeklini ortaya çıkaracak şekilde tenini sarmıştı. Oşudüğü için ürpermış ve göğüslerinin uçları belirginleşmişti. Bu görüntü, Eymen'in dişlerini sıkmasına sebep oldu. Peri, kocasının ateş gibi gözlerini üzerinde hissedince ıslak hırkasını çekip elbisesini üzerinden kaldırmaya çalıştı. Lâkin iyice ıslanmış kumaşın tekrar bedenini sarması gecikmiyordu. Utanarak başını aşağı eğdi. Dudağının kenarını kemirirken yanakları yanıyor, göz kapakları yarıya kadar yıkılıyordu. Ufakık bir tikirti olduğunda, daha başını kaldırmadan etrafını bir sıcaklık kapladı. Başını kaldırıp kocasına baktı. Onun sıkıntısını anlayan Eymen, bedenine ince bir battaniyeyi kıbarca sarıyordu.

"Bu idare edebilir ama istersen ıslak kıyafetlerini çıkar, ben şömineyi yakarım, hemen kururlar." dedi centilmen bir tarzda.

Peri boğazında henüz başlayan düğümlemeyi göz ardı etmeye çalışırken ürkek gözlerle etrafa bakındı ve sedire gidip oturdu. "Çıkarmasam... Zaten yağmur durunca gideriz. Ben evde değiştirim."

Onun yine ürkekçe titremesine sitem eden Eymen başını sarstı. Hiç istemese de anlayışlı davranıp ısrar etmedi.

Aslında ondan çekindiği için hasta olmayı göze almasına içten içe kızıyordu ve tek bir hamlede azarlayarak üzerindeki kilerden kurtulup sağlığını korumak istiyordu. Hazır durumda bekleyen şömineye yaklaşıp hemen taşın kenarında duran büyük kibritle ateşledi. Kasa bir süre sonra içerisi ısınmış, ateş harlanmıştı. Peri, battaniyeye iyice sarınmış ve utangaç bakışlarını cama çevirmişti. Öyle güzel bir yağmur yağıyordu ki cama vuran damlaların hafif tıkırtılar bırakan melodik sesi, ağaçların hışırtısına karışmış uğultuları, kulübenin içinde eşsiz bir resital gibi duyuluyordu.

"Kış biraz geç geldi, birden girdi hayatımıza galiba." dedi Eymen boğazını temizleyerek. Onunla tek ve savunmasız olmak, bedenini garip bir biçimde sertleştiriyor, tüm duyularını uyarıyordu.

Yağmurdan ıslanan kıyafetinden seyirtlik tüm kaslarının titreşti-

gi belli olan adam, derin bir soluk alınca içindeki karıncalanmayı engelleyen Peri bakışlarını yere çevirdi ve hapsirdi. "Evet!" Önüne gelen saçlarını kenara çekti. Sonra aklına gelen şeyle, "At dışarıda üşümesin." diyerek vicdanla titredi.

Hinzişan Eymen yaramaz bir çocuk gibi hoyratça gülümsedi.

"İçeri alalım mı?"

"Alalım, lütfen." diye hemencecik atıldı Peri saf saf sevinerek.

"Saçmalama Peri!" dedi Eymen biraz zorlama bir sertlikle gülümseyerek. "Fırtına çıkmadı ya sadece yağmur yağıyor ve o güvende. Saçaklık onu korur, ıslanmaz merak etme." Karısına yaklaşıp aşağı eğildi. Sanki serin havaya inat bedenlerinden ateş yükseliyordu. Peri, şaşkınlıkla kocasına bakarken o, battaniyesinin önlerinden tutup açtı ve kızın nefesini tutmuş şaşkın yüzüne bakarak elini kavradı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kızın, hızla kalkıp inen omuzlarına göğüsleri de eklenmişti. Onu utangaç bakışları arasında usulca kaldırıp "Ateşin yanına gelsen daha iyi, saçlarını kurulayalım. Madem kıyafetini çıkarmıyorsun, yanına gel de kurutsun." diye nazıkçe buyurdu.

Adamın nazik tutuşu arasında titreyen Peri bir kez daha hapsirince kocasının buyruğuna itaat etti. Uysalca yerinden hareketlendi. Eymen, battaniyeyi yere serdi. Sedirin üzerindeki büyük minderlerden iki tane alıp şöminenin önüne attı, centilmen bir edayla karısına yer hazırladı. Soluksuz şekilde kirpiklerini kırıştırarak ona bakan Peri, usulca minderin üzerine oturduğunda, kocası camın önündeki sandığın yanına gitti. İşe yarar başka bir şey var mı diye dikkatle baktı. Bir yastık, bir de nevsim çıkmıştı.

Nevresimle yanına gelirken "Galiba eniştem işleri büyütmüş, baksana yastık bile var. Halam evden kovarsa diye, zula yapmış olmalı." dedi keyifle gülümseyerek.

"Halan onu bastonuyla değer, yine de yanından bir yere yollamaz." dedi Peri aradaki o kışkırtıcı gerilimi azaltmak için.

Eymen karısının yanına oturunca Peri gözle görülür şekilde ürperdi. Nevresimin katını açarak nazıkçe omuzlarına attı, kız yutkundu. İnce, keten kumaşa sarınırken utangaç bakışlarını kocasının üzerinde gezdirdi. Eymen, hiç kıyafet yokmuş gibi duran kollarını dizlerine yaslamış, ateşe bakıyordu. Uzun gür kirpikleri hâlâ nemli

ve simsiyah şekilde koyu gözlerini gölgeleyerek yanaklarının üzerine düşüyordu. Sert çenesi, dişlerini kırıya sıkışmış gibiydi. Üzerindeki keten gömleği bedenine yapışmış ve tüm kasları göz alıcısına seyre sunulmuş, taş kesmişti. Daha önce üşüdüğü için fark edememişti ama şimdi gayet farkındaydı, bu adam onun için tehlike demektir. İçerideki sıcaklıkla, üzerindeki ıslak gömlek buluşunca üzerinden buharlar çıkıyor, kızın yüreğinde tehlike sinyalleri çalıyordu. Ve Eymen ürperir gibi kasıldı. Nevresimin ucunu çekinerek kaldırdı. Genç adamın omzuna mahcupça attığında, Eymen bakışını omzunun üzerine yıkarak karısına baktı.

"Se-sen de ıslandın. Hasta olacaksın." dedi titrek sesiyle kısıkça. Kızarmış duruşu mahcuptu.

"Üşümüyorum." diye homurdandı Eymen, onun sıcaklığı şömineden bile daha etkiliydi.

Onunla yan yana oturmaya bile zorlanırken aynı nevresimin altında durması zor iş değil hatta işkence olacaktı. Aklını başından alan ıslak bedenini, masum yüzüne yapışarak seksi bir hâl veren siyah saçlarını, yanında ürkekçe titreyen utangaç hallerini derhal sindirmeliydi. Akıl sağlığı için ondan uzak durması gerekiyordu ama yapamıyordu. Dizlerine dayalı kollarını hafifçe sarstı.

Artık yalnız kalmışlardı, her gözden ve düşünceden uzakta... Savunmasız, kısmen çıplıplak! Bu durumda elle tutulur erotik bir gerginlik vardı. Cahil değildi her ikisi de aradaki kışkırtıcı çekimin gayet farkındaydı. Şöminede bir ateş parlaması oluncu çitirtilara karışmış ateş, karısının güzel yüzünde parladı. Eymen gözlerini kısıtı fakat aynı anda kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Peri'nin masum gözleri parlayarak nemli kirpikleri titretti. Sıcaktan mı yoksa utanmıştı mı olduğunu anlayamadığı bir hâlde yanakları kızarak yüzünü yakıyordu. Eymen, o anda öyle bir dürtüyle farkında olmaksızın genç kızı omuzlarından kavradı. Hızla bedenine çekti. Başını göğsüne yasladı. Genzine kocasının kokusu dolan Peri ölüme gelen saçını gözlerinin önünden çekip başını onun sınırsız olmuş koltuk altına gömdü. Eymen hafifçe yerinde kıpırdandı. Peri biraz gerilemek isteyince kocası buna müsaade etmedi.

Eymen'in kıpırdandığında, elinde cep telefonu duruyordu. Kı-

lfinda olduğu için ıslanıp zarar görmemişti. Hızla bir şeyler yazıp telefonu kenara bıraktı. Bakışları karısının soru dolu gözleriyle karşılaştıkça "Ecem'e mesaj attım. Bizi merak etmesinler," diye belirtti.

"İyi yaptın... Nebahat annem çıkarken gördü. Yağmurunu görünce endişelenmiştir."

Bir an sessizlik oldu.

"Seni dağ kulübesine attığımız öğrenince içi rahatlar," dedi Eymen, iğneleyerek. Karısına takılmıştı güya ama Peri'nin kalbi hafifçe yerinden fırladı. Bunu öyle bir üslupla söylemişti ki genç kızın bedenine ılıklik akıyordu.

"Çok kötüsün, beni sürekli kızdırma telaşındasın. Bir bilsem bundan ne anladığını..."

"Neden seninle o kadar uğraştığımı hiç merak etmedin mi Peri?" Bu soru genç kıza kısa da olsa düşündürdü fakat sonra sebebini bildiğinden, "Merak etmeme gerek yok. Can sıkıntısı! Uğraşacak bir şey bulamayınca ben, uğraşacağın çözülmesi kolay bir bulmaca gibi geliyorum önüne. Beni kızdırmak, çileden çıkartmak sana haz veriyor, hoşuna gittiğini biliyorum!" diye sitem etti kargınca.

Onun böyle masum itirazlarıyla, adamın dudakları gerildi ve yüzünde acayip bir gülümseme belirdi. Bilseydi sırf ona olan arzusunu dizelemek için kızdığını ama bilemezdi. O kadar masumdu ki!

"Yanıyorsun. Bir kez daha düşünürsen sebebini bulursun."

"Neyi tekrar düşünüyüm, aynı şey işte!" diye kargınca söylendi kız.

"Seninle neden uğraştığımı."

Peri kıkırdadı. "Yani bunu kabul ediyorsun, öyle mi? Beni bilinçli olarak kızdırıyorsun."

Eymen tek kaşını hafifçe kaldırdı. "Öyle demedim."

"Ah Hayır, tam da öyle dedin. Farklı yoldan, aynı anlamda şeyler söyledin." Peri şaşkınlıkla ona baktı. "Sanırım insanlarla uğraşmayı seviyorsun ya da benimle eğlenmeyi."

"Yaklaştın." dedi Eymen sırtarak gözlerinin içi parlıyordu. "Herkesle değil ama kesinlikle, seninle uğraşmayı ve eğlenmeyi seviyorum."

"Evet, belli oluyor." dedi burnunu kıvrarak Peri. "Özellikle yap-

tıklarınla seni öldürme seviyesine dayandığım zamanlar, katil olmak için çok çabalıyorum.”

Şöminenin içinde bir çingı parladı. Turuncu ateş genç kızın yüzünde dalga dalga yayılıp tüm eşsiz büyüsunü kullanarak odayı donatı. Koyulmuş yeşil gözlerinin içinde, sarı ve turuncu ateşin çingı-ları büyüyerek kor olurken bu tutkulu parlaklık yüreğini ateşe verdi adanın.

Eymen, gözlerini ondan alamıyordu. Büyülenmiş gibiydi. Sanki görünmez halatlarla ona doğru serçe çekiliyordu. Saatlerce hiç usanmadan, sıkılmadan, bıkmadan onu seyredebilirdi. Yıllarca izlenmeye doyulmayan efsunlu bir tablo gibiydi. Duru ve eşsiz, saf ve mucize-vi...

Hayatında daha önce ona benzeyen başka bir kadın tanımamıştı. Çok ciddi, aynı anda çocuksuydu. Çok olgun, aynı anda düşüncesiz-di. Bazen patavatsız mı yoksa küstah mı olduğunu kavrayamıyordu, kafası daha çok karıştı. Ne güzelliğinin farkındaydı ne de Eymen'in ona duyduğu coşkulu duyguların tehlikeli fazlalığını.

Onun yanında masum bir çocuk gibi aylardır, aklına hiç kötü bir şey getirmeden uyuyordu. Oysa Eymen aylardır ecel terleri döktüyor, yataktan nasıl bir öfkeyle kalkıp ona sarılıp öpücüklerle boğmamak için kendiyile zar zor mücadele ediyor, bilmiyordu. Çok zaman tüm itirazlarının önünü tıkayarak onu kendinden geçirip sahip olmayı bile düşünenecek kadar ileri gitmişti. Ona karşı arzuları çıkırından çıkınca mantık devreleri yanıyordu resmen. Bunları düşünürken bile farkına varmadan uyanmıştı yine. Beden ısı yükselmiş, kalbi hızlanmış, damarındaki kanı deli deli akıyordu. Bakışlarını genç kızın gözleri-ne, aralanmış davetkâr dudaklarına çevirdi. Şaşkın bakışları altında, parmaklarının tersini yanağında gezdirdi. Peri'nin yüzü kızarsa da yeşil gözler cesurca bakmaya devam ediyordu. Onun dokunuşunun etkisiyle, göz kapaklarını ağır ağır kapattı. Kıvrık kirpikleri yanak-larının üzerine döktükten tenini gölgeledi. Bedeni sevdiği erkeğin kollarında uyuşurken tüm düşünceleri adeta donakalmıştı. Ne yap-tığının farkına varmadan, elini yanağından boynuna ve gerdanına doğru indirdi kocası ve ipeksi tenini okşamaya başladı. Büyülenmiş gibiydi.

Peri yutkundu. Dolgun dudaklarını gırtlığının gerisinde coşan bir inlemeyle araladığında, genzinin gerisinden gelen boğuk bir sesle “Kaybetmek için çok erken...” diye fısıldadı.

Eymen, yüzünü onun yumuşamış çehresine yaklaştırarak aynı tepkiyle, “Sevmek için ise çok geç!” dedi nefesi yüzüne nüfuz eder-ken.

Onun sözlerini tamamlarken sesi titremiştir, tıpkı Peri'nin yüre-gini titrettiği gibi.

Genç kızın kirpiklerine takılan iri bir damla gözlerinin kıyısın-dan yanağına süzülür.

Eymen, gözlerini genç kızın yüzünden ayırmıyordu. Bakışları o in inci tanesine kaydı. Yüreği sanki o damlanın ağır çekimdeki hâli gibi donup kaldı. Parmağının tersiyle yakalayıp daha aşağılara süzül-mesine izin vermeden sildi. Kıyamazdı, ağlamasına dayanamazdı.

“Eğer gözyaşlarına vergi olsaydı, şimdiye kadar fakir bir adam olmuştum.”

Kıkırdamaya çalıştı kız ama içine çektiği nefesle donduğu için kiperdayamadı.

İkisinin de üstlerindeki kıyafetleri hem şehvetin hararetinden, hem de şömineden vuran ısıdan dolayı hafifçe kurumuştı. Kızın önce narin, yuvarlak omzunu, sonra kolunu okşamaya devam edi-yordu kocası. Sonra içinden gelen bir dürtüyle, hırkasının yakasına yaramaz parmaklarını taktı. Gözlerinde yanan ateşlerle kızın soluk-larını keserken ufak bir itişle, hırkayla birlikte elbisenin lastikli as-kısını da omzundan yarı yarıya kaydırmıştı. Şimdi narin omuz başı ve dolgun göğüslerinin üst yanı açığa çıkmıştı. Gözleri birbirilerine kenetlenmiş, sanki duygularının karmaşasını çözmek ister gibi me-rakla birbirlerine bakıyorlardı. İkisinin de arzusu yüreklerinde bir volkan patlatmış, dumanları gözlerinin buğusuna şehvet olarak yan-sıyordu. Yüzlerinde ateşin raksı oynuyor, zihinleri rüya âlemindeki gibi eşsiz bir büyüyle sunuyordu.

Eymen kendine hâkim olamayarak elini göğüslerine kaydırdı. İri eli edepsizce sutyeninine içine süzülür. Hak iddia ederek tenini sınıksı kavradı. İri elinin altında onun kadifemsi dolgunluklarını hissedince genç kızdan bir tepki bekledi lakin kız hiçbir şey söy-

lemeden, utangaçça gülümsedi. Eymen, aklını kaçırmak üzere olduğuna hissediyordu. Sanki ilk defa bir kadına dokunacakmış gibi heyecanlıydı. Sakin bir nazılikle göğüslerini okşamaya başladı. O okşadıkça kızın göğüsleri tepki verdi ve irkilerek kabardı, nazlıca gerilerek sızladı. Ellerinin altında titrediğini hissediyordu adam, bu da nefesini saklıyordu. Ama kendine hâkim olmalıydı, onun bu hâlin-den faydalanamazdı. Lâkin yine de aklıyla kalbı çatırırken iradesini durdurmakta zorlanıyordu. Ama direndi ve elini durdurdu.

Usulca boynunu eğdi ve yüzleri birbirine gelene kadar sokuldu. Nefesleri birbirine karışırken "Eğer beni durdurmazsan, bir daha kendime engel olabileceğimi sanmıyorum Peri. Hana dur del!" diye ayartan bir tonda emretti. Temkinli gözleri, sanki *durdurma* der gibi sıra dışı bir tutkuyla yakarıyordu. Kayıtsız şartsız arzulu itaat eden bakışları dudaklarına kaydı.

Beklediği tepki gelmedi. İtirazlar olmadı. Peri hiç ses çıkarmadı. Dudakların kenarını çekinerek dişlerinin arasına aldı, çıplak bir kitap gibi okunan gözlerine utanarak kirpiklerini gıydırdı. Bu masum hâliyle bile, o kadar iç gıcıklayıcı ve seksi duruyordu ki... Hâlâ bunun farkında değildi. Eymen elini yukarı çıkarıp parmaklarının tersini yanığına sürttü ve kızın eline yıkılan başından cesaret alarak başparmağını dudaklarına dokundurdu. Peri, gözlerini kapamamak için kendisiyle savaş vererek bakmaya çalışıyordu. Sanki ruhu bedenini zorluyor, onun dokunuşları bedenine ait olan bir ihtiyacı sunuyordu.

"Çok güzelsin." dedi derinden gelen, garip bir sesle adam. Sanki çocukla konuşur gibi, tek tek telaffuz etti kelimelerini. "Ve her ne olduysa bilmiyorum ama böyle itaatkâr olman, beni fena zorluyor Peri. Yanındayken, hele hele böyle yakın dururken bana bu eziyeti yapma."

"Eziyet etmiyorum."

"Ettiğini biliyorsun. İçgüdülerin muazzam..." dedi genç adam doğruları fısıldayarak suçlarken. Nefesi, kızın dudaklarını yalayıp geçti. Onu o kadar çok istiyordu ki canı acıyor ve şu lanet pantolonu ıslaklığıyla bunu daha zor hâle getiriyordu.

"Biliyor... Sana dokunursam yanacağız. Şimdi olmaz, bu saatten sonra hata olur. Önceleri farklıydı. Duygularım farklıydı ama şimdi,

seni kendi cehennemimde yakamam. Durdur beni!" diye yakarılı. Elini saçlarına kaydırıp nemli dokusuna usulca dokundu. Aklını almına dayadı. Elleriyle kızın yüzünü, avuçları ve başparmağıyla yakarılmasını hoyratça okşadı. Gözlerini kapatarak "Durdur beni." diye fısıldadı, yakarır gibi... Ve sonra kızgın bir kılaçla dürtülmüş gibi birden yerinden kalktı.

Genç kız orada öylece şaşkın hâlde boşlukta asılı kalakaldı. "Ne yapıyorsun?" diyerek titrek bir sesle tepki gösterip sorduğunu, çok sonra fark etti. Utandı.

Eymen onun üzerinden bakışlarını çekip parmaklarını gür siyah saçlarına daldırdı. "Görünüşe bakılırsa, aklını kaçıyorum."

Peri yerinden usulca kalktı. Eymen daha çok kendisiyle mırıldanır gibi küfrediyordu. Sonra birden kıza döndü ve "Oyun bitti Peri! Perdeler kapandı. Burada oynayacağımız hiç kimse yok. Bana böyle sevgili gibi eş gibi davranmana gerek yok. Birkaç gün sonra, belki biraz daha uzun bir sürede tamamen bitecek." derken beyinlerine çakılmak istenen gerçekle, her bir kelimenin telaffuzu, ayrı bir özenle yakıyordu yüreklerini. Yıkıcıydı.

Katranı, şerbet gibi lanse edemezdi. Sonları tatlı bir mutlulukla değil, zakkum tadında acı bir sonla yazılmıştı.

"Bunu söylüyor olamazsın değil mi?" dedi kız cesur bir duruşla. Kendinden emin sesine uymayan sıkıntılı bakışları vardı. "Sen değil miydin daha düne kadar bu işin gerçek olmasını isteyen, şimdi ne değişti?"

"Çok şey!" dedi adam birden. *Ben değiştim, sana olan ilgim değişti*, diyemedi. "Önceden önümüzde aylar vardı. Şimdi birkaç gün..." İç geçirdi.

Ben sana doyamam, alıştırsam kafayı yerim, ayırt kalamam. Gidersen dağılırım, bir daha toparlanamam, diyemedi, söyleyeceği saçma sapan tutarsız kelimeleri telaffuz etmeyi bıraktı. Geniş omuzları hezeyanla çökmüş, gözleri yorgun ve yenilgiyi kabullenerek kapanmıştı.

Peri ürkek bir adım daha attı. "Beni istemiyor musun artık?" Bu hısyetsiz düşüncüyü nasıl sorduğunu hâlâ bilemiyordu ama cesurca sormuştu işte.

"Bu farklı... Artık o eski saçma, bencil düşüncelere sahip değilim." dedi adam kendini açıklayacak bir şey bulamayınca.

"Neresi farklı ve neden şimdi?"

Farklı olan, içinde çok başka yerlere dokunmuş olmasıydı kızın ve artık o başka yerleri acıyordu adamın. Yüreği... Bunu ne ara, nasıl yaptığını bilmiyordu ama yaralı yüreğine ve can çekişen hasta ruhuna usulca dokunmuştu. Buruk gülümsedi. Bu tekinsiz gülümseme tehlikeliydi. Yavan ve sadece amaçsızca yapılan bir eylem gibi durma bile acıydı. Hafifce yana dönüp dalgınca cama baktı. Ciddiyetini bozmadan, "Yeminlerimiz var unuttun mu?" dedi alay etmek istemiş ama başaramamıştı.

Peri başını hafifçe kaldırdı. "Ben bozdum." dedi dürüstçe fısıldayarak. "Yeminimi bozdum!" Aslında boznamıştı. Tam da yeminini tutuyordu. "Sen kazandın. Pes ettim Eymen Sancaktar, Yemin Bozdum Yolunda..."

Eymen ona sertçe bir bakış attı. Kızgın ve hoyratı.

"Bu oyun değil Peri! Burada kaybeden tek kişi sen olmayacaksın. Yıkılan, kahrolan bir tek biz olmayacağız."

Peri içine nüfus eden hiddetle, kırgınlığı saklayamadı. "Sadece direnmekten vazgeçtim. Sana olan güçsüzlüğümü gördüm ve boş yere aramıza çektiğimiz setleri yıktım. Gidecek hiçbir yerin yok gibi hissettin mi hiç? Çaresiz... Tükenmiş... Hiç gibi... Ben sensiz olduğumu düşündüğüm an, öyle hissettim ve pes ettim. Diğer konuda, sen pes ediyor olabilirsin ama ben henüz yeni başladım. Önce sen istiyordun bu oyunu oynamayı, şimdi ben oyunu gerçekleştirme karındayım. Yanacağız biliyorum ama sonunda kazandığım sen olunca, ateş bile çekici geliyor."

Adam birden sesinin gür bir sertlikle yankılandığını bilemedi. "Lanet olasıca bir oyun değil! Artık boşanıyoruz. Oyun dediğin gerçek, bitti. Bu da ateşe değil, cehenneme dokunmak..."

"Dokundum." dedi kız. "Cehennem gibi yanan yüreğine dokundum, yandım."

"Kes şunu!" Küçük kulübenin içinde şiddetli karnaj gibi şaklayan sesle, Peri korkuyla olduğu yerde sıçradı. Eymen, karısına bakarken o, birden hareketlenip genç adamın karşısında durdu. Güzel

yeşil gözleri korkuyla koyulmuş, loş ortamda masum yüzünde eğreti duracak kadar, sert sert bakıyordu. Lâkin ne kadar sert bakarsa bakarsın, o güzel gözler ve sitemli sözlerle erkeğin kalbini titretiyordu. Sadece onlarla.

Peri kendinden emin bir tutumla başını geriye atarak cüretle gözlerine baktı. "Senden, ben istemediğim sürece asla boşanmayacağım Eymen Sancaktar." diye birden ortaya atıverdi lafı.

Eymen kaşlarını çatı ve apansız öfkelenerek vahşice bağırdı. "Boşanacağımızı ta en başından konuşmuştuk."

"Sen konuştun. Hep sen belirledin çizgileri, sen emirler verdin. Yapılacak dedin! Olacak dedin! Geleceksin ya da gideceksin, görüşmeyeceksin, bakmayacaksın, dokunmayacaksın... Bana sormadın ki hiç Eymen! Benim aklıma çelerken düşünecektin tüm bunları, şimdi değil."

"Şimdi düşünüyorum işte. Bitirelim. Hatta buradan gidince seni... Seni istediğin yere yollamaya razıyım. Yurtdışına ya da istediğin bir şehre. Daha fazla eziyet etmeyelim birbirimize." dedi çaresiz adam. Her söz acı bir tat bırakmıştı genzinde.

"Alçaksın!" dedi Peri birden ayağını hırçınca yere vurarak. Öfkeden titriyordu ıslak bedeni. "Ne duyarsızsın sen. Mazoşist herif! Narsistsin... Anlasana... Anlasana artık!" Dudaklarını büzerek derin derin solumaya başladı. Elleri yanlarında yumruk olmuştu. Eymen onun koyulmuş gözlerine ve hiddetinden kızarmış yanaklarına öfkeyle bakıyordu. "Seni dinlemiyorum Eymen Sancaktar. Ben de pes ettim kahrolası, neden anlamıyorsun? Görmüyor musun, bunu söylemek bile benim için ne kadar zor? Sana geliyorum işte. Yola geliyorum neden görmüyorsun?"

Eymen birden önünde bitti ve daha kız tepki vermeden omuzlarından tutarak sertçe kendine çekti. "Yapma... Yapma lanet olsun, yapma! Seni layıkıyla sevemem. Bu iş bittiğinde terk edeceğim. Seninle sevişsem, annene verdiğin söz yüzünden bir ömür benden nefret edeceksin, sonra bunu tutamadığın için en önemlisi kendinden nefret edeceksin." Gözlerinde tehlikeli bir parlama belirdi. "Senin yaralanmana dayanmam. Acımana, tükenmene artık dayanmam. Sen de bunu anla!"

O anda adam öfkeli olarak solusa da Peri masum gözlerini ona dikmiş, sevgiyle ve aşkla parlıyordu. Onu düşünüyordu ya gerisinin ne önemi vardı ki! Bin cefa verse üstüne umursamazdı. İlk defa Eymen'in gözleri ürkek ve korkak bakıyordu. Kırmaktan, kaybetmekten, yaralamaktan korkuyordu. Ve bunu sertliğinin, donukluğunun arkasına güçsüzce çırpınarak gizlemeye çalışıyordu. Sert yüzünde ki gamı, kederi, hırçınlığı artık görüyordu. Kocasının için bir sır olmaktan çoktan çıkmıştı, şeffaflaşıyordu. Sanki gözlerindeki perde kalkmış, yüreğindeki ağır yara kabuk bağlamıştı. Elle tutuluyordu ona olan sevgisinin varlığı, gözle görülüyordu muhtaçlığa sığınmış yaralı yanı. Duygularını, tepkilerini ve düşüncelerini ne ara okumaya başlamıştı bilmiyordu ama okuyordu işte, kocasının düşüncelerini artık açık bir kitap gibi okuyordu. Ufacık bir kıpırdanışla aradaki mesafeyi kapattı. Şimdi genç kızın göğüsleri, adamın sert göğsüne işkence aleti gibi yaslanıyor ve kız bunun farkında olduğu hâlde, cesurca aldırıyor. Lâkin adam aldığı her derin nefeste inleme noktasına gelerek kasılıyordu. Göğsü hızla kalkıp indikçe onun kabarmış göğüslerine sürtünüyor, bu da damarlarındaki akan kanın daha bir ateşlenerek coşmasına sebep oluyordu.

"Allah şahit ki..." dedi tok sesi kabarak. Yutkunarak karısının gözlerinin içine baktığında, "Seni istiyorum." diye itiraf etti. "Seni daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum Peri. Bu isteğim karşısında kendimden ve bunu hissettiğim için sana yapacaklarımdan korkuyorum. Bana bu konuda ilk defa sen diz çöktürüyorsun. Asıl yeminleri sen bozduyorsun. Herkese bir bakışla geçen sözüm, bir sana geçmedi. Bir sen de anlam kazanmadı çekicilik, baştan çıkarma... Hiçbir meziyetimle seni etkileyemedim, direncini kıramadım."

Sesi mi titriyordu? Peri başını hafifçe yukarı kaldırıp ayakuclarında yükseldi. *Yüreğim senin, tenim senin, ben seninim! Ben senim, der gibi bakıyordu gözlerine. Cesurdu. Cüretliydi. Damarına basıyordu duruşundaki üstünlüğü, hala kuvvetliydi.*

Adamın yüzü düşündüklerinden ve içinde yaşadığı çelişkiden alıak bullak olmuştu. Kız bozgun yemiş gözlerini, onun kırmaktan korkan bakışlarından ayırmadan, dudaklarını dudaklarına yaklaştı-

dı. Onun ufacık masum temasıyla, işte o vakit Eymen nefes almayı bıraktı ve sanki beyni uğuldayıp evren başına çökecekmiş gibi nefessiz kaldı. Bu çok fazlaydı...

"Sana bir öpücük borcum var." diye soluduğunda ferah nefesi adamın dudaklarında dondu. Peri gözlerini kapattığında, dudaklarını uzatıyordu ki genç adam ansızın kızı orada bırakarak bir adım geriledi. Peri sanki boşlukta asılı kalırmışçasına kaygıyla titredi. Buz tuttu yanan içi ve hızla açtığı gözleri şaşkınca inleştirdi.

Eymen kaşlarını hışımla çatı. Sert yüzü eski mermer gibi ifade-siz hâline bürünmüş, duygularını saklama yoluna koyulmuştu. Elini şakağına dokundurup sinirden titreyen parmağını başının ağrıyan bir noktasına bastırdı. Gözlerini içeride gezdirirken karısına bakmıyor-du.

"Eziyet etme bana. Yapma! Oynama... Ya da zorlama. Bırak peşimi. Bak ben de bıraktım, alıyorum, tüketiyor ama sabretmeyi kendime öğretiyorum. Neden kolay olanı zorlaştırıyorsun ki? Neden bana böyle seviyormuş gibi, benimle ilgileniyormuş gibi bakıyorsun?"

"Çünkü ilgileniyorum, çünkü sen de hâlâ ilgileniyorsun benimle ve peşimi hiç bırakmadın." dedi kız titrek sesiyle. Cesurdu.

"Peri..." dedi Eymen acımasızca bir yol çizerek. Yapmacık la-kaytlığının ardında köpüren öfkesinin ve zalim bakışlarının içine sak-lanan gerçekleri umursamaz gibi davranarak yok saydı. "Artık ilgilenmeni istediğimden pek emin değilim."

Peri, birden gamzeli çenesini vakurca havalandırdı. Yeşil gözleri deli deli ışıldarken yüzünde sanki yıldırım parlaması gibi bir ışık be-lirdi. Gurur mu? Şu anda o embesil duygu umurunda değildi. Gururu ondan değerli değildi. Gözleri önce kocasının iri ellerine kaymıştı, yumruk yaptığı ellerine. Sonra yukarıya tırmanırken bakışları, onun hızla aldığı keskin nefesleriyle daha da parlamış ve artık bir de ger-gin dudaklarına tatlı bir tebessüm oturmuştu. Onun kendiyle olan sa-vaşını izleyerek keyifle tebessüm etti, alayla değil! Kocasının yanına gelip önünde çekincesiz durdu.

"Demek artık benimle ilgilenmiyorsun..." Ellerini genç adamın şaşkın bakışlarının altında omuzlarına dokundurdu. Kuş gibi hafif

ağırlığını ona yaslayarak ayakta durmakta yükseldi. Yüzlerini bir öpüş mesafesine yaklaştırdı. "Demek vazgeçtin artık benden..." Soluklarını bilinçli olarak yüzüne üflledi.

Eymen, onun enfes kokusunu genzinde hissedince gözlerini kapamamak için kendini zorladı. Çenesi kasıldı ve dişleri sıkıştı. Ayartıyordu, kızıştırıyordu onu. Islak bedenleri birbirlerinin ısılarıyla harlanıp içlerindeki ateşlerinden sebep nemleri aralarından buhar olup yükseliyordu.

"Ama ben bunu artık istiyorum Eymen. Aramızdaki çekimi hissediyorum. Sen hissetmiyor musun artık? Bana bakarken yaşadığın duyguları hissediyorum. Tutkunu, arzunu, çok istenilmeyi... Bak buradayım. Tam karşında. Sadece elini uzatacaksın, ben tutmaya zaten razıyım. Hemen tutarım." Nazlı sesine karışmış titrek, ılık, tutuk nefesleri genç adamın yüzünü ve dudaklarını sıcacık bir meltem gibi okşayarak yaladı.

"Peri..." diye inleyen Eymen'in çaresizce kalınlaşan sesi. Konuşabildiğine hâlâ şaşırıyordu. Oysa dudaklarını, dudaklarına kapatmak ve nefessiz bırakana kadar delicesine, vahşicesine, ızdırıpla yiyip tükettiğine öpmek istiyordu.

"Peri saçmalama. Hem bunu niçin yaparsın?"

"Çünkü... Çünkü..." dedi kız derince bir nefes aldı. Sanki dudakları sırrını ifşa ederken acıyormuş gibi usulca fısıldarken gözleri bir an olsun çekilmedi sevdiğinin gözlerinden. "Çünkü... Seni seviyorum." dedi itirafının ağırlığıyla yutkunurken. Burukça gülümseyerek devam etti. "Aptalsın. Anlamadın, görmedin, sana olan hislerimi fark edemedin." Nefes nefese fısıldadı. Ne zordu bu iki kelime onun için. İtiraf etmek utanç verici değil, zordu. "Seni sevmeme izin verdin Eymen Sancaktar, çok sevidin."

Ve sonunda söyleyerek rahatlamıştı.

Ancak adam afallayan yüzüyle, sersemlemiş bakışlarıyla, sanki bir denizin içinde dipleri çekiliyormuşçasına nefesini tuttu. Gözlerini irileştirerek baktı. İnanamıyormuş gibi, bir hayali yaşıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapadı. Bu itirafı ona diz çöktürecek kadar ağırdı. O kadar sıkı ki gözlerini, gür kırpikleri kıvrılarak göz kapaklarının arasına sıkıştı ve neredeyse yok oldu.

Eymen biraz gerileyerek sert bir kaş çatışla kükrer gibi atıldı lafa, "Sevmiyorsun!" dedi kararlılıkla. Kendinden ne kadar emindi bunu söylerken, Sanki *sevme beni*, der gibi haykırıyordu çaresizliğini. *Acıtırım, kunatırım, yok ederim der* gibi bükülmüştü duruşu.

Konuşa tesiri yok, sussa gönül razı değildi. Ve her şeye rağmen, vahşi gözlerindeki sabitlik, kırgın sesindeki eğretiliği kapatamamıştı.

Peri onun koyulmuş gözlerindeki karmaşaya rağmen, ayağını yere sinirle vurduğunda, bir toz bulutu yükseldi havaya. Ellerini yumruk yaparak sarstı hırınca. "Hayır... Seviyorum!" İnatçı çocuk tınısı, ufacık kulübenin içinde tiz bir ok gibi ses çıkararak cınladı ve genç adamın kulağına çarpıp bükülerek yüreğine süzüldü. Hedefini, on ikiden vurdu. Tekrar yaklaştı kocasına, tekrar kararlı bir tonda vurgulayarak söylemekten çekinmedi.

"Seni seviyorum Eymen Sancaktar. Bunu kabul et ya da etme, seni seviyorum. Seni her hücremle, damarlarımda dolanan çılgın kanım aktığındaki coşkuyla seviyorum. Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum. Sevdamın çöllerinde Mecnun olup aylıkların en büyük hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi. Ferhat olup Şirine kavuşmak için dağları delemem, Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam. Pir Sultan olup asılamam da. Sadece severim, Peri gibi. İzin ver, bizim sonumuz, Züleyha ile Yusuf gibi mutlu sonla bitsin. Bırak, seveyim seni, hak ettiğin kadar çok seveyim."

"Hak etmiyorum ben böyle sevilmeyi." dedi adam hüsrarla. Peri onun bakışlarından, kendiyle mücadelesini ve onu kırmak için verdiği savaşını görüyordu.

"Alamadım kalbindeki yerimi biliyorum. Ben bile anlayamadan gizlice sızmaya başladım oraya. Belki bir yer bulurum diye düşündüm hep. Her gün umut ettim. Belki de..." Sustu. Başını salladı dalgınca. "Oysa çalamadım kalbini ne yaparsam yapayım, Eymen Sancaktar ulaşılmazlığı. Aşılmaz ketlerin var, yıkılmaz duvarların. Sarsılmaz kapıların var yüzüne vuran. Ben çaresizliğimle kapıldım sana çocuk gibi, ilerisini düşünmeden, ummadan. Yaprak yaprak dökülürken bile çisil çisil yüreğime yağan umutlarıma sarıldım. Çocukça dansıldığında bile, sen fark etmeden kınıldığımda bile senden gide-medim. Ayağıma bağlandı sevgin bir pranga gibi vazgeçtim senden,

diyemedim. Boğazıma dökülen ilmeklerim var benim, düğüm düğüm olmuş yüreğimi sana çözülmemesine bağladığım..." Yutkundu. "Biliyorum. Katılaştığını gördüğüm hâlde, zorladım seni. Sen farklı şeyler istedin, ben çok farklı. Birimiz ten, diğerimiz sevdâ peşinde koştuk. Birimiz masal, birimiz gerçek derdine düştük sonra tökezleyip yorulduk. Düştüğümüzde aynı yerimiz acıdı. Aynı acıyı hissettik, aynı ağırlıkla yaralandık. Düşünceler farklı olsa bile, aynı yerden yaralar aldık. Tek bir nesneden yaratıldık Eymen. Topraktan... Aynı gayrı neden olalım?"

"Olmalıyız!"

"Neden Eymen? Sen bana neden yasaksın? Yasaklıydın bunu biliyorum ama yine de bilerek isteyerek bu maceraya atılıyorum. Neden şimdi uzak durayım? Bak uzandım sana, niye ellerimi tutmuyorsun?"

Uzattığı elleri boş kalırken burukça gülümsedi kız, adam yutkundu. Kabullenmiş hâli sarsıcıydı. Kocasına ürkekçe bakan güzel gözleri koyulmuştu iyice. Elleri yanına salınıp yumruk olurken bile, tüketmedi umudunu.

"Ashında eğdirmem başımı bilirsin, düşünmeksizin... Ama seninle ne zaman göz göze gelsem, yerle bir oluyor gururum. O çok değer verdiğim, yere göğe sığmayan, yüreğimi acıtan yeminlerim yok oluyor. Tek bir bakışınla, içimde yıkılmaz sandığımı ne varsa, yerle yeksa oluyor. Bir umut işte! Sadece ufacak, cılız bir umuda kapıldım. Özür dilerim, âşık olurken senden izin istemeyi unutmuşum ama yine de seni sevdiğime pişman değilim." dedi dolu dolu olmuş, ağlamaya yüz tutmuş sesiyle. Gücenmiş gözlerini koparıırken onun koyu kahvelerinden, içi acıyordu. Sesi de ağlayamadığından olsa gerek boğulur gibi geriden kaskatı geliyordu. İçti rahatlamıştı ama yüreği yaranmıştı. Sanki karnında bir kara delik, yutuyordu tüm sevincini, neşesini ve hayatını.

"Konuşsana... Bir şey desene!" dedi adam sustukça isyanla. Eymen konuşmadı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, istemesen de. Korkak... Korkaksın işte!"

"Sus, lanet olasıca sus!"

"Neden korkuyorsun bu kadar? Lanet olsun, kaybedecek olan benken sen neden korkuyorsun sevilmekten?"

"Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Sevemezsin!" dedi adam ne-redeyse sonunda fısıltı gibi emrederek. Ve acı bir şekilde tekrarladı. "Sevmemelisin. Beni sevemezsin." Hazin bir sancı içinde kıvrılarak katice buyurdu. "Sevme!"

"Çok geç... Sevdim," dedi kız burukça gülümseyerek.

Peri'nin gözleri cam bilyeler gibi parlıyor, görüş alanını bir sis bulutu kaplıyordu. Oysa yüreği yorgundu artık ve bu zalim heyecanın kollarında nefesi tıkanıyordu.

"Seni sevmek istiyorum Eymen. Ve bunu yaparken sana sormuyorum keza ben seni artık ölümüne seviyorum. Dönüşü yok... Öyle sevmek demeyle vazgeçmiyor kalp. Bak, ben vazgeçemiyorum. Denedim kahrolası adam, çok denedim senden kopmayı ama olmadı. Ben sevmiyorum ki sen kendin sevdiriyorsun, kopamıyorum."

Peri bir adım attı ve genç adamın yanında yumruk olan elini avucunun içine aldı. Kıvrık kirpiklerine takılmış irice gözyaşları, titreyerek yanağına damlarken kocasının elini yukarı kaldırdı. Titreyen buz gibi olmuş, ufacak parmaklarıyla okşayarak öptü. Teninin kokusunu içine çekti. Eymen, onun kuş tüyü gibi dudaklarını teninde hissedince ürperen bedeni tuhaf bir acıyla titredti. O sırada Peri, Eymen'in elini hiç zorlanmadan açtı. Avucunun içine yanağını bastırdı. Gözyaşları yanağından süzülüp genç adamın eline damlıyordu. Ve nefesi kesilen Eymen daha fazla dayanamayarak iki eliyle karısının ıslak yanaklarını avucunun içine aldı. Sertçe alnını alnına dayadı.

"Peri... Aldığım son nefes olsan, tükenmeyesin diye solumam seni. Bu saatten sonra, tüketemem seni. Yakamam canını!"

Peri, kocasının söylediği yürek yaralayan sarsıcı sözlerle, ıslık sesi çıkaran bir nefes koyuverdi havaya. Yüreği hiç böyle acımamış ve aynı anda hiç böyle keyifle şahlanmamıştı. Kocasının bileklerinden sıkıca tuttu. Eymen yanaklarını ezercesine okşadıkça o da kocasının bileğini sıkı. İçindeki çığlıklarını saklamaktan vazgeçerek titreş sesiyle usulca fısıldadı.

"Karanlık bir ormanın içinde ufacak bir kırlangıç gibiydim senden önce. Eğilmiş dalların, bükülmüş ovaların üzerinden uçtum.

Sahipsiz oldum, sahip olunmamak için kimseye eğilmedim. Şimdi kendime bir cennet buldum. Artık karanlıktan korkmuyorum eskisi kadar. Yalnızlaşmayacağımı biliyorum. Yaralanırsam biliyorum ki sarılacak yüreğim, korkup hızlandığında korunaklı bir sinem olacak... Ve sen şimdi bunları benden almak mı istiyorsun? Eymen, ben sahipsizliğin içinde, sahip olunmayı öğrendim. Sevmenin zor, kavuşmanın imkânsız, âşık olmanın emsalsiz güzelliğini keşfettim. Alma benden aşkıma, alma sahip olduğum tek hazinem, yasaklama sevdiğimi!"

"Seni harcayamam, bunu sana yapamam, artık olmaz. Ben lanetliyim, sevecem. Benim sevgimi acııyor, insanı canından ediyor."

Onun inandığı bu saçma düşünceyle, Peri'nin dudaklarından acı bir hıçkırık koptu. Kendini nasıl da böyle yaralamaya mecbur bırakıyordu? Oysa olanlar onun iradesi altında gelişmemiştir ki. Bir el verse, iyi ederdi yaralarını, üfler acısını dindirir, soluklarına destek olur rahatlamasını sağlardı. Yanağını eline iyice yaslayarak dudaklarını genç adamın avucuna dokundurarak defalarca öptü.

"Sevme o zaman!" dedi ağlamaklı sesiyle. "Benim sevgim ikimize de yeter. Seni zorlamıyorum. Benden hoşlandığını biliyorum, arzuladığını, istediğini... Bana bu kadarı da yeter. Boşanmak mı istiyorsun?" dedi dudaklarını birbirine bastırarak iç geçirdi. Söyleyeceği en zor kelimenin telaffuzunu düşündü. Ne tarafa çekerse çeksin, canı yandı ve zorlandığı zalim kelimeler dilinden, derin boşluklar bırakarak döküldü. "Tamam. Ne zaman istersen o zaman bitecek. Bitene kadar, beni sevmiş gibi yapamaz mısın?"

Zaten senden sonra bir nefes değmeyecek tenime, başka gözleri haram kılacağım gözlerime. Başka aşklar mabedime yasak olacak. Sadece sen ve senden kalanlar... Bitse bile, sen yüreğimde ve bedenimde bitmeyen olacaksın, diyemedi. Annesine tek bir erkeğe, sevdiği erkeğe kendisini saklayacağına söz vermişti. Tek bir erkeği sevmişti. Şimdi, o erkeğin olmayı istiyordu. Bitecekse onun olduğunu bilerek bitmesini istiyordu.

"Canın yanacak bahar bakışlım. Kanayacaksın, ağlayacaksın, kahrolacağız..."

"Razıyım... Eşsiz aşkın yanında lafı olmaz."

"Perim... Bir gün bitecek, yarım kalacaksın!"

"Bu günler ebedi olacak. Bitse de bitmeyen olacaksın. Bu yürek zaten senden başkası için atmayacak. Bu kadarı da yeter..."

Eymen dudaklarını genç kazın alına dokundurdu. Kocaman adam, titriyordu. Sonra dudaklarını biraz daha aşağıya indirip ıslak göz çukurlarını teselli eder gibi okşayarak dolaştı. Dudaklarında onun gözyaşının tuzlu tadını duyumsadı, yüreğinde aşkın mucize sıcaklığını.

"Ben de özledim seni... Kızma ama!" dedi usulca. Gözleri şimdi söylediğinin suçluluğuyla koyulmuş olsa da bunu çok iyi saklıyordu Eymen. "Hep karşı koyup tutkunun gerçekliğine, başımı alıp gittiğinde sadece verecek bir şey olmadığını bildiğimdendi kıncı sözlerim. Amacım acıtmak değildi bahar gözlerindeki sevgiyi. Ben de bulacağın tek şey, ziyan sevdalar hüznü gözlüm. Ben âşık oldum bir kere... Ve öldü aşk, benim yüzümden. Senin bilmediğin şeyler var, sorma, anlatamam. Bunu başında söyledim. Ben kayıp sevdaların, sonsuz acıların içinde yitirdim o duyguların güzelliğini. Sadece söylediklerinin acısından, çaresizliğimden sana sitemlerim. Sadece bundan." dedi ve sustu.

Tenini karısının tazecik tenine sürterek biraz daha aşağı indirdi. Dudaklarını, bal tadındaki, tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarına bastırdı.

Peri tınaklarını vahşi bir kedi gibi adamın tenine geçirirken "Senden gelen her şey kabulüm, sadece sev beni... Kuru kuru sev, o kadarı da yeter." diye fısıldadı. Sevdiği adamın dudağına vuran ateş gibi soluklarıyla nefes nefese kalakaldı. Hıçkırıyor ve cesur hareketlerinden dolayı titriyordu.

Peri'nin dudakları titriyordu. Örkekti, biçareydi, çaresizce âşıktı. Elleri hâlâ kocasının yanaklarındaydı. Bedeni, parmak uçlarından, ayak parmağına kadar üşümüş gibi, buz kesmişti. Sanki ufakık iğneler tenine batıyordu. Utanıyor, yine de cesur oluyordu. Sonucunda hiçbir şey elde etmese bile Peri, sevdiği adamın kollarında geçireceği tek bir gece... Tek bir gece, tüm yaşamını zenginleştirecekti. Yaşamadığı, bundan sonra da yaşayamayacağı benzeri imkânsız bir mutluluğu tattıracaktı. Belki de hiçbir zaman onun gerçek anlamda

karısı olamayacaktı. Belki de yalnızca birkaç gecelik kadını olacak, sonra unutulacaktı. Lâkin tüm diğer kadınlarına verdiği en zengin armağanlardan daha da değerli bir şeye, dünyanın en güzel anısına sahip olacaktı. Eymen Sancaktar, onun ilki olacaktı ve sonu! Ölene kadar Peri Sancaktar olacak, kalbinde yer bulacaktı.

"Seni hak etmediğini biliyorsun." dedi Eymen burnunu karısının ıslak burnuna sürerken. "Seni benden daha iyi biri hak ediyor ama bu düşünce bile delirtiyor beni! Sana, benden başkasının dokunması, bakması, sokulması mahvediyor beni. Bunu düşününce, senin canını yakmak istiyorum. Aklıma geldiği an, dünyayı ateşe vermek istiyorum. Biteceğini bilsek de seninle geçireceğimiz bu eşsiz zamanlarda sana layık olmaya çalışacağım." dediğinde ikisinin de gözleri kapanmıştı.

"Gerçekten kocam olacaksın..." dedi Peri içten bir sesle fısılda-yarak.

"Sana layık olacağım..." dedi Eymen boyun eğen bir tonda.

"Zaafımsın..."

Zaafımsın, derken içinden engel olamadı kendine. Birine ait olmak buydu. Sonra ellerini genç kızın beline doladı. Dudaklarını dudaklarıyla hapsetti. Hafifçe sakalı çıkmıştı. Az önce yüzünde gördüğü kaygılı hatların çizgilerini, naif dokunuşları silip götür-müştü. Kolunun ağırlığını bedeninde duyumsarken içini bir güven duygusunun sardığını hissetti. Kocasının sıcak bedeninin kokusunu duyumsuyordu. Dudakları onu karşılarırken kocasını sevindirdiğinin farkındaydı. Ve yine çok iyi biliyordu ki kocası ona bütün acı şeyleri bir anda unutturabilirdi. Zaafını içinde sindirerek hafifçe kımıldandı. Uzaklaşmak istemedi ondan. Büyülenmiş gibiydi. Göğüslerindeki elin ağır ağır hareket ettiğini duyumsadı. Severecek okşayarak nazikçe dokunuyordu.

Eymen, genç kızın titreyen bedenini hafifçe kendine çekti. Öyle, usul susul değildi öpüşleri. Sanki ayların özlemi değil de yılların özlemi varmış gibi tutku içeriyordu dokunuşları. Gözyaşlarının tadının karıştığı ıslak öpücükleriyle, genç kızın dudaklarını aralamaya çalış-tı. Bal tadındaki diline ihtiyacı vardı. Peri bu istilacı hazzı daha fazla dayanamadı. Ruhu sarsılarak dudaklarını araladı. Kocasının dili, ı-

lak ağzının kuytularına istisnai bir bütünlükle dalarak tüm hünerleri-ni kullanarak baştan çıkarmaya başladı. Peri, düşmemek için ellerini kocasının geniş omuzlarına dayadı.

Eymen kollarını beline sararak onu şömineye yaklaştırdı. İri el-lerini açarak sırtında dolaştırırken onu yatıştırmaya çalıştı. Ellerinin altındaki kız titriyor, ürkekçe şehvetini karşılıyordu. Ne güzel bir duyguydu bu! Peri ona kaygısız bir tutumla karşılık veriyordu. Aylar sonra ilk defa, onu kendi isteğiyle doyastıya öpüyordu. Lâkin yine de tadına doyamıyordu. Elleri yavaşça kalçalarına kaydı ve yumuşacık hatların kıvrımlarını avuçlayarak kızı acıtastıya sertleşen kasıklarına bastırı. Peri, onun sertliğini kasıklarının üzerinde hissedince bacak-larındaki derman çekilmeye, kalbi ürkererek hızlanmaya başladı. Fark etmeden tuhaf bir ihtiyaçla kocasının sertliğine yaslandı. Utanıyordu ama merak da ediyordu. Eymen dudaklarından kaçan homurtularıyla, elini omzuna koydu. Yaramaz parmaklarını, hırkasına taktı. Usul-ca dudaklarını geriye çekti.

Az sonra Peri yere oturduğunda, kocası bir hayali yaşar gibi, tam karşısında şaşkınca duruyordu. Hâlâ inanamıyordu konuştuklarına ve bu anların bir hayal olmasından çok korkuyordu. Şöminenin ateşi-nin kızılımsı rengi esmer teninde efsun yüklü ışıklar gibi parlıyordu. O her şeye kafa tutan adam nereye gitmişti, nerede kalmıştı cesareti?

Az önceki cüretine sırt dönen masum kız, ürkekledi. Biraz bak-tıktan sonra kocasına, gözlerini ondan kaçırdı. Yapmak başka, bakmak bambaşka cesaret gerektiriyordu, utandı.

Bunu anlayan Eymen elini genç kızın yanağına koyduğunda, avucunda kızın sıcak olmuş yanağı şekil aldı. Peri, elini yanağına bastırı. Hazla gözlerini yumdu. Parmaklarının dokunuşunu yanağı-na kazıdı. Sanki gece karası ipek saçlarına, ateşten, altından damla-lar yağıyordu. Peri gözlerini usulca açtığında, yeşil gözlerinin içinde ateş tuhaf bir huzmayla oynuyor, gözlerini arzuyla parlatıyordu. Güllümsedi. Yanağındaki derin gamzesi belirince Eymen yutkundu.

"Çok güzelsin, bahar bakışım, cennet kokulumsun. Tıpkı cen-netten düşürülmüş bir Huri gibi eşsizsin." diye iltifat değil, gerçeği fısıldadı Eymen. Dudaklarını karısının yanağındaki gamzesine do-kundurdu ve sonra inleyerek gözlerini kapadı. "Kendime engel ol-

malıym. Bunu... Yapamazsın! Sana yapmamalıym. Seni hiçbir şekilde incitmek istemiyordum. Evli kalsaydım, incitirdim. Ben bunu hep yapıyorum. İstemesem de sevdiklerime acı çektiyorum. Bencelim, zalimim hatta bazen kör kötük öfkeli. Kızınca gözüm kimseyi görmez, kırılınca canını yakarım, kanadığım kadar kanatırım. Sana kıyamam ben, kıyamam."

Ettiği itirafların farkında değildi adam ama Peri onu sevdiğini dolaylı yollardan söylemesinin bile, ayan açığa bilinceydi. Ve bu düşünceye tutunarak daha da cesurlaştı. Ellerini kocasının göğsüne kaydırды.

"Ama biz evliyiz ve sen şu anda benim kocamsın, ben de senin karın. Kadınlik haklarımı kocamdan talep ediyorum. Bu yanlış mı?" dedi biraz şakalaşarak arsız yüzü kızarkırken. Eymen seslenmedi. "Emredersin desene Eymen!" dedi buruk bir sesle.

Onun, hâlâ kendisini düşünerek tereddüt etmesi zaten zor olan işi, daha da zorlaştırıyordu. Titreyen parmaklarını kocasının göğsüne dayadı. Usulca, gömleğinin düğmelerine gitti. Parmakları titreyince o ufak nesneleri kavramakta hayli zorlanıyordu. Bir tanesini açtı. Eymen yutkundu. Peri'nin bakışları kocasının gerilen boynuna kaydı. Âdemelması o kadar yavaş hareket ediyordu ki onun nefes almadığını düşünmesine sebep oluyordu. Sonra bir tanesini daha açtı. Pıt! Yanakları iyice kızarmaya başlamış, her düğmenin açılmasıyla, nefesleri ona göre şekil almıştı.

Eymen daha fazla dayanamadı. "Evet..." dedi boğuk bir sesle kabullenerek "Kesinlikle. Biz evliyiz ve sen benim karımsın! Bir tek benim..." Sesinde gurur ve sahip olmanın hazzı vardı.

"Seninim." dedi Peri kabullenerek, "Benimsin." dedi adam yine gurur duyarak. *Hep öyle kalacağım.*

Peri durdu ve ellerini kalın kollarına koydu. Parmaklarının altında, kaslarının şişkin yapısını hissediyordu. Öte yandan Eymen kollarının altında onun kasılan narin bedenini hissediyordu. Ve yatıştırmak için, kızın belindeki elini usulca hareket ettirdi. Titreyen dokunuşuyla, onun bedenini yakarak geriye doğru hareket ettirdi. Tekrar aşağıya indi eli ve bacaklarının üzerine sıvanmış elbisesinin

altından, usulca içeri girdi. Karısının kadifemsi tenini hissettiği anda, parmaklarının ucunda bir karıncalanma oldu ve dudaklarından boğuk bir haykırış yükseldi.

"Sana dokunamadığım an, canım acıyor. Öyle ki kendimi kaybediyorum."

Ancak Peri anlayamadı söylediği şeyin manasındaki derinliği.

"Neden ki?"

Öylesine masum bir tonda sormuştu ki bunu, Eymen'in gergin dudakları gülme isteğiyle hafifçe kıpırdandı. Ancak gülemedi. Anlaşılmaz bir dudak bükümü belirdi.

"Seni beklemek çok zor ve ben bu raddeden sonra, bunu bir daha yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ben de insanım ve azap çeken canım var. Benim aklımı karıştırdın hep. Ne sevdiğin belliydi ne sevmediğin... Ama şimdi benimsin."

Ani bir seçimle, kızın dudaklarına kapandı. Peri, hazla gözlerini kapattı. Kocasıyla kendi arasında ezilmişti elleri. Ateş gibi yanan dudaklarını tıpkı onun gibi hareket ettirmeye çalıştı, acemi hareketlerini bertaraf ederek çok çabuk kavrayan bir öğrenci gibi hemen arzusuna uyum sağladı. Onun ferah nefesini ağzının içinde duyumsuyor, özlediği tadını doyasya, hem de karşılık vererek özümseyordu.

Eymen'in karşılık aldığı ıslak öpücüklerle, kan basıncı artmıştı. Dermansız bir hummaya yakalanmış gibi bedeni sarsılırken kalbi şiddetli bir ritimle spazm nöbetine giriyormuş gibi, nabız kulaklarında kuvvetle atmaya başlamıştı. Nefeslerini titrek aldığından, oksijen ihtiyacıyla ciğerleri yanıp tutuşuyordu. Lâkin ne yaparsa yapsın dudaklarından kendini ayıramıyordu. Onun tadı ne güzel bir tat, onun teni ne eşsiz bir vuslattı. Parmakları okşayarak tenini, düz göbeğini ve biraz daha yukarıyı arşınladı. Sonra usulcacık göğsünün tatlı kıvrımlarının pürüzlü noktalarında duraksadı. Peri nefes almak için dudaklarını geriye çektiğinde, titrek ve nefes nefese kalmış sesinin arasından ürkekçe fısıldadı.

"Ko-korkuyorum."

Eymen onun neden bahsettiğini anlamıştı. Sanki annesi tarafından tatlı bir uykuya yatırılmış ve derin bir uykudan, dehşetli korkuların silsilesinde uyandırılmış gibiydi ikisi de.

"Galiba..." dedi usulca soluklanmaya çalışarak adam. "Bu sefer yalnız değilsin."

Peri düzenlemeye çalıştığı nefesinin arasından şaşkınca ona bakarken "Ben bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum." dedi çocuk ürkekliğine bürünmüş sesiyle.

Eymen de cidden hâlâ inanamıyordu. Peri ona izin veriyordu hatıta bununla beraber karşılık veriyordu. İmkânsız yaşar gibiydi minidanaşı. "Eşsizsin, mucize gibi!" Genç kıızı hâlâ serbest bırakmamıştı.

"Rüya gibi... Seninle olmak cennet gibi!" diye onayladı Peri. "Umarım bir odunluk yapıp kâbusa çevirmezsin."

"Sanırım sen bunu benden önce yaptın." Eymen'in elleri genç kızın elbisesine kaydı. Bakışlarını ellerine çevirdi. Usulca elbisesini göğüslerinin üzerinden aşağıya indirdi. "Çok güzel duruyorlar," dedi fısıltı gibi. Nefes alamıyordu. "Hep düşlediğim gibi." Karısının yanakları kızınca haylazca göz kırparak "Gri!" diye şakalaşarak onu rahatlatmaya çalıştı. Peri kaşlarını çatığında, Eymen karısının masum hâline gülünse. Peri sutyenine baktığında, dudaklarının kıvrımını mahcupça dişledi. Eymen'in elleri elbisesinin etek kısmına gitti. Usulca kavrarak "Kollarını kaldır!" diye öyle tatlı buyurdu ki Peri ikiletmedi.

Nefes alamıyordu. Bir çocuk gibi kollarını kaldırdı. Eymen elbiseyi başından aşarak yanına koydu. Sonra uzanıp kıızı kendine çekti. Şimdi karşısında sadece iç çamaşırıyla, ateşin başında ve akşama yüz tutmuş kulübenin loş ortamında ürkek ve iç gıcıklayıcı bir biçimde onun için duruyordu.

Ateş vurduka gözleri parlıyor, teni pürüzsüz bir mermer gibi bronzca ışıldıyordu. Eymen gözlerini bir an ondan çekmeden, usulca kalktı. Bir adım gerileyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Peri yutkunarak onun düğmelerine bakarken kocasının yakıcı gözlerinin üzerinde gezdiğini anlayıp kollarını göğsüne şardı.

Eymen "Çık, çık, çık!" yaparak bu hareketini onaylamadığını belirtti. Peri narin omzunu çocuksu bir dürtüyle utanarak sarstı. Eymen de çok sürmeden üzerini çıkarmış ve sadece iç çamaşırıyla kalmıştı. Peri bakışlarını ona çevirdiğinde, Eymen onu korkutmamak için, usulca yanına yaklaştı. Örkütmeden uzandı.

Peri ürkek bakışlarını kocasının üzerinde tutamıyor, çekinerek dudaklarını kanatacak gibi dişleyerek duraltıyordu. Utanıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında biçare kalıp bu şekilde arzulu bir biçimde süzülmemişti. Karnında bir ürperti vardı sanki içinde uçaklar havalanıyordu. Bir insanın damarları bu denli hızlı yanar mıydı? Damarlarındaki kan fokurdayarak kaynıyordu. Lanet olsun, öylesine eşsiz, öylesine yakışıklı ve ulaşılmaz duruyordu ki bunu bilmek canını acıttı.

"Peri bana bak." dedi adam ellerini karısının saçlarına daldırıp gözleri ondan başka her yere bakan güzel yüzünü kendine çevirerek. "Sadece bana bak! Gözlerini bir an olsun ayırma. Güzel gözlerini gözlerimde istiyorum."

"Yapamam!" diye utanarak fısıldadı Peri. Ona bakmaya hayâ ediyordu. "Buna alışmam lazım, utaniyorum." Yanakları vakarla yanıyordu.

Kocasını kızarmış yanaklarına ufak bir buse koyarak "Peki..." diye anlayışla karşılıdı. Hiç istemese de, onun kararına uydu.

Peri, elini genç adamın göğsüne koyduğunda, usulca hareket ettirerek parmaklarını kaslı göğsündeki, yumuşak tüylerin içine gömdü. Bakışları parmaklarını büyük bir merakla izliyordu. Bu hissi sevmeye başladı. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Eymen başını kaldırmış, dişlerini sıkarak çenesini kilitlemişti. Garipti. Sanki titriyordu. Peri ellerinin onun üzerindeki etkisini fark edince dudaklarını birbirine bastırarak bir âmânın keşfi gibi, haylaz bir çocuğun merakıyla ellerini omuzlarına ve tekrar göğsüne kaydırarak okşadı. Eymen titreyerek inleyince elini biraz daha aşağıya indirdi ve parmakları pürüzlü ince bir deri tabasına takıldı. Bu yara izini defalarca görmüştü ama parmaklarının altında ilk defa hissediyordu. Ecem onun hapisteyken olduğunu söylemişti. Yani orada yaralandığını söylediğinde, bunun oradan kalma olduğunu tahmin etmişti. Masum bir dürtüyle başını eğdi ve kocası kapalı gözleriyle daha ne olduğunu anlayamadan, dudaklarını göğsünün hemen altındaki yarasının üzerine bastırdı. Onun ufacık, masum dokunuşuyla, adamın bedeni anestezi olmuş hasta gibi ansızın kaskatı kesildi.

Birden gerilerek genç kıızı omuzlarından kavrıdı. Apansız bir

ikle, altına alarak kabaca hapsetti. Peri irice açılmış gözleriyle önce bakarken o, canı acıyor gibi boğazını temizledi.

"Bunu... Bir daha... Yapma!" Dişlerinin arasından tısladığı ırlayan boğuk sesi acıydı. Sanki nefes alamıyordu.

Peri onun söyleyişiyle yutkundu. Dokunmasını, öpmesini istiyor muydu? Kalbine hazin bir acı saplandı. Kulaklarında sanki mşekler çakıyor, yüreğinin yarılmasını, gök gürültüsü gibi benliğinde duyumsuyordu. Gözleri bu anın içinde bile kırgınca süzülerek iolmaya başladığında, gül yüzü birden asıldı. Eymen bunu fark ederek başını salladı.

"Dokunma." dedi tekrar.

Peri işte o vakit elini kocasının teninden kuvvetlice çekip yumruk yaptı. Nefes alışverişleri bile, artık yorgun yorgun kesiliyordu.

"Ö... özür dilerim." dedi sesi hemen çatallaşmış ve ağlamaklı çıkmıştı. "İ... istemiyorsan, yapmam. Dokunmam sana."

Onun yanlış anlamasıyla Eymen, ağzının içinde okkalsı bir küfür savurdu karanlığa. Peri bu sefer daha da tuhaf bir hüsrarla sarsıldığında, Eymen kızın yumruk olmuş elini yakalayıp başparmağıyla okşayarak açtı.

"Sen bana dokunduğunda..." dedi ve gerisini Peri teninde hissetti. Papatya gibi açılan elinin altında kasılan, hızla ve delici bir kuvvetle atan kalbini hissetti. Hırçın bir şahinin kanat çırpması gibi kuvvetli ve ürkek bir kobranın kendini koruma dürtüsüyle sokarak zehirlemesi kadar karmaşıktı. Elini, sanki deprem gibi yerinden sarıyordu. Bunu sadece dokunarak mı yapıyordu? Ona dokunarak heyecanlandırıyordu. Nasıl bir hızla atıyordu öyle. Sanki derisini yırtıp dışarı çıkmaya çalışıyordu yüreği. Şaşkınlaşan gözlerini elinden yukarı kaydırırken kirpikleri titriyordu. Kocasının koyulmuş arzu dolu gözlerinin içinde öyle bir ateş yanıyordu ki kız baktığı her an harlanmış bir ateşe düşmüş gibi cayır cayır yanıyordu.

Eymen yaralı bir aslan gibi hınıldayarak hızlı hızlı soluklar alıyordu.

"Sen, bana dokunduğunda, ben heyecandan ölüyorum melekim. Her bilinçsizce dokunuşun, beni delirtiyor. Ve sen bunu öyle bir masumlukla yapıyorsun ki ne yaptığının farkında dahi değilsin."

"Ama ben de dokunmak istiyorum. Senin bana dokunduğun gibi tenini keşfetmek istiyorum." dedi cesurca. Fakat dudakları masum bir çocuk gibi bükülmüş ve kurumuştı.

Eymen başını aşağıya eğdi. Alnını, altına yasladı. "Sen bana dokunursan, ben ölüyorum. Buraya kadar gelmişken ölüme bile rest çekiyorum. Biraz daha dokunma güzelim!" diye tatlılıkla buyurdu.

Kızın şaşkınlığına aldırmaaksızın, dudaklarını dudaklarına kapadı. Canını acıtacak bir hoyratlıkla, sanki daha çok hissetmek ister gibi aylardır ona eziyet çektiği için ceza verir gibi vahşice öptü. Sonra biraz sakinleşmiş olarak dudaklarını çenesine kaydırıldı. Bu sefer karsını usulca minderlerin üzerine yatırdı. Dudaklarını, kulağının hemen arkasında kabarmış ve hızla atan bir damarı bularak üzerine bastırdı. Usul usul öpererek sakinleştirdi karısının nabız atışlarını. Ve biraz daha aşağılara inerek boynunda, hızla kabarak atan şah damarında gezdirdi ateş gibi dudaklarını. Al gerdanını arşınlayıp göğüslerine doğru indi. Cennet ovasına geldiğinde, burnunu oraya gömüp kokusunu derin derin içine soludu. Sanki esrarengiz bir kokuyu keşfeder gibi ya da dünyadaki oksijeni sadece buradanmış gibi, durmaksızın içine çekti kokusunu.

Kısa bir zaman sonra onun ıslak öpücükleriyle Peri titredi. Dudaklarının dokunduğu yerler yanıyor, bıraktığı yerler donuyordu. Penin yaşadığı duyguların şaşkınlığından, başı geriye düşmüş, gözleri çoktan hazla kapanmıştı.

Ellerini kocasının kısa kesim saçlarının içine gömdü. Eymen'in dudakları daha da aşağılara indikçe dudaklarını birbirine bastırıp tuhafça kıpırdanıyordu. Eymen elini arkasına kaydırıldı. Hafifçe karsının kolunu dürttü ve belini kaldırmasını sessizce emretti. Peri bedenini öne çekerek ona yardımcı oldu. Eymen sutyeninin klipsini parmaklarının arasına sıkıştırıp seri bir kıvraklıkla açtı.

Az sonra ikisi de üzerlerinde hiçbir şey kalmayarak yan yana uzanıyorlardı. Kollarını bedenine dolamış Peri utangaç bakışlarını kocasının mermer gibi pürüzsüz kasların çevrelediği bedeninin üzerinde gezdirdiğinde ve biraz aşağılara bakma gafleti gösterdiğinde, korkuyla yutkundu. Onun eşsiz heyecanını gördüğünde, gözleri korkuyla irileşti. Lanet olsun, çok iriydi! Derin derin solurken bir ço-

cuk gibi derhal ellerini gözlerine kapattı. Bu hâliyle öyle tatlıydı ki Eymen'in gırtlığından yükselen alçak bir homurtuyla kıkırdaması, kızı daha da kızdırdı. Sersem bir hareketle başını yana çevirdi. Gücenerek "Gülme!" dedi küs bir kızgınlıkla kocasına.

"Gülmüyorum." dedi adam göğsünden tatlı bir hırıltı daha yükselirken. "Peri bana hak. Biliyor musun bu hâlin egomu hoplattı. Perim... Şimdi bana bak!" Tatlılıkla emretti coşkulu sesi.

"Bakmasam... Sen çıplaksın! Egon daha fazla hoplamasın, düşer falan, maazallah, yazık olur!"

Eymen yan yatarak dirseğine dayandı. Gözlerini bir süre kızın narin bedeninin tüm kıvrımlarında ve eşsiz çıkıntılarında, onu kızartmasına bir açıklık gezdirdi. "Sen de öyle pek giyinik değilsin hani!" Muzıca sataştı. Peri titreyerek başını yana çevirdi. Bedeni kızarmaya ve yanmaya başladı. Artık beyaz değil, pembe bir tene sahipti. Öyle utanç verici bir dürtü yer ediniyordu ki yüreğinde, o edepsizce baktıkça kendini battaniyenin altına sokmamak için benliğiyle savaşıyordu.

"Böyle bakmaya devam edersen, üzerimi giyerim." diye cansızca tehdit etti.

"Yani beni öldüreceksin... Çok acımasızsın karıcığım. Bu kadar zalim olma."

Peri birden kocasına baktı. Onun kullandığı kelime yüreğini hızlandırmıştı. İlk defa böyle tatlılıkla telaffuz etmişti. *Karıcığım!* Hani utanıyordu, hani ürkekti? Unutmuştu. Bu felaketti, bir tek kelime her şeyi bir anda unutturmuştu. Bitirmişti gerçekleri.

Oysa Eymen'in bedeni daha dokunmadan bakarken bile geriliyordu. Kasıkları kasılıyor, damarlarındaki kanı coşarak bedenini geziyor, tüm vücudunu acı darmadağın olarak yakıyordu. Eli usulca kızın yüzüne uzandı. Yanığına yapışmış bir tutam saçını geriye çekti. Kendini sanki ilk defa seviyecek basiretsiz bir erkek gibi heyecanlı hissediyordu. "Bana yaptıkların hakkında hiçbir bilgin yok değil mi? Sanki milli oluyorum." Elini boynundan, omuzlarında kaydırdı. Usulca parmaklarının tersini tenine sürüttü. Okşayarak eşsiz bir enstrümanı çalar gibi tenindeki parmakları, bir aşağı, bir yukarı ritim tuttu. Usulca, kolundan boynuna doğru gidip geldi. Sonra elini çekti.

"Bana bunu yapıyorsun!"

Sesinde uysal bir suçlayış vardı. Kızgın değil, şaşkıncı. Tatlı sert kaşları çatılmıştı. Peri yutkunduğunda, titreyen elini kaldırdı. Çekilerek genç kıza gösterdi. Bunu aslında sadece kendisine saklamak istiyordu. Fakat bu dakikadan sonra, saklayabileceğini artık pek sanmıyordu. Çünkü ona dokunan parmakları heyecanla titriyordu ve tene hissetmesi an meselesiydi. Peri de kendi ufacık elini kocasının elinin yanına getirdi. Titreyen parmaklarını açarak sarstı.

"Böyle mi?"

Dudağını çekingen dişleyerek tuhaf bir ürkeklikle gülümsedi.

Masum gözleri ürke de şehvetle parlıyordu.

Eymen elini aşağı indirip göğsüne uzandı. "Evet öyle. Senin gibi, sanki ilk defa bunu yapıyormuşum gibi bir heyecan... Heyecanlıyım."

Peri kısacık bir an kocasının eline baktığında, tuhafça yutkundu. O kocaman ellerin, göğüslerini kavramasını izlemek çok kötüydü. Eymen karısının şaşkın bakışları altında, dudaklarını göğsünün üzerine dokundurdu. Peri sesli bir şekilde iç geçirdi. Adam hazla, usul usul kıvrımlarını öperken diğer eliyle hafifçe okşuyordu. Uyarılmış tomurcuklarında, dudaklarını gezdirdi. Nazlıca gerilmiş göğüsleri öpülünce kendini tuhaf bir hazzın ortasında hissetti kız. Acayıptı. Keza onlara dokunulmasından, okşanmasından hatta öpülmesinden hoşlanacağını sanmıyordu. Göğüsleri her saniye biraz daha hassaslaştı, gerilerek tatlı bir sızıyla titredi. Belini kıvrarak kendini genç adama yaslama isteğine karşı koyamadı. Bunu yaptığı anda, Eymen boğuk bir sesle inledi, kız nefesini tuttu.

Dudaklarının arasına, değişik karmaşalara bürünmüş inlemeler doldu. Fakat utandığından kendini sıkıyor ve bunları dışarı salamıyordu. Eymen elini bacağına gezdiriyor, serin ve kadifemsi teninin tadını çıkarıyordu. Dudaklarını biraz daha göğüslerinde oyaladıktan sonra, düz karnına kaydırdı. Ateşli dudaklarının izini, ıslak dili izleyerek titreyen ve kasılan göbeğinden sonra bacaklarında devam etti. Sanki öpülmedik tek bir hücresinin kalmasını istemiyor gibi, özenle her bir tarafını severek dudaklarıyla mühürlüyordu.

Peri artık tamamen kendini ona, büyük bir kabullenişle bırak-

mişti. Sanki büyülenmişti. Eymen bacağının iç kısmını öptüğünde, ürperdi. Gıdıklanarak dudaklarından eşsiz bir kıkırdama kaçırdı. Buna engel olamadı. Daha fazla gülmek için, parmaklarını dudagina kapattı. Onu arsız bir kız gibi görmesine dayanamazdı. Ama huylanarak kıkırdamasını durduramıyordu.

Eymen bunu fark edince sinsice gülümseyerek biraz daha yukarısını tekrar öptü ve yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla kaplı çenesini, tenine satarak hafifçe sürttü. İşte bu sefer Peri, hem kıkırdadı hem de kasılarak kıpırdandı. Genç adam bacaklarının arasındaki yerini alırken iri elleriyle tazecik kalçalarını kavradı. Usulca kendine çekti. Birçok kez aynı şeyi yaptığı gibi yine, onu yatıştırmak ve rahatlatmak için tenine sataştı. Peri kıkırdamasını arttırarak "Gıdıklıyorum, lütfen..." diye uyardı. "Yapma artık, ne olur!"

Boğazı kuruyan Eymen yutkundu. Onu şu ana kadar, çok az kadının haberdar olduğu, çok özel yönleriyle memnun etmeye ve bu geceyi aklında bir ömür kalıcı yapmaya kararlıydı. Her bir dokunuşu mühür gibi kalmalıydı teninde ve her bir hareketi çoğalmalıydı zihninde. Tıpkı kendisinde olduğu gibi. Dokunuşları ve öpüşleri kız yatıştırdı, kışkırttı, titretti, şimdiye kadar hiç düşünmediği ufukların kapısına çıkarak kızıştırdı, büyüledi ve esir etti.

Tam o sırada kocası geri çekildiğinde, bırakacağını sanırken sadece Eymen'in dişlerinin arasından aldığı derin bir nefesin çıkardığı ısıltı sesini duyumsadı. Ve dudaklarının dokunduğu yerle, kasılıp kaldı. Şok içinde, bedeni dondu. Parmaklarını genç adamın saçlarına gömerek bu cesurca yaptığı müstehcen tavrına tepki verdi. Huzursuzca kıpırdanarak onu bacaklarının arasından itelemeye çalıştı. Her ne kadar bacaklarını kapamak istese de başaramadı. O dudaklar öyle yerlere temas etmişti ki, dudaklarından haykırış gibi inlemelerinin kaçmasına engel olamadı. Eymen kalçalarını okşuyor, onu yatıştırıyor ve sakinleştiriyordu. Aynı anda dudaklarıyla uçsuz bucaksız âlemlerin içine sürüklemeyi de ihmal etmiyordu. Kapamaya çalıştığı bacakları nazik dil darbeleriyle istekle aralanmış, huysuzca kıpırdanan bedeni güçsüzleşmişti. Sanki bedeni kontrolü altında değildi. Uyuşmuş, hareket edemiyordu. Büyüleniyordu. Genç adamın saç-

larını çeken parmakları kayıtsızca gevşedi. Nefesi hızlandı. Bedeni gerilerek kasılıyor, her hareketiyle kıvrılarak bükülüyordu.

Utanması lazımdı bu arsız iştah ve edebe aykırı hayâsız şey yüzünden ama öyle bir şeydi ki bu; utanmayı bırak, bu dünyayla ilişkisini hazla kesmişti. Öyle bir yere gelmişti ki tuhaf coşkuların kucağında yükseliyor, uçsuz bucaksız arzuları tüketerek sonlara geleceği zaman, Eymen biraz duraksayarak onu tekrar aşağı çekiyordu. Doruk yoktu arada kalıyordu. Haz çoktu ama keyfe ulaşamıyordu.

Ve sonra birden, tekrar telaşla o yükseklere çıkıyordu. Bu süre zarfında, Eymen karısının afallamış ve sersemlemiş hâlini mest olarak izleyip, zaferini kutluyor, bu eşsiz anın keyfini acı veren bir sabırsızlıkla sürdürüyordu. Öylesine eşsizdi ki onun kadını, daha önce görmediği bir masumlukta ve keşfetmediği bir sır gibiydi. Ona karşı çok oburdu. Tüm sırlarını tüketircesine sömürüyordu. Bir süre, bu tatlı heyecana dayanabildi kız ve kocası eziyet veren tatlı işkencesini bitirmeyince "Eymen!" dedi haykırarak titrek sesi. Kurumuş dudaklarını yaladı. "Ne olur? Ne olur?" Yalvarırken sesi yok denecek kadar azaldı.

Ne istiyordu... ya da ondan ne beklediğini bilmiyordu. Sadece kasıklarındaki patlama hissini ve içindeki boşluğun tamamlanmasını istediğini hissediyordu. Kocasının saçlarını çekiştirmeye başladı. Eymen dudaklarını sömüresiye tattığı hazinesinden çekerek önce göbeğine, sonra da başladığı yolu takip ederek daha yukarıya kadar ufak ufak dokunuşlar bırakarak tırmandırdı. Gözlerini genç kızin yüzünde, onun haz alan görüntüsünde gezdirdi. Şiir gibi, tablo gibi nakşetti onun bu hâlini benliğine. Peri gözlerini açtığında, göz bebekleri artık yeşil değildi. Hülyalı bakışları nakış nakış işlenmiş arzıyla karaya çalıyordu. Kolları, karısının başının iki yanında kasılarak duruyordu erkeğin. Daha fazla dayanamayınca başını aşağı eğdi. Baş döndürücü bir öpücükle birleştirdi dudaklarını.

Eymen bir kez daha hayran kaldı karısının dudaklarının yumuşaklığına ve tadına. Ne kadar veriyorsa, bir o kadar çok da alıyordu. Peri ellerini kocasının kollarına koyduğunda, eli onun kabarık pazılarına göre şekil aldı. Parmaklarını üzerinde titreyerek gezdirdi. Kocasının kalın kolları kasılıyor ve gevşiyordu.

Az sonra bedeninin kıvrınarak birlikte hareket ettiğini hissetti. Adaleli bedeni, onu ezerken heyecanı da artırıyordu. Ağzıları, aceleyle birleşti.

"Peri... Neden bu kadar zaman uzak kaldım senden?" diye suçlayarak kendini, yüzünü onun saçlarına gömdü.

Peri, kollarını sınıksız kocasının boynuna doladı. Saçlarından kavrayarak ağzını onunkine yapıştırdı yeniden. Sanki tüm zaman kıfayetini bitirdi üzerlerinde. Eymen aç bir iştahla karısının kafasına elleriyle kavramış, dudakları tüm yüzünün, her bir santiminde, hasretle geziniyordu, gözlerinin çukurunda, gamzeli çenesinde, kızarmış yanaklarında... En sonunda dudakları kulağına gittiğinde, hafifçe ilk nefesini kesik kesik üfledi kulağına. "Cennet gibisin meleşim, doyulmuyorsun." Fısıltısı nefes nefeseydi. Sonra kulak memesini emerek onun inlemesini dinledi. Tatlı bir şarkının, sarhoş edici ezgilerini taşıyordu boğuk ses tonu. Bir sürü güzel şey fısıldamıştı kulağına. Ama kız, onların ne olduğunu idrak edecek durumda dahi değildi!

İşte o vakit, dişleyerek kulak memesini onu tahrir edip tekrar titremesini sağladı adam. Elini boynuna doğru sürüp şah damarının üzerinde, yatıştırarak parmağını gezdirdi. Kızın heyecanlı nabız atışı, ürkek bir kuşun kanat çırpması gibi hızlıydı. Elini bedeninde gezdirirken dudaklarıyla, dokunuşlarıyla, bedeninin her bir noktasını ayrı bir özenle, sanki izini bırakmak istercesine, tenini teninde mühürlemek istercesine sevdi. Kadını kıvrımlarda dolaşırken elleri ve dudakları her saniye bedenlerindeki heyecanı daha da artırıyordu. Eymen, beline kayan ufak ellerle titreyince onları derhal yakalayıp başının üzerinde birleştirerek parmaklarını ince parmaklara sıkıca doladı. Kollarının arasındaki eşsiz beden tır tır titretiyordu. Uzanmak istiyor ama iri ellerin kısılcacından, sınıksız kavradığı parmaklarını kırıpdatamıyordu.

"Ne olur, dokunayım!" diye yalvararak inledi Peri.

Eymen boğuk bir sesle, "Ölürüm!" diye mırıldandı.

Peri titreyen kıvrık kirpiklerinin arasından, kocasının saf şehvetle koyulmuş gözlerine baktı. Ateşin yanında olunca o gözlerden lav fışkırtıyordu. O bakıyor, karısının kalbi yanıyordu aşkıyla. Peri ilk defa onun gözlerinde aşkı ve tutkuyu bir arada tüm şeffaflığıyla

la görüyordu. O sırada karısının üzerinde onun uzantısını hissedince birden nefesini içine sesli bir şekilde çekti. Yutkundu. O ana kadar Eymen dikkatli davranıp temasını geciktirmişti. Fakat onun da sabrı bir yere kadardı. Tükenmişti. Tenini hissetmek istemişti.

Her ne kadar haz olsa da onun ilkiydi ve korkması normaldi. Eymen, ondaki az da olsa var olan tedirginliği hissediyordu.

Peri'nin dudakları aralanmış, nefes alamıyormuş gibi derin derin soluyordu. O panikle soludukça göğüsleri genç adamın bedenine çarparak geriliyordu. Eymen elini bacaklarının arasına kaydırdığında, uzun parmakları, az önce dudaklarının dokunduğu mahrem yerlerini keşfetti. İşte o vakit kız gözlerini öyle bir yumdu ki loş ortamda kirpikleri koyu bir gölge gibi duruyor, al yanaklarının üzerinde titriyordu. Dudaklarını gerdigi için yanağındaki gamzesi daha belirgin olmuştu. Bedeni kasılarak kıpırmaya, kalbi heyecanla kaburgalarını dövmeye başlamıştı. Kocası bu eşsizliği izleyerek onun zevk alırkenki hâlini ve dudaklarını dişlerinin arasına kısıtıp inleyerek bırakmasını deli gibi bir hazımsızlıkla takip etti. Oysa şimdi tek istediği, bunu parmaklarının değil, kendisinin yapmasıydı. Lâkin iyice gevşemeli ve rahatlamalıydı. Onun hızla aldığı nefesleriyle havalanan gözleri ve dudaklarını dişlerken başını sağa sola yatırmaması muhteşimdi. Elini biraz daha nazikçe yumuşak kıvrımlarına dokundurdu. Böylece canı daha az acıyacaktı.

Karısının gevşediğinden emin olan Eymen, yavaşça bacaklarının arasındaki yerini alırken bedeni kasılıyordu. Kasıklarındaki ağrı hayli fazlaydı ve toy bir ergen gibi kendini rezil etmekten çekiniyordu. Ona dokunduğu an, arzusun doruklarına tırmanıyordu ve ona hazıyatmadan yok olmaktan korkuyordu. Üzerini yorgan gibi kapladı. Kollarından güç alarak kalçalarını hafifçe öne ittiğinde, dudaklarını tekrar karısının dudaklarına kapadı ve ağırlığı çok hafif bir şekilde üzerine yığıldı. Peri, o anın geldiğini anlayarak istemsizce kendini sıkı. Ellerini genç adamın beline sararak tırnaklarını etine geçirdi. Daha başlamadan dehşete kapılmayı başarmıştı yine. Korkuyordu ama merak da ediyordu. Kocası bir miktar ıslanan sıcaklığına kaydığında, birden durdu. Dudaklarını geriye çekti. Nefes almayı çoktan

unutmuştu. Dudaklarını gözlerinin üzerine dokundurdu. Çok sıkıydı ve... Ah, lanet olsun, ölmek üzereydi!

Dişlerinin arasından sık sık soluduğu soluklar yüzünden, solukları ılık sesine benzer sesler çıkıyordu. Dudakları kızın boyun köküne çarparken Peri ellerini kocasının belinden kalçalarına indirdi. Sımsıkı kapattığı gözlerini apansız açarak herkesten dinlediği o mühîş acının ne çabuk içini delip geçtiğini düşündü. İçindeki varlığıyla yutkunarak "Bi-bitti mi?" diye masumca sordu. Onu içinde hissediyordu ama o çok bahsedilen acı yoktu. *Ammu da sallıyorlarmış*, diye düşündü. "Ne çabuk bitti?" diye şaşkınca sordu.

Eymen başını geriye çekip kasılmış dudaklarını kıpırdattı. Kızının şaşkın ve mahcup gözlerine ciddi bir şaşkınlıkla baktı. Sonra da onun masum sorusuna gülümsedi.

"Başlamadık ki!" dedi derinden gelen sesiyle.

"Ah!" dedi Peri şaşkınca.

"Ah, ya!" dedi Eymen dişlerini sıkarak sabırsızca. Sonra birden omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Geniş göğsü, çılgınca hareket ederken içinden usulca çıktı. Peri dudaklarını birbirine bastırdı. Bu yaptığına bir anlam veremedi. "O..." Boğazını temizledi. "O zaman neden durduk?" Sesi meraklı, suali tedirgindi.

Eymen dudaklarına ufak bir buse bıraktı. Alnını alnına yasladı.

"Çok sıkısin."

"Bu kötü mü?"

"Kötü... Çok kötü sevgilim... Canını yakmak istemiyorum.

Ama o kadar sıkısin ki canın istemediğimiz hâlde yanacak."

Peri o kadar şeyin içinde sadece *sevgilim* kelimesini seçmiş, gerisini duymamış, unutmuştu. Nazikliğini, kibarlığını hatta ona olan tükenmez tutkusunun önüne geçen merhametini bile... Bu adam ona bugün ilkleri mi yaşatacağı? Dudaklarının heyecanla fısıldadığından bile haberi yoktu.

"Sevgilim!"

"Sevgilimsin..." dedi Eymen gerçek bir aşkla mırıldanarak.

"Her şeyimsin."

Bunları öyle içten söylemişti ki kızı dünyaları bahsettikinden habersiz, daha çok kendine söyler gibi dalgındı. Eymen başını oy-

natınca Peri elini farkında olmadan genç adamın kalçalarının sert kıvrımlarında gezdirdi. Bu masum dokunuş tahrik ve ayartma içerikliydi ama kız farkında değildi. Onun büyüğü parmaklarının tenine her sürünüşünde, Eymen acıyla inledi. Sonra içindeki yerini tekrardan ayarladı. Dudaklarını, dudaklarına kapattı. Nefesleri birbirine karışırken titrek solukları genzinden içeri ılık bir şarap mayhoşluğunda aktı. En uslanmaz kasları yavaş yavaş içine kayarken deli gibi dua ediyordu, *canını yakmamak için*. Usul usul gömüldü onun en kuytu-
larına, en mahrem mabetlerine bir yangının korkusunu yerleştirdi. Ufak bir itişle, naif engeli muazzam bir zafer direnişiyle aştığında, Peri'nin dudaklarından kopan acı çığlık ağzının içindeki ateş gibi soluklarında boğuldu. Genç kız tımaklarını can acısıyla kalçalarına batırması, başını geriye çekmeye çalışmış, dudaklarını büzerek öpüşmeyi sonlandırmak istemişti. Gırtlığına dizilmiş solukları portakal büyüklüğünde boğazını acıtıyordu. Canı bir anda öyle vahşice yandıca nefesi kesildi.

Ona tüm dünyanın servetinden daha değerli bir hazineyi sunan kadının ıslak dilini emen Eymen, anlayışlı bir usululukla durdu. Freni patlamış kamyon gibi içinde coşan arzuya inat, alnını alnına yaslar-
ken "Özür dilerim, özür dilerim sevgilim, affet!" diye nefes nefese fısıldadı.

Peri, ellerini kasılan sert kalçalarından çekti. Beline doğru sürtü ve orada, elin altındaki kaslı yapısının titreşerek kasıldığını hissederek sırtına sarıldı. Sakinleşmek için, kocasının bedenine dokundu. Türek kirpiklerinin sakladığı havuzlardan sular taşarken dudakları-
nı ısıtarak içindeki fırtınanın dinmesine, bedenini istila eden acısını geçiştirmeye çalışıyordu. İyice sıkıdığı kirpiklerini, hantalca kaldırdı. Göz kapaklarının arasına saklanmış, çışiz bir inci gibi iri bir damla, yanığının kenarından süzülerek kulağına doğru aktı. Eymen o bir damla ummanın içinde boğuluyormuşçasına yutkunarak dudaklarını göz kenarına bastırdı.

"Ağlama..." diye fısıldadı üzgünce. "Ağlama Perim!" Dudakla-
mada, onun gözyaşının tadı vardı.

Peri burukça gülümsedi. Islak, pembe dili usulca üst dudağını ya-
ladı.

"Hiç de bile! Ağ-ağlamıyorum!" dedi hıçkırarak.

İnsan mutluluktan da ağlardı, canı güzel bir şey için de yanardı. Artık onun kadınıydı sadece onun! Canıyla, kaniyle, etiyle, kemiğiyle ve her hücresiyle, ruhuyla onundu. Aslında ağlamak istiyordu. Ona sahip olduğu için, sadece onunla olduğu için, sımsıkı sarılarak aidiyetini hissederek hıçkırarak ağlamak.... Ne kadar dengesiz olmuştu. Bedeninde yanan ateş, kısacık bir an çekilse de teninden, kocası ağırlığını üzerinden hafiflettikçe terleyen bedeninde değen ılık meltemle içinde sarsıntılı başka bir hareketlenmeye yol veriyordu. Yanıyor, titriyor, istiyordu. Kasıklarındaki sızıyla o ince nabız atışına karışmış istek gittikçe aklını başından alıyordu.

Eymen başını geriye çektiğinde, dudakları hâlâ gergindi. Canını yaktağı için bedeni kasılmış ve kasları kendine olan öfkesiyle çatılmıştı. Aniden aldığı kararla geriye çekildi. Peri içinde bırakılan derin bir boşlukla, yoksunluk yaşadı. Bundan hoşlanmadığına kanaat getirdi.

"Canını yaktım." dedi adam suçlu suçlu. Sanki bunu bilinçli olarak yapmış gibi pişmandı. Sert yüz hatları bir anda değişmiş, ketum mimikleri geri gelmişti. "Belki de şimdi yap..."

Bir cüret anına denk gelen Peri ellerini kocasının kalçalarına indirdi. Sert yapısını sıkıca kavrayarak beceriksizce çimdikleyerek kendine çekti. Sonra da onu tahrik etmek için, bilinçli olarak okşamaya başladı. Parmaklarının altında pürüzsüz teni saran kasların isteyerek ona karşılık verdiğini hissettiğinde, solukları bir sobanın bacasından boşalan kızgın duman gibi boğazını yakarak dudaklarından fırar etti.

"Eğer..." Yutkundu. Kurumuş boğazına, kavrulmuş dudaklarını nemlendirdi. "Eğer beni böyle yarım bırakırsan, seni öldürürüm Eymen Sancaktar!" Gırtlakını acıtan sesiyle zoru zoruna konuştu. Kahretsin! Tam bir azgın gibi hissediyordu kendini, edepsiz bir kadın... Sonra gülümsedi. Hayır! Âşık bir kadın...

Eymen gözlerini onun kararlı ürkekliğinin yanında cesur bakan gözlerine çevirdi. O yeşiller, sıcak bir yaz gününde ferahlama umudunu veren derin bir göl gibi içine çekiyordu kendini. Başını sallayarak çapkınca gülümsediğinde, gözlerindeki ışıpta ateşin çingila-

nı raks etti. Bu gülüş genç kızın yüreğini hızlandırırken soluklarını keskin bir bıçak gibi kesti. Arzu, şehvet, hiç bilmediği daha başka ayartıcı ne kadar duygu varsa gözlerinden yüreğine, en sonunda kasıklarına yerleşti.

"Bu benim ilk deneyimim ama baksana nazlanan hep sen oldun be adam!" dedi homurdanarak. "Sanki sana tecavüz ediyormuşum gibi hissetmeye başladım." Adama huysuz homurtuları eşliğinde sa-
taştı.

"Tecavüz!" dedi Eymen şaşkıncı.

Peri ciddi bir üzgünlükle onaylayan başını sallayınca masumca, Eymen yutkundu.

"Durum bu kadar kötü değil güzelim." dedi gırtlakını yırtan tiftikli sesiyle. Ve sesi anlayışlı, şefkat timsali hâline bürünürken "Canını yakmaktan korkuyorum..." diye kendini açıkladı.

Onun izni ve istekli duygularını yanına alarak içi rahatladı. Memnun bir biçimde, tekrar yerini alırken bu sefer ilki gibi şiddetli canı yanmamıştı kızın. Sıcak, sert ve garip bir biçimde can verircesine içinden ruhuna uzanan bir dokunuşla tamamlandı. Ama dudaklarını birbirine bastırmasına rağmen, göğsünden acı bir hırıltı yükselmisti. Onun canı yandıkça suçluluk azabına kapılan Eymen sanki savaşı kaybetmiş gazi gibi birden duraksadı. Kendi canı yanıyormuşça- sına, "Şimdi geçecek..." dediğinde yatıştırıcı sesiyle, Peri gözlerini araladı. Şirince burnunu çekip utanarak gülümsedi. Öyle mahcup, öyle masumdu ki gözlerindeki parlama, adamın yüreği onu koruma ve kollama güdüsüyle şişti.

"Geçti bile!" Islak kirpiklerinin arasındaki yeşilleri ürkek ve bir cam gibi berrakça parlıyordu.

"Emin misin? Eğer canın yanıyorsa, durabilirim. Bunu söylemen yeterli." Allah biliyordu ya şu andan sonra karısı yalvarsa dahi duramazdı.

Peri tırnaklarını hafifçe etine geçirdi. "Yalancı!" dedi eğlenerek.

Eymen gülümseyerek dudaklarına kapandı. Boğuk bir sesle tek-
rar sordu. "İyi misin?"

"Hi-hı!"

"Canını yakmıyorum değil mi?" Bunu söylerken yavaş tempo-

sunun arasından üzerine yıkılmamaya çalışıyordu. Onun için bu çok yeniydi ve onun buna alışmasına olanak sağlamak istiyordu.

"İl... İl!"

Eymen alnını alnına dayadı. Nefesleri bozulmuştu. Huzursuzlanan Peri bacaklarını kıpırdattı. Durumu rahatsızdı.

"Ne o, benimle artık konuşmayacak mısın?"

Kızarmaktan harlı bir sobaya dönen Peri usulca başını sarstığında Eymen'in alını hareket etti.

"Öyleyse bir şeyler söyle Peri! Ne olursa olsun. Canını yakmadığımı bileyim. Rahatlayayım." Kız hiç konuşmayınca birden durdu. "Neden hiç konuşmuyorsun?" dedi kızgınca. "Ne istersen yaparım konuş artık."

Soluklarındaki ihtirası ciğerlerini zorlayan Peri yutkundu ve altından taşkın bir nehir geçiyormuşçasına sırtını büktü. Yuvarlak, okşanmak için titreyen kalçaları istekle hareket etmek için istem dışı havalanıp duruyordu. Acemiymiş ama doğasında vardı kadınlık ve o içindeki arsız kadın kıztıkça kocasına karşı ruh gibi olması imkânsızlaşıyordu. İçinde kabaran şehvet yağmur sonrası taşmış baraj gibi arzuya kapaklarını açıyordu. Islanıyordu Peri. Garip bir şekilde içi kaynarken ıslanıyor ve yanardağa düşmüş bir damla su gibi kendini çaresiz hissediyordu. Karnında şiddetli bir titreme, kasıklarında yükselen tuhaf bir ısı vardı. Utanıyordu. Anlamıyor muydu bu adam? Çekiniyordu bir şey söylemeye işte. Sonra kocası daha derinlerine haince bir ihtirasa kayınca yutkunararak zevkle inledi. Bedeni benliğinden ayrıldı. Eymen duralayınca işte o vakit kendini kaybetti.

"Daha... Fazlasını... Şey..." Hızlı ol diyemedi.

Onu anlayan Eymen başını kaldırıp gözlerine baktığında, arzusunun kızgın okuyla göğsünden vuruldu. İnci misali solukları bir tesbih gibi genzine dizilirken sorununu kavradı. Yanında dayandığı elini çekerek baldırına hafifçe iki kere vurdu.

"Belime dola, böylesi daha rahat." diye usulca emretti. Dudaklarını ıslak gözlerinin sıcak çukuruna yasladığında, dünya durdu. Karnının ufacık elleri, sırtını, belini ve kalçasını keşfederek titrekçe geziyor, güçsüz bacakları bacaklarına utangaç bir açlıkla dolanıyordu. Islak dudakları, masumiyetin koynundan kopup gelmiş bebeğin

annesinin memesine yapışması gibi o da kocasının dudaklarına yapışıyor, ufak pembe diliyle ağzını yoklayıp tadını oraya mühürlüyordu.

Çok değil sadece saniyeler sonra, ateşe düşmüş odun parçası gibi alev aldı tenleri. Akşamın karanlığı kulübenin içini esir aldığı anda, artık iç içe geçmiş olan sadece bedenleri değil, birbirine kaynaşmış ruhlarıydı. Bir yangın büyüyordu, evreni yakıp kavuracak bir yangın. Bir şarkı çalıyordu kısık, titrek ve eşsiz. Daha önce hiçbir enstrümanın notasına konmamış haz dolu bir name. Kısık, titrek ve cesur... Arzulu, şehvetli ve istekli...

İçeride sadece onların hızlanmış hevesli soluk seslerine karışmış inlemeleri ve ateşi kuşatan arzularına vuran cama düşmüş yağmur damlaları yankılanıyordu. Kocasının her hareketinde tırnakları adamın tenine daha bir sert batıyordu ve dudaklarını ısırmasına rağmen ağzından kaçan haz dolu çılgınlıkla engel olamıyordu. Bir süre sonra dalga dalga sarsılan bedeni arzusuyla tepelere tırmanmaya başladı. Bulutlara ve hatta daha uçsuz noktalara... Bedeninden havalanan ruh, önüne uzay boşluğundan bakarken tüm dünyası tepetaklak olmaya başladı. Kanı yanaklarından ve bedeninden nasıl bir hızla çekiliyor, kalbinin ritmi nabız nabız uğuldayan kulaklarında nasıl şiddetli duyuluyordu... Şaşkıncı kız.

Kocasını kendine çekiyor, günlerdir tek lokma yememişçesine yağmaladığı sert dudaklarını ağızla öpüyor, acemice ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Vahşi bir kedi gibiydi. Tırnakları kanlı bir hilal damgasıyla kocasının tenini imzalıyor, dudaklarını ufak sivri dişlerinin arasına sıkıştırıp ısırarak emiyordu. İçindeki açlık doyuma ulaşamayacak kadar büyüktü. Doğuştan tutkulu bir kızdı Peri. Dağları un ufak edecek, gökleri yerle yeksan edecek şekilde içinde kabaran ateşle, hem kendini yakıyor hem kocasını tüketiyordu. Bu ilkti ve buna rağmen çok tecrübeli gibi hızla ve kıvrak bir şhvetle ona uyum sağlıyordu. Öyle ki bu dünyanın ötesinde daha farklı bir yerde, coşan bir çağlayan gibi eşsiz bir şiir gibi, şarkı gibi damarlarında akar-casına zirveye ulaşmaya çalışıyordu. Sabırsızdı, cüretkâr ve hevesli.

Kocasının ahenkli bir tenor gibi tenine her dokunuşunda, bozuk bir kemanın akor tutmayan telleri gibi gerilerek gırtlığını yırtan bir ritimde salınan bozuk soluklarından name olan sesi dökülüyordu.

Kocasının eşsiz inlemelerinden ruhani bir şarkı yapmış, bedenini enstrüman gibi çalıştırdı. Ve bir müptelanın altın vuruş yaptığı gibi, eşinin ona yaptığı o müthiş sert vuruşun sonunda dudaklarından kurtulan tiz çığlıkları, son sarhoşluğunun içinde boğuldu. O, kendini arzu dolu bir diyarda kaybederken kocasının aniden içinden çıkarak bacaklarının arasında rahatladığını hissettiğinde, dünyadan çoktan kopmuştu.

Zifiri bir karanlıkta asılı kalır gibi, tek başına bir hazzın titreşimleriyle çaresizce göklerde uçarken bir yoksunluk vardı ruhunda. O anda bile hissediyordu bu hazzı tek başına yaşamaması gerektiğini. Ve sonunda o uç noktaya dokundu, o muhteşem tat biraz yavan ama barika bir lezzet bıraktı ruhunda.

Korunmasız ve panik, endişeli ve umutsuz, mutlu ve keyifli o karanlıkta asılı aldı.

Peri hâlâ yaşadığı hazzın sarsıntısını üzerinden atamadan ürkek kuz gibi titreyen kocası onu kollarına aldı ve başını göğsüne yasladı. Tutuk soluklarının kesik sesiyle hurlayan geniş göğsü, hızla inip kalkıyor, derin nefesleri kuru bir diken gibi gırtlakını yatarak kulaklarında uğulduyordu. Ve Peri de tıpkı onun gibi, nabız atışlarını hâlâ kulaklarında duyuyordu.

İkisi de nefeslerini düzene sokmaya çalışırken dermansız bir hastalığa yakalanmışçasına soluk almak için çırpınan hırıltılı göğüsleri, hızla kalkıp iniyordu. Terli bedenleri rahatlamak için biraz gerildi. Mutluluk diyarlarının o büyüleyici anlarından, gerçek dünyaya döndüklerinde, Peri birden yüzüne tokat gibi çarpan gerçekle, gözlerini sıkıca kapadı. Kalbine sapsız bir hançer saplanmış ve her solukta daha derinlerine ilerliyordu. Mutlu olması gereken anda, acı acı inledi. Bedenindeki ateş usulca çekilirken buz tuttu şehvetin esiri olmuş masum teni. Kollarını kocasının bedenine iyice sardı. Isınmak, onun varlığının eşsiz tedavisiyle buz tutan bedeninin ısınısını tekrar çıkarmak ister gibi, sınıksız kenetledi kollarını iri bedenine. Hiçkırıktan kaçmasın diye dudaklarını kilitledi. Gözlerinin kıyısından tutamadığı yaşlar damla damla süzülüp erkeğin göğsüne döküldüğünde, çaresizliğine, biçareliğine ve yoğun savaşına üzülecek hâlde değildi. Adamın tenine ufak bir gölet kurdu. Hayallerinin yüzdüğü, hiçbir

arşının gerçek olmayacağını gözler önüne seren, umutsuzluk havuzu... Ardından bir tane daha düştü hayali.

Eymen çenesini ipek dokulu saçlara sürdü. Dudaklarını mis kokulu başına dokundurarak derince soludu. Anlamıştı onun acısını... Ve bu sebepten sitem eder gibi dişlerini sıkı.

"Baştan konuşuldu bunlar Peri, baştan anlaşıldı." dedi viedan-sızca. Kız buz tutan yüreğini soluklarıyla ısıtmaya çalışırken her ne kadar baştan konuşsa bile bunu yapması ve söylemesi, çok ayrı şeylermiş, o an anladı. Yıkıldı sanki içinde bir şeyler. Özenle ördüğü, gizli bir aşkla sıvıdığı, umutla döşediği saraylarından geriye harabeler kaldı. Parça parça tükendi yine umutlarına vuran neşesi. Bu aşındı.

"Bunu yapmak zorundaydım. Senin için, ileride, hayatımı mahvetmemek için."

Peri, onun için iyi olanın bu olmadığını biliyordu. Bu onun mucizesi olurdu. Onun bebeğini bedeninde taşımak, hayatındaki tek sahip olduğu mucizesi olacaktı. Lâkin bunu kocasına söylemedi. Ona başından belirtmişti, bir süre demişti. *Bir süreye bile razıyım* diye onaylamıştı. Bozmadı sözlerini, yeminlerini... Uzaklaşmasından, onunla yaşayacağı bu eşsiz anların bozulmasından deli gibi korktuğundan, sustu. O, çocuk istemiyordu. Bunu en başından beri biliyordu. Ondan başkası dokunmayacaktı ki tenine, ondan başkasının bebeğini nasıl doğururdu? Ama Eymen sadece, birkaç kısa zaman demişti, bunun için yenilmişti bu akşam karısına. Güvenmişti. Haklıydı. Bunu ondan bekleyemezdi. Kandıramazdı kocasını. Aslında planı oldukça riskli bir kumardır. Yanlış oynadığı takdirde kaybeden artık sadece kendisi olmayacaktı. Aşk, kalp rulettiydi, şansı olmayan kaybedecekti. O ne kadar isterse o kadarlık yanındaki sultanlığının süresi ama bunu değiştirebilirdi. Ağlayan gözlerini acı çekerek kapattı gerçeklerin seyrine. En mutlu olduğu anda, en umutsuz zamanları düşünmek istemiyordu. Sonsuz bir tevekküle Allah'a dua ederek tüm içtenliğiyle tek sığındığı sahibine, Rabbine yakardı.

"Lütfen Allah'ım... Bizi birbirimize bağışladığın gibi, birlikte bir geleceğimizin olmasına da izin ver. Amin."

ALTINCI BÖLÜM

*Mutluluk böyle bir şeydi sanırım.
Durup dururken insanı salak salak güldürüyordu.*

Bir anda saf bir kırdan tutkulu bir kadına dönüştüren Peri, içindeki o şehvet geriye çekilince eski masum hâllerine büründü. Usulca ve sessizce içeriye toparlayıp eski hâline getirdiğinde, yağmur çoktan dinmişti. Tedingin ve titiz bakışlarını son bir kez daha gezdirdi içeride. İyi, ortada delil bırakmamışlardı, kocası sadece üzerinde kanıtlar bırakmıştı. Kocaman kızarıklıklar hâlinde beşi bir yerde takmıştı ona, bunu nasıl saklayacağını düşünmeden düşünmüyordu. Ve bunu sadece ikisi biliyordu. Kıkırdadı. Öyle tatlılıkla, kendi kendine neşeyle kıkırdadı. Bu fikirle yanaklarının kızardığını hissetti. Ne arsızdı! Fakat yine de aklına olanlar gelince müstehcen düşünceler zihninde hazla belirliyordu. Gözlerini perdeleyen saçlarını kenara çekerken beline dolanan kalın kollar ve sırtına yaslanan sıcacık sineyle, bir an ürperse de, "Şşiişt, benim alış artık." diyen kadifemsi sesle, kendini çabuk toparladı.

"Neden gülüyorsun?" dedi Eymen dudaklarını saçlarına dokundururken.

"Mutluyum."

Peri başını geriye yasladığında, Eymen saçlarını tek omzunun üzerinden alarak ensesini açıkta bıraktı. "Ben de." dedi onun bembeyaz tenine bir kez daha hayranlıkla bakarken. Böyle bakmaktan hiç bıkmayacaktı. Kuğu misali bükülmüş kusursuz boynunun üzerindeki dudaklarını, ateşten damgalar gibi teninde gezdirdi. Bu şaheser güzelligi ilahlıktan insanlığa sokan, ensesinin hemen ortasında beliren bir kekeydi. Ufacık ve insanın aklını başından alacak kadar ayartıcı.

ç. Dudaklarını usulca o bene dokundurarak dudaklarını damgaladı, peri üpererek nefesini içine çekerken kıkırdadı.

"Bunu sevdim." diye marıldandı Eymen. Islak, sıcak, kıvrak, şehvetli dilini üzerinde tahrik ederek gezdirdi. Sonra boynuna dokundurdu ıslak dudaklarını. Kız, gözlerini sımsıkı kapattı. Kollarında hazla titredi. Henüz yeni ayrılmıştı bedenleri birbirlerinden. O mahrem kokuları bile üzerinde damga gibi duruyor, öpüşlerinin tahnisi mühür gibi al teninde can buluyordu. Ve Eymen tekrar onu istiyordu. Bu öyle bir istekti ki arının bala alışması, uyuşturucu müptelasının damarlarını yakan o bağımlı tutku gibi... Doktorundan şifa dileyen hasta gibi, iyileşmesi imkânsız derdin dermanını bir parça efandı bulan almak gibi... Ona zaman tanıyarak şu anda tek yapmaları gereken gidip bir düş almak olmalıydı. Lâkin bırak zaman tanımayı, tekrar içinde olmak için can veriyordu. Oysa bir kere yapınca rahatlayacağından bahsedip durmuştu bunca zaman boyunca. Ancak bir kere değil, bin kere olsa, yine doyamazdı onun tadına, bunu şimdi daha iyi kavriyordu. Karısının teninde, kendi mahrem lokusunu algıliyordu. Usulca sürttü burnunu hazla kabaran damarın üzerine, kulağına doğru ayartarak çıkardı. Kız titredi. Bu erkeğin hoşuna gitti. Peri'nin tenini, kendi teniyle, kokusuyla, dokusuyla, imzasıyla, mühürlemişti.

"Elimden gelse seni bugün buradan çıkarmazdım. Hiçbir kuvvet seni bu gece kollarımdan koparamazdı. Ama malum, telefon geldi. Sana doyamadım ki şimdi bırakıp da nasıl gidebilirim?"

Peri dudağının kıvrısını dişledi. O da farklı değildi. Utandı ama mahcupça gülümsemekten kendini alamadı. Mutluluk böyle bir şeydi sanırım. İnsanı durup dururken salak salak güldürüyordu. Sanki bir düş görüyordu. İçinde umutları, cebinde hayalleri vardı. Bu deli aşkın onları aldatmasından ve tüm yaşadıklarının bir balon gibi umutlarından uçup gitmesinden korkuyordu. Dudaklarını kocasının dudaklarına dokundurdu. Bu işin, bu kadar cezbedici bir eylem olmasını, katiyen beklemiyordu. İştah açıcı olduğunu, kendine sakladı. Oysa önceden konusu bile pek bir iğrenç geliyordu.

"Kalalım."

"Ama bi-bizi bekliyorlardır." dedi Peri, kocasının kollarında yüzünü ona dönerek.

"Beklesinler."

"Haber verdik. Geliyoruz dedik."

"Olsun."

"Anlayacaklar."

"Bu umurumda bile değil, senden kopmak istemiyorum, bedeninden kopmak istemiyorum. Ve şimdi yine seninle olmak istiyorum."

"Yanımdayım." dedi kocasına sokularak. Narin kolları belini sıkı sarmıştı.

"Daha yakınında olmalısın Peri."

"Böyle mi?" dedi Peri muzıca biraz daha sarılarak. Başını göğsüne yasladı.

"Daha yakını!"

"Daha ne kadar yakında olabilirim ki? Bir olduk neredeyse." dedi Peri saf saf çıkışarak. Daha sıkı sarılırken anladığı gerçekle, utanç içinde başını kocasının göğsüne göndü. "Çok hainsin Eymen Sancaktar. Kötüsün!" Hızla, kocasının kollarında arkasını döndü küs. Onun kopmasına engel olan Eymen daha sıkı sarılarak beline, başını aşağıya eğdi.

"Çok istiyorum."

Ateş gibi aç olan dudaklarını karısının boynunda uslanmaz bir açlıkla, usulca gezdirdiğinde, Peri dişlediği dudaklarıyla gözlerini kapamamak için kendisiyle savaş veriyordu. O sırada ateşte bir çınlama ve parlama oldu. Eymen hiç istemese de başını kaldırdı. Ateşe baktığında, kaşlarını çatarak yanan şeye sinsice gülümsedi. Peri onun neden gülümsediğini anlamadığından, suçluca dudaklarını dişleyerek acıtıya, kocasının kollarının arasında yönünü ona döndü. Yüzüne bakamıyordu. O kadar cesur değildi. Yanakları kızarıyor ve mahcup mahcup ızıldayan gözleri ondan kaçırıyordu.

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu hatasını saklamak için, suçunu örtbas ederek.

"Deli karım benim!"

Karım... Kelimesi ilk defa, o anda anlam buluyordu sanki sesinde. Titledi bu ifadenin ağırlığıyla yüreği gibi bedeni de.

Eymen parlayan bakışlarını ateşten, karısına çevirdiğinde, pervasız yüzüne vuran ateşin raksıyla, muzıca gülümsüyordu. "Ateşi söndürmeliyiz önce." Edepsiz bir tonda, ne yaptığını ve istediğini bildiğini özellikle belirten bir tutumla söylemiş, bu da yetmeyerek bedenini en uslanmaz bölgesini sıcaklığın kaynağına yaslamıştı.

"Çok sıcaksın... Kutupta donmuş evsiz gibi ateşe davet ediyorsun."

"Çok kötüsün, mahsus mu yapıyorsun?"

"Çok ciddiym karıcığım, ateşi söndürmezsen rahatsız oluruz, aklınız kalır. Tedbir şart." diye soluk soluğa alaylı ses tonuyla marıldanmaya devam ederken sertleşen kasıklarını olması gereken yere bastırıyordu.

Ahlaksız hergele! Ufacık imalarıyla, edepsiz sözleriyle, ateşli oyunuyla baştan çıkartıyordu. Onun yüreğini böylesi bir coşkuyla ateşlere salmaya ne hakkı vardı. Karının altında baş gösteren ısınmayı ve kayganlaşmayı yok sayan Peri, vakar kuşanan saf arzulu bakışlarını kocasının gözlerinden ürkekçe çekerek göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. "Eymen, neden utandırmak için özellikle uğraşıyorsun?"

"Kızarıncı, yemek için can atılan yasak bir elma gibi çok daha çekici oluyorsun bahar gözüm."

"Kızdırınca sen de bir o kadar itici ve çekilmez oluyorsun. Sert bir kaya gibi!"

Eymen karısının çenesini kaldırarak gözlerini görme isteğiyle yandı. "Çok tedbirlisin."

İçin için pişmanlıkla kavrulan Peri, yanığının iç kısmını acıtıya dişledi. Çok da ahmak, nasıl fark etmeyeceğini düşünürdü ki?

"Eniştin kızar mı?" diye sordu mahcupça. Gözleri artık küll ol-maya başlayan battaniyeye kaydı ve üzerinde girişikleri iş aklına gelince derince iç geçirdi.

"Neden kızsın?" dedi Eymen ellerini yuvarlak omuzlarına çıkarıp başını aşağı eğdi.

"Adamın battaniyesini yaktım ya, neden olacak?"

"Kızarsa ona yenisi alınır." Karısının yanığının üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sonra baskımağını bürülmüş dudakların üzerine bastırıp aralayarak iç kısmındaki ıslaklığa dudaklarına yayarak derince iç çekti.

"İzinsiz kullandık eşyalarını ve içlerinden bazıları kayboldu, m. layacak. Bu utanç verici!"

"Değil." dedi kocası. "Bizden püfte bile etmez merak etme, Peri. Takma kafana yıkamaya gömüldük deriz için rahat edeceğim. Ufacık dilimle yalayarak başım çıkardığın şu tatlı dudaklarını görürne sokmaktan vazgeç! Ah, böyle bürüştürme mesela..."

Peri bakışlarını ateşten ayırarak kocasına çevirdi. Çekinerik bakarken yanakları kızarıyordu. O böyle edepsizce konuştuğu anda cından kıvranıyordu. Dudaklarını kemirerek "Şey... Yıkamaoğlu anladığında onun yokluğunu fark eder mi peki?" diye konuyu değiştirdi.

"Kesinlikle fark edecektir ama bunu bizim yaptığımızı bilenez." Eymen haylaz bir göz kırpmış, karısına uzandı. Ellerini beline sarı. Sıkıca bedenini kendine yaslarken dudaklarını şaşkınlıktan aralması ıslak dudaklarına kapamıştı.

Kocasının göğsüne yaslanan Peri kollarını boynuna uzatırken göğüsleri kocasının sert ve düz olan sınesinde ezildi ve bilincinice kasıklarını onun sertliğine yaslandığında, soluksuz kalarak inledi. Onun hâlâ hazır ve sert olmasına şaşırırdı. İçi karıncalanmıştı. Ve Eymen kasıklarını ona keyifle bastırınca dudaklarından fışır eden iltimesi adamın ağzının karanlığında boğulmuş. Eymen bundan memnun olarak biraz daha satatmış arzusuna. Dudaklarını ateşlice sömürdükten ellerini belinde oynatıyor, dolgun kalçalarını kabaca iri elleriyle masıkılıyor, kızı sabırsızca kendine çekiytirip ateşlere atıp dırıyordu. Sonunda elleri kalçalarına kaydıgında, Peri dudaklarını ondan zorlanarak kopardı. Nefes nefese bir hâlde "Şimdi gitmeliyiz. İçimi rahatlatan sözlerin pek başarılı olamasa da güzeldi." diye kıkırdırdı.

"Biraz sonra gideriz güzelim, şimdi içim var." Ateşten bir dans gibi içine işleyen bir buse daha bıraktı. Ayrılmıyordu ki, sanki her dokunuşuyla arınıyordu geçmişinden.

"Eymen!" dedi kızınca. "Yemeğe bekliyorlar. Hadi lütfen, zaman utunuyorum. Duy alacağız daha. Hiç fazla zorlama beni."

Eymen dudaklarını yanaklarına delikdardı. Sonra yavaşça çenesini kaydırdı. Oradan boynuna doğru bir yol izledi. "Çesur karım nereye gitti benim?" diye huysuzca homurdandı. Peri, kocasının omzunu vurarak geriye çekildi. Eymen başını yukarı kaldırdığında, kızı iyice kızarmış, ağzının içinde huysuzca homurdanarak ondan her bir yere bakıyordu. Dudakları neredeyse yürüne yayılmış olan Eymen gerçekçe gülmüşken Peri bakışlarını ona çevirdi.

"Gülmeyi kes!" derken öfkesi gerçekti.

"Sen, o cesur karım bu güleyle biraz zor gülmüşün. Böyle devam dersin, hayal kurarak kalırsın". Mutluktan çıldıran Eymen bu hayıfı uyup dudaklarını birbirine bastırdığı hâlde, yine de kendine eğel olamıyordu. Geniş göğsü huysuyla kalkan inerken gırtlığından ötürük rübeti tutmuş bir hasta gibi hırıltılar kaçıyordu. Peri çoculca bir taarruza ayağını yere serçe vurarak "Bu gece, muhale bir hâle olan istemiyorsan..." diye canını tehditleriyle homurdanarak beemiksine kapıya yansıdı. Kocası ona uzatma kadar kapıyı açıp öyan kendini çoktan atmıştı.

Az sonra Eymen ateşi söndürüp şöminenin içini temizleyerek kapıya yöneldiğinde, Peri atın yanında durmuş, kollarını bedenine sararak üşimesini geçirmeyi sağlıyordu. Ama ılıklıke dişleri birbirine vurduğunda çıkan sesi daha fazla olmaya başlıyordu. Her yer karanlıktı. Ortama sadece ayın yavkı aydınlatıyordu. Birkaç zılf çakıklarına dıkmış, gözlerini kapatmış, omuzun sesini dinliyordu. Saçı başı darmadağınktı. Güzel bir uğraştan çıktığı o kadar belliydi ve o kadar masumdu ki verdiği falsonun farkında bile değildi. Eymen de seslenmedi. Onu üzmemek için, bunu görmemeğe vardı.

Kapıyı kilitleyip anahtarı kapının üstündeki girintiye koydu. Ormanın üzerine atığı nevesimini, karısının titreyen omuzuna nazıkçe ötenken dudaklarını saçlarına değirdi. Derince koklayarak öpti. Elitiri onun narin bedeninde gezdirip ısınmasına yardım etti.

Peri, titreyen nemli bedenine nevesimini sararken "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. Dişleri hafifçe birbirine çarpıyordu her kelimede. Çenesini kasarak titremesini engelledi.

Az sonra ata binmişler, evin istikametine yönelmişlerdi. Üçüncü sırtını kocasının sıcak olan geniş göğsüne yaslayınca beden ısıtı da eski hâline dönmüştü. Bu adamı her daim soba gibi yanmak zannında mıydı? Kütüktü işte, şömineye atılmışçasına için için yanan, onu ısıtan bir kütüktü! Gülümsedi. Etraf hayli karanlıktı. Yağmur henüz durduğu için, her yer alabildiğine toprak kokuyordu.

Sırtını kocasının sıcak göğsüne dayayarak rahat bir oturma sağlamaya çalıştı. Ama yol uzadıkça bu pek mümkün olmuyordu. Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladığında, bedeni tuhaf bir acıyla sarsılıyordu. Kasıklarının ağrıdığını yeni fark ediyordu. Hafif sızıyla kalçalarını tekrar oynattığında, huzursuz bir kıpırdanma kasılan Eymen gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı.

"Peri! Eğer kıpırdanmaya devam edersen, seni ağaçların birine yaslarım..." dedi hırıltılı sesiyle azarlayarak. Kızgınca aldığı nefesleri, buhar olup geceye karıştı.

Peri kaşlarını çatı. "Ne... Ne yani sırf kıpırdandığım için, beni burada mı bırakacaksın?"

Onun bu saf tepkisine şaşakalan Eymen, birden dengesizce gülümsemeye başladı. "Hayır, safım benim, sana kıpırdamaman gerektiğini göstereceğim."

Gözlerinin önündeki kalın perde kalkan saf Peri, onun söylediği edepsiz çağrışımla bu sefer soğuktan olmayan bir gerekçeyle titredi. Dudaklarını büzdü. "Terbiyesiz!" dedi homurdanarak. "Hem ben saf değilim, artık hiç değilim!" diye konuşması sonuna doğru fısıltıya dönüştü.

Eymen kolunu biraz daha sıklaştırdı belinde. Kalçalarını sertleşmiş kasıklarına iyice yasladığında, ona sahip olan ve masumiyetini tüketen varlığını hissettirdi. Ve bu ondan çok kendisini baştan çıkarttı, homurtular eşliğinde inledi.

Üzerine ağır bir yük çökmüşçesine soluksuz kalan Peri, kaskatı kesildi ve kocası başını aşağı eğdi. Kulağının dibine sokulan sesi fırtınayı ardında bırakan fısıltıya dönüşene kadar tüylerini ürperti.

"Kolay öğreniyorsun ama hâlâ safsın!"

"Eymen... Çok terbiyesizsin!"

"Hayır, terbiyesiz değil, ben senin kocamım."

Bunu söylerken gurur tınısı mı duyuluyordu sesinde? Biraz sonra kızın hareketleri devam edince anlayışlı bir şekilde usulca sordu. "Canın acıyorsa yürüyebiliriz? Az kaldı zaten."

Utanc içinde kıvranan Peri biraz düşündü. Ona acıdığını, söyleyemezdi ama acıyordu, lanet olsun cidden uyuşmuş gibi acıyordu. "Sanırım... Dayanabilirim, madem az kaldı, sorun değil!" Ah bu kocaman bir yalandı! Birkaç saniye daha böyle giderlerse attan indiğinde, kesin penguen gibi paytak paytak yürüyenecekti. Uf! Ne menem bir şeydi bu sert eyer ve bu gece ata binmek hiç çekici gelmiyordu artık, hele kocasıyla hiç!

Eymen çenesini başına yaslayıp saçlarına sürdü. Sıkıca sarıldı karısına. Çok fazla değil, zaten on dakikaya kalmadan evin bahçesine gelmişlerdi. Bahçenin girişinde, yaşlı seyis onları bekliyordu. Önce Eymen atın ritmik adımlarını durdurdu. Seri bir hareketle indi. Kollarını karısına uzattı. Centilmen bir tutumla, onun inmesine nazikçe yardımcı olmak istedi. Peri ellerini kocasının omzuna koyarak eyerden kayarak indi. Ayakları yere bastığında, derince bir "Oh!" çekti. Bunu gören kocası çarpıkça sırttı. Peri bakışlarını homurdanarak kaçırdı. Seyis atı olarak uzaklaşmıştı. Eymen karısının üzerindeki nevresimi düzeltti ve saçlarını geriye çekerek yüzünü açığa çıkardı. Peri ona şaşkınca bakarken Eymen onun yanaklarını ellerinin arasına aldı. Dudaklarının üzerine uzun bir buse bıraktı.

"Biz meraktan çatlayalım, siz daha burada durup yiyişin." demişti ki Ecem, Peri yerinden korkuyla sıçrayarak suçluca geriye çekildi. Utançtan yüzü kızarıırken görümcesine ürkekçe baktı.

Ecem kıkırdarak "Korkma benim, şaşkın; annem ya da halam, eniştem, ablam, Ercan, Sercan hatta çenesi ebemin don lastiğine dönen Sevim..." demişti ki haylazca, Eymen sertçe kükredti.

"Ecem, kapa o koca ağzını!"

"Haaa, unuttum de mi? Ay Pelin vardı bir de. Yazık masum gözleri bu müstehcen görüntüyle kirlenecek."

"Ecem!" diye buyurarak uyardı Eymen.

Kayıtsız duruşuyla öfkelerinin hedefi olan Ecem, umursamazca omzunu sarstı. "Hatta hepimiz birden bile olabilirdik. Cık, cık, cık! Açık hava erotik film gibi." Başını sarstı onaylamaz haylaz bakış-

larla. Peri yanağının iç kısmını utana sıkıla dişlerken "Senin dilin koparmak lazım edepsiz. Karşımda dururken bile destur alman lazım. Ben senin abinim, arkadaşım değil!" dediğinde Eymen ciddi bir kızgınlıkla, Ecem kıkırdadı.

"Onu zaten biliyorum şaşkın. Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Boynunu kıracağım."

"Kıyamazsın."

"Saçlarını yolarım bilebilir."

"Kıyamazsın abi, bu hakkı seneler önce kaybettin."

"Kıyma yaparım seni dilli düdüklü!" dediğinde Eymen, ona alay gülen Ecem ciddi bir bakış attı. "Hadi annemler sizi bekliyor, kuzunun yanında bana hava atma, çakma taş fırın. Kılıma dokunamazsın. Kılıbık mı olmuş abişim?" diye arsızca cırlarken, "Hadi. Meraklan öldüler zaten. Ben dedim onların keyfi yerindedir. Her yerde kalpler uçuyor bakın, gözleri aşktan kör olmuştur, rahat bırakalım romantik aşkları diye ama..."

"Ecem, dilin kopsun..." diye söyleyerek konuşmasını ağzına tıkayan kişi bu sefer, çileden çıkan Peri oldu. Ah ayakkaşları neredeydi? Kafasını yarası gelmişti.

"Aha, körle yatan şaşı kalkarmış. Daha ilk seferinde kör olmuş bu kız... Bana ne diyor..." dedi Ecem anladığı gerçeği dile arsızca vurmaktan çekinmeden.

"Ecem! Abin yolamaz ama ben pekâlâ da saçlarını çok güzel yolarım bilirsün. Delirtme istersen beni." dediğinde Peri, onların bu halleriyle eğlenen Eymen geriden gelen derin bir kahkaha patladı. Peri kocasına kızgınca bakınca "Sen de bir Nebahatlaşma başlangıç karıcığım. O söz anneme ait." diye tatlılıkla sataşıyordu.

"Kes sesini!" dedi Peri utancından yerin dibine girerken. Abi, kardeş ne arsızlardı bunlar böyle...

Eymen kolunu karısının omzunu atarak kapsıya yönlendirirken Peri, kūs bir nazla geriye çekilmeye çalışıyor ama kocası buna keyifle izin vermiyordu. Ecem ise homurdanarak çoktan içeri girmişti.

Peri kapıdan içeri girdiğinde, "Eymen, ben onların yüzüne bakarsam anlarlar, girmeyelim salona. Hemen odama çıkayım, sen hasta de hatta öldü de." diye tembihledi.

"Saçmalama, nereden anlasınlar, alnında da mı yazıyor?" dediğinde kız, kocasına iç çekerek baktı ve tam rahatlayacakken Eymen onun nefesini kesmekte gecikmedi. "Henüz yüzünde delil bırakmadım. Hepsi hazineye saklı, boynunda, göğüslerinde ve..."

"Yeter." dedi dişlerini sıkarak. Daha fazla kızarmıştı. Ve bir de az önce ağrıyan kasıkları şimdi daha farklı bir şekilde sızlıyordu. Özetle, arsız bir şehvetle... Bu edepsizliğe öfkelenen Peri dirseğini kocasının kaburgasına vurdu. "Uff! Hemen odaya çıkacağım. Sen böyleysen, Nebahat annem beni utancından öldürür."

Eymen karısına baktı. Tekinsiz ışıkların sardığı tehlikeli gözleri, sinsice parlıyordu. Ona bulaşarak bu utanççılığı bertaraf etmeye yöneldi. "Ya... Demek hemen odamıza çıkalım, tamam, bana La Fontaine'den masal mı anlatacaksın en erotikinden?" dedi kulağına ilşerek.

Peri kızgınca dirseğini böğrüne bir daha gömdü. "Uyuzluk yapma, öyle demek istemediğimi biliyorsun!"

"Ben de onu diyorum karıcığım. Hemen odamıza çıkalım, ben sana en masum masalları anlatırım ama senin için fesat. Duş alırsın, kıyafetlerimizi değiştiririz sonra da azıcık..." Peri kızgınca kolunun altından çıkıp, önden sinirli sinirli yürürken Eymen istediğini almanın haklı gururunu yüzünde taşıyarak gülümsedi. İşte şimdi bir şey anlamayacaklardı. "Benim karım!" dedi huzurla kafa sallayarak. "Deli karım!"

Peri salonun kapısında görüldüğünde, Nebahat Hanım sandığına aksine endişeyle hemen kapının yanına geldi.

"İyi misin kızım?" Endişeli bakışlarını kızın keçeleşmiş kara saçlarında ve pejmürdeye dönmüş, üzerine aldığı nevrisinde gezdirdi.

Peri çekingen bakışlarını içeride gezdirdi kısıcak, tedirgin bir sesle, "İ-iyi akşamlar," dedikten sonra millete, kayınvalidesine baktı. "İ-iyiyim..." demişti ki hapsirdi. Burnunu çekti. Saçlarını gözlerinin önünden çekerek "İyiyim anne! Sadece biraz ısı... Hapsünü! İslan-dık." dedi.

Nebahat Hanım'ın dudakları şaşkınlıktan aralanırken gözlerinin parladığını fark edemedi. Bunu anlayan genç kız, hafifçe gülümseyerek göz kırptı kayınvalidesine. Nebahat Hanım içten bir şekilde

gülmüştü. "Sevindim annem." Ona, anne demişti, hem de başına ekleme yapmadan, içinden gelerek istekle...

Eymen içeri girdiğinde, Ercan koltuğunda yayılarak "Usta fırın, na mı patlatın, ormanı mı fethettin, bu ne hâl?" diye dalga geçerek kıkırdadı.

Eymen perişan vaziyetine hayretler içerisindeki toplulukla bakarak "Hayır kasırga koptu, birazdan kıyamet çıkacak en kralındır!" diye ona çanak tuttu. Karısının yanına yaklaştı. Annesine bakan "Anne biz odaya çıkıyoruz, yemek hazır olunca seslenir misin? Şu kıyafetlerden kurtulalım." dediğinde hiç umursamadan karısının omzuna kolunu attı. Herkes bu yaklaşmanın seyrine şaşkınca bakan, kimse ağzını açmadı ama bıyık altından keyifle gülmeye devan ettiler. Eymen narin bedeni usulca kendine çekti. Sonra da kapıya yönlendirirken Peri ona kaşlarını çatarak kızgınca baktı. Nebahat Hanım aylar sonra keyifle iç geçirdi. Çocukları şimdi tam olmuşlardı ve kadının içi mutlulukla dolmuştu.

Her işte vardır bir hayır, diye boşuna demiyorlardı. Arkasını döndüğünde, mağrur bakışları Eray Bey'le çakıştı. Onun da gözünden bir şeylerin kaçmadığını anlaması, fazla uzun sürmedi. *Tilki herif, bir şeyi de ballandırarak anlatmasına müsaade etmiyordu!* Omzunu sarstı.

Suçlu bir duruşa bürünen Peri merdivenleri çıkarken kocasına kızgınca bakarak sitem etti. "Allah razı olsun Eymen Sancaktar, sayende hiçbir şey fark etmediler!"

"Sağ ol meleşim, sayende..."

"Düğün gecesinde gerdeğe giren gelin izlenimi verdin onlara, rezil oldum."

"Bunu birlikte yaptık, suçlama beni! O işi birlikte hallettik," diye gururla takıldı Eymen.

Peri, onun alaylı sesiyle yüzünü astı. "Uf Eymen, çok rahatsız, işin gırgırındasın hâlâ. Ne geniş mezheplisin sen ya!" Merdivenleri hızla çıkıp küşce odalarının kapısına yaklaştığında, birden ayakları yerden kesildi. Allaha tan çığlık atmamıştı.

"Şşiişt! Sessiz olmaya çalış Peri." dedi Eymen iç geçirerek. "Aslında, sen de biraz rahatlasan sevgilim. Suç işlemedik, birlikte olduk,

her karı, kocanın yaptığı gibi." diye huysuzca söylendi. Peri düşmek için kollarını kocasının boynuna sararken afillayan bakışlarını etrafta gezdirdi. Kocasının omzuna birkaç defa uyarırcasına vurdu.

Horozlanarak "Eymen çıldırdın mı? Rica ediyorum indir beni! Hey Allah'ım! Biri böyle görecektir. Rezilligimiz ayyuka çıkmadan bırak," diye tedirgince fısıldadı. Gözleri hâlâ etrafta ürkekçe dolaylıyordu.

Eymen kapıyı ayağıyla iterek açtı ve tekrar ayağıyla kapattı. "Görsünler... Karım değil misin?"

"Ben önceden de karındım, hatırlarsan!"

Kırpıklarını kırıştıran Peri, utanarak bakışlarını kaçırdı ve başını kucığına eğdi. Kocasını ilk defa onu kucığına alıyordu ve bu hissi sevmişti. Kalbi yine hızlanmaya, karnada tuhaf kelebekler uçuşmaya başladı. Eymen alnını alnına dayayarak yatağa yaklaşırken "Peri... Güzel Perim, utanma ne olur... Gözlerini, gözlerimde bekleyeli öyle uzun bir vakit geçti ki sanki asırlar devrildi üzerinden. Sadece bak! Bir an olsun gözlerini çekmeden bak, olmaz mı?" diye dertlice fısıldadı.

"Nasıl olur daha az önce bakıyordum sana... Tüh!" dedi kız arsızca mahcubiyetini yırtmak ister gibi lakayt bir tavır takınarak. "Demek o kadar yaşlandım, artık ilgini çekmem desene. Çok yaşlanmış olmalıyım."

Eymen muzırca gözlerini kıstı. "Sen şimdi benimle dalga mı geçtin?"

"Yok, canım... Hiç yapar mıyım?"

Eymen tek kaşını kaldırınca şuh bir kahkaha patlattı. Karısını yatağın üzerine nazikçe bıraktı. Daha ne olduğunu anlayamadan kız, yatağa sırt üzeri yıkılırken üzerine tırmandı. Onu kaçamayacağı şekilde altında hapsedti. İri bedeniyle nefes alma imkânı bile sunmadan, üzerine bir kürk gibi gerilmişti. Ve lanet olsun, sıcak olmuştu bedeni de ruhu gibi... Öşmesi de geçmişti.

"Benimle dalga geçtin, cezalısn."

Kız gözlerini yapmacık bir korkuyla irileştirdi. Kollarında olma-ya alışması ne çabuk olmuştu? Sanki hep buradaydı, yeri hep burasıydı. Hiç yadırgamıyordu.

"Ah! Peki, cezam ne olacak hâkim bey?" Gözleri parladı. "Çekmeye razıyım." Kollarını kocasının boynuna doladı.

Eymen dudaklarını burnuna dokundurarak ıslak bir buse koydu. "Senin cezan, benimle olmak..." dedi dudaklarına kapanarak. Kız konuşma hakkı tanımamıştı. Tanısaydı, cevabı *memnun* yetle, olacaktı.

Bir süre sonra duşlarını alarak yenilenmiş vaziyette, üzerlerini değiştirdiler. El ele odalarından çıktılar. Merdivenin önüne gelince birbirlerinden ayrılıp yan yana ama gözleri hâlâ birbirlerinde salona ilerlemişlerdi ki merdivenin başında Pelin'i gördü Eymen. Eteğinin iki yanından tutmuş, ince keten kumaşı iki parmağına sıkıştırmış, prensesler gibi dönerek kendi kendine gülüyordu. Oylesine tatlı, öylesine eşsizdi ki bu hâli, çizgi filmdeki prensesler gibi dünyada Eymen ve Peri durdular. Onun bu şirin hâlini izleyip keyfini çıkardılar.

Pelin birden durunca çok dönmekten başı döndü. Yerinde dengsizce durmaya başladı. Tam düşeceken Eymen öne atılıp kollarını alarak yukarı doğruldu. Ufacık bedenini göğsüne yaslayıp "Düşecek sin meleğim, o kadar dönülür mü?" diye söylendi.

Pelin önüne gelen saçlarını kenara çekti. Hâlâ dayısına tuhaf sarsak bakıyordu. "Ama men dans yapıyorum dayı... Pyens men dansa taklıydı. Onu unuttun akıyyım."

Eymen kaşlarını çatı. "Pyens ne ya?"

Pelin ufacık elini ağzına kapayarak tatlıca kıkırdadı. "Çen de hiç bi şey bilmiyon dayı ya... Hayal, hayal!"

Eymen kaşlarını kaldırarak "Ha!" dediğinde hâlâ anlayamayarak karmaşık kelimeleri, karısına soru sorarcasına bakıyordu.

Muzırlığı üstüne üniforma diken Peri, başını sarsarak kıkırdadı. "Hakikaten Eymen, çok cahilsin, sen de hiçbir şeyden anlamıyorsun." dedi Pelin'e göz kırparak. Sonra kocasının kaşlarının çatıldığına görünce "Prens onu dansa kaldırmış, görmedin mi sıırım gibi yakışıklı adamı? Cık, cık, cık!" dediğinde başını sarstı. "Kör herif seni!"

Genç adam evreni sarsan neşesiyle gür bir kahkaha atarak salonun kapısından içeri girdi ve girdiği gibi de gülümsemesinin ağzında donması bir oldu. Keza içeriyi ansızın öyle bir sert kükreys kaplı-

mıştı ki, Pelin korkarak kollarını dayısının boynuna sarmış, yüzünü boyun köküne gömmüştü. Babasının öfkeli hallerine hâlâ alışamamıştı.

Rüzgâr bağırdıktan sonra bir daha karısına dönerek tısladı. "Esme!" Kızı ürkütmek istememişti fakat şu anda bu düşüneceği en son şeydi. Dünyası tepesine çökmüştü canını o adamın kollarında bir kez daha görünce. Önce Pelin, şimdi de kızı Pelin! Öfkesi azgın bir nehir gibi damarlarında coşup çağlıyordu. "Kızı hemen onun kollarından al, Esme!" diye kükredi şaşkın karısına. Kızını o adamın kollarında görmeye tahammülü de sabrı da yoktu. Ona nasıl dokunurdu? Onun kızı... Pelini!

Esme çok olmuş bir biçimde, rengi gitmiş kocasına bakıyordu. Çok zaman sonra Rüzgâr, eski Rüzgâr gibi ölüm soğukluğuyla Azrail benliğini kuşanmış, buz gibi bakıyordu herkese. Yine gözleri nefret kuşanmış, sözleri hiddetle salınmıştı kasılmış dudaklarından. Nitekim Esme bu kara, ölüm kusan bakışlarını bildiğinden, korkuyla yaprak gibi titriyordu. Elini karnına koymuş, sanki bebeğine bir şey olmasından korkar gibi bir adım geriledi.

Eymen çocuğu yatıştırmak için sırtını okşarken usulca karısına döndü. "Pelin'i alıp yukarı çıkarır mısın?"

Peri'nin gözleri irileşerek annesine baktı. Kocasını, bu kara gözlü asi adamla nasıl tek bırakırdı? Nebahat Hanım anlayışla yanlarına yaklaştı. Torununa uzanırken "Çocuklar, sakın olun, kızı korkutuyorsunuz! Bakın nasıl da şindi yavrum, delirdiniz mi?" diye üzgünce uyararak soludu. Üstüne dağlar çökmüş gibi solurken gözleri kızınca parlamıştı. Sonra ürkerek titreyen torununa şefkatle sarıldı. Onu yatıştırmaya çalıştı. Rüzgâr, kayınvalidesinin boynuna sıkıca sarılmış kızına baktı üzgünce. "Aşkım... Sen anneanneyle yukarı çık hazırlan, ben gelir seni alırım tamam mı babacığım?" diye yatıştırmaya çalıştı kaba sesiyle ama olmadı. O da güvence verdi. "Anne onu yukarı çıkarır mısın?" Bakışlar Esme'ye kaydı. Korkmuş karısı kireç gibi olmuş yüzüyle başını olumsuz anlamda iki yana sarsıyordu. Rüzgâr onun yüzündeki kanın çekildiğini görünce biraz olsun sakinleşmiş ve mantığı yerine gelir gibi olmuştu. Lâkin öfkesinin tam anlamıyla durağan olması imkânsızdı.

Yaşlı kadın ürkek bakışlarını oğlana çevirdiğinde, Eymen hafifçe gülümseyerek "Sorun yok anne, dediğini yap." diye ona ümit verdi. Ama potlamaya hazır fırtınayı görmemek için kör olmak gerekli.

Nebahat Hanım yıkamı çıkarken Eymen, Rüzgâr'ın yanına yakındı. Hatta ürkek bir şekilde rengi kaçmış Hümeysra Hanım'a bakıyordu. Halasa hastaydı ve şu anda ona eziyet etmek istediği son şey dahi olamazdı. Dışlarının arasından "Rüzgâr... Halam ha, ta!" diye serçe uyardı.

Esmeye birden kocasının yanına geçerek koluna dokunduğunda, genç adam kolunu serçe silkeleydi. Karısını umursamadan kayın-biraderinin önüne sert bir adım atarak "Çık dışarı!" diye dışlarına arasından emrederek tısladı. Elleri yanında yumruk olmuş, her an yüzünde patlamak için zaman kolluyordu.

Rüzgâr hışımla dışarıya çıktığında, Peri birden kocasının önüne çıktı. Ürkererek, "Eymen lütfen..." diye ince bir inlemeyle neredeyse yalvardı. Genç adam önce öne doğru hareketlendi, sonra birden dönüp genç kadının yanaklarını ellerinin arasına alarak "Korkma güzelim sadece konuşacağız." diyerek geriye çekildi.

Bir çare arayan savunmasız Peri, irileşmiş gözlerini yardım dileyerek Eray Bey'e çevirdi. Korkudan titriyordu. Ne olacak bilmiyordu ama korkuyordu. Kayınpederi de Halit Bey'le birlikte ayaklanmış, milleti sakinleştiriyordu. Hümeysra Hanım tedirgin bakıyordu. Cem de onların arkasından kapıya yönelince Eray Bey keskin bir bakış atarak ortamı yumuşatma görevini hatırlattı. Anlayış timsali bir duruşla, "Ben onlara bakarım Eray Bey. Siz kardeşinizin yanında kalın." diye hasta kadının kâğıt gibi olmuş yüzünü gösterdi. Esmeye ve Peri birbirine baktıklarında, ikisi birden üzgünce bakışlarını kapıya çevirdi. Esmeye kafasıyla *hadı* der gibi üzgünce işaret ettiğinde, Peri onları sadece ikisinin sakinleştirebileceğini anlayarak görünceceine yanına yaklaştı. Birlikte Cem'in arkasından kapıya yöneldiler.

Öte yandan Rüzgâr çıldırması boğalar gibi burnundan hurula soluyordu. Üzerindeki siyah takım gibi kara olmuş yüzü ve merhametten eksilen gözleri ateş saçıyordu... Sanki Eymen farklıydı. Aynı öfkenin zalim soğukluğu, onu da hurpanice kuşatıyordu. Sanki kaplan gökyüzündeki fırtına toplayan azgın gerilim, şu anda onların ortam-

da yıldırım gibi şiddetle çakırıyordu. Bu kadını fazlaydı. Neden hayat ona kısıkla verdiğini, hep kepeceyle alıyordu. Rüzgâr parmaklarını kısa saçlarının arasında yolar gibi gezdirerek kolundan çekiliyordu. Mevcutuna hızlı genç adama döndü. Cehennem çukuru gibi soğuk bakan kara gözleri mantıktan yoksun, duruşu donmuş, eski zalim Rüzgâr'ın sureti hasıl olmuştu yüzünde. Bu hâlet-i ruhiyesi hiç iç açıcı dormuyordu. Acımasız, gaddar ve müsamahasız bir adam belirmişti bir anda karşısında.

Rüzgâr işaret parmağını tehditle sallayarak "Sana ailemden uzak durmanı daha kaç defa söyleyeceğim?" diye emretti. Sesindeki tıslama keskin bir kılıç gibi ortamda şakladı.

Savunmasız olmadığını belirten Eymen, başını vakurca dikleşti. Ellerinin yumruk olmasını engellemek için cebine soktu. Kapı açıldı. Ercan ve Sercan endişeyle dışarı çıktı. İkili aldırmadı onlara.

"Ailem dediğin varlıklar, benim de ailem. Daha ne kadar uzak databilirim, bilmiyorum. Senin yasaklamaya kalkıştığın, benim kardeşim, canımı!" dedi Eymen öfkesini bertaraf etmeye çalışarak sakince. Bu adamın artık aklını başına alması lazımdı, ondan sakındıkları onun da canıydı. Ve can parçalarından ayrılmaya artık hiç niyeti yoktu.

Lâkin Rüzgâr hiç beklemediği anda dibinde bitti. Artık kıyametin suları üflenmiş, sırat köprüsü kurulmuş, terazi mizan tartıya başlamıştı. Hesaplar verilecekti.

Ne ara yaptığını bilemediği yumruğunu Eymen'nin yüzüne savurdu. "Sus şerefsiz, sus! Onlar sadece benim ailem. Senin hiçbir şeyin değil artık!"

Eymen bu sarsıcı yumrukla sendeleyerek biraz gerilerken, dehşete kapılan Peri'nin tiz çılgılığı geceyi yararak ortamda çınladı. Sanki genç kızın canı ruhundan çekiliyormuşçasına inliyordu. Öne atılmıştı ama Cem onu kolundan yakalayarak engelledi.

Eymen aldırmadı bu caydırıcı sese, Rüzgâr ise kör olarak dünyaya, üstüne yürümeye devam etti. Bu sefer iyice panikleyen Peri ve Esmeye öne atılınca Cem ve Ercan kollarını öne açarak onları durdurdu. Cem tedbirle, "Siz yaklaşmayın. Bırakın kozlarını paylaşsınlar. Bütün bu savaş..." dedi sükünce. "Bu yara içlerinde durdukça derin-

leşecek ve irin bağlayacak..." derken "Bırakın akıtsınlar zehirlerini!" diye tamamladı sözlerini Ercan.

Eymen kasılan ellerini yumruk yaptı. Dudağının kenarındaki kanı sildi. Kasılmış bakaşlarını Rüzgâr'a çevirdi. Ona vurmadı. Hâlâ ona karşı boynu kıldan ince gibi, kılını bile kıpırdatmadı. Her ne dese, kabulüydü. Vicdan muhasebesi kabarıktı, öfkesini anlıyordu. Kendisi bu durumda olsaydı... Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Aklını kaybederdi. Belki de onun kadar vicdanlı bile olamazdı.

Bir vahşi gibi tıslayan Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. "Bir daha yaklaşmayacaksın onlara yoksa seni gebertirim! Yarım bıraktığımı tamamlarım... Vebunu yaparken kılım dahi kıpırdamaz."

Bu sırada bunu duyan Esm'e, duyulur bir şekilde nefesini içine çekti ve Peri nefes alamayarak acı acı yutkundu. Eymen bir an olsun Rüzgâr'dan çekmediği başını, olumsuz anlamda salladı.

"Bunu artık yapamam. Onları kazanmaya kararlıyım. Hatalarımı telafi etmeye başlamışken... Artık olmaz."

Rüzgâr bir kere daha acımasız yumruğunu hiddetle gömdü yüzüne. Bu sefer genç adamın burnundan kanla karışık ses geldi. Peri acı içinde çılgılık atarak öne atılınca Cem onu yakalayarak durdurdu. "Yeter!" diyordu genç kız gözyaşları içinde hıçkırarak. "Durdurun onları ne olur?"

Oysa Eymen aldırmanmıştı bu silleye. "Vurunca için rahatlayacaksa durma devam et! Ama onları benden kimse koparamaz artık. Bunca yıl yaptığım ahmaklığı, tekrarlamayacağım. Vazgeçmeyeceğim onlardan!"

"Sen kim oluyorsun, ulan it? Onu bana sattın!" dedi Rüzgâr hışmayla ağzından çıkan kulakları duymayarak. Esm'e irice açtı gözlerini kocasına diktiğinde, ölüyor gibi soluksuz kalmıştı. Rüzgâr aklını kaçırmış gibiydi. Sanki özenetimini kaybetmiş, mantığını devreden çıkarmış, hiçbir şeyi görmüyordu. Özellikle, ölmek ister gibi duran karısını! "Onu almam için bana yalvardın. Günlerce köpek gibi yalvardın. Şimdi..." dediğinde daha fazla onursuzmuş gibi lanse edilmeye dayanamayan Eymen, sol yumruğunu Rüzgâr'ın yüzüne gömdü. Geceye elinden çıkan kemik çatırtıları karışırken Rüzgâr geriye sendeledi.

"Onu sana asla satmadım... Canımı satmadım... Şerefsiz olmadım... Onu mahvetmemen için yalvardım. Bundan da zerrece göçünmadım. Ona bir şey olsaydı..." dediğinde Rüzgâr bu sefer sol kroşesini Eymen'in midesine gömdü. Eymen acıyla iki büklüm oldu, nefesi kesilerek inledi. Fakat kendini toparlaması uzun sürmedi. Cem ve Ercan zoru zoruna çılgık çılgıca olan kızları durdurmaya çalışıyor, öne atıldıkça geriye öteliyordu.

Rüzgâr kesik kesik nefeslerinin arasından, "Benim kardeşime öldü olan... Senin yüzünden... Senin piçliğin yüzünden, kardeşim öldü! Seni daha o gün gebertmeliydim, şerefsiz!" diye haşın haşın kükredti.

Yumruğunu ağır bir gülle gibi sıkın Eymen ansızın genç adamın üzerine atılınca ikisi birden yere devrildi. Yaralanmış iki iri aslan gibi birbirini acımasızca paralıyor, ıslak çimlerin üzerinde vahşice yavaşlarken çamurların içinde debeleniyorlardı. İki haşere afacan gibi, birbiri ardına yumruklarını savuruyorlardı. Ne Eymen durmaya niyetleniyor ne de Rüzgâr buna meylediyordu. Birbirlerini parçalıyorlardı hırsıyla.

Eymen, Rüzgâr'ı altına aldığı anda, ilk yumruktan sonra bu kez Rüzgâr onun altına almış, midesini yumrukluyordu. Hiç acımadan kum torbası gibi vuruyordu. Etrafa kan tüküren Eymen son kalan derin nefesiyle bacağına kaldırıp Rüzgâr'ın boynuna dolayarak onu hareketsiz bıraktı. Birkaç saniyede bacaklarının arasına sıkıştıp üzerinde yükseldi.

"Kardeşimi öldürdün!" diye haykırdı acı içinde Rüzgâr. Haykırış yürekleri dağılıyordu.

"Eğer eskiye dönebilseydim..." dedi Eymen nefes nefese. "Ona, gitme derdim!" Yumruğunu Rüzgâr'ın başının yanındaki, çimle kaplı zemine sertçe vurdu. "Böyle olacağını bilemedim..." Rüzgâr başını yana dönerken Eymen çenesine yediği yumruktan sebep, sesi yalarak çıkıyordu. Dudağından çenesine doğru kan sızmaya başladı. "Onu ölümüne bilerek yolladın. Önce kullandın, sonra öldürüp kurtuldun." diye acıyla haykırdı Rüzgâr. Kardeşi geldi gözünün önüne, musalla taşındaki kardeşi. Ölü, buz gibi, kaskatı narin hâli cereyan etti göz bebeklerinde... Nefesi kesiliyordu düşününce. Canı yanıyor-

du, yandığı kadar yakmak istiyordu. Kardeşini hastaneye nasıl götürdüğü ve morgda nasıl cansız yattığı, gözlerinin önünden bir ömür asla silmeyecekti. Cansız bedenini toprağa kendi elleriyle koymuştu. Buz gibi yere yatırdığı anı, onu karanlığın bağına terk ettiği anı unutmuyacaktı. Karanlıktan korkar diye ışık yaktığı, böcekten korkar diye sürekli evi ilaçlattığı meleşini, tüm korkularının kaynağına nasıl bıraktığını hatırladıkça öfkelenirdi.

"Sen ona kıydın! Benim ufakık kardeşimi, acımadan harcadın. Kullandın!" derken yanağına doğru iri bir damla süzülüp şakağında akan kana karıştı. Eymen'i altına alarak yumruklamaya başladı.

"Onu kullanmadım. Lanet olsun, neden anlamıyorsun, onu asla kullanmadım!" diye bağırdı Eymen. Acıyla inlerken gözleri dolu dolu olmuş, kocaman bedenindeki yüreği aynı zalim acıyla sızlamıştı. "Evlenme teklif ettim... Evlenelim dedim!" diye haykırdı acıyla. Gözleri dönmüştü Eymen'in, o gün gelince aklına, yine her şeyi unutmuş, acı içinde kendini kaybetmişti.

Yumruğunu tekrar savurduğunda Rüzgâr, eliyle yakalayarak savuşturdu. "Şerefsiz, ölünce mi aklın başına geldi?"

Eymen genç adamı altına aldı. "Onunla evlenecektim. O ne yaptı? Sırf intikam için kendini başkasına verdi. Hiç düşünmeden, kendini o adamın kollarına bıraktı. Keşke... Keşke yine de onu affettiğimi söyleseydim! Elinden tutup *gime* diye yalvarabilseydim. Gözlerimden silseydim o görüntüleri, unutsaydım ve affetseydim. Ama kahrolası gururum yüzünden yapamadım! Gurur yaptım! Yapamadım... Başkasının olan sevdiğimi kabul edemedim!" derken yumrukları Rüzgâr'ın yanındaki çimlere art arda çakıyor, parmaklarından kemik sesleri geliyordu. Artık sesi kalınlaşmış ve cızırdamaya başlamıştı. Yanağına doğru bir damla süzülüğünü fark edememişti. Lâkin derhal sertleşti duruşu.

Rüzgâr onun söyledikleriyle çok geçirerek olduğu yerde birkaç saniye donup kaldı. Sonra gözleri kısılarak kuşkuyla, inanmayarak donuklaştı. "Ya-yalan söyleme lan! İftira atma kardeşime..." diye tekrar yumruğu savurduğunda, daha fazla dayanamayan Esmeye çığı bastı. İki dizinin üzerine oturmuş, ellerini kulaklarına kapamış, huçkırı huçkırı ağlıyordu.

Tüm aile onların arkasına yığılmış, olanları yaşlı gözlerle izliyordu. Bir dehşet anı konu oluyordu vicdanlarına ve yürekleri korkuyla çalkalanıyordu. Hiçkırarak perişan olan Peri, Esmeye sarılarak teselli ederken Eymen olduğu yerden doğrularak ayağa kalktı. Rüzgâr üzgün gözlerini karısına çevirdiğinde, canı çekildi sanki. Yerinden doğrulurken Cem'in uzattığı eli tuttu. Ayağa kalktı. Yüzü gözü morarmış, dudaklarından ve burnundan kan geliyordu. Üzerindeki takımı çamura bulanmış, hali perperişandı. Usulca karısının yanına yaklaştığında, Esmeye başını kaldırdı. Koyulmuş yaş dolu hurma gözleriyle ona savaş açarak baktı.

"Yaklaşma!" dedi önce usulca. Kocasını dinlemeyip bir adım daha atınca bu sefer son sesiyle, ellerini dizlerine vurarak art arda, daha kuvvetli, daha hiddetli, delirmiş gibi haykırdı.

"Yaklaşmaaaa!"

Onun kendini yırtıya haykırmasıyla Rüzgâr olduğu yerde kalakaldı. Sanki nefes alamıyor, kalbi duruyordu. Esmeye sislerin sardığı bakışlarını yanına hareketlenen abisine çevirdi.

"Sakin bana yaklaşmayın!"

Peri genç kadının koluna girdi. Diğer kolunu da Ecem kavrayınca ayağa kalktı Esmeye. Hiçkırıklarının arasında arkasını döndü. İçeriye girerken bacakları titriyordu. Öyle bir karmaşanın içinde kalmıştı ki bocalayarak ne yapacağını bilemiyordu. Biri abisi, canının yarısı... Diğeri candan öte, yüreğinin sahibiydi.

Rüzgâr, Eymen'in perişan yüzüne baktı ve Cem'e dönerek "Yürü, gidiyoruz..." diye emrettiğinde, Cem onun aklından geçenleri hemencecik okumuştı. Rüzgâr bu işin üzerine gidecekti kesin. Eymen'in söylediklerini teyit ettirmeden içi rahatlamayacaktı.

Eymen'in yanından geçerken dişlerini sıkarak "Seni bir tek onun için gebertmedim pislik... Bir tek o! Ve döndüğümde seni gebertmemem için dua et." dedi ve ilerledi. Eymen buna zaten biliyordu. fakat bu sefer her ne olursa olsun, ailesinin bir daha ayrılmasına izin vermeyecekti.

Yaklaşık iki saat sonra herkes salonda sessizce oturuyordu. Eymen, Peri'nin şakağına koyduğu buz torbasını, elinin tersiyle geriye iteledi. Bakışlarını, halasıyla eniştesine üzgünce çevirdi.

"Özür dilerim." dedi yorgun bir sesle. "Sizin de düzeninizi bozduk. İnanın böyle bir durumla karşılaşmanızı istemezdim." Bakışları Esme'ye kaydı. Ağlamaktan gözleri şişmiş, yüzü düşünceli, gözleri dalgındı. Üstelik hıçkırıkları yüreğine batıp canını yakıyordu. "Özür dilerim abicim! Senin yanına..."

Esme başını kaldırdı. Kelimeleri genç adamın ağzında donup kaldı. Kederli gözlerini abisinin gözlerine dikmiş, bir an çekmek-sizin bakıyordu. Ama bir şey vardı. Bir mucize. Dolu dolu olmuş ko-yu kahveler, tutuk ve ilk defa nefretle bakmıyordu. Sevgiyle ku-cak-lamıyordu ama aradaki o kalın perdelere de kaldırımtı artık. Ne düşündüğünü belli etmiyordu karmaşık duyguları fakat çok zaman sonra, o bakışlarda ilk defa nefret yoktu. Karmaşa ve sanki... Sanki özlem vardı. Birden sustu Eymen. Derince iç geçirdi. Hümeysra Ha-nım boğazını temizledi.

"Olmasa iyiydi ama olması da iyi oldu hani!" dediğinde herkes şaşkınca ona baktı. Orta yaşlı kadın ailesine bakarak "Neden herkes öyle gırtlığına bastığın yaralı kedi gibi bakıyor bana? İçlerinde ka-lana kadar, dışlarında kalsın da nefretleri körelsin artık. Bakın koca-man bir aileyiz ve bu ailede küslük olmamalı. Tamam, can ciğer kuzu sarıması olamazlar ama en azından her görüşmelerinde, yüreğimiz ağzımıza hoplayarak gelmeyecek. *Ha başladı, ha başlayacaklar, kim kızdı, kim kaçacak, biri gelmeden diğeri gitse* diye sürekli tetikteyiz be evladım! Siz bir araya gelmeyin diye, ne dümenler çeviriyor şu iki gariban. Biz bir araya geleliyoruz, gelsek yarım yamalak zaman ge-çiriyoruz." dedi kardeşleriyle gelinlerine üzgünce bakarak. "Onlara da acıyın artık. İkinci de onların evladısınız. Biri et, diğeri tumak... Bu işe bir orta yol bulunması şarttı. Ana oldun Esmem, sen bunu daha iyi anlarsın. Pelin'le karnındaki sabiyi ayır hadi. Birini yolla düş-mana, birini öldür!" dediğinde Esme nefes alamadı bu dehşet verici örkütücü düşünceyle. Kollarını karnına sardı sanki korunmak istemiş gibi. "Ya... Annelik böyle işte! Bırak olmasını, duymaya tahammülü yok insanın. İhtimali bile tüketiyor yüreği. Anneleri anla biraz da yola gelin." dediğinde iç çekti. Bakışlarını Eymen'e çevirdi. "Sen de ileride anlarsın çocuğum... Baba olunca bunu çok acı bir şekilde anlarsın!" Yerinden doğrulup ayağa kalktı.

"Ben yorulmuşum. Herkese iyi geceler. Sabah, kahvaltı masasında herkesi yanımda istiyorum ona göre. Gidecek olanları kabul etmiyo-rum, şimdiden söyleyeyim, yarın piknik yapacağız. Gökyüzüyle an-laşma yaptım. Tüm ziynetimi bağışladım doğa anneye, yarın yağma-yacak!" dediğinde esprisine kıkırdarak iç çekti nazlıca. "Ben hasta bir kadını, kalp hastayım be! Beni üzen olursa, kalp krizi geçiririm haberinizi olsun. Azrail'le olan anlaşmamı bozarım!" dedi yapmacık bir dudak bükümüyle. Kocasına bakarak salondan ayrılmak için ka-pıya yöneldi. Girişe yakın koltukta oturan Eray Bey'e göz kırparak kapudan çıkıp gitti.

Çok geçmeden herkes bu gecenin stresliyle odalarına gidecekle-rini söyleyerek ayrıldı. Peri, kocasının yanına geldiğinde, Eymen'in üz-gün gözleri süzülüyordu. Yüzü hâlâ bembeyazdı. Kocasına yakla-şıp yaklaşmama konusunda tedirgindi. Şefkatiyle sarsa kızar mıydı, yoksa kollarına kıvrılıp onunla derdini paylaşır mıydı bilmiyordu? Ama denedi. Titreyen çekingen elini şakağındaki mor yere tedirgince uzattı. Usulen dokunduğunda, Eymen uzanıp elini kavradı ve dudak-larına götürerek öptü. Bu ona kuvvet verdi ve o ana kadar tuttuğu nefesini, rahatlayarak seslice dışarıya saldı.

"Canım acıyor mu?" diye cızırtılı bir tonda kaygıyla sordu.

Onun titrek sesindeki ürkekliği idrak eden Eymen koltukta yayı-larak bacaklarını araladı. Genç kızın elini çekerek onu bacaklarının arasına aldı. Sonrada ince beline uzanarak bacağının üzerine oturttu. Peri kocasının göğsüne yaslanırken ince parmaklarını şefkatle yara-sının çevresinde gezdirdi.

"Biraz daha merhem sürmeli, morarmaya başladı."

Eymen onu sıkıca döşüne bastı. "Sen zaten merhem oluyorsun dokunarak Peri kızı... Tüm yaralarımı iyi geliyorsun sevince." Göz-lerini kapadı kısacık bir an ve nerede olduklarını anlayınca bakışları-nı karısına çevirdi. "Biri gelmeden yukarı çıkalım."

Kendisi koltuktan kalkarken bu hızlı ruh geçişlerinden şaşkına dönen genç kıza da bir çırpıda ayaklarının üzerine dikmişti. Sanki az önce pestili çıkan o değildi. Peri ona afallayarak bakarken yüreği sızlıyordu. Ne hale gelmişti yüzü. Çarşamba pazarından halliceydi. Titrek elini şimdi de dudagının kenarındaki morluğa dokundurup

"Eymen, ne yapabilirim? Sıcak bir şeyler ya da... Acını dindirecek bir şeyler söyle, yapayım? Böyle olmaz." diye şefkatle sordu.

Eymen, karısının elini yakaladı. Üzerine sevgiyle dudaklarını koydu ve avucunun içine yanığını bastırdı. "Artık düşünme bunları. İyiyim ben."

Peri, kocasının elini iki avucunun içine alarak dudaklarını üstüne bastırdı merhametle. "Doktora gidelim mi? Böyle olmaz. Bir doktor görsün. Belki şakağına dikiş atılır. Kas gevşetici iğne falan yaparlar. Ağrıların diner böylece..."

Onu ikna edemeyeceğini anlayan Eymen, kolunu şefkatli karısının boynuna dolayıp arsızca bakarak kızı kendine çekti. Çenesini başına yaslayıp "Bir şeyim yok sadece birkaç ezik... Korkma hâlâ iş görüyorum, sana iş bırakmam." diye hileyle gülümsedi ve dudaklarının kenarındaki yara acıyınca çenesini oynatarak rahatlatı.

Peri kızınca ama kıyanmayarak yavaşça elinin ucuyla göğsüne vurdu. "Şapşal!"

"İyi hari Sancaktar olmadık yine."

"Kapa çeneni Eymen Sancaktar. Şu hâlde bile delisin." "Delirmenin zamanı mı olur güzelim... Tıpkı sevişmek gibi!" "Uf, uyuz kütük!"

"Bu kütük seni ısıtıyor ama bak, yanaklar yine yanmaya başlamış al al."

"Eymen!"

"Söyle yeşillim."

"Gıcıklik etme!"

"Peri!"

"Hım..." dedi kız safça.

"Şu sobayı ateşlesek ya hazır odun varken."

Sinirle dişlerini sıkan Peri, kocasını dirseğiyle geriye itirdi nazlıca. Eymen hafifçe inledi. Peri canını yaktığını düşünerek savunmasızlaştı. Ufak bir çocuğun yarısındaki acıyı geçirmek ister gibi, kaygıyla göğsünü okşamaya çalıştı. Sanki yakmış gibi, bir de şaşkıncıca üflüyordu. "Özür dilerim, unuttum. Affedersin sevgilim, valla bile-rek olmadı yani bilerek ama isteyerek değil. Uf! Acıttım mı?" Kırgın

sesiyle mahcupça mırıldanmasından faydalanan Eymen başını sallayarak "Öpersen özürünü kabul ederim." diye üzgün sesiyle takıldı.

Peri önce çekinerek baksa da bakışlarını hemencecik etrafta gezdirip ayakta durduğunda yükseldi. Dudaklarının kenarına ufak bir buse koydu. Geriye biraz tuhaf bir yüz şekliyle çekilip kocasına baktığında, Eymen başını iki yana salladı. Ve karısını sertçe çekerek dudaklarını dudaklarına ihtirasla kapadı. Hızla verilen tepkilerden sebep geriye soluk soluğa çekildiklerinde, ikisinin de gözleri tutkuyla parlamış, bedenlerinin en mahrem yerleri ısınmıştı.

"Bu da güzeldi ama buraya vurmadin ki! Vurduğun yerden istiyorum, böyle..."

Peri hafifçe şişmeye başlayan ıslak dudaklarını büzdü. Güzel gözleri parlamıştı. "Çok beklersin!"

"Heh beklerim!"

Kocasının yanına gelip kolunun altına girdi. "Hadi seni yatıralım. Şu hâline bak, enkazın çıktı."

"Beni yatırmama bayılıyorum."

"Eymen!"

"Efendim karıcığım."

"Haşadın çıkmış, sus artık da dökülme. Parçaların elimde kalmasın daha fazla..."

Salonun kapısından çıkıp merdivenlere yöneldiklerinde, Eymen huysuzca homurdandı. "Hiç de bile hâlâ taş gibiyim evelallah."

Onun huysuzca homurtusuna Peri kıkırdadı. "Evet, yürüyen kadavra gibi, canlı duruyorsun. Hani onlarda fosilleşince taş gibi oluyorlar ya! Yaşayan taş, zombi gibi!"

"Bana taş mı diyorsun?"

"Yok der miyim hiç? İltifat etmek mi Allah esirgesin sadece kadavra olmadan sus diyorum." derken kocasının taş gibi sert olan göğsünü muzırca okşadı. Dudaklarını dişlediğinde masumca Eymen kahkahasını koyuverdi.

Odalarına geldiklerinde Peri kapıyı açtı, Eymen kapıyı kapatırken karısına baktı. "Şimdi nerede kalmıştık? Kadavra demek... Meslek değiştirip doktor mu yoksa veteriner mi olmaya karar verdin güzellik?"

Peri geri geri yürüyerek "Sen cidden akıllanmazsın. Şu halde bak... Bu gece uslanmalısın. Elle tutulur yanın kalmamış, nerde ne samı bir parçan elime gelir." diye şirince burnunu kıvrırdı. Dile kararak arkasını döndü. "Bu enkaz halinle işime yaramazsın. Ben yat uyu, bay kütleli taş!" Daha devam edecekti ki, Eymen onun omu kollarına aldı. Seri bir hareketle kendine çevirdi, alını alını dayayıp nefesleri birbirlerinin yüzünü okşarken Peri ellerini kocasının yüzüne çıkardı. Eymen incecik beline sarılıp kendine çelattı karısını.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum. Bir daha sakın yapma..." dediğinde sesi acı bir inleme gibiydi kızın.

"Olmaz merak etme."

"Eymen... Senden başka kimsem yok. Sen sahip olduğum tek varlığımın. Kendine benim için dikkat edemez misin?"

Eymen kollarını daha çok dolayabilecekmis gibi sıkılaştırdı. Onun, bu kimsesizliğini dile vurduğundaki yaralanmış, örselenmiş, öksüz ve yetim yanı içini acıttı. O artık kimsesiz değildi ki, Eymen vardı, kocası, yüreğinin yarısı.

"Az önce bana neler diyordun?" dediğinde yapay bir satışmayla, Peri ağlamaklı sesiyle başını sarstı. "Eymen Sancaktar sakın bana kendini kapatıp oyun yapma. Senin gözlerini gördüm, içini okudum. Orada... Nasıl oldu bilmiyorum ama gördüm! Sakın bana bunu bir daha yapma, ölümü sakın düşünme!" Eymen şok olmuş, asıl şimdi taş olmuştu. "Sen olmazsan artık yaşamaya değer hiçbir şeyim kalmaz. Kıyma bana olur mu?"

Kolları, genç kadının belinde gevşedi kısacık bir an. Sonra gözlerini karısının yamyaz olmuş ürkmüş gözlerine dikerek sıkıca sarıldı. Peri nefes almakta zorlanıyordu ama umursamadı. Başını kocasının omzuna yasladı, kollarını boynunda sıkılaştırdı. Bedenini bedenine emanet etti. Bir kalp atışı kadar yakındı artık ruhları. Bir süre ikisi de öylece birbirlerine sınıksız sarılıp kaldılar. Bedenlerinden ziyade, ruhları birleşti. Kalp atışlarının ritminde buluştular. Sonra genç adamın haylaz dudaklarını, boynunda yaramazca hissetti. Eymen saçlarını omzunda geriye doğru itirdi. Dudaklarını, boynundan kulağına doğru ıslak öpücükler eşliğinde çıkardığında, Peri gözlerini

kapamıştı. Kendini bu hazza bıraktı. "Ben seni özledim yeşillim." dedi Eymen.

Peri kıkırdadı. "Ne zamandır görüşmüyoruz beyzade?"

"Çok oldu." diye dert yandı Eymen. Kulak memesini dişlerinin arasına alıp hevesle emerken "Bin yıl kadar." diye tutkuyla soludu.

Peri hızlanan nefesini tutmuştu. "Çok yaşlanmış olmalıyız."

Olar aşklarının doruk zamanını yaşarken yatağında üzgünce içli içli ağlayan Esme gözlerini karanlığa dikmiş, elindeki kâğıt mendile burnunu siliyordu. Ne zamandır ağladığını bilmiyordu ama ağlıyordu. Sabah olmak üzereydi ve Rüzgâr'ın telefonu hâlâ kapalıydı. Ona bağınmak istememişti, kırmak, uzaklaştırmak, üzme... Rüzgâr'ın tek sahip olduğu oydu, tıpkı kendisi gibi. O kadar çok dalmıştı ki, kapının açılıp kapandığını bile hissetmedi. Birden yatak sarsıldı. Aşması olduğu kalın kollar beline dolandığında, bedenine verdiği rahatlamamanın tıfı yoktu. Gözleri huzurla kapandı Esme'nin, kasılan bedeni ferahladı. Genzine o eşsiz koku hücum ederken bedeni sevdigi sıcaklık kuşatarak kucakladı. Sırtını kocasının göğsüne istekle yaslarırken kalçalarını alışıktığı pozisyon için oynatarak kocasının kasıklarına yasladı. Rüzgâr çenesini karısının boyun köküne gömerek kalınlaşmış tok sesiyle üzüldüğünü belli edercesine usulca fısıldadı.

"Özür dilerim Esmem, böyle olsun istememiştim."

Esme burnunu çekerken elini, hafif şişkin karnının üzerindeki kocasının elinin üzerine koydu. "Biliyorum." derken derin derin soluyordu. Rüzgâr alışıktığı gibi karnını okşamaya başladığında, bedeni otomatikman rahatladı. Soracaklarından korkuyordu ama dayanmadı.

"Rüzgâr!" dediğinde tedirgince, kocasının bedeninin gerildiğini hissetti. O da hissetmişti sormak istediği vahim gerçeği. "Abim..." Yuikundu. "Benim için sana yalvardı mı?"

Rüzgâr kaskatı kesildi. Sığ nefesleri bozuldu. Dişlerini sıkıyordu. Lâkin yalan da söylemezdi, o Esmesine asla yalan söylemezdi. Bunu Esme çok iyi biliyordu. Kocasının tereddüdünü anlayınca ansızın yönünü döndü. Korkuları ortaktı. Kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarının uçları ayazda kalmışçasına buz gibiydi.

Gözlerinin içine bakarak "Buna ihtiyacım var Rüzgâr, lütfen! Onu beni sırf para için verdiğini düşünüp kahroluyorum. Ne olur, eğer böyle bir şey varsa söyle..."

Rüzgâr tedirgin gözleriyle bakınca Esme titreyen dudaklarını kacasının dudaklarına dokundurdu. Yanaklarını usulca öksüyarak "Beyninizdeki hiçbir şeyi değiştirmeyecek sevgilim. Buna artık hiçbir şeyin gücü yetmez, anla. Korkma, ben senden gitmem, gidenem. Senin gitmene de izin vermem. Eskiden olanlar, orada, maride kaldı... Biz aşık bunları. Yaralandık ve yaralarımızı sardık, iyileştirdik. Seni seviyorum! Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum. Ölece kadar, uğruna geçmişini yok sayıp geleceğinde doğacak kadar. Sen benim kara kalemimsin sevdiğim. Geçmişimi silip geleceğimi yazarsın. Asla ama asla yargılamam. Ben, sende var oldum, senden gelenlerle yok oldum."

Rüzgâr rahatlayarak sevdiği kadını kollarının arasına aldı. Öyle kasmıştı ki kendini kırılacak diye, bedeni taş kesmişti. Nazlı bapına göğsüne yasladı. Önce biraz duraladı. Söyleyeceği şeyler onu için çok zor ve hüzünlü bir yaraydı. Nasıl yaptığını bilmediği ve köpekler gibi peşman olduğu şeyler yüreğini düğümledi. Boğazını tizleyerek "Benimle bir pazarlık yaptın." dedi sonunda tutuk sesle. "Ben... Ben, onu; seni kullanmakla, hatta adamlarıma vermekle tehdit edince delirdi. Yalvarması içimdeki öfkemi yatıştırıyordu. Her gün yalvardı bana, sonunda kabul ettim. Aklınca, seninle evlenecektim, onun hayatını sana yaptıklarımın mahvedecektim. Sana hürriyet kalacaktı, kardeşine. O da karşılığında bir daha karşına çıkmayacaktı. Yoksa onun canını, senin üzerinden yakacaktım. Biliyorsan ipti, saçma sapan planlar kurmuştum... Salakça, ahmakça! Hüs göçmü kör etmişti. Ama seni tanıyınca o salak planların içinde boğuldu. Her şeyi, herkesi, geçmiş, intikamı bile bana sen unutturdun. Hama güzelim, sen benim iyi yanımsın, karanlığuma doğan ışığımsın. Mut gibi büyüdüp güneş gibi karanlığımı aydınlatarsın."

"Biliyorum. Senin beni sevdiğini biliyorum." Kollarını sıkılastırdı sevdiği erkeğin bedeninde. Rüzgâr yutkundu. Dudakları saçları çarparak mırıldandı. "Seviyorum seni... Hem de benden daha çok

seviyorum. Seni, senden daha çok seviyorum Esme. Kaldın... Hiç azaaldın, bu hâlde bile seni gücendirdim, affet!"

"Şüphe... Kardeşin falan yok." diye çıktı Esme. "Sadece üzül-dün. Sizi böyle görmek beni tüketti." Bir müddet bu şekilde birbirle-nce sokularak durdular. "Rüzgâr!" dedi Esme sonunda. O sormadan kocası yanıtladı. "Bunu sorma Esme... Ben bili hazmedemeyen sorma... Çok zor, kardeşimin de onun kadar hatalı olduğuyla öğren-mek çok zor." Bedeni kasılırken aynıyla yutkundu. Akınamadığı yazı-ları gözünden içeri aktı.

Rüzgâr, özel bir uçakla İstanbul'a gitmiş ve Mesut denen o dal-bazısı bularak gırtlığına çökmüştü. İlk başlarda her ne kadar ko-nuşmak istemese de sonunda yediği dayakları dayanırmayan adam göceği açıklamış ve Rüzgâr hüzün bir aynıyla bir kere daha yıkılmıştı. Her şeyi bu adam, sırf onları ayırmak için düzletmişti. Eymen ve Pelin'i ayırmıştı. Evlenme teklif etmişti Eymen, tüm okulun karşı-sında sevdiğini haykırmıştı ama kardeşi kabul etmemişti söylediğine göre. O anda gözü nasıl döndüyse Cem adamı elinden zor almıştı. Eymen ne kadar hatırıysa kardeşi ondan daha hatırıydı. Buna şeye, kızlara, karısına ve ailesine yaşattığı acıya yarıyordu. Bir sürü hata yapıyorlardı. Lâkin Eymen de kendini hiç savunmamıştı ki! Onun nasıl bir vicdan azabı çektiğini, şimdi anlıyordu. Affedemediği için kendini cezalandırıyordu. Sonuçta ne olursa olsun, yine de Eymen'e olan kızılgı, hiçbir zaman geçmeyecekti fakat eskisi gibi nefret yükü de olmayacaktı!

Onun suçu sevmekti, tıpkı kendisi gibi.

Sevmek... Anlatılmıyor, can yazmayınca anlaşılıyordu...

"Şüphe!" diye sabote edilen uykusundan, yine "Sensiz ol." his-sıyla uyandırılmıştı. Evden kaçır gibi bir huzurluk süngelirken Peri kocasının yönlendirmesiyle dışarıya çıktığında, neredeyse huzur gibi kaçarken yarım yamalak giymişti. Sebebinin ise sonradan anlaşıp-

ti... Pelin evin içinde oynayacak birilerini arıyordu ve bir yakalanırsa dışarı çıkamadıkları gibi elinde rehin kalırlardı.

Ev ahalisi henüz uykunun kollarında koyunlarını otlatırken onlar çoktan yola düşmüşlerdi. Peri esneyen ağzını kapatırken başını yana çevirerek gözlerini kocasına odakladı. Yakışıklı yüzünde güneşin taze demleri oynarken kaşlarına doğru kıvrılan gür siyah kirpikleri haki rengine bürünerek usulca kırışıyordu. Vakur yüzü o kadar ciddiye ki sanırsın bir iş toplantısında ya da bir otobüs koluşunda seyahatteydi.

Eymen, onun yoğun bakışlarıyla bir cevap bekleyen durgun halini kavrayınca başını yana çevirdi ve gözlerinin içine güneşin aherki rakısı devam ederken çapkınca göz kırptı.

Peri dudaklarını nemlendirerek "İler nereye gidiyorsak kahvaltıya kadar eve gider miyiz? Yoksa halan bizi kahvaltı bıcağıyla deşer" diye sorduğunda dayanamayarak içindeki ima açtı.

"Gideriz... Hatta onlara börek bile alırsız." dedi Eymen kuzur bir tutumla.

"Peki, hâlâ nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Eymen gülümseyerek karısının eline uzandı ve dudaklarına götürürken "Sevdiğim bir yer olacak." diye usulca yanıtladı.

Sevdiği yer neresiydi ki bu şehirde?

Peri, kocasının gözlerinde asılı kalmış bakışlarını biraz aşına olduğu caddeye çevirdi. Sanki bu sokakları biliyor gibiydi ama nazideki hatıralarına güvenmeyince ve birçok şeyi değişmiş görünüş nazlı omzuna sarsarak bu düşünceden sıyrıldı. Ama sonra Eymen anı caddeден ana caddeye çıktı. Peri'nin yüreğinde bir çırpınma baş gösterdi. Eymen aracı cadde boyu ilerletirken nefesi sıkıştı, ağzı kurudu, sanki nedense içinde hafif bir elektrik akımı dalgalandı. "Lale!" diye inlemek istedi. Bu cadde evlerine çok yakındı. Gözlerini telaşla etrafta dolaştırdı, bir umut. Belki görürüm diye düşündü.

"Eymen!" dediğinde inleyerek Eymen çoktan aracını mezarlığın girişine çevirmişti. "Oh Allah'ım bana güç ver... Sandığım şey olsun!"

Burnunun direğindeki o toprak kokusunun eksik sızısı, gözlerindeki yaşların sislerle perdeleyen yapısı... Peri apansız duruldu. Ya-

naçına iri iri damlalar dökülmeye başladığında, Eymen çoktan aracı mezarlığın içindeki dar patikaya sürmüş ve gidebileceği kadar ileriye girmişti. Ama bundan sonrasına araba girmeyeceği için, kontağı kapattı ve karısına döndü.

Peri bakışlarını camdan dışarı hevesle çevirmiş, yanağına süzülen yaşlarla dışarıyı izliyor ama çıkmaya sanki cesaret edemiyordu. Ve bir anda yanakları iri ellerin esaretiyle buluştu.

"Ağla diye getirmedim Peri, sevin diye getirdim."

"Özledim." dedi Peri titrek sesiyle. Soluğu genzine tıkanmıştı aramda. Yetim yanı yine ağır bir yara almış acıyordu. "Çok özledim!"

"Biliyorum bir tanem." dedi Eymen üzgünce. "Hadi... Onlar da seni özlemişler, bekletmeyelim."

Peri gözyaşlarını kabaca elinin tersiyle silerek kocasına buruk bir şekilde gülümseydiğinde, yanağında iri taneler halinde parlayan gözyaşları kocasına sil diye göz kırpayordu. Ve Eymen o yaşları dudaklarıyla sildi teninden. Karısının yanaklarını okşayarak "Ne zaman istersen geliriz, ne zaman özlersen söylemen yeterli." dediğinde Peri'nin dudaklarına sığınmış hacıkrıklı cansızca fırar etti.

"Teşekkür ederim."

Eymen eğildi tekrar ve dudaklarını ıslacık olmuş yanağına dokundurdu. "Ağlama..." diye buyurdu usulca. "Ağlama meleğim."

"Ağ-ağlamıyorum." dedi Peri hacıkrıklıkla.

"Ağlıyorsun." dedi Eymen canı sıkılarak. Ağlamasına dayanamazdı.

"Hi-hiç de bile!" dedi Peri nazlıca gülümseyerek.

"Gülümse o zaman, somurtman senin mutlu olmadığımı gösterir." Kapının koluna uzanıp usulca arabadan indi Peri. Şu anda gülümsemek zoru başarmaktı. Aracın kapısını titrek elleriyle kapatırken gözleri çoktan aile kabristanının ince, kıvrımlı yoluna kaymıştı. Ve ellerinde sahiplenici bir dokunuş belirdi. Ona güç veren, umut veren, destek veren adamın elleri... Peri başını kaldırıp kocasına baktı. Burnunu çekerek gülümsedi. Usulca yürüdüğünde, kocası onu takip etmeye başladı. Önce dar bir patikadan sonra mezarların yanından "Selamünaleyküm..." diyerek geçti. Her mezarın yanında Peri selam verdi. Eymen, ona şaşkınca bakınca gülümseyerek "Sen de

söyle! Selam ver onlara. O kadar çok sahipsiz mezar var ki o kadar muhtaçlar ki bir selama ve bir Fatiha'ya... Sen de sevindir onları, oku ve selam ver... Mutlu et!" diye usulca söylendi. Eymen gülümseyerek genç kızı "Selamünaleyküm." dedi usulca. Melek miydi bu kadın? Kanatsız bir melek...

Peri kakırdadı. "Şimdi de Fatiha oku..." Islak gözleri günün ışığında yeşil yeşil mazıncı yandı. "Biliyorsun okumayı değil mi?"

"O kadar da değil Peri!" dedi Eymen kızarak.

"O kadar." dedi Peri omzunu sarsarak nazlıca.

Eymen gülümsedi. Ama içinden kendini azarladı. Haklıydı! O kadar olmuşlardı dinlerinden uzak! O kadar... Bir kafa kâğıdında kalmıştı neredeyse "Dini: İslam" ibaresi, üzüldü Eymen ilk defa. Es son ne zaman ziyaret etmişti ecdadını bir mezarda ya da ne zaman bir camiye uğramıştı da alını secdeye değmişti. Sahi ecdadı dua gör-meyeli ne kadar uzun zaman olmuştu... O kadar uzun! Sanırım çocukken babası görmüşü mezarlığa. Bir kez daha üzüldü Eymen. Oysa ne kadar yabancı kalmışlardı bu duygulara. Ne zaman başı dın düşse "Allah!" diyen dilleri neden diğer zamanlarda bu kutsal adı an-mayı unutuyordu? Oysa en çok şükretmesi gereken kişi oydu. Çünkü Yaradan ona hayatı vermişti. Yeşil gözlü bir *hayat*...

Sonunda yol bitti. Büyük demirlerin çevrelediği bir aile kabrista-nını geçtiler ve Peri şaşkınca etrafına bakınmaya başladı. Evet, hem de haddinden fazla şaşkındı. Eymen kaşlarını kaldırdı.

"Bir yıldı unutmuş olamazsın herhâlde."

"Umutmadım!" diye inledi Peri yutkunarak. Boğazı düğüm dü-ğüm, yüreği yanıktı. Yerde, bir toprağın üzerinde eski bir mermerle duran mezar beklerken; birden kaliteli mermer taşlarla çevrelenmiş pırl pırl bir kabristan bulunca şaşırılmıştı. Oysa hep *para kazandığın zaman ilk işin ailemin mezarını kaldırmak olacak* diye hayaller ku-rardı. Ama şimdi gördükleriyle "Acaba!" demişti. Acaba *yanlış mı geldim?* Ama doğrudu. Unutur muydu hiçbir evlat, anne babasının ebedi yurdunu?

Birden kocasına döndü. Kollarını bedenine sımsıkı dolayarak "Çok teşekkür ederim... Çok sağ ol... Bana hayalimi verdin!" diyerek müthiş bir sevgiyle minnet etti.

"Benim hayalim sendin, onlar da bana bunu verdi." Dedi adam. Kız mutlulukla gözlerini kapatıp burnunu çeke çeke ağlamaya baş-ladı. Artık onun ailesinin boynu bükük, mezarı sahipsiz değildi. Pırl pırl parlayan beyaz mermer taşları üzerinde rengârenk çiçekleri vardı.

"Benimle konuşmayacaksın Peri... Ailenle konuş!" dedi muzırlık yaptı Eymen. Ama boğazına dizilen yumrular sesine hiç rahat bir ton vermiyordu. "Yanlarında ayıp oluyor böyle sarılman. Hem bizi hâlâ unuşturmadın." diye uyardı. Duruşu ciddi, sesi gerçekçiydi.

Peri yutkundu. Mezarlarını yaptırmıştı Eymen. Biliyordu, o yap-tırmıştı çünkü amcası bunu senelerdir hep bir bahaneyle geçiştirmiş, onun yaptırmasına da gurur yaparak asla izin vermemişti. Oysa kaç kere evlere temizliğe gidip komşuların çocuklarına bakarak para ka-zanmış, biriktirip yaptırmaya yeltenmişti. Tabii her seferinde yenge-sinin engeline takılmıştı o ayrı. Ve seneler sonra onların da artık bir mezar taşları vardı.

Peri bir adım öne çıktı. Eymen ceketinin iç cebine uzanıp ince bir şal çıkararak karısının başına örttü. Peri ilk ırkışa de kocasının bu hamlesiyle, sonra eli başına değince minnetle bakarak şalını düzelterip ellerini buz gibi olmuş mermer taşlarına yasladı, iki mezarın arasına geçti.

"Size geldim." Bakışları kocasına kaydı. "Ama bu sefer tek gel-medim. Yanımda biri daha var. Biliyorum biraz geç oldu. *Nerede kaldın, yoksun uzun zamandır*, demeyin ne olur, ben de çok özledim sizi..." derken kocasının gözlerine mutlu bir buruklukla baktı. "Bu Eymen. Damadınız, benim eşim. Yüreğimin yarısını getirdim size. Sebebi buydu."

"Kızınızı ilk sizden istemem gerekirdi biliyorum ama bizim-ki biraz kazara oldu, acele bir evlilik." dedi Eymen gülümseyerek. Peri şaşkınca döndü onun konuşmasıyla. Normalde kendisi böyle ne zaman konuşsa, kuzenleri ve yengesi ona deli derdi. İnsan mezarla konuşur muydu onlara göre. Ama konuşurdu. Peri şimdi mutlulukla ailesiyle konuşan kocasına bakıyordu, bu sebepten şaşkındı. Dişleri-ni göstererek gülünce de ciddiyetle devam etti Eymen.

İki aşık, sanki öğle arası çay sohbetine gelmişler gibi, karşısın-

da iki ciddi büyüklere bulunuyor gibi keyifle sohbet ediyordu bu tutmuş mezar taşlarıyla. Bazen kükünlüyor, bazen hüzünlüyor, en nihayetinde bu huzur dolu anların seyrini bozacak hiçbir anı in vermiyordu.

Az sonra Eymen, Peri'nin ailesiyle yalnız kalmak isteyeceği düşünerek aracı yanına dönmüş. Peri babasının mezar taşına önünde oturarak bu gibi mermerdeki isimlerini okumaya başlar, "Biliyorum sizi ihmal ettim ama elimde olan sebeplerden dolayı baham." derken gözleri dolu dolu olmuş sildi görüyordu etrafı. "Ana artık iyiyim. Geldim ve hep geleceğim!" Buvarını çekti annesini mezana uzanırken.

"Öğünüyorum artık anne... Korkunca kendini avutarak elini tırmıyor hiç. Önceden annesini kaybetmiş kimsesiz bir çocuktan, babasının koruyucu şefkatine ihtiyaç bir yarım hep vardı. Siz deniyordum ama ben çok yalnızdım, güçsüz ve kırılgandım. Allah bilsin ya, ölümü bile kaç kere geçirmişimdir aklımdan ama bana eman olan cana kıyamadım. Ne zaman yalnız kalsam ya da çaresiz, Allah'ı sığındım, size koştım. Yetimliğim basınca omzuma her parkda işiyor, her günde hayata bir kez daha küsüyordum. Artık küsüyorum ne kadere ne kederine anne. Öğünüyorum da sol yarım eskisi gibi. Bir hüzünlü benim yolun biliyorum, biraz yalnız kalmış yürek tadında yavan, biraz yarım kalmış roman tadında kısa... Ama en güzel yerde kesmiş yararı senaryoyu, mutlu oldukları anda." Yavaşça derin yaşları silerken bunaça gülmeye çalışıyordu. "Bilmezdim önceden aşkın bahçesinden gül koklayanın, bir ömür bütöl olmak istediğini... Sevdanın pınarından bir damla içeyim derken ömrümce sarı gezereceğimi... Bilmeyordum sonunda kavuşmak olmasa da sevret değer yürek keşfetmeyi... Ama şimdi öğreniyorum. Sevmeyi öğreniyorum. Koşulsuz partur, çıkarsız sevmeyi." Mezar taşını okuyup huşararak. "Biliyor musun babam, bugün aynı kaç? Ben kaç yarıdayım? Beni bırakıp gittiğin günden bu yana kaç yıl geçti?"

Babası, annesinin saçlarını tararken söylediği sözler geldi aklına.

"Bugün aylardır mutluluk, senin dediğin gibi, günlerden ne. Günlerin sayısı mı olarmış, ya mutlusundur ya kederli. Bugün gün

lerden mutluluk baba... Hani senin hep anneme dediğin gibi; 'Sevile geçen gün mü sayılsam Zetallim, bilmem hangi mutluluğun anıdır gözüm bugün...' diye. Annem sen de derdin ya 'Sen yarın- dayken sola ne yana düşer, gurbet ne yanda bilmem ben bey... Sen bir ailen ötesinde ol, vuslat da orada başlar, evler de...' Şimdi ben de annesini annem. Benim ailem de vuslatın da aynı kişiye düşüyor. Kırklı günlerindeki mutluluk da keder de en ağır acı içinde geçiyor. Bu hayat çıkmazında neredeyim, nasılım bilmiyorum ama mutluam ben. En çok mutlu olduğum anda, sizin yokluğunuz bilkiyon belmi bir tek. Tıpkı özledüğimde oldu gibi mutluam size, en güzel günümde sizi arıyorum. Bazen öğünüyorum bedenim, birden yalnızlık korkusuyla titiyor çocuk yarım. Hani ellerin saçlarında garip de içteler versen annem, hani elimden tutup nasihatler etten babam. Biru yapınca anılasam, neçlenince sevsen... Ama ne içimi ferahla- tan ne de sırtım arka kolları yarım okuyarak boşluğumu dolatıyor. Neçemi, sevincimi, yapma gücümü yitirmekten korku- yorum bazen, derlececek dostum yine siz oluyosunuz. Biliyorum hatı yapıyorum, ama elimde değil!

Eymen, yaralı bir aslan anne. "En güzel yaralı yürekler sevdir." derdi hani babam. "En çok içi sırtlayan sevdir..."

Sırtlı iki yaralı yürek bir kofede, birbirine ürkekçe sokulup ka- parmayan yaralarına ilk neresinden öfleyeceğini bilmeyerek daralı- yordu. Acımlıklarımızın ilk nereden başladığını keşfetmeye çalışı- yın duygularımız. Dulları fırtınada kopmuş bir ağaç gibiyiz aslında oranda. Her bir kırık dalımız, bir sınır boyunda, her öselenmiş yap- raktırız, bir alaya savrulmuş gibi aynı ve solgan... Bir olmak için sarıya aynı düğünlerimiz biz. Bir yarımız vızeli bir tarıst, diğer yarımız gariban bir mülteci gibi kaçak. Ne tuz, ne yarım... Ula- ok mutlulukların, büyük anıları çalmak istiyorsun. Yaralanmışız, kıldoçğiz, biliyorum. Bugün geçsin diye kolladığımız anı yapacak, yanı o anlara hasret kalacağız.

Biliyorum, size layık olmadım. Hep istediğiniz gibi bir ömür öterek telli duvaklı evliliklerden de yapamadım ya da göğümü gere gere bir de sizin torununuz, diyemeyeceğim hiçbir zaman, bunu da biliyorum.

Babam... İstediyim gibi evlat olamadım, sözlerimi tutamadım. Ama annem? Yemin ederim tek sözümü tuttum. Yüreğime dokunma, yanı, bedenime yanaştırmadım. Sevmediğim adamın karısı olmadım. Sözümde durmak için verdiğim çabayı, kendime dürüst olmak için kendimle olan mücadelemi, özümle barışık yaşamayı asla bıraktım. Her insan gibi bazen hata ettim, bazen dik durup direndim ama aşka yensildim. Bir tek, onun önünde eğildim anne! Bir tek, aşkın önünde eğildim yemin ederim, sizin gibi."

Peri içi rahatlamış, derdi hafiflemiş, söz olup kederi kelime kelime tükenmiş hâlde mezarlıktan ayrılmış kocasının yanına yönelmiş. Gözleri nemliydi, içi rahatlamış, duruşu dikleşmiş ama yüreği açılmıştı. Ve başını kaldırıp dalgınca karşısına baktığında, bugünden güzel ikinci mucizesiyle karşılaştı.

"Lale!" dedi feryat eder gibi. Bir rüyanın en tatlı yerinde uyanıp tekrar uyuyup o rüyaya dalmak ister gibi baktı genç kıza bulağına.

"Perim... Canım... Kardeşim!" dedi Lale gözyaşları eşliğinde. Ne ara açtığı bilmediği kollarıyla koşarken Peri, yanından bu sefer mutluluk yaşları akıyordu. Eymen ona hayatının en güzel anlarını yaşatırken, Peri kuzeninin kollarında coşkulu bir özlemi solumuş, ikidir mutluluktan ağlıyordu.

Ve onların bu mutlu anlarını geriden, hain bir çift göz kızılsız izliyordu!

Eymen, Lale'yi şirret annesinin ve erkeklik egosunun kulu olan babasının dikkatine takılmadan, yanına getirmek için Ercan'la birlikte çok zor bir işi başarmıştı ancak bir şeyi hesaba katmamışlardı. Ne sevinç saklanırdı gözde ne de hüsrân. Lale de saklayamamıştı sevincini ve kuy gibi sarkıp neşesiyle evi aydınlatarak belli etmişti bir işler çevirdiğini. Evden tedirgin ve ürkekçe çıktığında, Fırat, kardeşinin panik ve dikkatli hareketlerinden şüphelenerek peşine çoktan düşmüştü bile.

Aslında fikri başkaydı genç adamın ama gördüğü bambaşka! Beklemiyordu Peri'yi, unutulmayan sevdalısını. O, kız kardeşi Lale'nin bir erkekle kaçmaya hazırlandığını düşünürken hayatın tek amacı ile karşılaşmıştı, Peri. İki dünyada da tek sevdiği... Canından

öte canı gelmişti baba ocağına... Kardeşine coşkulu bir sevinçle sallayıp sorular soruyor, güzel yüzüyle ona gülümsüyor ve hasret gideriyor. Fırat'ın içi daraldı. Kalbi hasretle koyuldukça parmaklarının arasındaki tesbîhi sıkıştırarak gerildi ve koptu ipleri. Boncuklar yağmur gibi ayaklarının dibine akarken dişlerini kırıya sıkıyordu. Biraz daha görmek için öne doğru bir adım atarak saklandığı ağacın altına sındı. Nefesi daralırken görüş alanındaki dalı kırarak bakışlarını denize çevirdi. Peri'nin hemen gerisinde gülerek onları izleyen alana. Can duymanı, tüm dünyasının cehadına... Kin hiç bu kadar koyu yayılmamıştı gözüne, içi hiçbir zaman bu kadar nefretle kaplanmamıştı. Peri her şeyden habersiz kuzeniyle vedalaşırken Fırat içinden kendine bir sürü yeminler sıraladı.

"Seni almadan ölmeyeceğim Peri! Gözlerim, gözlerinden ayrılan can vermeyecek bedenim!"

Ve arkasında bir çığır oldu. Fırat o kadar dalmıştı ki kıskançlıkla kardeşine defalarca sarılan sevdasını izlemeye, arkasından ona usulca yaklaşan sinsi kişiyi hissedememişti. Ta ki...

"Bazen kavuşmak sandığımızdan da kolay oluyor değil mi ya da kaybetmek!"

Fırat ürklerek birden arkasını döndü.

"Sen de kimsin?" dedi panikle.

Ve genç kadın güzel yüzünde açan eşsiz gülümsemesiyle, kibirle baktı genç adama. Gül goncasına benzeyen dudaklarındaki işvesiyle ona cevap verdi.

"Sönlüküne cevap vermeye gelen bir dost..."

YEDİNCİ BÖLÜM

*Unutmuş gibi yapmak
Unutmuş olmak değildir!*

"Birkaç saate hazır olurum." İşte bunu söylediğine şimdi pişman-
da. Ah lanet olsun! Onu böyle bir yere getireceği aklı-
nın ucundan dahi geçirmiyordu. Araba durduğunda, şaşkın gözleri
sadece bön bön etrafına bakıyordu. Hayır, korkmuyordu yahut da
kaçmıyordu. Keza donmuş ve afillayan yüzüyle sadece bakıyor, taş
kesmiş gibi kıpırdıyamıyordu. Gözlerinin önünde gördüğü kocaman
eşsiz yapıt, saray olamazdı, değil mi? Hayır, kesinlikle olamazdı!

"Peri, inmeyi düşünmüyor musun?"

Peri derince bir iç geçirdi. Başını ağır çekimde gibi yan tarafına
çevirdi. Rengi bembeyaz olmuştu. "Bence inmesem. Böyle bir hak-
kım var mı?"

Eymen sert hatların sardığı yüzünü karısına çevirdi. "Hayır, yok.
Çünkü iniyorsun!" dedi kesin bir tabirle. Yüzü bu konuda mûsama-
hasız, sözleri ketumdü. Kendi kapısını açmış ve araçtan başka hiçbir
şey söyleme gereği dahi duymadan, inmesini sessizce emredercesine
beklemişti. Peri kızarak derince nefesler aldığı anda ise, o valeyne fırsat
vermeden kapıyı açmış ve donuk gözlerini üzerine dikmişti. Ona kız-
gındı hâlâ, kendini bu yerlere yakıştırmadığını düşünmek, genç ada-
mı çileden çıkarıyordu. Oysa asıl olan o birkaç süs bitkisinin, onun
güzel ve iyi huylu karısına yakışmadığıydı.

Halasından döndüklerinden beri, birkaç hafta geçmişti. O gün
çok şey değişmişti. Hayatlarında eski konulara ket vurulmuştu. Sa-
bah, kabristandan eve geldiklerinde, tüm aile tedirgin bir tutumla
birlikte kahvaltı yapmışlardı. İlk defa Rüzgâr'la sükûnetin sürdüğü,
hiç görün olmadığı bir mekânı kullanmış ve aynı sofrayı paylaşmıştı.

Yemin Bozduğum Yolunda

Hem de huzursuzluk çıkmadan kahvaltıyı karmaşık duyguların kol-
larında sonlandırmaya gayret ederek yapmıştı ikisi de bunu. Tamam,
konusmıyorlardı ama en azından artık düşman gibi, her an tetikte du-
nup birbirini gırtlaklayacak gibi sadistçe bir eylem içinde de dav-
ranmıyorlardı.

Esmeye hâlâ biraz mesafeliydi ona karşı. Birden ısınması, canını
cicimli olması saçma olurdu zaten. En azından artık onun bulundu-
ğu meclislerden kaçmıyor, gözlerinde kahreden ızdırıp verici nefret
ışıkları yanmıyordu. Gerçi ona doyasıya sarılamamış, hasret kokan
gözlerine hâlâ özlemle bakamamıştı ama... Olsun! O da olacaktı. Her
şey zamanla iyileşecekti. İnaniyordu. Bu durumda en çok sevindiği
gerçekse Pelin'in ona yaklaşması ve her fırsatta yeğenini doyasıya
görebilmesiydi.

Peri arabadan indiğinde, kapıyı kapattı. Güzel bir geceydi. Onun
yanında olduğu zaman gerçekleşen bütün diğer güzel geceler gibi.
Siyahın kudife gibi etraflarını sarmaladığı anda bir mucize gibi parla-
yan yıldızlar, sanki elle tutulabilecekmişcesine yakın görünüyorlardı.
Solgun bir ay, purlanta gibi parlayan bahçe direklerinin içinde yavaş
yavaş göğe yükseliyordu. Rahat bir tavırla, kocası eline uzandı. Peri
kocaman iri ellerinin arasında duran naif ellerine gözlerini dikerek
hâlâ ulaşamadığı bir gerçekle, iç geçirdiğinde, hafif bir gülümseme
eşliğinde kocasına baktı.

"Elini her tuttuğumda, böyle tuhaf bakman şart mı? Gören de
zorla tuttuğumu sanacak!" dedi Eymen sertçe. Bunu aniden sordu-
ğunda, genç kız şaşırıldı. Eymen'in gözleri karşıya bakıyor ve dudak-
larının kıyıları alayla fakat ferah bir memnuniyetle kıvrılıyordu.

Onun tespitiyle utanan Peri, biraz eğreti tuttu genç adamın elini.
Eymen başını yana çevirdi. Sadece gözlerine sert sert baktı. Ko-
nuşmada ya da her zamanki gibi emir vererek ikaz etmedi. Sonra
birden hareketlenip karısını seri bir hamleyle, yanındaki yeşil bo-
dur ağacın önüne çekti. Peri soluk dahi alamadan kocasının tuzağı-
na düşmüştü. İç avluda, hafif rüzgârın etkisiyle sanki birtakım tuhaf
gölgeler hareket etmekteydi. Bunlar, fundalıkların gölgeleri olmalı-
ydı herhâlde. Peri birilerinin onları görmemesi için etrafa tedirgince
bakarken Eymen karısının yüzünü nazikçe kendisine döndürdü.

"Güzelim." dedi bu sözü sanki ilk o icat etmiş gibi, eşsizce muni danyordu tatlı dili. Peri yağ olup erimeden evvel, yutkunarak baktı kocasına. "Tedirgin olmayı bırak artık. Orada bir sorun çıkmayacak ve sıkılırsan, inan çıkarız. Ayrıca..." Çenesini nazikçe tutup dudaklarını burnunun üzerine kondurdu. "Ne yaparsan yap, ben seninle hep gurur duyarım. Senin yaptığın her şey bana doğru, yanlışlara anlamsız gelir. At, artık üzerinden şu tuhaf gerginliği. Sen içinden geldiğince seni tanıdığım gibi davran yeter."

"Seni utandırmaktan korkuyorum."

"Ben senden asla utanmam. Gururumsun benim."

Yüreğine dağılan sıcaklıkla kocasına baktı. Büyük bir içtenlik ve temiz yüreklilikle yapılmış itiraf. Peri'nin içine tatlı bir telaşla saplanan haçak gibi işlerken yüreğinde yeşerttiği büyüşünden daha güzelini hak edemezdi kuşkusuz. Gülümserken mutluluğunun yüzüne vuran aydınlığıyla, kocasına ısıldayan bahar gözlerinin öyleyişini armağan etti.

"Pot kırsarsam, kızmayacaksın." dedi usulca.

"Ben sana ne zaman kızdım?" dedi adam yanağında elinin tersini dolaştırırken.

Peri tek gözünü muzırlıklarla kıstı ve haylazca dudaklarını büzdü.

"Onlar başka!" diyen Eymen kendini savunurcasına dudagının üzerine basparmağını koyarak kıskartıcı bir rahatlıkla dokundu. Bastan çıkmaya her an hazır olan koyu gözleri de parmağının okşayan nazik hareketini, öper gibi takip ediyordu. Resmen dokunuşuyla, bakışıyla ırzına geçiyordu. Hararetlenen dudaklarını yalayarak nemlendirdi. Peri'nin nefesi sıkıştı. Örkek bakışları kocasının dudaklarına kayınca Eymen elini usulca çekti.

"Sanırım çok fazla kızdın bana!" diye itiraf etti Peri. "Şimdi çekiniyorum." Eymen tek kaşını kaldırarak "Ama hepsi de farklı sebeplerden." dedi hemen. Kollarını kocasının beline dolarken gözlerinin kıyısından çıkartmadan etrafa baktı. "Elbise için teşekkürler!" dedi içten bir biçimde.

"Rica ederim. Yakışmış. Ayrıca çıkarması da kolay bir tasarım."

Tatlılığın en koyu haliyle yanakları kızaran Peri, gözlerini ondan mahcupça kaçırarak yanağının içini ısırdı.

Arsız kocasının aldığı müthiş elbiseyi giymişti. Bu ona, kendi eliyle aldığı ilk hediyesiydi. Eymen nazikçe onu geriye çekti. İç cenden bir şey çıkarırken, Peri onun ne yapmaya çalıştığına merakla bakıyordu. Ama elindeki kutuyu görünce; gözleri hemen ürkekçe yukarı çıktı. Eymen siyah kadife kutuyu açtı, içindeki yürüğü karısına göstererek "Çıkmadan önce Ecem verdi." dedi gözlerinde soru işareti yanıyordu. "Nasıl geçtiyse eline artık? Kaybettiğimi sanıyordum." Sesinde ince iğneler mi vardı? Anlamış mıydı anlamış olamazdı değil mi? Bir kuyunun dibine düşmüş gibi yolunu kaybetmiş hisse- den, paniklenmiş Peri, bakışlarını kaçırıp başını aşağı eğdi. Yanakları kızılıyordu utancından. Eymen karısının çenesini kavrayıp gözlerine bakmasını bekledi. Ama Peri olduğu yerde hayasından kıvrınarak inatçı yanılla ve suçlu çocuk psikolojisiyle bakmayı reddetti. "Zümrüdü Ahum... Bakmayacak mısın bana?"

"Eski İstanbul beyzadeleri gibi konuşunca kendimi Yeşilçam'dan fırlamış şaşkın bir pısrık gibi hissediyorum."

"O da bir şey mi? Sen bana beyzade diyerek bakınca oyun bahçesinden firar etmiş velet gibi mutlu hissediyorum kendimi." dediğinde Eymen, sesindeki alay değil gerçeğin aynasıydı.

Mutluluk ummanına dalış yapmışçasına çırpınan kalbiyle soluksuz kalan Peri, gülümseyerek başını usulca kaldırdı. Çekingen gözleri, gözleriyle saklambaç oynarcasına yakasının korumasına sığındı. Buradan, şu vakit yukarısına çıkması biraz zordu.

"Ben baharlarımı gözlerimde istiyorum bir tanem, kravatımda değil. Kravatıma, çıkarırken bakarsın yeşil yeşil!" Küstah sesindeki sır dolu büyü yüreğine düğümlenen halat gibi onu kendine çeken edepsiz emellerin hayalini kurduran haylaz tını, hain bir tutumla duygularını hipnoz ederek etkisi altına aldı kızı.

Peri dudagının kıyısını dişleyerek kıkırdadı. Bakışlarını utana sıkıla kocasına çevirdi. "Çok kötüsün! İşine gelmeyince, hemen bel altı yapıyorsun. Hem de beyzade gibi rol kesiyorsun. Östelik ağzın iyi laf yapıyor, nereden buluyorsan o sözleri, aklımı karıştırıyorsun." Eymen karısının yanağına şefkatle dokunarak "Neden bana söylemedin?" diye merakla sordu. Peri narin omzunu hafifçe silkeli. Ama

konusmadı. Eymen yanağına hafifçe dokunup gamzeli çenesini kavradı. Yüzlerini öpüş mesafesine getirdi.

"Ona elimi bile sürmedim!" dedi ciddiyetle. Peri gözlerini kapattı. "Ne ona ne de ondan başkasına evliliğimiz süresince değmeyeceğim. Başlarda evli gibi bile değildik ama sen hayatıma girdikten sonra, gözlerin gözlerime değdikten sonra, hiç kimseye elimi sürmedim." Bu açık itirafıyla Peri heyecanlanarak yutkundu. "Yani seninle tekrar bir arada olup her şey açığa çıktıktan sonra... Hayatında sen olduğun günden beri, evimize geldiğin günden beri, hayatında bakışı olmadı. O kadına dokunmadım!"

"Biliyorum" dedi Peri. Sesi titredi. "Ta o zaman biliyordum." Bakmadı kocasının yüzüne suçlu gözleri. Az sonra sanki kızdığını yametin kopacağını düşünür gibi, onun gözlerindeki öfkeli manzaryı tanımak istememişti. Korkaklığını gizlemek için, o günkü anı içinde hissetmemeye çalışıp onuru kırılmış yanını gerilere itti. Yani o zaman öyle hissetmişti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu adam merakla.

"Şey..." Yanağının iç kısmını dişledi. Kısacık bir an zihninde söyleyeceği şeyi düşündü. Kocasının ceketinin yollarından güç almak isteyerek buraz aslına ihtiyacı hissetti. "Kadın, o..." Biraz duraksadı ve o günün dehşet veren acısına hatırlayınca yüzünde ızdırın dolu bir keder belirdi. Konuşmadı.

Eymen, kendine yine binlerce kez lanet etti. Yaptığı salaklıklar.

"Seni üzdüm. Sırf bu yüzden bile bana kızmak hakkım."

Peri kızdı. Bu komadan rahatsız olduğunu hissettiriyordu. "Ama ona dokunmadım..." diye mırıldandı.

"Dokunmadım. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez. Seni üzdüm. Benim yüzümden ağladığına eminim."

"Şimdi üzümüyorsun."

Eymen alnını karısının alnına değdirdi. Elini ensesinden sırtına uzatıp sırt yüklü bir kutuyu sahiplenir gibi, onu kendine çekti. Tüm hazinesinde hak adda ederek sıkıca sarıldı. Peri bir nehir gibi ona akan kollarını kocasının güçlü beline doladı. Başını omzuna yasladı.

"Keşke bunu başında yapmışaydım."

Bunu gerçek bir içtenlikle, pişman olarak söylediğini, karısı bi-

liyordu. Heriden birileri geçince Peri tedirgin oldu. Bozuk tekne per-vanesi gibi tekleyen kalbiyle, ürkekçe biraz geriledi. Eymen lotus çiçeğini andıran nadide yüzüğü kutusundan aldı.

"Parmığına uyup uymadığını bilmiyorum ama..." Biraz duraksadı. "Şimdi bunu takar mısın?"

İç çekilen Peri utanç içinde yüzüğe baktı. "Şey... Bien, bunu..." Parmaklarını kemirdi. Utandı. Konuşmadı. Eymen onun söyleyemediği şeyden korkarak derhal eline uzandı, ona konuşma fırsatı sunmadı. "İçeriye girdiğinde, herkes parmağına bakacak. Boş kalmazım istemiyorum, takar mısın?" dedi kendini farklı bir yönden açıklayarak. Ama emretmişti. İtirazlarını tüketererek sertçe buyurmuştu üstelik. Aclında hain bir büyü gibi içini kurnutan kıskançlık, damarını kızgın bir nehir gibi yakarak ilerlerken içeriye girdiklerinde, ızdırın dolu hamlerden, sayısız çapkınlardan, kendini kazanova sanan arsız yolsızlardan, onu koruyarak parmağında sadece kendine ait olduğunu bildiren bu mühür gibi yüzüğünün görünmesini istiyordu. Eymen Sansaktar'ın Perisi! Hayır, onun evli bir kadın olduğuna, elinden gelse, alnına ışıklı tabelayla yazacaktı. Bir tek burada değil, her an, onun bir sahibinin olduğunun, bilinmesini istiyordu. Bir an, ruhu terbiye ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Peri elini çekinerek uzatmayınca Eymen kızgınca kaşlarını çatı. Karısının eline sertçe uzandı. Narin elini biraz kabaca avucuna aldı. Ona sormadan parmağına yüzüğü takarken Peri kıkırdadı.

"Parmağında kalacak!"

"Neden?" dedi Peri inatla dudaklarını ısıtarak. İçti doldu.

"Kalacak dedim, o kadar. Sen evli bir kadınsın!"

"Bunu zaten herkes biliyor."

"Bilmeyen kalmazın."

"Yani damgalayacaksın beni?"

"Nasıl düşünüyorsan öyle!" dedi Eymen buysuzlanarak. "Parmaklarında benim nişanım kalacak, gözlerinde bir gölge gibi izlenim. Benimsin Peri, bunu herkes görmeli!"

"Ooo!" dedi Peri alayla ama yüreği heyecanla sıkışırken. "Havada kıskançlık kokusu mu alıyorum, ne!"

"Saçmalama! Sadece... Sadece tedbir. Sorun çıkmasın istemiyo-

rum." diye yalan söyledi Eymen. Ama karnı kasılıyordu içindeki siteme düşüncelerle.

Peri inanıyormuş gibi yaptı. "Hi hi!"

Ve Eymen onun gözlerindeki hain ışıklardan işkillenince sertçe karısını kendine çekti. "Ben, benim olanı paylaşmayı sevmem. Her şeyinle, aklınla ya da kalbinle, bakışınla, dokunuşunla her şeyinle benimisin. Unutma!"

"Unutmam." dedi Peri haince takılarak. "Zaten unutturmadan tekrarlıyorsun."

"İyi ediyorum." diye homurdandı adam.

"Aferin sana." dedi Peri keyifle kıkırdayarak kocasını tasdiklerken.

Eymen yüzüğü parmağına biraz dengesiz bir sertlikle taktığında, kızgınca "Oldu." dedi. Şaşkıncı.

Peri heyecanla parmağına baktı. İç çekerek bilinçsizce "Bu ikinci takışım..." diye itiraf etti dürüstçe. Zaten entrika ona göre değildi.

Eymen karısının parmağındaki yüzüğe içi titreyerek baktı. Hiçbir metal o tene bu kadar yakışmamıştı. Elini dudaklarına yaklaştırdı. Üzerine dudaklarını koyup "Nasıl?" diye sordu merakla. "Sana göstermedim ki hiç."

Peri'nin tatlılıkla gözleri parlarken hafifçe yanakları kızaranak "Daha önce Ecem... O bulmuştu bunu. Bodrum'a gitmeden önce parmağıma taktı. Sonra yüzük çıkmadı oradan. Biz, kaç gün onu çıkarmak için kendimizi paralayarak zorladık." Sanki yaptığı ayıp bir şeymiş gibi yanaklarındaki kırmızılık, kulaklarına ulaştı. "Ama kötü bir niyetimiz yoktu sadece Ecem birden takıverdi. Yoksa inan yapmazdım."

Oysa Eymen'in gözleri neşeyle parlıyor, dudaklarındaki huzurlu gülümsemesini engelleyemiyordu. Peri kaşlarını kaldırdı. "Kızma! Valla art bir niyet içermiyordu. Saçma, çocukça bir şeydi. Kızdın mı?" diye çekinerek sordu.

Eymen ketum bir tutumun hasıl olduğu ciddiyetini korudu. İfade-siz bir suratla, "Hem de çok!" dedi sesini yayararak. Peri'nin yüzündeki sakin hâl, birden geçti ve durgun, somurtuk arası bir hâle-i

ruhıye büründü. Nedendir bilinmez, hakkı olmadığını bildiği hâl-de kırıldı.

"Özür dilerim, isteyerek takmadım ama çıkmayınca..."

Neden söylemişti sanki bunu? Koca ağzını kapamayı ne zaman öğrenecekti? Şimdi ona, kumpas kurarak evlilik tuzağına düşürmek için haince zaman kollayan engerek gibi bir izlenim sunmuştu.

"Bence o da yerini biliyor, çıkmaması normal. Benim malım ne de olsa."

"Mal sensin!"

"Salak olmayan anlamda malınım senin." Eymen kulağına ne ara eğilmişti de ılık nefesi tenine dokunmuştu. Titredi ve karnı kasıldı. Nefesi derin derin ve yorgunca sığılaştı. "Bunu parmağına hep göreceğim Peri, keşke o gün hiç çıkmıyaymış, hep orada kalsaymış." Eymen neler vaat ettiğinin bilincinde olarak ama bunu göstermeyecek dudaklarını karısının boynuna dokundurdu. Büyülü bahar kokusu içine derince çekerek biraz durdu. "Onu sana aldım sevgilim. Gördüğümde aklıma sadece gözlerin geldi, Lotus çiçeği gibi, bahar gözlerin. Şimdi olması gerektiği yerde olacak ve bundan sonra hep orada göreceğim."

İşte bu sözler miladı olurken onun söylediği her umutla, acı acı yutkundu Peri. Yüreğine bir acı, içine ağır bir yoksunluk çöktü. Gözleri dolmaya başlamıştı. Parmağına hep durmayacağını çok iyi biliyordu. Sadece kocasının yanında kaldığı sürece, Eymen ondan sıkılana kadar. Bu gerçek yüreğine acı bir darbe gibi inip hazin bir yara açtı. Unutmuş gibi yapmak, unutmamak değildi. Kocasının bu hevesli, sevgi dolu günleri geçecekti, biliyordu. Ona biçtiği güzel hayatı, yettiği sürece kalacak ve sonrası yok olacaktı. Eymen o günden sonra bırak boşanmayı, bu konuyu dahi açmamıştı. Sanki ikisi de anlarında sessiz bir ağız birliği yapmış, kelimelere dökülmemiş sır bir anlaşma içine çekilmişti. Bu konuyu dillerine yasaklamışlardı. Eymen bırak konuşmayı, ima dahi etmiyor, Peri'nin ise düşünme-sine dahi izin vermiyordu. Turgut gerçeği bilmediği için ertesi gün, ikisine de zarfı vermişti. İşleri rayına oturduğu için artık boşanma-larında sorun olmadığını ve gerçeği herkese açıklamaları gerektiğini söylemişti. Aynı anda hazırlanan boşanma evraklarını, ikisi de

odadaki komodinin çekmecesine sessizce koymuşlar, konusunu bile açmamışlardı. O komodinin kapağı bir daha hiç açılmamış, hayatlarını değiştirecek kâğıtlar orada öylece hapis kalakalmıştı. İkisi de o kâğıtların varlığını reddediyordu. Ancak bu hazin sonu maalesef ki görüyorlardı. Sadece konuyu açmaya cesaret edemiyorlardı.

Kısacık bir buseyi yanağına dokunduran Eymen, karısının ufacı eline uzandı. Onu ağacın altından çıkardı. Biraz sonra büyük bahçenin içine girmişlerdi. İkisi de sessizdi. İkisi de derli ve düşünceli. Her yer güçlü aydınlatmalarla ışıklandırılmış, yeşilin en canlı rengi olan bodur ağaçlarla ve rengârenk güllüdenlerle renklendirilmişti. Onların arasından birkaç kişinin daha sesi geliyordu.

"Bak henüz erken, yol yakinken dönelim, ben kesin iş adamlarının içinde pot kırarım." dediğinde Peri inatla, adam birden durdu. Peri başını kaldırıp ürkek gözlerini ona tepeden donuk donuk bakan adama çevirdi. Dudaklarını tedirgin bir karmaşayla kıpırdatıp "Kızma bana sadece seni zor durumda bırakmaktan çekiniyorum. Ben daha önce hiç böyle yerlerde bulunmadım. Daha demeyeyim ben en son bir düğünde bile bulunalı çok fazla zaman oldu. Ya çenemi tutmaz da dengesiz bir lakırdı edersem?"

Eymen anlayışlı bakışlarıyla ona kuvvet verdi. "Peri eğer sen sakin olmazsan zaten bir şeyleri berbat edeceksin. Ama sadece sorulan kadana, düşünerek cevap verirken inan bana o kadar korkulacak bir şey yok. Hem saklayacak neyimiz var? Biz gerçekçi ve ciddi."

Sonra önüne döndü ve yürümeye devam etti. Bu adam ona umut verdiğini görmüyor muydu?

"Yaa, demesi kolay beyzade. Sen hep bu çevredeydin. Laf! San-ki Hatice teyzenin nişanına gidiyoruz. Bana bir de sakın ol demer mi? Hah, sakın!"

"Bir şey fark ettim."

Peri kaşlarını çatı. Merak içindeki sesiyle "Ne fark ettin? Yoksa yanlış bir şey mi yaptım? Ne yaptım? Bak bu senin suçun. Panikle yaptım değil mi? Eğer bir saat önce arayıp haber vermeseydin, ben de Ecem'den biraz bir şey öğrenirdim. Ya Eymen gördün mü kesin hata yaptım. Ay, ne yaptım söylemene?"

Adam gülmüyerek başını yana çevirdi ve merdivenin basa-

maklarını çıkarken karısına baktı. "Konu şu ki, fark ettiğim şey bu hâlin!" Peri birden ona baktı ve Eymen sınıtarak devam etti: "Kac-acağım biraz nefes al. Hani virgül, nokta diye duraklama işaretleri var. Sen panik yapınca çok konuşuyorsun ve şaşıl oluyorsun. Umarım bunu içeride devam ettirmezsin."

"Ah seni hain! Ben burada ne yaptım diye can veriyorum, sen hâlâ dalga geçiyorsun."

"Ah benim safım... Hemen de tava mı gelirmiş?"

"Üff, Eymen, hep böyle dalga geçiyorsun... Kızıyorum!" diye çıkıştığında ciddiydi. Sitemle büzülen dudaklarını öne doğru uzatıp oynayarak elini çekmeye çalıştı. Eymen her ne kadar karısına sarılmak ve o dudakları dudaklarıyla açmak istese de, arkalarındaki insanlar yaklaştığı için yapamadı. Peri hâlâ homurdanarak suratını asıp önüne döndü. Merdiven bitip geniş kapıya yaklaştıklarında, kalbi daha hızlı atıyor, durduk yere yanakları yanmaya başlıyordu. Geniş kapıdan içeri adamların attıklarında, artık Eymen değil, Peri adamın elini sıkıca tutuyordu. Lüks ışıklandırmaya sahip iri avizenin altına geldiklerinde, kulağına gelen klasik müziğin eşsiz ezgileri ruhunu etkilerken kocası onu usulca girişe yönlendirdi. Baston yutmuş gibi dik durdu. Ama ne yaparsa yapsın, bacakları beceriksizce sarsaklaştı ve ürkek gözleri içeriye incelemeye başladı. Her yer alabildiğine şık döşenmiş ve parti sahibinin seçtiği sarı ve beyaz güller her yana bezenmişti.

Akşam yemeğinde Eymen arayıp "Bir partiye katılacağız." diye söylemek yerine derhal hazırlanmasını istemişti. Rica etmemiş, zaman vermemiş, sadece hazırlan diye emretmişti. Eğer sorsaydı, pekâlâ gelmemek için bir sürü bahane sayacağını, o da tahmin etmiş olmalıydı. Allah'tan, Ecem gerektiği konularda yardımcı olmuştu. Şimdi üzerinde kocasının gelirken getirdiği, ipek saten, rümrüt yeşili bir elbise vardı. Bedenini tam bilmiş ve zevki takdire şayandı. Hatırı sayılır bir dekolteye sahip olduğundan, göğüsleri pek dikkat çekiyordu. Merdivenlerden inip ön tarafa geçtiklerinde deniz kenarına kurulmuş kokteyl bölümüne ulaştılar. Masaya yaklaşıpken aklında sadece söyleyeceklerini tartıp biçiyordu. Fakat masada gördüğü kişi-

lerle kafasındaki tüm olumsuz etkiler bitti. Lara oturduğu yerde ona gülümseyerek bakıyordu. Ah bu çok iyiydi işte!

Hoş beş uzun sürmedi. Peri bakışlarını içeride gezdirirken Lara'ya sokuldu. "Ya burası çok güzel ama ben yine de tedirginim." Bakışlarını çok gıymış kadınlardan ve tam bir asalet örneği olan beyefendilerden alıp arkadaşına döndü.

"Ben de ilk geldiğimde çok tedirgin olmuştum ama zamanla alıştım. Zaten çok fazla gidince böyle ortamlara sen de onlara uyum sağlıyorsun. Tek dikkat etmen gereken..." Kaşlarıyla köşedeki siyah elbiseli yaşlı kadını gösterdi. "Jülide Hanım'a ve tayfasına yaklaşmamaktır."

"Tayfası" dedi Peri. Lara onunla konuşan kadınları göstererek tek tek bilgi verdi. Bir süre sonra erkekler masadan kalkıp ilerideki kokteyl masasının başında muhabbete koyuldu. Tabii bu sırada Perilerin masası dolmuş ve kadınlar da muhabbeti koyultmuştu.

"Ah onu hiç açmayın!" diyen kadın az önce açmayın dediği konuyu ballandırarak anlatıyordu. Hani açmayacaklardı? "Sekreterini buraya getirecek kadar yüzünüz canım, baksana bir de utanmadan koluna takmış" diyerek köşedeki masada oturan çifti tiksintiyle gösterdi. "Daha karının değil senin, kırkı dolmadı canım... Yarıktı" deyince Peri kadına üzgünce bakarak "Allah rahmet eylesin." dedi saf saf. Jülide Hanım gevrek ama şuh bir kahkaha atınca bazı erkekler konuşmasını bölerek onlara baktı.

Peri şaşkın gözlerini kadına dikip masumca kırpıştırdığı kirpikleriyle deli görmüş gibi bakarken "Yanlış bir şey mi söyledim Jülide Hanım?" diye tedirgince sordu. İnsan ölmüş kişinin arkasından böyle neşeyle güler miydi?

Kadın ırı taşı olan yüzüklü elini sallayarak "Kadın ölmedi ki elim, hayatta!" diye bilgilendirdiğinde hâlâ arsızca gülüyordu.

"Ama siz az önce kırkı çıkmadı dediniz."

"Boşanma davasını açalı dedim canım. Ölmüş bir evliliğe ne deriz?" Sonra muzıca gülümsekti. "Allah rahmet eylesin... Ha ha ha!"

Ha, ha, ha, dedi içinden alayla Peri. Bu kadının neden bu kadar eğlendiğini anlamasa da zaman ilerleyince sohbet kolaylaştı. Yanındaki kadın "Ah siz de yeni evlisiniz. Nasıl evlendiğiniz hâlâ ar."

Eymen Bey'i tanırım. Birçok kez aynı ortamda bulunduk ama onun evlenecek bir adam olduğunu bilmiyordum şekerim. Çok başarısızız, nasıl yola getirdiniz?"

"Medeniyet yularından tutarak." dedi Lara alayla.

"Kravatlar çok işe yarıyor, doğru." diye kıkırdadı Jülide Hanım edeplice.

Diğer kadın cevap vermeyen mahcup Peri'ye dikkatle baktı. "Ama sorumuzu hâlâ cevaplamadınız, yoksa bizi meraklan çaldıracak mısınız?"

"İzmir'de tanıştık." dedi Peri bocalayarak masaya uzandı. Kadını aldı. Önce kokladı! Aslında içmeyecekti ama masada başka içecek bir şey yoktu. Susamıştı da. Tuhaf kokan şeyden bir yudum aldı. Yüzünü ekşitemek için zor durdu ama sonra ağzında bıraktığı tat hoşuna gitti. Bir yudum daha aldı. Kadınlar konuştu, Peri sakince ve elinden geldiğince zeki manevralarla sorularını cevapladı. Sonunda Lara, Peri'yi yerinden kaldırıp "Ah ben Berna'yı gördüm, bir merhaba diyelim mi Peri?" diyerek kızı soru bombardımanından kurtardı. Koluna giren Lara çaktırmadan millete, onunla masaların etrafını dolayarak konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra konuşma tatlı bir sohbe dönüşüp kuyulmuştu da. Köşedeki kokteyl masasında, tatlılıkla gülerken sohbet ederken Peri'nin beline dolanan kolla, genç kız önce sıçrasa da sonra teninde hissettiği aşına olduğu sıcaklıkla hemen yumuşadı.

Eymen sıkıca sardığı koluyla karısını sahiplenerek kendisine çekti. Kulağına yaklaşıp usulca fısıldadı. "Sıkıldınız mı?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Peri, kocasına gülümseyerek baktı. O sırada Selim de gelince onun aksine Lara kocasına kızgınca bakarak "Aşk olsun Selim, yine işi buldunuz bizi unuttunuz." diye çıktı.

Eren yapma bir mahcuplukla "Olur mu hiç meleşim?" dediğinde elini saçlarına gömüp biraz karıştırdı. "Aslında biz de geliyoruz..."

Lara elini önünde yelpaze gibi sallayarak "Jülide'yi gördünüz ve kaçtınız değil mi? Cesur olun ve doğruyu söyleyin." diye takıldı. Kocası gülerken omuzlarını kaldırıncı Lara, "Korkaklar sizi!"

diye sataştı. "Bir de centilmen olacaksınız, hah, külahıma anlaun bu kadından korktumuz!"

"Kadından değil bebeğim, çenesinden korktuk. Yani korkmayan kişinin aklından korkarım ben." dedi Selim muzırca.

Bir süre sonra etraflarındaki kalabalık artmıştı. Eymen onu garırla başka başka insanlarla tanıştırıyor, hepsiyle sohbet ediyordu. Peri gülümseyerek yanındaki kadının anlattığı şeye dikkat kesilmiş ki gördüğü yüzle gülümsemesi yüzünde dondu. Dünya tepesine çıktı. İçindeki ciğer, havası imiş balon gibi söndü. Gülümser umunamazca yanlarına geliyordu. Onun burada olduğunu bilmiyordu. Dahası hain gözleri yine her zamanki gibi sinsice parlıyordu. Eymen elinin altındaki beden kasılınca konuşmasını yarıda kesip karısına döndü. Sonra onun baktığı yere bakınca yüzü eski sert ve ifadesiz hâline büründü, tıpkı, karısı gibi!

"Merhaba." dedi Gülümser sanki kırk yıllık dostuna merhaba der gibi. "Tatilden beri görüşemedik. Aranız düzelmiş. Sevindim." Hiç de sevinmişe benzemiyordu oysa. Yüzündeki yapay gülümseme azsızlığını saklıyor, gözlerindeki vahşi parıltılar kıskançlığını sinsice kapatıyordu.

Herkesin gözleri onların üzerine kaymıştı. Eski sevgilisi ve yeni gözdesi -karısı- karşı karşıyadı. Gülümser umursamazca Peri'ye elini uzatmış, bir de selam bekliyordu. Peri bakışlarını kadının narin eline çevirdi. Sonra etraftan kısık fısıldaşmalar kulağına çalmaya başlayınca kırmak istediği ele uzandı. Kısacık bir dokunuşla ve buz gibi bir mesafeyle, "Merhaba!" dedi vakurca. Zarafetin beden bulmuş haliydi o. Asaleti yedi düvele nam salan mirasından değil, damarlarında akan kanındandı.

Bu sırada belinde sabit duran kocasının eli de kasılmaya başlamıştı. Bunu fark eden Peri, elini kocasının elinin üzerine koyarak onu yatıştırdı. Hafif bir tebessümle başını yana çevirerek kocasının gözlerinin içine teskin eden bir dürtüyle baktı. Eymen karısının bu anlayışlı yanını takdir ederek ona aşkla baktığında aklından geçen tek şey, Gülümser karısının boynunu kırmaktı. Onlar birbirine ne zaman baksa içlerinde oluşan o çembere takılıp gerçek bir memnuniyetle çevrelenirken Gülümser kıskançlığından çıldırıyordu.

Ortada bir sürü konu döndü. Sohbet, sohbeti açtı. Gruptan bazıları izin isteyip giderken bazıları da kaldıkları yerden devam etti. Peri her ne kadar bu kadının yanında sakin ve anlayışlı kalmaya devam etse de içi içini yiyor ve yanında olduğu her an, nefesi öfkeyle ciğerlerini kuşatıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayacağını anlayınca "Canım, beni lavaboya götürür müsün?" diye kocasına fısıldadı.

Eymen karısının belinden elini hafifçe sırtına kaydırıp sessizce onun öne çıkmasını sağladı. Peri, Lara'ya dudaklarıyla nereye gideceğini söyleyip kocasının elinden tutarak masadan ayrıldı.

"İşin bitince çıkalım mı?" dedi Eymen anlayışla.

Peri kocasına memnuniyetle baktı. Mağrur yüzünde birden aydınlanma oldu. Bunu nasıl da istiyordu. "Çıkalım." dedi duru bir sesle ama dudakları kocasına çoktan tatlılıkla gülümsemişti. Lavabonun kapısından girerken Peri, Eymen bakışlarını kapanan kapıdan çekti. Sıkınca etrafta dolaştırmaya başladı.

"Hâlâ sıkılmadın mı bu kezbandan?"

Eymen dişlerini sıkarak ağır ağır arkasını döndü. "Sıkılmadım, sıkılacağımı da hiç sanmıyorum!"

"Ama ben beklemekten sıkılıyorum. Sabrım da tükeniyor. Uzun zaman oldu. Ben üzülürsem, herkesi üzüyorum biliyorsun." dedi Gülümser gözlerini üzgünce süzdürerek. "Aylardır yatağım sensiz, boş. Sensiz hiçbir şeyin tadı yok Eymen!" dedi birkaç sarsak adımda iç çekerek yanına yaklaştı. Rüzgâr vurmuş ağaç gibi tam önünde durdu. Eymen bakışlarını etrafta dolaştırdı. Peri'nin işi birazdan biterdi. Dişlerini sıkarak "Sen sarhoşsun!" diye sertçe söylendi.

"Senin yüzünden!" diye atıldı kadın hemen. Kırın ve mutsuz bakıyordu. Eymen bakışlarını çevirince kollarını bitmiş bir ifadeyle iki yana açtı. "Evet, senin yüzünden. Bak beni ne hâle getirdin. Eserinle övün. Aylardır arıyorum bakmıyorsun, şirkete yaklaşmıyorum, ortak işlerimiz olmasa seni göremeyeceğim dahi. Fotoğraflarınla avutuyorsun beni. Eymen, neden yapıyorsun bunu bize? Değer mi o kız için düzenimizi bozmaya?"

"Değer!" dedi Eymen tek bir kelimeyle hiç tereddütsüz. Katılaşmış öfkeli bakışlarını kadının koyu gözlerine çevirdi. Gülümser

çok olmuş bir biçimde ona bakarken yüzüne tokat yemiş gibi irkili gözlerinde gördüğü gerçekle.

Eymen devam etti. "İnan bana, onun için her şeye değer." "Benim veremediğim ne veriyor sana? Ucuz, bayağı, statü bakımından bile denk değil. Yemesini, giymesini, oturup konuşmasını bile bilmez. Yatakta desen o tipler tam bir faciadır. Sıkmadım seni hiç, asla üzerine gelmedim. Sırf sen sıkılma diye, kendimden ödün verdim." Kadın bir adım daha attı. "Sana aşığım! Ne istersen yaparım, ne olur sadece yanında olayım. Söz, sesimi çıkarmam. İstersen... İstersen bir süre metresin bile olurum!"

Bu onur kırıcı ahılsız teklifle afallayan Eymen'in duyduğu şaşkınlığı kelimeyle, midesi kasıldı. Kaşları iğrenmeyle çatılırken "Sen çıldırmışsın! Sana hiç ümit vermedim. Bir gün biteceğini biliyordun. Sana ayrılalım, bağlanmaya başladın dediğinde, kabul etmiyordun" diye kadına küçümseyen bakışlar attı. Bu kadar haysiyetsiz olamazdı. Yok. Bu kadar düşemezdi!

"Korktum! Gideceksin diye, seni kaybedeceğim diye korktum. Her seferinde seni başkalarıyla paylaştım, sesim çıktı mı hiç? Senden asla vazgeçmedim, ne zaman gelsen ilk günkü gibi kabul ettim. Peki girdi hayatına bekledim. O gitti sürünerek kaldın. Sonra baban seni o salak Merve'yle nişanladı, yine bekledim. Defalarca bekledim, beklerim. Sen hep benim olacaksın yine beklerim!"

"Ben hiç senin olmadım ki Gülümser! Niye bekleyesin?"

"Olmadın ama..." Gözleri parladı kadının. Birden üzerine atıldı. Ellerini omzuna koyarak "Onun da olmadın. Otelde ona nasıl baktığını gördüm. Kızgındın ve öfkeli. Sonra odalarınızı ayırdınız. Ona dokunmuyordun bile! Buna katlanamıyordun, bırak oyunu doğruysöyle. Seni zorluyor mu? Tehdit mi ediyor?" diye heyecanla konuştu.

Eymen'in sabrı son noktasına gelmişti. Şu ana kadar hiçbir kadına el kaldırmamıştı ama bu yılışık, gurursuz, haysiyetsiz kadının boynunu kırmak istiyordu. Omuzundaki ince bilekleri yakaladı ve geriye doğru itirdi.

"Sarhoşsun, canını yakmak istemiyorum. Hemen git buradan!"

"Yalvarırım aşkım, ne olur bırak onu!" dediğinde haysiyetsiz yakarak dudaklarını uzatıyor, tırnaklarını vahşice batırdığı omuz-

larını çekiliyordu. Eymen birkaç defa itirdi onu, canını yakmak için fazla güç kullanmadı. Ama kadın hayasızca devam edince arsız hareketlerine, sabrı tükendi.

Eymen seri bir hareketle kadının gırtlığını yakaladı ve gözleri dönerik saktı. Dişlerinin arasından tıslayarak "Boynunu kıranım Gülümser. Sabrım tükendi! Babanla olan ortaklığımıza zaten son verdim, seni de bir daha etrafımızda görürsem..." Kadını iyice kendine çekti ve baygın gözlerine tehditle baktı. "Senin de hayatına son veririm. Bir daha bana ya da aileme yaklaşırsan, seni gebertirim! Karına yaklaşırsan, bunu eziyet ederek yaparım, seni mahvederim anladın mı?"

Gülümser nefes almaya çalışırken Eymen kabalaşan elini gevşetti. Gülümser elini boğazına gördüğünde, Eymen'in omuzundan geriye haygın bir bakış attı ve sanki az önce boğazı sıkılan o değilmiş gibi, apansız genç adamın boynuna sınıksı sarıldı.

"Ben de seni çok özledim aşkım, ben de!"

Bu hareketiyle Eymen şaşkına bağladı. Kafayı üşütmüş kadını, müthiş bir öfkeyle geriye itirdi. Gülümser dengesini sağlayamayıp kaç üstü yere çakılırken arkasından şaşkınca bir fısıltı "Eymen!" diye mırıldandı.

Gülümser yerinden kalkmaya çalışırken Eymen derhal arkasını döndü. Kapının girişinde şaşkınca bakan karsısına, bir açıklamasının olduğunu belirtir nitelikte ürkekçe bakıyordu. Peri sanki donup kalmıştı. Anlayamıyordu. Kavga mı ediyorlar, yoksa barışıyorlar mıydı? Onları anlamaya çalışıyordu. Benliği gördüklerin doğru, kocan o kadını istemiyor, diyor, kalbi ve gururu kadının söylediği şeyleri kulağına fısıldayıp hayır, onu istiyor, diyor. Gördükleriyle duyduklarının çelişkisinde kalınca benliği gibi bedeni de koordinasyonunu koparmış ve olduğu yerde taş kesmişti. Birden sıcak ve çekingen dokunuşlar yanaklarını avucunun içinde aldı.

Eymen, Peri'ye uzandı. Yerdeki sırtın kadının şaşkınca yüzüne bakan gözlerini, kendisine çevirmeye çalışarak "Perim!" dedi kabalaşmış sesini kontrol edemiyordu. Peri yerde kahrkaha atmaya başlayan arsız kadından gözlerini bir türlü çekemiyordu. Eymen dişlerini

sıktı. Birden arkasına dönüp kadının üzerine atlıyordu ki elini sıcağı ufak eller kavrıdı.

"Gidelim mi?" dedi kupkuru, ruhsuz bir sesle.

Peri duygularını hiç belli etmiyordu. Yüzüne, sert bir kabuğa maske takmıştı sanki. Oysa Peri bu maskenin ardında ağlayarak kaçkanlıktan delirirken Eymen'i bir an için bile olsa yakından tanıyamayacağını üzüntüyle düşünüyordu.

Eymen arkasını döndü ve karısına baktı. Kadının gözlerine bakıyor ama görmüyordu. Bu kahredici gerçek, o kadar belliydi ki Gülümser de sızmıştı. Eymen, Peri'nin elini silkeleyerek bir hısm Gülümser'in elbisesinin, göğsünün üzerinden topladı. Kadını yukarıya çekştirip "Seni gebertirim fahişe... Bir daha karıma yaklaşsan ya taşursan ya da konuşursan yemin ediyorum seni gebertirim!" diye tısladı.

Lanet kadına vuramıyordu bile. Bir erkek olsaydı, şimdiye gebertmişti ama kadın olması... Kahretsin! Gülümser onun Pelin ayesinde kadınlara el kaldıramadığını bildiğinden, hâlâ yılık yılık konuşmaya cüret edebiliyordu.

"Onu terk ettiğin gün, seni kapıda öpücüklerimle karşılayacağım sevgilim. Hep öyle oldu, yine olacak. Bu ilk değil, son olmayacak!" Peri'ye gözdağı vererek üşütük gibi güldü.

Peri'nin içindeki korku, giderek büyüyordu. Adeta sendeleyerek yanındaki duvara yaslandı. Eğer dikkat etmezse zaten pamuk ipliği ne bağlı duran sükûnetini tamamen kaybedeceğini biliyordu. Oysa Eymen ne kadar sakin ve soğukkanlıydı. Daha fazla dayanamayacağını anlayarak hızlı hızlı nefes almaya başladı. Elini göğsünün üzerine koyup sakinleşmeye çalıştı.

Eymen onu yere fırlatıp ayağa kalktığı anda, arkasına baktı ama Peri orada yoktu. Gülümser boşuk bir kahkaha attı. Tiz sesi boş koridoru keyifle inletiyordu. Yüzünde istediğini almanın neşesi ipidiken kurgun gözleri zalimce parladı.

"Gitti. Seni, benimle mücadele edecek kadar bile sevmiyor!"

İçinde kabaran müthiş öfkeyle, Eymen hızla arkasını döndü. İçinde kabaran hiddeti, çağlayan olmuş yüreğini patlatıyordu. Hurla çıkışa yöneldi. Keskin gözleri öfkeyle etrafa bakındı fakat karısından

hiçbir iz yoktu. Merdivenleri inip dışarıya çıktığında hâlâ görünürde yoktu. Bahçeyi hızla geçip çıkışa geldiğinde, valenin arabayı hazırladığını gördü. Öfkeyle arabasına geçti.

Eymen çıkışa dönerken Peri, yanına süzülen yaşları her ne kadar silse de yerine yenileri geliyordu. Sokak direklerinin aydınlattığı kaldırım boyunca ağlayarak ilerlerken kulağına caddeden geçen araçların seslerinden başka bir şey gelmiyordu. Birkaç dakikadır böyle kendi dertleriyle baş başa yürüyordu.

Bir zaman sonra güzergâhını tahmin eden Eymen, arabasıyla yanına yaklaştı. Peri umursamamaya yürümeye devam edince genç adam ani bir frenle arabayı kaldırıma çıkacak kadar dibine soktu. Genç kızın irkilerek durmasını sağladı.

Küsmüş olan Peri dudaklarını büzmüş, yüzünü düşürmüş hâlde kısacık bir an durdu. Ve umursamazca arkasını döndü. Bu sefer tam tersi istikamette, inatla yürümeye başladı. Gecenin içinde çakan keskin bir şimşek gibi, yüreğinde azgın bir kırgınlık cereyan ediyordu. Boşluğa atılır gibiydi her adımı. Şuursuz zihni şu anda koordine edemediği tek varlığı değildi. Yüreği, ayakları, gözleri ve ızdırapla sarsılan bedeni de buna dâhildi.

Eymen'in aracının kapısını sertçe kapattığını duyumsadı ve daha bu sesin yankısı kulaklarından kesilmeden, onun ellerini kaba bir şekilde kolunda hissetti. Konuşma zahmetine dahi kapılmadan, kabaca çekştirerek araca yönlendirdi genç adam. Peri onunla konuşmak, isyan etmek, hatta bırakmasını söylemek için çırpınmadı. Büyük bir çabayla gırtlığından yükselen, gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Eymen ne dil döküp gönlünü almak ne de kızgınca çıkmak gibi bir eylemde bulunmadı. Birlikte öfkenin suskunluğunu paylaştılar.

Biri, ona güvenmediği için kızgındı. Diğeri o kadınla aralarında olan şeye isim koyamadığı için kırgın. İkisi de sessizce yol aldılar. Gelirken aracın içinde hafif bir müzik, dillerinde tatlı bir sohbet, elleri birbirindeydi. Oysa şimdi içeride kıyameti yaşıyor gibi gergin bir enerji, çeneleri kasılarak kilitlenmiş, öfkeyle parlayan kırgın gözleri cansız boş bir avuntuyla odaklanmıştı. Biri konuşsa, diğeri'nin fitilini ateşleyecek gibi ilk cıngıyı kimse çıkarmadan susuyordu. Araç ka-

pinin girişine geldiğinde, Peri kendini dışarıya attı. Eymen seni bu kalkışla, arabayı hareket ettirerek garaja yönlendirdi.

Bir saat sonra, şimdi yine yatağın bir ucunda Eymen, diğer ucunda Peri küsece yatıyordu. Sımsıcak sarılmalar yoktu, ıslak öpücükler ve neşeli kahkahalar da gelmiyordu kulaklarına. Duvarlar bile bu sessizliğe sitem eder gibi boğucu ve uğuldayıcı duruyordu. Odanın içinde küs nefesler, gücümüş kalp atışlarından başka hiçbir şey hissedilmiyordu. İlk yarım saat boyunca kimseden çıt çıkmadı. Yarı saat sonra, buz gibi olmuş ayakları sahiplenerek ısıtmaya başladı. Keki beş dakika sonra, sırtlarını birbirine yasladılar ve bu şekilde yattı. Tenleri sıcaklıklarıyla hasret gidererek. Nefes alıverişlerini tenlerinde, yürek atışlarını sırtlarındaki sınırsızlıktan sebep, içlerinde hissediyorlardı. Bir saatin ardından, Eymen'in usulca arasından sokulduğunu hissetti Peri. Güçlü kolları onu göğsünden kavrayıp genize çekerek vücutlarını birbirine yapıştırdı. Olması gerektiği yere, bedeninin tamlamasına... Aynı olmasına katlanamazdı. Küskün bile aynı kalmamasına tahammülü yoktu. İlk nefesi saçlarını arasından salınıp tenini yalayıp geçerken kuzın, kışkırtıcı sıcak dudaklar ensesini öpmeye başlamıştı. Islak, şefkatli ve baparı çıkarcı...

Birden, bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti Peri. Derin derin solunmaya başladı. Gözleri kararıyor, dizleri uzandığı yerde kesiliyordu. Sırtına, kalçalarını olduğu gibi kocasına yasladı. Konuşmuyorlardı. Ama duyduğu heyecandan soluğu kesiliyor, kırgınlığın yüreği buruluyordu. Gözleri yarı yarıya örtülüydü. Yalnızca gırtlığının yırtarcasına arzulu bir inleme dudaklarından fırar etti. Eymen bunu duyumsayınca dudaklarını kulağına çıkarıp kulak memesini dişleyerek durdu. Keza Peri aynı anda sessizce ağlamaya başlamıştı. Yanağından süzülen çaresiz yaşlar yastığını ıslatırken yutkunmanın omuzları hafifçe kalkıp iniyordu. Gırtlığından genzine dolan yumurtaların sesi geldi. Peri nefes dahi alamıyordu, sırtı kocasının bedenine yastı hâlde donarken bir anda daha ne olduğunu anlayamadın, Eymen onu omuzlarından kavrayıp altına hapsetti.

Sırtı yatağa yaslanırken alnını alnına dayayan kocası "Ağlama" diye buruk bir sesle fısıldadı.

Peri yanağına doğru bir damla daha süzülürken "Hiç de bile! Ağlamıyorum." Diye yalanladı. Bir hıçkırık daha dudaklarından koparken "Ağlamıyorum!" diye diretti inatla. Ama ağlıyordu. Hem gözleri, hem yüreği ağlıyordu.

Eymen dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Avuçlarıyla yüzünü örttü. "Yalançı!"

Peri, kollarını kocasının beline sardı. Bacakları aralanınca bu sıcak davet Eymen'in hoşuna gitti. En çok istediği yerde yerini alırken "Kırmak istememiştin sevgilim. Seni kırmaktansa öldürüm!" diye üzgün bir sesle marıldandı. Dirseklerini yatağa yaslayıp elleriyle karnısının saçlarını, alnından geriye doğru sıvazladı.

"Ben de bağırarak istememiştin. Senin suçun değildi." diye buğulu sesiyle fısıldadı karısı.

Hatalarını kabullenip amansız ve saçma küslüklerine son verince alnı. Eymen dudağını yanağına değdirdi. "Barışmak için ne yapmamı?" Dudaklarını aşağılara doğru haylazca dokunmuşlarla kaydırdı. Şerleşmiş kasıklarını genç kıza ayartıcı bir sürtünmeyle yaslayarak gıcıklığıyla onu da yakmayı amaçladı. Peri gözlerini hazla titreyerek kapadı. Kendisine her seferinde muhteşem bir arzıyla sahip olurken duyduğu o müthiş zevki yeniden hatırlayınca, kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Duyguları yüzünden apaçık anlaşılır korkusuyla, dudaklarını ısırda. Eymen dudaklarını çenesine koydu. Gamzesini usulca emdi.

"Hadi, söyle!"

Peri sıkıntılı sıkıntılı kıvıldı. Elleri genç adamın göğsündeki tüylerinde haylazca dolaşırken "Bunu da ben söylersem, ne anlam kalır barışmanın? Sen bul, koca adamsın!" diye dudaklarını nazlıca bükü.

"Ama ben henüz öğrenemedim." dedi Eymen haylaz dudaklarını biraz daha aşağıya indirirken.

Peri düşündükleriyle kıkırdamaya başladı. Eymen dudaklarını haince çenesinin altına kaydırdı. Diliyle tenine sataşmış onu ayartarak okşadı.

"Ne düşünüyorsun yine muzırca?"

Peri, nazlı gözlerini hazla yumarken "Söylememmm!" dedi aynı saffetle sesini yaya yaya.

"Neden?"

"İşte!" Güzel sesi ne kadar nazlıca işte, demişti. Adamın yüzü ısındı bir anda.

"Hım..." dedi Eymen hinlikle, "Anladım, sen ayıp şeyler düşünüyorsun." Peri kocasının kafasına vurdu kızgınca. "Asla!" Eymen dudaklarını gerdanından, göğsünün oluşuna kaydırdı. Kasıklantı hafif bir baskıyla ona hissettirdiğinde, genç kızın ağzından kısıp bir inleme kaçtı. Eymen muzırca "Ama yapıyoruz bak," diye ona satıptı.

"Uf Eymen!"

"Söyle!"

"Hayır!" dedi yine kelimeleri nazlıca yaya yaya.

Şeytana uyan Eymen, ellerini karısının yanlarına koydu. Onun huylandığı noktaları bularak gıdıklamaya başladı. Peri yatağın içinde ufacık bir çocuk gibi, neşeyle kıvrınmalar eşliğine kahkahalar atmaya başladı. Eymen onun bu hâlini, haz alarak uzatırken "Eymen rezil olacağız annemlere, dur!" diye arada yulvararak uyarıyordu.

Eymen aldırmadı. "Söylemezsen, bırakmam!"

Peri artık gülmekten çenesi ağrıyınca, "Tamam, söyleyeceğim" diye sonunda pes etti.

Eymen karısının üzerine yıkıldı. Peri kendini toparlamaya çalışarak bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdi. Yanağını okşarken gözlerinin içine aşkla baktı. "Bir gün, bir çılgınlık edip..." dedi Eymen çapkınca gülümsedi. Başını aniden yana çevirip onun uzun naif parmağını yakalayarak ağzına aldı. "Şarkı mı söyleyeceksin? Bak bu şarkıyı ben çok seviyorum, ama seninle asla alay edip gülmem." Karısının işaret parmağını arzuyla emdi. Peri garip bir iç çekişle titredi. Eymen aynı ilgiyi diğer parmaklarına da yapmaya başladı. Kocasının ağzındaki parmağına hassas dili ayartarak dokundukça içi çekilmeye başladı ve derhal elini ağzının içinden çekerek "Ben o çılgınlığı zaten haftalar önce yaptım beyzade, seni sevdiğimi söyledim ya!" diye nefesi kesilerek söylendi.

Eymen dudaklarını yanağına sürttü. "Benim kulağımda bir sorun var, duyamıyorum, ne demiştin?"

"Seni..." Eymen yüzünü karısının yüzüne yaklaştırdı. Heyecanlı gözleri merakla birleşti. "Seni dört yapraklı yoncam kabul ettim."

Eymen küstahça kaşlarını çatı: "Ne yoncasi? Seviyorum diyeceksin!"

"Ufakken hayal kurardım."

Kocası yanağını avuçladı. Gülümseyerek "Hayalin ben miydin?" diye yaramazlık ederek dudaklarını burnuna dokundurarak sordu.

Kocasının omzunda parmaklarını gezdirirken "Sen de varısın tabii ama hayalimdeki erkek, elinde dört yapraklı yonca demeti getiriyordu bana."

"Otu ne yapacaktın Peri? Benim bildiğim çiçek ya da yüzük hayali kurulur."

Yüzünü asarak yaramaz bir tutumla nazlıca gözlerini yana devirdi kız. "Anlatmıyorum," dedi kūs kūs yüzünü somurtarak.

Eymen o dudakları ağzıyla sorarak açmamak için, "Tamam, sustum, dinliyorum," diye kabullenirken bakışlarını o güzelliklerden çekmek zorunda kaldı.

"Yoncalar dilek çiçeğidir. Her bir yoncanın bir dileği vardır. Ama dört taç yaprağı olmalıdır, bu da çok zor bulunur. Ben hepsini dilerdim."

"Ne dilerdin, merak ettim."

"Şeker, çikolata ve yine çikolata," dedi haylazlıkla.

"Seni obur," dedi kocası tatlılıkla.

Birden genç adamın yüzüne bakınca içinden yükselen duyguyla gözlerinde yıldızlar doğdu. "Şimdi, başka bir şey diliyorum. Büyüdüğüm için artık olmayacağını bu sefer biliyorum ama yine de diliyorum. Fakat bu sefer bunu dört yapraklı yoncadan değil!" Gözlerini kocasının gözlerine yaklaştırdı. Aşkını sunarak kenetledi. Dudakları çatlayacak gibi kurumuştı. "Seni, senden diliyorum Eymen Sancaktar!" dedi bakışlarıyla ama dudaklarından bir nefes kelamı dökülmedi.

Eymen sanki dileğine cevap verircesine, dudaklarını dudaklarına yasladı. Ufacık bir bebeğin yalın ayak çıplaklığını yaşıyordu onunla. Aynı anda, yeni doğmuş bir ceylanın ürkekliğini, bir dişi

kaplanın kararlı cesaretini, bir tavşanın basiretsizliğini tadıyordu bu ufak kızda. Ne isyankardı ne de dilenci. Ne çok istiyordu ne de kendini tanıman veriyordu. İtaatkardı, asıldı, vefakardı, çilekeş ama asla yüzüstü olmamıştı. İnamlmaz derecede zarif ve nazikti. Ve tüm bu meziyetlerinin ardında şimdi kocasından bir şey istiyordu. Öyle ki bunu tüm belliliğini katarak Anka kuşu⁽²⁾ gibi, aşkında yeniden doğarak sevda kuşanmış nefesiyle yakarak bekliyordu. Ve Eymen ilk defa, o dilemeden kendi gönül isteyerek tüm varlığını ona bedea ediyordu.

Dudakları karısının her bir hücreğine sanki ilk defa dokunuyor. muşçasına bir milim boş yer kalmayacak şekilde dolaşıyor. Elleri kaş, femsi tenini okşuyor, dudakları aşkını tenine mühürlüyordu. O dokunuyor, karısı elinin altında hazla kıvranıyordu. Eymen parmakları asi bir usullukla bacaklarından, baldırlarına doğru sürterek çıkarıyordu. Onun her dokunuşuyla Peri'nin tüyleri dikleşiyor, bedeni nefesine harıyla ürperiyordu. Bedenini hapsetti karısının ruhuna, şimdi onu müebbet yiyordu.

Parçaları gibi çekiştirilerek çıkarılan kıyafetler tek tek bir laşeye savruldu. Tenler ateşlerinin harıyla kavrularak buluştu. Öpüşme ıslak, dokunuşlar eşsiz, yürekler hızlanmıştı. Peri başını yaslıya gömererek iyice geriye attı. Eymen'in dudakları göbeğini ve göğüslerini aşarak yukarıya çıktı. Kabarmış şah damarının üzerinde dolaşarak kulağına yolculuk yaptı. Dudaklarının arasına alıp kulak memesini dişledi ve usulca fisildedi.

"Artık geleceğe dair bir takım kararlar almamız gerekiyor."

Sır bürümüş sesinde, tuhaf bir halavet vardı. Ve ilk defa geleceğe dile vuruyordu.

Ancak bu Peri'yi alıklaştıran kocasına, gözlerini iri iri açarak bakmasını sağladı. Kalbi korkuyla hızlandı. Nefesleri sıklaştı. Onu ayrılmayı istemesine dayanamazdı, korktu. Zannetti ki onu zorladığı için vazgeçti. Ona ihtiyacı vardı. Genç ömrünün ömrüne, ruhuna sevgisine, biçare gönlünün varlığına ihtiyacı vardı. Hızla nefes alıp verdiği için çıplak teni kocasının sert bedenine, hızla sürüyordu. E-

(2): Anka Kuşu: Küllerinden yeniden doğan masal kuşu.

yecanı, yerini korkuya bıraktı. Gelecek derken neden bahsediyordu? Şimdi Eymen de başını kaldırmış, karısının şaşkın yeşilliklerine bakıyordu. Tedirgin ve ürkekti. Üstelik güzel gözlüsünün bunu yanlış anladığından emindi ve bu hiç hoşuna gitmedi. Bacaklarının arasındaki yerini alıp onun için hazır olan sıcaklığına dayandı. Nefesi kesilirken içine usulca kaydı.

Bir dokunuşla yerle yekesan oldu Peri'nin zihnindeki tüm o soru işaretleri. Darmadağınık olarak gözlerini, hazla şehvetin cennetine yumdu. Kısacık bir an düşünmeyi bıraktı. Düşünmesini engelleyen, dünyadan soyutlayan birleşmeyle, kendini kocasına, soracağı sualleri de sonraya bırakmasını sağladı.

Ancak Eymen öyle düşünmüyordu. Yavaşça hareketlendiğinde, gözlerini karısının yüzüne dikti. Yüzünde dolaşan her ifade geçidi, ni, hazzı, heyecanı, baştan çıkaran arzuyu, kanı kaynatarak müthiş bir şehvetle izledi. Artık sona geldiğinde, kulağında onun güzel sesi, gözlerinde bir ömür görmek istediği güzelliği vardı. Kendini tamamen kaybetmişti ikisi de...

Peri kollarını kocasının sırtına sıkıca sarmış, Eymen ter su içinde nefes nefese üzerine eğilmişti. Tenleri birbirine karışmış gibi, dudakları, dilleri, ruhları da iç içe geçmişti. Eymen ona bu dünyayı her anlamda unutturmuştu. Öylesi bir halle sarsılmıştı ki kadın ne yaptığını bile idrak edememişti. Nefes nefese ter su içinde sımsıkı sarıldı en büyük hazinesi, yaşama sebebine. Ve artık karısının içinde tohumları dolaşıyordu. Peri dudaklarını onun istilasından kurtararak başını geriye attı ve son bir defa bükülerek yay gibi kıvrandı. Bedeni hazzın boşluğuna savruldu, arzusun karanlığına dalıp şehvetin sırlarında yok oldu. Daha önce hiç bu kadar kuvvetli bir arzuyla kavrulmamıştı. Sadece bedeni değil yüreği, ruhu ve aşkı da titremişti sonsuz arzudan. Solukları hâlâ ciğerlerinde donuk donuk dolaşırken anladığı gerçeğe bedeni apansız kasıldı. Ciğerlerindeki az olan hava, apansız bir düşünceyle çekilince yutkundu. Uzun kirpiklerini aralayarak kocasına ıslak gözlerin neşesiyle, mutlulukla baktı.

Eymen onun şaşkın ve bocalayan ifadesini kirpiklerini kırpmadan izliyordu. Fakat şok olmuş Peri, kirpiklerini masumca kırptırdı. Boğazı düğümlendi. Konuşamadı. Bunu yaptığına hâlâ inanmıyor-

du. Gözleri mutlulukla dolmaya başladığında, titrek ellerini kocasının sırtından çekerek hafifçe çıkmaya başlamış sakallarına dokundu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun hayali vuslatken onu, onsuz yaşamak zorken şimdi tamamlanmış vuslata ermişti.

Eymen alnını alnına dayayarak "Senden vazgeçemem bahann. Canımsın, nefesimsin ve helalimsin. İki cihanda da benimsin Perim. Canımın sahibinin emanetisin." dedi fısıldayarak.

Peri hâlâ şaşkın ama memnun bir hâlde "Seni seviyorum Eymen!" diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Dudakları burukça ama huzurlu kıvrılmıştı. Eymen parmağını bükülmüş kıvrımlı dudağının hatında dolaştırırken hiç seslenmedi. Peri artık onun da sevdiğini biliyordu. Bunu dile getirmese de kocasının gözleri "Seni Seviyorum!" diye haykırıyordu.

"Pişman olacaksın." dedi ağlamaklı sesiyle. Buna dayanamazdı.

"Asla. Asıl şimdiye kadar senden vazgeçebileceğimi sanarak aptallık yaptığıma pişmanım. İnsan, nefes almaktan vazgeçer mi Perim? Candan geçer mi?"

"Senin sırf beni mutlu etmek için böyle yapmana katlanamaz Eymen. Aşığım sana, ben aşığım! Senin yanında olmak da yeter bana. Senden gelen, ufakık mutlulukla, bir ömür mutlu olmasını bilirim. Sakın benim için kendinden vazgeçme! Bana, seninle olacak ufakık bir saniyelik mutluluk dahi yeter."

"Bana yetmez. O kadar kanaatkâr değilim. Sana açım. Doyunsuzum, oburum güzelim hem sana hem sevgine." dedi adam içinden usulca kayarak yana çekilirken. "Senin her şeyini istiyorum. Alışığım kadar da sana vermek istiyorum. Nefeslerimiz gibi, bedenlerimiz gibi, ruhlarımız gibi, hayatlarımızın da bir olmasını istiyorum. Çünkü sen bana hayatsın!" Karısını çekip başını terli göğsüne yaladı. Peri, bacaklarının arasına sızan sıcaklıkla ürperdi. Artık tamamen birbirlerine açıldılar. Gerçek anlamda bir olmuşlardı. Ruhen ve bedenen... Eymen yerinden hareketlendi. Peri, kocasına bakarken o, başını karısının göğüslerinin üzerine koyup elini düz göbeğinin üzerine yerleştirdi. Parmaklarını karısının teninde usulca hareket ettirdi. Peri kocasının saçlarını okşarken hafifçe kıpırdadı.

"Kıpırdama." diye usulca buyurdu Eymen. Karısını olduğu yere hafifçe baskıyla sabitledi.

Peri şaşkınca kaşlarını çatarak "Ne-neden?" diye merakla sordu.

Eymen dudaklarını karısının göbeğinin üzerine dokundurdu.

"Çünkü sevgilim, bebeğimize hamile kalıyorsun, kıpırdama!" Peri'nin yanağına doğru bir damla yaş süzüldü. "Bebeğimiz!"

"İstemiyor musun, hani sen çok seviyordun çocukları?"

Eymen başını kaldırıp karısına baktı. Peri başını iki yana salladığında, bu sefer kocasının kaşları çatıldı. Peri'nin dudaklarına sıkışmış hıçkırık dolu bir gülümsemeyle gözlerinden bir daha iri bir damla aktı. "İstemek mi? Benim şu dünyada, senin olan mutlulukları istemekten başka dileklerim yok ki! Sen varsan, ben senden olan her şeye varım. Ölüm bile senin elinden gelince sonsuz yaşam olur bana."

Eymen karısının dudaklarına kapanmadan önce "Sen yaşa ki ben ölmeyeyim. Senin yüzüne dokunan her damla keder, beni öldürür Perim, yaşa!" dedi buğulu bas sesiyle. Gerisi yoktu. Keza gerisinde sadece sıkıca sarılmış kollar, iç içe geçmiş bacaklar ve bu dünyadan kopmuş ruhlar vardı.

Peri ilk defa kocasının kollarında cesurluğun doruğunu yaşarken Eymen tüm içtenliğiyle, açık şeffaflığıyla ona sahip oldu. Sırlar yoktu. Yalanlar, rüyalar ve kaçamak sevdalar... Sadece aşk ve birbirine kenetlenmiş, tenlerinin değdiği gibi ruhlarının bileşmesi vardı.

Sabah uyandığında, ikisi de farklıydı. Eymen karısından önce kalkıp bir süre onu izlemişti. Peri, yüz üstü yatmış ve üzeri de açılmıştı. Onu böyle yataкта çıncıplak, davetkârken bırakmak çok zordu ama kalkmaları da gerekiyordu. Önce kendisi duşunu alıp üzerini değiştirdi ve yatağın ucuna oturarak karısını omzundan öptü. Elleri tenini arşınlarken "Kalkamayacak mısın uykucu?" diye mırıldandı. Haylaz dudaklarını omzundan boynuna kaydırды.

Peri gözleri hâlâ kapalıyken uyku mahmuru "Uyuttun mu da kalkayım? Biraz daha yatayım ne olur?" diye uyku mahmuru sesiyle nazlıca homurdanarak başını yana çevirdi. Ve derhal kaldığı yerden uykusuna devam etti. Eymen üzerine abanıp bu sefer de yanağına öpücükler yağdırdı. Peri'nin teninde hâlâ kendi kokusu hüküm sü-

rüyordu. İnsanın, başka birisinin üzerine bıraktığı kokusundan hoşlan-
duyması sadistçe bir saçmalıktı ama bu Eymen'in hoşuna gidiyordu.
Bu eşsiz varlığın bir tek kendisinin olduğunu kanıtlıyordu.

"Okula geç kalacaksın Peri."

"Çok var daha, on dakika, ne olur?"

"Dersine iki saat kaldı, uykucu! Bu sefer de niye kaldırmadın
diye kızacaksın." Peri birden başını yastıktan kaldırıp kısıpça solu-
ğu gözlerini duvara çevirdi. Saatte baktı. Saçları dağılmış, bedeninin
bazı yerlerinde tatlı uğraşların yansıması olan, ısıp izleri vardı. Ey-
men'in bakışları karısının hâlâ pembe duran göğüslerine kaydı. Ey-
men bakışlarını kocasına çevirdiğinde, onun elleri karısının göğüsleri
kavramış, dudakları hemen üzerine kapanmıştı. Peri kendini yatağa
yıkarak "Bana diyene bak. Hani geç kalıyordum," diye nazlıca ho-
murlandı.

"Biraz sonra gideriz, on dakika bana yeter." Peri, kocasının bu-
şunu üzerinden itirdi. "Eymen, annemler kahvaltıya çoktan inmiştir."

Genç adam dudaklarını boynuna çıkarırken "Biliyorum, sesleri
geliyordu," diye boğukça söylendi.

Peri, ellerini kocasının göğsüne koyarak üzerinden uzaklaş-
tı. Gözlerini üzerinde gezdirdi. "Bak sen takımını giymişsin." Elini
kocasının nemli saçlarına dokundurup haylazca okşayarak "Duşana
bile almışsın. Bırak, ben de kalkayım. Hem bir daha..." dedi ve u-
narak yanakları kızarken dudaklarının kıyısını dişledi. Eymen dudak-
larını oraya bastırıp bir buse koydu.

"Ecc, ne olmuş?"

"Uf Eymen, anla işte!"

"Anlat da anlayayım sevgilim, ben hâlâ beyin okuyamıyorum.
Yani psişik güçlerim de yok henüz."

Peri yüzünü kocasının göğsüne gömdü. Beyaz gömleğin altında
ki sert hatları sıcak teninde hissediyordu. Ve temiz şampuanı karış-
mış ten kokusu muhteşimdi. "Git buradan, yataktan çıkacağım. Sen
varken çıkamıyorum."

"Hâlâ utandığını sanmıyorum."

"Utlanmıyorum!" Eymen tek kaşını şaibeyle kaldırınca heme-
atıldı. "Yani bazen. Şimdi o bazı anlardan, hadi kalk."

Ah Peri... Laf cambazlığında üstüne yok!

Eymen kıkırdayınca göğsünden fırlanıp eden hışırtılı solukları ku-
lağına çalındı. Peri, ondan beklenmeyen bir hızla kocasını birden
yatağa devirip seri bir haylazlıkla üzerine tımandı. Ceketini cüretle
çekistiren "Kapa gözlerini!" diye ciddiyetle emretti.

Eymen gözlerini karısının gözlerine odaklayarak "Nedenmiş
o? Başına silah dayasan dahi kapamam. Bu anı çok bekledim ben."
diye düretti ve gözlerini irice açarak bunu yapmayacağını belirtti.

Peri ayartıcı ellerini kocasının göğsüne koyarak üzerinde yük-
seldi. Bacaklarına arulayıp kasıklarının üzerine haince oturdu. Onu
ayarttı, titili ateşledi. Genç adam başını yastığa yaslayıp derince iç
çekerken gözlerini kısacık bir an acı çekiyor gibi kapamıştı.

"O zaman ben de kalkarım."

Eymen karısına hareket imkânı sağlamadan onu belinden kav-
rayıp, sertleşmiş kasıklarının üzerinden kalkmasını engelledi. Peri
yüzüne gelen saçlarını geriye attı fakat saçları geri önüne geldi. El-
leriyle kocasının yüzünü avuçlarken dağınık saçları ikisinin yüzünü
de, ipekten bir koza gibi perdeleyerek çevrelemişti. Eymen kokla-
maya doyamadığı saçlarını geriye atarak "Hadi başla. Ne yapacaksın
merak ediyorum," diye nefesi düğümlenerek murıldandı.

Peri yanakları kızarsa da karnında kelekler hareket edip için-
deki haylaz kız yeryüzüne çıksa da utuna sükûta "Senin öğrettiğin
bir şeyi," diye fısıldadı. Yaramazlık yaparak şımarıkça dudaklarını
kocasının çenesine dokundurdu. "Tıraş olmuşsun. Bu kokuyu sevi-
yorum," dedi dudakları boynuna kayarken. Eymen sesli bir şekil-
de yutkundu, göğsünü yararak genzinden fırlanıp çıkan inlemesi titrek
nefeslerine karıştı. Titreyen elleri kocasının özenle taktığı kravattı
çarçabuk çözdü ve gömleğinin düğmelerine biraz beceriksiz de olsa
ulaştı. Eymen başını kaldırdı. Karısının göğsünde gezdirdiği ateş gi-
bi ufacık bal tadındaki dudaklarına ve acemice yaptığı soyma işle-
mine bakarken Peri "Bakmak yok, o zaman yapamam," diye uyardı,
dudaklarını bükerek sitem etti.

Eymen elini başının altına koyarak gözlerini kapadı. "Çok ar-
sızsın Peri," dedi ona sataşarak. "O kadar zaman bekleyemem, çok
uzun zaman oldu." Kız kıkırdadı. Ve ceketini birlikte gömleğini çı-

karması için kocasının dizlerine oturup onu yarıya kadar kaldırdı.
"Ne kadar oldu ki, geceden sabaha, asır geçmedi ya?"

Eymen gözlerini açtı. Peri dudaklarını, göz kapaklarına bastırarak
Usulca öperken "Bakmak yok, sen bakınca yapamayacağımı biliyor-
sun." diye uyardı. Ellerini göğsünde dolaştırmaya başladı.

"Bir asır oldu ve lanet olsun, çabuk ol hadi!" diye sabırsızca bu-
murdanmasıyla, Peri kıkırdamaya başladı. Eymen daha fazla bekle-
yemeyeceğini anlayınca karısını seri hamleyle altına aldı. "Mışın
mu eziyet ediyorsun? Sen şimdi görürsün."

Güzel geçen anlardan bir müddet sonra, ikisi de duşlarını almış
ve üzerlerini cilveleşerek giyinmişlerdi. Odalarından birlikte çı-
ktılarında, keyifleri hayli yerindeydi. Eymen merdivenlerin başında
karısını kısırtıp bir kez daha arzuyla öperken Peri huysuzca homer-
danıyordu. Daha geriye çekilemeden, Eymen bir kez daha kapandı
dudaklarına. Bugün ona doyması mümkün olmayacaktı herhâlde.

Peri gülümseyerek bakışlarını etrafta gezdirdi. "Şişlişt, bir göz-
cek!" diye uyardı ama bu sefer haylazlığı kendisi yaparak kocasının
kravatından arsızca çekti. Ateşli bir şekilde dudaklarına yapıştı.
Geri çekildiğinde edepsizce dudaklarını yalarken Eymen çapkınca
sırıyordu.

"Ayıp Peri, kocanı kıyılarda, köşelerde kısırtmaya utanmıyor-
musun?"

Dilini damağından şaklatan Peri, "Cık!" dedi kıkırdayarak ama
yanakları fena hâlde yanıyordu. "Arsız mı oldum ne? Körle yatınca
ne şaşırı, resmen kör olunuyormuş!"

Peri, kocasını geride bırakıp yanından hızla geçti. Merdivenleri
haylaz bir çocuk gibi hoplaya zıplaya, şımarıkça inmeye başladı. Ey-
men gülümseyip başını sallayınca da bu mutlu haline, salon kapısı
yöneltmeden önce kocasına dil çıkardı. Neşeli kıkırtılarıyla, bol b-
lentliği gibi yüreğini de keyfiyle inlett. Çocuk dese değildi, olgun des-
e hiç değildi. Çift karakterliydi onun karısı. Ve bu hâli açıkçası daha
çok hoşuna gidiyordu. Masumluluğu da şeytanlığı da doruklarında ya-
şamayı seviyordu onunla. Eymen karısını seviyordu. Peri eteklerinin
kıyıllarını zarıfca tutup olduğu yerde bir hanzırlık düşünerek sallayıp
gözleri parlayarak haylazca bir kez daha dil çıkardı ona. Omuzunu da

umursamaz bir tutumla sarsınca bu yaptığıyla Eymen'in şuh kahka-
haları salona ulaştı. Ve Peri içeriye girdiğinde, kahvaltı masasında
olanlar, bakışlarını merakla kapıya çevirmişti. Yanakları kızarmaya
başlayınca kendini toparlamak için boğazını temizledi.

"Günaydın." dedi duru bir sesle.

Nebahat Hanım gülümsüyor, Eray Bey onların mutlu hâline göz-
leri kıldayarak ortak oluyordu.

"Anne galiba Periler abimi kaçırdı." dedi Ecem muzırca. Yine
ona olan ilgisi azaldığından sebep, haylazlığı üzerindeydi. Elindeki
ballı ekmeğini yutarken Eymen içeriye girdi.

"Beni kim ne yapmış?"

Karısının yanındaki sandalyeye oturdu. Ecem bakışlarını abisi-
ne çevirdi. "Sizi tanıyor muyum bayım?" Annesine kaşlarını çatarak
baktı. "Anne... Bu bey kim allahasen?"

Nebahat Hanım çayları doldurunca yerine otardı. "Bu bey senin
ağabeyin oluyor galiba çocuğum. Kendilerini ben doğurmuş olabili-
rini. Bak çocuğum, buna abi derler!"

"Armudun iyisini ayılar mı yerler anne, yine Yeşilçam kokulu
sözleriyle Barış Manço'ya bağladın." dedi Ecem kıkırdayarak.

Peri çay bardağına uzanırken Eymen ağzının içinde huysuzca
homerdanıyordu. Ecem bu durmuyor, mırı mırı konuşuyordu. "Ah
abi, hangi camide mevlit okutsam bilemedim."

"Neden? Sınava mı gireceksin, birisini deşip gömdün de af mı
dileyeceksin?"

"Hayır. Abimin karizması öldü, gömeceğim. O yüksek egosunu
da dualatacağım."

"Ecem, geliyor zumzuk!"

"Vuramayacağın tehditleri savurma abi. Seni de kaybettik, yazık
demeyeceğim. Oh olsun sana!" Eymen ters ters bakınca kardeşine,
Ecem dudaklarını büzerek "Ah cidden Peri buna büyü yapmış. An-
neccee! Abim kızınıyor duvara çivi çak. Dur ya da ben matkapla de-
lip demir çakacağım, bugünü de yanına işaretleyeceğim." Yengesine
göz kırptı haşarı bir tutumla. "Ehe ehe, dilini bağlamış Peri büyü-
sü zaar... Sustu bak ağır abi."

Peri kızarmaya başlayınca Eray Bey elindeki gazetesini katla-

arak masanın kenarına koydu. Sesini ayarlayarak bakışlarını eşine çevirdi.

"Ne zamandır ailecek bir yerlere gitmiyoruz, bu gece dışarıya çıksak Esmeler de gelse olmaz mı?"

Bu fikre en çok Nebahat Hanım sevindi. "Olmaz mı Bey? Her de nasıl iyi olur."

Eymen karısının bacağının üzerindeki elini yakaladı, kendi bacağının üzerine koydu. Peri elini çekti, yemek yiyemediği için ona Eymen buna müsaade etmedi. Peri de yaramazca elini en olmadık yerlere sürterek onu tahrik edip edepsizce tehdit etti. Yok, adam sırtı dişini, yine de bırakmadı elini! Bu sebepten, sol eliyle yemek yiyemeyeceğine göre, derince iç geçirdi.

Eymen kardeşinin hazırladığı ballı ekmeği önünden kaptı. "Ben, ee sen çok yeme, kilo alırsın, yakında ufak bir fil olacaksın!" Ekmeği karısının önüne koydu. Peri kocasına şaşkınca bakarken Eymen çapkınca göz kırptı. "Bence ona Peri'nin daha çok ihtiyacı var."

İşte intikamını almıştı gerçek!

Ah bu arsız adam bazen tam bir kazma oluyordu. Edepsiz haydut! Kızgınca elini çekti, başını masaya eğerken, Nebahat Hanım dudaklarını birbirine bastırıp kulaklarına kadar kızarmış, Eray Bey öksürük krizleri eşliğinde boğazını temizliyordu. Ecem kızgınca abisine bakışlar atıp ağzına gelen tuhaf söylemlerini sıralıyordu.

Yemek bittiğinde Eymen kızları okula bırakmak için gidiş güzergâhını değiştirdi. Önce Peri'yi bırakacaktı. Okulun girişinde geldiklerinde, Peri kucagındaki çantasını alarak kocasına baktı. "Biz kendimiz de geldik ama getirdiğin için sağ ol." Yanına yaklaştı. Masum bir tutumla yanına dudaklarını değdirecekti ki Eymen'in hain hamlesiyle dudakları kocasının taarruzuna kapıldı.

Koltuğuna gömülerek bakışlarını dışarı çeviren Ecem, "Ben zaten burada yokum, siz rahatınıza bakın. Sinek bile dikkat çekiyor, ondan daha ufakım herhâlde! Sunlara bak benim gibi tazecik, masum bir kıza erotik görsel sunuyorlar. Ruhum kirlendi sayenizde!" diye huysuz homurdandı.

Eymen parlayan gözlerle geriye çekildiğinde, Peri kırmızı yüzüne düşmüş saçlarını çektiyordu. "Gıcaksın Eymen Sancaktar.

hilek yapıyorsun. Bu dili iğneli bücüre koz veriyorsun." diye utanç içinde kıvrınarak söylendi.

"Hey, kimmiş bücür?" dedi Ecem yengesinin saçını çekerek.

Peri, görüncesinin eline vururken "Ben de yeşil yeşil gözleri anlattımasını biliyorum ama susuyorum değil mi?" diye aba altından sopa gösterdi.

Onun, Cem'den dem vurmasıyla Ecem panikledi. "Peri! Saçını taramayı mı unuttun? Sen yanlış anladın canım kardeşim, ben çekmedim ki düzelttim. Hatta tarak vereyim sana tara istersen hel!" dedi Ecem dişlerinin arasından.

Eymen kaşlarını çatı. Ama onların bu tatlı çekişmelerine alışınca sormadı iğnecemelerin sebebini. Karısının kırmızıya dönmüş yanığının dokundu.

"Sen de bir daha öpme beni şunun yanında, gıcık oluyorum." diye kızdı.

"Sen de bu kadar güzel olma. Asıl o bunu yapmazsam gıcık olur."

"İyyyıy iğrençsiniz, öpüşmekten soğuttunuz milleti." Eymen öyle dehşet bir sertlikle döndü ki arkasını, koltuğuna korkuyla sinen Ecem, "Fi-film abi filmlerdeki öpüşmek..." diye kekeledi.

Az sonra Eymen karısını okula, Ecem'i de okulun yanındaki kafeye bırakmıştı. İlk dersi boş olduğu için, burada zaman geçireceğini söylemişti. Yola koyulmuştu ki telefonu çaldı. Peri bir şey mi unutmuştu acaba arabada. Ekranına baktığında, tanımadığı bir numara belirince "Efendim!" dedi merak ederek.

"Konuşmamız lazım."

Sesi tanıyınca lafı dolandırmadan kestirip attı. "Seninle konuşacağımız hiçbir şey yok Gülümser! Anlamıyorum, istemediğini bilirken bu ısrar niye?"

"İyi gelme o zaman. Ben de gazetecilerle konuşurum. İzmir'de zorla nişanlı bir kıyla evlenen Eymen Sancaktar'ı okumayı isteyen, çok kişi olacak!"

Eymen ağzının içinde birkaç tane ahlaksız küfür savurup "Neredesin?" diye katıca homurdandı.

Gülümser memnun sesini saklama gereği dahi duymadan "Seninle tuttuğumuz dairede bekliyorum. Çabuk gelersen sevinirim, faz-

la vaktim yok!" diye neşesini saklama gafletinde bulunmadan kaygı gibi şakıdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, Eymen arabasını güvenli bir yere sokmuş, haddet kuşanmış öfkesiyle hızla asansöre binerek aylarca geldiği yere yönelmişti. Elini kapının girişine dayayıp zile basmıştı. da, Gülümser onu çok bekletmeden kapıyı açtı. Eymen onun hâlini görünce öfkeyle kaşlarını çatı. Üzerinde sadece saten, mini, fantezi bir gecelik vardı. Üstelik sabahlığı da üstünde yoktu.

Eymen kadını aşağılayan bir tavırla, "Git önce üzerini giy. Sonra dışarda konuşalım ne konuşacaksak." diye katı bir sesle bayağı yandı.

"Ya içeriye giresin ya da konuşma falan olmaz." dedi kadın tınısı gözleri kızgınlıkla kıstırarak. Elindeki kozun büyüklüğünün bilinciyle, deydi. "Karını yarın gazeteden okursun artık... Gazeteciler, abartarak neler yazar bilirsin."

Eymen dişlerini sıkarak içeriye girdiğinde, Gülümser kapıyı kapıtırken şeytanice bir harla gülümsüyordu. Eymen, ofis dizaynı yapan salonun içine ilerlerken Gülümser bar kısmına geçti. Eymen ona kuşkuyla bakmayı sürdürüyordu, fakat genç kadın düşmanca tavırlarında bir yumuşama olduğunu sezinler gibi oldu. İkisi de birbirine ters ters bakıyorlardı. Eymen'in bakışları suçlama, Gülümser'in meydan okuyuşla doluydu.

"Sana da martini koyuyorum. Sert bir şeyler iyi gelir. Buz" dedi. Usulca ikramını hazırlamaya başladı.

Eymen balkona doğru giderek biraz temiz hava aldı. Vızılıtlı sokakları uzun süre küçük odadaki biricik ses oldu. Kızgınca arkasına döndüğünde sert yüzünde beliren bıkkın duruşuyla, katlaşmış bedenleriyle dişlerini sıkı. "Buraya sohbe gelmedim! Ne diyecekler anlatmaya başlasan iyi olur."

Kadın kendini ağırdan alarak camın önündeki koltuğa ilerledi. Bacak bacak üzerine atarak oturdu. Kısacık geceliği, kadını kıvrımlarını öne çıkarıyordu. Lâkin bunlar Eymen'in umurunda dahi değildi. İçkisinden bir yudum aldı.

Sesiyle onu avutmaya çalışarak "Sen de alsana. Buz gibi." diye sordu.

"İstemiyorum. Başlat!"

İkiletmedi. Delice cesaretinin ciddi sonuçları olacaktı. Başını sallayarak "Dün İzmir'den bir arkadaşımı ziyarete gittim. Söylediklerim çok dikkatimi çekti." dedi içkisini yudumlarken. Acı bir gülümseme acımasız yüz hatlarını aydınlattı.

Eymen acımasız bir ifadeyle gevezeliğini keserek "Oyunu bırak Gülümser, sadede gel!" diye buyurdu.

"Bu kadar aceleci olma sevgilim, anlatıyorum işte."

"Ben senin sevgilin değilim kahrolası."

Eymen Sancaktar sevmese bile bir zamanlar bu zavallıyı tanıdığına inanamıyordu. Nasıl görememişti melek maskesinin altındaki kahredici şeytan yüzünü. Bu kadın Peri'nin tınağı olmazdı ve Eymen sadece karısını seviyordu. Onunki şehvet değil, sevgiydi. Karısına, kariyerini feda edecek kadar çok seviyordu, bu yüzden Gülümser'le olan birçok ortaklığını da zor duruma düşmesine rağmen sonlandırmıştı. Evliliğinin ve iş dünyasındaki statüsünün bir skandalla sarsılmaması için elinden ne geliyorsa yapmıştı. Şimdi ona sevgilin diyen kadına bakınca bu sözden apansız tiksindi. Sevgi bu kadının dilinde kirleniyordu.

Gülümser böyle ucuz oyunlara devam ettiği sürece muhteşem bir aşkı hiç tadamayacaktı. Ayrıca bu duyguların Gülümser kadar yüzeysel ve bencil bir kadın için boşuna harcanmış olduğunu düşünüyordu. Kadın hastaydı. Kafasındaki tahtaları önceden çatlağı ya şimdi eksikti! Tumarhanelik saplantıydı orası doğruydum ama bu, insanları kullanması için bir özür olamazdı.

Eymen ona sertçe bakarken kadın usulca yerinden işveyle kalktı. Yüzünde, o palavracı mankenlerin kampanyalarda kullandığı göz alıcı gülümseme belirdi. Herhâlde aklını ne kadar karıştıracığını üzerinde prova ediyordu o salakları büyüleyen gülümseyişiyle. Ama artık Eymen salak değildi!

Elindeki bardağından bir yudum alarak genç adama karşısına dikildi kadın.

"Senin şu kezban, bayağı akıllıymış. Benim aylarca yapamadığımı, bir gecede şipşak bitirmiş. Ben de diyorum bu adam, nasıl olur da hemencecik evlenir diye..." Bir yudum daha aldı içkisinden. "Daha

İlk günden... Saklıyorum ama emin ol bunları demezsem içim rahat etmez. Görünü korkutmak istemem ama kuralları bilirsin. Hele konu sen olunca... Sırtların bilmeliydi. O kadının koynuna nasıl girdin sevgili? Sarhoş muydun?" dedi genç adama yaklaşıp aralarında bir adım kalarak dururken "Senin koynuma girerek zorla evlenmem dahiyan bu fikir değil ki resmen Tülkü Sineması çevirmiş, sen de bu klişe melodrama inanmışsın. Zekiysin sen, hemencecik nasıl kanıyorsun?"

Eymen gergin bir tavırla yanıtlı verdi. "Gülümser, canım sıkı. Bu konu seni ilgilendirmiyor. Bırak bu işin peşini, karıma yaklaşıp Sana defalarca söyledim, bir daha söylüyorum. Senin, hayatında yerin yok. Hiç kimsenin yok. Bak aileme saygım var, seninle bir görüşme var ama yeter! Sabrımı tükendii."

Genç kadın tiz bir sesle ısrar etti. "Önceden dokunmuşlarımda bu tan çıkardın."

"Önceden iyi gelirdin şimdi boğuyorsun!"

"Yine öyle olurum. Yemin ederim. Her gece görürümde düşünürüm." diye yakarıken şimdi nispeten bir dengeye kavuşmuş ve durumu daha net olarak değerlendirebilir hale gelmişti ama düşünceleri, dedi ki bu netliği istediğine emin değildi.

Bu hastalıklı durumu kavrayış Eymen'i çok etkisi yapan bir gerçekle karşı karşıya getirmişti. "Saçmalıyorsun. Seni dinlemeyeceğim."

Hırçınlaşan Gülümser elindeki bardağı hırsıyla yere attı. Kızın bardak zemine tuz buz olup dağılırken Eymen oraltı bile olmak. Kendisini mahvetmek için ikinci defa düşünmeye gerek bile görmeyen bir kadın olup çıkmıştı bu takıntılı şizofren ve onu boğuyordu.

"Kör mü oldun be adam? Kız seni kandırmas, zorla tuzlağı döşürmüş."

Eymen üzerine gelirken sinemesi zordu, ancak genç kadın buna rağmen direndi ve ona başkaldırmaya devam etti. Ta ki adamın elinin tersinin yüzüne çarpmaya yakın bir mesafede durarak isyan parmağı tehditle havaya kalkana kadar. "Bu seni ilgilendirmez!"

Ve Gülümser bir anda üşütmüş gibi "İlgilendirir!" diyerek Eymen'in üzerine atlayıp dudaklarını dudaklarına değdirdi. Hırsıyla

çımeye çalıştı. Ağzından yayılan içki kokusuyla lafları yayılarak "Seviyorum seni. Yanmasını bildim sana ama içim giderken kıl olmanımı bilmeyorum. Aşkın hep ateşten gömlek oldu Eymen! Bedelliği bile bile yine giymeye devam edeceğim... Ne olur izin ver, seni sevmeme izin ver." dedi. Elleriyle adamın yüzünü sıkıca kavıyor ve öpmeye zorluyordu.

İlk şoku atlattan Eymen bir anda olan bu eylem karşısında hissettelenerek derhal kadını bileklerinden tutarak geriye itirdi. Elinin tersiyle dudaklarını tiksinierek sildi. "Baktım senin ayyaş saçmalıklarından Uzak dur diyorum, neresini anlamıyorsun? Bitti!"

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra genç kadın fısıltıdan farklı bir sesle deliler gibi gülerken "Şeytan diyor ki öldür de kendini arat ama..." dedi ve sözlerini daha da vurgulamak için sesini alçalttı. "Ölüme sensiz gidemeyecek kadar acıyım."

Genç adamın öfkeden taş kesen ifadesiz yüzünde gülümsemenin eseri olmadığı hâlde, Gülümser sadist bir tutumla güldü. Öyle keyifle, öyle salakça bir sırıtışla yüzüne baka baka güldü. Eymen kadının deli zıvalıklarına kaşlarını çatarak bakıyordu. Gülümser kendini toparlayınca birden gömleğine asıldı. Eymen kadını öfkeyle iteleyince gömleğinin düğmeleri koparak sağa sola savrulurken önü açılmaya başladı. Saçları yüzüne savrulurken uçuşa geçen Gülümser sertçe düştüğü yerden kalkınca daha ne olduğunu anlayamadan, Eymen onun gırtlığına yapışıp ayaklarını yerden keserek duvara dayadı. Dişlerini gıcırdatarak "Bitti! Anladın mı? Eğer seni yarın bu ülkede görürsem, bırak seni, sülaleni de birlikte kazırım." derken öyle haddetliydi ki gücünün son zerrelerine kadar gırtlığına sıkışmış idrak edemedi adam.

Gülümser morarmaya başladı. Kadının çenesini sıkıca kavrayıp elinde şekil almamasını sağlarken gırtlığındaki elini tüm hissettiyle sıkılastırıldı. "Babam, annem ve o çok sevdiğin şirketini yerle bir ederim. Bu geçmişimiz var demem tüm genileri yakarım. Yarın, senin adının olmadığı bir İstanbul sabahına uyanmazsam, seni mahvederim kadın!" Ellerini geriye çekip morarmış kadını yere sertçe fırlattı.

Gülümser köteklendiği yerde öksürerek kendine gelmeye çalışıyordu. İlk defa böyle gözleri kararmış ve öfkeyi kusanmış bir hâlde gördüğü adama, gözleri irilerek ürkekçe baktı.

Eymen küfrederek kendi üzerine baktı. Birkaç sağlam düğmesi olan gömleğini ilikleyip çeki düzen verince yerdeki kadına kararlı ve sert bir bakış attı. İşaret parmağını tehditle sallayarak "Yaparım Gü. lünser, geçmiş en iyi sen biliyorsun! Bir daha hata yapmam. Yarın isminin geçtiği yeri bile duysam, artık uyarmam." dediği gibi kapıya yanaştı. Serçe kapayarak evden çıktı.

Akşam herkes hazırlanmış vaziyette babasının ayarladığı restorandaki yemeğe gitmişlerdi. Peri neşeye masanın başında gülüşen dayı yeğene bakarken Ecem ve Rüzgâr ciddi bir konu hakkında, dalaşma hâlindeydi. Rüzgâr arada bir kızının kahkahalarına bakıyor ve sinirinden dişlerini sıkıyordu. Fakat karısının hatırı için, kızının dayısının dizlerine oturmasına ses çıkaramıyordu. Bunu anlayan Esme ise kocasının eline dokunarak sevgisiyle sakinleştirmek için ona minnetle gülümsüyordu. Onun, buna alışması için, zaman ve sabır diliyordu ama her geçen gün bu inancı biraz daha azalıyordu.

"Dayı, dedemin tüyleli çok komik di mi? Tediye benziyoy..." dedi can sıkıntısından yeni yeni bıyık bırakmaya başlayan Eray Bey'e bakıp gülen Pelin. Eymen babasına bakarken Peri ufak kızın saçlarını okşayarak "Bu çok ayıp Pelin, deden çok üzülür ama öyle dersin!" diye uyardı.

Pelin burnunu kaşıdı. "Ama nanaklarını didiklhyo öpeyken! Sevmedin men onlayı." Eymen karısına baktı. Yine anlamamıştı ne söylediğini. "Yanaklarını diyor Eymen, sen de hâlâ çözemedin kızın dilini." Pelin, dayısının kucagından indi. Dedesine giderken Esme, kocasını çekştirip dansa kaldırmaya çalışıyordu. Üzerinde gri bir hamile elbisesi vardı. Rüzgâr sonunda ikna olarak kalktı.

Eymen, karısının elini tutup yerinden kaldırdı. Peri, onun da dans etmek istediğini düşünürken Eymen onu teraşa açılan kapıya yönlendirdi. Açık kapıdan dışarıya çıkıp balkonun ucuna çekti. Peri ellerini cam korkuluklara dayayıp İstanbul'un enfes manzarasına bakarken kocası kollarını beline doladı. Çenesini karısının boynuna yasladı. İkisi de bu eşsiz anın büyüklüğünü yaşarken zaman böyle dursun, hayat bu anda asılı kalsın istediler.

"Çok güzel değil mi?"

"Öyle." dedi Peri derince bir nefes çekerken içine. "İstanbul'un

iki boğazı gibi bizim ruhumuz... İki yakasını bir türlü birleştiremeyen ama ayıramayan bir nesle benziyoruz. Arada sadece köprüler var." Yutkundu. "Bazen o köprülerin yıkılmasından çok korkuyorum!"

"Yıkılmayacak." diye garantili bir sesle kulağının dibinde fısıldadı Eymen. Bunu kanıtlar gibi kollarını daha da sıkılaştırdı belinde. "Seni asla bırakamayacağım. Hep benimsin, her şeyimsin!"

Peri kocasının kollarının içinde dönerek bakışlarını yüzüne çevirdi. Yeşil gözlerinde evren oynuyor, gökyüzünden çaldığı yıldızlar parlıyordu. Ama bilmiyordu ki yıldızların ısıltısı ay çıkınca bitiyordu.

Örkek ve durgun bir parlama vardı masum yüzünde. Eymen elini karısının ince beline koyarken diğer eliyle hafif rüzgârda savrulan ipek saçlarını kulağının arkasına tikiştiriyordu. Arkasında boğazın ıslıl ışıl manzarası... Zifire çökmüş sokakları aydınlatan pul tanesi gibi sokak direklerinin narin ışıkları... Karanlık gecede ısıldayan tek tük yıldızlara eş, parlak bir ay göğe yükseliyordu. Kocasının gözle-rinden gözlerini çekmeden, "Sen çok farklısın... Rüzgâr gibi geliyor, içinde fırtına gibi esip sonra anında meltem gibi duruluyorsun. Poyraz gibisin ve ben galiba bu büyüün seyrine savrulmaktan çok korkuyorum. Sanki tam hayalin en tatlı yerinde, birisi gelecek ve beni dehşete düşürerek gerçeğe döndürecek. Ben bu kadar mutlu olmaya alışık değilim." dedi gözleri dolu dolu olmuşken durduk yere.

Gecenin içinde ayın şavkı ve restoranın ışıkları tenine vurdu. Kadifemsi teni, bir inci tanesi gibi ısıldayarak parlıyordu. Gözlerini çevreleyen yaş tabakası titreşerek koyu renk kirpiklerini kırıştırdı. Eymen onu avutmak, yaralarını sarmak, vesveselerini tüketmek ve varlığını tenine kazımak ister gibi, sıkıca sarıldı. Öyle ki, canını yakacak kadar sıkı naif bedenini. Peri başını kocasının omzuna koydu. Kollarını beline doladı. Eymen dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Uyanmayacaksın Peri! Eğer bu bir rüyaysa hayalse ya da bir masalsa ikimiz de uyanmayacağız. Sonuna kadar bu büyüü anı yaşayacağız. Çünkü masallar asla kötü sonla bitmez. Bu masalın, büyüler diyarına sığışmış yüreklerimizi uyandırmasına izin vermeyeceğim. Sen, benim gözlerime çizdiğim nursun... Sen, okumak için bakmaya

gerek duymadığım, destanımın... Peri masalım olacak, hayal değil, son bulacak! Biz de mutlu sonlar olmayacak, mutluluk sonsuz olacak. Bu hikâyenin sonu, Yusuf ile Züleyha gibi sonsuzlukla yazılacak..."

"Yüreğimde bir acı, volkan gibi kaynıyor Eymen. Damarlarımda bazen kan yerine, acı bir sıvı akıyor ve ben, bir anda sebepsiz patlamasından korkuyorum. İşte o zaman üşüyorum Eymen! Zehirleniyor umutlarım, hastalanıyor hayallerim." Kollarını kocasının belinde daha çok sıkıştırdı. Savunmasız ve acizdi. "Korkuyorum. İlk defa bu kadar mutlu oldum ve kaybetmekten çok korkuyorum. Şimdi sana deli saçması gibi gelecek söylediklerim ama ben ne zaman çok mutlu olsam, ne zaman çok fazla gülsem, sonunda hep ağlıyorum. Lanet gibi, almıma yazılmış illet gibi, kâbusa bulanmış rüya gibi, bu hep böyle oldu. Kara yazgı benimki, kötü bir büyü! Mutluluğum, genç yaşlarımla boğuluyor..."

İçinde girdaplar açılan Eymen geriye çekildi. Karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Titrek dudaklarını dudaklarına dokundurup kısacık bir buse kondurdu. Peri dudaklarını nemlendirirken "Sana in düşünceleri yasaklıyorum bahar gözünü!" dedi Eymen soluk soluğa. "Bir daha korkmanı da yasaklıyorum. Sen bana elini uzattığın sürece tutarım, uzatmazsan ben zaten yerden kalkmam ki! Ben seni değil, asıl sen beni ayakta tutuyorsun. Beni, sana bağlayarak hayatta tutuyorsun Peri, tekrar yaşama sebebim oluyorsun."

Peri, genç adamın gözlerinin içine müthiş bir duygu yoğunluğuyla, sonsuz bir aşkla baktı. Eymen'in içi sınırsız oldu. "Peri, almaya çalışıyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var ve sığınmamamıza... Yaşadığımız ve yaşayacağımız şeylere alışmam gerek. Bana zaman ver olur mu? Bana, senli zamanlar ver."

"Tüm ömrüm senin." dedi Peri, kocasının omuzlarından kaldırdığı elini, yanağına dokundururken. Ve bakışlarını kısacık bir an içeriye çevirdiğinde, derhal utanarak gözlerini kaçırdı.

"Eymen, sayende rezil olduk!"

Utandıran kızaran yüzünü kocasının göğsüne gömdü. Ceketinin kollarını sıkıca kavrayıp çekti. Eymen hafifçe kıpırdanıp bakışlarını arkasına çevirdi. Tüm aile onlara mutlulukla bakıyordu ve

ilk defa Eray Bey, çaktırmadan nemlenmiş gözlerini siliyordu. Peri hiç istemese de kocasının kavradığı elini sıkıca tutup onunla birlikte utanarak içeriye girdi. Herkes bakışlarını onların üzerinden çekmiş, utanmamaları için tuhaf bir sohbet başlatmıştı.

"Ses, âşık mı oldun?"

Tabii ufaklar ve arkasında duran hınzırlar hariç!

Ecem şeytani bakışlarını parlatarak "Evet abi, hesap ver bakalım çocuğa." diye muzıca söylendi. Süpürgeli cadı! Çocuğu da hınzırlıklarına alet etmişti. "Ha abi, hadi!" dediğinde üsteleryerek üzerine biddetle dikilen iki tane koyulmuş bakışa, gözlerini kısarak tatlılıkla kakırdadı.

Peri dudaklarının kıyısını dişleyip başını aşağıya eğerek mahcupça bocalarken kocasının çektiği sandalyeye oturdu. Eymen usulca karısının kulağının dibine eğildi.

"Galiba!"

İşte o vakit, Peri'nin başı yukarıya apansız bir serilikle şaşkınca kalktı ve ensesinden omuriliğine doğru tuhaf bir akım geçti. Bunu hayal etmiş olamazdı, değil mi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Hayat bazen seni yaptıklarınla değil,
yapmadıklarınla pişman eder...*

Senden önce boşa geçmiş hayatım
Anladım ki sen baş tacım olacaksın
Seni kader diye yazdım alnıma
Bir ömür boyu kolumda uyuyacaksın

Yeminim var... Ah yeminim var

Benim sevdam sarına kadar değil
Solana kadar değil, sonuna kadar
Benim sevdam su damlası değil
Yaz yağmuru değil, umman kadar
Benim sevdam şaman alevi değil
Hercai aşk değil, ölene kadar...

Bu sesin, olmayan sahibi evi son perde inletiyordu. Hayır, sadece inletmekle kalmıyor, bir de arada neşeli kahkahalarla şarkın söyleyenlerin sesleri müziğin gümürtülü ritmini değiştiriyordu. Bir zamanlar kasvetle inleyen bu ev sanki bir anda gazinoya çevrilmişti. Sesin kaynağını merak eden Eymen, sonunda aradığını bulmuş, omzunu mutfak kapısının girişine yaslamış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Gözleri, o geldiğinden beri parladığı gibi neşeye parlarken evi inleyen şarkının eşliğinde pasta yapan güzel karısını ve ona bakarak eşlik eden saz arkadaşı kız kardeşini keyifle izliyordu. Ece'nin çelenliğinin dibine vurmuş, yaşının getirisindeki enerjisiyle herkesi

Yemin Bozduğum Yolunda

coşturuyordu. Sadece o mu aynı onlar gibi oturduğu yerden başını sallayarak ritim tutan, kızlara bozuk sesiyle eşlik eden annesi de cabasıydı.

Ecem, eline aldığı tahta kaşıkla, olduğu yerde delirmiş gibi saçların sallaya savura oynuyor, kollarını ellerini diskoda ya da barda olduğu gibi heyecanla ve coşkuyla kıvıncıyordu. Peri daha ağır başlı bir salıncıyla olduğu yerde ritme göre hareket ediyor, başını şarkının abengine göre sağa sola oynatıyor, sanki elinde mikrofon varmış gibi arada elindeki çırpma telini dudaklarına koyarak o billur sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. Onun sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu Eymen. Onca yüksek sesin arasından bile naif tınısını alıyordu ama net bir şekilde duyamıyordu çünkü Ecem borazan gibi sesiyle onun naif sesini bastırıyordu. Peri ise ona rağmen tüm zarafetiyle sese ayak uydurarak şarkıya anlam katmaya devam ediyordu. Bunu yaparken de kaşları ve gözleri hatta tüm mimikleri sanki şarkının sözlerini bir sağıra anlatır gibi hareket ediyordu.

Nebahat Hanım mutfak masasına oturmuş keyifle fasulyeyi ayıklatırken kızların çocuksu halini kıkırdayarak izliyor, arada neşeye mutfakta inleyen kahkahalarıyla bir şeyler söylüyordu. Eymen bakışlarını kaldırarak karısının omzunun üzerinde savrulan ipek saçlarına odaklandı. O ipek siyah saçlar narin omuzlarından ince beline akıyor, erada kalçalarının kıpırdanışlarına göre hareketlenerek zıplıyordu. O şahane, insanın aklını başından alan yumuşak kalçalar hareketlendikçe üzerindeki keten elbisesini estirerek güzel bacaklarına süttünüyor ve dizlerinde olan elbise boyu sanki hemen kalçasının kıvrımında bitmiş gibi kısalarak bedeninin her bir ayrıntısını ele veriyordu. O böyle oynuyor, Eymen bedenine yayılan istekle hırsızlanıyordu. Bu yakıcı, kor edici sıcak bedenini kuşattıkça arzu iliklerine, yüreğine, kemiğine sarılıyordu. Peri haykıracak elindeki çırpma teliyle arkasını döndüğünde, şarkı dudaklarında, çırpma teli elinde dona kaldı. Kocası azmış bir sırtlan gibi gözlerini avına parlayarak dikmiş ve her an onu pençeleriyle parçalayacak gibi vahşi bir arzıyla bakıyordu. Tüm tüyleri diklendi, karnının altındaki hassas bölge karıncalandı, sanki şu anda bacaklarını ayırıp masaya yaslasa hayır diyemeyecekmişçesine inledi. Onların bu şaşkınca donup kalan halini gören Nebahat

Hanım kıkırdarken neşeyle, Eymen dudaklarını ısırarak çapkınca gülümsedi ve kirpiklerinin arasında parlayan keyifli gözleriyle boyuna salladı.

Peri onun bu neşeli tepkisiyle mahcuplaşarak yanakları kızarken, dudağının kıyısını dişleyerek bakışlarını kocasının yakışıklı yüzüne odakladı. Ecem birden durdu. Sonra omzunu umursamamıza silkeleyerek yengesine kalçasıyla vurarak oynaması için teşvik etti. Peri geriye doğru sendelediğinde, ancak kendine gelebildi.

Şarkı sona gelirken, Eymen omzunu kapıdan çekerek mutfaka girdi. Utanan karısı sanki şarkı söylemiyormuş gibi hemen pastasını başına dönmüş, ona bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Şarkı bitince Ecem nefes nefese, "Sanırım bir kilo verdim." diye söylendi.

"Az sonra yiyerek iki kilo alırsın." diyen Nebahat Hanım, iç çekerek yerinden kalkıp fasulyeleri yıkamak için lavaboya yöneldi. Eymen, karısının yanında durarak dikkatle elini izlemeye başladı. Yanındaki varlığı ve genzine yayılan o müthiş kokusu bu kadar keskin soluklarını düzenlemesi o kadar zordu ki! Peri ona bakmak için inat edince Eymen hain bir işe meyillendi. İşaret parmağını onun çırpıma çalıştığı pasta kremasının içine daldırıp arsız çağırışlar veren bir yavaşlıkla dudaklarına götürüp çok edepsiz bir tutumla emdi. O gözler... O gözlerdeki hain ışıklar yüreğini tereyağı gibi eritiyordu kızın. Biliyordu... Yine onu arzuluyordu ve o laşet parmak, dudaklarının arasından usulca çekilirken nefesini kesiyordu.

Peri dudakları şapşalca aralanmış, gözleri baygınca yıkılmış hâlde nefes almadan kocasına bakarken Eymen o zehirli dilini kanına kaynatarak şaklattı. "Şekeri az..." dedi onu baştan çıkarıp her anlamda neler yaptığını hatırlatan diliyle dudaklarını yalarken.

Of Allah'ım o tatlı dili. O edepsiz dilin üzerindeki etkisi aklına geldikçe çok başka yerini ateş basıyordu. Böyle giderse birazdan mutfak alev alıp cayır cayır yanacaktı.

Sıkıntıyla iç çeker gibi sesli bir soluk alan Peri'nin arzulu bakışları kocasının dudaklarına kaymış, ağzı bir karış açık kalmış hâlde duralamıyordu. Eymen usulca uzandı. Karısının donakalan elini yakaladı. Onun şaşkınlığından yararlanarak parmağını kremaya daldırıp, sonra da kremalı parmağını ağzına götürdü. Sıcacık ağız, içini ya-

kacak kadar sıcak, nefesini kesecek kadar ayartıcı... Bunu yaparken de yıldırımların çakıştığı koyu gözlerini kızın ay misali arzuyla parlayan yeşillerinden bir an olsun çekmedi. Peri parmağını onun sıcak ağızda hissedince nefesi kesildi. Eymen dişleriyle usulca ayartıcı bir oyunla kremayı parmağından sıyrarak emerken, diliyle tenini yalayarak imzaladı, kalp atışlarını kesti.

"Şimdi şekeri tam oldu, tatlım..."

Onun şekeri tamdı ama kızın nefesi ciğerlerine eksik ulaşıyordu. Bir insanın bedeni hararetinden kızarken kalbi volkan gibi patlayabiliyorsa Peri o eşsiz ana, ayaküstü ayartılarak ulaşıyordu. Kalbi büyümüş ufak bedenine dar geliyordu.

Nefes almak için yutkunduğunda, yan tarafındaki Ecem bir şeyleri devirip küfredince, ancak kendine geldi Peri. Elini kocasının avucundan ürkekçe çekti. Kirpiklerinin arasına sığan bakışlarını hemen kaçırmak için onlara çevirdi. Ortahışı kolağan ederken yanakları kızarmış, nefesi sıkışmıştı. Nebahat Hanım onlara arkası dönük şekilde soğan doğruyor, Ecem mutfak merdivenine çıkmış, dolabın üst gözünden kek kalıplarını çıkarmaya çalışıyordu. Yani kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu ya da o kadar anlayışlıydılar ki bu edepsiz anlarını göz ardı ederek onlara cilveleşme alanı sunuyorlardı.

"Demek, yeminin var!" dedi Eymen kurnaz gözlerini karısının çekingen gözlerine odaklayarak. Hain gözleri parlıyordu, nefesini yakasıya parlıyordu. O parlıyor, kızın yüreği yanıyordu.

Peri güneş gibi gülümsedi. "Var." dedi doğrulayarak.

Kızaran yanağına elinin tersini sürten Eymen, "Eee, neymiş, bilmemde sakınca var mı?" diye sordu. Yaramaz parmağını yine kremaya daldırıp, uyuşuk bir tutumla emiyordu.

Peri'yi daha fazla sıcak bastı. Artık sıcak basan yeri sadece yanakları değildi, eğer çıplak olsaydı tüm bedeninin tatlı bir pembeyle titrediği gözle görülebilirdi. Ay o dudaklar ona neler yapıyordu öyle? Hem de en masum hareketler bile, neden bu kadar edepsizce içini delip geçiyordu? Mahkûm olmuştu resmen onun her bir hareketine ve fırsat edemiyordu bu serbestliğinden. Sabrı tükenmiş gözlerini kaçırarak ayakta durmakta yükseldi. Kimsenin duymayacağı şekilde kulağına fısıldadı.

Hanım kıkırdarken neşeyle, Eymen dudaklarını ısırarak çapkınca gülümsedi ve kırpıklarının arasında parlayan keyifli gözleriyle bapı salladı.

Peri onun bu neşeli tepkisiyle mahcuplaşarak yanakları kızarken, dudağının kıyasını dişleyerek bakışlarını kocasının yakışıklı yüzüne odakladı. Ecem birden durdu. Sonra omzunu umursamazca silkeleyerek yengesine kalçasıyla vurarak oynaması için teşvik etti. Peri geriye doğru sendelediğinde, ancak kendine gelebildi.

Şarkı sona gelirken, Eymen omzunu kapıdan çekerek mutfaka girdi. Utanan karısı sanki şarkı söylemiyormuş gibi hemen pastasını başına dönmüş, ona bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Şarkı bitince Ecem nefes nefese, "Sanırım bir kilo verdim." diye söylendi.

"Az sonra yiyerek iki kilo alırsın." diyen Nebahat Hanım, iç çekerek yerinden kalkıp fasulyeleri yıkamak için lavaboya yöneldi. Eymen, karısının yanında durarak dikkatle elini izlemeye başladı. Yanındaki varlığı ve genzine yayılan o müthiş kokusu bu kadar keşkinen soluklarını düzenlemesi o kadar zordu ki! Peri ona bakmak için inat edince Eymen hain bir işe meyillendi. İşaret parmağını onun çırpıma çalıştığı pasta kremasının içine daldırıp arsız çağrışım veren bir yavaşlıkla dudaklarına götürüp çok edepsiz bir tutumla emdi. O gözler... O gözlerdeki hain ışıklar yüreğini tereyağı gibi eritiyordu kızın. Biliyordu... Yine onu arzuluyordu ve o lanet parmak, dudaklarının arasından usulca çekilirken nefesini kesiyordu.

Peri dudakları şapşalca aralanmış, gözleri baygınca yıkılmış hâlde nefes almadan kocasına bakarken Eymen o zehirli dilini kanını kaynatarak şaklattı. "Şekeri az..." dedi onu baştan çıkarıp her anlamda neler yaptığını hatırlatan diliyle dudaklarını yalarken.

Of Allah'ım o tatlı dili. O edepsiz dilin üzerindeki etkisi aklına geldikçe çok başka yerini ateş basıyordu. Böyle giderse birazdan mutfak alev alıp cayır cayır yanacaktı.

Sıkıntıyla iç çeker gibi sesli bir soluk alan Peri'nin arzulu bakışları kocasının dudaklarına kaymış, ağzı bir karış açık kalmış hâlde duralamıyordu. Eymen usulca uzandı. Karısının donakalan elini yakaladı. Onun şaşkınlığından yararlanarak parmağını kremaya daldırdı, sonra da kremalı parmağını ağzına götürdü. Sıcacık ağzı, içini ya-

kacak kadar sıcak, nefesini kesecek kadar ayartıcı... Bunu yaparken de yakınımların çakıştığı koyu gözlerini kızın ay misali arzuyla parlayan yeşillerinden bir an olsun çekmedi. Peri parmağını onun sıcak ağzında hissedince nefesi kesildi. Eymen dişleriyle usulca ayartıcı bir oyunla kremayı parmağından sıyrarak emerken, diliyle tenini yalayarak imzaladı, kalp atışlarını kesti.

"Şimdi şekeri tam oldu, tatlım..."

Onun şekeri tamdı ama kızın nefesi ciğerlerine eksik ulaşıyordu. Bir insanın bedeni hararetinden kızarıncan kalbi volkan gibi patlayabiliyorsa Peri o eşsiz ana, ayaküstü ayatılarak ulaşıyordu. Kalbi büyümüş ufak bedenine dar geliyordu.

Nefes almak için yutkundugunda, yan tarafındaki Ecem bir şeyleri devirip küfredince, ancak kendine geldi Peri. Elini kocasının avucundan ürkekçe çekti. Kırpıklarının arasına sığınan bakışlarını hemen kaçamakça onlara çevirdi. Ortalığı kolaçan ederken yanakları kızarmış, nefesi sıkışmıştı. Nebahat Hanım onlara arkası dönük şekilde soğan doğruyor, Ecem mutfak merdivenine çıkmış, dolabın üst gözünden kek kalıplarını çıkarmaya çalışıyordu. Yani kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu ya da o kadar anlayışlıydılar ki bu edepsiz anlarını göz ardı ederek onlara cilveleşme alanı sunuyorlardı.

"Demek, yeminin var!" dedi Eymen kumaz gözlerini karısının çekingen gözlerine odaklayarak. Hain gözleri parlıyordu, nefesini yakasıyla parlıyordu. O parlıyor, kızın yüreği yanıyordu.

Peri güneş gibi gülümsedi. "Var." dedi doğrularak.

Kızaran yanağına clinin tersini sürten Eymen, "Eec, neymiş, bilmemde sakınca var mı?" diye sordu. Yaramaz parmağını yine kremaya daldırıp, uyuşuk bir tutumla emiyordu.

Peri'yi daha fazla sıcak bastı. Artık sıcak basan yeri sadece yanakları değildi, eğer çıplak olsaydı tüm bedeninin tatlı bir pembeyle titreyişi gözle görülebilirdi. Ay o dudaklar ona neler yapıyordu öyle? Hem de en masum hareketler bile, neden bu kadar edepsizce içini delip geçiyordu? Mahkûm olmuştu resmen onun her bir hareketine ve fırsat edemiyordu bu serbestliğinden. Sabrı tükenmiş gözlerini kaçıtarak ayakucularında yükseldi. Kimsenin duymayacağı şekilde kulagina fısıldadı.

"Bir ömür boyu, koynumda uyuyacaksın."

"Benim de yeminim var!" dedi Eymen burnunu burnuna sürterek şirince soluklarına içti.

"Şeninki ne?" diye fışıldadı Peri merakla. Yosun kaplı kuyu gibi koyulan arzulu gözleri, kocasının karanlık gözlerini içiyordu.

"Bir ömür boyu, koynumda uyuyacaksın peri kızı." dedi adam içini hoplatarak.

Peri gülümsedi. Bal dudaklarının arasındaki o inci dişlerini göstererek mutlulukla gülümsedi ve onun bu mutlu hâli, genç adamın aklını başından aldı.

"Bu sefer aynı yemin, aynı sonuç desene."

"Öyle." dedi adam istekle.

Eymen yanında dikilmeye devam edince onun varlığının üzerine ekteki ağırlıkla huzursuzlanan Peri, onun afacan yaramazlıklarıyla terlemeye başladı. İçerisi birden sıcak olmuşçasına solukları düzensizleşirken boğazını temizleyerek "Sen... İçeri git istersen!" dedi çekinerek.

"Burada kalacağım." dedi adam onunla oynayarak. Ağır bedeni yanında ulu bir çınar gibi yükseldikçe kız o çınarın dalları altında keyifli bir uykuya dalmak istiyordu.

"O zaman kremamı rahat bırak!" Akl! sağlığını da...

Eymen'in parlayan gözlerinde tehlikeli şimşekler çakarken yakındaki ufak açıklıktan görünen göğsüne tepeden çapkın bir bakış attı ve bunu yaptığını saklamayan bir arsızlıkla göz kırptı.

Onun dudaklarını sanki tenine dokunduruyormuşçasına yaladığına tanık olan Peri, soluk soluğa "Eymen!" diye cırladı kısıkça.

"Bu kadar sinirli olma yeşillim, sadece baktım, dokunmadım. Bu benim kocalık hakkım." dedi adam kusursuz sesiyle.

"Kaşıkla kafanı kırmakta benim en doğal kadınlık hakkım. Çi mutfağımdan. Konsantre olamıyorum."

"Sadece yanında duruyorum, ne yapıyorum ki?"

"O zaman..." dedi boğazı kuruyan Peri iç geçirerek. "O zaman böyle bakmayı kes, uslu dur... Anlayacaklar!"

"Sen de sanki sana dokunuyormuşum gibi, sanki o kremayı en sevdiğim yerden yiyormuşum gibi..." dediğinde Peri soluksuz kala-

rak ağız bir karış açık kalınca Eymen ağzına bir parmak krema çalıp elinin yanıyla çenesini ufacık bir itmeye kapattı. Kısık, tok ve arzulu sesiyle "Hatta ağzından o kremayı tadıyormuşum gibi kızarmayı kesersen anlamazlar. Sanki o kremayı teninden yiyorum, bu kadar arsız tepkiler verme. Uslanmaz kadın, arsız düşüncelerin sahibi Peri! Beni zorla günaha sokuyorsun, dürtme beni... Kanıma girme!" dediğinde edepsizce, Peri şaşkınlıkla gözlerini açtı. Asıl şeytanın başı kendisiydi. O mu onu baştan çıkarıyordu? Hem de masumca yaptığı pastasının kremasıyla...

Ağzındaki krema, büyük bir portakal gibi gırtlığına takılınca yutamayan Peri, dudaklarındaki kalan parçayı küçük ıslak diliyle yalayınca kocasının gözleri, o en mahrem anları yaşadıkları andaki gibi muhteşem bir koyuluğa ulaştı. Bu adam ayaküstü onu azdırıp kimseye aldırmadan üstüne zıplaması için mi yapıyordu bu ahlaksız oyunu? Eğer öyleyse başarıyordu, keza Peri biraz daha bu adam ona böyle bakmaya devam ederse odaya çıkmayı bırak, merdivenlerde üstüne atlayabilirdi.

"Teklifinle ilgilenmiyorum Eymen Sancaktar. Uza!"

"Boyum yeterince uzun. Ben ne teklif ettim ki?"

"Seninle yukarı gelmem için beni baştan çıkarıyorsun!"

"Nasıl yapıyorum bunu yeşillim? Büyü yaparak mı? Ağzımdan tek kelime çıkmadı."

"Böyle yaparak." dedi Peri huysuzlanarak.

"Nasıl yaparak?"

"Böyle işte!"

Kulağına sanki sır verecekmış gibi eğilen Eymen, kokusunu karnısının genzine hediye ederek aklını karıştırırken "Nasıl yaparak me- leğim?" dedi solukunu içine üfleyp, ıslak diliyle saniyelik bir doku- nuşu tenine bırakarak. Peri'nin elindeki çırpma teli kabin içine düştü, başı kocasına döndü. İkisi de yüz yüze, öpüş mesafesindeydi ve la- net olsun soluk soluğa olan Peri inlerken annesi, Ecem'le didişmeye başlayınca panikledi. Ve o kaçak veren romantik, kıskırtıcı elektrik apansız kesildi. Eymen keyifle başını kaldırdı, Peri mahcup bakışla- rını onlara çevirdi bir falso verip vermediklerini kontrol etmek için.

Babası kapıda belirmiş, annesinin pişirmeye çalıştığı yemeğe ba-

karak aç olduğu konusunda huysuzca homurdanıyordu. Ecem elindeki kek kalıbının kelepçesini açmak için kan ter içinde savaş vererek küfrediyor ve her yeni küfürde, annesi eline tahta kaşıkla usulca vurarak azarlıyordu.

Peri ve Eymen onların didişmelerini keyifle izlerken Eray Bey bu sefer bakışlarını onlara çevirerek kızgınca "Sen de kızı oyalama Eymen! Yemek yok bari karnımı pastayla doysun. Açım diyorum aç!" dediğinde Nebahat Hanım kaşlarını ciddi bir hırçınlıkla çatarak "Güçleri otur Bey, aldrım elime masayı!" diye sertçe tehdit etti.

Eray Bey horozlanan bir tutumla, "Ne zaman almadın ki! Zaten kadın. Açım aç..." diye söylendi.

"Daha kahvaltıda kalkalı ne oldu adam, içinde kara delik mi var? Yemekler ocağa konmadı bile," dedi Nebahat Hanım kızgınca homurdanarak.

"Üç saatir yemek yemedi anne. Çok tuhaftır!" dedi Ecem lafa bedoslama dalarak. Babası onun kafasına şaplak atar gibi sertçe bakarak, "Hain evlat. Koynumuzda yılan besliyoruz yılan," diye azarladı.

"Ben ne yaptım ki şimdi ya! Gerçekler acıdır baba, neden anlamıyorsun? Evladın olarak doğruları söylemek boynumun borusu" dediğinde haylazca, Eray Bey karnını okşayarak "Görünen karn da yemek ister yemek. Benim anlamak istediğim tek gerçek bu, siz niye anlamıyorsunuz?" diye mutfaktan çıktı. Ama hâlâ girişten onun huysuzca homurdanan sesi geliyordu.

Az sonra sofraya kurulmuş. Eray Bey'in keyifle saldırdığı yemekler yenmiş, çayların yanına pastalar alınmıştı. Peri elindeki çay tepsiyle salondan bahçeye geçerken Eray Bey karnı doyan ve gazı alan bebek gibi huzurla dolmuştu. Salonda hep birlikte sessizce film izleyen ev ahalisine, kaçamak bir bakış atan Peri, huzurla gülümsedi. Normalde Eray Bey gençlik filmi izlemezdi ama Ecem ikiliyi yanına esir alarak başını baba şefkatinin sindiği göğsüne mahkûm etmiş çocuk gibi mısır yiyerek zorla sevdiği filmi onlara izletiyordu. O kadar kendilerini filme kaptırmışlardı ki, kıkırdarken onu görececek hâlede bile değillerdi. Kapıdan çıktığında, yeşil çimlerin üzerinden süzülürken "İçeride mi yesek? Hava bugün biraz serin!" diye sorduğunda, salıncakta oturan Eymen başını yasladığı yerden kaldırdı.

"Hiraz oturalım, sonra geçeriz. Ama üşüyorsan..."

"Yok. Üşümüyorum. Benim şalım var, senin üzerinde incecik gömlek var, senin için söyledim."

"Sana sarılırım, benim karnı doğal gazlı azıcık kızdırınca alev alıp yakıyor, nasılsa ısıtır beni."

"Üf Eymen! Dalga geçme." dedi elindeki tepsiyi sehpaye koyup pasta tabaklarını sitemle alırken. Kocasının yanına oturup onun tabağını da eline tutuşturdu. Mutfakta olanlardan sonra ne zaman pastaya baksın içinden sıcak bir şeyler karnına, oradan da kasıklarına akıyordu.

Karnı kaynayan Eymen elindeki tabağı eğilip yanındaki sehpaye koydu. Tehlikeli bakışları karısına döndüğünde, yanıyordu. "Bir tabaktan yiyebiliriz sanırım, yarım kalmıştı."

Peri pasta tabağını kenara çekerek çocuk gibi sakladı. "Bu ancak bana kadar Eymen Sancaktar, uzak dur!"

"Bana vermeyeceksin yani."

"Kendi tabağından yel!"

"Seninkinden istiyorum. Çok daha lezzetli görünüyor. Eşler, hayat gibi her şeyini paylaşır."

"O zaman aç kalacaksın. Bu sefer paylaşmak yok." dedi, Peri çatalını pastaya takıp ağzına götürürken. Eymen aç gözleri parlayarak onu izlerken, yemek çok zordu. İkinci defa pasta dilimini ağzına götürecekti ki kocasının ona durgunca acıklı acıklı baktığını görünce vicdanı sızladı. Dudaklarını büzüp yüzünü asarak çatalını ona uzattı.

"Sadece bir çatal, hayale kapılma!" dedi huysuzca.

Eymen çapkınca kıvrılan dudaklarını araladığında, Peri onun pastasını yiyişini hazla izledi. Lanet olsun ne oluyordu hormonlarına? Normalde yemek yiyen erkeğin neresi çekici gelebilirdi ki! Hatta düşündünce bu iğrenç bir şeydi ama neden iğrenmek yerine içi buram buram arzusuyla kabarıp damarlarına gürül gürül şehvet akıyordu da serin serin solumak yerine hararet basıyordu? Bu adamın usul hareketi çok erotikti. İşaret parmağını pastaya daldırışını ve karısının dudaklarına uzatışını, Peri sersemleyen bir ifadeyle izledi. Kaşlarını kaldırarak ağzını açması için sessiz bir emir verdiğinde ise hipnotize olmuşçasına itaat eden Peri kurumuş dudaklarını araladı. Al yanakları

yanıyordu. Usulca kocasının parmağını emdiğinde, Eymen'in istekli gözlerinde yanan ateş öyle büyüdü ki, her ikisi de pervane misali yarı yarıya yoldan çıktı. Peri onun üzerindeki dehşet gücünü fark edince parmağının daha fazlasını sıcak ağzına alarak diliyle okşarken onun üzerindeki müthiş etkisini izlemeye başladı. Beklediği gibi, Eymen şimdi gözlerini onun ufacık ağzına dikmiş, nefes alamıyordu. Kaya gözlerinde oluşan tehlikeli ışıklar da kızın aklını başından alıyordu, oyun oynarken yanan oydu. Ava giderken avlanan Peri yutkunurken o, usulca parmağını geri çekti ama teninden ayırmadan dudaklarını okşamayı da ihmal etmedi.

Peri diliyle dudaklarındaki kalıntıları temizlerken, vahşi gözleri kurt gibi parlayan Eymen yutkunarak eğildi ve elini ensesine sarıp başparmağıyla nabzını okşayarak iflah olmaz bir istekle dudaklarını dudaklarına mühürledi. Diliyle dudaklarını temizleyip öpücükleriyle solukunu kesti. Ağzına karısının kremalı şeker tadı doldukça da keşik, tutuk soluklarına sinmiş arzusu şahlandı. O ıslak dil, karış karış arşınlayarak defalarca olduğu gibi yine keşfetti tüm ağzının kıvrımlarını.

O, arzuyla öpüştüğünce ikisinin de tutuşmaya meyilli aklı yoldan çıkarak duruşu bozuldu. Bedeninin içindeki hava boşalmasına titreyen Peri'nin elindeki tabak, tutuşundan kurtulup aralarına düşti. Akli başından gittiği için hiçbir şeyi umursamadan, kollarını kocasının boynuna dolayarak dudaklarının ona daha fazla sunduğu ağı tamamlamaya çalıştı. Aralarındaki tabak, üzerine sürünürken bile umursamadı. Dudakları, dilleri birbirine her sürtündüğünde, ağzının içinde hâlâ kremanın şekerli tadı vardı ve aşklarıyla birlikte onu da yudum yudum içiyorlardı.

Bu ayartıcı oyun uzadıkça herkesi ve her şeyi unutmaya başlamışlardı. Eymen karısını çevik bir hamleyle kucağına çektiğinde, Peri soluksuz kalarak dudaklarını geriye çekmeye çalıştı ama kocu buna izin vermedi.

"Kremadan daha tatlısın. Tereyağı gibi pürüzsüz cildin, lezeli bir kaymak gibi. Balı kaymak..." dedi soluklarını karısının ağzına solurken.

"Aklımı başımdan alıyorsun adam... Arsız olmaya başladım, yapma!"

"Sana doyamıyorum Peri!" dedi Eymen alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp aç gibi dişleyerek. "Asıl sen benim aklımı başımdan aldın kadın, görmüyor musun, her düşüncem seninle başlayıp seninle bitiyor."

O da doyamıyordu. Peri rahatsız bir duruşla kıpırdanarak inleyince Eymen uzandı ve bacağına bileğinden yakalayıp usulca kaldırdı ve kızın şaşkın bakışları arasında biraz geriye itirerek bacakları açık şekilde üzerine bindirdi. Şimdi Peri ata biner gibi, tüm masumiyetiyle üzerinde oturuyordu.

"Eymen!" dedi reddeden bir tonda, panikle. "Uygunsuz bir..."

Eymen konuşmasına müsaade etmedi. Kızın kaynayan kanı yalanmanın adrenaliniyle dolarken Eymen onu çoktan baştan çıkarmıştı. Bir eliyle göğsünü miniciklayarak okşarken diğeri kalçasını kasıklarına çekti ve Peri kocasının istekli sertliğine yaslanan sıcaklığıyla, ağzının içine inledi. Sert, sıcak ve hazır.

Vahşice çiğnenmekten ve emilmekten kızaran, berelenen dudaklarını soluk soluğa geriye çektiğinde, alnını alnına yaslayarak elleriyle kocasının omzunu sımsıkı kavradı. Kasları elinin altında titreşerek aklını başından alırken titrek sesiyle, "Dur..." diye emretti. "Dur!"

"Tadını özledim." dedi Eymen heyecanlanmış hâlde aklını karısıyla bozarak. Ateş gibi yanıyordu teni ve Peri'nin elinin yasladığı sert göğsünün altındaki kalbi, öyle hızlı atıyordu ki, kız onun hızına yetişemediği için soluk alamıyordu. Eymen eteğin altına sığan sütun gibi uzun olan bacaklarda elini dolaştırıp haz almaktan karın-calan parmaklarını kalçalarına yaslayarak onu daha fazla kendine çekti. Ne kadar istediğini anlamasını sağladı. Peri huysuzlanarak üzerinde kıpırdanıp kıvrandı.

"Odamıza çıkalım!"

"O-olmaz! Dün de erken çıktık. Önceki gün de, daha önceki gün de... Ayıp oluyor, u-utanıyorum."

"Karımsın benim ve ben çalışan bir adamım, dinlenmem lazım."

"Sen dinlenirken karın da sana ninni mi söylüyor uyuman için?"

"Hı hı!" diyen Eymen karısının çenesine küçük bir öpücük kon-

durdu ama sanki koparıyormuş gibi, tadını almazsa soluk almazmışçasına çenesini emdi. "Sen, çok güzel ninni söylüyorsun yeşilim, beni ancak sen yatıştırıyorsun."

Onun zevk dolu inlemelerinden bahsettiğini anlamak için üşünmek zekâlı olmaya gerek yoktu. Eymen kalçasını çimdikleyerek kavradı, elini bacaklarına sürterek mahrem bir açığa çekti. İncecik kumaş üzerinden o dünyayla iletişimini kesmesini sağlayan yeri buldu ve usul bir baskıyla okşadı.

Peri'nin başı geriye düşünce Eymen elini karısının ensesine çıkarıp, başını kendine çekti. Onu zevk alırken izlemeyi seviyordu ve bu mahrem anı dünyalara değişmezdi. Gözleri sımsıkı kapanmış, tükusuyla kasılan Peri dudaklarını kemirerek titrek titrek soluklar alırken onu hemen, şu anda buz gibi olmuş çimlere yatırıp vahşice içini talt ederek üzerinde gidip gelme istediğini bastırırdı.

"Bu çamaşırları sevmiyorum... Giyme bir daha!" diye şikâyet etti Eymen. Onun muhafazakâr iç çamaşırını çekiştirirken eline yer açmaya çalıştı.

Kirpiklerinin arasından utangaçça kocasına bakan Peri, "Ne giymemi bekliyorsun? O ip gibi şeyleri mi? Hayatta olmaz!" diye itiraz etti.

Dudağının bir kıvrısı usulca kıvrılan Eymen, "Ben yanımdayken olur! Bu işimi zorlaştırıyor." diye arsızca şikâyet etti. "Onları koparıyorsun!" dedi suçlarcasına Peri.

"Neden acaba?" dedi Eymen karısının saçlarının arsına elini daldırıp başını usulca geriye yıkarak. Ateş gibi olan dudaklarını boynuna dokundurduğunda, bir eli de iç çamaşırının altında süzülmesi ve parmakları en mahrem yerlere uslanmaz bir hızla dokunmuştu. Çılgılık atmamak için kendini kasıp dudaklarını dişleyen Peri, zot sarhoşluğunda aklını yüreğine koyarak kendinden geçerken Eymen dilini göğüslerinin oluğuna ve boynuna çıkararak "Biraz yüksel..." diye buyurdu.

Ve Peri dehşet içinde gözlerini açtı.

"Aman Allah'ım!" dedi paniğe kapılarak.

Pantolonunun fermuarını çekiştiren Eymen, başını ağır ağır sallayarak onun düşüncelerini onaylarken, Peri müthiş bir utanmayla

etrafına bakındı ve kocasının itirazlarına aldırmadan kucagından yannına çekildi.

"Sen... Sen iyice arsızlaştın!"

"Az önce kucagımda öyle demiyordun!" dedi adam kucagından kalkmasına kızarak, çatık kaşlarıyla emrederken. "Hemen yerine gel!"

"Eymen, ne yapıyorsun sen? Yürek mi? Bahçede, hem de herkes evdeyken bu olacak iş değil."

Eymen başını aşağıya eğdi, "O zaman odamıza çıkalım, duramıyorum anlasana." diye dişlerini sıkarak ateş gibi soludu. Ve Peri'nin şaşkınca açılan bakışları altında dudaklarına sokuldu.

Şon anda aklı başına gelen Peri, hırpalanan dudaklarını geriye çekmek için kocasının sıcağı olmuş omuzlarına ütreyen ellerini koydu ve nefes nefese geri çekildi. Eymen hâlâ karısının dudaklarına itirazlı bir homurdanmayla uzanmak için hamle yaparken Peri, eteğine çeki düzen verdi ve gözleri bir noktada kilitlenip kaldı. İkisinin arasında ezilen tabağa içler acısı bir duruşla baktığında, Eymen suçlulukla kaşlarını kaldırdı. Geniş omuzlarını çocuksu bir haylazlıkla sarstı. Kızmalıydı belki aklını başından alıp kıyafetlerini perişan ettiği için kızmalıydı ama onunla olan zaman kıstı, vakit kıymetli olunca kızmak aklının ucuna dahi gelmemişti.

"Elbisemi mahvettin." dedi, nazlıca.

"Sen de benim öpücüğümü mahvettin. Doyamadım. Östelik tam bitmek üzereydi... Az kalmıştı!"

Utangaç içinde kıvrılan Peri, iç geçirerek ezilmiş pasta tabağına bakarken Eymen yanındaki tabağa uzanıp aldı. Anlayışlı bir tutumla karısına uzattı.

"Al bunu ye. Şikâyet etme..."

Utangaç kızaran Peri bir tabağa, bir kocasının gözlerine baktı.

"Sen yemeyecek misin?"

"Ben yedim... Doymadım ama çok güzel bir tatlı yedim, istersen devamını seninle odamızda yemeye hayır demem."

Peri eline aldığı tatlıya güzel gözleri ışıldayarak bakarken dudağının kıvrısını dişledi. Eymen onun teklifini kabul ettiğine emin olup rahatlatırken sinsice sırıttı tabii onun yaptığı şeye şaşana kadar.

Peri bir anda muzırlaşarak elini daldırıp pastaya, kocasının göğüsüne şamarıkça savadı. Eymen panikle geriye çekilerek kaşlarını kaldırdı. Sertçe gömleğine bakarken Peri'nin gözleri intikam nidasıyla yanıyordu. Eymen gözlerini gözlerinden çekmeden uzandı ve avuçladığı kalan dilimi karısının yüzüne vicdansızca yapıştırdı.

"Öyle olmaz böyle olur intikam!" dedi sırtarak.

Peri yüzündeki pastayı eliyle somurta somurta aşağıya sıvarken Eymen koyu kahvelerini keyifle yüzüne dikmiş onun çocuksu halini seyrediyordu. Peri hırçınca kaşlarını çatı ve dudaklarını bıldı. Eymen eğilerek diliyle yanağındaki kremayı yalayınca Peri daha çok kızarak nefesini sesli bir biçimde yuttu.

"Ya... Ya sen çok kötüsün!"

"Barak da tatlımı yiyeysin."

"Hani yemiştin?" dedi Peri kızarak.

"Doymamışım. Şuradan biraz daha..." dediğinde dudağının kenarını yaladı adam arsızca.

Peri eliyle yanağını siterken "İğrençsin. Yeme böyle." diye bağırdı.

"Yerim." dedi Eymen inatla. "Senin her yerini yerim... Tatlı onlar benim... Hayat bazen seni yaptıklarınla değil, yapmadıklarınla pişman eder. Sonra pişman olmak istemiyorum. Yemem lazım!"

"Eymen, birisi gelecek, çocuklaşma..."

"Ben mi çocuklaştım? Hatırlatırım, pastayı ilk sen döktün göğüsleme!"

"Sen beni öpmeseydin, elim titremezdi."

"Ellerini titrettim yani."

"Şimdi de edebimi titretiyorsun Eymen Sancaktar. Uzak dur. Sokulma."

"Sokulmazsam nasıl yaparım?"

"İğrençsin!"

"Biraz daha yemek istiyorum." dedi Eymen ona tavır yapması yerinden kalkarken muzırlıkla.

Peri kocasına nazlı bir bakış atıp "Sen niyeti bozdun, yeme" dedi sesini nazlıca uzatarak.

"Bozana değil, bozdurana bak." diyen Eymen yerinden kalktı.

ğında, Peri arsızca dil çıkarıp içeriye koştu. Kapıdan içeriye girdiğinde gördüğü kişilerle de olduğu yerde durdu. Mahcupça bakışlarını kaçırırken kıyafetindeki felaketi ve yüzündeki kremaları nasıl açıklayacağını düşünerek diliyle dudaklarını yaladı. Ah lanet herifin tadı hâlâ teninde hüküm sürüyordu, daha çok utandı ve aniden içeriye dalan ve önüne bakmayan Eymen ona çarparak sendelemesini sağladı. Ancak seri bir hamleyle karısını düşürmeden belinden yalayıp bedenine çekti ve olduğu yerde sabit durmasını sağladı. Elindeki mısır ağzında donan Ecem "Upsssss!" dediğinde şaşkınca Nebahat Hanım çocukların perişan haline, dehşet bir ifadeyle bakıyordu. Ve kesinlikle aklından geçen ilk şey "Bu hâl ne?" yerine "O lekeler nasıl çıkacak açık renk kıyafetten!" olmuştu.

Eymen'in gömleği mahvolmuş, Peri'nin yüzü pastaya düşmüş kedi gibi krema doluydu ve kıyafeti neredeyse kullanılmaz hâle gelmişti. Yüzü ekşidi ama sonra birden dudakları kedi gibi sinsice kıvrılarak tebessüm etti. Onlar "Hayrola?" demelerini beklerken Ecem yine yapmıştı yapacağını, "Aha, aynıysa olmuş!" diye bombayı ortaya bodoslama atıvermişti. Sonra da ağzına mısır atıp televizyona baktı. Hepsinin gözü merakla televizyona çevrildi. Peri ve Eymen de yanlarındaki televizyona baktıklarında, elinde pasta tutan genç bir kadının, genç bir adamı kahkahalar eşliğinde kovaladığını ve yakaladığında pastayı yüzüne bocaladığını gördüler. Bu kadarı normal sayılabilirdi, bu romantik cilveleşmeler klişeydi ama bu oyunun sonunda olan yüz kızartıcıydı. Kızın arsızca genç adamın kollarına zıplayıp dudaklarına yumulup öptüğü anlarda, yan yana duran ikili yerin dibini katman katman arşınlamak istiyordu.

"Vay anasını sayın seyirciler..." dedi Ecem heyecanla. "Sanki filmde fırladınız abi ya! Bunu da yaptınız mı ciddi? Vayy, romantik tutku!" dediğinde heyecanla, herkes seslice nefesini dışarı saldı. "Şimdi de gerilim, korku!" dedi ağzına mısırını tıktırıp abisinin gözlerindeki öfkeli çingileri görünce. Koltukta kaykılarak deve kuşu modunda saklandı. Sonra bu düşüncüyü gözlerinde canlandırınca Ecem fındık burnunu iğrenerek kıvrıdı, yüzünü ekşitti. "İğrençsi-ziniz be. Romantik hayallerimin içine ettiniz, kabus gibi çöktünüz hayallerime. Bir daha pasta yemeyeceğim!" dediğinde annesi kızını

koluyla uyarak dürttü, babası höykürürcesine boğazını temizledi. Peri'nin solukları boynuna yular gibi dolarken renkten renge girdi. Utanarak saçlarını kulağının arkasına koydu, gözlerini ayağına dikti. Mahcupluğunu saklayan Eymen ifadesizce duruladı.

Ama Ecem'in canına minnet şu utangaç halleriyle mişyar vermezler susmazdı. Haylazlığının da duracağı yoktu. O konuştu, ikili yerin dibine girdi. Eymen delirip kardeşini azarladı. Nebahat Hanım "Eee, ama doğru!" diyerek kızına çanak tuttu, sonra gemiyi arıyan Ecem yüzünden, bunu yaptığını pişman oldu.

En sonunda onların mahcup hallerine acıyan Eray Bey "Ben a-kıldım, bahçeye hava almaya çıkıyorum." diyerek kıpkırmızı olma yüzüyle yerinden kalktı. Nebahat Hanım otoritesini hiç bozmadan iç geçirerek "Ben de ona bakayım, şimdi tek başına yapamaz" diye pot kındığında, Ecem'in eline kuvvetli bir koz daha düştü. Hainliği üzerine pelerin gibi alarak kahkahasını koyuverirken "Neyi yapamaz anne? Havayı mı, havasını almayı mı?" dediğinde kötü kötü güldü. Ve ayağına yediği tekmeyle, suratını ciddiyetle astı. Canı yanmış olmalıydı sesi çıtıyarak "Ya öpüşüp iğrenç fantezileri yapan abim, azar yiyen benim. Allah bilir, biz burada olmasak kıza daha neley yapacak? Aarsınız?" diyerek yerinden küsçe kalkıp abisine sinirli bir bakış attı.

"Seni tanımıyorum Bay Kukla! Oyuncak oldun ufacık kızm elinde, Karagöz gibi oynatılıyorsun. Bize gelince ağır abi, ne sinema ne gezme! Ama karına gelince maşallah... Pasta partisini bile tek veriyorsunuz." diyen Ecem kışkırtıcıyla Peri'ye şımarıkça dil çıkararak kapıya yanaştı. "Ben odasına girsem adam küçük sesiyle evi yakar, karısı yasak ne varsa ihlal ediyor, ses yok. Pisirimiz!"

Utancından kıpkırmızı olan ikili ellerinde olmadan, Ecem'in merdivenden gelen huysuz siteinlerine gülmeden edemedi. Dudaklarını kükürtleri kaçmasın diye bükerek "Sanırım birileri ilgi ediyor... Küsmüş" derken Peri, bakışları ifadesi çeşitli kocasına kayd.

Eymen iç çekerek kardeşinin çıktığı kapıya bakarken "Sanırım biraz ihmal ettim o birilerini. Sana dış biliyor yine... İsraracak" dedi içtenlikle.

"Bana kancayı takmadan alt edilmeli hain yanı. Biraz sevgiyle

ilave edilmeyecek bir şey değil. O zaman bir dahaki kaçamamıza, onu da davet edelim. Ben arkadaşımın papaz olmak istemiyorum. Hem de abisi yüzünden, daha neler!" dediğinde Eymen kolunu karnının boynuna koyarak "Olur, düşünürüz" diye onayladı. Sonra "Ama bazı yerler hariç, herkes sınırını bilmeli!" diye ucu açık bir kapı bıraktı. Bakışlarını karısının ona bakan keyifli gözlerine çevirdiğinde "Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu hançe.

"Filmün sonuna izlemedik. Onlar ne yapmıştı?" dedi Peri kızarmış yanaklarıyla takılarak.

"Ağaçların altına çekmişti adam sanırım." dedi Eymen arsızca.

"Ya bize uymaz, burası aile evi. Başka yalan at!" "Kapama-aydı annem televizyonu, kesin yapardı adam." "Ya!" dedi Peri cesini kinayeyle yaya yaya.

"Ya" dedi Eymen huzurca. "Ben olsam yapardım!"

İç geçirdi Peri. "Düş almalıyız." dedi üzerindeki elbiseyi üzgünce çekistirerek. "Umarım çikolata lekesi çıkar."

"Ya o zaman... Ne duruyoruz?" dedi Eymen hevesle.

Peri anlayamadı. "Yıkarken bana yardım mı edeceksin?" diye sordu kare betonluğa geçiş yaparak şaşkınca. Saf!

"Yıkarken yardım etmek, en büyük keyfim."

Onun ne dediğini anlamak isteyerek kocasına, soru işaretleriyle kaplı yeşilleriyle saf saf baktı ve anladığı gerçeğe, "Hayatta olmaz!" diye daha teklifi duymadan itiraz etti.

Onun reddedışlerini her halükârda tüketecek olan Eymen, karısı kollarının arasından kaçmadan önce tek bir hamle yaptı ve onu hızla kucağına aldı. Peri çılgınlık eşliğinde kollarını kocasının boynuna dolarken Eymen çapkınca sırıttı. "Hayatta olmazsa masalımızda olur merak etme yeşillim."

"Eymen, annemler... İndir beni!"

"Banyoya geçelim, üzerindeki kilerden kurtulurken indireceğim. Belki de indirmem, hâlâ kucağımda olursun, birlikte kurtuluruz onlardan."

Şımarık bir biçimde gülümsediği dudaklarının kıvrılarını haince kıvırdı. İşaret parmağını kanca gibi kıvrarak yukarıya kaldırıp el işareti yaptı. Eymen gülümseyerek eğilince ayakuçlarında yükselerek yanağına dudaklarını bastırdı, kokulu kokulu öperek "Bu borcunun taksitlerinden biri." dedi ve doyamayarak bir daha öptü. "Bu da faizlerinden biri..." diye tamamladı soluk soluğa sözlerini. Ve geriye çekilmeye kalktığı anda kocası kollarını kabaca beline dolayıp senge kendine çekerek bedenlerini yapıştırdı. Dudaklarını ateşle talan edip arzuyla karısını kendinden geçirirken "Faizi eksik ödedin yeşillim. Bu müessese eksik ödeme kabul etmez. Sonra bu sana hava, su ve elektrik olarak geri döner." diye homurdandı. İkisinin de nefesi sıklaşmış, gözleri koyularak içinde yıldırımlar çakmaya başlamıştı. Bir süre gözleri herkesi ve her şeyi unutarak birbirine kilitlendi. Kaçamak öpüşmeler ve koklaşmaları, yanlarından geçen birkaç kişi sayesinde sonlandırdılar. Tekrar hareketlendiklerinde elleri kavuşmuş, parmakları birbirine dolanarak avuç içleri iyice kenetlenmişti. Peri sohbet ederek arada kocasına bakarak yürüyor, Eymen keyifle ora sataşıp kızdırarak daha çok borçlandırarak geçecek olan faizlerin halini kuruyordu.

"Önceden söyleseydin kızardım ama artık kızmam," dedi Peri mızırlıkla sohbeti yayararak.

"Neden önceden söylememem gerekiyormuş?" diye sordu kocası.

Yanlarından bir araç hızla geçince refleks olarak Eymen karısını biraz daha kendine çekti. Peri kocasının kolunun arasından çıktı. Ama hâlâ elini sıkı sıkı tutuyordu. "Çünkü biz evliyiz!" Sesinde hem gurur, hem de yarım kalmışlık vardı genç kızın. "Ama ben hâlâ sevgililerin nasıl dolaştığını ya da neler yaptığını bilmiyorum." Tek gözünü şımarıkça kıstı. "Senin de bildiğini pek sanmıyorum. Hani sen asil bir salon erkeğisin ve bu konuda hayli sabıkalısın! Hatta senin bir kadınla gündüzleri görüştüğünü bile düşünmüyorum." Akına gelen gerçekle kaşları çatılmıştı. Hayır, onu başka bir kadınla düşünmek bile, damarındaki kanın coşkun bir nehir gibi azgınca hiddetlenmesine yol açıyordu. Yok, bu düşünce öfkesinin bentlerini yıkması yetiyordu, flört edemezdi kimseyle!

"Bilemezsin." dedi adam sinsice gülerek. Peri'nin gözleri irice açıldı ve Eymen lakayt bir tutumla devam etti. "Bilmesem seni kandıramazdım değil mi? Bak, seni kandırdım ve gerçekten evliyiz."

"Bir kere seni ben kandırdım. İlk adımı ben attım, sallama. Ben gelmeseydim, sana kalsaydı o hoooo!"

"Vay, ne arsız bir karım varmış!"

Peri hırçınlaşarak kocasının bacağına tekme attı. "O gün cesur diyordun ama!"

"Emin misin? O iş tam öyle olmadı ama neyse!"

Onu avucunun içi gibi tanıyan Peri, kocasının yanına geçti. Başını geriye attı. "Başka bir şey söyleyecektin, kıvırdın. Sakın beni kandırmaya kalkma Eymen Sancaktar! Aklından ne geçiriyordun?"

"Söylemeyeceğim. Vazgeçtim Peri Sancaktar!" dedi adam umursamazca.

Peri suratını asarak önüne döndü. Eymen kızın çenesini kavrayarak kendine çevirdi. "Elini belime saracak mısın?"

Peri nazlıca omzunu sarstı. Çocuk gibi hemencecik küstü. Eymen kaşlarını kaldırdı. Peri isyan ederek "Sarmayacağım. Seninle bir şey konuşulmuyor, hemen konuları farklı bir yöne taşıyorsun," diye sitem etti.

Eymen kolunu karısının boynuna attı. Başını kendine yaklaştırıp kulağının dibine konuştu. "Kolunu belime sar Peri... Bana sarılmalısın."

"Sarılmıyorum."

"Sarılacaksın!" diye buyurdu küstah.

"Emredersin!" dedi Peri.

Eymen haince gülümsedi. "Öpeyim mi?"

Peri kollarını kaldırarak nefesini tuttu. Oldukları yerin birkaç metre ilerisi işlek bir caddeye çıkıyordu. "Saçmalama, sokaktayız."

"Az önce de sokaktaydık ama sen beni öptün. Flaş! Flaş! Flaş! Arsız kadın kocasını sokakta sıkıştırdı, büyük skandal!"

"Eymen!" diye cırladı Peri. "Bir daha seni öpmeyeceğim, hem ben seni yanağından öptüm. Arsız olan sensin. Sen öptün beni dudaklarımdan."

"Sen de karşılık verdin."

"Aklım karıştı. Ne yaptığımı fark edemedim... Birden oldu, panikledim."

"Peri." dedi Eymen, kızarmış karısına göz kırparak.

Peri küs bir şekilde gözlerini kaçırarak yüzünü astı ve dudakları nı büzdü. Eymen keyifle o büzülmüş dudaklara bakarken içi kabardı. Damarlarındaki kan hızlanırken o dudakları ağızıyla açmak istedi. "Seni hem öperim hem de okşarım. Sarıl bana Peri!"

Peri kocasının gözlerine baktı ve o gözlerdeki koyu dalgalarını gördüğüne yutkunarak omuzlarını nazlıca sarı. Eymen haince yarı doğru bir hamle yaptı ve Peri dehşete kapılarak "Tamam, tamam dedi adam. Tamam!" dedi kolunu sımsıkı kocasının beline sararken.

"İşte böyle... Yola gel!" dedi Eymen ukalaca.

"Çok hainsin!"

"Kocalara hain denmez."

"Kalleşsin!"

"Hesap defterin kabarıyor Peri. Hakaretini hiç sevmedim. Bu konuda ciddiymi?"

"Bu gece aramıza yastık koyacağım, bir metre ileride yatacağım."

"Yastığın üzerinde mi sevişmek istiyorsun? Bana her yer uyur."

"Sen... Sen tam bir domuzsun!" dedi Peri sitem ederek kızgınca.

Koltuğunun altında nazlıca debelenip küşce hareket eden Peri'nin üzülmesine dayanamayan Eymen, "Tamam, nerede kalmışık. Hummm! Anlatıyorum o zaman." dedi ciddileşerek.

Az önce sinirlenen Peri birden ona kızgınlığını unutup sevinirdi bir anlık gasetle dikkat kesildi. Nefesini tutarak başladı dinlemeye. Bunu gören Eymen'in gözlerinde şimşekler çakıştı.

"Sevgili olmak için ilk önce kızı bir kadeh içecek ısmartılmalı. Sonra o gece boş olup olmayacağını, eğer isterse damı olabileceğini teklif ederek niyetini öğrenirsin. Ama bunu sorarak değil, onu indelerek yaparsın. Tek kelime etmeden ayartırsın."

Peri hüsrarla bozularak somurtuk bir şekilde dirseğini kocasının bögüne vurdu. "Eee, Eymen Sancaktar sonra ne yaparsın?"

Eymen onun parlayan bahar gözlerindeki kıskançlığı görünce "Yapardım karıcığım, artık yapmıyorum." diye ciddi bir ifadeyle,

onu ikna etmek için değil gerçeği dile vurmak için söylendi. "Şimdi sadece sarılıyorum. Kendiliğinden oluyor. Bir tek kadına yapıyorum bu kurları ben." Eymen söylediklerinden sonra ne diyecek diye ona bakarken karısı gözlerini hiddetle kıstı. "Hele bir yap... Hele bir yap!" Dişlerini sıkarak arasından tısladı. "Sana yıldızları saydım."

Eymen çapkınca gülümseyerek bu hâlden hoşnut olduğunu belli etti. "Ne yapayım?" diye haylazca ona çanak tutup sataştı. "Ayrıca yıldızları saymak çok zevkli değil mi sen de biliyorsun?"

Peri kızgınca konudan sapmasını engelledi. "Sen buna sevgili olmak mı diyorsun? Sen kadınları sadece yatağa atmaya öğrenmişsin. Ben flört edenleri merak ediyorum. Hiç de sevgili gibi değiliz bir kere. Henüz hiç kendimi öyle hissetmiyorum. Bir tek yatakta kur yapıyorsun."

"Yapıyorum işte... Onu yapmadan direk işe girişmek varken senin gönlünü yapıyorum, daha ne istiyorsun?"

"Eymen! Ne kadar ayırsın, bunu benim için yapıyorsan bir daha yapma!"

"Peri, içine ne kaçtı senin, liseli velet mi?"

"Hayır... Genç bir kız kaçtı!"

"İyi o zaman. Biz de flört ederiz. Seni bara götürürüm sonra kandırıp odaya atarım. Çırılçıplak soyarak... Ah!" dedi bögüne gelen dirsekle. "Bunları bir de senin üzerinde denerim diyecektim kıskanç şey!" dediğinde edepsizce, Peri dehşete kapıldı. Ama kocasının gözlerine baktığında, onun ciddi anlamda eğlendiğini görünce "Eymen!" dedi nazlı nazlı. "Çok kötüsün, ciddisin sandım."

Gülümsedi kocası. Peri bu bakışlarla mayışmadan "Sevgili olmak biraz emek ister. Sen ne anlarsın!" dedi sitemle.

"Sen çok biliyorsun sanki!" diye kızgınca söylendi adam. "Biliyorum tabii!" diye kafa tuttu sitemkâr kız. Kendinden emin bir şekilde konuşarak "Böyle olmuyor." dedi. Kocası gözlerini kuşkuyla kısınca "Tabii ki bana yaklaşanlar da oldu beyzadem. Biz de ağaç kovuğunda yetişmedik, değil mi? Kur yapanların kuyruğu görünmezdi bir zamanlar." dedi dürüstçe. Dosdoğru gerçekleri süsle-

yerek sırf kıllığına onu çıldırtmak için belirtti. Sabahtan beri onun yaptığı gibi.

"Ama seni üpen ve sana sahip olan tek kişi benim Peri Sancaktar. İlk aşkın ve son yarın oldum." dedi adam gamsız gururuyla. Sanki bunu o sağlamış gibiydi. Göğsü kabarak şişiriyor, yüzünde huzurlu bir parlama beliniyordu. Hey Allah'ım, adamdaki egoya bak! Peri onun libidosunu parlatmak yerine söndürmek için, sinsice baktı. "Eh, bette... Ben kendimi korumasaydım!" Elini sallayarak şımarıkça "O hoooo!" yapmıştı ki kocasının kaşları çatıldı. Muzıca göz süzerek "Şaka, şaka! Hemen kaşlarını çatma." diye söylendi.

Kaldırım ortasına dikilmiş bir ağacın yanından geçerken kısacık bir an birbirlerinden ayrıldılar ve hemen geri birleştiler. Peri ayrışmalarında yükseliş kocasının hâlâ somurtuk duran yanağına bir bula koydu. "Sen şimdi flört etmesini bilmiyorsun, ben de bilmiyorum... Eee, ben sevgililer neler yapar merak ediyorum. Ne yapacağız şimdi?" diye gerçek bir merakla sordu. Sonra aklına gelen şeyle kocasına baktı. "Baştan başlıyorsunuz Eymen Sancaktar! Benimle birlikte sen de keşfedeceksin neler yaptıklarını."

Eymen karısının gözlerine arzuyla baktı. Dudaklarında edepsiz bir kıvrılma belirdi. İtiraz ederek "Hayatta olmaz, ne baştan başlamışmış? Şimdi kaçamakça göz göze bakmak, sonra çaktırmadan temaslar... Elini tutmak için zaman kollaması, öpmek için sota yer bulması... Yok olmaz! Biz ortadan başlasak mesela yatak kısmı ideal! Biz zaten evliyiz, hem bunları da nereden çıkardın sen şimdi? Takmışsın kafana bir sevgili şarkısı, playbackle evirip çevirip dinliyorsun. Karıcım, bu şarkının modası geçti. Bizim şarkımız daha güzel. Özgürlük! Neden durduk yere ille de mahkûm olmak istiyorsun? Yok, ben seni kaçak göçek zaman kollayarak bekleyemem. Aceleci insanım ben, sabırsızım. Doyumsuzum üstelik..."

Peri ona kırgınca bakarken gökyüzünde çılgın bir parlama ve ardından şiddetli bir ses oluştu. Örkek bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde, birkaç damla su yüzüne süzüldü. Eymen paltosunun düğmelerini açtı. Ucunu karısının başına çektiştirirken bakışlarını etrafa gezdirdi. Eve de daha çok vardı.

"Keşke annemi dinleyip şemsiye alsaydık, bak fena yakalandık sağanağa." diye homurdandı Peri.

Eymen bakışlarını yola çevirdi.

"Al sana doğal romantizm... İstesek olmaz!"

"Yaz yağmuru romantizm kokar, kış yağmuru gri alına çakar."

"Şimdi bir taksi geçer merak etme! Mızımız mısın sen? Çok romantiksin Peri... Kanım kaynadı!"

Beklediler ama taksi geçmedi. Yağmurda hızını arttırınca Peri bakışlarını bir kaçır yol arayarak köşedeki kafeye çevirdi. Kocasının elini tutarak "Bak oraya girelim, yağmur dinince eve gideriz." diye onu çekestirmeye başladı. İkisi de mantıklı olana uyup adımlarını hızlandırarak kafeye yaklaştıklarında, Eymen kapıyı açıp önce Peri'nin girmesini sağladı. Peri bakışlarını içerideki boş masalarda gezdirdi. Eymen köşedeki masaya yaklaşırken Peri cam kenarındaki masayı gösterip hemencecik sandalyesini çekerek kuruldu. Eymen karısının yanına yaklaştı. Elinden tuttu, nazikçe ayağa kaldırdı. Peri onun yerini beğenmediğini düşünürken o kalın kaşe paltosunun önüne uzanarak hiç çekinmeden nazikçe düğmesinin birini açtı.

"Üzerindeki ıslandı, çıkar da kurusun!"

Peri kocasına aşkla bakarken onun düşünceli davranıp üzerine titremesiyle her seferinde olduğu gibi yine yüreği coşarak içi içine sığınarak bir kez daha sevdi. Bu adam, tosağa gibiydi. Sert görünümünün içinde, yumuşacık bir kalp taşıyordu. Paltosunu çıkarırken Eymen de kendi paltosunu çıkardı. Yanındaki boş sandalyeyi çekip üzerine astı. İkisi de yerlerine oturduklarında, garson gelip siparişleri aldı. Peri bakışlarını cama çevirdi. Hızlanan yağmur neredeyse görüş alanını kapatmıştı.

"Keşke annemi dinleyip şemsiye alsaydık, gidince valla kulaklarımızı pis çekecek!" Dalgın bakışları kocasına döndüğünde, hayran hayran ona baktığını gördü. Omzunu "Ne?" der gibi sarstı. Yanaklarına yapışmış ıslak saçlarında elini gezdirip "Çok mu kötü görünüyorum? Perişanım değil mi?" diye kaygıyla sordu. Eymen'in de saçları ıslanmıştı ama kısa kesim olduğu için, öyle dikkat çekmiyordu. Kendisi ise kesin ıslak kediye dönmüştü.

"Hayır, muhteşem görünüyorsun."

"Yalançı! Bu hâlimle mi? Bu şekilde ancak amazon kaçkını benziyorumdur."

"Bence bu hâlinle eşsiz görünüyorsun. Vahşi ve masum!"

Peri kolunu burnuna getirip hapşırdı. Eymen masanın üzerindeki peçeteye uzandı. Karısına bir tane uzattı.

"Benli yaşa!"

"İnşallah!" dedi genç kız gülümseyerek bir dua gibi. Peçeteyi burnuna tutup tekrar hapşırdı. Yerinden kalktı. "Ben lavaboya gisem iyi olacak. Bakışlarını içeride gezdirdi. Neredeyse tamamı lise li gençlerle doluydu. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Çantasını alıp lavaboya yöneldi. Eymen onun bu tatlı hâlini izlerken kolunu sandalyenin gerisine dayayıp bakışlarını cama çevirdi. Yağmur duracağına, her saniye hazını daha çok artırıyordu.

Peri lavaboda işini bitirince kendine çekti düzen verip saçlarını tırmış, yüzünü gözünü yoklamıştı. Çantasını alıp içeriye geçtiğinde karşılaştığı manzara hiç de iç açıcı değildi. Kanı damalarından bir volkan gibi coşmaya başladığında, dişlerini sıkıp yüzünü asmaya başlaması içten bile değildi. Yok, artık ya... Burada da mı? Sabrı tiki kendisi gün, o parasa saçlarını yolacaktı. Bu kızdan nefret ediyordu! Hayır, ne ara arkasını dönse feleğin acı sillesi gibi karşısında biliyordu. İsteksizce masaya yaklaştığında, sohbet etmekte olan Eymen, karısını görünce bakışlarını ona çevirdi. Renginin kaçtığını görünce bunu yanlış anladı. Endişelenerek "İyi misin canım?" diye şefkatle sordu. Bunun kıskançlıktan olduğunu aklının ucuna dahi getirmede.

"İyiyim." dedi Peri dişlerini sıkarak kabaca. Aslında çok daha iyiydi, mesela dişleriyle bir sırtlanı parçalayıp pençeleriyle bölecek kadar... Bakışlarını yanında oturan kadına muhtarak gibi keskin hâlde çevirdi.

"Merhaba Yaren, nasılsın?"

Genç kız yüzündeki ıslıdayan gülümsemesiyle "İyiyim, sen?" dedi. Sanki kırk yıllık ahabıyla konuşuyordu haspam!

Senmiş! Seni görene kadar dünyanın en mutlu kadınıydum ben be!

Peri gergin bir gülümsemeyle yerine oturduğunda, masaya bak-

n. Özgün bakışları kocasına döndüğünde, Eymen doğal bir tavırla "Hasta olmanı istemeyiz, ıhlamur içmen daha iyi." diye tatlılıkla buyurdu. Peri tutuk bakışlarını kocasının çayına çevirdi. "Ama bu haksızlık, ben neden çay içmiyorum? Sen de ısladın..." diye çocukça bir tutanla mızıldandı. Ve Eymen daha karısına cevap veremeden, Yaren yarım kalan konuşmasına devam etmeye başladı.

"Dediğim gibi Eymen..."

Bak bak bak! Kırk yılın Eymen abisi, olmuştu buna Eymen. Ne ara kat etmişti bu yolu sürtüktü!

"Bu proje gerçekten çok iyi..."

Projende boğul!

"Sen de bir bakarsan görürsün zaten."

Aman bakmasın da görmesin de! Hele bir baksın... Gözlerini oyarım!

"Bizim çocuklar üzerinde çok çalıştı."

Çalışmanın arkadaş... Bize mi sordunuz çalışırken... Ben kocamın üzerinde titizce çalışıyorum zaten. Kas, kütle, baklava, size ne? Eymen genç kızın anlattığı konu hakkında yorum yaparken Peri içindeki fitne kıza saç başa kavgaya tutuşmuş, kıskançlığına vurulan genleri, ketleri hatta bariyerleri, duvarları bile kaldırmış, dörtmala vesvese diyarına gidiyordu. Onlar sakince proje hakkında sohbet ediyor, içinde kurt çiftliği kuran Peri ise turnaklarını yememek için elini yumruk yaptığı etine batırıp ikiliye kıskançça bakıyordu. Bu kız ne ara gelmişti? Kocasına nasıl olur da Eymen diye samimiyetle hitap ederdi hâlâ akli almıyordu. O, Eymen dediğinde, ayakındaki ayakkabıyı çıkarıp topuğuyla ağzına vurarak terbiye etmek istiyordu. Önündeki fincanı kavrayıp dudaklarına götürdü sıkınca. Bir yudum aldı. O mu ıhlamuru içti, ıhlamur mu onu, bilemedi.

Zaman geçtikçe kız iyice gemi azıya alıp kankalık, hatta asistanlık boyutuna geçiş yaparak kendini aşmış, heyecanla her ne bahsediyorsa onu çileden çıkararak anlatmaya devam ediyordu.

Eymen bakışlarını arada karısına çeviriyor ama anlattığı konuda hayli dikkatini çektiği için ona ilgi gösteremiyordu. Peri ilk fincanını bitirdi. Garson boşları alıp tazeleyerek geri geldi. Yağmur yavaşlamaya başlamıştı. Yaklaşık yarım saat olacaktı ama kız bir saniye ol-

sun susmamıştı kocası fark etsin. Çenesi maşallah arınma da kasıyıcı. Taramalı tüfek gibi bir saatır saydırıyor ama ne hikmetse hâlâ mernu gibi seken kelimeleri tık demeden yorgunluk sinyalleri vermiyordu. Anlatıkça heyecanlanıyor, heyecanlandıkça ellerini, kollarını coşkuyla oynatarak jestler yapıyordu.

Ve o an geldi, camı duvarına işeme anı...

Eymen'in masadaki koluna dokunup dikkatini kendine çevirdiği zaman, Peri'nin yudumladığı ıhlamur boğazında durdu. Eymen bunu fark edince hemen peçeteye uzanıp endişeyle karısına verdi. Peri elindeki peçeteyi sertçe çekerek aldı. Öksürerek usulca dudakların kızgınca kuruladı. Eymen'in kaşları çatıldı ama Yaren kısa kısıacı bir şeyler söyleyip konuşmasına devam edince dikkati dağıldı.

"İyi misin?" diye sordu Eymen, bakışları hâlâ karısının üzerindeydi. Peri başını sallayıp peçeteyi ağzından çekti. Konuşmadan Yaren yine lafa dalıp "Dediğim gibi eğer siz de destek verirsiniz bu hem arkadaşlarını adına büyük bir olanak sağlar hem de sizin jüri ketinizde eğitim için bir sponsorluk yaparak gelecekteki teknoloji imkânları garantiler. Bizim PR⁽³⁾ desteğine, sizin ise yeni ve orijinal teknolojiye ihtiyacınız var."

Eymen elini çenesinde gezdirdi. "Tamam, ben Turgut'u bu işe yönlendiririm, o bakar." Kız Eymen'in masanın üzerindeki kolunu iki eliyle birden minnetle tutarak "Teşekkürler Eymen, valla burada seni görmek büyük şans oldu benim için." dediğinde, Peri bakışlarını kocasının koluna çevirdi. Eymen bakışları kızın üzerinde olsa da karısının nasıl da boğazını uyarı mahiyetli temizleyerek harçlıkla baktığını hissediyordu. Kızın elinin üzerine hafifçe dost bir dokunuşla vurdu ve kolunu geri çekti. Kız bu sevinçle gaza gelerek "Ben de bir tane ıhlamur alayım, çok güzel koktu." diyerek kalkmak bir yana, mabadını yerine iyice yerleştirmeyi düşündüğünü belirtti.

Yaklaşık on dakika sonra kafası Yaren'in sesinden şişen Peri kocasına sinirle baktı. "Eymen, kalkalım mı?" diye sıkılmış ifadesiyle sordu.

(3): "PR: "Halkla ilişkiler çalışmalarının amacı; itibarı korumak, desteklemek, artırmak ve düşünce, davranış biçimlerine etki edebilmektir.

Eymen karısına bakacakken kız hemen atılıp "Ama henüz bitmedi ki konuşacaklarımız, Peri biraz daha oturamaz mısın?" diye sanki kız kardeşi ya da çalışanı gibi ona direktif veriyordu.

Peri bu kızın üzerine dalıp onu sandalyeye ilelebet oturtturmadan buradan bir an önce kalksa iyi olacaktı. Sıkken bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen hafifçe ne yapayım der gibi omzunu sarstı. Peri, Şura ablasını seviyordu ama bu kardeşinin arsız kızından, hiç mi hiç hazretmiyordu. Ne yılışık, yapışık, anlayışsız bir kızı bu. İçinde bıraktığı izlenimler ve ruhuna bıraktığı hisler hiç hoşuna gitmiyordu. Biraz daha dişlerini sıkıp bu kıza sabrederse yakında dişsiz kalacaktı. Radikal bir karar aldı.

"Eymen, kalkalım mı?" dedi tekrar daha sert şekilde.

Eymen bakışlarını karısına çevirdi ama istifini bozmadı. Buna tahammül edemeyen Peri birden yerinden kalkarak "Sizin konuşacaklarınız uzun sürecek herhâlde, ben kalkıyorum. Sorun değil, siz istediğiniz kadar devam edebilirsiniz!" diye genç adama sözleriyle tekme tokat dalarak şiddet yanlısı hâlini belli etti.

Üzerine hâlâ ıslak olan mantosunu giyip kıza yapmacık bir hoşça kal diyerek kapıya yaklaştı ve kendini dışarı attı. Hiddetiyle topuklarını sert sert yere basarak merdivenleri inip kaldırma yöneldi. Gözleri dolu dolu olmuş, yüreği yangın yeri, ağlama isteğiyle buruluyordu. Yağmur hâlâ incecik yağıyordu üzerine. Dudakları büzülmüş, içi donuklaşmıştı. Yarım saatten fazla orada oturmuşlardı ve kocası o kızla konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yanağına doğru asi bir damla süzülürdü ama bu yağmur değildi. Lanet olsun, adam bir şey yapmadığı hâlde, o kıızı parçalamak istemişti. Birden başının üzerinde bir perdelenme ve genzinde o bildik koku belirdi. Sonra Eymen onu sertçe kolundan çekerek durdurdu. Peri kocasının paltosuyla, onu korumaya çalışmasına aldırmayıp korunaklı gölgesinden uzaklaşmak istedi. Bir adım gerileyerek önüne döndü ve kargınca yürümeye devam etti. Eymen kabaca kolundan yakalayıp sertçe kendine çevirdi. Peri yüzüne bakmamak için inatla direniyordu. Eymen karısının yüzünü nezaketten biraz yoksun bir tutuşla avuçlayarak kendine çevirdi. Peri asık suratıyla baktığında "Neden geldin? Hani bayağı

iyi sohbet ediyordunuz, ben sizi engellemeseydim." diye gücendiyi belli ederek söylendi.

Eymen kaşlarını çattı:

"Evet, sohbet ediyorduk. Sevişmiyorduk Peri ne bu tavır?"

Onun gurur kırıcı ayarsız söylemiyle, Peri'nin şaşkınlıktan ağı yarım santini açık kaldı. Bu arsız düşüncüyü nasıl dile getirdi? Dudaklarını büzerek kaşlarını hiddetle çatı. Adamı sertçe geriye iteledi, "İyi git, şimdi de devamını yap o zaman, belki sohbetin sonu oraya gider." diye bağırdı.

Hiddetle arkasını döndü. Ama Eymen kıskanç karısına yâğ mesine müsaade etmedi. Peri hırçınca kolunu elinden kurtarmayı çalışırken "Bırak kolumu!" diye ağlamaklı cılız bir sesle mırıldandı. "Bırakmam... Çocukluk yapıyorsunuz!" diye azarlayan bir tonda çılıp adamı.

"İyi işte, anlamışsın madem bırak kolumu." dedi kız küşe. Eymen karısının kolunu bıraktı. Peri öfkeyle kocasına baktığında, Eymen karısının yüzünü avuçlarının arasına alarak "Seni uyardım... Bu mümkün değil ama konu şu ki anlattığı şey cidden dikkatimi çekti. Hem ortada kıskanacak bir durum yok. O kız, bizim elimizde büyüdü. Böyle saçma bir şeyi nasıl düşürsün?" diye sakince öğüt verir gibi azarladı.

"Ne kıskanması?" diye hemen itiraz etti ve savunmaya geçti Peri. "Ben kimseyi kıskanmadım bir kere! Düşünmedim hem... Yani, senin açımdan!"

Eymen çapkınca gülmüştü. "Öyle mi dersin?"

"Hiç de bile! Ben... Ben sadece bozuldum."

Yağmur iyice hızlanmaya başlayınca Eymen'in burnundan sollar çeşme gibi akmaya başladı. Yağmurdan ıslanarak sokak kedisine dönmüşlerdi.

"O zaman bu yaptığın ne?"

"Ben eve gitmek istedim!"

Eymen çok da inanmış gibi durmuyordu. Aksine bir de memnun olmuş, pişmiş kelle gibi edepsizce sırtıyordu. Ne tuhaf adam! Ne Dalgı geçer gibi, yağmurun altında ateş saçan gözleriyle, lav gibi bedenini yakıp buz gibi olmuş tüylerini havaya dikiyordu.

Karısının yanaklarını okşayan Eymen, "Perim... Benim güzel karım!" dedi usulca. "Ortada kızacak bir şey insan ki yok!" dedi karısının altına dudaklarını bastırıp onu kendine çekerek. İkena yöntemi takdire şayandı. Ona dokununca yelkenleri suya indirdiğini biliyordu karısının. O buna bir de paltosunun iki ucunu çekip göğsüne yaslamayı eklemişti. Kanatlarının içine karısının narin bedenini hapsedtiğinde, ikisinin ısıtı da tenlerindeki ıslaklığı buhar etti.

"Sana göre bir sorun yok ama o kıza ne zaman yanında görsem, senin ağzına düşecek gibi bakıyor ya da dikkatini çekecek bir konu ieraat ediyor görmüyor musun?"

"Saçmalama. Sadece zeki bir kız ve konuşacak birilerini bulunca bunu kullanıyor o kadar."

Peri, onu savunmasına elbette dayanamazdı. Huysuzca kollarını arasında kıpırdanıp nazlı bir tutumla çıkmaya çalıştı.

"Sen cidden kıskanıyorsun onu!"

Bunu derken karısına sertçe baktı.

Peri inatla geriye çekilmeye çalışınca Eymen onu daha da sıkı sinesine bastırdı.

Suratını asan Peri, "İyi tamam... Kıskanıyorum. Bu normal değil mi? Sen benim kocamsın ve... Ve o kızla konuşmanı istemiyorum!" diye katiyetle emretti. Eymen tek kaşını kaldırıncı ciddi bir buyurganlıkla "Evet kesinlikle o kızla konuşmayacaksınız!" diye devam etti pişkince.

"Peri, şimdi ben sana kızıyorum. Saçmalamayı kes! Çocuk gibi davranma, ortada kıskanacak bir şey yok!" Ve sertleşen kaşları ciddi anlamda çatılırken tok sesi de koyulmuştu. "Üstelik bana emir vermenden hiç hoşlanmadım."

"Emir vermiyorum, istemediğimi söylüyorum ki bu ikisi farklı. Konuş o zaman. Hatta git şimdi konuş. Boş kalmasın yanı, yürü."

Bu konudan sıkılan Eymen yanlarından geçen taksiyi çevirip karısının elinden tutarak çekti. Az sonra yola koyulan taksinin bir köşesine o, diğerine kocası oturmuştu. Peri bakışlarını cama çevirirken Eymen sert yüzünü yola çevirmiş düşünüyordu. Beş dakika sonra evdeydiler. Eymen taksiye parasını öderken Peri çarparak açtığı kapıdan içeri hızla girdi. Sesi duyarak salonun kapısına çıkan

Nebahat Hanım gelinin üzgün yüzünü görünce "İyi misin kızım?" diye merakla sordu.

Peri zoraki bir tebessümle kayınvalidesine bakıp "İyiyim anne!" dedi ama sesi titriyor, gözleri dolu dolu bakıyor, ağlamak için zaman kolluyordu. Üstelik üzerinin perişan hâli de hiç iyi durmuyordu. Peri merdivenleri çıkarken aynı hiddetle bu sefer sert bir biçimde Eymen içeriye girdi. Annesi, şimdi de oğlunun perişan hâline şaşkınca yüzü. İki ağzında bakıyordu. Söze sabah yürüyüşüne çıkıp eve sıcak sını. le döneceklerdi. Buradan mutlu çıkıp asık yüzle dönmüşlerdi.

"Oğlum, bu hâliniz ne?" derken aslında ruh durumunu soran ı. dana, Eymen nazik olmaya çalışarak, "Yağmura yakalandık." diye geçiştirmeli bir cevap verdi. Ve annesine konuşma hakkı tanımaya. rak karısının peşinden kızgınca merdivenleri çıkıp odasına geçti. Peri odada yoktu. Banyoya girmiş olmalıydı. Eymen üzerindeki paltoya çıkıp yatağın üzerine attı ve banyonun kapısını açtı. Peri sadece ıç çamaşırıyla kaldığı için, arkasını döndü. Kocasına çıkmak çıkmak gözlerinin hiddetiyle baktı.

"Çık dışarıya!"

"Bana emir verme dedim sana!"

"Çık dışarıya Eymen Sancaktar, üzerimi çıkarıyorum görmüyor musun?"

"İyi çıkar. Daha önce görmediğim şeyler değil nasılsa Peri Sancaktar!" dedi ters ters. Bu adam bazen cidden kaba saba odun herife teki oluyordu. Anlaşılsız ayı!

Peri tahammülsüzce dişlerini sıkı. "Şimdi görmeni istemediğin şeyler işte, çık dışarı!" Eymen yerinden kıpırdamayınca Peri köşedeki havluya sarınarak koluyla kocasını yolundan çekmeye çalışı. Eymen kolunu sertçe kavrayarak kendisine kabaca çekerken "Peri, bu nazlı hâlini hiç sevmedim haberin olsun! Bu ne, yeni huylar mı öğreniyorsun?" diyerek onu sert bir tonda azarladı.

Peri kafa tutan gözlerine eş, cüretle başını geriye attı. "Senin için kendimi değiştiremem, ben böyleyim. Beğenmeyen..." demişti ki bakışlarını kocasının gözlerinden çekti. Eymen birden karısını kadine daha kaba bir tutumla çekerek fayansa sabitleyip üzerine ağır bedeniyle kapandı.

"Şimdi derdin ne anlat, kaçmadan!"

"Kaçmıyorum. Sana söyledim ama sen beni dinlemedin."

"Ne söyledin kahrolası, bir de ben anlasam?"

"Beni unuttun orada. O kızın ağzına düşerken... Beni... Unuttun."

"Ben kimsenin ağzına düşmedim. Seni de unuttuğum yoktu. Sadece ufak bir sohbetti. Kahrolası bir sohbeti bile kıskanacağını bilemedim."

Peri hırçınca başını sarsınca ıslak saçları yüzüne düştü. "İki de bir bunu söyleyip durma. Benim seni kıskandığım falan yok! İyi o zaman. Ben de arkadaşlarımla böyle rahat sohbet edeyim, senin yanında."

Ona uzlaşma sunan Eymen, olaya yumuşak bir sesle müdahale ederek "Yap güzelim, ben sana yapma mı dedim?" diye uysalca yanıtladı.

Peri şeytani bakışlarını kocasına çevirdiğinde kafasının içinde dolaşan tükilerin kuyrukları diklenmişti. "Yarın Aydınlarla, sinemaya da gidebilirim o zaman. Senin için sorun olmaz, değil mi kocacığım? Sonuçta onlar benim arkadaşlarımlar."

Bu teklifle adamın gözleri döndü birden. "Gidemezsin!" diye dişlerini sıkarak kestirip attı. Yüzü sert, duruşu hiddetlenmeye meyilli idi.

"Neden? Az önce sohbetini yap diyordun. Hem sen de onu tanıyorsun, sorun yok."

"Var! Her ne kadar iyi bir çocuk olsa da kahrolası bir erkek ve ben karımın erkelerle dolaşmasını istemiyorum!" Sözleri katiydi.

"Yok canım... Gerçekten mi?" diye kelimeleri yaydı alayla bakan Peri.

"Peri, benimle akıl oyunlarına girme!" diye buyurdu beyzade.

"Bu mümkün mü? Zaten kuş beyinlinin tekiyim, akıl bende ne geçer."

"Sana böyle bir şey söylemedim!"

"Söylemene gerek yok. Emrederek bu düşünceye kapılmama sağlıyorsun." Başını geriye atarak "Ben de sana aynısını söyledim az önce. Sen bana, emir veremezsin, dedin. Ben de sana diyorum, bana

karışamazsın Eymen Sancaktar. Ben, hür bir kadınımlı" dedi kızgınlıkla.

"Sen evli bir kadınsın kahrolası. Benim kadınımsın!" diye kavgı çıktı kocası suçlayarak. Hırçın misillemesiyle, gözleri kafa tutarak sert sert bakıyordu kızın. "Karışırım Peri Sancaktar. Sana da etmiş her adınma da aklına yakıştırdığın mevzuya da karışırım." diye uydurduğunda ise zıvanadan çıktı.

"Ne yapacaksın. eve mi kilitleyeceksin beni?" diye sordu dişlenmiş sakarak hiddetle. Konu iyice çığırından çıkıyordu.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun sevgilim ama..." Karsıya çenesini kavrayıp nazik bir dokunuş ama kaba bir yükseltişle yavaş kaldırdı. Gözleri ölümlü kusuyor, dişleri cinayet bestesi gibi gıcır yordu. "Ama sana yaklaşanlara neler yapabileceğini bilmiyorsun. Senin yanında bırak iki ayaklı, dört ayaklı, kanatlı, kuyruklu birisini dahi görmeyeceğim!"

"Ben de senin yanında iki ayaklı, dört ayaklı, hatta kanatlı, hele hele kuyruklu birisini asla görmeyeceğim!"

Bunun buruna geldiler. Ateşli nefesleri birbirini yakıyor, birbirini tartaan alev alan gözleri arzularının ateşini harlıyordu.

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun küçük kız?"

"Hah! Ne haddime Eymen Sancaktar gibi idealist bir adama kaf tutulur mu? Senin teklifini öne sürüyorum, herkes eşit. Kısasa kısas."

"Peri... Beni çıldırtmak için özellikle mi yapıyorsun?"

"Neyi kocacığın?"

Eymen, dudaklarını sertçe kendine esir etti. Karısının belini sıkıca kavrayarak canını yukarıya bedenine bastırıp sanki daha fazla çekebileceği gibi kabaca kendine çekti. Peri kendini kocasına bırakırken "Sayende tuhaf bir adama dönüştüm, kendimi tanıyamıyorum yeşillim." diye şikâyet etti. Bedenlerinin arasındaki, olmaması gereken sınır kaldırdı.

"Sayende tuhaf bir kadına dönüştüm, kendime yabancıyım beyzade." dedi Peri.

"Sarıl bana."

"Sen de sarıl!" dedi Peri inatla.

"Memnuniyetle." dedi adam göz kırparak çapkınca. "Ama çıplak!"

Üzerindeki havlusunu sertçe açarak yere fırlatırken gözleri tekinsiz yanıyordu. Solukları köprü kurup bedenlerine bir nehir gibi yol alırken karısının bedenini okşayarak ruhuna dokundu. Ateşlerde yanan gözlerini gözlerine kenetledi. Tek tek kelimelerin üzerine basarak konuştu.

"Bir daha... Bana... Sakın kendini yasaklama... Sakın Peri, sakın. Sımsıkı sarılacaksın."

Islak iç çamaşırıyla kocasının önünde titreyerek duran Peri, kocasının üzerindeki kazığın kenarlarından kavrayarak "Bir daha bana, kendi yapmadığın emirleri verme beyzade, bozarsınız. Ve sen de sımsıkı sarılacaksın. İç organlarım sırtına yapışana kadar sıkı..." diye buyurdu.

Eymen itaatkârca kollarını kaldırıncı Peri kazağı çekti. "Çok uzunsun, sırık gibi. Yetişemiyorum, eğil biraz çıkarayım. Üpüdümlü" diye nazlıca söylendi. Eymen çapkınca gülümsedi. "Kollarına alayım seni bebeğim, ben ısıtıyorum şimdi." dedi sokularak.

Peri dudaklarını büktü bebek gibi. Bu öyle güzel, baştan çıkarıcı bir dudak bükümüydü ki her kirpiğinin hareketiyle yüreği ağzına geldi adamın. Peri çıkardığı kazağı köşeye attı.

"Sen bana iyi geldiğin kadar, tuhaf da geliyorsun yeşillim! Sayende ufcaık bir çocuğa dönüştüm. Aynı anda öfkeliendirip bir dakika sonra aynı hızla sakinleştiren bir kadına sahibim. Annesinden dayak yiyip yine teselliye annesinde avunmakta bulan veletler gibiyim. Hem zehir hem şifa gibisin." İki elleri karısının kalçalarından kabaca kavrayınca Peri zıplayıp bacaklarını kocasının beline sardı. Nemli bedenlerini, buz gibi tenlerini içlerinden fışkıran ateş ısıtıyordu. Parmaklarını kocasının nemli saçlarının arasına daldırırken dudaklarını alına dokundurdu.

"Sana söyledim, sahipleniciyim diye, kızmaya hakkın yok!"

"Sana söyledim, benim olanı paylaşamam diye, küsmeye hakkın yok!" dedi kocası ve Peri dudaklarına bakarak "Biz ne yapıyoruz?" diye sordu heyecanla. Gözleri mutlulukla parlıyordu.

Gözleri yıldırım yıldırım tehlikeyle parlayan Eymen çapkınca

güllümsedi. "Galiba flört ediyoruz." Karısının kalçasındaki elini çekip saçlarını geriye iterek ensesinden kavradı. "Galiba sevmeyi öğreniyoruz." Peri'yi kabaca ensesinden kendine çekti. Dudakları dudaklarına dokunurken nefesi karısının tenini yaladı ve Eymen, kızın yüreğini ateşe vererek ruhuna fısıldadı.

"Galiba âşık oluyunuz!" Ve dudaklarına iştahla kapandı. Kız ama baştan çıkarıcı bir öpüşmeydi bu. Soluk soluğa alınmış karısının alına yasladı.

"Ben sevmeyi bilmiyorum Eymen!" dedi Peri hüzünle.

"Ben de bilmiyorum meleküm..." dedi Eymen küskünce. Aşka küseli, vazgeçeli, yaralarını yok sayalı çok olmuştu. Unutmuştu sevmeyi. Ona, birinin sevmeyi hatırlatması, onun da birine sevmeyi öğretmesi gerekliydi.

"Öğrenelim!" dedi Peri heyecanla. Bu insanı sarhoş eden bir iştekti.

"Anlatalım!" dedi Eymen ve nefesi kesildi. "Seni canımı atacak kadar içinde hissediyorum Peri. Şuram..." dedi karısının sol göğsüne dokunarak. "Şuram sensiz kalacağım diye acıyor."

Peri daha şaşkınlığını üzerinden atmadan, dudaklarına kapanan ağı, coşkulu, tutkulu, ateşli dudaklarla benliği yeryüzünden silindi. Ah bu adam, şehvet yüklü şefkatli dudaklarıyla hem canını yalıp hem de aynı anda merhem oluyordu. Ve Peri, kocasının artık kendine açılmasına sevinmek bir yana, pembe bulutlarda uçuyordu.

Tutkulu zamanların ardından kahvaltıda saat on gibi kalktı ve sonra Eymen şirkete geç gitti. Nebahat Hanım, Şura Hanım'la alışverişe çıkmış, onlara oturmaya gelen Şura Hanım'ın arsız yeğeni Yaren, Ecem tarafından evin hatlarından dışarı püskürtülmüştü.

Ve aldıkları kararla Ecem'le salonda televizyon izlemek için bugünü evde geçirmeyi planlamışlardı. Elinde çekirdek kasesiyle mutfaktan çıkagelen Peri, Ecem'e bakarak "Onu bu şekilde yersin annem bizi babamın milatlık sekreter tınağıyla vurur!" diye uyarı. Yerinden kalkıp köşedeki masanın üzerindeki gazeteliktan Pelin'a önüne serilen ufak sofrayı örtüsünü aldı. Koltuğun üzerine yayıya Ecem kâseleri üzerine koydu.

"Annem oturduğumuz yerdeki kirlentileri bozuyoruz diye de kızıyor bize," dedi kinayan bir umursamazlıkla.

Peri kumandaya uzandı. "Film mi izlese?"

"Yenilerden film yok evde, hepsini bilmem kaç kere izledim. Belki kanallarda dışı dokunur bir şey çıkar, dolaş bakalım." diyerek birkaç tane çekirdek çitledi.

"Atma yere!" diye çıkıştı Peri görünüşüne. Yere düşen birkaç tane çekirdeğe bakıp titizce topladı. Ecem iç geçirerek yere dökülenleri onunla birlikte usulca toplarken "Anam kılık kıyafet! Güya kızı benim ama sen benden çok benziyorsun ona. Boşa demiyorlar; gelin, kaynananın sol yanadır, toprağından olur, diye..." dedi cidden şikâyet ederek.

Peri umursamazca omzunu sarsarak hem çekirdeğini çitliyor hem de kanallarda dolaşıyordu. Ecem arada durdurup gördüğü filme bakıyor, beğenmeyince tekrar dolaşıyorlardı.

Sonunda bir kanalda durdular. Peri yerinden kalktı. "Çaylar hazır, ben doldurup geleyim."

Onunla birlikte Ecem de kalktı. "Ben de su içeceğim, çekirdek susatıyor."

İkisi de didişerek mutfaka girip birkaç dakika sonra salona döndüklerinde, ellerinde yeni yeni kırıntılı ganimetleri vardı. Peri tepsiyi sehpa üzerine koydu. Çayını eline aldı, televizyona dönerek "Şimdi Türkan Şoray olsa da key..."

Ve elindeki bardak titremeye başladı. Parmaklarının arasındaki bardak sallandı, devrilince kaynar çay eline döküldü.

Dehşete kapılan Ecem birden yerinden fırlayıp Peri'nin elini tuttu ama Peri donmuş bir vaziyette, televizyona bakmaya devam ediyordu. Canı yanıyor mu ya da nefes alıyor mu belli değildi?

"Peri, elin... Yandın! Ne duruyorsun gel buz koyalım?"

Peri, elini görünüşünün elinden kurtarıp boş bir ifadeyle televizyonun kumandasına uzanarak sesini açtığında, şöyle diyordu:

"*Dün sabah saatlerinde elimize geçen görüntülerde, Eymen Sancaktar'ın, eski sevgilisi Güllümser Onat'la hâlâ ilişkisinin devam ettiğini belgeledik. Henüz birkaç aylık çiçeği burnunda evli olan Eymen Sancaktar ve eski sevgilisinin bu fotoğrafları çok konuşulacak!*"

Televizyondaki spiker arkasına dönerek birden hareketlendi.
"Çıkıyor, çıkıyor..."

Ve o hengâminin arasında gazeteciler, Güllümser ve yanındaki kadını yakan markaja almış hâlde lafa atladılar.

"Güllümser Hanım, Eymen Bey'le olan ilişkinizin sürdüğü konusunda ne diyeceksiniz? Bu fotoğrafları sizin basına sızdığını söylemiyor, doğru mu?"

"Ben neden fotoğraflarımı basına sızdırmıyım?" diyordu Güllümser yapay bir kızgınlıkla.

"Yani ilişkiniz hâlâ devam ediyor öyle mi?"

"Hiç bitmedi ki!" dedi kendinden emin bir duruşla.

Bu haberle herkes afalladı. Olayın sansasyonel itirafının skandalla yer açacağı için muhabirler heyecanla atılmaya başladı. Güllümser de memnuniyetle anlatmaya.

"Zaten yakında boşanacaklar, onlarınki gerçek bir evlilik değildi. Eymen de çok pişman bu konudan... Sadece kıza acıdığı için bir süredir evli kalıyorlar. Sorun kızın ailesi! Aslında açıklamayacak ama sülhük gibi yapıyor, bırakmıyor peşini. Madem ortaya çıktı bizim anlatmamızda da sakınca yok. Kız ve ailesinin bir oyunuyla gerçeğe varmış evliliği..."

Ve Güllümser tüm hikâyeyi baştan sona keyifle, bütün çıplaklığıyla anlatırken Peri donmuş bir şekilde beyaz ekrana bakıyordu. Nefes alamadığından sebep elini göğsüne koymuş, sinesine vurnak için kalan gücünü arıyordu. Kadın heyecanla ve gerçekçi bir şaşkınlıkla, olayı tüm ayrıntısına kadar spikere döküyor, Peri nefessizlik katlediliyordu.

Çok sonra bön bön bakan gözlerini Ecem'e çevirdi. "Her şeyi anlatmış ona!" dedi sadece boş bir avuntuyla.

Ecem yutkunarak ne diyeceğini bilemedi. "Yalan söylüyorlar Peri, bir yerden duymadığı ne malum?"

"Bu... Bu kadarını... Sadece biz biliyorduk."

Aklı allak bullak olan Peri ekrandaki fotoğraflara baktı. Bu kocasının dün giydiği takım elbiseydi. Kendi elleriyle bağlamıştı kravatını. Ve şimdi bu fotoğrafta, gömüğünün düğmeleri açık, kadını duvarı yaslamış, ateşli bir biçimde sevişiyordu! Bir başkasında ise kendile-

rinden geçerek ateşlice öpüşüyorlardı ve kadının üzerinde ufak bir gecelik vardı. Yataktan yeni çıkmış gibiydi.

O, hiç kimsenin bilmediği ince ayrıntıları bile anlatırken Peri'nin kalbi sanki atmaya durdu. Gözleri doluyor, genzi acıyor, burnunun direği sızlıyor ama ağlayamıyordu. Yutkunuyor ama nefes alamıyordu. Bacaklarındaki derman birden kesilince sendeledi, eliyle dayanacak bir yer aradı. Lâkin bulamadı. Ecem onu tutamadan, sertçe yere kapaklandı. Düştüğü yerden kalkacak mecali bile yoktu. Sanki canı bedenini terk etmişti. Dizleri acımıyor, elindeki yanığı hissetmiyordu bile! Bu skandalla rezil olduğunu zerrece umursamıyordu. Onun yüreği başka acılarla yanıyordu. Neden benliği durmuştu? Neden hissizleşmiş, ruh gibi olmuştu? Ecem telefona sarılıp konuşurken bir taraftan da yengesini yerden kaldırmaya çalışıyordu. Sonunda konuşması bittiğinde telefonu kapatıp koltuğa fırlattı.

"Peri, kendine gel. O kadın yalan söylüyor."

Peri başını apansız genç kıza çevirdi. Donuk, ruhsuz, canı çekilmiş gibiydi. Dünya başına çökmüştü adeta. Önce görüş alanı bozuldu, sonra gözlerinden taşan duru sular yanığını yıkarken dudaklarından hicrî kırıklar kaçmaya başladı. "Ben..." dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Ben kendi ellerimle bağlamıştım o kravatı." Sanki tüm suç ellerininmiş gibi, eline bakıyor, durmaksızın ellerini ovuşturarak canını yakarak yanmış deriyi yüzüyordu. Ecem de eline bakınca okkalı bir küfür savurdu. Bembeyaz teni kızıl yanık olmuş, hatta üzeri su toplamaya başlamıştı ve onun her okşamasında derisi yüzölümüştü. Yengesinin eline sarılıp "Peri, elin yanmış, dur!" diye oturduğu yerden kaldırmaya çalıştı.

Peri yerden destek alarak ayağa kalktı. Elini sertçe çekti.

"Ne eli Ecem? Yüreğimin içindeki yanıkların yanında onun esamesi okunmaz! Bunu niye yaptı? Beni niye umutlandırıp seviyormuş gibi davrandı?"

"Abim seni seviyor."

"Çok seviyor, belli... Beni hakikaten çok seviyor." diye acı içinde haykırdı. Aynı anda boğazına bir gıcık çörekledi, kendisini boğuluyormuş gibi soluksuz hissetti. Şiddetli bir öksürük nöbetiyle vücudu kaskatı kesildi. Gırtlakıyla midesinin arası ateş gibi yanıyordu.

du. Gözlerinden yaşlar boşandı. Kökler gibi el yordamıyla cebinde ki mendilini arıyordu. Ecem gayet sakin bir tavırla, ona hemen bir mendil uzattı, sonra da yarı yarıya yıkılmış üzgün gözleriyle ona sımsıkı sarılarak "Lütfen, hemen öfkelenmeden önce bir düşün. Sakin ol! Mantıklı düşündüğünde bu saçmalıklara inanmayacaksın." diye usulca soğukkanlı dirayetini konuşturdu.

Peri boynuna sarılan kolları çözdü. Ona aldırmadan sarsak adımlarla salomon kapısına yöneldi. Sarhoş gibiydi. Onun yıkılacağı hissi sine kapılan Ecem tam arkasından yöneliyordu ki telefon çaldı. Peri kapıdan çıkarken arkasından genç kızın telaşlı sesi geliyordu.

"Abi eve gelsen iyi olur."

Peri merdivenleri ruhi gibi çıktı. İçi çekilmiş, yüreği yorgundu. Sanki bu dünya omuzlarına binmiş ve bir ufak Perî arşın altında kalmış karınca gibi acı içinde eziliyor ama kurtulamıyordu. Ne can veriyor ne de cana geliyordu.

Nasıl düşünürdü tek olacağını, tek kalacağını! İlk olmasa bile, son olacağını... Onu rahat ettirmek için çırpınan, kendileriyle sevişmesi için tahrik etmeye çalışan, her arzusunun hemen o an yerine getirmek için çabalayan birçok kadının çevresinde pervane gibi döndüğünü bilmesine rağmen, böyle saçma bir hayale nasıl kapılmıştı? Ashında Eymen'in ona hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Ulaşamadığı bir oyuncak, inat ettiği bir oyun; onun için geçici bir eğlenceden, kapristen, tutkudan ve arzudan öteye gitmemişti. Kazanma tutkusunu, Benliğini doyurmak için gerekli bir yabancısından başka bir şey olamayacaktı.

Ağlamak istiyordu. Kendini koyuverip hem kendisi hem de kocası için doya doya ağlamak istiyordu. Ama asıl kendisini yıkar, hayallerinin hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini bilmektir. Nasıl ağlamazdı? Onun için mutlu bir aile hayali, boş bir avuntuydu! Şimdi burada, tamamen sahipsiz kaldığı bu yabancı dünyada içine yuvarlandığı yalnızlığıyla baş başaydı. Kaderine yön vermesi olanaksızdı artık. O, daha Eymen Sancaktar'ın gelip geçici gönül oyuncak olmayı kabul ettiği an, bu makûs kaderin elim çizgisiyle cezalandırılmıştı. Kendisi demişti... Bir süre. Ve bu süre bitmişti öyle mi?

O zaman neden bu kadar acı çekiyordu? Başından konuşulmamış mıydı gerçekler? Sadece bir süre gerçekten evli gibi kalacaklardı ve kalımlardı. Tabii kocası da ondan sıkılmıştı.

Kurman çoraman olmuş hayatıyla, yüreğinin yorgunluğu yüzüne vurmuş ifadesiyle odasına girdiğinde, aklında hiçbir şey yoktu keza zihninde hep o fotoğraf kareleri dönüyordu. Sonra bir anda tüm olanlar gözlerinden film şeridi gibi geçmeye başladı.

Yaşananlar, zorlananlar ve sonunda gerçekleşenler...

Eymen aslında hiç onun olmamıştı. Ona kendini zorla sevdirmişti. O sadece bedenini seviyordu ve Peri bir dilenci gibi ondan aşk diliyordu. Ne demişti? *Sonunda bitecek, bir süre sonra bitecek!* Allah'ım... *Sen benim tenimi istiyorsun, ben senin yüreğini, bu imkânsız, olmaz, diyememişti.*

Neden umutlanmıştı ki! *Son zamanlarda evine, varlığına, evliliğe alıştı... Seviyordur helki.* diye miydi bu boş vermişliği? Ama sevmiyormuş demek ki! Nasıl dokunurdu başka bir tene, nasıl o kadının kollarından çıkıp hiçbir şey olmamış gibi gelirdi yanına? Aslında her yer kırıp dökmek, haykır haykır öfkesini kusmak istiyordu ama bu ev bile onun değildi ki yıksın ve harabenin altında kalarak yok olsun.

Bu ev hiçbir zaman onun olmayacaktı! Tıpkı kocası gibi...

Bu zalim fikir, yüreğini zehirledi. Hızla giysi odasından çantasını alıp odadan çıktı, merdivenlere fırladı. Merdivenleri daha inmeden, elindeki telefonla hararetle bir konuşma yapan Ecem'i görünce, bir an duraksadı ve genç kız onun gözlerindeki yıkımı görünce telefonu bırakıp panikle önüne atıldı.

"Nereye gidiyorsun Peri?"

Cehennem dibine, demek isteyen Peri konuşmadı. Ne diyecekti ki, dahası kendisi bilmezken neresi diyecekti? Evsiz garip bir kuş... Sadece donuk ve ilgisizce bakıyordu kapıya.

Çocuk gibi kollarını açarak yolunu kapadı Ecem. "Gidemezsin. Abim yolda, geliyor. Konuşun, bunların hepsinin bir..."

Peri, hayat sevinci çekilmiş yeşil bakışlarını genç kızın yüzüne salıncak hâlde çevirdi. "Eğer beni azıcık olsun sevdiysen bırakır-sın Ecem!" dedi buğulu sesiyle. Bakışları iyice sislenmiş, kirpiklerinin arasına inci taneleri gibi sıkışmışlardı.

Ecem'in yanağına iri iri yaşlar süzülürken "O nasıl söz Peri, nasıl azıcık? Seni sevdiğim için diyorum zaten, gidemezsin, bırakmam!" diye çaresizce çırpındı. Kaybetme korkusu, kardeşini kaybetme korkusu içine acı acı çöreklenmişti.

"Eğer beni şimdi bırakmazsan, senin yüzüne de bir daha bakmam Ecem... Bırak!" diye ciddi bir tonda fısıldadı Peri. Göz kararır, tüm genileri yakmıştı.

Ecem başını iki yana salladı. Hiçkırarcasına haykırdı. "Olmaz, bırakmam! Nereye gidiyorsan, ben de seninle gelirim... İstersen koy, peşinden ayrılmam. Cehenne mi gidiyoruz, yanarım seninle."

Onun ısrarından yorulan Peri, pes ederek başını salladı. İç çeken gibi kapıya yöneldi. İç boşalmış gibi değersiz, hayatı sahteleşmiş kadar perdesizdi. Ecem bir süre sonra üzerine mantosunu giymiş olarak kuyruk gibi peşine düşmüş, tıpkı onun gibi ağlayarak adımlarını takibe katmıştı.

Peri çantasını boynundan geçirip ellerini paltosunun cebine soktu. Hava biraz serindi... Etraf yağmur yağdığı için toprak kokuyor, her yer karamsar bir baskımlık kuşanıyordu. Kimsesiz insan sanan en çok darbe yediğinde kendisini öksüz ve yetim hissediyordu. En çok o zaman yalnızlığında boğulup çaresizliğine sığınıyordu. İslak kaldırımlar boyu yanağına yeni yaşlar süzülürken sessizce ızdır içinde ağlayarak yürüdü Peri. Artık bedenindeki adrenalin ve hissizlik çekilmiş, cebindeki eli de iyice acımaya başlamıştı. Bir şeyler vardı eskiye dair kırıntılarına sürdüğü... Önceden yıkıldığında kalkması daha kolay, daha hızlı oluyordu ama sanki aşk omuzlarına iki melek eşliğinde oturduğundan beri, kalkışları hantal, çözümleri yavaştı. Düşünemiyor ya da sendelediğinde dengesini ani bir manevrayla toparlayamıyordu. Aldırmadı buna. Dakikalarca Peri önde, Ecem arkasında yürüdüler. Ecem onun kafasını dağıtması için zaman tanıdı, konuşmadı. Peri dağılmayan düşünceleriyle boğuldukça yürüdüğünü unutup başıboş sokakları dolaştı.

Peri onun varlığını çoktan unutmuş, akli kendi düşünceleriyle dağınık cebelleşiyordu. Sanki kalbinde bir hastalık, ince ince bitiriyordu dermanını. Her kalp atışında, kulağında bir davul gümürtüsü duruyordu. Bedeni hissiz, duyguları anlamsızdı. Şimdi ise ne tanıd-

ğı ne de anlayabildiği bir adam ile evlenmiş bir kadın gibi düşünceleri dengesiz ve karmaşıktı. Kendisini mahvetmek için ikinci bir defa düşünmeye gerek bile görmeyecek bir adama âşık. Bütün bunlara rağmen onu, olan onca şeye rağmen yine de seviyordu. Asıl ızdırıp verici olan da buydu ya, ona âşık! Gülümser'in iğrenç sözleri bile bu sevgiyi bir nebze yaralayamamıştı. Eymen'le evlenmesinin nedenleri, onun bir utanma duygusuyla kıvrınmasına yol açıyor olsa da bu yalnızca hayal kırıklığına uğramasından ileri gelmekteydi.

Perişan bir hâlde ne düşünürse düşünsün, ne kadar mazeret bulmaya çabalarsa çabalsın, gerçekler bütün tatsızlığıyla apaçık ortadaydı. Eymen onu sevmeyecekti. Tutkusunun körelmemesi, unutmayaacağı anlamına gelmiyordu. Ne yazık ki bu oyuna kendisini bilerek adanmıştı Peri. Daha ilk zorlu karşılaşmalarından bu yana, tüm bentlerini yıkmaya, özellikle kurduğu yasakları kendisi delmeye başlamıştı. Uzun bir yürüyüşün ardından sahile geldiklerinde, neredeyse yürümekten ayakları ağrıyordu. Peri sokak direğinin biraz ilerisindeki banka oturdu. Titrek ışık etrafına süzülürken ruh gibi kalan perişan hali içler acısıydı. Onca zaman gık demeden peşinden gelen Ecem de sessizce hemen yanındaki boş yere oturdu. Peri donuk bakışlarını karanlık denize çevirdi. Dakikalarca öyle, konuşmadan sessizliği paylaşıp durdular.

"Peri hasta olacaksın, hadi evimize dönelim." dedi Ecem artık daha fazla dayanamadığı bir anda. Bir an korkuyla ürperince bu ıssız yerde, tedirgin bakışlarını karanlık sahilde gezdirdi. Uçsuz bucaksız karanlığı sadece ıssız sokak direkleri aydınlatıyordu ve bu çok ürkütücüydü. Bir serseri ya da bir sapık köşenin birinden çıksa savunmasızlardı. Bu düşünce onun dehşete kapılmasını sağladı.

"Başımıza bir şey gelmeden kalkalım buradan. Eve gidelim ne olur!"

"Sen git!" dedi Peri buz tutmuş sesiyle. "Orası benim evim değil!"

Nasıl da zalim, nasıl da hemen silip atmıştı yaşanmışlıkları...

Bu sözle Ecem öfkelenerek çileden çıktı. "O nasıl söz Peri? Orası elbette ki senin de evin. Hep öyleydi, şimdiden sonra da öyle olacak. Sen, benim ailemsin, ailem olmaya da devam edeceksin!"

"Olmanışım," dedi Peri yanağına bir damla daha süzülürken.

Onun sözlerinden sebep gözleri kırgın ve öfkeli parlıyordu Ecem'in. Bu kadar çabuk pes etmesine tahammülü yoktu. Ama bu dediği, kadının artık sadece yaralı değil, yıkılmış olduğuydu. Yağmuru savaştan yaralı yanları, artık neredeyse umutsuzca çağı çekiyordu.

Yine de tüm bunlara rağmen, "Saçmalıyorsun. Sen benim kardeşimsin ve orası bizim evimiz. Hadi Peri kalk!" dedi azarlayan Ecem.

Yanağına iri iri taneleri sıralayan Peri, bu sözlerle haykırmak istedi ama başaramadı. Önüne döndü. Gözlerini sıkıca kapadı. Yüze dağılırken genzini yırtan bir hıçkırık burnunun kemiğini sızlatarak dudaklarından fırlar etti.

"Önceden bedenimdi kimsesiz olan, şimdi gönlüm. Sanırım artık yetimlik buymuş. Öksüz kalmak bedenden değil, yürekte olurmuş. Onun yaralı yüreğiymiş benim evim... Şimdi evim yok, yurdum yok, kimsen yok... Benim gidecek hiçbir yerim yok! Asıl şimdi yetimim."

"Senin evin de yurdun da ülken de benim Peri! Benden gideceğini nasıl düşünüyorsun?"

Duyduğu sesle irilmeyen ama tüm tüyleri ürpererek üşüyen Peri, gözlerini usulca araladığında, kocası tam karşısında perperişan bir hâlde duruyordu. Gözlerine dehşet bir ürkeklik oturmuştu. Yüzü her ne kadar kusursuz derecede ifadesizse gözleri de bir o kadar duyulmuş çalkantısı yaşıyordu. Her nereden geliyorsa hali perişandı.

"Kimsem yok..." dedi dudaklarını birbirine bastırıp derince bir nefes alarak. Ve kulaklarında kocasının tok sesi yankılandı.

"Var... Burada! Benim... Senin, kimsen benim! Biz, birbirimizin yarım yarıyız."

Saçları dağılmış, yüzü sertleşmiş, gözleri donuktu adamın. Yağmuru, kırgın ve biraz da kızgındı hali. Ecem oturduğu yerden anlayışla kalkıp onları yalnız bırakırken "Ben arabadayım." dedi, kısaca bocalasa da onları yalnız bırakıp bırakmama adına, sonunda aldığı kararla araca yöneldi. Peri bakışlarını boş denize çevirdi. Üşüyordu. Elleri, titreyen kollarına taşınıp okşamaya başladı. Kocası yok gibi,

varlığıyla ağlama istediği duymuyormuş, kızsız da kırlısa da kollarına sığınıp ağlamak istemiyormuş gibi davrandı. Kendi duygularına inkârcı oldu.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin!"

"Ben senin kocanı Peri Sancaktar! Hayatınım. Geleceğine yuva benim." dedi Eymen hiç tereddütsüz. Daha sakın bir ciddiyetle, "Ben senin dünyanı, benden başka yerde sana rahat yok yeşillim." dedi.

"Asıl senin olduğun yerde, bana hayat yok." diye kestirip attı kız kırgınca. "Git buradan!"

Onun isyanını göz ardı eden Eymen, bir adımla yanına yaklaştı. Üzgün hâlde onun perişan halini süzerken "Hadi kalk hasta olacaksın, evde konuşalım." diye öneride bulundu.

"Sana söyledim, duymuyor musun? Git buradan!"

Anlayışlı olmak için kendini zorlayan Eymen, aşağıya eğilip karnısının kolunu nazikçe kavrayarak oturduğu yerden kaldırdı. Çatılmış sert kaşlarının altından öfkeyle bakarak "Sakın bana o salak habere inandığını söyleme Peri!" diye dişlerinin arasından tısladı. "Sakın!" Dişlerinin gıcirtısı genç kızın kulaklarına ulaştığında sadece titremedi, emrettiği için öfkelenmişti de.

"İnanmadım!" dedi Peri üzgünce. Dünya yıkılmışçasına çöken omuzları titrediyordu. Ama bakmadı küs gözleri yüzüne.

Bu sözle sanki dua edercesine Eymen, gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes çekti içine ama çektiği nefes genç kadının söylediği şeyle dondu kaldı gırtlığında. "Ama o resimlere inanıyorum. En kısa zamanda boşanma davası açacağım. Sen de o hep istediğin bekârlığına, özgürlüğüne, hür iradenin kuşandığı mutlu günlerine kavuşursun."

Bu palavraya inanmış olabileceğini kabullenmek istemeyen Eymen, sakın olmaya çalışarak dişlerini sıktı. "Peri! Yapmadığım bir şey için, bizi üzüyorsun. Lütfen kendine gel, sakince konuşalım. Henüz dinlemedin bile beni!"

"Konuşulacak konu yok ortada."

"Lanet kadına elimi sürmedim."

Peri başını kaldırdı. Öyle sakın, durgun ve yorgun gözlerini donuk bakışlarını kocasına odakladı. Sesi titrerken tek bir şey sordu.

"Dün neredeydin Eymen?"

Tek bir soru! Cevabını, iki âlem de, Araf Kapısında sıkışmış mahşer bekleyen kul gibi bir azapla bekledi. Saniyeler asır, bakışlar dağ olup üzerine yıkıldı. Üzerlerini, bir suçluluk pelerini sarmaladı. Adam o pelerini hayal kırıklıklarının üzerinden çekmedikçe kız bî-raz daha kayboldu o karanlıkta. Tükendi. Nefesi kesildi, korkulan katlandı, yüreği sıkıştı... Sanki... Sanki kocasının gözlerine bakılığa alacağı cevabı biliyordu.

Eymen, ürkek gözlerini karısının gözlerine suçlulukla çevirdi. ginde, duruşundaki eğreti hâlini gizleyemedi ve ilk defa konuşurken sesi titredi. "Ben... Ben onunla konuşmak için gitmiştim."

Peri, gözlerini sımsıkı kapattı. Sanki her bir kelime keskin bir ok gibi yüreğine yağdı ve aklını, kalbini delip geçti. Zehre kesti dişi, katran tuttu bakışları.

"Git Eymen... Şimdi de buradan git! Bundan sonra istediğin yere git. Umurumda değilsin! Seni azlediyorum işte, artık özgü-sün!" dedi hicrancıcasına boşalan kırılgan sesi.

Hızla oturduğu yerden kalkarak dünyası tepesine çökmüş gibi bakan çaresiz adama arkasını döndü. Sanki içine bir biçerdöver gir-miş hayal tarlasında ne kadar umudu varsa zalimce biçiyor, tüm ümî dallarını hunharca telef ediyordu. Yanağına süzülen hüzünlü yaşlar-la, daha henüz birkaç adım atmıştı ki Eymen'in kolları sıkıca bedeni-ne sarıldı. Bileklerini yakalayıp ellerini göğsünün üzerinde sabitledi. Yüzünü saçlarına gömüp burnunu boyun köküne gömdü karısına. Bu öyle çaresiz bir korkuyla atılan bir cebelleşme, ölüme dokunan ruh arifesine durmuş bedendi ki adam onun kollarından kopmasın-dan ölesiye korkuyordu bir an nefes almadan sımsıkı sarıldı.

Ama bu sevgiye muhtaç tutuş kızı tüketti. Peri sanki ateşlerin içinde yanıyormuş gibi, kollarının arasında acı acı haykırarak hırçın-ca çırpınmaya başladı.

"Bırak beni, bırak, dokunmanı istemiyorum. Ona dokunduğun ellerinle yaklaşına banal!"

Eymen tutuşunu sıkılaştırdı ve başını aşağı eğip çenesini kan-sının başına yasladı. "Yemin ederim, yemin ederim ona elimi bile sürmedim. Konuşmaya gittim. Her şeyi öğrenmiş, nasıl öğrendi bil-

miyorum ama öğrenmiş. Haberi basına vermekle tehdit etti. Benim umurumda bile değil ama sen okuyorsun, senin için gittim."

"Benim için mi o kadınla yattın?" dedi sanki mahşer sancısı ya-şayan yüreğine saplanan bir hançerle can verir gibi Peri. Adamın bir saatir söylediklerine sağır gibi haykırdı acı acı ve genç adamın yüre-gine, iğne gibi sözlerini yağdırmaya devam etti.

"Sizi çekmişler... Ö-öpüşüyor..."

Konuşamadı daha fazla Peri. Midesi kasılmaya başladı. Kaldıra-madı bu düşünceyi ne benliği ne bedeni.

Daha bir şey diyemeden, eğilmeye bile fırsat bulamadan, midesi-ni olduğu yere boşaltmaya başladı. Acı acı kasılarak kocasının kolları-nda, sırtına tutmuş gibi titremeye başladı. Eymen tutuşunu hafifletti-ginde, Peri iki büküm oldu ve sancıyla öğürmeye devam etti. Eymen sırtına elini koyup onu rahatlatmak isterken usul hareketlerle telkin etti. Peri daha bir kasıldı ve çaresizce dokunuşlarından kurtulmaya çalışıp büküldükçe neredeyse yere düşecekti. Ve sonunda rahatlayan Peri kocasının uzattığı peçeteyi es geçip ağzını koluna silerek yerin-de doğruldu. Sonra ona aldırmadan yürümeye başladı.

Eymen karısını kolundan sertçe kavrayarak kendine çevirdi. "Nereye gittiğini sanıyorsun, konuşacağız."

"Konuşacak ne kaldı?"

"Bana bu kadar güveniyordun öyle mi Peri? Bir kadının yalan söyleyen sözleriyle, yalanlayan resimlerin..." derken arkasını dönen Peri, ne ara savurduğunu bilemediği elini hırsla kocasının yanağıyla bütünleştirdi.

Ağzında lafları donan Eymen'in şaşkınlıktan bedeni donakalmış hâlde taş keserken, yüzüne aldığı silleye olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlıktı. Sonra öfkesini ekarte etmeye çalıştı ama bu pek müm-kün olmadı. İçinden taşmaya çalışan hiddete boyun bükmediğinden sebep dişlerini sıkta, çenesindeki tüm kasları seğirdi. Sanki gözlerin-de bir hayat karanlığı gömüldü.

"İlla sizi yatakta mı basmam lazım, onu mu diyorsun? Ben giy-dirdim o kıyafeti sana, ben ilikledim gömleğinin düğmelerini ve o kadın açtı. Benim tek gördüğüm bu!" Geriye doğru bir adım attı Peri. Yumruk olmuş elinin tersiyle yanağındaki yaşları kabaca sildi. "Şim-

di ben gidiyorum, bana karışamazsın. Artık senin hiçbir şeyin de-
ğilim. Bitiriyorum. Başlattığım gibi, tek başıma bitirip gidiyorum.”

“Ne demek istiyorsun sen?” diye hesap sordu adam acıyan ve
siyle.

Yanağına savrulan yaşlarla kafasını hırçınca çevirirken kocası
nın gözünün içine zalimce baktı. “Bitti diyorum. Senin yapamadı-
ğını yapıyorum işte... Bitiriyorum. Şimdi istediğin gibi gönülce
gezebilirsin Eymen Sancaktar! Eğlenebilirsin. Boşanma işlemi
yaptırabilirsin... İmzaladım!” Daha bunu dediği an, kocaman adam
karnına tekme yemiş gibi bir adım geriledi. Az önce tokat yediği içi
kızgındı ama şimdi yıkılmıştı.

Kocasının yüzündeki üzüntülü ifadeyi gördüğü an, söylediği-
ni pişman oldu Peri. Hâlâ onun acı çekmesine dayanamıyordu, içinden
kendine milyonlarca sövdü. Gözlerini yumarak dertli dertli içini çe-
tti. Ama artık bu konunun dönüşü yoktu. Onu asla affetmeyecekti!

Bu sözleri kabullenmeyeceğini belirten Eymen sert bir adımı
aradaki mesafeyi kapattı. Acımasız bir tonda, “Boşanamazsın sen ne
dediğini bilmiyorsun. Öfkenden bu mantıksız sözlerin,” diye dişe-
rini sıkarak bas sesiyle homurdandı. Sabırlı olmaya çalışırken gözü
tükendi. “Sen benim karımsın.”

“Bir süreliğine demiştin.”

“Hayır, bir ömür demiştin. Bir ömür benim karımsın hatta ölü-
den sonra bile.”

“Buna ne zaman karar verdin? Terk edildiğin şu anda mı?” Ey-
men, şaşkınca karısına baktı. Bu konuşan onun naif, iyi yürekli
düşünceli ve mantıklı karısı olamazdı. Peri, onun bahar gözüsü, bu
kadar kör olamazdı. Biliyordu, o bir işi on kere düşünür, bir kez
yapardı.

İyice gururuna esir olan Peri, kendini çabuk toparlamaya çalış-
tı ama olmadı. Kızdıkça içindeki kuşku ve girdabına çekildi, söyle-
dikçe dilinin kemiği kırıldı. Yaralandığı kadar yaralamayı öğrendi.
Bu içini kıyan üzüntünün altında dağıldı.

“Ne oldu, gururun mu kırıldı beyzade? Çok istiyordun işte, şu
istediğini veriyorum. Nasılsa birkaç ay önce bitmesi gereken bir şey-

di. Benim aptallığım yüzünden uzadı ve şimdi bitiyor, boşa zaman
geçirmeyeceksin benimle daha fazla!”

Eymen ne diyeceğini de ne söyleyeceğini de bilemedi. Kopma
derecesinde gerilmiş olan sinirleri, her acılı düşüncenin ve yüzünden
geçen ifadelerin farkında olarak gerilmeye devam ediyordu. O saç-
malıkları zirvaladığı güne lanet etti, nefesini genzine düğümledi. Bu
sefer vazgeçen Peri’ydi. Hem de sormadan, dinlemeden... Düşünce-
lerini tek bir noktaya toparlayıp yönlendirdiğinde, bu dehşet fikirden
ötürü iyice yorularak rahatsız oldu.

“Kâğıtlar bile zaten çekmeceye hazır duruyordu değil mi? Sen
de biliyordun bir gün bana olan arzusun tükeneceğini. Bak, baştan
belliydi bu yalan oyun! İnkâr etmeye gerek yok... Biz bu oyunu bile
başaramadık, yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Keşke daha önce, bu
kadar sana bağlanmadan önce bitirseydim ve çekip gitseydim.” Ba-
şını geriye attı. “Seni rahat bırakıyorum. İmzalar tamam. İstedığın
zaman işleme koyabilirsin. Boşanabiliriz.” diye insafsızca söylen-
mesine devam etti Peri.

Eymen bu düşüncenin sarsıcı yargısıyla ve birden aklına gelen
dehşet düşünceleri karışını kolundan yakalayıp kendine kabaca çekti.
“Boşanamazsın...” dedi dişlerini sıkarak delirmiş gibi. Aklını
kaybetmiş gibiydi hiddetli duruşu. Onun öfkeyle bile olsa söyledik-
leri yüreğini acıtmıştı. Bu yüzden gözleri şimşek şimşek yanarken
kendinden emin bir tutumla başını geriye yıktı. Karısının çaresiz, kır-
gın, ızdırapla titreşen gözlerine bakarak yüreğini can evinden vurdu.
“Çünkü...” Bunu buz gibi soğuk bir sesle, kelimelerin üzerine
basarak tamamladı. “Çünkü hamile olabilirsin!”

Peri duyduklarının gerçekliğiyle, kalbinde başlayan çarpıntının,
bir kapı gürültüsünü andıran yansımasını kulaklarında hissetti. Ve ar-
dından geceyi kuşatan karanlığa ek, bunu derin bir sessizlik izledi.
Öyle bir sessizlik ki sanki insanı içine çekip zifiri varlığıyla deh-
şete kapılmasını sağlayarak suskunluğuyla kulakları sağır ediyordu.
Yumruklarını sıktı. Gözlerini bu düşüncenin olasılığıyla irice açınca
Eymen onun anladığı şeyi teyit etti.

“Evet. Hamile olabilirsin! Bir haftadır korunmuyoruz. Ben kaç
defa senin içine boşaldım. Büyük ihtimalle hamilesin. Benim

bebeğini taşıırken boşanmayı da aklından çıkar!" Karısının yanına geldi. Şaşkınlığıyla küçük dilini yutmuş gibi donmuş olan karısına tepesinden hükmederek bakıp başını salladı. Ve çok geçiren karısına konuşma ya da kıpırdama fırsatı vermeden, çekıştirerek arabayı yönlendirdi.

"Şimdi kalan konuyu, evde konuşacağız. Sus artık!"

"Be-ben... Ha-hamile değilim!" diye sayıkladı Peri, itirazı güçsüzdü. Onun yönlendirmesine dalgınca ayak uyduruyordu. Dışkıceceğinin içinde öyle kaybolmuştu ki iki kere dengesini kaybedip tökezledi ama algılayamadı.

Tarifsiz bir çaresizliğin pençelerinde olduğunun farkına vararak bocaladı. Nefesi kesilirken "Ya hamileysem!" düşüncesi zehiledi içini. Onun bebeği, kendine ihanet eden, onu yok sayan adamın bebeği! Bu düşünceyle duygularının çıkmazından ürktüğünü anladı ve hemen bu fikri zihninden sildi. Olamazdı! İçini kuşatan bu dayanamaz sessizlik, sonsuzluğa kadar uzayacak gibiydi. Gergin vücutta kendi kendini zorlayarak sakinleşmeye başlıyordu. Ama az önceki gerginlik nedeniyle, midesinin bulandığını hissetmesi kolay olmadı.

"Yok..." dedi inler gibi, ızdırıp dolu bir nefesle. "Olamam!"

Eymen olduğu yerde durdu. Koyulmuş bakışları karısına kenetlenmiş ifade karmaşasıyla, solgun yüzünü izliyordu.

"Buna emin misin Peri? Bu ihtimali nasıl göz ardı edersin?"

"Onu... Onu istiyor musun?" dedi acı bir biçimde sayıklayanak. İşte onun yürek burkan bu sözleriyle yelkenleri suya indirdi Eymen. Dehşet bir korkuyla karısını kendine çekip yüzünü avuçları arasına aldı. Bedeni sanki boşaltırcasına güçsüzleşti. Bu sözler onun için adeta bir ümit gibi doğmuştu.

"Ben, senin olan her şeyi istiyorum sevgilim. Bizim bebeğimizi nasıl istemem? Bunu nasıl düşünürsün?"

Bu yalandı. Kocası onu ve bebeğini istemiyordu!

"Sadece..."

"Sadece ne Peri?"

Onun bu iç savaşını yakalayan Eymen dudaklarını şakaklarına dokundurup derin derin solurken ılık nefesi genç kadının tenine vuruyordu. Derin bir soluk aldı. Kocası yine neler yapıyordu ona?

Hipnoz ediyor ve düşüncelerini sabote ediyordu. Ona karşı acizdi, güçsüzdü ve hastalık derecesinde tutkundu. Bunu kullanıyordu. Umutlarını çalıyor, tüm dirayetini kırıyordu.

"Keşke yıkmasaydım sana dair kurduğum bentleri. Keşke çekmeseydim seni yalnızlığıma eş olarak. Yaralarımı seninle sarmasaydım, merhem niyetine sevgini sürmeseydim kimsesizliğime. Sana nasıl geldiğimi, nasıl bir zulümle senin karın olduğumu unutturdu güzel gözlerindeki çapkın bakışlar. Aklımı başımdan aldığı anda aşkın, unuttum bana ne vakit gelmiştin. Hangi yaraların acısıyla yoluma çıkıp hayatımı bir masalın içine çekerek, bizi sonu olmaz bir romanın başkarakteri etmiştin..."

Unuttum!

Oysa sonu olmayacak bir hayata savrulmamak için directmişim ben. Bu evlilik oyunu bittiğinde seni sadece kendi yaralı yanına saklayacaktım. Bu kazara başlayan evlilik bittiğinde, çapkın yüzün göz bebeklerimde saklı kalacaktı bir ömür, hayatımda değil. Ve sen hiç bilmeyecektin böylesine sevildiğini, kullanamayacaktın sana olan acizliğini. Aşkını uykusuz gecelerimde büyütecektim sadece. Sensiz hasretlerde yandığımı, her sabahımda senin hayalinle uyandı-ğımı bilmeyecektin. Ben de böyle yaralanmayacaktım o zaman, küsmeyecektim sevgine. Hiçbir zaman başkaları gibi olmayacaktık biz.

Unuttum.

Bunu bile bile yaktın içimi. Yine beceremedim mutlu olmayı. Sensiz yaşayıp, içime seni saklayıp hayalinle avunmayı beceremedim. Sana atıldım ilk fırsatta, yoluna halı oldum, uğruna deli! Düşüncesiz ve gurursuz oldum bir anda ve tükettim değer verdiğim kendimi. Bunu bana sen yaşattın. Bencil oldum neçerme ve umuduma. Geleceğime kör... Seni dinledim senden, kapıldım büyüme ve kaybeden yine ben oldum." diye haykıramadı dili ama yaralı gözleri, bunları çoktan söylemişti.

Onun isyankâr gözlerine bakarak yaralanan Eymen, sınıksız sandığı ellerinden sabun köpüğü misali kayan sevdiğine. Korkuya kapıldıkça kulağına af dileyen ve gerçeği dile vuran inandırıcı sözler fışıldadı. Yüreğini ve bedenini okşayarak sevgisini ve kendisini ak-

lanmaya çalıştı ama Peri ona yanıt vermedi. Çünkü donup kalmıştı. İmti yağayan yeneğe, ağız dolatmaya çalışmayı çoktan kesmişti.

Kocasının her sözüyle cansızlayan bedenine inat, elleri ha bir yumruk oluyordu. Kendi içindeki çatışması bu kadar büyüken nasıl onun olabileceği onun sözlerinden? Üstelik neydi bu? Yeni içi neş daha değişik ve etkileyici bir içkence mi? Eğer öyleyse, başıya sıkıyordu. Çünkü onun her sözüyle kollarında titreyen Peri, aklı kanarak çözülüyordu.

Ve bir daha o zalim görüntüleri düşündüğü an, sağır oldu. Kocasına kulakları tıkalanarak kendine geldi. İhtimamı kabullenmez bir tutumla, sıfır emelinden emin olmadıkça hâlde yalan söyledi.

"İlen... Ben istemiyorum seni!" Kekeledi. Onun tereddüt, söylediği kelimeler, Eymen'in bedenine mih gibi çakıldı ve yavaş acıyla kasıldı. Sanki adam görünmez hazin bir darbe almıştı. Nefes zorlanırken belini ortadan ikiye ayırdı. Sonunda bu kadar sessizlik yeterli bulunmuş olmalı ki gerçeği acı bir şekilde yüzüne tokat gibi vurdu.

"Senin bebeğini istemiyorum!"

"Aldınmayı istemediğini biliyorum Peri! Bana nannı yapma. Başında öyle diyordun. Çocuk istediğini, her şekilde dile getiriyordun. Aldınları zalim, bebeğine sahip çıkmayanlara kalış diyecektin."

Peri ketum tutumunu koruyarak "A-artık... Artık senin çocuğunu istediğini pek sanmıyorum. Hem hançile de değilim ben!" diye kendisinin bile inanmadığı bir lehçenin ucsuz bucaksız yalın paylaştı.

Artık sabır sınanan Eymen kızı kollarından kabaca tutup ağzına sarılmak istiyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Özgünce, şimdi her şey taze... Gerçek ortada olan bir şey yok. Sen bana inanıyorsun hepsi bu... O kadına dokunmadım diyorum, duy artık ben!" Acı içinde tokça haykırmasıyla olduğu yerde titredi Peri ama cevap vermek yerine yalnızca alaylı alaylı gülmekle yetindi. Delirmiş gibi davranıyordu ve onun kafayı sıyırmış haline katlanamayan Eymen, sabrının tükenmeye yaklaştığını, yavaş yavaş öfkesinin çıpa-

dan çıkmasına başladığını anlayınca dişlerini sıkı bir hiddetle asarak öne attı.

Haber gözlerinde umut yoktu, bir ipik yoktu. Eline dokundu. Ateş yoktu, sıcaklık yoktu ama adamın bu durumuyla içi yanıyordu. Peri ağzını açacakken Eymen dehşet bir korkuya kapılıp onu sürükleyerek arabaya götürdü ve konuşturmasına, daha fazla kırıp yaralanmasına imkân vermeden hızlı kapısını açıp sertçe koltuğa oturttu. Ona konuşturmak ve artık saçmalamak gibi bir fırsat veremeyecekti. Konuşturmakla yakıyordu onlara alt olan dünyayı. Peri onu seviyordu. Sırf görünüşünden, kırılganlığından böyle zalim davranıyordu. Aklı başına gelince mantıklı düşündüce yaptıklarından kesin pişman olacağı ve Eymen is zaman onu kollarına alarak bu anları unutturacaktı, sevgiyle iyileşecekti yaralarını.

Ama onun aksine asileşen Peri itelediği koltuktan kalkmak için huysuzca kıpırdanınca karısına azarlayan bakışlar atarak içeriye eğildi Eymen. Emniyet kemeri huysuzca söylenerek bağlandı. Kapıyı sertçe kapatıp uyarıcı bakışlar atarak kendi tarafına geçti. Karısının imne fırsatı vermeden yola çıkmışlardı. Peri çaresizce uğlayan kızgın bakışlarını yan cama çevirmişti. O zamana kadar varlığı yok izleri taşıyan Eymen sessizliğini koruyordu. Eymen ise sakinleşmek için direksiyonu sıkıca kavramış, dişlerini birbirine iyice bastırarak dâza bir biçimde yola bakıyordu.

Hamile olabilir miydi?

Bu sessizliğin içinde parlayan vesvese, çoktan kızın yüreğine oturmuştu. Aradaki gerginliği, bu düşüncenin seyri gizli bir pelerin gibi gölgelenmişti. Düşüncelerinin girdabına kapılan Peri, ellerini farkında olmaksızın karnının üzerinde bileştirdi. Dalgınlıkla karnına bastırınca Eymen'in bakışları acı içinde kaynıyarak oraya kaydı. Genzine dizilen soluklarıyla boğazı kurudu ve yüreği daraldı.

Umarım, hamilesindir Peri... Umarım içinde, bizim parçamızı taşıyordundur!

Bu yakarış, asla tükenmeyen umutlarına edilen en büyük duaydı.

"Ne olur Allah'ım! Bizden bir parça içinde can bulsun... Ne olur umudum onunla yeniden doğsun!"

lamaya çalıştı ama Peri ona yanıt vermedi. Çünkü donup kalarak ki-
meti yaşayan yüreğine, söz anlatmaya çalışmayı çoktan kesmişti.

Kocasının her sözüyle cansızlaşan bedenine inat, elleri ha bir
yumruk oluyordu. Kendi içindeki çatışması bu kadar büyükken nasıl
emin olabilirdi onun sözlerinden? Üstelik neydi bu? Yeni ıca etmiş
daha değişik ve etkileyici bir işkence mi? Eğer öyleyse, başarıya ula-
şıyordu. Çünkü onun her sözüyle kollarında titreyen Peri, aklı ka-
şarak çözülmüyordu.

Ve bir daha o zalim görüntüleri düşündüğü an, sağır oldu ka-
casına kulakları. Silkelenerek kendine geldi. Bunu kabullenmez bir
tutumla, sırf inadından emin olmadığı hâlde yalan söyledi.

"Ben... Ben i-istemiyorum onu!" Kekeledi. Onun tereddide
söylediği kelimeler, Eymen'in bedenine mih gibi çaktı ve yüreği
acıyla kasıldı. Sanki adam görünmez hazin bir darbe almıştı. Nefesi
zorlanırken belini ortadan ikiye ayırdı. Sonunda bu kadar sessizliği
yeterli bulmuş olmalı ki gerçeği acı bir şekilde yüzüne tokat gibi
vurdu.

"Senin bebeğini istemiyorum!"

"Aldırmayı istemediğini biliyorum Peri! Bana numara yapma.
Başında böyle diyordun. Çocuk istediğini, her şekilde dile getiriy-
dun. Aldırınlara zalim, bebeğine sahip çıkmayanlara kalles diy-
dun."

Peri ketum tutumunu koruyarak "A-artık... Artık senin çocu-
nu istediğimi pek sanmıyorum. Hem hamile de değilim ben!" diye
kendisinin bile inanmadığı bir lehçenin uçsuz bucaksız yalanı
paylaştı.

Artık sabrı sınıranan Eymen kızı kollarından kabaca tutup de-
cesine sarsmak istiyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Üzgünüm,
şimdi her şey taze... Gerçi ortada olan bir şey yok. Sen bana inan-
yorsun hepsi bu... O kadına dokunmadım diyorum, duy artık ben!
Acı içinde tokça haykırmasıyla olduğu yerde titredi Peri ama ce-
vap vermek yerine yalnızca alaylı alaylı gülmekle yetindi. Delirmiş gibi
davranıyordu ve onun kafayı sıyırmış haline katlanamayan Ey-
men, sabrının tükenmeye yaklaştığını, yavaş yavaş öfkesinin çıpa-

dan çıkmaya başladığını anlayınca dişlerini salt bir hiddetle sıkarak
öne atıldı.

Bahar gözlerinde umut yoktu, bir ışık yoktu. Eline dokundu.
Ateş yoktu, sıcaklık yoktu ama adamın bu duruşuyla içi yanıyordu.
Peri ağzını açacakken Eymen dehşet bir korkuya kapılıp onu sürük-
leyerek arabaya götürdü ve konuşmasına, daha fazla kırıp yaralan-
masına imkân vermeden hızla kapısını açıp sertçe koltuğa oturdu.
Ona konuşmak ve artık saçmalamak gibi bir fırsat vermeyecekti. Ko-
nustukça yıkıyordu onlara ait olan dünyayı. Peri onu seviyordu. Sırf
gururundan, kırdığından böyle zalim davranıyordu. Aklı başına ge-
lince mantıklı düşününce yaptıklarından kesin pişman olacaktı ve
Eymen o zaman onu kollarına alarak bu anları unutturacaktı, sevgi-
siyle iyi edecekti yaralarını.

Ama onun aksine asileşen Peri itelendiği koltuktan kalkmak için
huysuzca kıpırdanırken karısına azarlayan bakışlar atarak içeriye eğil-
di Eymen. Emniyet kemerini huysuzca söyleyerek bağladı. Kapıyı
sertçe kapatıp uyarıcı bakışlar atarak kendi tarafına geçti. Karısına
inme fırsatı vermeden yola çıkmışlardı. Peri çaresizce ağlayan kızgın
bakışlarını yan cama çevirmişti. O zamana kadar varlığı yok izleri
taşıyan Ecem sessizliğini koruyordu. Eymen ise sakinleşmek için di-
rekksiyonu sıkıca kavramış, dişlerini birbirine iyice bastırarak düz bir
biçimde yola bakıyordu.

Hamile olabilir miydi?

Bu sessizliğin içinde parlayan vesvese, çoktan kızın yüreğine
oturmuştu. Aradaki gerginliği, bu düşüncenin seyri gizli bir pelerin
gibi gölgelenmişti. Düşüncelerinin girdabına kapılan Peri, ellerini
farkında olmaksızın karnının üzerinde birleştirdi. Dalgınlıkla karna-
na bastırınca Eymen'in bakışları acı içinde kaynarak oraya kaydı.
Genzine dizilen soluklarıyla boğazı kurudu ve yüreği daraldı.

*Umarım, hamilesindir Peri... Umarım içinde, bizim parçamızı
taşıyordundur!*

Bu yakarış, asla tükenmeyen umutlarına edilen en büyük dua-
sıydı.

*"Ne olur Allah'ım! Bizden bir parça içinde can bulsun... Ne olur
umudum onunla yeniden doğsun!"*

Eymen yol boyu, içinden hiç olmadığı kadar çok dua etti. Eğer hamile değilse onu ikna etmek için elinde hiçbir kozu kalmayacaktı. Hiç konuşmadı. Aracın içindeki gergin elektrik somutlaşarak tensine çarpıyor elle tutulur hale geliyordu. Bir süre sonra evin girişindeydiler. Güvelik kapıyı açtığı anda, Eymen büyük bahçeye arabasını sürdü. Kapının girişine geldiğinde Ecem araçtan usulca indi, tedirgince kapıya yöneldi. Peri boş bakışlarını evin kapsına çevirmişti ama görmüyordu. Eymen karısına döndü, uzanıp onun kemerini çözdü.

"İner misin?" dedi nazikçe. Peri hiç umursamadı. Eymen sıkıltılı bir duruşla arabadan indi. Karısının kapsına yöneldi. Kapıyı açmasına rağmen, Peri ruh gibi duruyordu, taş gibi hiç kıpırdamada bekliyor, inmiyordu.

"Perim inecek misin?" dedi tatlı bir sesle. Sakin kalmak için dişlerini sıkıyordu.

"Inmiyorum." dedi ağlamaklı sesi inatla.

"Arabada mı kalalım? Tamam, istiyorsan kalalım."

"Ben gitmek istiyorum."

Sabırının sınırlarında dolanan Eymen, derin derin solumaya başladı. Katı uysallığı her an bozulabilirdi. Sakin olmak için çenesini kilitledi. "In aşağıya, beni çıldırtma Peri!" Emreden sert sesi, bir buz parçası kadar soğuktu.

Peri duyduğunun gerçek anlamını önce kavrayamadı. Ona nasıl hâlâ hak iddia eder gibi buyururdu? Kendisine böyle küstah davranılmasına fena hâlde öfkelenmişti. Bu sözler, onun doğal direnme duygularını ayaklandırmıştı. Hötün olanlardan sonra neyi yapıp neyi yapmamasını, kendisine emretmeye hâlâ nasıl cüret edebiliyordu? Hızla başını kaldırarak cömert bir nefretle yüzüne baktı.

Ciddi ve sakın bir sesle, "Inmiyorum... Beni otogara bırak" diye kocasına buyurdu.

"Bir yere bırakmıyorum. Inyorsun ve konuşuyorsun."

"Bana emir veremezsin. Senin evini istemiyorum, konuşmak istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum!" diye inatla haykırdı.

"Ben de seni bırakmayacağımı söylüyorum. Gidemezsin. Şimdi ya kendin inersin..." Peri başını bile çeviremeden, Eymen aşağıya

çalışıp karısını kucağına alarak aracın kapısını ayağıyla sertçe kapadı. "Ya da ben seni götürürüm."

Peri, kocasının omzuna hırçınca vurarak debelenirken "İndir beni. Gelmiyorum işte, bırak!" diye ağlayarak haykırmaya başladı. Eymen aldırmadı. Onun vahşice tırmaladığı omuzları arasında kapıya yöneldiğinde, Peri hâlâ kızgınca ağlayarak söyleniyordu.

"Sana beni bırak dedim, gelmiyorum hayvan bırak beni!"

Çatık kaşlarının gölgesiyle koyulan gözlerini kısan Eymen, kapıdan içeriye girdiğinde, aynı onun gibi endişeyle girişe geçmiş olan Nebahat Hanım ve Eray Bey kapının eşliğinde tedirgince duruyorlardı.

Peri onları görünce utanarak başını yana çevirdi. Yanakları kızarmış ıslak gözlerini kocasının göğsüne çevirdi.

"Eymen, indir beni, derhal!" diye dişlerinin arasında tısladı.

Eymen ona şaşkınca bakarlara aldırmadan, karısının bu isteğini reddetti. Karısının hareketli bedenini kollarıyla biraz daha sıkıştırıp merdivenleri çıkmaya başladı. "Konuşana kadar bırakmam. Önce sakinleş, sonra konuşacağız."

Ona öfkeyle bakan karısına aldırmadan merdivenleri aştı. Odanın kapısını sertçe açıp ayağıyla kırarak gibi şiddetle kapadı. Peri'yi yere usulca bıraktığında, Peri kedi gibi gerilerek pençelerini çıkardı ve derhal kapıya atıldı.

"Seninle konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Eymen kapının önüne geçti. Bir bent gibi önünde gerilerek sırtını kapıya yasladı. "Yanıyorsun. Konuşacak çok şeyimiz var. İlk olarak ben o eve sadece konuşmaya gittim. O salak kadın her şeyi tezgâhlanmış ve seni de çok çabuk inandırdı. Sadece konuşuyorduk ve manyak birden saldırdı. Sana yemin ederim, dokunmadım ona. Ben, senden başkasına dokunmak şöyle dursun, bakmam bile!"

Tüm samimiyetiyle karısına yaklaşıp onun itirazlarını kulak ardı ederek kollarına aldı. "Aşkım! Senden başkasını gözüm görmezken başka biriyle olmam saçma değil mi?"

"Neden yapasın ki bunu? Nasıl olsa boşanacaktık değil mi?"

"Boşanmayacaktık. Ben senden boşanmayacağım, at artık kafandan şu saçmalığı."

"Neden?" diye haykırdı Peri. "Neden?"

Tüm hisleri duygu olup gözlerine yazılan Eymen, karısının yüzünü yakalayıp başını, başına dayadı. Solukları korkusundan ve kavgınlığından kesik ve tutuktu.

"Çünkü bu kör adam seni seviyor! Çünkü senden kalan boşluğu kimse tamamlayamaz. Çünkü sen olmazsan yaşayamaz... Çünkü soluğunla ciğerlerim dolmazsa varlığınla evim, tenimle bedenim bel olmazsa, herşeyden evvel sen olmazsam, ben ölürüm. Çünkü bir kez olursak, ölürüz! Çünkü sana aşığım kahrolası... Seviyorum seni kadın, anla artık..."

Kalbi tekleyen Peri, acı acı yutkundu. Bu itiraf... Bu itiraf o kadar uzun zaman beklemişti. Ona inanmak istedi, hiç olmadığı kadar inanmak. Gördüklerini yok saymak, kollarına sığınmak ve hakkını göğsünde ağlamak. Yaralayanın tesellisiyle şifa bulmak istedi. Ama olmadı. Söylediği her sözle titredi ve kendini onun kollarına bırakma isteği içinden çekildi.

Ne derse desin, bunlar kocaman bir yalandı.

Seven yapmazdı... Seven, aldatmazdı!

"Yalan söylüyorsun, beni sevmiyorsun! Sadece... Sadece acı edilmeyi hazmedemiyorsun."

"Hayır, seni seviyorum!"

İlk defa açık ve net söylüyordu bu kelimeyi. Oysa bunu söylediği gün kollarına atlayacak onu sevgisiyle boğarak öpücük yağmuruna tutacaktı. Gözyaşı seline değil!

"Sevmiyorsun... Sevseydin, bunu ya-yapmazdın." Hiçkindi. "Yapmadım zaten. Lanet olsun, yapmadım güzelim, yapmadım!"

Senden başkasına ne yüreğimle, ne gözümle, ne tenimle asla dokunmadım. Sen yüreğime dokunduktan sonra, geçmişimden arındım. Gözlerimde doğduktan sonra bir tek seninle tamamladım. Ruhum ve bedenimle bir tek senin oldum, bir tek senin kaldım."

Eymen öldürücü bakışlarını kaldırdı. Karısını omuzlarından rahice kavrayan, acımasız pençeleriyle onu şiddetle sarımsamak için kendini zor tuttu.

"Bu histerik duygusallığı bırak!" diye dişlerinin arasından, tıls bir tonda buyurdu. "Ağzından çıkan kulakların duymuyor senin. Ya-

naladığımı görmüyorsun. Artık büyümelisin Peri, bu bir oyun değil! Başından beri çok yol kat ettik görsene. Sen benim karımsın. Şimdi sen bir kadınsın, aptal bir çocuk değil. Ben de gerçek bir erkeğim. Seninle konuşurken mantık çerçevesinde kalamadığımız için, sinirini denene kadar, susmak en iyisi olacak. Sonra, sakince konuşacağız bu konuyu..."

"Mantıklı olmadığımı düşündüğüne göre, buna gerek yok."

Eymen isyan etmek istiyordu. İçinde çıkırından çıkan fırtınalara kapılan öfkesiyle onu azarlamak istiyordu. Kocaman adamın hırsı içinde çıg olup büyüdüğü kabına sığmıyor, deliriyordu. Kapıyı kilitledi. Dişlerini sıkarak geriledi. İçeride öfkeyle dolarken elini saçlarına gömerek sakinleşmeye çalıştı. Bakışlarını odada dolaştırırken amaçsızca, komodinin üzerindeki evraklara takıldı gözleri, yutkundu. Hızlı adımlarla yanına gidip durdu. Gözleri belemiş, çenesi kilitlenmişti gördüğü şeyle. Bu kadar sabrı istila edip öfkesini tenklemesi haksızlıktı.

Peri, binbir umutla taktığı yüzüğünü, evrakların üzerine hiç düşünmeksizin çıkarıp koymuştu. Kocaman adamın yüreği ancak böyle yerinden sökülürdü. Kansız, silahsız, hiç kuvvetsiz ancak böyle öldürülürdü. Önce yüzüğü aldı titreyen ve kasılan iri eline, sonra evrakları.

Peri buzdan bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen karısının attığı imzayı görünce gözlerini hayal kırıklığıyla sıkıca kapadı. Derin derin solumaya başladı. Solt öfkesini alt etmeye çalışarak kasılmış bedeniyle arkasını döndü. O, ne kadar sakin olmaya çalışıyorsa Peri, onu bir o kadar çileden çıkararak çıldırtarak bu direncini kırıyordu.

Elindeki dosyayı, karısının dikkatini çekmek için sallayarak "Bu ne?" diye koyu sesiyle sordu.

"Ne olduğunu görüyorsun zaten."

"Görüyorum lanet olsun... Ben de ondan soruyorum sana... Bu ne?"

"Boşanma dilekçesi. Sen hazırlattın onları, unuttuysan! Ben de imzaladım dedim sana defalarca. Başından karar vermiştin bu evliliktan kurtulmaya, ben de kararına uydum."

Eymen, karısının gözlerinin içine bakarak dosyayı iki eliyle kav-

radı ve birden sertçe ortadan ikiye ayırdı. İğrendiği bir haşere gibi yere savurdu. "Senden ancak ölümle ayrılırım. Benim hayatımdan çıkmak istiyorsan, beni vurman lazım. Ya hep ya hiç dedik değil mi?"

"Bir süre dedik... Ve süre bitti!"

"Peri lanet aklın nereye gitti senin. Mantıklı yanın nerede?" "Buradan gideceğim... Bu şehirden, bu evden ve senden!" diye yalan söyledi inatla Peri. Nereye gidecekti? O anda bu düşünce ona bir kurbacı gibi şakladı zihninde. Kimsesiz Peri!

Onun bu düşüncesiz sözleri adamı da mantıksız yaptı ve sandığı, leceği en kolay yalana sarıldı.

"Sen buradan gittiğin an, ben de amcana haber veririm." dedi acımasız bir duruşla. İsteksizce tehditler savurmaya devam etti.

Ama ona pabuç bırakmayan Peri, "Ver!" dedi başını cüretle geriye atarak.

İyice köşeye sıkışan Eymen, soluksuz kalarak kaşlarını çatı. Bıfıltı tutmamıştı. Peri ciddiydi ve gözü dönmüştü.

"En fazla Fırat'la evlenirim artık. Bundan daha kötü olamaz. Bunun da artık, sorun olacağını sanmıyorum. Ne fark ed..."

Peri daha konuşmasını tamamlamamadan, yerinden çıkmış ok gibi üzerine atlayan Eymen onu omuzlarından vahşice kavradı ve sertçe duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Kızı öyle bir kabalıkla izlemişti ki geriye, sırtı sert zemine çarpınca tüm kemiklerinden gelen kızın canı acımıştı. Eymen onun kasılmalarına ve acılı içlemelerine aldırmadı. Gözleri karardı. Omuzlarındaki kaba baskı vahşice arttı. Tekinsiz gözlerindeki tehlikeli parlaklıkla, caniler gibi soğukkanlı ve ölesiye düşüncesiz bakıyordu. Dişlerinin gıcırda kanışmış hiddetli sesiyle "Bir daha... Senin ağzından... O isim duysam... Canımı yakarım Peri!" diye tehdit değil, gerçeğin tıynasını dile vurdu.

"Ne yaparsın? Daha nasıl canımı yakabilirsin ki? Zaten canı yansıyor, ölüyorum!" dedi ızdırıp dolu gözlerinden boşalan damlalar, yanağına süzülürken. "Ben koştuğum mutluluk uzaklaşmıyor mu benden? Ne fark eder bundan sonra olanlar? Ha böyle, ha öyle! Ben hep mutsuz olacağım zaten!"

Onun ağlamasıyla aklını başına alan Eymen, karısının yanakla-

larını merhametle kuruladı. İçi daraldı onun bu perişan haline. Hurçınlaşmasından korktuğu için, kollarına almamak için kendisiyle mücadele vermeye başladı.

"Perim... Güzel Perim! Çok şey fark ediyor." Dudaklarını gözlerinin üzerine şefkatle dokundurdu. "Ağlama ne olur. Her damla benim ızdırabımı katlandırıyor."

"Benim kadar değil. Bırak gideyim ne olur. Sana baktıkça gördüğüm görüntüler aklıma geliyor ve ben ölüyorum."

"Sen gidersen, işte ikimiz de o zaman ölürüz. Ben sensiz nefes alamam sevgilim. Yaşayamam. Yapma, ne olur! İnan bana Peri, ne olur inan. Ona dokunmadım. Senden başkası haram bana anlasana..."

"Sevmiyorsun beni... Öyle olduğunu sanıyorsun!"

"Seviyorum seni... Ölümüne seviyorum hem de. Sen gidersen, beni öldürürsün!" Karısının dudaklarına kapandı. Af diler gibi, vazgeçirir gibi ve muhtaçlığını belirterek. Öylesine bir korkuyla savuruyordu ki kaba hamlelerini, elinin altında taş kesen bedene aldır-mıyordu. Her ne kadar varlığını kanıtlamaya çalışsa da ona direnen Peri, ruh gibi durdu. Dokunduğu zaman yanmadı, titremedi, erimedi. Eymen'in gırtlığını acı bir hıçkırık yakarken dudaklarında, Peri'nin gözyaşlarının tadını alıyordu. Nefesi kesilerek geriye çekildiğinde "Ağlama!" diye haykırdı. Peri dudaklarını nemlendirince kocasının tadını hissetti ve acı içinde sarsıldı. Karmı ağrıdı yine. İki büküm olmamak için mücadele etti bedeniyle.

"Ağlama..." diye azarladı adam. Bu içindeki yarayı daha fazla kanattı.

"Ağlatma o zaman!" dedi Peri isyanla. Adam, yüzünü sıkıca kavrayarak alnına yasladığı başını sarstı. Peri hıçkırdı. "Sen dokununca da ben öleceğim Eymen Sancaktar, mahvettin beni!"

"Seni asla bırakamam."

"Zorla mı?"

"Zorla! Zorla girdin hayatıma Peri Sancaktar, asla çıkamayacak-sın! Nereye gidersen git, bulur, getiririm. Gitmeye kalkarsan, seni buraya kilitlerim, gerçekler açıklığa kavuşana kadar da burada kalır-

sin. Öyle ya da böyle, asla ama asla yanımdan ayrılmayacaksın. Seni
in kadınımsın."

Birden düşündüğü şeyle geriye çekildi Eymen. Peri bu kurtuluş
anını kullanarak çaresizce kapıya yöneldi.

Ve arkasından gelen sesle olduğu yerde donup kaldı.

"Git hadi..." dedi Eymen. "Benim bebeğimi taşıyor olabilirsin.
Ona henzis yarım bir hayat kur. Her zaman eksik bir hayat! Hep ya-
şadığın gibi, hor görülerek zorlukla ve hatta hakaretle geçen bir ha-
yat. Herkesin ona yarım baktığı bir gelecek hatta bazen kötü baktığı
bir gelecek. Yarım bir kadının, çaresiz bebeğine sahip ol!" dediğinde
onu can evinden vuracağını, gayet bilincindeydi.

Etrafındaki oda kısacık bir an sarıdı sanki. Yer ayaklarının al-
tından çekilir gibi oldu. Kapana kısılmıştı. Peri'nin bedeni titreyen
arkasını dönmeyen, "Her şey bu yüzünden mi?" diye sordu acı için-
de. "Be-bebek için mi?" Bu sözler canını kurşunsuz almış, ruhu azap
çekişiyordu. Yıkılmıştı içindeki, ona dair kurduğu kocaman sarılar.
Yanaklarına yeni yaşlar süzülmeğe başladı. Lanet olsun, tek sorun
onu yanında istemesinin tek sebebi, olmayan bebekleri miydi?

Eymen düşündü. Bu kısacık anda çıkar yolu aradı. Onu iltis et-
mek ve gerçeği ortaya çıkarmak için bu kadarcık zamana bile razıydı.
"Evet!" dedi hiç tereddütsüz. Kıyametin vahşetini üzerine fırlatır
gibi konuştu. "Bu yüzden... Bebek yüzünden... Çocuğumu, yanında
istiyorum." diye gözleri başka söylerken dili yalan yanlış bey-
anatlarda bulundu. Çocuk mu? Eymen daha önce bir çocuk fik-
rinden korktuğu kadar, hiçbir şeyden korkmamıştı ve şimdi bunun
için dua eder olmuştu.

Omuzları kasılan Peri, titrek bacaklarıyla kapıya yöneldi. Derin
derin solunmaya başladı ve gözlerinde düşmanca bir kırgınlık doğdu.
Kapıyı açtı, "Çık o zaman buradan!" diye tısladı.

Eymen karısına baktı. Kovuluyordu. Hayatından kovulduğu
odasından ve yatağından da kovuluyordu. Çaresiz durumunu daha
fazla çıkmaza sokmamak için kapıya yaklaşırken "Bu yaptığına piş-
man olduğun gün, çok utanacaksın Peri!" dedi acıyla dolmuş siten
dolu sesi. "Beni bununla itham ettiğine üzüleceksin... Aramızda sok-
tuğun bu saçma sapan yalanlardan, pişman olup kendini üzeceksin...

Ve o gün, ben seni yine burada teselli etmek için bekliyor olacağım."
Kapıyı da sertçe çekerek çıktı. Ama bir adım bile gidemedi.

Eymen arkasını dönüp kapıya baktı. Sanki nefesi oradaydı ve
ciğerleri havasızlıktan patlayacakmış gibiydi. Nefes alamıyordu. Gi-
demiyordu. Onu öyle üzgün, biçare bırakıp bir adım ileri gidemiyor-
du. Ellerini sert mobilyanın pürüzsüz yüzeyine dayayıp başını kapıya
yasladı. Öyle perişan bir hâlde, biçare bırakmak adamı kahrediyordu.
Yüreği ağrıyordu. İnsanın içi acır mıydı? Onunki acıdan uyuşuyor-
du. Hele kısıkça hıçkırıklarını duyunca ızdırapla, "Ağlama!" dedi içi
boşalarak.

Peri kocasının sesini duyunca sırtını kapıdan kaydırarak yere
oturdu ve yanaklarındaki yaşlar ellerini yıkarken kafasını kapıya da-
yadı.

"Ağlama lütfen..."

"Sus!" diye hıçkırdı Peri. "Niye yaptın? Bunu bize niye yaptın?"
Isyan ederken ellerini kulaklarına kapayıp hıçkırarak ağlamaya baş-
ladı.

Kocasının pişman, geriden gelen boğuk sesi süzülüyü yüreğine.
"Yapmadım, lanet olsun yapmadım Perim. Yapmadım!"

Peri ellerini kulaklarına biraz daha bastırdı. Duymaya taham-
mülü yoktu. Görmüştü onu... Kollarında kendinden geçerken dudak
dudaga görmüştü. Midesi altüst oldu yine, isyanla kasıldı. Sonra ses
kesildi. Kısacık bir zaman sonra, dış kapının gümbürtüsüyle vurma sesi
duyuldu.

Peri yere uzandı. Bacaklarını kendine çekip ellerini paçasının
arasına alarak ağlamaya başladı. Ne kadar orada öyle ağladığını bil-
miyordu. Dünya üzerine çökmüş gibi, canı teninden çekilmiş gibi
ızdırıp içindeydi. O şekilde buz gibi halının üzerinde uyuyakaldı.

Uyandığında saat gece yarısı üçe geliyordu. Sabaha kadar bir da-
ha da uyuyamadı zaten. Sabah bir ara duş alıp hazırlanarak ye-
meğe indi. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü süzgülü ve hali perişandı. Eli yüzü
bile şişmişti ağlamaktan. Masaya oturduğunda, kimseden çıt
çıkıyordu. Sadece onun perişan haline üzülüyorlardı. Peri kırgındı
ve üzgün. Üstelik ev ahalisinden utanıyordu. Ağlamaktan kan otur-
muş bakışlarını, kocasının olduğu sandalyeye çevirdi. Çaresiz

gözleri dolmaya başladı. Kirpiklerini kırıştırmamak için nefes bile almıyordu. Burnu sızlayınca duygusallığına lanetler yağdırdı. Gözleri alanı sislenince masadan kalkıp "Ben... Ben!" dedi ama gerisi yoktu. Konuşamadı. Hıçkırıkları dudaklarından salınmadan hemen önce hızla salondan çıkıp, mutfığa yöneldi. Şura Hanım ekmeği deyişiyordu. Peri'yi öyle perişan hâlde görünce genç kızın yanına yaklaştı ki Ecem elini kaldırıp yaşlı kadını durdurdu. Onu uyararak çıkmasını gözleriyle belirtti. Ecem ellerini yüzüne kapayıp ağlaya yengesine baktı kısacık bir an, yanına yaklaştı sonra kollarını beyazna dolayarak Peri'yi kendine çekti. Peri sıkıca sarıldı.

"İçim acıyor... Nefes alamıyorum." dedi hıçkırıklarının arasından.

Ecem teskin ederek sırtını sıvazlarken "Geçecek, düzelecektir. niz." dedi.

"Ortada düzelecek bir şey yok... Bitti! Bunu neden kabul etmiyorsunuz?"

Ecem geriye çekildi. Yengesinin yüzünü kurularken "Çünkü ben bir şey yok. Abim bunu sana yapmaz. O kadın bir şeyler çevirdi. belli. Yapamaz... Seni seviyor. Görmedin mi hâlini? Nasıl da perişan..." diye genç kadının aklını başına devşirmesini tembühledi.

"Benim gördüğüm, kadının kollarında kendinden geçtiği... Kimse bilmediği sırlarımızı en ufak ayrıntısına kadar bile..."

"Tamam ama bilmiyorum vardır bir açıklaması."

"Yok!" dedi Peri mutfaktan çıkıp lavaboya yönelerek.

Gün boyunca Peri odasından bir daha hiç çıkmadı. Eymen'den hiç ses seda yoktu. Düşünüyor, kendine açıklamalar üretiyor ama bir türlü çıkar yol bulamıyordu. Saat epey geç olduğunda, üzerini değiştirip odasından çıktı. Aldığı kararla Ecem'in odasına yönelip kapıyı tıklattı. Kapıyı açınca "Gelebilir miyim?" diye çekinerek sordu.

Ecem üzerini değiştiriyordu. Üzgün bakışları Peri'yle kesişince "Gel!" dedi sadece. Peri çekinerek odaya girdi. Bakışlarını genç kız çevirdiğinde konuşacağı şeyi düşünüyordu. Ecem geceliğini giyince dolabının kapısını kapattı. Yatağına girip pikeyi açtı. Anlayışlı bir

sesle ayakta dikilen çaresiz yengesine, "Hadi, ne duruyorsun, gelmeyecek misin?" diye sordu.

Pikeyi açarak yanına davet eden görümcesine minnetle baktı Peri ve usulca yatağa yaklaştı. Ona sorgusuz, sualsiz, dostluk sunan genç kızın yanına uzandığında iyice ağlamaklı olmuştu. Başını yatağına koyduğunda, Ecem sırtından yengesine sarıldı.

"Lale de böyle sarılırdı bana." dedi Peri boğuk sesiyle. Böyle zamanlarda en çok kuzenini özlüyordu. Ona destek olan canını...

"Onu özlüyorsun değil mi?" diye sordu Ecem yüzünü, boyun köküne yaslayarak.

Kafasını sallayan Peri, "Çook! Sadece mektuplaşıyoruz. Ama sesini özlüyorum, yüzünü, saçlarının kokusunu ve en çok da başım darda düşünce, tesellisini özlüyorum." dedi açık yüreklilikle.

"İzmir'de onu gördün ama bak, iyi olduğunu biliyorsun."

"Evet!" dedi Peri, buruk bir tebessümle. "Eymen sürpriz yapıyor."

Sonra söylediği şeyle birden sustu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Ecem yanağını genç kadının sırtına yasladı. "Ben biliyorum, siz yine iyi olacaksınız."

Peri artık bundan emin değildi. Gözlerini sıkıca yumduğunda, bahçeden kocasının arabasının motor sesi geldi. Peri onun arabasının sesini, kapıyı kapama şeklini dahi biliyordu. Gözlerini sıkıca kapadı.

Eymen anahtarıyla içeriye girdiğinde, ev sessizdi. Daha adımı içeri attığı an, ışıklar apansız yandı. Sıkıntılı bakışlarını annesine çevirdi. Yatmamış, beklemişti yine, geçmişte olduğu gibi. Onca zaman onu, Gülümser'i aramıştı. Bulamayınca da buz gibi sahil kenarında tek başına oturup sıkıntısının geçmesini dileyen Eymen, eve geldiğinde herkesin uyuyor olacağını zaten düşünmemişti. Annesi her zaman beklerdi onu... Yine merak ederek beklemişti. Usulca annesinin yanına yaklaştı. Nebahat Hanım oğlunun perişan hâline üzgün gözlerle baktı. Belli ki o da ağlamıştı. Oğlunun koluna dokundu şefkatle. Sevgiyle parmaklarını saçlarına daldırıp yanağından öptü.

"Hiçbir yerde bulamadım anne. Yurt dışına çıkmış!" Sesi üzgündü kocaman adamın. Bakışlarını, annesinin gözlerine odakladı.

"Yapmadım, karımı aldatmadım! Bana inanmıyor. Lanet sürük, her şeyi çok güzel ayarlanmış. Ve şimdi ortularda yok!"

"Biliyor annem! Senin bunu yapmayacağını, Peri de biliyor. Sadece henüz taze, çok kızgın... İncindi. Yuralandı. Biraz zaman ihtiyacı var, anlayacak ve inanacak sana. Sadece biraz zaman... Sabretmen lazım."

"Sorun sabır değil ki! Onun üzülmesine dayanamıyorum. Hiç de hiç yüzünden, olmayan bir şey yüzünden aramıza duvarlar örmesine dayanamıyorum. Bana inanacağını umuyordum. Güveninin bu kadar zayıf olmasına üzüldüm."

Eymen hüsranla odaya çıktığında, kapısını açıp açmamak konusunda biraz tereddütte kaldı. Sonra verdiği ani kararla, kapıyı aç içeri girdi. Ona her şeyi daha sakın bir dille, olduğu gibi anlatacağını andıracaktı. Oda karanlıktı ama merdivenin ışıkları içeriye sızdırıyordu. Lambayı yaktı. Yatak boştu. Gözlerini cam kenarındaki koltuğa çevirdi. Peri orada oturmayı da kitap okumayı da çok seviyordu. Ama şimdi boştu. Hızla banyonun kapısına yöneldi. Açıldı ve boş. Giysi odası da boştu. İçini tuhaf bir endişe, korkunç bir telaş kaplayan aklına dolaba bakmak geldi ama korktuğu için onun bölünme bakamadı ve tam o anda kapının girişinde annesi belirdi.

Eymen soramayan korkan gözlerle bakarak "Anne, karım nerede?" dedi çatallaşan sesiyle. Ardından alacağı cevapla, acı acı yakundu.

Nebahat Hanım üzgünce "Gitmedi korkma... Ecem'le bitik teydi!" dedi sonra da arkasını dönüp üzgünce merdivenleri çıkmaya başladı.

Eymen bir an sıkıca gözlerini kapatarak derince soludu. Nefes alamamıştı gittiğini sanarak. Ölecek gibi olmuştu. Yüzünde belim buz gibi bir ifadeyle, hızla karşı kapıya yöneldi. Kısacık bir an tiliyip "Müsait misin abicim?" diye nazikçe sordu. İçerden onay gelince kapıyı açtı. Ecem bakışlarını abisine çevirmişti. Eymen kısacık bir an af dileyen bir bakış attıktan sonra, ona sırtı dönük yatan kızı karısına küs gözlerini çevirerek derince soludu.

"Peri! Odaya gelmeyecek misin? Geç oldu!" Kızgın sesinde her

ne kadar sertlik olsa da soruş şekli sabırlı ve nazikti. Duruşu önce araya rağmen sempatikti.

Peri sesini çıkarmadı. Kıpırdamadı hasta o yokmuş gibi sağır davrandı.

"Konuşmayacak kadar köprüleri yaktın yani. Aferin!" dedi bezgin bir hâlde Eymen. Dişlerini sıkı. Sakin olmaya çalıştı yine de. "Peri... Bunu yapma! Yalanlar yüzünden, araya ket vurup duvarlar örmek." Peri inatla seslenmedi. Eymen öfkeyle kapının tokmağını tuttu. Parmaklarının eklemleri beyazladıkça kapının tokmağından ses geliyordu. "Gerçeği öğrenince çok geç olmaz umarım Peri... Bize bunu yaptığın zaman, inşallah geç olmaz." Ve kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı.

Kapının gümbürtüsüyle titreyerek sıçrayan Peri, yaş dolu gözlerini sıkıca kapadı. Hiçkırıkları dudaklarından fırlar ederken solukları kesik kesik ve tutuktu. Ecem yatağa aşağıya kayıp yengesine sarılarken Peri o ana kadar sıkıktığı bedenini koyuverdi ve çaresizlik içinde huçkırı huçkırı ağlamaya devam etti...

DOKUZUNCU BÖLÜM

*Kendin gibi olmadığundan sebep,
hiçbir yere ait olamazsın...*

Günlerdir tek kelime konuşmamıştı Peri onunla. Ne sofrada ona bakıyor ne de gece yatağına geliyordu. Bahar bakışlarını gözlerinde görmeyi, dudagında gülücüklerinin can buluşunu özlemişti. Aslında sadece bu değildi ki her şey gözüne batar oluyordu. Pişmanlık kanını kaynattıkça öfkesi azgın denizlere eş tutulmuştu. "Kendin gibi olmadığundan sebep, hiçbir yere ait olamazsın..." derlerdi. Onsuz kendisi olamıyordu Eymen. Öylesine hasretti ki tuttu dilini duymaya. Etrafında ruh gibi dolanıyordu. Çok istemesine karşın, dokunamıyor, konuşamıyor hatta bazen aynı ortamda dahi bulanamıyordu. Kalın duvarlar örmüştü yine önlerine ve yıkılmasına izin vermiyordu. Durgunlaşmış, suskunlaşmış, küsmüş ve kabuğa kınılmaz dikenlerden çitler çekmişti.

Birkaç defa yaklaşmaya kalkmıştı Eymen, yüreği yanmıştı. Peri'nin ani çıkışlarıyla öfkeli sert bakışları ve yaralı bir hayvan gibi vahşi halleriyle hırçınlaşınca iyice ondan uzaklaşmasından korktuğu için, geri adım atarak araya çizdiği mesafeyi aşmamaya gayret göstermişti. Lanet kadını bulamıyordu ki bu işi açığa çıkarsın. Oca uğraşlarına rağmen hâlâ onların birlikte olduğunu söyleyen haber tilipleri vardı gündemde. Ne yaparsa yapsın hepsine hükmü geçmeyince özgür basın bunu kendi lehine kullanıyor ve Peri her haber sonrasında ya da dedikodu duyumunda, ondan biraz daha uzaklaşıyordu. Kırılıyor, inciniyor ve küsüyordu. Gülümser yurtdışına çık-

Yemin Bozdum Yolunda

muştu. En son Amerika'da görüldüğünün haberi geldi, dün baktıklarında ise Çin'deydi...

Ona ulaşamadıkça öfkesi katlanıyor, Peri ondan soğudukça hiddeti içinde çoğalıyordu genç adamın. Ne hastalıklı kadındı. İntikamı muazzam olmuştu! Ve onun bu yüzünü erken göremediği için, kahrolarak kendine kızıyordu Eymen. Kaç hafta olmuştu! Aklına doluşan sorularla, koltukta yayılarak iyice kaykıldı. Ağrıyan başını dirseğine dayayarak boş bakışlarını karısının üzgün ve süzgün yüzüne çevirdi. Ecem'le test çözüyorlardı. Ecem ne dediyse artık, günler sonra onu kısacık bir an dahi olsa güldürmüştü. O kadar dalmıştı ki Eymen karısını izlemeye, o tebessüm ettiğinde kendi dudaklarının da hafif, buruk bir mutlulukla büküldüğünü fark edemiyordu. Öylesine bir özelemlerle bakıyordu ki hasret gözleri, şu anda ona çevrilmiş iki çift gözün iç çekerek hüznle onu izlediğini fark etmiyordu. Tıpkı onun karısına baktığı gibi, üzgünce yüzüne bakıyordu ikili. Nebahat Hanım aslında ikisinin de kulaklarını şiddetle çekmek, akıllarını başlarına devşirene kadar azarlamak ve öğütlemek istiyor ama bunu onların halletmesinin gerektiğinin bilincinde olarak tüm bu isteklerini geri tepip ses çıkaramıyordu. Onlar olgun, aynı zamanda sorumluluk sahibiydiler ama bu durumda hayli can sıkıcıydı. Kaç gündür gelinin varlığıyla, yokluğu belli değildi. Oğlu desen, konuşmadan sürekli dertli dertli onu izliyordu ve bunu, aklınca onlardan sakladığını sanıyordu.

Peri saçlarını geriye atarak Ecem'e bir şey söyledi. Dalgın bakışlarını karşıya çevirdiğinde, kocasının hasret kokan güzel gözlerine takılınca gözleri, yutkundu. Kaşlarının altından ona sert sert bakıyordu. Yüzü ifadesiz, gözleri tuhaf bir çıkmazla kızgınca koyulmuştu. Bakışlarını kaçırmak istedi... Yapamadı. Ona olan özlemi her gün çılgın gibi büyürken bu o kadar zordu ki. Her bakışmalarında, direnci biraz daha kırılıyordu. O anda Şura Hanım yanlarına gelerek "Yemek hazır efendim, servise başlayalım mı?" diye sordu ve bu bakışma ritüeli de böylece son buldu. Nebahat Hanım yerinden kalktı.

"Yok canım, biz yaparız. Sen de çocuklarının başına git, birlikte yiyeceğinizi."

Orta yaşlı kadın gülümseyerek yanlarından ayrılırken Peri ki-

tabanı kapayıp yerinden kalktı. "Ben ellerimi yıkayıp geliyorum." Hızla lavaboya yönelip işlerini hallederek çıktı. Salonun kapısına yöneldiğinde, Eymen çıkıyordu. Sağa geçti, kocası da oraya geçti, sola geçti, o da oraya geçince bakışlarını kaldırıp kocasının yüzüne kızgınca baktı. İşte o vakit bunu bilinçli olarak yaptığını fark etti, ke-
nara geçip onun çıkmasını kızgınca bekledi.

Eymen kapıdan çıkarken huysuzca homurtusunu işitti.
"İnatçı!"

Herkes yemeğe başladığında, Eymen de yerine geçmişti. Peri, E-
ay Bey'in tabağını alıp yemeğe uzandı. Porselen tencerenin kapı-
ğının açılmasıyla, yemek kokusuna karışmış ağır buharın yukarıya
yükselmesi bir oldu. Tenine vuran yemek buharıyla istem dışı yüzünü
ekşiterek burnunu kıvrıdı. Midesinde derin bir burulma oldu. Yine de
aldırmadı. Zaten ara ara oluyordu son zamanlarda... *Stress*dir dedi
içinden. Yemeği karıştırıp tabağa koyduğunda, sanki leş koymuş gibi
buharı genzine dağıldı ve karnına aldığı kasılmayla, parmaklarını
arasındaki tabak kayarak masaya düştü. Herkes genç kıza şaşkınca
bakarken o elini ağzına kapayarak yerinden fırlayıp kapıya yöneldi.
Nebahat Hanım ve Eymen aynı anda yerinden kalkarak endişeyle
peşinden koştu ama Peri çoktan lavaboya girmiş, kapıyı da
çarparak kapamıştı. Kapının girişine geldiğinde ikili, içeriden anı anı
öğütme sesleri geliyordu. İyiden iyiye panikleyen Eymen endişeyle
kapıyı vurdu.

"Peri, iyi misin? Aç kapıyı!"

Ne zamandır gelinini göz hapsine alan Nebahat Hanım anladığı
gerçekle üzüleceğine, sadist bir sevinçle elini dudaklarına kapamış
mutlu mutlu kıkırdıyordu. Eymen kapıyı tıklatırken annesinin bu si-
nir bozan halini es geçti. Kapıyı yine tıklatırdı ama kadının mutlaklığı
iç çekmeye devam etmesi Eymen'i çileden çıkarmaya yetti. Anne-
sinin dengesizliğine daha fazla dayanamayınca sert bakışlarını ku-
zğunca çevirerek azarladı. Peri'nin bu hâlde olmasına rağmen, onu
gölmesi sinirlerini bozmuştu. Annesini bilmese kızın hastalanmasa
seviniyor diyecekti.

Az sonra kapıyı sertçe vurmalarına rağmen açmayan Peri, kapıyı
açtığında, Eymen endişeyle hemen karısına yaklaştı.

Ama ona uzanan elleriyle ürken karısı bir adım gerileyince dura-
ladı. Elleri yanında yumruk olurken şu anda bile gardını indirmeme-
sine kızacak vakit bulamamış, kendini, onun sağlığının endişesiyle
kaybetmişti. Yüzünü korkuyla süzerek "İyi misin?" diye sordu me-
safesini koruyarak.

Peri, kocasının yakınlığından rahatsız olarak Eymen'in yanın-
dan bir adım geriye gitti.

Buna kızan Eymen, "Ya sabır!" der gibi iç geçirdi. Çok istemesi-
ne rağmen dokunmuyordu bile...

Nebahat Hanım gelinine sevgiyle yaklaştı. Zeki gözleri hâlâ se-
vinçle parlarken kızın nemli yanaklarını avucunun içine alarak ku-
ruladı. Gözlerinin içine neşeyle bakarak "İyi misin annem?" diye
sefkatle sordu.

Peri ıslak elini şakaklarına gezdirdi. "İyiyim anne, sadece mi-
dem..." Elini midesine koyarak sanki tekrar çıkaracakmış gibi bir
tepki verdi. Hâlâ biraz bulanma vardı. Sanki beli ortadan ikiye ayrıl-
mış gibi, ağrıyordu.

Nebahat Hanım hinlikle "Sabah iyiydin sanki. Ne oldu ki?" diye
bilmiş bilmiş sorduğunda, Peri kabahatli bakışlarını utanarak kaçırdı.
Sabah iyi falan değildi ki aynı böyleydi. Çekinerек dudaklarının kenarı-
nı dişledi. "Şey... Belki yemek dokunmuştur." dedi tedirgin bir sesle
yalan söyleyerek.

"Yemeden mi?" dedi yaşlı kadın nazlı sesini yayararak muzırlıklı.
İması bol bir iç geçirdi. "Kokusu dokunmasın sakın!"

Eymen'in zeki gözleri karısının yüzündeki karmaşık ifade geçit-
lerini izliyordu ve bu suçlu duruşuyla, kirpiklerini kuşkuyla kısmıştı.
Nebahat Hanım üsteleryerek şeytanice bir tutumla, "Tek sebebin bu
olduğuna emin misin annem? Sanki başka bir şey var! Dün akşam da
yemek yemedin... Sonra Ecem sabahleyin sana süt ısıtıyordu. Gece,
midenin kötü olduğunu, uyumadığını söyledi. Dün de kötüymüş,
önceki gün de. Bu kadar çok kötü olması sanki başka bir şeyin ha-
bercisi..." dediğinde açık iması artık barizdi. Hele o hince parlayan
kurnaz gözleri...

Peri daha fazla nasıl saklayacaktı ki zaten. O da hissediyordu
işte, vardı bir şeyler! Çekingen bakışlarını kayınvalidesine çevirdi-

ğinde, utana sıkıla kıvrandı. Yanakları ateşten top olmuş, yeşil gözleri yaşarmıştı. Nebahat Hanım heyecanla "Peri!" diye fısıldadı. Eymen nefes alamıyormuş gibi yutkundu. Peri hırkasının düğmesiyle oynayarak "Şey... Yani..." dediğinde utancından kıvrınarak ısrarla layamadığı kelimeleri bir türlü dudaklarından türetemedi. Yanakları yanıyor, dişlediği dudakları acıyordu. Yanında Eymen'in olmasından dolayı çekiniyor, açıkça konuşamıyordu da üstelik. Sonunda kayınvalidesinin ondan bir açıklama bekler gibi kaşlarını soru işaretiyle kaldırdığını görünce titrek bir nefes aldı içine.

"Sa..." Boğazını temizledi. "Sadece şüphelerim var!" Sonunda gerçeği itiraf etmişti işte... Sadece şüphe mi? Artık kesindi ama neyse!

Nebahat Hanım birden gelinini sevgiyle kollarına alıp "Annem" dedi müthiş bir sevinçle. "Nasıl mutlu oldum bilemezsin... Demek şimdi bebek geliyor, öyle mi?"

Peri içine tesir eden umutla ve utangaçlıkla yutkunarak çekingen bakışlarını kayınvalidesinin omuzunun üzerinden Eymen'e çevirdi. Taze yaraları kanıyor, yarım kalan sayfaları ayrılıkla yazılmaya devam ediyordu. Duruşu sarsıcı, nefesleri ürkekti. Eymen sanki karnı tekme yemiş gibi şaşkınca kül olmuş yüzüne, bahtından kara saçlarına bakıyordu. Sanki olduğu yerde taş kesilmiş, kıpırdamıyordu. Biliyordu ve ona söylememiştir. Saklamıştı böyle müthiş bir gerçek. Geriye çekilen Nebahat Hanım onların bakıştığını görünce "Ben içeriye geçiyorum, sizi yalnız bırakayım." dedi kollarından gelinen salarak. Anlayışlı bir tutumla boğazını temizledi. Derince iç çekti yanlarından ayrıldı.

Eymen'in dudaklarında, adını koyamadığı garip bir tutum vardı. Bedeninde gerginlik. Ne konuşacağını ya da ne düşüneceğini kestiremiyordu. O kadar şaşkındı ki! Bir o kadar da kırgın... İçinde coşkuyla atan kalbi bedenine sığmıyor, mantığının söylediği gerçekleri kabullenemediğinden dılı kasılıyordu. Oysa karısını kollarına alıp melek yüzünü binlerce öpücüğe boğmak isterken bu haberle, o ellerini yumruk yaparak sükûnetini korumaya şartlıyordu kendini. Karu hamileydi ve bunu bildiği hâlde, ona söylemiyordu. Bu kadar mı sefret ediyordu ondan? Onların bir parçasını söylemeye değer görmeye-

cek kadar mı bitmişti içindeki sevgisi? Kırgınlıkları içinden yüzüne taşan Eymen'in gözleri koyuldu yine. Düşündükçe öfkesi katlandı. Yüreği buruldu ya duyguları incindi...

"Ne... Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu. Kalın sesi geriden ve kabaca çıkıyordu.

Peri dişleyerek zedelediği dudaklarını araladığında, titrek bir nefes saldı dışarı. Günler sonra ilk defa konuşuyordu onunla ve bu çok zordu. "Dün... Dün gece..." diyebilirdi sadece.

Eymen anlayışla baktı yüzüne bu sefer. Yanında salınan elleri yumruk oldu ona atılma arzusunu bastırmak için. Aslında şimdi tek istediği şey, onu kollarına almak ve sıkıca sarılıp teselli ederken bu eşsiz anı tamamlamaktır. Saçlarına takamadığı öpücükleri dudaklarında dondu, ciğerine çekemediği kokusu ortada asılı kaldı. Ona tüm çıplaklığıyla sarılmak istedi. Fakat onun inadı ve aralarına her geçen gün daha kalın bir gerçekle çektiği zalim duvarlarıyla, bu pek mümkün olmuyordu.

"İyi misin gerçekten? İstersen, doktora gidebiliriz ya da..." dedi derin bir iç geçirerek. "Ne istiyorsan söyle yaparım."

Kollarına alıp sarılmasını istiyordu Peri ve bu aciz istediği için çaresiz yaralı yanına kıızıyordu. Kor olmuş gözleri sulanırken kocasına baktı. Bu öyle bir bakıştı ki günler sonra hafifçe parlamış kandiller yanıyordu yeşil bakışlarının karanlığında. Bir ömür içmek istedi adam bu kırgın bakışların içindeki hüznü ve yerine neşeler eklemek istedi bahar bakışlarına... Sonra konuşmadan salonun kapısına yöneldi kız. Eymen sabırla dişlerini birbirine bastırıp gözlerini sıkıca kapadı. En güzel haberlerden birisini alıyordu ve bunun buruk mutluluğunu bile tam anlamıyla yaşayamıyordu.

Peri içeriye girdiğinde, Ecem kıs kıs gülüyordu.

"Sana söylemiştim, saklayamazsın..."

Eray Bey keyifli bir duruşla yerinden kalktığında, göğsü gururla kabarmıştı. Yaşlı adamın sanki ömrüne on yıl eklenmişti. Ve ondan beklenmeyen bir şey yaptı. Şefkatle kollarını açtı. "Gel bakıyım buraya sen... Baban da kucaklasın sizi..."

Peri utana sıkıla babasının yanına gittiğinde, yaşlı adam gelinine coşkuyla sarıldı. Şefkatle alnından öptü. "Çok mutlu ettin bizi

yavrum. Allah da sizi mutlu etsin. Rabbim tamamına erdirmiş... Dün benden ne dilerse! Söyle, istediğini ayaklarının altına seriyim."

Peri gül yüzünde açan buruk baharla, mutluluktan dolu dolu olmuş yetim gözleriyle, "Sağlığını istiyorum baba, bundan daha büyük dileğini yok. Yanımda olun yeter." dedi içten ve gerçekçi haliyle. Evet, tek istediği yanında olmalarıydı. Eray Bey bir kere daha hayran kaldı bu kıymetli yavrucağa ve daha büyük bir saygıyla sarımsak gelinine. "Benim yüzü güzel, gönlü güzel gelinim... Rabbim ne iyi etmiş de seni benim öküz oğluma vermiş."

Eymen damanlı gözlerle babasına baktığında, garip bir hoşnutlukla gülümsüyordu. Huzur, günler sonra göğsünün ortasına ilk acı darbesiyle kuruluyordu. Bu, buruk bir huzur, yarım kalmış bir sevinç olsa bile, içini ısıtmaya yetiyordu. Eray Bey oğluna sarılıp tebrik ederken bile, Eymen hasretle karısına bakıyordu. Peri'ye herkin sarılmış, bir o dokunamamıştı. Kahroldu, tükendi içinde umutlar... Ama elden ne gelirdi ki, karısı ona dünyanın en güzel müjdesini veriyordu. Yani annesi vermişti kısmen ama ona dokunamıyordu. Yüzü ifadesiz hâline büründü, yüreği kırıncı atmaya başladı.

Herkes televizyonun karşısına geçip çaylarını yudumlarken Peri ortallıklarda yoktu. Bu haberin herkes tarafından bilinmesi onu biraz daha mahzunlaştırmış ve ürkekletirmişti. Şura Hanım kendi evine çekildiği için mutfak toparlama işine gönüllü olarak o geçmişti. Sonra yanına Ecem de gidince Eymen durgunca koltuğa oturup ondan uzak durmaya çalıştı.

"Korkuyor musun?" dedi Ecem yengesine bakarak.

Peri gülümsedi. Elini karnına koydu garip bir sahiplenmeyle. Hâlâ düzdü ama orada var olduğunu biliyordu. "Henüz hiçbir şey hissetmiyorum ki, sevinç ya da korku. Tuhafim... Karmaşık."

Dirseklerini masaya yaslayan Ecem, yüzünü elleri arasına alıp heyecanla, Koyu gözleri keyifliydi. "Nasıl bir his içinde bir can tapdığını düşünmek?"

"Bilmem. Aklıma gelince böyle nefes alamayacak gibi sevinç hissediyorum kendimi. Sanki attığım her hareket ona zarar verecek gibi tedirgin oluyorum. Ürkekleşiyorum. Her anı hareketim sırasında vicdanımla boğuşuyorum. Sonra kendime kızıyorum. Karma-

şığım anlayacağın..." *Sevinmek istiyorum ama sonra korkuyorum. Çünkü ben ne zaman mutlu olsam, ağlıyorum...*

Ecem dudaklarını dişleyerek "Peri!" dedi yine bir şey isteyeceğini belli ederek. "Dün gece camın önünde seni izledim. Camdan dışarı bakarak bir şarkı mırıldanıyordun. Bana da söyler misin?"

Peri, bakışlarını hevesle ondan cevap bekleyen görünmesine çevirdi. Gece uyuyamayınca camın önüne oturmuş ve annesinin sürekli söylediği türküyü mırıldanmıştı ama Ecem'in bunu duyduğunu düşünememişti. İçi ne zaman acısa ya da yalnız kalsa ya Gönül şarkısını, ya da bu türküyü söylerdi Peri... O zaman sahipsiz yanı acırdı ama acı da yaş olur gözlerinden taşarak onu rahatlatırdı.

"İstemezsen söyleme tabii ama... İlk kez duydum ve sesin harikaydı. İçime işledi sözlerin anlamı..."

"Ne yapıyorsunuz burada, gelsenize içeri..." dedi kapıda görünen Nebahat Hanım elindeki çay tepsisiyle. İki genç kız da yaşlı kadına baktı.

"Anne!" dedi Ecem heyecanla. "Biliyor musun Peri çok güzel şarkı söylüyor."

Peri homurdanırken Nebahat Hanım onu şaşırtarak "Biliyorum." dediğinde Peri ve Ecem aynı anda şok olarak baktılar yaşlı kadına. Peri şaşkınlıkla, Ecem hüsrarla yüz şeklini toparladı. "Yani, bunu bir ben bilmiyorum öyle mi? Uf!" dedi yüzünü şişirerek elleri arasına sıkıştıran Ecem.

Nebahat Hanım şaşkın gelinine baktı. "İş yaparken mırıldanıyorsun hep..." dedi açıklama yapma gereği duyarak. Peri gülümsedi.

"Dün çok güzel bir şarkı söyledi ama ikna edemiyorum ki söylesin!"

Nebahat Hanım kızların yanına oturdu. "Ben istersem söyler... Kırmaz beni kızım..." Kaşlarını kaldırdı. "Söylersin değil mi Peri!" Biraz şartlı bir istek olmuştu ama bunu isteyen Nebahat Hanım olunca akan sular dururdu.

"Acıklı bir şarkı... Söylemesem daha iyi..."

"Annesi söylemiş hep anne..." diye araya girdi Ecem üzgünce.

"Öyle mi?" dedi Nebahat Hanım merakla.

"Düğünlerde anneme kına yakılırken türkü söyletirlerdi. Çok

güzel sesi vardı. Benim o kadar güzel değil ama evde söylemeyi severim."

"Sakıncası yoksa... Annenin türküsünü söyler misin?" diye seslendi Nebahat Hanım kibarca.

Peri kısacık bir an mahcupça baktı. Sonra gülümseyerek bülent sesiyle mutfak inledi. Öyle içten, öyle dertliydi ki türkü, onun her kelimesiyle mutfak gibi yürekler de inledi ve sesi name name evi sarıp mistik bir ezgiyle duyguları fethetti.

Kaldım "anam gurbet elde
Hasret sabrına deniyor
Yüzünü göreyim gel de
Eller beni göndermiyor

Nerde bir yolcuyla görsem
Aklıma sızam geliyor
Ben ne zaman bir of çeksem
Hatırıma anam geliyor

Kızım diyor gözüm diyor
Ağlama sus kuzum diyor
Benden garip dertli anam
Senden ayrı olmaz yaram

Ne sarılan ne seven var
Eller sen değil ki anam
Ne arayan ne soran var
Çaresizim halim yaman

Türkü bittiğinde Peri düş kırıklığına uğramış, hıçkırarak ağlıyordu. Tıpkı kayınvalidesi ve görümcesi gibi. Nebahat Hanım gırtlak kollarına alıp hıçkırarak ağlarken mutfak kapısındaki Eray Bey gözleri nemli onlara bakıyor, Eymen nefes alamıyordu. İlk defa onun

(4): "Zara. Kızım diyor şarkısı."

hasretini bu kadar derin hissetmişti içinde bu aile ve Eymen ilk defa karısının yetimliğini saramadığı için acizleşmiş ve öksüzlüğüyle yüreği kan ağlamıştı. Kendisini ne kadar yalnız hissediyor olmalıydı ki ötekü dilden yüreğe bu kadar zulümle dokunuyordu.

Bu duygu girdabının ardından ev sessizleşti. Gece olduğunda, herkes tek tek odasına çekildi. Ama hâlâ herkesin kulağında Peri'nin iç kıyan sesi ve türkünün yürek burkan sözleri miras kalmıştı.

Salonda tek başına ders çalışan Peri, yarınki sınavına hazırlanma işini bitirdiğinde, Ecem'in odasının yolunu tuttu. Her zamanki gibi kapıyı açıp içeri girdiğinde, eli kapının kolunda donakaldı. Nebahat Hanım kızının koynuna girmiş, sımsıkı sarılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Pek yatmazdı aslında Ecem'le ama bugün yatacağı tutmuştu.

Göz göze geldiklerinde görümcesiyle, Ecem narin omuzlarını sarsarak "Uyuyakaldı!" dedi gözlerini suçlu suçlu kaçırırken.

Peri şimdi kalk anne, orası benim yerim, diyemeyeceğine göre bocaladı. İyi de Peri nerede yatacağı? Ecem'e gülümseyerek, çaresizce odadan ayrıldı. Yüzü düşmüş, içi daralmıştı. Misafir odalarında yatamazdı! Nebahat anne oraları daha sabahleyin Şura Hanım'a, apar topar ilaçlatmıştı. Odasına gidemezdi, Eymen oradaydı! Çalışma odasındaki kanepesi silindiği için, nemliydi. İç geçirerek usulca aşağı kata inip garipçe salona geçti. Lambayı yakmadı. Bahçeye açılan cam kapıya yaklaştı. Tülü, kenara çekip koltuğun yönünü bahçeye çevirip içine kuruldu. Ayaklarını altına aldığında, dirseğini koltuğun yanına yaslayıp başını eline dayadı. Diğer eli düz göbeğini okşuyordu.

"Zaman ne kadar acımasız... Bir zaman önce sen diye yakarıyordum, şimdi korkuyorum bebeğim! Benim gibi olmandan, yarım kalmadan çok korkuyorum. Garip değil mi? Daha varlığını bileli ne oldu ama hissediyorum. Bacaklarım titrerken güç olacaksın, yüreğim daralınca ferah bir nefes, sen var olduğun sürece ben kuvvetli olacağım. Annem gibi yarımı saracak, babam gibi evlat seveceğim..." derken derin derin iç çekiyordu.

Dışarıya kar öyle güzel, lapa lapa bir huzurla yağıyordu ki... Şimdi dışarıya çıkıp onlara dokunası, çocuk gibi oynayası geliyordu.

Bir saate yakın orada öyle, çaresizce kolları izledi. Sonra göz kapalı, daha fazla dayanamayıp bu rehavete, hantalca kapandı.

Eymen, karısının sesi kulağında, yüzü vicdanında yankılandığı için baş ağrısıyla yattığı uykusundan omzuna hafif bir dokunmayla uyandırıldı. Başını huysuzca yastığında kıpırdattı. Birden uyanıp gece lambasını yaktı. Uyku mahmuru gözlerini annesine odaklayarak baktığında, gözleri ışığa hassasiyet duyarak kısıkça açılmıştı. Sonra düşündüğü gerçekle birden yerinden dehşetle doğrularak "Peri... Peri'ye bir şey mi oldu?" diye endişeyle sordu.

Nebahat Hanım oğlunun omzuna teskin ederek dokundu. "Yak annem, endişelenme... Kötü bir şey değil ama yanına gitmezsen, be, deni kışılıp kalacak." diye düz bir sesle söylendi.

Eymen gözünü ovaladı. "Anne ne diyorsun, bir şey anlamıyorum?" dediğinde hayıflanarak, Nebahat Hanım hin fikriyle yapılmaz planı, tabii ki oğluna anlatmadı.

"Koltuğun başında, uyuyakalmış. Orada yatmasını yavrucağ, bu büküm olacak. Bak şimdi bir de hamile, yazık... Hadi oğlum, karnı üşütmeden yatağına getir!"

Annesine minnetle bakan Eymen, hiç konuşmadan sessizce yerinden kalkıp odadan çıktığında, Nebahat Hanım aşağıya inmişti. Eymen salona girdiğinde, bahçenin ışığı salona vuruyordu ve bu loş ortamı hayli aydınlatıyordu. Işığı yakmadı. Kısacak bir an ora baktı. Çaresiz ve iç kıran bir yalnızlıkla orada tek başınaydı. Yürek kıyılarak koltuğa yaklaştığında, Peri'nin başı yana düşmüştü. Kağı misali narin olan beyaz boynu bükülmüştü. İç gitti Eymen'in, kim bilir nasıl ağrımıştır? Usulca sokuldu karısına. Onu korkutmadan, uykusunu ürkütmeden kucığına aldı. Peri uyku sersemi kollarını kocasının boynuna dolayarak homurdandı. Başını kocasının omzuna yasladığında, zihnine bir bant gibi sardığı tuhaf yasaları tekrar ediyordu. Sürekli uzun sayıları, yabancı lisanda maddeleri mırıldanıyordu. Kendisini öyle kaptırmıştı ki derse, uykusunda bile sınav sonlarını mırıldanıyordu. Buna gülünseyen Eymen yavaşça merdivenleri çıktı. Ecem'in odasına götürmesi gerekiyordu, fakat içinden hiç oraya götürmek gelmiyordu. Odasına götürse uyandığında nefesiyle canını yakardı, götürmese artık onsuzluğa dayanamıyordu. Eymen

bu düşüncelerle bocalarken merdivenin başında, Nebahat Hanım, Ecem'in odasından çıktı ve kapıyı sıkıca çekerken oğluna baktı.

"Oğlum, kızı götürsene odasına... Ne duruyorsun?" dedi kaşlarını çatarak kısık sesiyle. Eymen bocalayınca kızgınca başını salladı. Ona destek vererek Nebahat Hanım, eliyle gitmesini emretti. "Sen onu odasına götür, alışsın. Olmaz öyle ayrı gayrı... Bak yakında bebek de geliyor."

Hehek deyince yine, içi bir hoş olmuştu Eymen'in ama belli etmedi yaşlı kadına.

Annesine minnetle baktı. Ne yaptığını bilmiyordu ama yaptığı her neyse, işe yaramış, karısının inadını az da olsa sekteye uğratmıştı.

"Sultanımsın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, hadi iyi geceler." dedi yorgun kadın. Oğlu içeri girince onların kapısını çekerek kendi odasına gitmek için merdivene yöneldi.

Eymen karısını yatağa yaklaştırdı narin bedenini üzerine usulca bıraktı. Peri ellerini yanığının altına alarak ve hâlâ mırıldanarak bacaklarını karnına çekti. Eymen önce üzerine baktı değiştirmek için ama sonra vazgeçti. Uyanırsa gitmek isteyebilirdi. Lambayı kapatıp yatağa yanıştı. Karısının arkasına yattı.

Hasretle gözlerini üzerinde usulca gezdirdi. Narin omuzları hafifçe kalkıp iniyordu. Üzerini örttü ve içinden gelen bir dürtüyle beline uzandı. Peri sanki bu rahatlığı özlemiş gibi, kendini kocasına çekerek sırtını göğsüne, kalçalarını kasıklarına yasladı. Eymen derince bir nefes çekti içine ama veremedi. Kalçalarını kasıklarına yasladığında, kalın bir fısıltı gibi inledi. Gözlerini sımsıkı kapadı. Peri'nin masumca ve uyku sersemi yaptığı eylemler, adamı hayli zorluyordu. Ancak umursamadı. Kollarını sıklaştırıp yüzünü özlediği saçlarına gömdü. Kokusunu derince içine çekti. Günler sonra ilk defa gözlerini düşünerek değil, rahatlatarak kapatıyordu. Onun kollarında olması büyük bir mucizeydi lakin eziyetli bir mucize. Ona açlığı, tutkusu ve özlemi öyle fazlaydı ki sanki bedeni değil, ruhu açlık içinde kıvranıyordu.

Peri'ye göğsünün üzerindeki ağırlık ve sırtındaki tanıdık rahatlık öylesini iyi gelmişti ki, usulca biraz daha sokuldu sıcaklığın kay-

nağına. Kalçalarındaki sertliği hissedene kadar da ayıkması uyanık benliği. İşte o vakit, kızgın mülle dürtülmüşçesine uyanan genç kız gözlerini irice açtı binden. Uykü mahmuru bakışlarını içeride doluştırdı dehşetle ve aşına olduğu görüntüyle çaresizce inledi. Lâzım olsun, buraya nasıl gelmişti ki? Göğsündeki iri el kıpırdanıp daha sıkı kavradı tek göğsünü. Peri'nin karnında yine o bilindik arsız lebelekler uçuşken ensesinde kocasının ritmik nefes vuruşlarını hissediyordu. Uyuyordu. Uyurken bile onu sahiplenerek okşuyor, kucamasından korkar gibi sınıksı tutuyordu. Bu da bedeninin tuhaf bir ölenle sarılaşması, tüm tüylerinin havaya kalkmasını sağlıyordu. Göğsünün üzerindeki kolu kavradı ve usulca çekmeye kalktı. Daha yeni kalmıştı ki, elinin içindeki kol kasıldı ve ensesindeki nefes alışverişini düzensizleştirdi. Onu uyandırdığını biliyordu. Bunu fırsat bilerek kocasının elini arkaya iteleyip üzerindeki yorgani açarak ayaklarını yataktan sarkıttı. Onun kollarından kopmasına engel olamayan Eymen, çaresiz bakışlarını karısının sırtına çevirdi. Henüz fısıltı gıtmeyecekti. Ökütmecek, uzaklaştırmayacaktı. Ellerini yüzüne kapayarak yatakta sırt üzeri uzandı.

"Gülmeydim," dedi kahınlamış yorgun bir sesle.

Peri hiç seslenmeden ayağa kalktı. Hesap sormadı, kollarını nasıl tünediğini açıklamaması istemedi. Ayağına Nebahat annesinin, Ecem'e ve ona aynı renkte aldığı ayıcıklı terliklerini geçirip banyoya yöneldi. İşini bitirip dışarı çıktığında, Eymen ellerini yüzüne kapamış, düşünceli bir duruşla yatağın kenarında oturuyordu. Parmaklarını saçlarına daldırıp başını yukarı kaldırdı. Düşünce denizine dala göz bebeklerinin içi sararmıştı.

"Konuşmamız lazım."

Peri banyonun kapısını kapadı. Yüzü taş gibi ifadesizdi. "Konuşulacak bir şey yok."

Bu sözle Eymen, sükunetini tamamen kaybetti. Hişimla yerinden kalktı. "Olduğunu biliyorsun."

Peri başını yana çevirip bakışlarını cama odakladı. Kocasına özellikle görüş alanından çıkardığını belirtti. Onu yok saymaya çıkan karısına yaklaştığında Peri olduğu yerde hafifçe titredi ve bu Eymen fark edince "Korkuyor musun yoksa tiksindiğin için mi bu

tepki?" diye içinde çoğalmaya başlayan azgın bir öfkeyle tısladı. Yüreği bir mengenceye kısılmış gibi sıkışmıştı karısının ondan ürkmesi ya da tiksirmesi fikriyle. Bunu hak etmemişti! Hangisi daha kötü olabilirdi ki? İkisi de birbirinden beterdi. Peri konuşmadıkça genç adam, çıldırma raddesine geliyordu.

"Peri... Sabrım tükeniyor. Konuşacak mısın?"

Peri zehir saçan gözleriyle kocasına baktı. "Ne söylememi bekliyorsun?" Sonunda kendine yöneltilen soruları yanıtlamaya teşrif edip buz gibi solumuştu.

"Konuşmamı bekliyorum kahrolası, haftalardır sadece konuşmamı bekliyorum."

Eymen'in yüzünün öfkeden karardığını görebiliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu, onu böyle öfkesi burnunda görünce kalbi sıkışıyordu. Aldırmadı. İnatla, "O zaman bekleme, konuşulacak bir şey yok!" diye kestirip attı.

Peri kapıya yöneldi. Eymen apansız yerinden hareketlenerek karısına banyo kapısıyla kendi arasına hapsetti. Ellerini hemen başının iki yanına dayayarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Bedeniyle sıcak, davetkar ve yumuşak bedenini ezerek hareket etmesine engel oldu. İkisi de o kadar öfkenin içinde bile apansız kasıldı ve bedenlerine müthiş bir heyecan dağıldı. Nefesleri sıkıştı. Eymen bir elini kapıdan çekip karısının yanağını okşayarak çenesini nazikçe kavradı.

"Eğer onu isteseydim, şimdi burada olmazdım değil mi? Perim... Güzel karım benim. Bana inandığını biliyorum. Bunu sırf kızıldığın için, incindiğin için inadından yapıyorsun. Kendini bana yasaklayınca için huzur buluyorsa yap ama bulamadığına eminim. Çünkü ben sensiz nefes bile alamıyorum. Bu oda, sen yokken çivili işkence odası gibi. Sen gülmeyince, yanımda olmayınca günler bile anlamsız. Şimdi ben, son defa anlatacağım ve bir daha inansan da inanmasan da bu konuyu açmayacağım." Peri bakışlarını kaçırınca "Bana bak... Gözlerine bak. Gözler yalan söyler mi?" diye buyurarak sordu.

"Söyler!" dedi küs bir sesle. Gamlı, yaşlı gönlü yine kırgın ve küskündü. "O gözler seninse hem söyler, hem kandırır." Bu ne kadar kulağa hoş gelmeyen bir tarifse bir o kadar da gerçek değildi.

"Benim inatçı kadınımsı," dedi Eymen onun sitemine burukça gü-

lümserken. Sesi bal gibiydi. "O gün evden çıktığımda, İzmir ayabın öğrendiğini söyleyerek evine çağırdı. Eğer gitmezsem, başıra koymakla tehdit etti ki bunu zaten yaptı. Sonrası kocaman bir sarışınlık..."

Eymen anlattıkça Peri sanki masal dinliyormuş gibi utandı. mazza bir dans sergiliyordu, yüzünde alaylı bir hal belirliyordu. Sana karşı her ne kadar oynasa da kalbi doğru söylüyor, iyi dinle, diye fısıldıyordu. Öteki taraftan şeytan dürtüyordu, dinleme, hepsi yalan, oynuyor, diye.

"Ne olur beni kendinden mahrum etme. Sen benim diğer yarımın, sen olmayınca eksik oluyorum. Sen yoksan, sağırım, kırım, dilsizim, duygusuz, huysuz ve mendeburum." Dudaklarını karıncık alına değdirdi. "Sen benimsin Perim, senden nasıl ayrı kalırsın beklersin?"

Peri, kocasını koluyla iteleyerek yolundan çekti. Cesur gibiydi ama aslında koflan daha betardı. Sadece dirayetliydi. Peri acılanmış, şakıttı. Eymen bilemezdi. İçi kan ağlarken hissiz gibi davranmaları, kaplumbağa gibi saklanmalarına alıştı. Peri, Karılar, yaralarını yüze kendisi tek başına sarardı. Öyle büyümüştü. Kalkanlarıyla, konutlu duvarlarıyla, bariyerleriyle, kalın duvardan camlarıyla... Sirtide midesine kramplar giriyordu. Yüzü mermer gibi sert ve küçük dâim yutmuş gibi sessizdi ama bedeni ona isyan ederek her adımında bir daha büyüyordu. Ve yüzünden düşündüğü anlaşılıyordu.

"Benimsin! Hâlâ benim..." dedi Eymen gururla, usulca fısıltı yarak.

Kasa bir sessizlikten sonra, "Eymen!" dedi genç kadın buzesi bir tonda.

"Söyle sevgilim." dedi adam istekle.

O esnada kirpiğine takılmış dolu bir damla kurtulup usulca yanına süzülürken adamın gözleri, o damlaya odaklandı. Peri son bir biçimde elinin tersiyle yanına kabaca kurularıp burnunu çekti. "Sen hep benimsin, dedin. Ben zaten bunu biliyorum." Dardı ve derin bir nefes aldı. "Sana defalarca sordum!" derken başını iki yan hafifçe sarstı. Kocasını şaşkın bakarken o devam etti. "Hayır! Dâim değil gözlerimle, yüreğimle, defalarca sordum! Sen kimsin, dedim."

Ve sen hep benim dedin. Eymen, sen zaten bana hiç seninim, demedin ki! Ben senin oldum, sen yine kendinin. Kazanan sen, kaybeden taraf hep ben oldum. Sen vermeden, almayı seçtin. Ben kaybettim. Kabullendim."

Narin omuzunu sarstı. "Olsun!" dedi içli bir sesle. "Ben seni, sen olmadan da sevdim. Ama bitti. Yoruldum. Artık savaşmıyorum, tükendim. Bırak kırık kalalım, yarım kalalım ama bizden kalanları tüketmeyelim."

"Seni aldatmadım... Sana asla yalan söylemedim."

"Sana inanmıyorum Eymen Sancaktar! Dudak dudağa çekilen resimler ortadayken kucak kucağa sizi görmüşken mi?"

Kocasının taş kesen kollarından sıyrıldı. Kapıya yöneliyordu ki, Eymen'in sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Perim, sen hâlâ anlamadın mı?"

Peri hafifçe yönünü kocasına döndü. Eymen ona öyle içli ve aynı anda kırgın bakıyordu ki Peri'nin yüreğinde bir deprem oldu. Duyguları yüzünden, artçı sarsıntılar gibi dışarıya fırlamasını sağlayan bir erozyon. Kocaman binalar üzerine yıkılıyormuş gibi korktu ve nefessiz kaldı.

Eymen acı bir fısıltıyla inledi. "Ben de sana sevdiğimi gözlerimle defalarca söyledim, şimdi haykırıyorum ama sen duymuyorsun. Beni suçluyorsun ya yaptığım hataya şimdi sen düşüyorsun. Beni seven kalbin sağır mı oldu, güzel gözüm? Hani o öve öve bitiremediğin sonsuz güvenin, hani tükenmeyen inancın? Benim karım bu değildi. Bu kadar kör, inançsız ve zalim değildi. Benim Perim en zor anlarda bile düşünceli ve anlayışlıydı. Önce dinler, sonra yargıladı. Kör bir zihniyete kurban vermezdi bizi."

Peri onun sitemleriyle kasılırken dudaklarından fısıltı gibi acı bir inleme süzüldü. Bunu belli etmemek için, başını sarstı. Gözleri dolmuş, içi donuklaşmıştı. "Çok fazla yaralandım... Yaptığımı nasıl affetmemi beklersin? Hadi inandım. Tutki gözlerimi kapadım. Say ki düşünmedim. Peki, kalbimi nasıl susturacağım, içimdeki kuşkuları nasıl yok sayacağım? Unutmuş gibi yapacak ve unutmadığım için ikimize de hayatı zehir edeceğim. Şüphe, ufak durur ama dokunduğu

yüreği kurutur. Kuruyorum! Azat et beni, kendim çürürken, seni de yıkmayayım..."

Eymen apansız bir katılıkla dondu ve bakışları gibi durma da buz kesti. Peri'nin bir anda kutupta kalmış gibi bedeni sarsıldı ve kanı, sevincini dondurmıştı.

Katılaştan Eymen, onun boyun eğmez kaptisli tavrına hak ettiği gibi zalimce cevap verdi.

"Bundan böyle, gece burada yatacağın. Milletin rahatını bozmaya hakkın yok. Ailemin huzurunu bozamazsın... Hem artık başına değilsin, benim bebeğimi taşıyorsun. Yarın için doktorla randevu aldım, birlikte doktora gideceğiz. Beni duyduysan Peri! Acık şımarıklığı bırak... Çocukça değil, olgun bir kadın gibi davran. Ne diyorsam uyacaksın!" Sert ifadesiyle karısına katı bir tutumla baktı. Emirleri katı, sözleri vurucuydu.

Peri herçün bakışlarına ek, dişlerini hiddetiyle sıkıp bir şey dedi. Eymen bunun bir kabullenme olduğunu anlayınca "İyi, gece burada yatmazsan, bunu zorla yapacağımı biliyorsun artık. Beni buna zorlama, sen de ev ahalisine rezil olma!" diyerek sert tehdidiyle kımıyuy kapattığı gibi, banyoya yöneldi ve karısını korkuyla yetmiş sıçratacak kadar sertçe kapısını kapattı.

ONUNCU BÖLÜM

Mutluluğa müsaaden var mı hayat?

Olayların içinde çırpınan aylar çabuk geçiyordu. Bir keşme-keşin içine sürüklenen kış bitmiş, herkesin ferahlığına güneş gibi doğan yaz hayatlarına kucak açmaya başlamıştı.

Esme'nin, Eymen'le barış imzalaması ve yine Esme'nin sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmesi... Karmaşa ve kaosa ek sunan sürpriz bir haberle çıkagelen Ecem'in ani düğünü derken... Her gün bir olay ve her hafta bir kargaşa hâlinde tamamlanmış aylar. Ailesi huzurlu ve barış içindeki günlerine dönebilmişti. Yani kısmen!

Derin bir iç geçiren Peri elini karnına koydu. Hafif kabartı hâlinde duran karnı, artık dışarıdan da bir hayli belirgin hâlde görünüyordu. Elinin altında kızının minnacık varlığını hissettiğinde, bu dünyanın tüm olumsuz düşünceleri benliğinden siliniyordu. Onu hissettiği günden beri evde Leyla gibi dolaşmıyordu artık. Sürekli buruk bile olsa keyfi yerinde, gözleri daha başka, duruşu daha olgundu. Ona şarkılar söylüyor, hikâyeler anlatıyor ve sanki uzun yıllardır tanıdığı bir dostuymuşçasına onunla derdini paylaşıyordu. Ve Peri gündüz mutlu, gece huzursuz olarak günlerini tamamlıyordu.

Çünkü Eymen'le o günden sonra her şey daha da kötüye gitmişti. Artık aralarında neredeyse aşılmaz duvarlar, geçilmez uçurumlar vardı. Peri önlerine duvarlar örüyor, Eymen de şaşkınca yıkmaya çabalamıyordu. Yapmadığı bir şey değildi ki onu yıkan. Onu en çok, Peri'nin güvensizliği, inançsızlığı ve bir anda vazgeçmesi idi yaralayan. Nasıl inanmazdı ona? Oysa defalarca anlatmaya çalışmış, birden fazla kendisini açıklamıştı. Fakat ağır bir inatla anlamıyor,

dinlemeye bile tevazu göstermiyordu. Oysa bir kere dinlese, o da anlatacakları olanların ne denli düzmece olduğunu... Ve haliyle içine çekilen Eymen de gururuna yenildi. Vazgeçti savaştan zamanla, her şeyi kendi haline bıraktı.

Günler geçiyor, genç adam her geçen gün biraz daha durgunlaşıyor, katılaşan duruşuyla kendi içine çekiliyordu. İyice kapımbaşı gibi olmuştu hayatları. Sadece yaşam belirtisi verip sonra canları yamasın, öteki yumuşak yanını görüp acıtmasın diye sert kabuklarını içine çekiliyorlardı. Aynı yatakta iki yabancı gibiydiler. Peri onurlu gerek olmadıkça konuşmuyor, bedenlerinin temasından özellikle kaçınıyordu. Eymen de artık hamileliği ilerlediği için üzerine pek fazla gitmiyor, içi gitse azap çekse bile uzak durmaya kendini zorluyordu. Zaten yine işine gömülmüş, neredeyse nefes almaya unutmuş ve iş reklı iş peşinde koşup duruyordu. Aklını ancak böyle yaparsa o kadar uzak tutuyordu. Yani daha çok uzak durmaya çalışıyordu.

Gülümser dünya turuna çıktığı için, nerede ve nasıl kaldığı hakkında tam bir bilgi sahibi olamıyordu. Peşine tuttuğu dedektif, as son Rusya sınırlarından aramış, teferruatlı bir biçimde bilgi vermişti. Kendi ülkesi olsa, hemen bulurdu ancak iş uluslararasına kayınca oralara kolları çok fazla yetişmiyordu. Sonuçta o da belli bir iş adamıydı, hükümet ajanı ya da mafya değildi ki!

"Bebeğin gazını çıkar dedim Ecem, okşa demedim."

Bu sesle irkilen Peri dalgın başını kaldırıp görüncesinin tuttuğu bebeğe öksüzle baktı. Ecem beceriksizce ufaklık bebeğin sırtını ovalarken bebek huzursuzca ağlayıp duruyordu. Ecem de bir şey yaptığını sanarak panikliyordu "Ama abla sen çok fazla vuruyorsun, çocuğun canı yanacak. Canı anne mi oldun sen?" diye huysuzca la-murdanıyordu.

Ecem burnunu yeğenin mis gibi, cennet kokusuna gömdü. Derin bir soluk çekti içine. Esme oğluna uzanarak huysuzca kucakla aldı. Elini sırtında papatya gibi açarak elinin üzerine ritmik olarak hafiften vurmaya başladı. "Bak böyle yapınca..." demesine kalma-dan, Ufuk hem ağzından, hem de ağağından gazını çıkardı, nasıl yapı-dığını kanıtlayarak sustu.

"Acemi teyze!" diye takılan Peri kıkırdamaya başladığında, hay-

lar Ecem tatlılıkla dil çıkardı. Eray Bey kızının şirinliğine bakarak "Sen hiç büyüme, e mi kızım! Bir de anne olacaksın. Çocuğa da Cem bakar artık." diye Ecem'le dalga geçti. Ecem birden gerildi... O ka-las kimdi bebeğe bakmak kimdi, hem ona bebeği kim gösterecekti bakalım? Bu düşünceler Ecem'in daha çok suratını astı. O ökül, ço-çuğunu ancak rüyasında görürdü!

Yaren bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Ama yarıttı don gibiydi bu kız, her yerden türüyordu.

"Ben onu bildim bileli hep çocuk bu kız Eray Amca. Ne zaman büyüdü ki, şimdi olsun."

Bunu kötü niyetle söylememişti kız. Ama Peri bu kızdan pek hazetmediğinden olsa gerek kız çay dese zehir, konuş dese kapa çe-resini demiş gibi etki altında kalıyordu. Ona baktıkça hırçınlaşarak tuhaf bir halet-i ruhiyeye bürünüyordu. Belki de saçmalıklı yaptığı ama öyleydi. O sırada güzel yüzüyle Nebahat Hanım, elindeki taze çaylarla, yanlarına yaklaştı. Önce torunuyla oynayan kocasının yanına uğrayıp onun çayını bıraktı. Masaya yaklaşıyordu ki Peri derhal sandalyesinden kalktı.

"Anne ben getirdim..."

Nebahat Hanım gelinine sevgiyle bakarak "Ben hallettim kızım, hadi sen otur yerine." diye tatlılıkla buyurdu.

Herkesin önüne bardaklarını koydu. Ecem'e kuşburnu çayı, Pe-ri'ye papatya, Esme'ye rezene yapmıştı. Yaren'e ve kendisine de, tavşankanı ince belli birer bardak çay doldurmuştu. Yerine oturunca kızların hepsi birden huysuz bakışlarını onun elindeki bardağa kız-gınca diktiler. "Ne?" dedi yaşlı kadın umursamazca.

Bu sorusuna ilk tepki verip huysuzlanan Ecem oldu. Dudakları-nın arasından söylendiklerini duyan yaşlı kadın "Kızım sen hamile-sin! Üstelik kansızsın, muzıldanma da kan olsun, iç çayını." Peri'yle Esme de *bizim ne suçumuz var*, der gibi dertlice bakınca yaşlı kadın kışlarını gergin bir kızgınlıkla çattı. "Biriniz uykusuz, diğeriniz hu-zursuzsunuz... Alın işte size huzur!" Bakışlarını misafirleri Yaren'e çevirdi. Kız tatlılıkla kıkırdayıp duruyordu. Peri onun gülümsemesi-ne bile gıcık oldu. Bir insanın sesi bile mi batardı. Yok, bu kız ona

çapak gibi batıyordu. Ama bu kızı eve sürekli davet eden yaşlı kadın bunu fark edemiyordu.

"Çay bir hak emek Yaren." diyerek misafirine göz kırptı Nebahat Hanım.

Bu sefer de arka taraftan Eray Bey hurursuzlandı. "Benimki de yine İmam-ı Azamın abdest suyundan hallice olmuş hanımı, benim ki- bahatın ne hanıma de değilim ki hani?" Herkes yaşlı adamın nahaf bir seslenişle, suratını asarak baktığı bardağa bakıyordu ve dış-dakları gelecek olan kahkahaları engellemek için sıkılmıştı.

"Senin kahhatın yok Bey?" dedi Nebahat Hanım çayını yudum-larken sakince. "Acık çaya tek sebep, yanımda biraz daha uzun yaşı-man. İç çayını, çok konuşma, sen bana lazımsın."

Yaşlı adamın karısına bakan hayran gözlerinden kısacık bir an nahaf bir ışık geçti. Esme oğlunu yanındaki pusete koyarken dede-sinin çizdiği resimlere boyama yapan Pelin'in neşeli sesi herkeşin dikkatini üzerine çekti. Ufak kız elindeki boyaları fırlatmış, sevinç naraları atarak yerinden fırlamıştı. Ve heyecanla, saçlarını savurmuş, dayısına koşuyordu.

"Dayım delidi... Dayım delidi. Mana ne aldın dayı?"

Eymen daha kapıda görüldüğü an kucagına zıplayan yeğenini, çevik bir hareketle kollarına alarak "Sen de anıma ağırlaşıyorsun da- yıcım, ne yiyorsun bu kadar?" diye takıldı. Pelin dolma parmaklarını öne getirip yediklerini üşenmeden sayarken Eymen masaya yakla-p-tı. Kucagındaki kuzusunu öperek gıdıklarken Nebahat Hanım başını kaldırmış, tepesinde gölgeler düşüren oğluna sevgiyle bakıyordu.

"Bir şey mi oldu oğlum? Geleceğinden haberimiz yoktu." Bunu düşünceli bir ültiyatla sormuştu.

"Üzerimi değiştirmeye geldim anne, çıkacağım. Dışarıda topla-tım var saat beş gibi. Siz de evde olunca hepinizi bir arada görmüş is-nedim. Hem bıcırğımı da özlemişim. Bu anı kaçırmak olmaz." Ey-men herkese selam verip masaya otururken Peri yerinden kalkmak istedi.

"Ben kıyafetlerini ayarlayayım."

"Gerek yok." dedi Eymen ilgisiz duran, düz bir sesle. Durgun bakışlarını puseteki diğer yeğeni Ufuk'a çevirdi, Rüzgâr'ın minik

kıyısına. Genç kadının yürüne hâlâ bakmamıştı. Baksaydı, Peri-onun gözlerinin önündeki hafif çöküntüyü, uykusuz gözlerindeki yorgunluğu ve durgun bakışlarındaki kırılganlığı görürdü ama göre-medi. Aksine buna hayli fazla gücendi. Kalbi búsranla kırıgın kır-gın atarken olduğu yerde kocasına nazlıca bakakaldı. İçine yine o nahaf ağrı saplanmıştı. Acı... Ağır bir acı içini oyuyor, sanki nefes almasına izin vermemiş gibi bedenini etkisiz bırakıyordu. Bu kadar umursamaz olmak zorunda mıydı? Dahası neden ona karşı hâlâ sa-vunmasızca güceniyordu? Kaidesiz bir tutumla cezalandırır gibi bir işiyle onunla açıkça ilgilenmediğini belirtiyordu. Eymen dalgınca puseteki Ufuk'u kucagına aldı.

"Her gördüğümde biraz daha mı büyüyor ne?"

Esme her ne kadar abisinin berduş gibi çekilmiş gözlerinin hüz-nünü görse de belli etmemek adına, dayısının kucagındaki oğluna şefkate baktı. Buruk bir tutumla gülümsedi. "Kırkı çıktı abi, artık daha mı büyümüşün? Yakında elinden tutup maç yapacaksınız..."

Peri sessizce yerine oturduğunda, güzel suratı asılmış, bahar gözleri süzülüyordu. Bir süre sonra sohbet koyulaştı. Yaren'le Ecem, kıkırdarak bir şeyler anlatıyor, çocukken yaşadıkları ufak yara-maz, başarı hatıralara şaşarak gülüşüyorlardı.

Durgunca onları izleyen Eymen ise kaşlarını çatıyor, yaptıkları haylazlıkları anımsadığındaysa gözleri parlıyordu. Konu Eymen'in bir dağ urmanışına geldiğinde ise Nebahat Hanım'ın kalbi sanki ye-rinden çıkacakmış gibi olunca tıpkı o anlardaki gibi korkuyla elini göğsüne götürdüğünü herkes fark etti.

Ah bu deli oğlanın haylazlık dönemini, asla hatırlamak istemi-yordu. Oğluna gözlerini irice açarak azarlarca baktı. Bunu anla-yan Eymen, annesine haylazca göz kırptı. Peri onun böyle tehlikeli şeyler yapmasını buz gibi bir ifadeyle, kalbi delicesine korkarak din-ledi ve her seferinde olduğu gibi yine öfkelenerek dudaklarını bü-z-dü. Nasıl da rahat dinliyordu hakkında anlatılanları böyle gıcık herif, sanki canını tehlikeye atmamış, normal bir maç oynamış ya da film izlemiş de heyecanla anlatarak ne denli güzel olduğunu söylüyordu. Hele bir de buna eşit olarak bu aktiviteleri özlemiş gibi gözlerinde yanan o eşsiz ışıltı ise hiç sevmediğine kanaat getirdi genç kadın.

Gözleri bu tür çılgınlıklar için, bu denli özlemle parlamamalıydı. G baba olacaktı. Bunu bir ara ona da hatırlatmayı kesinlikle düşünüyordu.

Eymen Saneaktar... Dağ olsa bu dertlerden sonra yıkılman d. yen adam, ona küskün duran kadının ufaklık kırılganlığıyla un ufak oluyordu. Hüsrarla kısacık bir süre durup karısının durgun ve düşünceli hâlini izledi. Sanki kadın yanında değil, kilometrelerce uzaktı gibi.

"Ah öyle mi Eymen Bey, cidden çok cesursunuz." dedi Yaren şuh bir sesle. Senelerin abisi olmuştu Eymen Bey. Kızın güzel yüzündeki kavisti kaşları hayranlığın verdiği şaşkınlıkla kalkmıştı. Bir süre daha tezahüratlarına ve genç adama olan hayranlığına uyan açığı ilgisizlikle, çekinmeden, anlatması için çanak tutmasına dayanan Peri sonunda daha fazla bu durumu kaldıramayacağına kanaat getirdi. Bu kızın, kocasıyla; ahbabı, asker arkadaşı, ev ahalisinden biri gibi yakın bir temasta konuşmasına katlanamıyordu. Aksine aradan mesafeler kalktıkça öfkesi taşkın bir nehir gibi kabarılarak hızlanıp sukutunu cılız bir ağaç gibi öne katarak yıkıp geçiyordu. Sonunda ahenkli sesiyle gülmesine son veren Yaren, yanında huzursuz bir tutumla kıpırdanan kadına parlayan gözlerinin eşliğinde dönüp sırf sormuş olmağ için dudaklarını gererek konuştu.

"Siz ne işle meşguldünüz Peri, ben soracaktım fakat aklımda çıktı?"

Kadına bak... Arada sırada geldiği evdeki gelinin ne işle iştigal ettiğini bilmiyordu. Salak mıydı bu kadın yoksa aptal mı oynamak işine mi geliyordu?

Oysa Yaren bunu sorarken daha, kızın adını çoktan unutmuş gibi biraz duralayarak tuhaf bir tutumla düşünmüştü. Bu Peri'nin gözünden kaçmadığı gibi, hiddetini körükleyerek harladı. Öte yandan dışlarını sıkıya fırsat dahi bulamadan, kadının bakışları tek tek kocasına çevrilmiş ve tekrar ağzının içine düşecek gibi bakmıştı. Sorusunun cevabını alıp almamak şu anda pek umurunda değilmiş gibi bir tutum eşliğindeydi.

"Okul demistik değil mi, bu hâlde okula gidemezsin hehâlde. Peki, evde ne yapıyorsunuz?"

Öfkeyle ellerini kamına koyarak sanki kamındaki canını okşayınca tüm öfkesi dinecekmiş gibi duran Peri, "Evde büyükbaş besliyorum." dedi huysuzca homurdanarak. Hoş, kadına o anda uzayda yaşadığını dese anlamayacaktı ya nasılsa kocasının ağzına düşmekten.

Esme ve Ecem gözlerini irice açarken Nebahat Hanım'ın, gelinin söylediği şeyle çayı boğazına kaçtı. Lâkin Yaren konuya ilgisiz olduğundan algılayamayarak "Ah öyle mi? Fevkalade!" diyerek Eymen'e hayran hayran baktı, heyecanlı bir şeyler daha sormaya devam etti. Peri bu kızı yolardı! Biraz daha ayrıran budalasına bağlarsa sadece yolmaz, bir de üstüne katlederdi. Uyuz kocasını da üstüne promosyon olarak gebertirdi. Huysuzca homurdandı. Eymen karısına sert bir bakış attı. Peri dudaklarını büzüp kaşlarını çatı. Zaten bu kadın kocasını ne zaman görsün ağzının içini diş hekimi gibi araştırmaya tabii tutuyordu. Yok, arkadaş, mesleği de bu değildi anlamıyordu içine düşünce ne olacak? Yaren bir şeyler daha sordu Eymen'e, bunu gördükçe deliren Peri, "Bak! Bak! Kaç dişi varmış?" dememek için kendini zor tuttu.

O anda yanlarına gelip sohbet ortak olan Eray Bey, somurtan gelinin kışkırtıcı krizine sinsice gülerken elini burnunun kemerinde gezdiriyor, Peri'nin her yaptığı fevri hareketle Ecem bıyık altından kıkırdıyor, Esme gülmek için kendini zor tutuyordu. Lâkin Eymen ve Yaren bunun pek farkında değillerdi ki sürekli geçmişten konuşup gülüşüyorlardı. Onların geçmişi yâd etmesi, Peri'nin geleceği mahvetmesi gibi bir hisse sürüklenmesine sebebiyet veriyordu. Yaren tekrar yanında huysuzca kıpırdanan Peri'ye baktıkça döndü.

"Eee, bebek ne kadarlık oldu bu arada?"

Sonunda aklına gelmişti demek bebekleri! Bu sefer Peri yerinden kalkarken "Öç bin yıllık oldu!" dedi diş bileyerek. Yaren işte o zaman hırsından kuduran Peri'ye ciddi bir bakış attı. Ecem ve annesi birbirine manidarca bakışırken kadın şaşkınca "Efendim!" dedi. Sonunda kadının ilgisini çeken Peri, Yaren'in ömündeki yarısı içilmiş çay bardağını bir hasım alarak "Kahve?" dedi. Kadın bu sefer kaşlarını afallayarak çatınca Peri bardağı da yanına alarak "Ben çok güzel acı kahve yaparım, zıkkım gibi lezzetlidir..." Omzunun üzerine başını devirip sertçe devam etti. "Kahve!"

Ve kocasına ters bir bakış atarak masadan ayrıldı.

Eymen şaşkınca karısının arkasından bakıyordu. İyi de kız ona ne söylemişti ki bu dem sinirlenmişti? Aslında Yaren onlara ne zaman gelse ya da bir yende karşılaşırsalar, Peri huzursuzlaşıyordu. Yok hatta huysuz değildi artık, bildiğin kuduruyordu. Bunu anlıyor fakat aralarında ne gibi bir mesele olduğunu kavrayamıyordu. Oysa Yaren bu evin kızı gibiydi... Arada bir teyzesine yaptığı ziyaretleriyle nere, deyse aralarında büyülmüştü. Üstelik saygılı ve kibardı.

Dalgin gözleri Ecem'in hin bakışlarıyla çakışınca sonunda bu tavrı kuruntusunun sebebini geç de olsa anladı. Farkında olmadan zeki gözleri kısacık bir an yanıp sönerken kaidesiz dudaklarının kıyılarının hemen hemen sinsice kıvrıldığını kimse anlayamadı. Esme bakışlarını Peri'nin çıktığı kapıya çevirmişti. Yüzü asılmış, güzel gelinlerinin huzursuz tutumuna üzülmüştü. Bunun kıskançlıktan dahi olsa, hamileyken olmasından hazzetmedi. Azarlayan bakışlarını ağabeyine kaç çatlaklığı eşliğinde çevirdi ve kaşıyla kalkmasını işaret etti. O da hâlâ karısının içeriye girdiği kapıya bakıyordu. Ah bu eskekler, ne kadar inatçı!

Eymen, kardeşinin sessiz ikazını dinleyip yerinden usulca kalkıp masadan telefonunu aldı. "Akşam buradasınız değil mi?" diye sorduğunda, Ecem fincanını yerine koyup başını kaldırarak abisine baktı. "Ben kalamayacağım. Birazdan çıkarım. Akşam bize Cem'i teyzesi gelecek."

Esme, oğlunu kucagina aldı. "Ben buradayım abi... Bu gece kafanız şişirmeye karar verdik."

"Aşk olsun! Onlar en çok neşelendirir burayı." diye kardeşine kızgınca baktı Eymen. Sıkıntıyla içeriye yöneldiğinde, Peri ortalanmış görünmüyordu. Odaya çıktığında Peri'yi yatağın üzerinde kıyafetlerini ayarlarken buldu. Sevdigi gri takımına, beyaz gömlek çıkarmıştı. Eymen üzerindeki ceketini çıkarıp yatağın kenarına attı. Kravatını uzanırken "Gerek yok demiştim, kendim hallederim." diye buz gibi söylenerek karısına bakmadan banyoya girdi. Peri'nin bakışları onaz umursamazca döndüğü sırta asılı kaldı. Demek artık elinden kıyafet giymek istemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Hiddetle dişlerini sıkarak öfkeyle kıyafetleri alıp gerisin geri yerlerine koydu. Bu sırada

odaya dönen Eymen, yan gözle ona çaktırmadan baktı. Suratı gultmuştu yine...

Az sonra hazırladığı tüm kıyafetleri kaldıran Peri dolabın kapısını kapadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Gözyaşlarını koyuvermemek için dişlerini sıkıyordu. Onun böyle le mesafeli davranması canını fena hâlde yakıyordu ama mesafeli olması genelde işine yarıyordu. O daha giysi odasından çıkmadan, Eymen hızlı bir duş alarak yanında belirdi. Genç kadın karşısında tüm azametiyle, yakışıklılığını kuşanmış kocasına bakınca bir an nefesi kesildi. Apansız yakalanması sebebiyle bocalarken onu öyle şahane bir biçimde belden aşağıya havluya sarılı görünce nefesini tuttu. Bakarsa ötelere ittiği zalim duyguların kabarmasından korktu. Bakışlarını kaçırıp ilk an, ancak bu pek mümkün olmuyordu. Eymen üzerindeki havluyu rahatça çıkardı. Köşedeki pufun üzerine savurdu, arkasını döndü. Sanki bacakları titriyordu. Buna kızdı. Onun yanında bu kadar rahat olmasına kızdı. Ama zaten onun her bir ayrıntısını biliyordu. Yanında sakınmayarak anadan üryan durması saçmaydı. Bu daha çok öfkelenirdi. Ağzının içinde homurdanarak odadan ayrıldı. Yanından yel gibi geçen kadınla başını kaldıran Eymen, ona kısacık baktığında, ne söylediğini anlayamadı ama ne olduğunu tahmin ederek hain dudaklarından sinsi bir gülümseme geçti. Demek hâlâ tepkiliydi inatçı cadası.

Akşama yakın herkes salonda toparlandı. Eymen'in toplantısı kısa sürmüş, bir saatte gelmişti. Peri eline mısır kâselerini aldığında, meyve sularını da Esme aldı, konuşarak içeriye yürüdüler. "Hangi film?" diye kısacık sordu Peri.

"Bilmiyorum. Daha sormadım. Abime gelirken bir tane al demiştim. Bilirsin sevmez böyle şeyleri."

Bilmiyordu! Keza onunla özellikle film izleyecek vakitleri pek olmamıştı. Sadece sinemaya gitmişlerdi birkaç defa, onda da film-den çok birbirilerini izlemişlerdi. Ne çok şey kaçırışlardı ve ne çok eksikleri vardı. Sanki onunla ketum bir sessizliğin suskunluk yiyen müebbedini yaşamışlardı ve sonunda af çıkmadan, mutsuzluğa infaz edilmişlerdi.

Peri kanepeye yöneldiğinde, Rüzgâr diğer kanepeye karısının

yanına oturmuştu. Nebahat Hanım bir koltuğa, Eray Bey de diğerine geçmişti. Peri kucagındaki kâsedan mısır alırken Eymen filmi takı. Annesine bakarak "Senin istediğin filmi aldım anne, hani merak etmiştin: Babam ve Oğlum!" dedi merakla bakıran yaşlı kadına.

Nebahat Hanım memnuniyetle teşekkür etti. Esme meyve masasından içerken Rüzgâr mısırına dadanınca kocasının eline vurdu. İlgi hâlâ annesindeydi. "Ben bu filmi izlemiştim." Rüzgâr aldığı mısırın arsızca ağzına attı. "Ben izlemedim." diye uyardı. Esme kâkındarken "Sen ne zaman film izledin ki?" diye apansız bir tutumla kinayeli sordu. Adam kaşlarını kaldırıp ayanca bakışlarıyla, edepsiz düşüncelerini ifşa ederken ne aralar izlediğini belli etti. Özellikle yatak odasında... O sırada bunu çok iyi bilen Esme boğazına kaçan mısırına, meyve suyuna dadanarak bertaraf etmeye çalışıyordu. Çok iyi biliyordu ki ne zaman filme başlasalar sonunu görmemişti, onun yerine yatağın nevresimlerini görmüştü.

"Esme doydu mu? Engin Altan Düzyatan babalık provalarını başlatmış. Her gece saat kırıp bebeğin saatine göre uyanıyormuş," dedi Nebahat Hanım kıkırdatarak.

Esme elindeki çekirdeği hırsıyla çitleyerek kocasına baktı. "O da bir şey mi? Kimse Rüzgâr kadar güzel babalık yapamaz! Çünkü benim kocam doğuştan provalı. Çocuk ağlayınca hemencecik kalır ve çok güzel dülter beni. Esme, kalk çocuk ağlıyor bak şuna, yarı toplanmış var. Evet, Esme de çok güzel bakar ona, çünkü tek başına yaptı!"

Ağzında donan çekirdekle karısına bakan Rüzgâr öksürmeye başladı. "Birisinin seni uyandırması gerekiyordu, bu ölvi görevi ben üstlendim karıcığım." Dedi adam boğazını temizleyerek. "Oğlan emziremeyeceğine göre..." Ve gol!

"Buralar bir elektrikli sandı sanki... Vuvvvv," dedi Peri kıkırdatarak.

Bu sırada Eymen karısının yanına oturmuş ve filmi başlatmış. Bir süre sonra Eymen bakışlarını huzurla sohbet eden karısına çevirdi. Hoş zaten film boyu onu izlemekten başka bir şey yapmamıştı ya! Gözleri Peri'nin kusursuz güzelliğinde dolaşmaya başladı. Bu anlar yüzü daha parlak, yanaklarında biraz daha fazla renk vardı. Dolgun

dudakları da iyice kızarmıştı. Kilo almak ona yakışmıştı. Şimdiki bu hâli her zamankinden daha çok hoşuna gitmişti. Ama onu böyle mahzun görmeye katlanamazdı. Kaşlarını çatıp, burnunu şirince çekerek kıvrıp, dudaklarını birbirine bastırıp karısı, neredeyse ağladı ağlayacaktı.

Önce yandan Esme, kocasının omuzuna dayadığı başını sarsa sarsa çoktan ağlamaya başlamıştı. Peri dudaklarını büzmüş, ağlamamak için kendisiyle ha bir karar savaş veriyordu. İki kaburgası arasın- da ki koca yüreği ufaldı adamın. Ona ulaşamamak içini acıttı. Aralandı bir kişinin oturacağı kadar mesafe olmasa ve onun vahşi tepkisinden çekinmese başını çekip göğsüne koyarak "Sakin o incilerini yağmur gibi dökme baharıma. Dayanamam," demek istiyordu. Ama ihtar ahidesi karısı, bunu bile yapmasına izin vermeyecek kadar sığ bir düşünceye tutunarak suçsuz yere onları cezalandırmaya devam ediyordu.

Film bitmeye yakın ortamdaki dram havasına daha fazla dayanmayan Peri, kocasının yanından usulcacık kalkıp kendini mutfığa, hayli zor bir tutumla attı. Öylesine kötü olmuştu ki kendini tutamayacağını bilincindeydi. Eymen onun üzgün gidişine dayanamayarak kucagındaki mısır kâsesini kenara koyup derhal peşinden gittiğinde, onu masaya oturmuş, sessizce ağlarken buldu. Kimsesiz bir derdi dindirmeye çalışıyordu çaresizce.

Önce yaklaşmamaktı kati karar fakat onu öyle içli içli ağlarken görünce yüreği apansız bir sarsıntıyla buruldu. Kocaman adam çaresiz bir durumda durulayarak kapının eşiğinde kalakaldı. Zaten daha fazla dayanamadı onun ağlamasına. Hızla yanına gitti. Kızmasını, haykırmasını, kalbini kırmasını hatta öfkeyle ötelemesini bile göze alarak karısının yanındaki sandalyeyi kendine çekti. Peri'yi bir çırpıda kucagina aldı. İlk şok geçiren Peri çekildiği kucakta şaşkınca duruladı. Anlayamamıştı ne olduğunu ama Eymen'in telkin eden sesiyle, önce birkaç cansız direniş gösterse de sonra başını kocasının göğsüne gömerek usulcacık ağlamaya devam etti. İçli huşuklarına karışmış bitap sesiyle, ufak bir kızın tabiatına bürünmüş masum yüreğiyle, biçare öksüzlüğüyle kederle ağlıyordu.

"Annesi öldü. Şimdi babası da yok. Yalnız kaldı. Yapayalnız..."

dedi Peri hüznün içine karışmış cansız inlemelerine engel olamadı. Yetimlik onun kanayan yarasıydı.

"Ama dedesi var, babaannesi var... Onlar çok seviyorlar onu."

Peri yanığını kaba bir tutumla sildi. "Olsun. Benim de yengem, amcam hatta kuzenlerim vardı." dedi acı içinde geçmişini anarak dehşetle titredi. Kocası da onları hatırlayınca kasıldı. Bir hıçkık daha dökülürken dudaklarından sitem gibi, "Öksüz olmak çok kötü Eymen... Hem öksüz, hem yetim kaldı. Kimse annesinin, babasının yerini tutamaz. Kimse anne gibi sevip baba gibi kollayamaz. Seve belki ama can gibi olmaz... Canına saramaz." dedi içindeki yaralı yanı sesine vurarak.

Elini karnına koydu. Bu duygu çok zaman yüreğini parçalıyor fakat kimseye söyleyemiyordu. Kimsesizdi Peri, tek başına. Düşse kaldırımla yoktu, ölse arkasından üzüldü dua okuyanı... Kendi karnından, kendi canından hiç kimsesi yoktu. Yetimleri gözetken tek varlık Allah'tı. Ondan başka kimi vardı artık?

"Bana bir şey olursa... O-onu..."

Eymen karısının ağzına elini biraz sertçe kapadı. "Şşiiışt!" dedi kızgınca. Kaşları ciddi anlamda hışmıyla çatılmıştı. Bunu düşünmek, hatta onun ağzından duymak kocaman adamın yüreğine taşmaz acılar yükliyordu. Peri, kocasının elini ağzından yavaşça çekti. "Olsa bile... Onun çok büyük bir ailesi var. Benim gibi olmayacak. Tek kalmayacak, üzülmecek. İstenmemenin nasıl bir acı olduğunu bilmeyecek..."

Eymen karısının yüzünü ellerinin içine alarak usulca kendine çekti. Narin bir orkide gibi kıyamayarak tutuyordu. Gözlerini, yağ tabakasının parlattığı yeşillerine odakladı. "Sana bir şey olursa ben ölürüm. Deli deli konuşma..." Gözlerinin içine bakarak böyle konuştuğu için ne kadar kızdığını belirtti. Peri yutkundu. Kırpıklarını kırptırdı.

"Bana bir şey olursa... Se-sen bebeğimize bakacaksın." dedi yine de ağlamaklı sesiyle. İnattla parlayan yeşil gözleri gamı, kederi, hasreti kuşanmış, en olmayacak şeyleri kendine dert edinmişti.

"Nereden geliyor böyle fena fikirler aklına? Nasıl düşünüyorsun böyle? Daha onun büyüdüğünü, evlendiğini hatta torunlarımızı gö-

receğiz, konuşma böyle. Eğer hamile olmasaydın, seni cezalandırdım. Zaten ciddi bir cezayı hak ettiğin gibi bir gerçek söz konuşuyken!" diye çıkıştı. Karısının ıslak yanaklarını şefkatle kurulayıp önüne düşmüş zülflerini kenara çekti. "Sakın bir daha böyle şeyler düşündüğünü, konuştuğunu duymayayım. Bebeğimizi de böyle saçmalıklarla üzme!" Bu tepkisi hayli ciddiydi ve buyuran sesine karışmış azarlayan tınısı, gırtlığının gerisinden kabaca gelmişti. "Düşünme bir daha..."

Peri eliyle burnunu yukarı itirdi. "Hiç gitmiyor ki aklımdan. Önceden ölüm bile normal geliyordu ama şimdi korkuyorum. Anne olmadan içimde bir korku peydahlandı. Ben onun yanında olamamaktan çok korkuyorum. Ya annem gibi ben de kızımı büyütemezsem?"

"Korkma!" dedi kocası. Kollarını bedenine sıkıca sararak karısını korumaklı sinesine iyice çekti. Ellerini sırtında şefkatle doladı aylar sonra. Çenesini başına dayayıp derince kokusunu içine çekti. Yarabbi, nasıl özlemişti! Bedenini yumuşaklığını, teninin rahatlatıcı varlığını, ufacak yüreğinin kendi bedeninde gibi hızlı atmasını nasıl da sabırla beklemişti oysa.

"Sana bir şey olmayacak. Ayrıca bir daha düşünme böyle saçma, kötü şeyler." Karısının narin bedenine kollarını sıkıca sararak varlığında yok olmaya çalıştı. Sıcaklığını, soluklarının sığığını ve bedeninin verdiği ürkekliği kazıdı yüreğine. Vazgeçmek yok der gibi sıkı etini kemigini sahiplenerek...

Bunu zaten algılayan Peri, yüzünü kocasının göğsüne gömerek kokusunu doyasıya soludu. Çok uzun zaman olmuştu koklamayalı, tenini teninde hissetmeyeli. Adamın yüreği öylesine hızlı çarpıyordu ki Peri'nin karnına ağrılar saplandı.

"Eğer sana bir şey olursa..." dedi Eymen, bunun düşüncesi bile zihnini dondurup benliğini çökertti. "Ben yaşayamam... Sen benim sadece karım değilsin... Bedenime kazınmış canımsın, yürek atışım, yaşamama sebepsin. Sen benim buldumcuk prensesimsin... Ay yüzü, bahar bakışlı, inat tavrılı yarımsın..."

Peri kocasının söyledikleriyle yutkundu. Birkaç saniye gözlerini kapayıp zihnini toparlamaya çalıştı ve ne vaziyette olduklarını, işte o vakit kuvvetli bir ürpermeyle fark etti. Titrek ellerini kocasının göğ-

silne koyarak doğruldu. Yüzü buz kesti, yüreği ateş... Bir yanı yanı, diğeri dondu. İpslak olmuş kirpiklerinin arasından kocasına yeşil yeşil kırgınca baktı. Eymen de farksız değildi ondan. Aksine kirpik gözleri hüsrarla koyulmuş, buruk buruk bakıyordu. Sanki karşısında buzdan bir kule vardı, dokunsa kırılacak, üflese yıkılacak gibi tedi. gindi. Her bakışında biraz daha eriyordu umutları da duruşu gibi. Cesaret edemiyordu dokunmaya, sokulmaya. Kırmaktan korkuyordu sevdiği kadının kalbini... Tıpkı o kule gibi.

"Peri!" dedi duygu yüklü canlıras sesiyle. "Bitmedi mi bize verdiğin ceza? Sen yanımdasın ama değilsin! Elimi uzatsam dokunacak kadar yakın... Fakat yoksun. Hayalim değilsin Perim, gerçekmişin. Yatağında, evimde, soluğumda ve yüreğimdesin ama yasaksın... Yasaklısın!"

Ağzını bıçak açmayan Peri, ayaklarını yere değdirip kucakından usulca kalktı. Bedenini, ısını, kalp atışlarını ona hasret etti. Eymen üşüdü...

"Beni hiç anlamadın ki sen Peri, kendi bildiğini okuyarak yakını canımızı. Anlasaydın eğer, kimseyi takmayarak gözlerime sevgiyle bakar, herkesi bizim dünyamızdan uzaklaştırarak omzuma sükünle yaslardın hasret kaldığım başını. Gözlerimiz birleştiği an yaşama dair tüm kaygılarını, sıkıntılarını unuttur, bir kedi uysallığıyla varlığını varlığına emanet ederdin. Sen zorlamayı, kuşkuyla yüreğini yönlendirmeyi, kanatmayı, acıtmayı her şeyden önemlisi de sevgini aç bırakmayı seçtin, koşulsuz şartsız güvenmeyi denemedin bile... Beni anlasaydın eğer, soru sormaz, cevap beklerdin. Yanlış yapmaz, doğrularını kendi doğruları olarak seçerdin. Herkes o hatalı dese bile, bir sen yüreğinle bakar, buna asla inanmazdın. Beni anlasaydın, güldürür, kırmaz, neşelendirir, ağlatmazdın. Yaralarına merhem, geleceğine huzur, rüyalarına ilham olurdun. Beni benden alır, kendisi yüreğinde bulurdun. Ama beni hiç anlamadın!"

Anlamadı Peri... Yüreği cayır cayır yansa bile buz tuttu seven yanı. Hasreti bağrında tütse de tuz bastı kanayan yaralarına. Anıyı yine o dikenli setlerden çekti. Ağılmaz zırhını daha sert ve daha keskin dikenleriyle sararak daha derinden kuşandı. Konuşmadı. Kırgın yüzünü yere eğdi, suçlu gözlerini kaçırdı. Eymen'in söyledikleriyle

yüreği yaralandı tekrar. Olanları hatırlayınca kendine kızdı. Ona bu kadar çabuk teslim olduğu için savaş açtı benliği, ruhuna. Aslında ne kadar muhtaçmış onun dokunuşuna, sıcaklığına, ilgisine. Ufacık bir dokunuş yerle bir etmişti içindeki kırgınlıkları, birkaç kelam tekrar yüreğini hızlandırıp aynı anda susturmuştu gücenmişliklerini. Bunun bir biçimde konuşmadan mutfaktan çıkmak için kapıya yöneldi. Yüreği hâlâ yaralıydı. Eymen karsı giderken arkasından kırgınlığa karışmış gözlerinin öfkesiyle baktı. Peri sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir an kapının girişinde duralmış, umut ekmişti gözlerine. Ama konuşmaya cesaret edemeyerek çıkarken mutfaktan, talan etmişti tüm düşlerini...

Sonraki günlerde Eymen bir savaş başlattı. Karısının gönlünü alma savaşı!

Sabah kahvaltıya oturduklarında Peri reçele uzandığında ondan önce alıp kendi önüne çekti. Ekmeğe uzandığında, seri bir hareketle babasına tuttu ve onun almasına imkân vermedi. Peri de ondan istemediği için susup suratını asarak bekledi. Kuşkulu güzel gözlerini kıpır kocasına sadece kızgın bakışlar atıp konuşmadan sitem ediyordu. Ama Eymen inatla, onu kızdırıp konuşurma çabasından vazgeçmiyordu. Akşam yemeğinde yine aynı oyunu perdeye koydu. Peri ekmeğe uzanınca Eymen ekme sepetini kendi önüne aldı ve ihtiyacı olmadığı hâlde yanında tuttu. Peri önce seslenmese de karnı aç olduğu için sepete uzandı. Eray Bey çorbasını hüpürdetirken kaşlarının altından oğlunun muzır oyununa sinsice güldü. Nebahat Hanım fevri bir çıkışmayla "Oğlum kıza ekme versene... Tövbe... Tövbe!" diye azarladı. Peri annesinin desteğini arkasına alınca başını kaldırıp gözlerini kocasına çemkirir gibi çevirdi. Fakat Eymen hiç beklemediği bir şekilde atak yaparak "Çok yemesi iyi değil. Yemeği kaşıklasın, bebek için böylesi daha iyi, hem kilo da almaz. Sonra fazla şişecek, çirkinleşecek..." diye sinsice sataştı ve istediği zalim etkiyi alınca on ikiden vurduğunu anlayıp karısını haince süzdü.

Peri'nin yüzü apansız asıldı. Onun söyledikleri gözlerini nermelendirip huzurunu kaçırdı. Ne iştah, ne de yemek isteği kaldı. Çok mu kilo almıştı? Ama henüz üçüncü aydan sonra kilo almaya başlamıştı. Dördüncü ayı bitiyordu ve kilosu fazla yoktu. Kendisine

bakmaya başlayınca bunu fark eden Nebahat Hanım oğluna ciddî anlamda kızgın bakışlar attı. Eymen aldırmadı. Peri ağlamaklı bir biçimde yerinden kalkıp mutfığa yönelirken gelininin ardında göden kalan yaşlı kadın derin bir iç geçirdi.

"Oğlum sen aklını mı kaçırdın? Kız hamile, tabii ki yiyecek. Ayrıca bu nasıl davranmak?" diye kışkırtarak hiddetle çıkıp. Ardından kışkırtıcı masaya sertçe koyup yanıt bekler nitelikte kâğıt tekini havalandırdı. Eray Bey sandalyesinde geriye yaslanıp "Hanım, sen karışma!" diye uyarılıktan sonra, oğluna neşeyle baktı. "Afma evlat! Erkek adam küsmez, savaşıyor," diyerek bilinçli olarak çanı tuttu.

Eymen masadan kalkarken Nebahat Hanım kocasına kızıyor, Eray Bey de ona anladığını anlatmaya çalışıyordu.

Tüm gün saklambaç oynamaktan sıkılan Eymen'in, kendine güveni tazelennmişti. Vakit gece yarısına geldiğinde, çalışma odasından yatak odasına geçti. Kollarını kaldırmış bedenini rahatlatırken bakışları yatağa kaydı. Peri yatağın üzerine tüm kitaplarını yaymış, den çalışıyordu, yüzünde yine o bilindik vurdumduymaz suretiyle. Gözlerinde tuhaf parıltılarla Eymen karısına kısacık bakarak dıyan almak için banyoya yöneldi. Peri o kadar dalmıştı ki derse, kocasının ona bakışlarını pek önemsemedi. Fakat kocası bir süre sonra altıda basketbol şortu, üzeri tamamen çıplak yatağa girince istemese bile dikkati dağıldı. Üstelik mis gibi kokuyordu! Duş almış, tüm algılarını bu kokuyla sabote etmişti.

İşte, ilgisiz yanına kaldırıp inanca kuşanan benliğini hareket geçirmişti.

Peri her ne kadar okuduğu hukuk kitabına yoğunlaşmaya çalışsa da kocasının yanında böyle fütursuzca bir rahatlıkla yatması, bir hayli dikkatini dağıtıyordu. Yanında yatmak hayli zorken -üstelik horomonları tamamen kendini aşmışken- bu adamın yaptığı insafsızlık, Temiz şampuan kokusu odayı çoktan kuşatmış, ciğerlerine işleni ediyordu. Kızgın gözlerini kitabına odakladı, Elindeki kalemle tireyerek not alırken aldırılmaz bir tutuma büründü ama bir süre sonra, bu pek de mümkün olmadı. Her soluduğunda, onun ten kokusunu karışmış ferah kokusu yayıldı soluğuna. Kalbi titreyerek heyecanla

atmaya başladı. Bedeninin en arsız yerinde başlayan sıcaklık, zonklamaya dönüştü. Gözlerine sinsî bir tutumla bedeni çizildi ve dahası göz kapaklarını dahi kapasa bu görüntüleri bertaraf edemedi. Yanıyordu Peri... Arzu, kor bir ateş olup düşmüştü yatağın ortasına. Şehvet, derin bir kuyu olmuş, kuşatmıştı dünyasını... Yok sayamıyor, yanından bir korkak gibi kaçamıyordu. Hoş kaçsa nerede yatacağı, salonu mı? Daha fazla dayanamayarak dişlerini sıkıp "Üzerine bir şey giymeyi unuttun sanırım!" diye cırlamış sesiyle tuhafça söylendi. Nefesi mi kesilmişti ne? Boğazını temizledi.

"Giysim."

Kızgın bakışlarını kocasının giyinmiş kısmına çevirdi. Kalbi yerinden fırlarcasına hızlandı. Lanet olsun giyinmiş yanına! İçinde bir volkan kaynamaya başlayınca ağzının daha fazla kurumasına müsaade etmedi. Özellikle bedenini es geçip yüzüne bakmaya çalıştı. Bu kararı daha berbattı! Onun pervasız yakışıklı yüzü, edepsizce parlayan güzel gözleri, küstahça kıvrılan seksi dudakları onu hipnotize ederek günaha davet ediyordu.

Kahretsin! Onu sadece masum duruşuyla yoldan çıkaran hain Eymen, başının altına kolunu almış ve kol kaslarını gözlerinin önüne sokmuştu. Lanet herif, böyle Herkül gibi dibinde bitip tüm ihtişamını gözüne sokarak onu caydıracağını sanıyorsa büyük bir yanlışla düşüyordu. Hayır, Peri onun göğsüne bakmayacaktı! Parmakları karıncalanmaya başladı. O hain parmakları, onun pürüzsüz sert kaslarını sardığı teninde, karnındaki sert girintilerde ve çıkıntılarda, hatta daha aşağılardaki tehlikeli bölgede katiyen gezmeyecekti. Şehvetli kırmızılardan edepsizce kıvrıldığı ayartıcı dudaklarına takılı bakışları, derhal çekecekti ve gözlerinde kesinlikle kaybolmayacaktı. Ağzı kuruyunca diliyle dudaklarını nemlendirdi. Nefes nefese, yutkundu.

"Bö-böyle yatmayacaksın herhâlde."

"Ah!" dedi Eymen onun kalınlaşmış arzulu sesiyle keyiflenerek. Alayla tek kasını lakaytça gerdı. "Yoksa namahrem mi?" dedi alay ederek onun gibi kekeleyip "Bö-böyle," diye tekrarlardı.

Hırsından kızaran Peri dişlerini sıkı. Güzel kışkırtıcı hafifçe çatılmıştı. "Burada ben de yatıyorum ve senin böyle yatman beni rahatsız edebilir."

Ah bu kocaman yalanda! Yağ olup eriyerek sabun olup köpürerek tüm sabır bentlerini ekarte etmesini istemiyordu.

"Neden?"

"Nasıl, neden?" dedi hiddetle. Soruya, soruyla karşılık verme alışkanlığının yapmıştı. Güzel gözleri öfkeyle çingir almış saman gibi ateşlenirken koyulmuş sesinden saçrayan kelimeleri çıkmak çıkmak yanıyordu. "Çıplaksın!" diye soludu suçlarcasına.

"İlk defa mı görüyorsun beni çıplak?"

Arsız adam! Utangaç bir tutumla derin bir nefes çekti içine. Ve solukları için ferahlatacağına daha çok kavurdu. "Ben böyle yatıyorum, sen de yatma!"

Eymen nezaketsiz bir tutumla "Sen böyle yatsan ben hiç şükretmeyeceğim." dedi edepsizce. Ve keskin hatların sandığı sevecen dudaklarının kıyılar hafifçe kıpırdanırken yüzü haince ısıldı. Gölmüş müydü? Dirseğini yatağa dayayıp elini başına destek verdi. Onun her kıpırdamasında o sert kasları seğirterek genç kadının altın başından alıp kalp atışlarını hızlandırıyor. Şeytan herif onu büyüüyordu! Hele solukları... Ah o eğerlerine itaat etmeyen vefasız varlık ona ihanet ediyor ve kesik, tutuk hatta yorgunca salınıyordu burun deliklerinden dışarı.

Onun renginin, utancından kızarmasıyla keyiflenen Eymen, karısının yüzüne umursamazca bir lakaytlıkla bakarken edepsiz gözlerindeki ateşi kadının içini hoplattı. Gözleri bedeninde ağırlıkla dolayınca kıyafetlerini eriterek sevişiyormuş gibi onu titretiyordu. Kalbi durduk yere fevran etmeye başladı. Karısına uygunsuz bir şekilde sahip olmamak için direnen Eymen, "Aksine, aslında seninle böyle yatmayı özlediğime karar verdiğimden, buna çok da memnun olurum. Bence üzerindeki fazlalıkları çıkar Peri, tenin rahatlasın. Bedenin o peşiraların altında yanıyor olmalı... Ferahlatalım." dedi zor bela.

Onun arsız kelimeleri ve baştan çıkarıcı sesiyle, Peri'nin kaleri parmaklarından kurtulup defterinin üzerine düştü. Şapşallaştı. Zalim adam, onu mum etmiş, şimdi de ateşiyle eritiyordu.

"Kızarma Perim, bunlar daha önce yaptığımız şeylerdi. Utanma, biz utanılacak sahayı çoktan geçtik."

Allah'ın yardım et, beni onun büyümesine esir etme, diyen genç

karısından, adamın sinsi gülümsemesini algılayınca derhal kendini açarlayıp aldığı notları defterinin arasına koydu, yatağının üzerine dağılmış kitaplarını kazgınca kapattı. Homur homur hâliyle, komodine atarcasına kötekledi. Yatakta kayarak başını yastığa koydu. Sanki yastığa değil de arsız kocasının kumaz kafasına vurur gibi tüm hırsıyla yastığını birkaç tane yumrukla yumuşattı. Ama yok, bu adam böyle bütün karizmasıyla yanında tüm pervasızlığını kuşanarak çöplük durdukça hele hormonları böyle tavan yaptıkça yatmak ne kelime, yatak içmeli fiçı olup bedenine tuhaf bir hazla batıyordu. Cehennem işkencesi gibiydi, gıcık! Bedenine dokunmadan yakan, içmeden hülyalara daldıran, sevmeyen kendini unutturmuş bir büyüyle benliğine sinsice sızmıştı. Hain kocasına uymamayı başaracaktı!

Eymen birden yerinden hareketlenerek karısının üzerine abandı.

"Bismillahi!" diyen şaşkın Peri çok içinde donakaldı. Adam insafsız bir yakınlıkla, yüzleri birbirine gelecek şekilde durdu ve çapkınca onun bu tepkisine. Karısının soluklarını içine çekerek kızı nefessiz bıraktı. Peri, sanki ilk defa ona temas etmiş gibi şaşkıncı göğsüne kadar çektiği yorganına sıkıca sarıldı. Sanki öcü görmüş çocuk gibi, kendini ona kapamaya çalışıyordu. Bu hâli hayli şekerdi doğrusu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye nefes kekeleydi. Gözleri adamın göçelerine tuhaf bir ısıltıyla bakıyordu. İstekli, arzulu, sarhoş... Eymen buna karar veremedi ama aşkla olduğu kesindi. Bunu kendine verilmiş bir ultimatom olarak kullanan Eymen, bakışlarını gözlemlerinden tahrik edencesine dudaklarına çevirdi. Ve kendi dudaklarını sanki ona dokunuyormuş gibi bir şehvetle, yavaşça yaladı. Peri o dile bakarken de "Hiç..." dedi sakın bir ton takınarak sesine. Fakat biraz zorlandığını inkâr edemezdi.

"Hi-hiç de istemiyorum seni. Çekil üstünden."

Eymen başını aşağıya eğince Peri nefesini tuttu. Eymen aralarında birkaç milim kalana kadar umursamayarak durdu. Peri'nin önce gözleri irice açılınca da onun tılk nefesi tenini yalayıp geçince gözleri rahavetle kapandı. Bunu engellemeyi başaramadı. Kocasının nefesi tenine vurdukça kanına ve bedenine tuhaf bir sızı salınıyordu. Utanmasa dudaklarını uzatacak, ellerini boynuna dolayacak ve onu kendine esir edecekti. Eymen bakışlarını onun beyazlayan yüzünden

Bir an olsun ayırmadan, komodinin üzerinden telefonunu alıp "Çok meraklısın meleğim... Bana mandığın hâlde, sırf inadından Çin işkencesine tabii tutuyorsun bari. Zalimsin!" diyerek üzerinden anasını çekildi.

Onun sarboşluğuyla kalakalan Peri, teninin ve sıcaklığının etrafından kurtulduğunda, sıne kocasının kokusunun karıştığı derin bir soluk çekti. Midesi ağrıyordu, karnı kasılıyordu, bedeni karıncalanmaya hissettiriyordu. O sırada Eymen telefonunun saatini ayarlayıp kendi komodinine koydu. Peri yutkunarak gözlerini açıp kirpiklerinin arasından hülyalı bakarak yeşilliyle kocasını süzdü. Pervazsız büyülenmiş, bilincinde olan Eymen, yakışıklı yüzüyle, çapkınca bir tutumla ona hiçbir varane bulamıyacağına şırıltıyordu. Peri buna bozularak kızgın kocasına sirtini döndü. Çaresiz bir tutumla yatmaya kalktı. Yanı sıra rekşenip homurdandı. Uyu, bilerek yapıyordu. Karındaki karıncalanma bedene dağılmış, tüm hücrelerini haince esir almıştı. Ona karşı bir şey hissetmiyordu, hayır, kesinlikle hissetmiyordu! Lânet olsun, bunlar homonların suçuymuş yoksa böyle bir şey mevzu bahis dahi olamazdı! Onu arzulamıyordu. Kızgındı, öfkeliydi, suçluydu... Ama ekisi kadar kızgın değildi.

Beline dolanan kalın kollarla, birden düşüncelerinden arınıp sıradı. Eymen onun sırtını göğsüne yaslayıp kalçalarını kasıklarına çekti. Şok geçiren Peri bir an donup kaldı. Yanıyordu ikisinin de teni özelemler. Öyle anı ve beklenmedik olmuştun ki bu hareket, ne yapacağını kestiremedi. Arkasında istekli sıcak bedeni hissettikçe anıya yanar gibi terlemeye başladı. Nefes alamadığını hissetti.

"Ne yapıyorsun be?" diye çıkışırken debelenmeye, kollarından kaçmaya çalışıyordu. Eymen onu kendisine daha çok bastırarak. İşte o vakit Peri kalçalarında onun istekli sertliğini hissetti. Ve Eymen bunu daha fazla hissetmesi için karısının kalçalarını kendisine çekti. Peri nefessiz kalarak inlemek isterken gözlerini kırsaklı bir an şumsıkı kapadı. Bu duyguyu özelemişti, hayır, özelememişti!

"Ne..." dedi yutkunarak. Derin bir nefes alıp kesik ve tınak olarak soladı. "Ne yapıyorsun?"

"Aramızdaki duvarları yıkıyorum bahar gözüm."

İlk nefesi karısının ensesini okşuyor, burnunu işkence eder gibi

ayatarak tenine sürüyordu. Onun nefesini teninde hissetmeyi öğrenmişti, sonra dudaklarını oraya dokundurmasını, ellerini bedeminde dölgece dolaytımmasını... Gözlerini kapamıyacaktı, hayır kesinlikle! O hantal gözler kendiliğinden kapanmaya kalkıyordu. Hain uzuvlarına neden söz geçiremiyordu sanki? Sonra kalçalarını kıpırdatmamalıydı. Hayır... Hayır, bunu yaparsa, içine tuhaf tuhaf istekler, arsız düşünceler peydahlanacaktı.

"Ben yıkılmasını istemiyorum." diye inatla diretti.

"Ben de yıkılmasını istiyorum. O duvarları istemiyorum... Yıkılacak!" diye emretti adam.

"Yemlerini özerim." Dudaklarını nemlendirdi. Kocasının ateşi, bedeni gibi nefesini de ısıtmıştı.

"Ha, vana yığınımı şıraf ediyorsun bunları ve hiç sebepsiz sırf gururundan, tekrar ördüğünü dile getiriyorsun. Şahane!"

"Hayır, tabii ki!" dedi kocasının elini geriye atmaya çalışarak. "Şimdi çek ellerini üzerinden."

Eymen inadına karısını kendine sertçe çekerek hapsedip bir de edepsiz bir tutumla yakasından içeriye iri elini daldırdı. Aylar sonra onun dolgunlaşmış göğsünü sıkıca kavrayınca boğuk bir nefes verdi dışarı. Kasıklarındaki canlanmaya karısı bile hissetmişti. Parmaklarının altındaki pürüzsüz tene ne kadar muhtaç kalmıştı.

Peri ensesinde hissettiği kesik kesik nefeslerle, yutkundu. Yatağın içinde bacakları kesiliyor, nefesi tükeniyor, avuçları titriyordu.

Eymen gözlerini sıkıca kapadı. Kirpikleri neredeyse göz kapaklarının arasında yok olmaya gelmişti. Tenine onun kadifemsi gibi yumuşaklığı değince omurilikine doğru bir ürperti yayılmıştı. Dışlarını birbirine bastırarak, çenesini kastedi. Peri, kocasının ellerinin teninde arzuyla kıpırdandığını hissedince nefesi kesildi. Birden dehşetle kapılarak elini yakasından çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Çek ellerini şeyimden!" "Neyinden?"

"Eymen!" diye cırladı soluk soluğa.

"Söyle bebeğimin annesi..."

Bu tatlı ses kulağından yüreğine haince süzülürken "Beni defirne!" diye hiddetle çıkıştı.

"İnan şu anda istediğimi tek şey bu. Delirmeni ve bana olan öfke-
ni kusmanı istiyorum."

"Demek amacın bu?" dedi Peri kızgınca. "Sana hiç tepki verme-
yeceğim! Ne hâlin varsa gör."

Yalandı, bu kocaman bir yalan!

Eymen baştan çıkarıcı bir şekilde elini göğsünde hareket et-
meye başladığında, karısının düzensiz atmaya başlayan kalp atışla-
rını ve göğsünün heyecandan inip kalkmasıyla istediğini başarmayı
yaklaştığını fark etti. "Neden hızlı nefes alıyorsun o zaman?" Baş-
parmağını tahrîk ederek kahramus tomurcuğuna sürtü, işkence ede-
rek parmaklarının arasına sakıttığında, öyle bir yere geldi ki Peri
istemisizce gırtlığının gerisinden garip bir inleme sesi duyuldu. Ey-
men elini yakasından çıkardı, yoksa ergenler gibi tikanıp kalacaktı.
Şu anda tek istediği onunla bir olmak, bedenini bedeninde özgün-
leşmekti.

"Nefesini tutan sevgilim, bu hiç iyi değil. Bebek için derin derin
solunman lazım."

"Ben... Ben kızgınlıktan..." diye yalan attı. Lanet herifin eli-
rinin dokusu, hâlâ göğsünde hüküm sürüyor ve göğüslerine dokun-
madığı hâlde teni geriliyordu. Üstelik karının altındaki sıcaklık ve
kasılma, hiç de iyiye işaret değildi. Eymen güçlü kollarını karının
üzerinde birleştirdi. Üzerine hükmederek yükseldi.

"Öyle mi meleşim?" Nefesinin tenine çarpmasını özellikle seğ-
ladı.

"Öyle!" diye onayladı titrek sesli karısı, derince iç çekme iste-
ğini alt etmeye çalışırken. Fakat daha ne olduğu anlayamadan, Ey-
men onu sırt üzeri yatağa nazikçe yatırdı. Üzerindeki yerini aldı. Bir
çarpıda dizleriyle bacaklarını araladı. Karına yüklenmemeye dâva
ederek üzerine uzandı. Kasıklarını bilinçli olarak mabedine yala-
dağında, sertliğiyle ona işkence ettiğini biliyordu. Peri, kırpışan kı-
pıklarını kapamamak için, kendisiyle savaş veriyordu. Başını aşağı
eğerek karısının penyesini tek eliyle kaldırmaya başladı. Peri yanak-
ları kızarak "Manyak... Yap... Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye
bocalayarak hesap sordu.

"Senden tepki almaya çalışıyorumdur belki. Sence başanlı ola-

cak mıyım?" Eymen elini göbeğine sürterek penyesini yukarıya sı-
yardı.

"Olamayacaksın... Seni bağışlamıyorum."

"Bence, sen beni hiç suçlu görmedin ki bağışlayacaksın! Sade-
ce gurur ve inat abidesi benliğin, bunu kabullenemiyor. Çünkü ben
bağışlanacak bir şey yapmadım." Burnunu tenine sürdü. "Ateş gibi-
sin!"

Ah alçak adam! Peri onu iten ellerini geriye çekip başını yana
çevirdi. Ona bakmayacaktı. Hayır, kesinlikle bakmayacaktı. Eymen
tek kolundan destek alarak karısının penyesini biraz yukarı kaldırdı.
Sonra da geriye çekildi. Peri başını hiç istemese de kocasına çevirdi.
Eymen derinleşmiş bakışlarıyla, büyülenmiş gibi hafif çıkıntılı göbe-
ğine bakıyordu. Peri kocasının yoğun bakışlarından rahatsız olunca
-yani diğer anlamda- tüm tüyleri ayağa dikildi. Eymen hayranlıkla
ellerini karısının karına dokundurdu ve parmaklarını ilk defa onun
çıkıntılı göbeğinde özgürce gezdirdi. O şefkatli parmakların her do-
laşmasında, teninin tenine her vuruşunda, Peri'nin gözleri kapan-
maya, bedeni yay gibi gerilme güdüsünü alt etmeye çalıştı. Fakat
gözlerini hantalca kapatıp başını yana çevirerek dadağının kıyısını
dişlememeyi başaramadı!

Eymen bakışlarını karısının beyaz teninden yukarıya çıkardığında,
ilk göğsünün kıvrımlarına kadar toplanmış mor renkli penyesine
baktı. Karısının yüzüne baktığında, yutkundu. Usulca başını aşağı-
ya eğdi. Şeytani bir gülümsenin hasil olduğu dudaklarına, karısının
tenine değdirdiğinde, onun bedeninin kasıldığını, dudaklarındaki te-
masla hissetti. Peri kocasının başını hışımla geriye iteledi. Bunu
yaparken de kendisiyle savaşarak özellikle saçlarını hissetmemeye
çalışıyordu. Eymen karısının ufacak elini yakalayıp iki yanından ya-
tağa mihladi. Peri başını çevirince gözleri keşişti. Nasıl parlıyordu
öyle koyu kahveleri, nefesi kesildi.

"Bana karşı koymayacaktın, öyle söylemedin mi? Sana ne ister-
sem yapacağım, sen de izin vereceksin..." Arzuyla yoğunlaşmış ke-
sik, donuk sesi, geriden ve şehvetten boğulur gibi hınlıtlı geliyordu
adının. Tıpkı heyecanlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi, buğulu ve
kırpıklarının gerisinden koyuca bakıyordu.

Ah alçak herif, onun kelimelerini ona kullanıyordu. Eymen dudaklarını kısacak bir süre şefkatle gezdirdi karnında. Bebeğinin varlığını hissetmek hoşuna gitmişti. Sonra o dudaklar ateş alarak haylaz bir sevecenlikle yukarılara çıkmaya başladı. Tabii bunu yaparken de, böyle tahrik emmeye de devam etti. Peri ellerini yatağa koyarak çarşı sıkıcı kavrıldı. Karşı koymak için direnmeye başladı. Tırnaklarını dibi yatağa fazla batınca canı yandı fakat aldırmadı. Dudaklarından boğuklaşan ve kahalaşan sesi kaçarak "Yapma, ne olur..." diye neredeyse tıhaf bir karnasayla yalvardı. Kararsız sesiyle, karnasık duruşuyla, Eymen dudaklarını kısacak bir an çekerek karısının ifadesi dağılmış hâline baktı.

"Yapma!" diye inledi Peri.

"Ne yaptırantayayım meleşim?"

Kesik nefeslerinin arasından Peri, başını kocasına çevirdi. Nefes yeşil gözleri, kocasının arzudan titreyen göz bebekleriyle buluşunca "Yapma!" dedi alı dudakları titreyerek tekrar.

Eymen tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Karım değil misin? Bu benim kocalık hakkım değil mi?"

Sözlerindeki gerçeği doğrularak başını eğdi Peri. Sustu. Eymen karısının penyesini göğsünün üzerine çıkardı. İçine giydiği lila rengi saten iç çamaşısıyla, dolgun göğüsleri daha eşsiz ve çekici duruyordu.

"Sana dokunmak hakkım, seni sevmek hakkım değil mi?" dedi ve aşığıya eğildi.

Peri sorunun önemini kavrayarak daldığı hayallerden sıyrıldı.

"Bu... Bunlara hakkın olduğuna pek emin değilim." diye itiraz etti.

Eymen dudaklarını karısının kulağına getirdi. Önce kulak memesini dişleyip onu tahrik etti, ardından şehvet kokan bir sesle fısıldadı. "Senin beni sevmek hakkın... Benim senin için ölmek de hakkım... Aşkım... Bana bak!" Islak dili ve nefesi tenini yalarken tatlı buyruğuyla biraz geriye çekildi. Bakışları karısının bocalayan yüründe idi. Gözleri giderek koyulaşıyor gibiydi. Peri gözlerini sıkıca yumarak başını yatağında oynattı. "Perim, bana bak... Güzel gözüm, bahar bakışlı karım benim... Senin sevdiğin adam hiç de-

ğışmedi. Senden başkasına kör bu gözler, senin teninden başkasına barın bu beden. Senin nefesin nefesim, neçen neçem, bakışların tüm cennetim." Peri'nin gür kirpiklerinin arasına sıkışmış yaşlar kurtulanak yanığına sıralandı.

"Bakmazsan cennetin içinde cehennemli yaşıyorum. Benimle konuşmazsan lâl oluyor yüreğim, susuyorum. Görmezsen, görmezsen beni..." Eymen sustu. Peri kirpiklerini titreştirdi. "Ben o zaman ölüyorum. Nefesin nefesime karışmazsa ben soluksuzluktan ölüyorum baharım. Sensiz nefes alamıyorum. Benim senden başkasına dokunacağına inanıyorsan, bir daha sana dokunmam. Eğer benden tiksiniyorsan..." dedi acıyla yutkunarak. Bu düşünceyi kabullenemezdi. Derin bir nefes alıp burnundan usulca titrete titrete saldı. "Yanına yaklaşmana. Beni sevmekten vazgeçiyorsan, giderim, bir daha zorla olmadıkça karşına çıkmam."

"İstedğin buyusa zaten ben seni tutamam!" dedi zalimleşen Peri. Bu duydukları çok zor hazmedilecek şeylerdi. Onun, söylediği bir şeye mi bozulduğunu merak ederek bocaladı ama bakmadı. Aksine alırsı etmeme kararını duruşundaki soğukluğuyla destekledi.

"İstedğin bu mu gerçekten, gitmem mi?"

Peri, küs başını yana çevirdi. Oysa yüreğine bıçak soksa bu denli bir etki sağlayamazdı. "Peri!" Eymen acı içinde nefes alamayarak inledi.

Peri birden gözlerini açtı. Dolu dolu olmuş bahar gözleri, kocasının hançer bakışlarına kilitlendi. "Asıl senin istediğin bu mu?" diye sormak istedi ama yapamada. Eymen ondan bir kelam, ufacık da olsa umut bekledi. Peri kollarını boynuna dolamak istedi. Dudaklarını, dudaklarına kapamak ama yapamada. İçini çekti. Gururu engel oldu, durdu önünde. Yüreği ateş oldu, yaktı bedenini ve zihni haince o günü hatırlattı benliğine, konuşmadı. İlaneti perde oldu kör etti gözlerini. Başını yana çevirdi. Olanları unutmak istiyordu ama zihni haysiyetsiz bir yılan gibi süzülüyordu damarlarına ve yakıyordu yereren umutlarını.

Bunu fark etti Eymen. Acı dolu bir sesle, "Bu kadar mı nefret ediyorsun benden? Yanında istemeyecek kadar mı öfkeliisin? Soğusuz olduğum hâlde, bana inanmadın! Sana gönül koymalıydım. Ben sana-

küsmeliydim sevgilim. Benim tavır yapmam lazımdı..." Yüzüne bakakaldı. "Tamam." diye vurguladı cevap vermediğini görünce. Eymen'in gözlerindeki hayat ışığı, bir evreni ısıtan güneşin patlaması gibi söndü. Başını iki yana sarstı.

"Sen gururunla iyi ol Peri! Dilediğin kadar setler kur tenine, istediğin kadar kalın duvarlar ör yüreğine... Ketlerden, kocaman sarıyılı kur geleceğine."

Konuşmaktan, dardını anlatmaktan yorulan Eymen, apansız gözlerinden kalktı.

"Kocaman kalın bir cam var önümüzde. Ben haykırıyorum duyuyorsun. Vunuyorum, vunuyorum kıramıyorum. Ve sen buna ondan sadece bakıyorsun. Anlamak için yardım etmiyorsun, kırmak için çabalamıyorsun. Sen eğer böyle gururunla bir başına mutlu oluyorsan, orada kal Peri. Benden ayrıldığın gün mü anlayacaksın sevdiğimi? Öyle olsun. Ben hata yapmadım, seni aldatmadım ki telaş edeyim, af dileyim. İstediyim buysa vazgeçmek, yok saymak, hiçbir suçum olmadan cezalandırmaksa ben de gözüme görünmem. Sen yok sayarsın, ben de yok olurum."

Yataktan bir başını inen Eymen, arkasını dönüp derhal giysi odasına gitti. Kınılmıştı. Gururunu bir kenara bırakıp savaşmış ama o melun engelleri aşamamıştı. Birkaç dakika sonra üzerini değiştirip çıkmıştı. Komodinin üzerindeki telefonunu almaya geldiğinde, Peri yatağın içinde gözlerini duvara çevirmiş, sessizce duruyordu. Ağlamaktan burnu kızarmış, gözleri hâlâ dolu doluydu.

"Diğer evde kalacağım. Bir ihtiyacın olursa ararsın." Başını sarstı bu anlamsız öneriye. "Ya da boş ver! Sen şimdi beni görmek istemezsin. Annemlere söylersin, onlar iletir önemli bir şey olursa. Sen sesimi duymak da istemezsin!" Kapıya yanaşıp hırsla açarak sertçe kapadı. Boş bulunan Peri, yatağın içinde ürkekçe sıçradı. Eymen merdivenleri hızla indi. Onun ayak tıptırtılarını aralık kalan kapıdan duyuyordu Peri ve her adımda yıkılıyordu.

Neden ona ulaşamıyordu artık? Sevdığı bahar gözleri eskisi gibi bakmıyor, gül yüzü ışıltamıyordu. Sevgisi bitmiş miydi? Kocaman adam utanırsa kollarından tutup sarsarak zorla sevmesi için canını yakacak, yalvaracak, bunu tembilleylep emredecekti. Yaklaşıyor ol-

mayor, uzaklaşıyor hepten kaybetmekten korkuyordu. Hayatında ilk defa birisine yalvarıyordu ve o kişinin kulakları sağır, gözleri kör, beşliği vasıfsız gibi bunu umursamıyordu. Vazgeçmişti Peri ondan!

Az sonra arabasının yanına gidip evin köşesindeki garajdan çıkardı. Gecenin içinde parlayan siyah cip, homurtular çıkarak giriş kapısından çıkarken elini sertçe direksiyona geçirdi. Dış kapıya yaklaşıldığında, güvenlik görevlisi büyük demirden bahçe kapısını açmak yerine, eliyle arkasını işaret etti. Eymen dikiz aynasından arkaya bakıyordu, gözleri alıklaşarak kısacık bir an donup kaldı. Bu rüya değilse...

Arabının kapısını açarken bile, hâlâ bunun gördüğü sanırlardan biri olduğunu düşünüyordu. Şok geçirdiğini düşünüyordu. Ama değildi. Peri mor pijama takımıyla, bronz teniyle geceyi aydınlatan bir mum gibi, yalın ayak nefes nefese ona bakıyordu. Gece karası saçları yıldız kuşanmış bir pelerin gibi omuzlarına dağılmış, çimen yeşilli bahar gözleri umuduna burakça kuşanıp ıslak ıslak hırçınca parlıyordu. Ellerini dizlerine koyarak derince nefeslendi. Sonra doğruldu. Al yanaklarından hâlâ yaş akıyor, kesik ve donuk nefeslerine sesi kaşıyordu.

"Seni..." dedi becerebildiği kadar kesin bir sesle. "Seni sevmeyi, na-nasıl söylersin? Ap-apal mısın?" Hiçkırıklarının kestiği ince inlemesiyle nefesi kesildi. Eymen karısına hayretler içinde usulca yaklaştı. Bahçe direğinin üzerine vurnasıyla, gölgesi aralıklarına düştü. Hükmedici bedeni üzerinde yükseldi. Peri yalın ayak olduğundan, boy muhalefetine takılarak başını geriye yıktı. Terlemiş alına siyah bir perçemi yapışmıştı.

"Ben sana ölürüm... Bi-bilmiyor musun? Deli deli konuşma... Gi-gidemezsin..." dedi birden buyurarak ve kocasının bedenine cansız kollarını sıkıca sararak yolundan etti. Başını göğsüne gömerek ağlarken "Ya beni de götürürsün ya da sen de hiçbir yere gidemezsin. Peri'nin gururlu kocası Eymen Sancaktar!" dedi içli içli ağlamaya başlamadan bemen evvel.

Şaşkınca katılıp kalan Eymen, karısının çenesini nazikçe kavradı. Göğsüne sığınmış güzel başını yukarı kaldırdı. Görmeliydi affetmiş yüzünü, bakmalıydı coşkulu gözlerine, yoksa inanamazdı. Başını

aşağıya eğdi. "Seni seviyorum bahar gözlüm... Senden vazgeçtiğimi nasıl düşünürsün? İnsan kendinden vazgeçer mi? Candan tarlı ne var ki bu hayatta?" Dudaklarını karısının şakaklarına dokundurdu. Kaki delicesine atıyor, iri bedenini bir bateri baleti gibi dövüyordu. "Ben canımdan nasıl vazgeçerim... Ben de sana ölürüm bilmez misin?"

"Ah deli adam!" dedi Peri elini göğsüne sertçe vurarak "O zaman beni buralara kadar boş koşturdun. Yoruldum. Ben hamile bir kadımsın, yazık değil mi bebeğimize?"

"Yazık!" dedi Eymen iç geçirerek. Çalgındı onun sevdiği, ben nazlı, hem aşık, hem de çocuk gibi dengesiz...

Eymen karısını bir çırpıda kucagina aldı. Kadın güçlü kolları arasında kendini serbest bırakarak, başını geniş omzuna yasladı. Dudaklarını boynun hemen yanına dokundurup kokusunu derin derin içine hapsedti. Eymen huyulanınca gülümsedi. Fındık burnunu kocasının çenesine sürttü. "Hadis!" dedi yanakları yanarken. Eymen parlayan gözlerini yüzünden zorla ayırıp arkasını dönerek orta yaşlı güvenlikçiye döndü.

Adam şaşkınca iki çılgına bakıyordu. "Halit abi, arabayı içeriye al." diye buyurarak karısına baktı. Gözleri gecenin içindeki bir yıldız gibi eysize ışıldıyordu. "Eee, şimdi barışık mı affettin mi beni?" diye tok sesiyle ürktümeden usulca sordu. Gözlerindeki gergin ışık hâlâ seditince titriyordu.

Peri gözlerini kıstı. "Önce sana vereceğim cezalarını bir gök, sonra sevin derim."

Eymen gülümserken başını iki yana sarstı. "Ben diyorum, sen zalimsin..."

"Hayır, aşığım koca adam... Çok seviyorum."

İçeriye girdiklerinde Nebahat Hanım şaşkınca merdivenlerde duruyordu. Üzerine yarım yamalak giydiği sabahlığıyla, uyku mahmur gözlerine ek olarak hummalı bir çalışanın arifesinde olduğunu belli eden damadajınık saçlarıyla, afallamış bir surete sahipti. Ve garip olan hâlâ yanı uyur gibiydi. Yani evlatlarına, rüya görüyor gibi hülyalı bakıyordu. Belli ki odasından korkarak fırlamıştı. Gelinin çamurlu beyaz ayaklarına, paçası ıslak olmuş pijamasına baktı. Arkasını dönüp kızgınca merdivenlere tırmamırken "Yok valla... Siz

beni kalpten götürmeye yemin etmişsiniz! Çocuğum sizin benim yüreğime ne kastınız var? Yaşlıyım ben yaşlı!" diye söylenerek merdivenin kadim basamaklarına sertçe, terliğini vura vura çıkıyordu.

Peri her ne kadar utanarak başını aşağıya eğse de kendini tutamıyarak kıkırdamaktan alamamış, Eymen'in ise mutlu şuh kahkahası evi inletmişti. Merdivenleri çıkıp karısını odasına taşıyarak yatağa usulca koydu.

Peri dudaklarını bükerek ayaklarına baktı. "Önce ayaklarımı yıkayayım, çamur oldu sayende." Yüzünü buruşturarak huysuzca söyledi. Bunu umursamayan Eymen onu nazikçe yatağa yıkıp elleri başın bir işe girip, karısının üzerine çıkarmaya koyuldu. "Bence önce üzerini değiştirelim. Duş alman daha iyi gibi geldi..." Peri yatağa sırtını koyduğunda, ellerini kocasının saçlarına daldırdı. "Sen hiç değişmeyeceksin Eymen Sancaktar."

"Değişmeyeceğim."

"Değişme... Ve bensiz kalma Eymen Sancaktar!"

"Bensiz tek bir günün olmasın Peri Sancaktar. Çünkü ben senin gözlerine bakmayınca tek bir gün bile duymayınca sesini, burnumun değini sazlatan kokunu ciğerlerime çekmeyince o günüm kıyameti yaşıyor."

Peri sımsıkı sarıldı kocasına. "Çikolata gözlü çapkın sevdam... Ben, bir sana olan hislerimi eskitemedim, bir de sana düşmüş yüreğindeki yaraları iyi edemedim. Gökyüzünü senin hayaline boyayacak zamanım kalmadı biliyorum ama seni yaşayacak zamanım var. Bir masal yazdım, içinde yalnız seninle benim olduğu... Bir hayal çizdim içinde sadece mutlu sonun bulunduğu... Hep el ele olacağız, hep göz göze... Bu masal aşktan ibaret olacak, aşk çaresiz bizden ibaret kalacak. Rabbim bana ömür verdiği sürece, yalnız seni yaşayacağım... Yüreğim seni sorduğunda gözlerime kavuşmadan ayrılmak demeyeceğim.

Hoş geldin yaralı yüreğime şifa veren sahibi...Hoş geldin buruk dudaklarımın keyifli gülümsemesi... Hoş geldin eskiyen kederime oturan neşem... Hoş geldin." dediğinde Eymen'e, kendinden sonra, en huzurlu dünyayı sesiyle vermişti. Daha önce defalarca sarılmıştı ona, boynunun kökünü defalarca koklamıştı ama ilk defa bedenlerin-

den ziyade, ruhuna süzülerek sarmaladı her bir yanını karısı. Kulağına aşkı fısıldayarak geri çekildiğinde, sanki dünyanın en büyük sevetini kocasının yüreğine saklamış gibi zenginliği gözlerindeki parıltı. Dilinden dökülen her kelime, şerbet nehrinden akıyordu. Her bir söz, yüreğindeki saltanatına kral oluyordu. Peri, yaraladığı yansa yoksul kimsenin derman olmayacağı sesiyle şifa oluyordu.

"Perim!" diyordu tok sesi adamın. Şiir bilmeyen, şarkı mırıldanmayan sesi, dünyanın en güzel ezgisini fısıldıyordu. "Karım..."

Bir sestten, bin name olup adı dökülüyordu karısının.

"Kocam..."

Peri gözlerini kocasının koyu baklarına odaklayarak direklerinde biraz doğruldu. "Hımm?" dediğinde nazlıca, kocası çapımsa gülmüştü.

"Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

Peri başını iki yana sallayınca çarpıkça sırtta Eymen ve hain elerini karısının koltuk altına çıkardı.

"Çiğlik atmalarını. Sesini dinlet bana yeşillim, özledim."

Yeniden birlikte olmaya başlayalı bir ayı geçmesine rağmen, avarlarındaki tutkuda hiçbir azalma yoktu. Aksine geçen haftadan beri bunun gün geçtikçe harlanarak daha da fazılaştığını fark etti Peri.

Geceleri sabahlıyor, sabahları birbirlerinden güçlükle ayrılıyorlardı. Eymen kötü günleri çabuk unuttu. Mutluydu. İşte ne kadar yoğun olursa olsun, akşam birlikte olacaklarını bilmek tüm yorgunluğunu silip süpürüyordu. Peri'nin mutluluğu ise yüzünden okunuyordu. Derin yeşil gözleri daha parlak, melek gibi parlayan alıyıcı daha neşeliydi.

Çoğunlukla, şu ana kadar geri kaldıkları flörtlerini tazeliyorlardı. Dışarda yemek yiyor, sinemaya, konserlere gidiyorlar ama her zaman eve döndüklerinde kendilerini birbirlerinin kollarında, ırka-

ran ve aşkın sonsuzluğunda buluyorlardı. Peri, kocasının kollarının arasına uyanmayı hiçbir şeye değişmezdi. Her sabah ondan evvel uyanırsa bile, gözlerini inatla açmayarak onun ıslak öpücüklerini enseinde hissetmek için numara yapıyor ve onun uyanılmasını sağlayana kadar da gıkmı çıkarmıyordu. Dudaklarının ve ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla uyanmak, çok hoşuna gidiyordu. Şımarık bir kedi gibiydi. Siniyor, pusuyor, dölçek bulmuş pire gibi sinasından ayrılmıyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Bir süredir uyanıktı ama muzırlık bu ya onun okşamasından hoşlandığı için uyuyor numarası yapıyordu.

Eymen öyle nazıktı ki, en ufak hareketi içindeki ateşin yeniden alevlenmesine neden oluyordu. Küstah dili ayartıyor, kızartıyor, baştan çıkartıyordu. Ona hep hazır, hep aç, hep istekliydi. Bir süre sonra Peri'nin uyuyor taklidi yapması iyice zorlaştı. Bedenini yakan ateşli okşayışlara cevap verirken kedi gibi şımarıkça mırıldandı.

"Uyanık olduğumu biliyorum seni tembel kedi," dedi kocası kulağına ısıtarak. Nefesi yanığını yalayıp geçti.

Peri'nin dağınık saçlarının içinde parlayan yeşil gözleri neşeyle aydınlanırken içini çekerek ona baktı. "Merhaba, sizi tanıyor muyum bugün?"

"Hem de çok iyi. Sanırım ben bir köleymim. Aşk kölesi!" dedi Eymen huysuzca.

"Aaa! Kölelik kalmış mı bu devirde? Hem köleler ne yapıyor şimdi?" dedi arsızca sesini yayararak.

Eymen eğilerek yaramaz bir tutkuyla dolgun göğüslerini öpmeye başladı. "İşte bunun gibi şeylerdi sanırım."

"Ah, şimdi hatırlıyorum, sizi satın almıştım. Kalbiniz bana aitti Eymen Sancaktar Bey."

"Doğru. Sanırım onu size takas ettim Peri Sancaktar Hanım."

"Öyle mi?"

"Kanıtlanmamı ister misiniz Peri Sancaktar?"

"Kalbimi mi çıkaracaksınız Eymen Sancaktar Bey?" dedi Peri yaramaz çocuk gibi neşeyle kakırdarak. Soy isimlerini dile getirerek çekışmeleri, keyifli bir adet olmuştu son zamanlarda.

Hiç sorgusuz kendini onun kollarına bıraktı. İçi titriyordu. Eymen ıslak öpücüklerini yukarı çıkarırken "Hayır, benim olan kalbin

nasıl sağlamı attığını kanıtlayacağım.” dedi yüreğini yerinden hoplatarak.

Bir süre sonra güneşin dik vurduğu ışıklar, yatağın üzerine düştü. İki çift ayağına dolanmış beyaz çarşafın dokusunun üzerinde titreşerek mutlulukla oynadı. İki kıpır kıpır uzvun, kimin nerede başlayıp hangisinin nerede son bulduğu belli değildi. Iyice aydınlanan odanın içinde zevkten bitkin bir hâlde yatarlarken “Şimdi nasıl kalkıp işe gideceğimi bilmiyorum.” diye şikâyet eden Eymen, karısının göğsüne başını yaslayıp tenibel bir kedi gibi saçlarını okşatırken huysuzca homurdanmaya devam ediyordu.

Hayat, mutluyken daha çabuk geçiyordu. Peri kocasıyla geziyor, sinemaya, tiyatroya ve birçok konsere gidiyordu. O zamana kadar yapamadıkları ne varsa her şeyi yapma gayretine girişiyorlardı. Ufacık bir kayıp onlara, hayatlarında ne denli eksiklik ve yoksunluk olduğunu göstermişti. Şimdi dokunuşları, bakışları, hayata karşı yürüyüşleri bile farklıydı. Daha emin adımlarla ve sımsıkı kavranmış ellerle... En azından birkaç ayın değil, sanki birkaç senenin açıklığını birkaç haftada kapatmışlardı. Eymen karısının üzerine titriyor, Peri nazlı bir kadın olmamasına karşın, onu nazlandırmaya çalışıyordu. Çikolataları artık ikiye çıkmıştı. Bu işte en çok sevindiği şey, bu lüksü olmuştu. Ama hınzır kocası, gofretlerinin boyunu küçültmüştü. Anık eskiye nazaran karnı biraz daha belirgindi. Hareketleri biraz daha sıkıntılı ama yüzü her daim neşeli, gözleri her an keyifle parlıyordu. Eymen ellerini bir an olsun ayırmıyordu teninden, bazen aşkla, bazen şefkatle dokunuşları. Ne ara yalnız kalsalar, ne ara birbirlerine sokulsalar, kocaman adam kızıyla sohbetin dibine vuruyor, Peri keyifli kahkahalarını kulağına küpe yapıyordu. Öpücükler nedense bu ara hep karnından başlar olmuştu. Eymen önceliğini değiştirmiş, önce bebeğinden, sonra annesinden buseler çalıyordu. Ne ara yatağın üzerine uzansalar Eymen birden değişiyor, esprituél, çılgin, anlayışlı hatta komedyen olup çıkıyor ve gülmekten dudakları kavuşmayan karısının ağzını hep kendi nefesiyle mühürlüyordu.

Ev onların barışlarına gem vurmuş kahkahalarıyla inlerken herkesin içine umut olup huzur ekiyorlardı bilmeden...

Şimdi de doktordan çıkmışlar birlikte alışveriş yapıyorlardı. Peri

elindeki kâğıt helvadan, bir ısırik daha aldı. Sonra da kocasına uzatıp ısırtmasını sağladı. Peri, kocasının dudaklarına bakarken kendi dudaklarının kenarındaki bir parçayı bilinçsizce yalayınca Eymen'in gözleri sinsice parlamaya başladı. Peri arzuyla parlayan bakışlarını derhal oradan çekti. Adam haince gülümsedi.

Elinde bir sürü poşet bulunan kocasını çektiştirerek “Şuraya da bakalım mı?” diye vitrine yönelip alını çocuk gibi cama dayadı. Ellerini yaslayarak masum tutumuna uyan neşesiyle, bebek kıyafetlerine hevesle baktı.

“Eymen... Baksana nasıl şirinler!”

Eymen kapıya yöneldi. “O zaman iki kapılı değil, daha büyük bir dolap almak lazım bizim hanımefendiye, baksana onun benden fazla giysisi var.” diye şakacıktan söylendi.

Peri, kocasına arsızca gülümsedi. “Kocacığım giysiye ne hacet, ben seni öyle de çok beğeniyorum.” Aç gözlerini yaramaz bir neşeyle üzerinde gezdirirken yanak kızartacak kadar bir tutumla edepsizce iç geçirdi. Kocasının bunu fark ettiğini görünce al al olmuş yanaklarındaki kızarıkları şirinliğiyle sakladı. Bunun altında kalmamak için, kocasını söylediğiyle sersemletip kaçarcasına kapıya yöneldi. Eymen şaşkınca ona baktı. Ufacık karısı ciddi anlamda, onu ayaküstü baştan çıkarıyordu. Ona alışıkça evliliğe daha fazla ısındıkça konuşmalarının cüreti artmaya başlıyordu bu ufak cadının. Ama bu hâli, hâlâ ondan utanmasını engelleyemiyordu.

İkisi de mağazada heyecanla dolaşırken Eymen, pembe bir elbise aldığı anda, Peri de aynı anda kırmızı bir elbise seçmişti. Ve ikisi de birden, “Bu olsun!” diye yanlarındaki yardımcı kıza verdiklerinde, şaşkın kız aynı modelin farklı rengi olan, iki askıyı da kaldırarak “Hangisi?” dedi.

Peri, kocasına şirinlik yaparak baktı, şimdi Eymen de ona gözlerini devirerek bakıyordu. Peri “Pembe!” derken Eymen “Kırmızı!” diye söylendi. Bu sefer satıcı kız kıkırdadı. Eymen “İkisi de olsun.” dediğinde, Peri hemen müdahale etti. “Hayır, sadece pembe olsun.”

Alışveriş bittiğinde, kocasına çok müsrif bir adam olduğu için biraz çıkmış, sonra da tatlılıkla gönlünü almıştı. Eymen aracını durdurdu. Bakışlarını fakültenin kapısına isteksizce çevirdi.

"Çok yoruldu. Gitmesen olmaz mı?"

Peri'nin duruşu biraz durgundu. Bunu yorgunluğa bağladı. Kocasının yanaklarını avucunun içine alarak "Aşkım, az kaldı sabır! Finaller bugün bitiyor." Arsızca göz kırptı. "Bak moralim de süper... Kesin geçeceğim sınavı."

Eymen'in kalbi duruldu. Gergin dudaklarını kasarak gülümseydi. Saçma bir hisle, içinden hiç ayrılmak gelmedi karısından. Uzun boynuna kolunu dolayarak usulca kendine çekti. Kaşının üzerine dudaklarını dokundurdu. "Tamam. Saat dörtte gelir alırım seni. Sana beni beklemeden eve gitme. Belki yemeği dışarıda yeriz."

Peri geriye çekildi. Gamzesini göstere göstere tatlılıkla gülümsedi. Zaten bu ara yaptığı tek şey, dudaklarını kapamaya çalışmak, dişlerinin mutluluk tablosunu saklamaktı. Tabii pek başarılı olamazdı, o ayrı. Kısacık bir an düşündü ve itiraz eden bir tonda "Olamaz!" dedi. "Dün akşam da dışarıda yedik yemeği! Annemlere ayıp olur, bugün çıkmayalım."

"Benimle tek olmaktan sıkıldın mı?" diye yalancı bir siyemle bulundu adam. Fakat gözleri bunun hoşnutluğunu ele veriyordu.

"Deli misin?" diye çıkıştı Peri. "Senden hiç sıkılır mıyım, sen eri? Yarın yarın, seninle bütünleniyor. Sen benim, eksik yanımsın." Eymen tek kaşını kaldırıncı "Annemler tek kalınca sıkılıyorlar. Onları masada mahzun düşününce içim buruluyor ve yemek yiyemiyorum. Ecem de yok ki artık onları avutsun. Arada bir çıkarız olmaz mı? Karlımasınlar. Hem ben onların sohbetini seviyorum. Onları kendimi kötü hissediyorum."

Eymen, karısının dudaklarına içten ve sahiplenici bir buse baktı. Minnetle, hürmetle, şefkatle ve aşkla... Geriye çekildiğinde, yoldan çıkan öpüşmenin şiddetinden Peri afallamış ve bön bön kocasını bakıyordu.

Eymen elini karısının karnında nazikçe dolaştırırken "Benim alayışlı, kendi güzel, ruhu melek karım." diye babasını taklit eder Peri kocasının kafasına şaplak attı. Eymen de ters bir bakış attı. Fakat gözleri çok başka tehlikeyle parlarken "Sen benim şansısam!" dedi. Peri'nin bakışları gururla ışıldadı. Bir buse daha koydu dudaklarını Eymen, çenesini başına yasladı.

"Bana Sevmeyi Sen Anlattın... Seninle öğrendim ben sevmeyi, çok şanslı bir adamım. Kanatsız bir Peri'nin kocasıyım!"

Peri, kocasının yanağında duran elini dudaklarına götürüp avucunun içini öptü. "Seninle ben de öğrendim sevmeyi... Kader bizim şansız oldu. Kötü bir talih gibi bizim kaderimiz, yolunu şaşırmış aşkın oku, yüreklerimize dokundu."

"Öyle. Biz kötü bir kaza kurşunuyuz. Bir uyku sersemliğiymiş senin bana gelmene sebep."

"Bir yorgunluk buhranı senin odamı seçmen." dedi genç kadın. "İyi ki araban bozulmuş."

"İyi ki o yolu yürüyüp yorgunca senin odanda uyumuşum."

Eymen karısının karnına eğilip dudaklarını değdirdiğinde, Peri huzursuzca kafasını iteledi.

"Eymen, rezil oluyoruz millete, yanlış anlayacaklar. Kalk, ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Eymen aldırmayarak karısının karnına dudaklarını değdirdi. "Karım! Vedalaşıyorum sevgilim." Çapkınca gülümsedi. "Azıcık sabret. Sıra sana da gelecek, kuskanma."

Peri kocasının kara başını okşadı. Küstah dudaklarında yine o baştan çıkarıcı kedi gülümsemesi vardı. Eymen, kızıyla sohbetini bitirip doğrulunca karısını kendine çekerek içten bir biçimde öptü. Sonra da geriye çekilip "Şimdi gitmesen seni eve götürürüm fakat bizim eve değil, Levent'teki eve." diye tatlı bir tehdit savurdu. Peri kocasının, şans dileklerini de yanına alarak dışarıya çıktığında, mutluluktan ağzı kulaklarındaydı. Eymen iç çekerek karısına baktı. Peri rüzgârda savrulan saçlarını geriye çekerek ışı ışı gözleriyle ona bakarken elini kaldırdı, "Hadi git!" işareti yaptı.

Ama birden içi daralan Eymen gidemedi. Ne gözlerini üzerinden ayırabiliyor ne de bırakıp gidebiliyordu. Sanırım karısının duygusallığı ona da bulaşmıştı. Peri bir daha aynı işareti yapınca aracını çalıştırıp kornaya basarak yanından uzaklaştı.

Mutluluğun sarhoşluğuyla derin bir nefes çeken Peri, bakaşlarını giriş kapısına çevirdi. Bugünden sonra rahattı, son sınavda ve biraz dinlenecekti. Hayat ne garipti! Bir an bütün hayatı kararır gibi hissederken başka bir an bütün dünyalar onun olmuş gibi mutlu

olabiliyordu. Önceden tek amacı okumak ve iyi bir mesleğe sahip olmak şimdi öncelikleri değişmiş sadece kocasıyla ve çocuyla mutlu olmaktan başka bir şey istemiyordu. Elini karnına koyup baba ağabeyiyle çöle.

"Senin bu baban deli... Valla!" dedi kendi kendine. Sonra da yaylı bir neşeyle lüküdüdü. "Ama ben, o deliye deliriyorum! Ki tane üşürek içinde, nasıl akıllı kalacaksın sen meleşim?"

Bebeğiyle konuşmuş bir süre... Ta ki önüne düşen gölgeyle bapını dalınca kaldırıma kadar. Güzel gözleri gördüğü kışkac, kış gözlerle kesince yüzündeki gülünseme bir anda soldu. Bedeni bu keş, yüreği ayaz. Eli mankır bir korkuyla karnının üzerinde kenip kaldı. Dahası dışlerini sıkıgını, çantasını eliyle sıkıca kavradığını fark edemedi.

O her zamanki çekiciliğiyle Gülümser, ona koyu gözleri donduru bakıyordu. Ful makyajlı muntazam yüzünde, kocaman ıpıl ıpıl bir gülünseme ve tüm dişiliğiyle karşısında duruyordu. İpili küpele kızla boyattığı kışkac küt kesilmiş biçimli saçlarının altından parlayarak sarkıyordu.

"Bakıyorum, onu affetmişsin... Ben ayrılırsınız diye umutsun. Şaşırın beni! Bu kadar salak olacağını düşünmemiştim. Hı-buki gurur budalası gibi duruyordun." derken onun yüzündeki rengin solduğunu görebiliyordu.

"Yanılmışın." dedi Peri kendini toparlamaya çalışarak. Kadın gülün gözlerinde, adlandıramadığı gizli bir parıltı vardı. "Hem ortada affedecek bir durum olduğunu sanmıyorum! Eymen beni aldatacak bir kişiye sahip değil. Bizi senin yalanlarının ya da saplantılı planlarının ayırmaya gücü yetmez. İftira atın, tutmadı."

Gülümser elini önünde sallayarak sahtekârlığa bürünmüş seriyle pıh bir kahkaha attı. Ardından elini dudaklarına bastırdı. "Öyle mi ciciim? Ama ben daha son gülümü atmadım. Ah erkekler ne kadargur budaladır. İnan bana, onu senden iyi tanıyorum ve onun kadar erkeklik budalası bir adam tanımıyorum. Kışkac bir adam! Onun olanı başkasıyla düşündüğü zaman deliren ve çıldırdığında gördü bir şey görmeyen bir adam..."

"Yanılıyorsunuz, Eymen sevdiğine zarar vermez!"

Nedense Peri'nin konuşması öfkesini körükliyordu.

"Fıket buradan hemen gitmezsen, seni..." demişti ki Gülümser korkunc bir koyuluğun büründüğü zehir saçan gözlerini kısarak şirgece baktı. "Onu sana asla bırakmam demiştin Kezban! Bu sözümü unutmam demiştin, unutmuyusun. O hep benimdi!"

Gülümser önüne savulan saçını geriye attığında, yüzünün öfkesi kararlılığını görebiliyordu Peri. Saplantılı bir kaçaktı bu kadın, marosist bir saplantısı vardı. Pürüzsüz güzel yüzüne yine o duygusallık maskesini takmış, dudagının kıvrısına, rengini değiştirdiği kızıl saçlarından bir tutum yapışmıştı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. O benim kocam!" dedi Peri gururla. Ufak hokka burnunu havaya buz gibi dikti. "Defol buradan manyak... Git tedavi ettir kendini!" Bu kadının garip davranışlarından sıkılmıştı.

Gülümser duymadı söylediği hakaretleri ya da umursamadı demeli.

"Senelerce geriden sevdim ben onu."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu Peri'nin fakat açıklamaları devam ettiğinde, bunları daha önce duymadığına kanaat getirdi.

"Ta liseden beri onun için deliren, çabalayan, peşinde sıkılmadan koşan benim. Hiç bıkmadan ben, onu istedim ve diledim. Her derinde, acısında, sıkıntısında ben vardım yanında. Önce Pelin manyağı çıktı karşına. Onu temizledim!" dediğinde Peri'nin gözleri müthiş bir şaşkınlıkla irileşti. Bu öyle alelade bir itiraf değildi, haliyle dehyete kapılması da kaçınılmaz olmuştu. Söylediklerini anlaması için biraz zaman tanıyarak bekledi kadın. Peri tutulmuş benliğiyle konuşamıyor, yalnızca yüzüne bön bön bakıyordu. Bedenindeki tüm tıyleri resmen onun söylediğiyle havaya dikilmişti.

Gülümser umursamadı. "Şimdi sen, onu benden alacağını sanıyorsun ama yanıliyorsunuz. Onu ancak ölüm alır bu sefer benden!"

Dalga geçmiyordu. Yüzündeki ciddiyet yüreğine bir ok misali saplandı. Durduk yere, içinde bir sızı baş gösterdi. Öfkelenildi. "Sus. Daha fazlasını dinlemek..."

"Kapa çeneni de dinle salak! Bu ilk anlatışım ve ben genelde

sarısını kimseyle paylaşmam. Beni dinlemeni istemiyorum. Enes, yorums dinle!" Bayıran kesin sesi kati vurgusuyla bütünleşti. Göden çıkmış gibi zehir saçtı. Kafayı üşütmüş gibi deli deli bakıyor. Soğuk gözleri.

Onun binden valisi çıkışıyla ve aklını zorlayan hareketiyle, Peri nefes nefese kaldı. Boğazında safra birikmeye başladı. Sanki kocaman evreni koşarak dolmuş gibi soluksuz, bir dünyanın yükü omuzlarında yüklenmişcesine güçsüz ve ilk defa sözcüksüz, kelimeler anlamsız ve kıfaysiz kalmıştı. Kirpikleri şokla sıkça kırıpıyordu. Yutkundu. Boğazına, düğüm düğüm nefesi dizildi.

"Sen... Sen, Pelin'i..." dedi anladığı şeyle dehşete düşmüş, sesinin ince ayarını, titrek yapısını bastırmayarak. Bir elinin parmaklarını titrekçe dudaklarına kapadı. Ağzından gayri ihtiyarı bir keli, me kaçmasın diye, büzerek sıkı dudaklarını. "Ne yaptın ona?" diye çıktı. O gece partide başına gelenlerden sonra, bir de anlamlessinirlerini içice gemitmişti. Aldırmadı genç kadın. Doğal hali hali yirinde muntazamca duruyordu. Duruşu dahi değişmemiştii kaçık izdimin. Sakindi.

"Anladığına. Ne sandım Kerban!" dedi ayarsız bir göz süzle. Deli deli bakıyordu kaskamç gözleri. Bu kadar üşümlük olduğı, be derece ileri gideceğı, aklına, hayaline sığmazdı. Zorlukla yutkundu. Derin nefes almaya konsantre olmuştu. Oysa evlendiğı sürece bittik rahatsızlığı dışında son skandal olaya kadar karşısına pek çıkmadığından Gülümser, bu denli kinlendiğini hissettirmemişti. Ta ki, o güne kadar... Kadın konuştuğca Peri'nin saklaştan ciğerindeki nefesi neredeyse bitiyordu. Aynı anda yüzünü ekşitip gözlerinin sulamasını engelledi.

"Pelin benim arkadaşımı." Sesinin titremesine neden olan o klasik zafer, egosunu hoplatan sevinç ve üzüntü karışımı o garip duyguyu yeniden hissettirdi Gülümser. Fakat uzun sürmedi. Bu aynçalıklı durum hemencecik gelip geçti. "Ona, Eymen'e yaklaşmamasını defalarca söyledim." dedi üzgünmüş gibi ve birden yüzündeki o kırılgan hal kalktı. Peri az önceki gördüğünün bir yansıma olduğunu düşünmeye bile fırsat bulamadan, kadın sürekli ruh halini değişir-

yorda. Bir an üzgün bir kadın, bir an savunmasız bir çocuk ve aniden salıst bir zalim...

"Ama o sürük beni takmayıp burnunun dikine gitti."

"Sen... Sen ne ya-yaptın?" diye inledi Peri.

Nefes al, nefes ver!

Kendini zorlamaya başladı. Tek düşünebildiğı şey, şu an itibariyle buydu. Nefes almak! Hayatta kalmak! Keza benliği bedeninden bağımsızca ayaz görmüş meczup gibi ürkerek titremeye başlamıştı. İçindeki kızın kulağında, tehlike sinyalleri çalıyordu. Soğukkanlı katil kadının ağzından çıkan kelimelerin vahşetini duyuyor ama zalim gerçeğini algılayamıyordu. Ellerini an itibariyle karnına sardı. Gülümser, nefretini kusarak haşımıla, derin bir öfkeyle haykırdı.

"Onu ortadan kaldırdım... Olması gerektiğı gibi! Hamam böceğı gibi, üstüne bastım ve patı!" Yutkunamayan kızı küstahça süzdü. Yüzünün şekli bir şeytan gibi soğukkanlıydı. "Bana tuhaf tuhaf bakmayı kes! Her şey benden yanaydı. Ben haklıydım. Mesut denen salak, ona aşkı! Önce onu şişirdim. Aptal!" dedi lafları yaya yaya kibirle. "Çabuk tava geldi." Burnunu kıvrarak küçümseyerek nefret kokan sesiyle tamamlamıştı küstah sözlerini. "Ta o gün... Ona, iddia-ya girmemesini söyledim. Ama inat etti. Kendi ulaşamayınca benim erkeğimi işe bulaştırdı. Eymen'i sevdiğimi biliyordu. Bilerek yaptı. Ben de zamanı gelince ondan intikamımı aldım. Her şeyi bir harsla o başlattı ve yine son hamleyle o bitirdi. Şah ve mat!"

"Sen kaçaksan!"

"Kabel et, çok zekiym. Maşa tutan el yanmaz!"

"Çıldırmaşın! Bu yaptıkların, ruh hastası olduğumu gösterir." Sol tarafına yardım için bakarken gözleri hâlâ omuz hizasındaydı.

"Hayır." dedi başına küstahça dikleştirilen kadın acı bir sesle. "Aşık olduğumu gösterir." Burnunu çekerek etrafa bakındı.

Peri'nin dilinin ucunda, o anda bile alaylı bir ifade belirmişti: "Ah yazık... Kalbim sızlıyor." diyecekti... Tabii ki demedi.

"Bu aşk değil... Hastalık!" dedi sonunda dayanamayarak. Gülümser kaşlarını daha kesif bir alçaklıkla çatı. "Sen ne anlarsın aşktan be salak? Hazıra kondun. Benim çabalayıp iyi ettiğim

adama sahip oldun. Yaralarını ben sandım, ben üflerdim, sen öpün İzmir'de olanları biliyorum. Şimdi boş ver bunları, nerede kaldık?"

Peri'nin korkuyla çatılmış kaşları, neredeyse koyulaşmış kırık yeşillerini kapatmıştı. "Çabuk tava geldi. Aralarına girmeye istekli oldu. Zaten istenmemek zoruna gidiyordu. Sonra Pelin'in aklına girdim. Onu fışkırdım. O kadar masumdu ki! Ne desem, iyiliğe yapıyorum sanıyordu. Tek bir arkadaşı bile olmayan salak beşik... Kaskandamasını söyledim. İnandı. Sadece kaskandırarak ne ne kaybettığını Eymen'e gösterecekti. Verdiğim ilaç sayesinde, kimin koynuna girdiğini hiç bilemedi, o gece o kadar kafayı buldu ki. Ben ona bir tane iç dedim, o salak, ikilemiş! Eymen diye Mesut'u koynunda kendini hıddığında, canına kıymak istedi. O kadar vadediyim ki..." dedi dudak bükerek "Buna engel oldum. Ne de olsa Eymen'in bebeğini taşıyordu, değil mi?" Şeytani gözleri birden vahşice parlayarak kısıldı. "Kayamadım!" Dudakları simsice bükülmüştü. Gözleri... Allah'ım o canı gözleri, nasıl hazla, nasıl sadıstçe bir memnuniyetle bakıyordu yürüne. Bir de yaptığına tebrik bekliyordu. Yutkundu Peri. Gülümser, o günleri yâd eder gibi kısacık bir in da-ladı.

Peri bir adım geriledi. Korkuyla yüreği keskin bir bıçak tarzı-fandan ikiye bölünmüştü. Sesi yerine az da olsa gelmişti. "Sen... Sen nasıl bir manyaksın? Aklını kaybetmişsin! Git buradan!" diye fuh-dan farksız sesle haykırdı. Onun standartlarına göre bile, oldukça tok sözü bir ifadedeydi bu. Ama tartışacak değildi. Bakışlarını etrafa ürkekçe gezdirdi. Birkaç kişi yanından geçiyordu. Şimdi bağır-sa... Kadının gözü dönmüştü. Birden üzerine atlayıp bebeğine zarar ve-rebilirdi. Keşsa... Hamileydi, hızlı hareket edemezdi. Belki suya-na gidip ikna edebilirdi. Aklını kullanmalıydı. Mantık denen külfet, nereye kaybolmuştu, hani soğukkanlı iradesi neredeydi? *Allah'ın yardım et!*

"Dur daha bitmedi!" dedi Gülümser genç kıza doğru bir adı-m daha atarken. Peri arkasındaki arabaya sırtı değince donup kaldı. Kaçmak için düşündüğü, tüm umutları tükendi. Sıkıştığını anlayınca rengi arttı.

"Sonra onu Eymen'in ofisini götürdüm. Çok dramatikti. Bir ağla-

mak, bir ağladık ki sorma!" Acımasızca güldü. O anlar aklına gelince yaptıklarından haz aldığı hayli belliydi. "Onların o hâlini izlemek çok keyifti. Çocuğumun babası sanarak başka adamın koynuna gir-diğini anlatamıyordu bile. Ağlamaktan içim dışıma çıktı. Günlerce düşündüm ama bu sefer sevinçten..." Elini öfkeyle sarstı.

Bıcaıkları tonlarca ağırlıkla yere çakılır gibi donan Peri yutkuna-rık etrafı yokladı. Kadının söylediklerine inanmıyordu. Fakat tartı-jacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

"Nasıl bir şey biliyor musun, sevdiğin adamın vıcık vıcık aşkını izlemek? Ona sarılmasını, öpmesini, bu da yetmezmiş gibi evlenme teklif etmek için sana alyans seçtirilmesi nasıl bir şeydi?" Birden de-ğişti tabiatı. Vahşice dişlerini sıkığında, ilkelce salınan gıcırda ma se-si Peri'yi irkiltti. "Hep ben olmalıydım, demek. Beni sevmeliydi, ba-na bakmalıydı, bana dokunmalıydı... Yanında ben olmalıydım, o değil! Benim hakkımda, demek... Ama bilemezsin, sen nereden bile-cekisin, yaşamadın ki! Ona sarılınca nefesinin kesilmesini, gözlerine bakıp hayal kurarken ağlamak istemeyi nereden bileceksin?"

"Bunları bana neden anlatıyorsun amacın ne?"

Kadın kaşlarını çatı. "Günah çıkarıyorum diyelim. Yoruldum. Sü-rekli birilerini kovalamaktan, geriye itelenmekten, sıkılınca atılıp öz-lenince çağrılmaktan, yo-rul-dum. Ben de insanım, ben de kadının ve aşıkım!"

Kelimelerin üzerine basa basa söyledi. Yeniden buz gibi gülüm-sedi.

"Şeytanlar günah çıkmaz. Sen tam bir kaçkınsın Gülümser! Ken-dini insan sınıfına koyarak konuşma, öyle yüce bir varlığı senin mah-lûkunla aşağılatmam." Avaz avaz çılgılık atmak istedi. Fakat denesey-di ve eğer başarsaydı, duracağından artık pek emin değildi.

"Öyleyim. Ama dur daha film bitmedi." Bu taşra faresiyle ko-nuşmak ve üstünlüğünü kanıtlamak istiyordu. Ona yaptıklarının ne kadar uçlarda olduğunu ve yapacaklarının ne kadar kolay olduğunu göstermeliydi, haz almalı, korku vermeliydi. Bu istek kalbini samimi olarak açmaktan çok heyecanını bastırma istediğinden kaynaklanı-yordu. Olur olmaz şeylere bakmakla ve önemsiz konular hakkında konuşmakla heyecanını gidereceğini sanıyordu.

"Dinlemek istemiyorum." dedi Peri ürkererek.

"Dinleyeceksin!" diye emretti yine kaçık kadın.

Anlatıklarla onu korkutmaktan keyif alıyor, yaptığı vahşi planla gerçeğe döktüğü vahşetle hava atıyor gibiydi. Sanki bununla anlatılardaki farkı anlatmak istiyordu. Saplantılı aşkını ve tutkusunu ona kanıtlama telaşındaydı. Başını sarstı. Ciddi bir tavırla anılarını canlandırmak ister gibi "Sonra onu gaza getirdim. Temiz iş. Sabaha da o mafya bozuntusu olan ahmak Rüzgâr'a gittim. Zaten delirmiş bir biçimde, çatacak yer arıyordu. *Morgdan* çıktığı anı, unutmam mümkün değil. Kocaman mafyavari adam, yarı ölüydü. Lafı biraz süsleyip püsleyip onlara anlattım. Tam her şey bitti derken ben sevdiğim adama kavuştum onu sevdiğim gibi, o da beni sevecek derken..."

Birden sık sık solumaya, hoşnutsuzca dudaklarını büzmeye başladı. "Babası bir yıl geçmeden başıma nişanlı engeli çıkardı. Eymen'i zorla birine sözledi, kız ona sözde iyi gelecekti ama ondan da kurtuldum. Artık o benimdi." Ve birden delirdi. "Ta ki, sen çıkana kadar karşıma! Bir hafta adamı boş bıraktım ve sen meydanı boş boldun."

Peri üzerine gelen kadını, iteleyerek gitmek istedi. Buradan kaçmak... Bebeğini, sevdiği adamı kurtarmak... Fakat Gülümser yolunu kapadı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bırak beni... Eğer önümden çekilmezsen, bağırırım." diye titreşimle tehdit etti. Ama bu tehdit o kadar zayıf ve savunmasız ki karşısındaki kadını sadece güldürdü. Korkak bakışlarını, yardım diler gibi etrafta gezdirdi. İleriden, yoldan bir sürü kişi geçiyordu. Tüm cesaretini topladı, tam haykıracaktı ki, karnının üzerinde bir sertlik hafif bir sızı hissetti, kulağının dibinde azgın bir fısıltı.

"Eğer bağırırsan, seni de piçini de gebertirim! Deşerim lan sizi! Sizi bana sayıyla mı verdiler? Birini temizlesem diğeri... Ben hamile bile kalamazken Eymen buna azami dikkat ederken siz hemen bebek peydahlıyorsunuz. Ne iş?"

Gülümser bunun herhangi birinin düşünebileceğinden daha mükemmel bir plan olduğuna çok önceden karar vermişti. Planın tamamlanması aylarını almıştı. Polisin, Eymen'in hatta bu kadının yapabileceği tüm hamleleri önceden tek tek hesaplanmıştı. Bu bir

strateji işi, zekice bir ortakla yönetilen satranç oyunuydu. İçindeki akıllı kadını, zeki hamlelerini, bu mantıklı sebepten çok seviyordu. Bu düşünceyle neşelendi.

Öte yandan Peri elinin ucuyla karnına dayanan bıçağı itirmeye çalıştı. "Ben... Ben ki-kimseye bir şey söylemem!" Titremesinin ne zaman biteceğini merak ederek "Bı-bırak gideyim. Ne olur? Unuturum söylediklerini," diye yakardı.

Kadın gözlerini irileştirerek kaşını kaldırdı.

"Eymen'i bırakar mısın?"

Peri yutkundu. *Mantıklı ol Peri, suyu güt!* Ağlamaklı bir hâldeydi ve cesaret verici bir iki kelimeye ihtiyacı vardı. Sen annesin! İşte bu iyi gelmişti. Titrek sesiyle, "İs-tersen ta... Tabii ki bırakırım!" dedi. Gözleri ürkekçe kadının koyuluklarına baktı. İnansın istedi. Bir tepki bekledi. Bir onaylama ama kadın dişlerini sıktı.

"Yalancı kaltak! Hem sizi gördüm! Az önceki halinizi gördüm. Sen bıraksan da o seni bırakmaz!" Elindeki bıçağın ucunu genç annenin karnına acımadan dürttü. "Şimdi yürü. Yoksa piçini deşerim. Yapmadığın şey değil!"

Peri'nin bacakları boşalıyor, nefesi tükeniyor ve başı dönüyordu. Kıpırdamayınca elindeki bıçağı biraz daha dürttü. Peri'nin ani bir acıyla bedeni sarsıldı. Bıçağı karnına batırmıştı. Dudaklarından acı bir çığlık yükseldi.

"Daha derine insin istemiyorsan... Yürü!"

Peri başını aşağıya eğdiğinde, gömleğinin hafifçe kanlandığını gördü. Bu delinin acıması da sabrı da yoktu. Anlatıklar... Yarabbi neler anlatmıştı! Vücudu titriyor, kusma ihtiyacı hissediyordu. Şok geçiriyor, bilincini kaybetme tehlikesiyle kıvranıyordu. Canı çok yanıyordu. Fakat bununla başa çıkabilirdi, çıkmak zorundaydı. Onun yönlendirilmesine uydu ve sakince yürürken "Nereye götürüyorsun beni?" diye titrek bir biçimde sordu.

"Korkma, seni öldürmeyeceğim." dedi Gülümser ciddi bir ifadeyle. "Henüz!"

Bu söylediği içini rahatlatacağına daha da paniklemesine yol açtı. İçindeki korku zincirleri sıkışan Peri, ona kuşkuyla bakınca kadın isterik bir tutumla güldü.

"Ciddiyim. Senin için değil ama! Eğer ölürsen, bu sefer sevdiğimi toparlayamam. Hepten yakılır aptal aşklar gibi. Onu kaybetmeyi göze alamam!"

"Aklında ne var senin?" diye sordu Peri bir cüret. Kuşkuyla gözleri parlamıştı.

Kadın sinsice sırıttı, tek kelime söylemedi. Ama gözleri, deşen aynası gibi kifayetsiz bir sağlıkta parlardı. Hiç iyi şeyler düşünmediği her halükârda belliydi. Az sonra Peri hemen iki adım ilerledi; arabaya hiç istememesine rağmen binmiş ve Gülümser'in kullandığı araba yola koyulmuştu.

"Sakin ağzını açma, yoksadeşirim. Zaten baş ağrısı yapıyor, sun."

Peri ürkeğe karınıdaki yaraya baktı. Aniden ters bir hareket etti. Seydi bıçak daha derine inecekti. Bunu özellikle, bebeğin olduğu yere denek getirmek için bilerek yaptığını anlamıştı. Üzerindeki pudra pembesi hamile gömüğünün yan kısmında, yumruk büyüklüğünde kan lekesi oluşmuştu. Yutkundu. Bunu es geçmeyi yeğledi. Bu kadarık sıyrıkla bebeğine bir şey olmazdı ama onu kızdırırsa...

Korkulu bakışlarını karından çekemiyordu. Sanırım aklına o an binlerce farklı yalvarma çeşidi, zekice kandırarak çeşitli yalanlar gelmişti. Son çırpınışlarıyla cesaret göstererek tek bir bakışıyla da sona ermişti. Onun gözlerinde gördüğü şüursuz ifadeyle daha fazla mücadele etmek istemiyordu. Yalnızca biraz daha yaşamak, bebeğini, kocasını korumak istiyordu. Kısacık bir süre kendini toparlayıp sakin olmaya çalışarak ağzını açıp ilk kelimeleri oluşturacak kadar ileri gitti.

"Ben sana bir şey yapmadım," dedi kafasını kaldırarak. Bir kez daha cüretle baktı. "Bak, eğer bırakırsan, buralardan giderim. Bir daha benim adımı duymazsan!"

"Sen beni kek mi sandın, salak!" Aşağı doğru, karına bir göz attıktan sonra, ona döndü. Deli deli bakan gözleri tehlikeli parlıyordu. "Seni bırakayım da hemen Eymen'e koş. Bir de beni polise gammazla. Bunları niye anlatam diye soruyorsun ya!" dedi haz dolu bir şekilde. Sadistçe sırıttı, kaçık! "Sana neler yapabileceğimi bil diye ci-

en! Ölün, işime yaramaz. Yoksa seni çoktandeşmiştim. Bana daha ziyade, sağ lazımsın."

Neden sağ lazımdı? Peri ona müthiş bir dehşetle baktı. Yok, aklından ne geçiyorsa okuyamıyordu.

Yaklaşık otuz dakikadır yoldaydılar. Ancak daha önce rüyalarında görebileceği türden bir iradeye ve soğukkanlılığa sahipti. Bu süre zarfında susmuş ve sadece Gülümser'in yüzüne bakmakla yetinmişti. Yol boyu bir daha konuşmadılar. Kadına sordukça kudu-nyor, Peri'nin ağzından her Eymen lafı döküldüğünde, agresif bir biricilikle sadistçe çaldırıyordu. Akıllı olmalıydı. Ve düşünerek bir çıkar yol bulmalıydı. Allah'ım deliydi bu kadın! Bebeğine zarar verirse, ne yapardı? Dahası Eymen... Sırf karşılık alamıyor diye ona da zarar verebilirdi. Bir süre sonra araç, ağaçlık bir yola saptı. Peri'nin içindeki korku gitgide büyümeye başladı. Huzursuzca yerinde kıpırdanınca yara tekrar şiddetli bir acıyla kendini hatırlattı, imledi. Gözlerini sıkıca kapadığında, kadın öfkeyle bağırdı.

"Rahat dur... Kıpırdanıp durursan zararlı çıkarsın. Benden söylenesi. Piçine sahip çık!"

Gözlerinde adını koyamadığı bir parıltı vardı. Ya kızmıştı ya da yaptığından çok memnun olmalıydı. Peri acıyla elini karına koydu. *Dayan bebeğim, baban bizi kurtaracak... Annen sizi koruyacak*, diye içinden söylendi. Dudaklarını birbirine sıkıca kapadı. İçine akıtacağı gözyaşlarını saklayıp dışına ağladığını belli etmedi. Yüzü ifadesiz, gözleri donuk olmak zorundaydı.

Sonunda Gülümser aracı bir yerde durdurdu. Etraf tenhaydı. Kuş uçmuyor, kervan geçmiyordu. Nereye getirmişti bu manyak onu? Peri şaşkınca ona bakarken Gülümser eğildi. Kapının kenarında bir şeyler aradı. Peri daha onun ne aradığını anlayamadan, Gülümser se-ni bir hareketle elindeki pamuğu genç kadının ağzına kapamaya çalıştı. Peri karşı gelmeye çalışırken hışınca debelendikçe canla başla, kadın öfkelen-di. Tımaklarını yüzüne ve ellerine geçirerek pamuğu burnundan çekmeye çalıştı. Peri pes etmedi, olabildiğince karşı koymaya çalıştı. Fakat Gülümser bıçak yarasına elini bastırınca Peri'nin acı inlemeleri, haykırışlarına karıştı, içinde hissettiği keskin acıyla, mücadeleyi bıraktı. Sanki tüm dünyayı sıcak bir acı dalgası sararken

Gülümser hâlâ sadistçe gülünmüyordu. Peri ise yaşlarla bezeli gözlerinden onu göremiyor, can acısından duyanıyor, hatta korkusundan nefes alamıyordu. Gözlerindeki karanlık azalmaya başladığında ancak yeniden görebildi. Bakışlarını kamına çevirdi. Artık kandan üzeri görünmüyordu. Acı kamından göğsüne çekilerek bir noktaya toplandı, ciğerlerine varana kadar yoğunlaşmaya başladı.

Bunu gören Gülümser, kaşlarını kaldırarak "Ah! Ne yazık... Şanırım bebek yandı!" diye dalga geçerek zalimce gevezelik etti. Oysa aracın içini dehşetli bir çığlıkla Peri'nin sesi kaplamış, ağız avar can korkusu değil canının, bebeğinin korkusuyla bağırıyordu. Yarıyı elleriyle tutmaya çalışarak "Bebeğim... Bebeğim!" diye inledi. Korkuyla kamına bakıp "Pislik, ne yaptın ona?" diye bağırarak aracın içini çıldıttı.

"Korkma, bu kadarlıkla ölmez ama..." derken pamuğu kızın saçlarından yararlanarak burnuna tuttu. "Koklamazsan ölür!"

İliklerine kadar ıskılen Peri onu koklatmamak için her savaşıyordu, kesik kanıyor dayanılmaz acı veriyordu. Kıpırdarsa bebeği ölecekti, eğer bu şeyi koklarsa bu manyağın ona ne yapacağını bilemeyecekti. Ve o, bu düşüncelerle boğuşurken iflas eden ciğerleri ufuk bir nefes çektii etof kaplı pamuktan. İşte o vakit, gırtlığının karıncalandığını, elektrik çarpmış gibi bir hisle, tüm hücrelerinin yandığını hissetti. İçindeki korku çığ olup büyürken umutları her saniye biraz daha tükeniyordu. Kamındaki acı gerçekten de azalıyor gibiydi. Fakat beden konsantrasyonu da yok olup gitmişti. Afallayan yüzüyle, sersem sersem bakıyordu. Bunun olmasını istemiyordu. Gözleri karanlığa, son bir defa çırpınarak can havliyle mırıldandı fısıltı gibi sesle. Göğsüz kelimeleriyle sadece "Bebeğime zarar ver..." diyebildi. Ve başı koltuğun yanına sertçe düştü. Cansız bedeninden bağımsızlaşan eli usulca kucağına salındı.

Gülümser elindeki pamuğu camı açıp dışarıya atarak "Hiç vermiyim? Onu sen öldüreceksin. Kendi ellerinle, günden güne bebeğinin katili olacaksın ama bilemeyeceksin. Canına, kendin kıyacaksın. Bu senin diyetin olacak!" dedi ve arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

Araba orman yolunda ilerlerken o, arada yanında baygın duran kıza bakıyordu. Yüzü yana dönmüş saçlarından görünmüyordu ama

kamına salınan eli hâlâ cansızca, kanlı gömleğin üzerinde duruluyordu. Saat altına gelirken hava kararmaya yakın, bir viraja girdi ve dağ kulübesine benzeyen bir evin girişine park etti. Bakışlarını yanında baygın duran kadına çevirerek araçtan indi. Sessizlikten inleyen etrafa kuş sesleri ve yaprakların hışırdamaları hâkimdi. Oturmaktan kasılmış belini oynatıp kendini rahatlatırken...

"Gelmeyeceksiniz sandım."

Gülümser birden ruh halini mutluluktan hüzne boyadı. Yüzüne ağlamaklı, üzgün, durgun bir ifade koyarak gözlerini sislendirip arkasını döndü. Dokunsalar sanki ağlayacak gibiydi komplocu duruşu.

"Çok zor kaçtık ellerinden. Kızın hâli perişan. Dahası ben de köleyim. Canımı zor kurtardık!"

Adamın tavrından rahatsız olmuştu. Bir şeyler söylemeliydi. Eleştirir gibi tek kelime etmeden, kıza bakıyordu ve bu duruşu hiç hayrı alamet değildi. Ve müthiş bir ustalıkla oynayan Gülümser korkudan titrer gibi ağlamaya başladı. O anda Fırat birden arabanın kapısına atıldı.

"Neyi var, ne yaptın ona?"

Gülümser sahtekâr bir tutumla, adamın arkasına geçti. Yanaklarından sicim gibi palavra yaşları dökülüyordu. İç geçirerek "Kaçmaya çalışınca kocası onu yaraladı. Ben de onu bayıltıp ancak kaçırdım kıızı. Peri de korkudan bayıldı." dedi yalanlarına en klas entrikalarını ekleyerek. Göz temasını keserek bakışlarını henüz baygın olan kıza çevirdi. "Çok zalim... Adamdan, nasıl da korkuyor arkadaşım, bilemezsin. Bebeğiyle tehdit etti ve gerçekten öldürmeye kalktı bebeği!"

Birden Peri'ye dokunmak isteyen Fırat'ın ellerine sarıldı. Göz yaşları adamın ellerine akıyordu. "Ne olur onu kurtar Fırat. Çok korkuyor. Eymen ona çok eziyet etti. Bebeğini elinden almakla tehdit ediyor. Biliyorsun bir anne için bu ölümden daha kötü. Hatta Lale'yi bile öldürmekle tehdit etmiş. Kardeşini, Peri'yi seviyorsan onları koru. Lütfen!" Hiçkürmeye başladı. Sanki dizleri onu tutmuyormuş gibi araca yaslandı.

"Hiçbir şey yapamaz o piç!"

Gülümser, gergin bir gülümsemeyle "Öyle! Artık sen varsın. Kournun onu!" diye onayladı.

Fırat öfke kusan gri bakışlarını Peri'nin karnına çevirdiğinde, gördüğü dehşet manzara karşısında şok oldu. Ağzının içinden oklak küfürleri savururken Gülümser sinsice parlayan gözlerine yakışmayan bir hüzünle konuşup duruyor, adamın zihnini zehirliyordu.

Sonunda Fırat, Peri'yi araçtan alarak içeriye taşımış ve hemen yarasını sarmıştı. Bu süre zarfında Gülümser yanında kalmış, ona vesveseleriyle şişkelemeye devam etmişti. Şimdi ise usulca yerinden kalkarak haygın kadına bakıyordu. Yüzünde ziyan bir hüsranlığın olduğu bakışlarını genç adama çevirdi.

Fırat'ın gözleri kısıldı. Esef bir dürtüyle irkilirken yüzünde bir şeyler arıyor gibiydi sanki. Bir iki saniye boyunca konuşmadığında, Gülümser nefesini tuttu. Ardından, "Sakın ona inanma." dedi yumuşakça. Kötü bir haber verir gibi, "Çok korkuyor. Kendisi için değil korkusu... Bilirsin çok cesur kızdır Peri, Lale için, ödü kopuyor! Kızına kötülük yapacak, bebeğini elinden alacak diye aklı çıkıyor. Onu koru ne olur. Sırf onlar için, seni kandıracaktır. Kanma!"

"Tamam ama ben..." dedi Fırat bocalayarak.

Ondaki tereddüdü gören Gülümser, adamın ellerini avucuna alarak duruma derhal müdahale etti. "Sana güveniyorum! Benim gitmem lazım. Başım derde girerse babam beni parçalar. Benim bir ailem var, onlar olanları bilmiyor."

"Sağ ol!" dedi Fırat içten bir şekilde. Bu adamların bu denli deli olduğunu gördükçe sinirleri bozuluyordu. "Bana hayatımı geri verdin. Eğer sen gelip durumunu anlatmasaydın bilemezdim ne kadar kötü günler yaşadığımı. Ben, mutlu olduğumu sanarak avunuyordum. Bilemedim!"

"Değildi! Hiç olmadı. Hepsi bir oyundu..." diyen hain Gülümser tam kapıdan çıkarken durdu. "Ha bu arada..." diye devam etti tedirgin duruşuna. Çantasının içinden bir şişe çıkardı. "Doktoru muntazam şekilde kullanması gerektiğini söyledi ama Peri bunları korkusundan kullanmıyor. Bazen bunları içince beyninin uyuştuğunu ve ona karşı çıkamadığını söylüyordu. Ben gizlice içiriyordum. Bunlar onu rahatlatıyor." Fırat kuşkuyla gözlerini kısınca "Hani bilirsin ruh doktoru işte!" dedi elini kafasının üzerinde sarsarak.

Fırat elindeki şişeye bakarak kaşlarını çatı. "Bunlar hamileyken zararlı değil mi?"

Bunu düşünememişti Gülümser ama çevik zekâsı hemen atak yaptı. Üstelik bu aşık şapşalın bu kadar zeki olabileceğini de kestirememiştir. Düşüncelerini toparlayarak derhal atıldı. "Normalde öyle ama... Bu durumda şart. Bunlar düşük miligramlık, zararsız. Son geçirdiği sinir krizinde, doktor verdi. İntihar eğilimi var. Canına kıymaması için, içmek zorunda!"

"Sağ ol her şey için." Fırat konuşurken gülüyordu. Ancak bu öyle pek şirin bir gülümseme değildi.

Biraz daha konuşup Fırat'ı ikna eden Gülümser, arabasına bindiğinde, içi rahatlayarak kornasına basıp yola koyuldu. Bir pislik daha temizlendi nidaları koparan şeytani ruhuyla, ferah bir soluk çekti. Viedan mı? Olmayan tek olgusu sanırım oydu. İçindeki canı kız çaça dansı yaparken Fırat baygın kızı kucakladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*Ben ne zaman mutlu olsam...
Ağlıyorum!*

"**L**anet olsun!" dediğinde Eymen ellerini saçlarına daldırıp başını aşağıya eğdi. Nebahat Hanım şefkatle oğlunun saçlarına dokundu. Gözleri hâlâ ağlamaktan kıpkırmızı hâldeydi. "Bu-lu-nacak annem, merak etme."

Ancak içi kan ağlıyordu. Ya bulunamazsa?

Eymen uzamış sakalları, çökmüş göz altıları ve akı sarısına, koyusu kızıl dönmüş gözleriyle annesine biçare baktı. Kimseyi suçlamıyordu. Tek suçlu kendisiydi. Onun okula gitmesine izin vermişti. Kırılması, kopması, elleriyle okulun kapısına bırakmıştı. Rüzgârın saçlarını nasıl savrduğunu, gözlerinin nasıl da güzel parladığını hatırlıyordu. Ağır çekimde gibi dudaklarının kıvrılarak "Seni seviyorum" demesi gözlerinin önünden gitmiyordu. Ellerini yüzünde dolaştırdı sıkınca. Bakışları donuk, sesi fersizdi.

"Sekiz gün olacak anne... Benim karım, sekiz gündür yok! Öldü mü, kaldı mı? Yaşadığından bile emin değiller. Ben onu kendi ellerimle bıraktım oraya, o sınava bile girmemiş. Kapıdan içeriye hiç girememiş. Bir şey oldu, biliyorum. Birileri..."

Sözcüklerin geleceği vahim durum, dilini yakıyordu. Böyle oturmak içini parçalıyordu. Eli kolu bağıt kalmak, onu mahvediyordu. Rüzgâr bile ona yardımcı olamazken, polisler, medya... Kafayı sıyracaktı. Oraya bıraktığında, nasıl da normaldi her şey. Mutluydular...

"Ben ne zaman mutlu olsam... Ağlıyorum!"

Bu söz kulaklarında çınlıyordu. Peri ne zaman bunu dese, hissetmiş gibi hep kötü bir şey oluyordu. Ve işte yine olmuştu!

Böyle bir şey olmaması gerekirdi, diye düşündü.

Yemin Bozulum Yolunda

"Yoksa o bu kadar zaman çalıştığı sınavını bırakmazdı. Beni bırakmazdı! Hamile ve tek başına... Ne hâlde kim bilir?" Bunları daha çok kendine söyler gibi, acizce mırıldanıyordu. Solukları yağlı bir ugan gibi boynuna dolandıkça ciğerleri iflasın eşliğine geliyordu. Daluklarının titremesini engellemeye çalışan Nebahat Hanım, acılı bir iç çekişle yüreğindeki korkularını saklamaya çalıştı. Oğlunun içindeki azgın fırtınalara engel olamıyordu. Yarasını saramıyor, her an saniye saniye çöküşünü izlerken bunu engelleyemiyordu. Zaman kendini koyuverme zamanı değildi. Zoraki bir soğukkanlı duruşla, "Çölüm, tüm televizyon bültenlerinde resmi var. Gazeteler, günlerdir sür manşet onu yayımlanıyor. Bulunacak. İlla ki bir gören olmuştur, duyan vardır. Sen kendini böyle bırakırsan, onu nasıl buluruz? Bulunduğu an, senin dimdik durman lazım karşısında. Onun, en çok buna ihtiyacı olacak." dedi olgun bir tutumla. Ama oğluna destek verdiği her an kendisi biraz daha çöküyordu umutsuzlukla...

Genç adamı, bu sözler ikna etmiyordu artık. Aldığı her nefeste canı biraz daha daralıyor, düşündüğü dehşet verici tahayyülle benliğini parçalama noktasına geliyordu.

İçeriye hızla giren polis memuruyla Turgut'u görünce Eymen, barak yerinden kalkmayı, fırlayarak önlerinde bitti.

"Bir haber var mı karımdan? Yoksa bulundu mu?"

Endişeyle parlayan Eymen'in koyu gözleri merakla ikisinin yüzünde geziniyor, verecekleri cevabı kabir azabında gibi dehşetle bekliyordu. Sesinde acı bir ifade bulunan uzun boylu sarışın komiser, onun tüm inançlarını sarsarcasına olumsuz anlamda başını salladı.

"Henüz bir haber yok."

Eymen isyanla ellerini saçlarına gömerek "Lanet olsun, nasıl yok?" diye haşın haşın kükredi. Yaralı bir aslan gibi, üzerine su dökülen kobra gibi püskürttü herkese. Dokunana pençeleriyle parçalayacak, yaklaşanı ısırarak kadar hiddetliydi.

Turgut arkadaşının yanına gelerek teskin etmek için omzuna dokundu. "Ama bir gelişme var."

İşte bu umut verici cümle, Eymen'in dikkatini çekerek derhal arkasını döndürdü.

"Ne... Ne?" dedi hem sevinç, hem garip bir korkuyla bocalamıştı.

Komiser gözleriyle içeriye araştırırken darmadağın ailenin halini üzgünce izlemişti. "Karınızın amca oğlu da on beş gündür ortalarında yokmuş." Ortada derin bir sessizlik vuku buldu. Kıyama öncesi ilk sürüşlenecek gibi herkes pür dikkattti. Bir an bu gerginlik bedenini kasınca bunu saklamak için ellerini ceketinin ceplerine soktu komiser. "Onun hakkında yapılan araştırmalarda, karınızla evlenmeden önce evlilik aşamasında olduğunu öğrendik."

Bunu bilmeyen ni vardı o haberden beri?

Eymen bir an bile düşünmeden, "Bunun neresi iyi haber?" diye gülerken arkasındaki Nebahat Hanım, "Hem... Ne alakası var bu işle?" dediğinde, işte hepsinin sormak istediği asıl soru buydu.

Zaman kaybediyorlardı. Eymen dişlerini sıkı. Her saniyenin önemini bildiği şu anda, bunlar bir işi halledemediği gibi, bir de ona engel oluyorlardı. Bir şey yapmasından çekindiklerinden, peşine sıval bir ekip takmış, takip ettiriyorlardı. O adamın söylediği sözleri hatırladı.

Onu senden, ne olursa olsun alacağım! Benim olanı alacağım gün gelecek!

Bu anı bentliğinde ateşten nehirler gibi akıp zihnini hadsiz bir girdaba saldı. "Piç kurusu!" diye gürlüyerek yanındaki orta setpaya tekme vururken ağzının içinde edepsiz küfürleri art arda savurmaya devam ediyordu. Ardından önüne ne gelirse tekmelemeye başladı. Hişmı, cehennem laneti gibi yüreğinden bedenine taşıyor ve ortalığı kızgın bir harla yakıp yıkıyordu. Sonra birden hükmedici yapısıyla komiserin üzerine atıldı. Apansız yakasını bir hisimla kavradı.

Adam şaşkınca durularken "Bana karımı bulun komiser... Yapamayacağsanız önümden durmayın!" diye Komiseri sarısmaya başlarken adam öfkeli ama anlayışlı bir yakınlıkla, "Bakın Eymen Bey! Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken olmasına karşın, öncelikle sakin olun. Tüm birimler, bu işin üstündeyiz. Az kaldı..." diye dişlerinin arasından tısladı.

Eymen susmayınca da "Yeter! Kendinize gelin bu yaptığınız

şizi daha çok oyalayacak bir de sizi düşünmeyelim, bırakın işimize odaklanalım." diye bağırarak komiserin sesiyle, Eray Bey oğlunun koluna girerek geriye çekti.

Nebahat Hanım korkuyla boş bulunup feryat koparınca Eymen omuzunun üstünden annesine bir göz attı. Bir an duraksadı. Yaşlı kadın ürkerken ellerini birbirine kenetleyip dudaklarına kapamıştı. Fakat geç adam geri çekilmedi.

"Bana laga laga değil... Karımın yerini bulun! Bulamayacaksanız yolumdan çekilin."

Eymen'i sakinleştirmek çok zor olmuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Sabret, geçecek
ve bu karanlık günlerin zorunlu esareti bitecek...*

Ne vakit gece olmuş, ne vakit gün doğmuştu artık birbirine girmiyordu. Sessizlik kabir azabı gibiydi, sesler ise vicdan azabına sürükliyordu. Konuşsa canı yanıyor, sussa içi acıyordu. Nasıl bir keşmekeşteyse ne yana dönse acı çekecek olan kendisi oluyordu. Öledigi bedel ağırdu.

Çok zamandır yalnızlık diyarının tek başına yolcusu, duraksız kaptaşıydı. Ne durakları vardı içinde uğruyabildiği ne de konakları yapılıcak konaklı şehirleri inşa edilmişti sığınabileceği. Sadece her düşündüğünde sevdiğini, içinde ona uğrayan ama uğurlanmayan hoşçakallar belirliyordu. Bir zalim eşkıya gibi hayatına dalan geçmiş, mahvediyordu hayatını. Gönlünün uysallığından güç aldıkça daha çok yakıyordu canını. Vicdanının kurutularından beslendikçe felaket olup daha fazla sürükliyordu karanlığa geleceğini. Bağırıyordu, haykırıyordu da vicdanının kısık sesinden sebep mi bilmiyor, duymuyordu zalim adam sesini...

Peri'nin her günü bir diğerinin aynısı olarak günü geceye emanet ederken gecesini, güneşi düşleyerek sonlandırıyordu. Aklının çıkamaz sokaklarında sürüklenen hayalleri vardı, uykuyu çaldığı gözlerinde beslediği umutları, geleceğinin yarımına hapsolan düşlerinde bile kurtulma ümidi vardı. Her şeyi çaresiz içinde yaşarken bile Allah'a sığınan bir kalbi ve biliyordu ki yanında sevdiklerinin hediyesi olan duası vardı.

Ne olursa olsun, her gün yeni bir umutla kalkıyordu yeni güne. Yoldan geçen, soluklanmak için uğrak veren davetsiz bir misafire te-

Yemin Bozduğum Yolunda

zelliğine sığınırım belki... Ya da benden habersiz bana edilen masum bir dualanın inayetine, diyordu yüreği. Sabret, geçecek ve bu karanlık günlerin zorunlu esareti elbet bitecek! Allah yanında...

Peri umutsuzluğa kapıldıkça hiçbir şeyi kalmamış gibi sahip çıkıp dualama. Özlemi küstürüp vuslatı çıldıratan çaresizliğinde ki son sağlam kalesine sıkı sıkı sarıldı.

O vakit odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Giriş tarafından, haykırışa benzer köpeklerin ulumaları duyuldu. Fazla yüksek değildi kape, ancak bu durumda rahatsız ediciydi. Peri kafasını kaldırıp o tıradık yüzün ona doğru yürümekte olduğunu gördüğünde, umutsuzca iç çekti. Pencereden gelen keskin ışık şeritlerinin arasında hafifçe kıpırdandı. İçine nükesedip ruhunu sızlatan hava katmanını tüm hücrelerini sararken titredti. Tekrar baktı. Fırat tam önünde belirdi.

Peri oturduğu koltuğun üzerinden ayaklarını sarkıttı. İncecik ayak bileğine bağlanmış kalın zincir, şangırdayarak yere yığıldı. Düşüncelerinden sıyrıldı, boş bakışlarını genç adama çevirdi. Her zaman kusursuz bir pırıltıyla parlayan melek yüzü sürülmüş, çimen yeşili vahşi gözlerinin kenarı ağlamaktan kızarmış ve göz altları artık iyice morarmıştı. Kaç gündür yiyemediği yemekler sebebiyle, bir hayli zayıflamaya da başlamıştı. Oysa Peri hamileydi, güçlü olmalı ve bebeği için savaşmalıydı ama ona başkaldıran midesi bu dirayeti ne isyan ediyordu.

Peri sakin olmaya çalışarak "Daha ne kadar burada kalacağım?" diye uysal bir tutumla sordu. Çevresine bakındı bıkkınca. Bu düzenli dağ evi, çatlak duvarlarında asılı olan resimleriyle, soluk yeşil boyasıyla, ufak ama şirin bir yerdii. Başka zaman olsa, sevdiği yanında olsa ona cennet bile gelirdi. Ama o yoktu ya şu an fare deliğinden farksızdı.

O gün gözlerini karanlığa açtığındaki dehşeti hâlâ içinde sabit bir korkuyla taptaze duruyordu. Kendini paralamış, ağlamış, yalvarmış ama hiçbir şekilde onu ikna edememişti. Sabahları, akşamları, günleri seyretmişti. Fakat bu adama karşı ne sözleri işlemiş, ne yalvarışları bir işe yaramıştı. İlk günler ekmek, aş, yemeyerek onu bezdirmek istemiş ama bu bebeğine zarar vermeye başlayacak diye korkusundan, bu eziyetli eylemine bir zaman sonra, son vermek mecburiyetinde

kalmıştı. Arada ona bu ormanda dolayıştırmaya çıkarıyor, zorla eğitiliyor, hatta bazen ıleriye gitmek için zaman kolluyordu. Hal böyle olunca Peri de artık hava dahi almak istemez hale gelmişti. Çu daraklıkta bebeğiyle konuşuyor ve bu konuşmaları bazen Firat'ı kucağına alarak yolundan şırıltıyordu. Karına dışmanca baktığı zamanlarda, bazen şefkatle. Korkuyordu Peri ondan, ondan ve saplan, h aşkı yüzünden yapacaklarından? Kaçıkları hırken iki olmas, kltu gibi hayatlarına çıkmıştı.

Ne zaman tak etse canına bu çılgınlık, karşısına geçip inyanı dile vursa adamın söylediği şey bu oluyordu:

"Zorladığın tavmı, sandığın salbrımı yıkma Peri... Seni sevdiğimi umutna ve canını yakmanla izin verme!"

Oysa ne zaman otur etse aldığı cevapları da belliydi artık.

"Beni hiç anlamadın ki Peri! Anlamadığım için hiçbir acında yanında değildim. Ben tek başıma yaşadım seni ve sessiz kalarak çektim bu en güzel esaret veren hediye. Ben sevdama sarılıp ne kadar ıparlanmaya çalışsam bizi, sen her seferinde zalimce parça parça ettin geleceğimizi... Ben acılarla sivrulmüşken sen, benden koparak hiç tanımadığın diyarların umutlarına yelken açtin. Oysa aynı hayalleri çürüştüm bize. Anlamadığın için söylediklerimi, dinlemeye değeri görmedim. Oysa ben bir ömür boyu seni nasıl anladığımı, sana anlatmak için çırpınıp durdum ömürde. Bana zaman ver, derken olacağın söyledim sadece, hayallerimi ve yapacaklarını da... Ne zaman kendimi ifade etmeye çalışsam, dalga geçtin, aşağıladın, hor gördün. Anlatmaya her kalkışında, sevginden gürleyen çığlığımı, kendi yüreğine gömmeme sebep oldun. Çünkü senin, hiçbir zaman beni anlamak gibi bir kaygın olmadı ki! Çünkü sevdiğini kaybetmekle sınırlanmadın. Anlayınca esiri olmaktan korktun, aşkının ve sana vermek için can atacağın sevdanın büyüklüğünden ürktün. Şimdi kızırıyorsun ya! Oysa bunları yaparken tüm çabam dikkatini çekmek içindi. Eğer senin bana inandığın an yaşansaydı, seni alıp gitmeseydiler ellerimden, eminim ki sen de beni sevecektin. Hiçbir çıkarım, hiçbir yanılgım ve hiçbir yenilginin esiri olmadan beni sevecek, sana verdiğim kadar sevgi büyütecektin. Olsun hâlâ geç değil... Sana, sevmesini öğreteceğim!" diyordu.

Peri bu sözlerin tesiriyle düşünürken bile ürpererek titredi.

Çıttı düşünce yüzünden hoşlanmayan Firat içeride dolayışırken bakışlarını yüzüne odaklamaya çalıştı. "Dolaşmak ister misin?" diye soru düz bir şekilde.

"İstemiyorum." dedi Peri gergince.

"Yakında bacaklarını nasıl kullandığını unutacaksın." dedi Firat k geçerek. Kızgınca kızın süzüm yüzüne baktı. "İladi gel, biraz dolaştırayım seni." Sonra birden durdu. "İstersen akşam çayını bahçede içelim."

"Sen hâlâ söylediklerimi duymazdan gelmeye devam ediyorsun ama ben söylemekten de anlatmaktan da yorulmayacağım." dedi Peri kalınlaşmış kederli sesiyle. "Ne olur Firat abi, bırak gideyim! Gün-gün burunda tutuyorsun beni. İstemediğimi biliyorsun ama ınatla denemiyor ve burada kalmaya isteğim dışında zorluyorsun. Bu suç! Yaptığın iki taraflı da cezası var. Ne olur, yol yakinken dön. Bırak gideyim!"

Çıttıdağı uzun kanepede huzursuzca kıpırdandı. Elini huysuzca kıpırlanan kızını yatıştırmak için şiş karına koyarak şefkatle bebeğini okşadı. Firat elindeki odunları şüminenin yanındaki kovaya sertçe attı. Derin bir nefes aldı. Peri göklere ulaşan feryadını susturarak hayal kırıklığına gömülürken onun konuşacağını düşünmek gibi bir salıklık yaptı, tam da o anda apansız arkasını döndü Firat. Sabrı her dakika biraz daha tükeniyordu, biliyordu. Öfkeden donuklaşan gri gözleri koyulmuş, kasvetin sindiği yüzü sertleşmişti. Saklımış kaç günler, aynı teraneyi dinlemekten Firat ve baktığını açıkça belli ediyordu. Şu halinden çekinen Peri korkak bakışlarını onun boynunda kataran, damara kaydardığında yutkundu.

"Bir daha sölylesen, senin dilini koparırım Peri!" diye sert bir biçimde yanıtladı. Dişlerinin gıcırtaı arasından tıslar gibi, "Yeter, konuşma artık!" diye buyurdu.

Bu ifadeden hoşnut olmadığını unutan Peri, aniden paniğe kapılarak bir kez daha çevresine bakındı. Çaresizlik ne kötüydü. Yine eli mahkûm çekinerek geriye yaslanıp sustu. Suratını asıp derince iç geçirdi. Gözleri çaresizce yaşarmaya başlamıştı.

Firat mutfığa geçip çayları hazırladı. Henüz yeni demini almıştı.

Bardakları tezgâha bıraktığında, bakışlarını omuz hizasından arkaya yıktı. Peri'nin ilgisinin yanmayan şömineye kaydığını fark edince çekmecedeki ilaç kutusunu aldı. Çayın içine bir tane atıp karıştırdı. İyice harçın olmaya başlamıştı, belki bu ilaçlar onu sakinleştirirdi. Tepsiyi alarak genç kadının yanına yöneldi. Peri onun yanına yaklaştığını fark ettiği an, korkuyla irkiline Fırat dişlerini sıkta.

"Ya sabır!"

Günlerdir zaten ne zaman yaklaşıp hep aynı tepkiyi veriyordu. Sanki elinde bir mazrak vardı ve kızın bedenini onunla düter gibi titremesine sebebiyet veriyordu. Aldırmadı. Yanına geçip oturdu. Tepsiyi önlerindeki sehpa üzerine koyup bakışlarını genç kadın gibi şömineye çevirdi. Sehpa üzerine uzanıp bir sigara yaktı. Ellerini dizlerine koymuş, bacaklarını hafifce uzatmış, ağzında sallanan sigarasının mimi mimi titrek bulutlarına bakıyordu. Aslında bakmıyor, süzgül gözlerle dalmış düşünüyordu. Onun varlığıyla üşüyen Peri kollarını bedenine sarı. O ne zaman yaklaşıp bedeni donuyor, yüreği korkunun sarıdığı bir dehşetle kaburgalarını paralıyordu.

"Üşüdüysen yakabilirim. Çok güzel yanıyordu değil mi?"

"Kaç gündür yanıdığı gibi... Hem hava sıcak!" diye ters bir cevap verdi Peri. Yüzü somurtuk, sesi küstü. Ormanda yaz bile olsa, bazen geceler hava serinmiş gibi kulübenin içi soğuyordu. Ve Fırat bu ufak hava değişimini fırsat bilip şömine yakıyordu.

Fırat birden yerinden kalkınca Peri yine korkuyla irkildi. İyice geriye sindi. Adam başına sarsarak "Sadece biraz camı açacağım. İçerisi hayli havasız kalmış." diye isteksizce kendini açıkladı. Camı aralayıp tekrar kanepeye geldi. Sessizce yerine oturdu. Peri derince iç çekti. Acınası hâline yüzünü buruşturdu. Bakışlarını çekinerek genç adama çevirdi.

Kısa, zayıf, cansız, öyle ki susuz bir yerde kalmış gibi kupağı boğazından çıkan nefesiyle, "Beni ne zaman bırakacaksın? Burada daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun?" diye çaresizce bıkmadan sordu.

Fırat dalgınca omuzlarını sarstı. Peri bu tepkiyle bir kez daha yıkılırken "Bakmayacaksın değil mi?" dedi. Kırık, çirkin ve sinsi bir kahkaha ile asabı bozularak güldü adam.

Peri yorgun bakışlarını duvara sabitledi. Elini şakaklarında dolatırken gözleri bir kenara konmuş büyük mindere kaydı.

Fırat sigarasından derin bir nefes daha soludu. "Birkaç gün daha burada otur. Sonra gideceğiz, merak etme!" Sesi yorgun ve bakımda onun da.

Peri irkildi. Kızgın bir sızı yüreğini yokladı. "Gideceğiz de ne demek?" Bu kez daha yüksek bir biçimde ve panik dolu bir sesle sordu. "Ben seninle hiçbir yere gelmek istemiyorum. Neden anlamak istemiyorsun, beni bırakmanı istiyorum."

Peri bağırdakça bu yüksek sesi duymamış gibi durum umursamaz Fırat susuyor ve sessizce onun öfkesini körüklüyordu.

Şimdi ikisi de sükût etmiş. Havanın içinde sanki bir şimşek çakmış, bir fırtınanın tutuşmak üzere olduğunu ilhar etmişti.

Peri uykusuzluktan acıyan gözlerini ovuşturdu. Kaç gündür Fırat biraz daha rahat ve daha dengersizce onu sahiplendiğinden sebep, ona yaklaşmasından korktuğu için, doğru düzgün uyuyamamış. Uyku ölümün eşiydi ve en savunmasız olduğu vakit olduğundan, hep tedbirlilik, hep tetikteydi.

"İlk geldiğin gün de söyledim, yine söylüyorum. Ben nereye, sen oraya. Bırak artık sormayı!"

Bu lanet yerde gözlerini ilk açtığı anda nasıl bir panik yaşadığını hatırladı. Fırat'ın ona inanmayan delirmiş hallerini ve sürekli kocasına küfreden öfkeli hâlini. Sırf onun tepkisini çekmemek için, zamanla Eymen'in adını dahi ağzına almaya korkar hale gelmişti. Bu adam manyaktı, onu buraya getiren kadın daha manyak! İki manyak arasında kalmıştı. Sürekli aynı söylemi tutturmuştu.

Kocanı seni sevmiyor, biliyorum...

Sana nasıl kötü davranır!

Ben seni kurtaracağım.

İyileşeceksin.

Kocasının bu anlattıklarının hiçbirisi olmadığına inandırıyor-
du ki bu manyak herif! Dahası konuşmuyordu. Günlerdir sürekli,
kendi konuşup agresif bir hâlde şizofren tepkiler göstererek saldır-
ganlaşıyor ve her seferinde kızını korkutarak susturuyordu.

"Birlikte yaşamamız için bir ev aldım. Öyle büyük değil ama şimdilik bize yeter. Sonra birlikte daha..."

"Sen nasıl bir delisin ya? Gitmek istediğimi, seni istemediğimi gülenle haykıyordum ama sen hâlâ, aynı türküyü söyleyip duruyorsun." Derince bir nefes aldı. Bunları söylediği sırada, çok ten giden bir şey olduğunu anlatmış ve gözlerinin hemen yaşlarla dolduğunu hissetmişti. Bedeni karıncalanıyor, sanki damarları çekiliyordu ama direndi bu hisse. Biraz kendini toparlayınca gözlerini sıkıca kapadı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Ben seni hiç sevmeyeceğim, anla artık bunu, yapma bu ezizliği bize." Bebeği için kaygılandığını saklamak amacıyla takındığı o heçim tavrı, şimdi yok olmuş ve aniden, on yaşındaki ürkek bir çocuğun korunaksız çaresizliğine dönüşmüştü. Savunmasız kalmıştı yine...

Fırat ince parmaklarıyla yumuşacık kısa kesim saçlarını taradı. Yarı kaybolmuş bir vahanın üzerinden buhar olmuş, cehennemlerde kopan ateş gibi gözleri hiddetiyle parladı.

"Canını yakmak istemiyorum, sus!" dedi dişlerini sıkarak ve uyarıcasına devam etti: "Beni kızdırmak için yapıyorsun. Beni kırdırmak mı istiyorsun Peri? İlla canın mı yanmalı?" diye sordu eli- den geldiğince sakin bir tavra bürünerek.

Peri'nin gırtlığını yararak yükselen haykırısları dudaklarında donmuş, ornya yapışmış gibi ne dağılıp ne saçılıyordu. Yutkunda ve mantıklı hareket etti.

"Hayır... Kızmanı istemiyorum."

Gri gözler, ürkek gözleriyle bıkkınca buluştu. Sonra uzaklara baktı.

Peri dişlerini sıkıp derin derin nefes almaya çalıştı. Duyduğunu biliyordu, dalmamıştı. "Ne olur anla, olmayacak... Kabullen. Seninle ben, biz olamayız. Ben kocamı sevi..."

Konuşmadan daha, ne olduğunu anlayamadan dudaklarına kapanan hafif dudaklarla, olduğu yerde sarsıldı Peri. Zorba eller yüzünü kavramış, yanaklarını vahşice ezerek başını kendinden uzaklaştırmasını engelliyordu. Üzerine yutucu bir hayvanın avını kaçırmanın için sarf ettiği çevik bir hamleyle sıçırırken kollarında sıkılıp kaldı. Sonra bir anda sırtı oturduğu kanepeye sertçe devrildiğinde, bacak-

larının kaskatı kesildiğini hissetti. Kanının, paniklediğinden sebep, coşkısıyla akan azgın bir nehir gibi, damarlarını yırtarak beynine doğru yükseldiğini hissetti. Korku! O koyu duygu yüreğini yerinden sökercesine hareket ettiriyordu. Kulakları uğulduyor, yüreği can teniyle acı bir savaşa girerek bedenini paralıyordu. Omuzlarını vahşice kavrayan iri ellerin, tırnaklarından yayılan keskin baskısıyla bedeni kısıyordu.

Dehşete kapılan Peri panik hâlde ellerini genç adamın omuzlarına koyduğunda, Fırat incecek bileklerini iri elleriyle kavrayarak bu hamlesini bertaraf etti. Başının üzerinde canını yakacak bir sertlikle beledi. Gelecek olan hamleyi biliyordu Peri! Tüm gücüyle onu üzerinden itirmeye, vahşice kıpırdanarak bacaklarını kıpırdatmaya çalıştı ama imkânsız! Çığlıkları, ağzının içinde donup katılmıştı. Peri, dudaklarını sömüren zalim istilayla nefes alamayarak çırpı- nıyor, debeleniyor ama kurtulamıyordu. Yeşim gözleri dehşetle ir- kilmiş ve korkuyla sulanmıştı. Karu aralarında ezildikçe aklı ikiye bölünüyordu. Hem bebeğinin zarar görmesinden ölesiye korkuyor, hem adaman kurtulmak için son kuvvetine varana kadar çabalıyordu. Eğiliyor, bükülüyor ama iri bedeninin arasında kalan narin ve güçsüz yapıyla, cansızca kıpırdamaktan ileri gidemiyordu. Dudak- larını blemiş, onun dilinin ağzının içine sinsi bir yılan gibi sızması- nı engelliyor, fakat bu sefer de midesi kabarıyor ve kusma isteğiyle doluyordu.

Fırat aldırmadı. Dudaklarını hurpani bir biçimde sahiplenircesine sömürürken hiddetlenen tutkusuyla sadistleştikçe kendini kaybetti. Özlemle, açlıkla ve içini kavuran hırsıyla başladığı eylemine, zalimce devam etti. Kızın bileklerini tek eline alarak diğer elini bedenine doğru yolculuğa çıkardı. Peri'nin beyni durdu. Öyle ani ve vahşice oluyordu ki bu eylem ne beynini ne durmuş kalbini çalıştırabiliyordu. Bir ruh kadar solgun belleği, bütün kedere, neşeye, düşünceye; içinde durma noktasına varmış kalbin bin türlü dehşetine, umut ettiği fikrin binbir çeşit derinliklerine, heyecanlara apansız kapanmıştı.

Fırat üzerine azıllı bir kuduz gibi abandıkça tek düşündüğü şey bebeğiydi. Oysa Fırat, her ne kadar hamile olduğunu bilse de açlığı tavan yapmış şehvetiyle ona dokunmaktan kendisini alıkoyamıyor-

da. Gözleri kör, benliği sağır olmuştur vicdanına. Günlerdir bunla mücadele etmekten zaten yorgun düşmüş, karşısında masumca dururken dokunamamak canını yakmıştı. Ama artık yeterdi! Onun uhibinin kimi olduğuna, kimin karısı olacağını bilmesinin zaman gelmişti. O adamın adını söylemeyecekti bu sömürdüğü tatlı dudaklar, sadece kendi adıyla anlam bulacaktı. Kalbi bir tek kendisi için atmıyordu. Dudaklarını yanaklarına kaydırduğunda, Peri sanki su to-lardan yüreye çıkmışçasına derin bir nefes aldı. Fırat alırdı. Onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarının tuzlu sularını öpü. Sürekli soluk soluğa hıçkıran Peri kafasını sağa, sola yatırıyor onun hamlelerini göçsüzce alt etmeye çalışırken yalvarıyordu. O dudaklarıyla tenine sülmür buseler bıraktıkça kızın ruhundaki tüm mahzun renkler ölüyor, ruhu ölmekten sevdiğinin mabedine sahip çıkamadığı için bir matemin yasıyla ağlıyordu.

"Ne-ne olur yapma! Allah aşkı için yapma! Ha-hamileyim.. Be-beğime bir şey olacak!" dedi bu kepezeliğe karşı hiçbir eyleme bulunamayınca acizce yakararak.

"Ona zarar vermem merak etme. Hem birçok hamile kadın bunu yapıyor, değil mi?"

Onun söyledikleri, genç kadının apansız bir üşümeyle karnı donduru. Midesi ağzına yükseldi.

Fırat dudaklarını biraz daha aşağıya indirdiğinde, cehennem zincirlerinden kopup kızı yuttu. Dilinin kıvrımlarını iğrenççe boynuna kaydırduğunda, solukları yağlı urgan olup boynuna dolandı ve inleyerek salyalarını yaya yaya öpmeye devam ettiğinde ise Peri buz olup erimek, ateş olup kül olarak yok olmak istedi. Fırat için ise şu anda dünya yansa umurunda değildi. Tadına hasret bir hayat geçirmişti ve onca sene sadece onu hayal ederek biçare yaşamıştı. Her şeyiyle tam sahip olacakken o adamı ortaya çıkarak elinden almıştı. Artık buna izin vermeyecekti. Daha şimdiden kasılan ateş gibi bedeniyle, hır ve doluydu!

Peri canhıraş haykırmalarıyla altında debelendikçe, genç adam üzerine istekle abandı. Birbirine sımsıkı kilitlenmiş narin bacaklarının arasına, kalın bacaklarını sıkıştırıp hareket imkânını vahşi bir şevvetle engelledi. Bir kemanın teli gibi gerilen zapt olunmaz arzu-

lu dolmuş bedeni, anlaşılmaz bir zalimlikle kendini yapacağı eyleme ayarladı. Kaide altına alınamaz bir gurursuzlukla kızın ruhundaki kıyameti yansıtan sarsıntı gibi, üzerine sürülüp ruhunu titretti. Bir eli gömleğinin kenarından sürülüp çıplak tenine dokunduğunda, "Bırak!" diye son ses haykıran genç kızın cansız yalvarmalarına aldırmadı. Dehşete kapılan Peri ellerini omuzlarına geçirdiği için, yumrukladığı için tırnakları hem onun tenine hem kendi eline zarar veriyor ve zorlamadan sebep bir bir kırılıyordu.

"Bunu sen istedin Peri!" dedi altında çılgınlık yatan bir sesle. "Sana zaman verdim ama kabullenemedin. Beni kabul edeceksin! Sen benimsin! O adamın üzerine bıraktığı tüm ızırları sileceğim. Sadece biz, ikimiz olacağız. Tenine, zihnine ve hayatına hatta ruhuna bir ben mühürleneceğim. Karnındaki, benim imzama doğacak!"

Gözleri kararan ve mantığı tamamen kör olan sadist adama direnen Peri, "Yapma ne olur! Bebeğim var. Se-senin hiç Allah ko-korkun yok mu?" diye acizce yakardı.

"Peri bu hâlin beni daha da kızdırıyor. Yalvarma!" dediğinde hadditlenerek boş odanın içinde sadece derin tutuk ve savruk nefeslerinin hırıltılı sesi duyuldu. Adam, genç kadının kasıklarına kendi istekle erkekliğini yasladığında, zevkle inledi. Peri acı içinde dehşetle titredi. Deprem olsun istedi, yer yarılsın, kıyamet kopsun ve bu acı bitsin! İçinde kıyametten önce can bulan dehşet bütünlüğüne bürünmüş, hafif bir vicdan sesi gibi dağılmıştı tüm korkuları yüreğine. Nefesini kulaklarından ruhuna emanet verdi... Alamıyordu!

Peri bir daha yumruk attığında omuzlarına, Fırat ellerinin daha fazla, her ikisinin de canını yakmasını engelleyerek bileklerinden kavradı. Kızın incecik bileklerini tek eline alıp başının üstünde kavrayarak sabitlerken titrek sol eliyle boynunu okşadı. Usulca tenine sürünerek aşağıya kayan parmakları, gömleğinin düğmelerine ulaştı. Peri altında debelenerek çabalarlarken o, gömleğinin düğmelerinin bir kısmını heyecanla açtı. Şimdi iyice dolgunlaşan göğsünün tatlı kıvrımları göz önündeydi. Fırat'ın tehlikeli bir ışıkla parlayan arsız gözleri, koyularak baktı göğüslerinin kıvrımlarına. Heyecanlanmıştı, üsülek nefes alamıyor gibi tutuktu duruşu. Titrek soluklarını salarak derin bir nefes çekti içine. Kasılmış ve heyecanlıydı.

"Beni sevmesini öğreneceksin. O adamı unutacaksın. O kadın kötü olmayacak. Sadece kasma artık kendini, bebeğin için!"

Peri gözlerini adamın koyulmuş gözlerine tiksintiyle çevirdi. Son çarpışları olduğunu biliyordu. "Bunu asla yapmayacağım!" dedi inatla. "Ne onu unutacağım ne de seni seveceğim. Bana dokunduğun her anı milat sayıp yaşadığım her nefeste nefretle, öfkeyle ve unutulmaz bir vahşetle hatırlayacağım. Bu zalimlik, tecavüz sana kendime de sana da asla unutturmayacağım. Baktığım gözlerde bir tek sevdiğim erkeğin gözlerini göreceğim. Eğer sen bana dokunsan ve ben yaşarsam -ki bana dokunduğun andan sonra ilk fırsatta canıma kıyacağım- eğer yaşarsam, aldığım her solukta ölmek için vakit kollayıp her fırsatta canıma kıyacağım." diye gerçekleri bir bir çemkirdi adamın tiksindiği yüzüne.

Cesuru Peri, çok cesur. Deli cesareti dedikleri şey, şu anda onda vuku bulmaktaydı. Eğer Eymen olmayacaksa hayatında, başka haram el tenini gasp edip yaban nefes ruhuna tecavüz edecekti bu saatten sonra can denen lezzetli telaş, ona külfetten başka bir şey getirmeyecekti. Gözleri sonsuz karanlıklarla dolu bir ufka açılmış gibi ölümü içerken yüreği gerçeklerin acı ıstıbabına yenilerek titredi. Hayatının artık biteceğini düşündükçe gerçek tüm düşüncelerini yuttu.

"Eğer bunu yaparsan, öldürüm! Bana dokunursan, kendimi öldürürüm! Ondan başkasının olacaksam, hiç düşünmez kıyarım canıma. Bir tek kocamı sevdim. Belki temiz olmayacak bedenim ama ona aşık tertemiz ruhumla öleceğim. Yapma!"

Her kelime ateş yüklü bir ok gibi yüreğini tam on ikiden vururken Fırat'ın, o adama duyduğu tükenmez aşk göz bebeklerinde titreyişti kızın ve bu Fırat'ın son kalan mantık kırıntılarını da tükeni. İntikam ve aşkın arzusuyla oluşturduğu cehennem üçgeninde sıkışan Fırat, duyduklarına kulak tıkayarak yanmayı seçti. Cayır cayır yanmayı ve yandığı kadar yakmayı!

Başını usulca aşağıya eğdi. Kulak ardı etti kızın susmaksızın kocasına olan sevgisini haykırmasını ve dudaklarını onun tazecik tenine değdirdi. O inledi, Peri midesi kasılarak öğürdü. Dişlerini sıkarak son birkaç defa çarpındı ve daha fazla dayanamayınca tüm gücüyle çığlığı bastı.

İğrenç dudakları göğüslerinde oyalanırken eli pantolonuna kaymış ve düğmesini açıp fermuarını indirmişti. Bunları öyle hızlı ve aceleyle yapıyordu ki, kızın nefesleri gırtlığına dolanıyordu. Peri ne kadar zorlarsa zorlasın kendini, onun, pantolonunu cansız bacaklarından kaydırmasına engel olamadı. Tekmeler attı, bacaklarını yatağa sabitledi, sımsıkı kapadı ama engel olmadı. Hatta bir ara bileğini zıllın elinden kurtardığında, tırnaklarını kot pantolonun kumaşına geçirmiş ve Fırat kızın pantolonunu çektiirdiğinde tırnakları kırılmış, çekistirmekten eli acımış olsa da bırakmamıştı. Tabii Fırat elini yine esir edene kadar avuçlarına. Tek ayağı zaten zincirliydi. Elleri de bileklerinden sıkıca kavranınca kalakaldı. Fırat biraz geriye çekildi. Kızın gömleği açılmış göğüslerine ve pantolonundan kurtulmuş sütlü gibi güzel beyaz bacaklarına içi giderek baktı. Kadının ince bileklerini bırakmadan, kendi pantolonu hevesle çekistirerek açtı ve tıpkı nefesleri arasında indirdi.

Peri gördükleriyle dehşet içinde çığlık atıyor, deliler gibi hareket etmeye çalışıyor ama çaresiz gücü ona yetmiyordu. Yanılmış fırtına misali durmaksızın akan gözyaşlarından ıslanmış yüzü, tere ve gözyaşına karılmış saçlarıyla, ellerinin altında duran biçare haliyle, adamın istekli bedeninin altında acı içinde çürüyordu. Artık bacaklarının üzerinde onun kılı bacaklarının gıcıklayan dokusunu ve kasıklarının üzerinde sert kabartısının tüm zalimliğini hissedince, nefesi apansız kesilerek beynine toplanan basınçla öleceğini sandı. Onun sert tüyleri bacaklarına sürtündüğünde dehşetle titriyordu. Kalbi hazlanıyor ve nefesi ciğerlerini yırtarak gırtlığına ulaşmış dudaklarını yakarak titrekçe dışarı salınıyordu.

"Öl-öldürme beni!" dedi son çaresizliğiyle. Kekeleyerek soluksuz kalarak "Kı-kıyma bebeğime ne olur... Ya-yaşayamam!" dedi kesik kesik nefeslerinin arasından.

Fırat bakışlarını biçare, yakarak bakan ıslak yüzüne çevirmedi. Çevirseydi, ıstırabından gözlerini sıkıca kapayıp acizliğinden yanaklarından aşağıya sicim gibi yaşların aktığını görecekti ve tüm dirayeti kırılıp vicdanına kulak verecekti. Yapmadı, zalimliği ve sadistliği seçti.

Sadece bir an duraladı ve dişlerini sıkarak genç kadının iç çama-

şına uzandı. Boğazı kurumuş Peri, son gücüyle gırtlığını yırtarcasına haykırdı.

"Yal-yalvarırım öldür beni! Öl-öl-öldür, ne-ne olur!" Acı bir hıçkırık yırttı nefes borusu gibi dirayetini ve diken gibi battı evin sessizliğine. "Da-dayanamam... Dayanamam bu a-acıya... Öldür."

"Seni seviyorum bunu nasıl yaparım?"

"Yap! Bu-bunu yapacağına öldür. Se-sevsen ya-yapmazdın!"

Bu-bunu bana ya-yapmazdın. Sevsen beni... Kaymazdın!"

Fırat, hıçkırıklarından ve ağlamalarından sesi kesilen ve kekeleyen kaza kulak tıkadı. Aldırmadan bacaklarını okşayarak devam etti eylemine ve usulca nefessiz hâlde iç çamaşırını çekti ama o ufaklık penye bile direnince ona, çıkaramayınca hırslandı. Öfkeyle çekştirerek ince bağlarını kopardı. Peri artık onun istekli uzanışını kasıklarına yakın olan baldırlarının arasında, tüm çıplaklığıyla hissediyordu. Sıcaklığını, katılığı ve ne kadar hazır olduğunu... Sadece ileri doğru yüklenmesi, birleşmeleri için yeterli olacaktı. Bunu düşünmek, genç kadını mahvediyordu. Fırat'ın sertleşmiş erkekliği, iç baldırına hazla sürtünüyordu. Sıcak, sert ve isteğiyle dolarak tırtıyordu.

"Eymen neredesin? Kurtar!" diye haykırdı ruhu. "Bizi koru Allah'im... Benim tek sahibim sendin, annemin duası için, babamın sensüz sevgisi ve sana bıraktığı emaneti için koru beni..." diye yakardı yüreği.

Ve Fırat üzerine abandı. Vahşi bir köpek gibi, kudurmuş gibi bulayarak soluyordu. Bedeninin yakıcı sıcaklığını titreyen bedeninin üzerinde yorgan gibi serdi ve kız sıcaklığını hissedince soluk alamadı. Fırat bunu hissedince dudakları yine ağzına kapandı, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarına sömürdü. Çırpınmaya bile hali kalmadı Peri'nin. Umutları tükendi. Hayalleri yıkıldı ve geleceğe dair tüm düşünceleri, zalim bir eylemle hunharca katledildi. Erkekliği tenine sürtünerek ileriye doğru uzandığında, ölmek istedi Peri. Şu anda, şu dakikada ölmek... Ama ölmedi!

Ve Fırat hırıltı bir nefesle, kıpırdandı.

Peri, sanki son nefesiymişçesine gırtlığını yırtan tiz bir nefes çekti içine ve son gücünü kullanıp tüm kuvvetiyle acı içinde haykırdı.

Ö. Zindan kararı geceyi yırtan çaresiz çılgına, ağaçlarda uçan çörek kuşların sesleri karışmıştı. Dünya bile isyan ediyordu bu zalimliğe, barbarlığa, susuyor, yas tutuyordu. Kıyamet arifesini bitirmiş, mahşer sancısına yer arıyordu.

Tül, serin havanın seyrine kapılarak candan dışarı doğru salındı kızın son nefesini veren sesiyle. Rüzgârlar eşliğinde aheste bir hantallıkla şişerek havalandı ince kumaş ve tekrar yerine usulca sardı.

Peri'nin yürek dağılayan çılgılığı da o tüller gibi usulca söndü. Şanki tüm dünya, sağır edici bir karanlığa gömüldü...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen ölüm...

Bedenin son nefesi verildiğinde değil...

Umudun son ışığı söndüğünde gelir...

Bir saat sonra Fırat'ın kulaklarının acıyla çınlamasına neden olan hıçkırık sesleri, odayı kapladı. Çaresizlikle kollarını dizlerine yaslamış, suçlu yüzünü elleri arasına görmüştü. Özgündü... Böyle olmayabilirdi! Bu kadar aciz olmayabilirdi. Ama neden, bu kez her zamanki kadar kötü hissetmiyordu kendini? Fakat bunu yapmayabilirdi. Öfkesine yenilmişti. O adamdan vazgeçmeyeceğini söylediğinde, dayanamamıştı. Zaman zaman daha kötü olabiliyor, aklını kullanmayı devreden çıkarabiliyordu. Hiddetinden dişlerini sıkıyor ve derin derin nefesler alıyordu.

"Her şey düzelecek!" diye fısıldadı, sesindeki o çaresiz tını. Bana kendisi de inanmıyor gibiydi. Ellerini saçlarına kaydırıp parmaklarını darmadağınak olmuş saçlarında gezdirdi. Başını yana çevirdi. Kanepenin köşesine büzülmüş, canı çekilmiş gibi hıçkırarak ağlayan genç kadına baktı.

Peri şişmiş gözlerini samsıkı kapadı. Yorgundu. Bütün kasları ve hücreleri dayak yemiş gibi ağrıyordu. İşlevini kaybetmiş uyupak bacıklarını kendine çekmiş, başını kanepenin kolçağına yaslamış. Hâlâ gırtlakını yurtan hıçkırıklarla acı acı sesi ağzının içinde boğuluyordu. Gömleğinin üst kısmına titreyen eliyle sıkıca kavramıştı. Parmakları titriyor, bedeni kasılarak nöbet geçiriyordu. Yüreği, büyük felaketler gören yürek kayıpları, saldırılara karşı nasırlaşmış değildi. Hâlâ acıyordu, hâlâ narındı. Yüzü kireç gibi olmuş, yanaklarında

üçer bir tabaka halinde yaşlar parlıyordu. Gözleri ağlamaktan ve ovalamaktan şişmiş, bedeni debelenmekten halsiz düşmüştü.

Fırat birden hareketlendi. Genç kadının üzerine abanıp başını kendine çekmeye çalıştı. Peri o kadar halsiz ve takatsizdi ki bunu yapmasına izin verdi. Cansız bedeni, onun elinde artık istediği gibi şekil alıyordu. Oyuncak gibiydi. Fırat çenesini başına yasladı. Saçlarını defalarca öptü. Her busesinde binbir tane özür saklıydı. İçine, onun kokusunun karıştığı derin derin nefesler çekti.

"Özür dilerim meleğim. Böyle olsun istememiştim. Sen inatlaştıkça ben de çıldırdım. Canını yakmak istememiştim." Başını hafifçe oynattı. Saçlarını yavaşça okşamaya başladı. Peri konuşmadı. Acı acı yuskundu. Boğazına, birbiri ardına düğümlenen yumrular sıralandı. "Canını yakmak istememiştim, affet!"

"Ya-yaktın... Ya-yapma dedim!"

Fırat pişmanlığın sarstığı, derin bir iç geçirdi. "Özür dilerim. Bir daha sen istemeden asla yapmayacağım."

"Be-bebeğime bir şey olabiliirdi!" dedi Peri acı çekerek suçlarken. Boğazında düğümlenen yumruyu geçiştirmek için, yutkunduktan sonra, "Ona zarar vermezsin, değil mi?" diye umutla bekleyerek sordu.

"Kesinlikle vermem! Haklısın, daha dikkatli olmalıydım. Bir an görüm döndü. Unuttum onu. Ona zarar vermem, o bizim bebeğimiz artık..." Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Artık kendisini duygularının üstesinden gelmiş gibi iradeli hissediyordu.

Peri yanağına sıralanan yaşları koluna silip burnunu çektiğinde hâlâ aklında yaşananlar vardı. Yarabbi! O dehşet an aklına gelince çıldırarak gibi nefesi kesildi. Eğer, son anda yalvarmak aklına gelmeseydi, ikna etmek için haykırmasaydı, şimdi onun kadını olmuş olacaktı. "Yapma!" demişti. "Yapmazsan, isteyerek senin kadının olurum. Bana zaman ver Fırat!"

İlk defa abî değil de adına söylemişti, hem de haykırarak. "Sevgilim, lütfen!" demişti. Bu sözler nasıl zehirli bir tat bırakmıştı dilinde ama olacaklardan daha acı olmayacaktı. Tepki vermekte biraz geç kalmıştı vefa bekleyen Fırat, fakat başarmıştı. Son günler hep en kötüsü olmuştu. Umutlar azalmış, karamsarlık başlamış, kaslanma-

yacağına düşündüğü zamanlarda bile kalbini, zihnini, tüm benliğini hüzün kaplamasına rağmen, bir çıkar yolu hep bulmuştu. Yine bulacaktı Peri!

Adamın sımsıkı tutuşundan geriye çekilmeye çalışarak biraz hursuzca duraladı. Fırat'ın bedeninin kasıldığını hissedince "Fırat, biraz dinlenmek istiyorum, ne olur!" diye yalvaran ses tonuyla mıldandı.

Onun dilinden adını duymak bile mucizeydi. Fırat ilk tıraz ete de sonunda onun tükenmiş hâlini görünce razı oldu. O anda, ani bir hareket, farklı birinin sebep olduğu bir gürültü yayıldı ortama. Dışarıdan geliyordu. Fırat genç kadına baktı. Sert yüzü fena hâlde kasıldığı hâlde yanına yaklaştı, ellerini omzuna dayayarak yarı alaylı, yarı tehdit karışık bir tavırla "Sakin ağzını açma!" dedi. Bunlar öyle işti. kim, öyle boş sözler değildi. "Peri, sakın bir aptallık yapma, olur mu tatlım?" Dudaklarını sertçe sıkarak kadının karnını tehditle okşadı. Peri'nin bedeni kaskatı kesildi. "Yoksa cidden sana olan güvenimi kaybederim. Bir dakika, tek bir dakika bile beklemem bundan sonra, düşüncüklerini yaparım."

Bu tehdit değildi artık. Peri yutkunarak irice açtığı dumanlı gözleriyle; başını olumlu anlamda salladı. Fırat tedirgin bir biçimde yerinden kalktı. Omzundan geriye doğru baktı. "Sakin! Kapıda her kim varsa, canı yınar, sonra da senin... Sen üzülürsen ben de üzülürüm ve dengesiz olurum." Köşedeki çekmeceye koyduğu silahı aldı ve cebine sakladığı şarjörünü taktı. Elini arkasında tutarak kapıya yaklaşıp usulca açtı. Peri'nin bakışları, Fırat'ın elinde takılı kalmıştı. O soğuk metal ne zaman ortaya çıksa adeta nefesini kesiyordu.

Kapının eşiğinde yaşlı bir adam, tüfeğini omzuna atmış arkasını dönük bekliyordu.

"Buyurun?" dedi Fırat takdire şayan bir ifadesiz tonda.

Kapıda bekleyen adam arkasını döndü. Ellili yaşların sonunda, biraz kilolu, kır saçlı, ak yüzünde domates gibi açmış alacalı burnunu çeken, patavatsız bir avcıydı. Bakışlarını önce genç adama sonra kapının aralığından içeriye çevirmişti. Meraklı bir tip olduğu gözlemlerindeki garip ışıkların telaşından belliydi. Koyu gözleri ilgiyle her bir ayrıntıyı tartıyordu. Usulca genç adamı süzdü. Gömleğinin

diğmeleri hâlâ açık olduğundan, uçları pantolonunun kenarlarından, bir serseri gibi sarkmıştı. Üstelik yüzünde ve boynunda tırmak izleri vardı ve bunlar tazeydi. Bu vasat hâli akalda çok farklı bir görünüm sergiliyordu. Saçları da dağınıktı. Yaşlı adam edepsiz fikirlerine gülmüseyerek elini burnunun kenarından çekerek iri göbeğinin üzerine geçirdi. Bakışları parlıyordu. Gözleri kapının girişinden içeriye merakla sızmıştı ama Fırat başını omzunun üzerine yıkınca duraladı. Fırat da onun baktığı yere bakıyordu şimdi. Azarlayan bakışlarını adama çevirdi.

Yaşlı adam hemen silkelenerек toparlandı. Silahını omzunun üzerine atarak "Az önce bir ses duydum, kötü bir şey mi var merak ettim, sorun yoktur umarım." dedi derinden gelen tok sesiyle.

Fırat elini saçlarında dolaştırdı. Sinsi gözleri parlarken çarpıkça sırttı. Küçük bir çocuk kadar utangaç ve SAMİMİ parlayan gözleri adama ikna etmeye yetti.

Haylaz bakışlarının altında, sakın bir tonda "Yok, eşimle ufak bir tartışma yaşadık. Fakat şimdi geçti. Biraz kıskançlık sorunu var. Biz de siz gelmeden az önce bunu halletmiştik. Kadınlar, malum..." dedi silahını kalçasına dokundururken. Peri de hipnotize olmuş gibi silahı hareket ettirini izledi. Uyarısı yerini buldu. Acı acı yutkundu. Onun böyle soğukkanlı yalan söylemesiyle afallayarak bocaladı. Oturduğu yerden kıpırdayamıyordu. Bakışlarını yaşlı adamın gözlerine yalvarı gibi çevirdi ama ne fayda. Olmadı, görüş alanının biraz dışında kalıyordu.

Yaşlı adam başını hafifçe sarsarak "Kızım iyi misin?" dedi genç adamdan çekinerek bakarken. Kızın perişan hâli hiç iyi görünmüyordu, gençlik diye düşündü. Münasebetsiz bir zamanda rahatsız ettiğine kanat getirdi. Fakat sonra, farklı bir şey fark etti. Yüzü tedirgin bakıyordu yavrucağın. Beyaz yüzü sararmış, kan ağladığı belli olan kan çanağı olmuş yeşilleri ürkekti. Sanki konuşmak istiyor ama başarısız gibi tedirgin bir hâli vardı. Ağlamaktan şişmiş yüzü, üstü başı perişandı. Kuşkulu bir haldti. Kız konuşmadan, Fırat derhal müdahale etti.

"İyi! Sadece biraz dışarıda dolaşmış. Ben de merak edip kızınca çıldırdı. Bilirsiniz işte, merak ettim onu... Korktum!"

Peri, eli mahkûm ses çıkarmadı. Fırat arkasına koyduğu silahı sıkıca kavradı. Her an tetikte bekliyordu. Bir de elini sarsarak Peri'ye uyarı veriyordu. Ya adama bir şey yaparsa, bir de onun sorumluluğu. nu nasıl üzerine alırdı? Gözleri feryat figan bağırsa da sesini duymadı. Fırat kapıyı kısarak "Bakın, görüldüğü üzere bir sorun yok. Ve hiç müsaite değiliz şu anda!" diye uyardı.

Onun sertleşen ifadesinden çekinen yaşlı adam giderken Peri'nin umutlarını beraberinde götürdü.

Ve buna asla izin vermiyecekti. Bir umut diyen Peri ayağa kalkmış, bileğindeki zincirin izin verdiği ölçü kadar, arka arkaya giderek kanepenin yanındaki çantasına uzanmıştı. İçinden çaktırmadan cüzdanını alarak hemen karşısındaki yarı açık camın yanına yaklaştı. Tam önünde durdu. Pencerenin aralık yerine uzandı. Elini hafifçe arasına sokarak cüzdanını oradan aşağıya attı. Sonra da kismet diyerek eliyle *af ve git* işareti yaptı. Eğer orada bir adam varsa -ki inşallah vardır- bu helki işe yarardı. İçinden dualar eşliğinde, "İnşallah bulur!" derken o sırada ona dönmüş olan Fırat, gözlerini kuşkuyla kıstı. Genç kızın suçlu yüzüne ırdeleyici bakışlar attı.

"Peri, sen orada ne yapıyorsun?"

Peri onun sualiyle yutkunarak başını olumsuz anlamda salladı. "Hi-hi!" derken titrek sesini engelleyemedi.

Bu şaibeli, suçlu duruşuyla içine kuşku tohumu ektiği Fırat'ın bakışları, onun arkasına kaydı.

"Umarım bir haltlar karıştırmıyorsundur Peri? Ne var elinde senin?"

"Ne...Ne yapacağım burada?" Sonra birden cesaretini toparlayarak bir cüret yüzüne cesurca baktı. "Sanki burada kaçacak, konuşacak, biri var. Laf! Ne yapabilirim burada? Bana öyle bakmayı kes!" Mantıklı şeyler söylüyordu. Ancak bir türlü mantıklı davranamıyordu. Fırat yanına yaklaştı. Bu hâli şaibeliydi ve bir kere işkillenmişti. Dahası kuşkulu gözlerini yüzünden ayırmıyordu.

Pirelenmiş bir tutumla "Tamam kızma! Bir şey söylemedim" diyen Fırat, arada bir adımı kala durdu. Elini genç kıza uzattı, Peri irkilerek geriledi. Yutkunduğunda, gırtlığından çıkan panik dolu ses

geldiyi inletti. Sonra ne yaptığını fark edince "Sı... Sıkıldım burada! Ne zaman gideceğiz evimize?" diye minil minil başladı şikâyetle.

Onun huysuz hâline döndüğüne kanat getirerek arkasını dönmüşü ki Fırat "Evimize..." kelimesiyle afalladı. *Evmize* demişti meleği. Bu boşuna gitti ve tüm olumsuz düşüncelerini tüketti.

"Az kaldı. Biraz daha sabret, ayarlamaları yapıyorum. Eski kocam her yerde bizi arıyor, biraz zamana ihtiyacımız var!"

Kocasının onu aradığını ilk defa duyan Peri, heyecanlanarak bir adım atınca sağa doğru, ayağındaki zincir şangırdıyarak canını yaktı. Koltuğa oturup "Uf, çok acıyor!" dedi iki öfkenin arasına sıkışmış acısıyla inleyerek. Şiş karnının izin verdiği ölçüde aşağıya eğildi. Üstüca, elini bileğinde gezdirdi.

Fırat aşağıya eğildi. Kaşlarını çatarak ayak bileğine uzandı. Peri kendini sıkarak onun temasından her ne kadar kaçmak istese de bu hisse yenilmeye izin vermedi. Fırat pantolonun paçasını kaldırıp zinciri hafifçe oynattığında, bileğinin kızarıp tahriş olmuş derisini fark etti. Onunla cebelleşirken bugün, canını her anlamda incitmişti.

"Çok kötü olmuş!" Başını kaldırıp genç kadına baktı. "Bak Peri, bunu çıkarırım ama senin de uslu durman lazım. Bunu yapacak mısın?"

"Yaparım!" dedi Peri düşünmeden heyecanla. "Yeter ki sen şunları ayağımdan çöz. Canım çok acıyor!"

Aslında acımıyordu. Eski yaraları kabuk bağlamış gibi hissizdi, yenileri de umurunda değildi. Eğer çözerse bu şeylerden kurtulursa kaçabilirdi, umutlandı tekrar. "Nereye giderim ki zaten bu dağ başında? Hem kaçsam da kaybolup kurda kuşa yem olurum. Ben hamileyim, bebeğime zarar veremem. Koşmam biliyorsun."

Onun mantıklı söylemleriyle ikna olan Fırat ayağını sonunda çözmeye karar verdi. O zincirler çingırdıyarak bileklerinden çözülürken Peri'nin içindeki tüm umutlar bahara durmuş yemiş veriyordu.

Dayan Peri, biraz daha sakin ol ve ona kendini inandır!

Telkin sözleri içini sakinleştirdi.

Elindeki zincirle Fırat ayağa kalkarak genç kızın saçına uzandı. Parmaklarının arasına alarak bir tutamını kendine çekti. "Senin böy-

le uysal duracağına hayatta inanmazdım. Sonunda sen de beni anladın." Parmağına dolağını saçı burnunu götürüp sapkıncı kokladı.

"Ama bana zaman tanıyacağına, söz vermiştin. Unutma!" dedi Peri nazlıca omzunu sarsarak, saçındaki elini düşürdü. "Bana zaman tanıyacaksin, sana alışmam için süre vereceksin."

"Sen de söz dinleyeceksin güzel gözlüm. Bir gün sen de beni seveceksin. Sen de söz verdin!"

Sevmek istendiğinde olmuyordu. Bu duygu kendiliğinden oluyordu ve ne yazık ki benciller bunu bilemiyordu.

Bir süre sonra Fırat ikna olarak yemekleri hazırladı. Son tabakları da masaya bıraktığında, çorbaları almak için mutfaka yöneldi. Önce kâseleri götürcekti ki tam o sırada ilacı unuttuğu aklına geldi. Gülümser'in verdiği ilaç cidden işe yarıyordu. Peri yumuşamış ve rahatlamıştı. Pantolonun cebinden çıkardığı ilacı ezerek çorbasına kattı. İlaç azalmaya başlamıştı. Şişenin içinde son iki tane kalmıştı. En kısa zamanda yenisini almalıydı. Çorbalarla masaya yürüdü. İlaçlı kâseyi Peri'nin önüne, diğerini kendi önüne aldı. Peri kaçmak için güç toplamayı düşünüyordu. Günler sonra ilk defa yemeğine kendi isteğiyle dokunuyordu. Çorbasını iştahla içtiğinde, midesi günler sonra ılık bir şey girmenin hazzıyla kasıldı. Ve ona keyifle bakan Fırat, günler sonra bu inat abidesinin midesinin sadece çorbayla doymuş olmasına sevindi.

Yemekler bittiğinde ve saat hayli geç olduğunda, Fırat televizyonun karşına geçti. Peri düşünceli bir şekilde yine cam önündeki koltukta oturuyordu. Akli bir sürü sorularla boğuşurken yaptığı planların hiçbirisine tam anlamıyla güvenemiyordu. Ona gücü yetmezdi, kocamandı ve Peri hamileydi. Bebeğine bir şey olabilirdi. Lanet olsun ne yapacağını bilmiyordu. O sırada dışarıdaki köpek havlamaya başlayınca Fırat oturduğu yerden panikle kalktı. Bakışlarını kızı çevirip "Ben bir bakayım neler oluyor." diye düz bir sesle söylendi.

Peri onun uyarıcı bakışlarıyla kapıdan çıkmasını nefesini tutarak bekledi. Sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ne yapabiliyordu, düşündü. Kapıyı kilitlemeseydi kaçardı. Ama her girip çıktığında kapıyı kilitliyordu. Sonunda gözü şöminenin kenarındaki demire ilişti. Hızla onu alarak kapının arkasına geçti. Kapının arkasında ha-

reketlenme olunca kalbi hızlanmaya, elleri titremeye başladı. Köpek susmuştu. Terlemiş ellerinin içi titriyor, demiri sıkmaktan, parmak boğumları beyazlıyordu. Kapı açıldı ve nefesini tutarak birden elini genç adamın ensesine tüm gücüyle indirdi.

Kapının önünde bu beklenmedik saldırıyla donakalan Fırat, sersemlemiş bir ifadeyle elini ensesine götürerek yönünü genç kadına çevirdi. Dehşete kapılan Peri, bir daha indirmek istediğinde, Fırat elini öne getirip baktı. Avucundaki kanı gören Peri'nin elinin içinde kavradığı demir, korkuyla titrerken içine çektiği nefesiyle birlikte parmaklarının esaretinden kurtuldu. Demir maşa tiz bir ses çıkarak yere düştü. Peri titrek parmaklarını dudaklarına kapayıp panikle yutkundu. Bir adım gerileyerek "Ö-Özür dilerim Fırat, böyle olsun istemiştım." diye saçma sapan bir tutumla inledi.

Fırat'ın gözleri önce bön bön bakarak ablaklaştı ve sonra birden hiç konuşmadan, bacakları yamuldu. Apansız yere kapaklandı. Peri, ayaklarının dibine düşen adama şok geçiren bir ibareyle baktı. Ayağının dibine doğru kızılımsı sıvı akmaya başladığında, bir adım gerileyerek kendini toparlamaya çalıştı. Bacakları titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Titrek elleriyle kapıyı açtığında, bakışları yerde cansız gibi duran adamın üzerindeydi. Dışarı çıktığında hava çoktan zindan gibi olmuştu. Bakışlarını dışarıda gezdirdi. Buraya geldiğinden beri ilk defa karanlıkta tek başına dışarı çıkıyordu. Girişim önünde devrilmiş kerestelerin arasından karanlık otlar çıkmıştı. Kullanılmayan izbe bir yer olduğu belliydi. Allah'ım, buralara hiç kimse gelmiyor muydu?

Girişteki çardağın asma yaprakları, yandaki ağaçlardan uzamıştı. Yanlarından geçti. Adımlarını hızlandırarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Alabildiğine karanlık ve heybetli ağaçlarla çevriliydi. Sabahları dolaşırken daha ferah görünen yer, şimdi zindan gibi içini karamsarlığa itiyordu. Dört yanı karanlıktı. Hangi yöne gideceğini bilmiyor, panikledikçe de tamamen akli karışmaya başlıyor, hiçbir şeyi kestiremiyordu. Sonunda karar verip sağa doğru yöneldi. Önce adımlarını hızlandırdı, sonra ardına bakmadan koşmaya başladı. Ellerini karnına sıkıca sarmış, yanaklarından istem dışı yaşlar akıyordu. Panik, uçsuz bucaksız umman gibi tüm hücrelerini sarıyordu.

le uysal duracağına hayatta inanmazdım. Sonunda sen de beni anladın." Parmağına dolağını saçı burnunu götürüp sapkıncı kokladı.

"Ama bana zaman tanıyacağına, söz vermiştin. Unutma!" dedi Peri nazlıca omzunu sarsarak, saçındaki elini düşürdü. "Bana zaman tanıyacaksin, sana alışmam için süre vereceksin."

"Sen de söz dinleyeceksin güzel gözlüm. Bir gün sen de beni seveceksin. Sen de söz verdin!"

Sevmek istendiğinde olmuyordu. Bu duygu kendiliğinden oluyordu ve ne yazık ki benciller bunu bilemiyordu.

Bir süre sonra Fırat ikna olarak yemekleri hazırladı. Son tabakları da masaya bıraktığında, çorbaları almak için mutfaka yöneldi. Önce kâseleri götürcekti ki tam o sırada ilacı unuttuğu aklına geldi. Güllümser'in verdiği ilaç cidden işe yarıyordu. Peri yumuşamış ve rahatlamıştı. Pantolonun cebinden çıkardığı ilacı ezerek çorbasına kattı. İlaç azalmaya başlamıştı. Şişenin içinde son iki tane kalmıştı. En kısa zamanda yenisini almalıydı. Çorbalarla masaya yürüdü. İlaçlı kâseyi Peri'nin önüne, diğerini kendi önüne aldı. Peri kaçmak için güç toplamayı düşünüyordu. Günler sonra ilk defa yemeğine kendi isteğiyle dokunuyordu. Çorbasını istahla içtiğinde, midesi günler sonra ılık bir şey girmenin hazzıyla kasıldı. Ve ona keyifle bakan Fırat, günler sonra bu inat abidesinin midesinin sadece çorbayla doymuş olmasına sevindi.

Yemekler bittiğinde ve saat hayli geç olduğunda, Fırat televizyonun karşına geçti. Peri düşünceli bir şekilde yine cam önündeki koltukta oturuyordu. Aklı bir sürü sorularla boğuşurken yaptığı planların hiçbirisine tam anlamıyla güvenemiyordu. Ona gücü yetmezdi, kocamandı ve Peri hamileydi. Bebeğine bir şey olabilirdi. Lanet olsun ne yapacağını bilmiyordu. O sırada dışarıdaki köpek havlamaya başlayınca Fırat oturduğu yerden panikle kalktı. Bakışlarını kızı çevirip "Ben bir bakayım neler oluyor." diye düz bir sesle söyledi.

Peri onun uyarıcı bakışlarıyla kapıdan çıkmasını nefesini tutarak bekledi. Sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ne yapabiliyordu, düşündü. Kapıyı kilitlemeseydi kaçardı. Ama her girip çıktığında kapıyı kilitletiyordu. Sonunda gözü şöminenin kenarındaki demire ilişti. Hızla onu alarak kapının arkasına geçti. Kapının arkasında ha-

şaretlenme olunca kalbi hızlanmaya, elleri titremeye başladı. Köpek asırmıştı. Terlemiş ellerinin içi titriyor, demiri sıkırmaktan, parmak beğimlerini beyazlıyordu. Kapı açıldı ve nefesini tutarak birden elini genç adamın ensesine tüm gücüyle indirdi.

Kapının önünde bu beklenmedik saldırıyla donakalan Fırat, sersemlemiş bir ifadeyle elini ensesine götürerek yönünü genç kadına çevirdi. Delişete kapılan Peri, bir daha indirmek istediğinde, Fırat elini öne getirip baktı. Avucundaki kanı gören Peri'nin elinin içinde kavradığı demir, korkuyla titrerken içine çektiği nefesiyle birlikte parmaklarının esaretinden kurtuldu. Demir masa tiz bir ses çıkarak yere düştü. Peri titrek parmaklarını dudaklarına kapayıp panikle yutkundu. Bir adım gerileyerek "Ö-Özür dilerim Fırat, böyle olsun istememişim." diye saçına sapan bir tutumla inledi.

Fırat'ın gözleri önce bön bön bakarak ablağlaştı ve sonra birden bıç konuşmadan, bacakları yamuldu. Apansız yere kapaklandı. Peri, ayaklarının dibine düşen adama şok geçiren bir ibareyle baktı. Ayağın dibine doğru kızılamsı sıvı akmaya başladığında, bir adım gerileyerek kendini toparlamaya çalıştı. Bacakları titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Titrek elleriyle kapıyı açtığında, bakışları yerde cansız gibi duran adamın üzerindeydi. Dışarı çıktığında hava çoktan zindan gibi olmuştu. Bakışlarını dışarıda gezdirdi. Buraya geldiğinden beri ilk defa karanlıkta tek başına dışarı çıkıyordu. Girişin önünde devrilmiş kerestelerin arasından karanlık otlar çıkmıştı. Kullanılmayan izbe bir yer olduğu belliydi. Allah'ım, buralara hiç kimse gelmiyor muydu?

Girişteki çardağın asma yaprakları, yandaki ağaçlardan uzamıştı. Yanlarından geçti. Adımlarını hızlandırarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Alabildiğine karanlık ve heybetli ağaçlarla çevriliydi. Sabahları dolaşırken daha ferah görünen yer, şimdi zindan gibi içini karamsarlığa itiyordu. Dört yanı karanlıktı. Hangi yöne gideceğini bilmiyor, panikledikçe de tamamen aklı karışmaya başlıyor, hiçbir şeyi kestiremiyordu. Sonunda karar verip sağa doğru yöneldi. Önce adımlarını hızlandırdı, sonra ardına bakmadan koşmaya başladı. Ellerini karnına sıkıca sarmış, yanaklarından istem dışı yaşlar akıyordu. Panik, uçsuz bucaksız umman gibi tüm hücrelerini sarıyordu.

Her adımda nefesi gırtlığını yakıyor, ciğerleri fazla efordan acıyla kasılıyordu. Çeşit çeşit çalılar, irili ufaklı ağaçları aştı. Dakikalar su olup akarken ne kadardır böyle koşuyordu bilmiyordu ya da ne zamandır ciğerleri iflasın eşliğindeydi kavrayamıyordu. Yanağında ki yaşları koluyla kabaca siliyor, genzini zorlayan solukların acısına katlanmaya çalışıyordu. Elini karnına sarp ayaklarını zorlayarak sarsak adımlar atmaya devam etti. Sonunda durdu. Nefesi boğazını yırtarak çıkıyor, hızlanan kalbi sırtını delecek gibi canını yakıyor, karnı da bacakları gibi hafifçe ağrımaya başlıyordu. Korkak bakışlarını etrafta tedirgince gezdirdiğinde, sanki kör bir kuyunun içine düşmüş gibi bir dürtüyle kapıldı. İşte o vakit, etraf daha da karardı ve kulağına o vahşi, ürkütücü sesler gelmeye başladı.

Aynı şavkı ağaçların yapraklarına sataşarak vuruyor, yüzüne gecenin ışığı düşüyordu. Arkasında dallar hisirdayınca ürkekçe arkasını döndü. Terden yüzüne yapışan saçlarını geriye attı. Derin derin soludu. Korkuyordu. Dehşete kapıldıkça ölecek gibi korkuyordu. Tam o anda bir baykuş öttü. Dalların arasından bir şeyler geçti ve yapraklar daha fazla kıpırdamaya başladı. Sanki Peri ufak bir çocuktü ve burası da büyüü bir ormandı. Saçma sanrıları, sadistçe düşüncelere kapıldı. Sanki o ağaçlar köklerini topraktan çıkaracak, üzerine üzerine yürümeye başlayacaktı. Dalların arasından korkunç yaratıklar çıkacakmış gibi fantastik hissetti bir an. Halüsinasyonlar görür gibi oldu. Sesler daha çok netleşti, karanlık daha çok etrafını kuşattı. Ellerini kulağına bastırarak bir ağacın gövdesine sığındı. Yönünü bilmiyordu, nerede olduklarını zaten hiç öğrenememişti. Ağaca sürtünerek yere çöktü. Çaresizlik içini kuruturken korku mantığını siyah bir perde gibi kapladı. Bacaklarını karnına çekip ellerini etrafına sarabildiği kadar sardı. Ve yanında bir çıtırtı oldu. Birinin bir dal parçasını kıran, yaprakları ezen çıtırtısı... Ve Peri'nin dehşetle kapanan gözleriyle, yüreği atmaya durdurdu!

Sabırsızlığı içinde gittikçe büyüüyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Kasılmış elini dizine koymuş, titreyen parmakları durmaksızın oynuyordu. Diğer elini de dudaklarına götürmüş, sıkıntıyla parmağını dişliyordu.

"Daha hızlı olamaz mısınız?"

Komiser bakışlarını kısacık Eymen'e çevirdi. "Az kaldı Eymen Bey, sabredin geldik zaten."

Genç komiser ağaçlarla kaplı ince kıvrımlı yola saptı. Gür, uzun ve iri ağaçların yaprakları üzerine düşüyordu. Yaklaşmaya başladıklarında farlarını söndürdüler. "Sizin araştırmaları isteyeceğim."

İfadesi sıkıntılı Eymen birden Komiser'e döndü. Komiser bunun işe yarayacağını anladı. "Seni burada kalman için zorlayacak değilim. Sadece işlerimize karışmanı istemiyorum."

"Kimse beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya, zorlayamaz." diyen Eymen dişlerini sıkığında, gıcırda sesi dışarıya sızdı. Her an bir yerde patlamak için zaman kollayan eli yumruk olmuştu, bacağının üzerinde duralıyordu. Parmaklarının sokumları dahi beyazlamıştı.

Komiser sertçe "Siz bilirsiniz Eymen Bey ama..." dedi ve birden sustu.

Eymen'in yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Komiser'e olan tav-n değişmişti. "Beni, kimse ona yaklaşmaktan alıkoyamaz. Bunca zaman bunun için..." Elini dizine vurarak küftetti. Artık sinirlerini kontrol altında tutamıyordu. Öfkesi çoktan çığırından çıkmıştı.

Komiser anlayışın sardığı alçak sesle, "Biraz daha saygı lütfen. Rica ediyorum, sakın olun. Eğer olmazsanız, sizi burada indirip devriye aracına teslim etmek durumunda kalacağım." dedi ciddiyetle. "Ayrıca sanırım, ne yaptığımızın da farkındasınız... Sizin bana yardım etmeniz gerekiyordu. Karınız için, bu gerekli. Uzak durmanız şart!"

"İşler değişti." dedi Turgut'un eski dostu olan Komiser'in omzuna dokunarak. "Yaralı bir eş, vaatlerin ne kadar boş olabileceğini bilirsiniz, hele bu durumda. Siz de biraz anlayışlı olacaksınız." dedi Eymen.

"Haklı Eymen! Uzun zamandır bugünü bekliyor. Biraz esneklik

yapamaz mısın? Sen de evlisin ve... Uf işte... Anlarsın!" dedi Turgut arkadaşına bakarak.

"Senin bana baskı yapmana izin vermeyeceğim Turgut." diye azarladı Komiser. "Arkadaşım olman, bunu yapmamamı sağlama-yacak!"

Onun sinirlendiğini anlayan Turgut hemen geri vites yaptı. "Sana barbekü yapacağım."

"Seni adi herif!" dedi okkulu bir küfür savurarak komiser. "Tek-lifini reddedeceğim, seni pislik."

"Hayır, reddedemeyeceksin!" dedi Turgut. "Sen iyi bir adamsın. Ayrıca eti seversin. Üstelik evlisin ve babasın. Sorun şu ki, senin kar-şılaştığın en büyük engel de benim. Leyla anneye yediğin herzeleri hallandırarak anlatırım. Tabii Maya yengem de yanındayken..."

Komiser ağzının içinde homurdanırken Turgut ve Eymen göz göze geldi.

Bir süre sonra tüm hazırlıklar tamamlanmış ve ekip yerini al-muştu. Komiser titiz bir çalışma sürdürürken Eymen meraklan, en-dişeden, sevinçten çıldırmak üzeriydi. Herkes onun sinirini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordu. İşlerine karışmıyor olması kurnaz-ca onları izlemediği anlamına gelmiyordu. Her hareketleri gözlerinin ağına takılıyordu.

Araçlarını geride bırakarak küçük dağ evine yaya yaklaştıkları-nda, artık Eymen'in kalbi yerinden sökülecek gibiydi. Komiser önce Turgut'a baktı, Eymen'i zapt etmesi için. Turgut'tan olumlu bir baş jesti alınca dikkatle adamlarına döndü. Eliyle içeriye giriş emri ver-diğinde, her yer ayak sesleri, yaprakların kırılna hışırtılarıyla inledi.

Bir grup polis eve girdiğinde bir direnmeyle karşılaşılmadı, silah ya da kavgı sesleri de gelmedi. Bu işte her ne kadar terslik olsa bile korkulan olmamıştı. Komiser ve adamları içerideki işlerini kısacık bir zamanda bitirdiklerinde, endişeden ve meraktan kuduran Eymen daha fazla dayanamayarak kendini dağ evinin girişine attı. Polislerin engellemesine fırsat vermeden, kapıya ulaşmış içeriye aponsız daldı. Bakışlarını endişeyle içeride gezdirdiğinde, Komiserin, kafasından kanlar akan Fırat'ı yerden ayağa kaldırdığını gördü. Sanki dünya

zunda. Hiçbir şey görmedi kinden kör olmuş gözleri. Birden atıldı. Genç adamın canhıraş bedenini yakasından kavradı.

"Seni şerefsiz!" diye kükrediğinde, Komiser engel olamadan, genç adamın ilk yumruğuyla yere kapaklanmış olduğunu gördü. Hâlâ yan haygın olan afallamış Fırat, düştüğü yerde kendine gelemeden, Eymen üzerine atıldı. Nefretinden ve öfkesinden gözü hiçbir şey görmüyordu. Yumruğunu yüzüne gömmeye başladı. Adam zaten sersem gibiydi, konuşacak hâli dahi yoktu. Fakat Eymen bunu gö-remedi. Öylesine hiddetli, öylesine gözü dönmüştü ki adamın elinin altında bayılmaya başladığını, dahası yaralı olduğunu algılayamadı. Komiser ve polisler onu güçlükle üzerinden kaldırdığında, tedirgin ve ürkek bakışlarını içeride gezdirdi. Koskocaman adam, görece-lerinden korkuyordu. Kalbi müthiş bir dehşetle aynı anda korkuyla atıyordu. Hızla ufak dağ evini arşınlamaya başladı. Elini saçlarına gömerek geriye döndü. Komisere baktığında, genç komiser, "Burada değil!" diye üzgünce mırıldandı. Ve dünya Eymen'in üzerine bir kez daha çöktü...

O sırada tiz bir çılgınlıkla kesilmiş ses, "Tamam, annem korkmu-yorum! Ha-Hayır, hiç korkmuyorum!" diye telkin ediyordu kendini. Zihnine hapsettiği o tüm korkular gün yüzüne akıyordu Peri'nin. İlamunu çekerek gözyaşlarını kabaca koluna sildi. Bedeni hâlâ aynı şiddetle titriyordu. Olmayan sesleri üreten benliği onun dehşete ka-pılmasına neden oluyordu. Islak ıslak olmuş ürkek bakışlarını etrafta tedirgince gezdirdi. Karanlık ve kuru dallardan gelen gölgelerden başka bir şey yoktu. Kıvrıldığı ağaç dibinde, korkuyla iyiden iyiye büzüldükçe büzüldü. Geriden bir uğultu geldi. Yüreği boğazına fırla-dı. Titreyen ellerini kulaklarına kapayarak olduğu yerde çılgınca sal-lanmaya başladı. Yüreği iflas etmek ister gibi çarpıyor, kulaklarının içinde uğuldamlar oluşuyordu. Bedeni acıyla kasılırken aynı anda korkuyla titriyordu. Kamına ince ince ağırlar saplandı. Bir süre sonra ormanın iniltisine, birden fazla köpeğin havlama sesleri, ona eş ayak sesleri karıştı. Gözlerini sıkıca yumdu.

"Bunların hepsi hayal! Kimse yok orada... Ben hayal ediyorum! Ağaçlardan ses gelmiyor, kuşlar ötmüyor, dallar kıpırdamıyor. Kö-pek yok! Hiçbir şey yok! Kimse yok..."

"Perii!"

İleriden boğuk, kabaca bir ses yankılandı. Sanki ormanın ruhu-
du bu... Ya da Fırat! Bulmuştu onu? Sonra karanlığa karışmış daha
farklı sesler süzülür eliyle sınıksı kapadığı kulağının içine. Dehşet
kalbini patlatacak şekilde bedenine aktı ve sırtından aşağıya salınan
ürpertilere tomur tomur ter damlaları eklendi. Peri ağzının içinde bo-
ğuk sesiyle hıçkırarak kekelerken gözlerini yumdukça gözleri daha
beter acımaya başladı. Sanki transa geçmişti. Kendini bu dünyaya
kapamış, düşünceleri zihninin labirentlerinde kaybolmuştu.

Sürekli, "Hayal... Hepsi hayal! Hayal!" diyordu.

Ses yaklaştıkça ve anasına karışmış köpek sesleri çoğaldıkça
kız ellerini kulaklarına biraz daha fazla bastırıyordu. "Hayal... Ha-
yal..." Ve ses gittikçe yaklaştı. Peri'nin yanaklarına artık daha fazla
yaş süzülüyor, göğsü hızla kalkıp inerken bedeni üşüyor, elleri uyu-
şuyor, kanı damarlarından ip gibi çekiliyordu. Ve kalbinin sesi benli-
ğini sağır edince kulakları neredeyse kendi mırıltılarından başka ses
duyamaz hale geldi. Sonra apansız etrafını bir sıcaklık kapladı. İki
kollar, bedenini kuşattı. Hızlı solukları tenini yaladı ve endişeli sesler
kulağını kuşattı.

Peri gözlerini dahi açmadan, yakalanmanın verdiği şiddetli ker-
kuyla debelenip yumruklarıyla genç adamın omuzlarını dövmeye
başladı. Ne ara gelmişti can kollarına ne ara soluk almaya başlamıştı
da ciğeri haykırarak debeleniyordu kalın kasların sardığı kollarla.

Gırtlığını yırtasıya, güçsüz sesiyle defalarca haykırdı.

"Bırak beni hayvan, bırak. Ne olur bırak!"

Ama kollar bırakacağına biraz daha sıkışarak kendine biraz da-
ha çekiştiriyordu nazlı bedenini. Sonunda kendi sesinden arınan bir
ses kulağında yankılandı. O bilindik sesle, yüreğinde garip bir fe-
rahlık teninde aşına olduğu bir ısı hissetti. Genzinde rahatlatıcı ko-
kuyu hissedince bunun da hayal olduğunu sandı. İnanmadı! Benli-
ğinin kendine oyun oynadığını düşündü.

"Hayal, bu hayal! Bu da hayal!"

"Peri bana bak!"

"Hayal... Hayal! Kaybolacaksın... Bakarsam, kaybolacaksın...
Yok olacaksın!"

Endişeden titreyen ve nefes alamayan Eymen, teselli ederek bi-
raz daha sarıldı. Varlığını hissettirmek için, iyice sokuldu. "Olmaya-
cağım Perim... Bana bak aşkım, bana bak!"

Eymen defalarca sıkılmadan söyledi, Peri durnaksızın inana-
mayarak haykırdı ve sonunda kollarında çırpınmayı bırakarak göz
kapaklarını ürkekçe araladı. Hâlâ korkak, hâlâ hayal göreceğinden
eminmiş gibi ürkekçe kirpikleri titreyordu. Islak göz bebeklerini
kocasına odakladı. Onun koyulmuş ve nemlenmiş parlak gözleriyle
karşılaşınca titrek ellerini kocasının yanağına korkarak dokundurdu.
Gerçek değilmiş gibi, gözlerini karıştırmaya başladı. Fısıltıdan fark-
sız yıkık dökük sesiyle "E-Eymen!" dedi nefes nefese. "Eymenim!"
Kocasının yüreğinin sıcaklığıyla, hayatına nükseden birçok kö-
nülükten oluşan kalbe hasıl olan buzların eridiğini duyar gibi oldu.
Eymen karısının ıslak yanaklarını ellerinin arasına aldı. Koca-
nın adamın elleri gibi, bedeni ve ruhu da titriyordu. Sanki keskin bir
bata bel kemigine dayanmış, elini kemiginden yara yara ayırıyordu.
Ya da kıyamet arifesinde bir suskunluk çökmüştü benliğine, düşün-
müyordu. Ortamda vahşi bir sessizlik oldu. Herkes susmuştu sanki
tüm dünya ve beşeri...

Eymen karısının hassaslaşan ruhunu okşar gibi yanaklarını ok-
şarken güven veren şefkatli gözlerini kenetlediği yeşil gözlerinden
bir an olsun ayırmıyordu.

"Benim sevgilim... Benim!"

Peri onun kabalaşmış ve titreyen sesini duyunca içine bir volka-
nın patlaması gibi müthiş bir sıcaklık yayıldı. Ruhu ayazda kalmış
funda dalı gibi titremekten kurtuldu. Birden kollarını kocasının boy-
nuna doladı. "Oh, buldun beni! Eymen buldun beni!"

Çıldırması gibiydi. Bir an çılgınlık atarak gülüyor, bir an hıçkı-
ra hıçkıra ağlıyor, ince parmaklarını onun güçlü omuzlarına vahşice
batırıyordu.

Eymen karısının saçlarını okşayarak saf yüreğinde çırpınan aş-
kın varlığıyla, incinmiş ve ürkmüş duygularını iyileştirmek isteyerek
"Buldum sevgilim... Seni buldum! Geldim." diye onu güven veren
sözleriyle telkin ediyordu.

Kısa bir süre onun varlığını hissetmek için sıkıca sarıldı.

Hayatı, pamuk ipleğiyle uçurumda asılıydı. Yeniden gördüğüne, onu yeniden dokunabildiğine bir türlü inanamıyordu. Şükrediyor ama rüyadaymış gibi bunun hayal olmasından, günlerdir her daldığında gördüğü hayallerden birisi olmasından deli gibi korkuyordu. Öylesi ne sevinmişti ki onu gördüğüne, sevinip sevinmediğini anlamak için yüzüne bakmak bile aklına gelmiyordu.

Arkasında duran Tugut ve Komiser onlara anlayışla bakıp biraz geriletiler. Komiser adamlarına toplanmalarını işaret etti. Eymen geriye çekildi. Bakışlarını nice sonra karısının üzerinde merakla gezdirdi. Ellerile kırık çıkık varmış gibi bedenini yoklarken parmakları canını yakmaktan öküyordu. Yüzü ağlamaktan şişmiş, gözleri kızarmıştı ama üstü başı öyle beklediği gibi perişan değildi. Ve sonunda gözleri tek bir noktaya kilitlendi. En sonunda tereddütlerle titreyen iki ellerini, karısına dokundurdu. Onların canlarından kopan varlığına... Kızına! Aklını kaçırarak gibiydi Eymen. O ana kadar kendini kastığını, şu vakte kadar taş gibi bedenini sıkıştığını fark edememişti. Ama şimdi, her bir eklemi, her bir hücresi ağrıtarak acıyordu. Nefesi kesilmiş gibi, bebeğinin varlığını hissetmeye çalıştı. Kaşlarının altına gizlenmiş endişeli bakışlarını, karısının ıslak yeşilleriyle birleştirdi.

"Bebeğimiz... O... O iyi mi?" diye sonlu tereddütlerle nefesi kesilerek, korkusundan sebep, ensesinde duyduğu soğuk ürpermeyle yüreğine kurulan dehşet, uçurumdan atlayan hevesleri gibi zalimce titretmişti.

Genç adamın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Kaygıyla koyulmuş gözlerinde anlaşılabilir bir bakış vardı. Dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. Bedeni bir yay gibi gergindi. Peri'nin durgunluğu, korkularının ve tedirginliğinin iyice artmasına neden oldu. Karısı yanagındaki yaşları koluna silerken geriden gelen kaba sesiyle boğukça "İyi... Biz iyiyiz... Ko-kormal" dedi titrek dudaklarından bir hıçkırık daha koparken.

Genç adam tuttuğu nefesini derince dışarı saldı. Gözlerini kısarak bir an kapayarak şökretti. "Emin misin?"

Gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi. Peri yüzünün umutsuzluğu kırışmasını, sessizce izledi. Kendini suçlu hissettiğini anladı.

"İyiyiz, merak etme... Sen geldin... Şimdi daha iyiyiz."

Az sonra Eymen rahatlamış bir şekilde karısını kollarına almış ve karısının yanına doğru yola koyulmuştu. Bir an... Bir an olsun bırakmak istemiyordu kollarından kıymetli varlığını. Peri başını kocasının omuzuna koyarak gözlerini sıkıca kapadı. Kollarını sımsıkı kavuşmuş dolmuş, koparılacakmış gibi ellerini birbirine kenetlemişti. Bunu manamıyordu. Her şey bitti dediği anda, mucize gibi önünde belenmişti. Sanki bir hayali yaşar gibiydi. Suskun ve düşünceli. Sağlığına, güçlü yapısının varlığına ihtiyacı vardı. Eymen'in her anında, ıslak dudakları boynuna değiyor, göz yaşlarıyla ıslanan yanakları ve dudakları genç adamın tenine usulca çarpıyordu. Hıçkırık Peri dudaklarını kocasının boynuna dokundurup defalarca, çelenile öptü. Kokusunu derince içine çekip hasretle kollarını biraz daha sıkılastırdı. Yüzünü boyun köküne iyice gömdü. Sadece burada olmayı, yaşadıklarının uyanınca bitecek bir kâbus olmasını istedi.

"Beni bulamayacaksın sandım!" diye kabalaşmış üzgün sesiyle anıldığında, bedeni daha ziyade rahatlamıştı. Eymen durdu ve yanındaki karısının yanına dayandı. Gözlerini sıkıca kapatıp derin dem soludu. Karısının ufak başını omzunun arasına sıkıştırıp sıcak varlığını hissetti.

"Bu dünyayı yakardım, yine de seni bulurdum sevgilim. Sensiz ben ölürüm, bilmiyor musun?"

Peri kollarını daha da sıkılastırdı. "Sen yaşa ki, ben var olayım!" dediğinde, Eymen karısını arabaların yanına getirmişti bile. Nazikçe ayaklarının üzerine basmasını sağladı. O sırada evden, etrafı polisler tarafından korumaya alınmış, elleri kelepçeli olarak Fırat çıkarılıyordu. Peri onu görünce ürterek kocasının arkasına sindi. Kollarını sıkıca kocasının beline doladı. Başını iki kürek kemiğinin arasına gömerek soluklanmaya çalıştı. Elleri yanında yumruk olan Eymen altında şimdi, şerefsiz herifin üzerine uçmak ve elleriyle boğmaktan başka bir şey düşünmüyordu. İrz düşmanı sapık! Ona neler yapmıştı kim bilir! Ama karısı aklına gelince yaşadığı korkularına bir tane daha dehşet ve silinmeyecek bir yara daha eklemek istemiyordu. Bunu çok sonraya bırakacak ve o piçi doğduğuna pişman edecekti! Önce arkasına sinen karısını koruyacağını belirtircesine, azametli varlığıyla kuşatarak kollarının arasına sararken başını şinesine çekti.

Korkudan tir tir titriyordu çaresiz yavrucağı! Ve Eymen onlara bakarak adamla göz göze geldiği an, az önceki dirayet içeren tüm metanesi çekildi zihninden ve yine dayanamadı. O adamı polislerin arasında, onlara bakarken görünce birden hissimla öne atıldı.

"Seni geberteceğim piç kurusu!"

Peri dehşete kapılarak müthiş bir hızla kocasının önüne siper olurken titreyen ellerini göğsüne dayadı. Bayılacak gibi fersiz dururken apansız bir çaresizlikle ağlamaya başladı. Eymen canı gibi donuklaşan gözlerini, Fırat'tan çekemediği her saniye, genç kadının ruhunu iki kol tutmuş, sonu olmayan bir derinliğe çekiyormuş gibi güçsüzleşiyordu. Kendisini toparlamak istedi. Fakat dehşet bir uyarı gibi zihninde çakan fikrinin bütün iradesini yenmeye başladığını hissedince vücudunu istila eden o güç geri çekilerek sendelemesini sağladı. Ve beline apansız kalın kollar dolandı. Baygın hâlde fersizce, "Eymen, ne olur bırak! Zaten cezasını devlet verecek, ne olur bir de senden olmak istemiyorum. Beni bırakmayacaktın hani..." diye acı içinde, gözyaşlarıyla yakardı. Biraz güç toparlayınca kocasının boynuna kollarını dolayarak ayak parmaklarında yükseldi. Yüzünü boynuna gömdü. "Lütfen sevgilim, lütfen!"

Korkuyla akıttığı gözyaşları genç adamın boynuna dökülüyor, teninden göğsüne kayarken bedenini gıcıkliyordu. Eymen kollarını, çaresizce korkudan titreyen karısının beline sımsıkı sardı. Derin bir nefes çekti içine. Sakinleşmek için onun varlığına ihtiyacı vardı. Çenesini hâlâ sıkıttığından dişleri gıcırdayıyordu. Zaten korkmuştu, daha fazla korkutmak istemiyordu.

"Götür beni buradan Eymen, artık burada kalmak istemiyorum. Ne olur gidelim. Evimizi özledim!"

"Özür dilerim Peri. Böyle olsun istememiştım. Sana zarar vermek değildi amacım." dedi Fırat, ayakta durmaya zorlarken kendini, koluyla burnundan gelen kanı siliyordu. Peri aldırmadı. Bakmadı arkasına, aksine onun sesini duydukça kocasına daha çok sokuldu korunma güdüsüyle.

"Sen hâlâ konuşuyor musun lan şerefsiz?"

Eymen öne atılınca karısını unutarak Peri dengesini kaybedip sendeledi. Yere doğru savrulurken inişe geçti. Tam o anda Eymen

peru fark edince karısını belinden seri bir hamleyle kavrayarak sıkıca kendisine bastırdı.

"Özür dilerim aşkım... Özür dilerim."

Fırat'ın arabaya binmesini Eymen sert bakışlarla izlerken Peri yürünü kocasının korunaklı göğsüne gömmüş, kollarını beline sarıtmıştı. Eymen dudaklarını karısının saçlarına bastırdı. Derin derin kokusuna soludu. Ciğerleri günler sonra ilk defa, ferah bir nefes alıyor gibiydi.

"Eymen Bey, mümkünse karakola geçmemiz gerekiyor."

Genç komiser arkalarından seslendi. Birbirine kavuşmuş ikiliye anlayışla bakıyordu. Peri titreyen bedenini geriye çektiğinde, yanına ambulans görevlileri geldi. Doktor öne çıkarak "Eğer hazırsa eşinizi alalım..." dediğinde, Peri dehşete kapılmış gibi baktı genç doktora. Sonra birden kocasının bedenine sıkıca sarılarak ufak bir çocuk gibi ürkekçe yakardı.

"Eymen, ne olur eve götür beni... Evimize gidelim ne olur, buradan götür. Sadece eve gitmek, yalnız kalmak istiyorum. Sizinle olmak istiyorum. Annemi, babamı özledim ne olur gidelim!" diye hicirıklar içinde ağlayarak yalvardı.

An itibarıyla Eymen ne dese ne söylese Peri'yi hastaneye gitmeye ikna edemedi. Komiser, onun kısa kontrolünden sonra, perişan hâlini görünce duruladı. Yapılmayacak bir yasağı deldi. Gece olduğu için eve gitmesinin ve ifadesini orada aldıktan sonra dinlenip yarın karakola uğramasının sorun olmayacağını söyledi.

Eymen evi arayıp mutlu haberi verdiğinde, telefonda annesinin dua seslerine karışmış, neşeli çığlıkları yükseliyordu. Sonunda Eymen ve Peri arabaya binmiş, birbirlerine sıkıca sarılarak eve kadar hiç konuşmadan sadece sarılıp birbirlerinin varlığını hissederek gitmişlerdi. Eve vardıklarında daha arıcın kapısı açıldığı anda, Nebahat Hanım hicirıklarına karışmış gözyaşları içinde kapıda belirdi. Titreyen kollarını açarak gerçek bir sevinçle kızına koştu. Peri o ana kadar kendini tuttuysa da annesinin şefkat kokan sineline sığınınca tüm dirayeti bir anda tuzla buz oldu. Yorgun bedeniyile annesine sıkıca sarılırken hicirılarak ağlamaya başladı. Nebahat Hanım saçlarını okşayıp öpüp koklayarak "Yavrum... Geldin çok şükür... Geldin!"

diye inerken kapının girişinde yığılan ev ahalisi, bu yürek parçalan görünümlü karıştırmada iyice duygusallaşmıştı. Ortam garip bir hüsrân bulutu ve müthiş bir mutluluk sisinin ardında kaybolmuştu.

Eymen karısının yanına yaklaştı. "Anne, Peri çok yorgun, içeriye girsin, ifade verecek ve dinlenecek." dedi.

Ona aldırmayan Peri, Esm'e ve Ecem'e sarılarak içeriye girmeden, hasret gidendi. Günlerdir meraktan deliriyorlardı ve Peri de onları merak ediyordu. İçeri kadar sabrederlerdi. Peri nasıl da özlemişti ailesini. Hepsi oradaydı. Ne bir eksik ne bir fazla... Ve anı kişi meydana çıktı. Ellerini beline koymuş olan Pelin, kalabalığı yararak geldiğinde, dudaklarını küs bir tutumla bürmüştü.

Çocukça saflığıyla hesap sorarak "Çok geç taldın Peyi, men çeni çok ösledim. Yerdeyin çen?" diye tatlı bir kaş çatmayla azarladığında, herkes ona şaşkınca baktı. Nazlanarak yengesini azarlayan Pelin, Peri'nin yanına sokuldu. Araştırmacı bakışlarını ellerine çevirdi.

"Mana peçer almayı dene mi unuttun çen Peyi? Hem bebekin yerde çenim? Onu yine detirmedin, yuttun mu yine?" Kaşlarını çatarak kollarını önünde bağladığında ise herkes yarı ağılar, yarı güler şekilde kıkıllara boğuldu.

"Dayın çekmeceme çikolata bırakmıştır, bakmadın mı Pelin?" diye tatlılıkla gülümsedi Peri.

Pelin olduğu yerde sallanarak "Battım ama hep toymayı unutmuş! Çen olmayınca unutuyoy çok... Bebekin yerde hem?" diye şikâyet etti.

Peri kocasına baktığında, Eymen ona dolu dolu gözleriyle özlemle bakıyordu. Ve bedeni hâlâ kaskadı, gözleri hâlâ almadığı hıncın hükmünde öfke ve kin kokuyordu. Peri üşüdü onun bakışlarındaki ölüm sessizliğinden. Kocasının yanına yaklaşıp kolunu beline doladı. "Biz geldik. Bir daha ayrılmayalım." diye titrek sesiyle söylendi ama Eymen gözlerini kaçırıldı. O Fırat denen şerefsizi öldürmeden rahat etmeyecekti. Ve Peri bunun olmaması için elinden ne gelirse yapacaktı. Bir kez daha kocasından ayrılamazdı.

Birkaç saat sonra gece yarısını epey geçmiş, herkes salonda oturmuştu.

İfadelerini almak için bekleyen komiser, bakışlarını genç kadına

çevirdi. "Peri Hanım, sizi okulun girişinde yakaladığımı mı söylüyorsunuz?"

Peri endişeli bakışlarını ellerine çevirdi. Parmaklarını çekistirdiyordu. Eymen onun tedirgin olduğunu anlayınca karısının ellerine girip, avucunun arasına aldı. Dudaklarına götürüp kimseyi umursamadan öptü. Peri'nin çekingen bakışları kocasına kaydı. Herkes pür dikkat onlara bakıyordu. Esm'e, Rüzgâr'ın koltuğunun başına oturmuş, Ecem ve Cem yan yana sandalyeye oturmuşlar ve Nebahat Hanım başını kocasının göğsüne yaslamış, hâlâ sessizce ağlıyordu. Peri, kocasının sıcak ellerinden güç alarak bakışlarını komiser'e çevirdi.

"Önce ne yapmaya çalıştığımı anlayamadım." diye konuya başladı. Herkes onun pür dikkat dinlerken Fırat'tan bahsettiğini sanıyordu millet. Genç kız yutkundu.

"Yani Fırat, sizi oradan silah zoruyla mı kaçırdı?" diye sordu Komiser.

Eymen'in dışlarından çıkan gıcırta, genç kadının ensesinden bedenine doğru bir ürpertiyle yayıldı. Ellerinin kasıldığını ve canını yakasına elini sıkıyığını fark ettiğinde, sesi titredi. "İh-ıh!"

"Peri Hanım, çekinmeyin. Sizi Fırat oradan mı kaçırdı?" diye tekrar sordu tok sesiyle Komiser.

Peri kaşlarını çatı: "Beni Fırat kaçırmadı."

Herkes sesli solugunu şaşkınca dışarıya salarken Eymen'in kaşları çatıldı. Endişeyle birbirlerine şaşkın bakmaya başladılar. Komiser yerinde biraz huzursuzca kıpırdandı. Not alan görevliye kaşıyla işaret verdi. "Peki, sizi kim alıyordu orada? Orası kameraların kör noktası olduğu için, bir şey bulamadık. Gören de olmamış."

Peri, bakışlarını kocasına çevirdiğinde, Eymen merakla gözlerine bakıyordu. "Beni kocam bıraktıktan, birkaç saniye sonra o geldi!"

Komiser tedbirli bir şekilde "O kim?" diye sordu.

Peri kocasının tepkisine bakarak "Gülümser!" dedi. Eymen kızgın bir mızrakla dürtülmüş gibi birden yerinden fırlarken Nebahat Hanım'ın aldığı derin nefesi herkes iştmişti.

"Gülümser mi?" dedi Eymen ellerini saçlarına dehşetle geçirerek. "Onun ne alakası var bu işle?"

Komiser, Eymen'e bakarak sertçe "Eymen Bey, eğer sizler bu işe müdahale ederseniz, ben eşinizi karakola götürmek durumunda kalacağım." diye uyardı dürüstçe.

Cem yerinden kalktı. Eymen'in omzuna dokunarak yerine oturmasını sağladı. Turgut kapıya dayadığı omzunu ayırarak arkadaşının yanına geldi. Donuk bakışlarıyla, arkadaşını sakinleştirdi. Hepsı kaç günün yorgunluğunu üzerlerinde taşıyordu. Pimi çekilmiş bomba gibi öfkelerini içlerinde tutuyorlardı.

Komiser bakışlarını tekrar Peri'ye çevirdi. "Devam edin Peri Hanım. Sizi dinliyoruz. Aklınıza gelen her şeyi çekinmeden anlatın."

Peri olanları anlattıkça herkesin şok geçirmiş gözleri irice açılıyor, Eymen ve Rüzgâr'ın gözleri dehşetle irileşiyordu. İkisi de aruk yerlerinde dört dönüyordu. Şimdi ikisi de salonun ortasında deli danelar gibi öfkesi burnunda doluşırken bedenlerindeki öfkelerini erin bir tutumla alt etmeye çalışıyorlardı.

Rüzgâr, Gülümser'i bulduğunda, bu işle ilgisi olmadığını söylediğine inandığı için kendine kızıyor, Eymen o kadını yakalayıp öldürmediğine öfkeleniyordu. O sırada kadınlar ona pür dikkat dehşetle bakıyordu. Kaşlar çatılmış, gözler kısılmıştı. Sanki Peri, korku filmi anlatıyordu. Anlatırken ürkek ellerini şaknaklarında gezdiriyor, parmakları titriyor, saçlarını geriye atıyordu. Bazen de ellerini karnına sarıp sanki ona zarar vermek istediği anları tekrar yaşıyordu. Sonra Eymen birden karısına dönerek "Bıçağı nereye batırdı Peri?" diye hiddetle sordu.

Peri, gözleri irileşirken kollarını ürkekçe karnına sardı. Eymen ona alırdmadan yanında bitti. Birden eğildi. Göreceklerinden korkar bir hâlde, usulcu gömleğinin etek kısmını açarak bakışlarını karnına çevirdi. Peri ne kadar itiraz etse de yarasının olduğu yeri gösterdiğinde, Eymen okkalı bir köfür savurdu. Yaransı kupanmıştı fakat hâlâ taze yara izi teninde duruyordu.

"Peri Hanım, yarın hastaneye gidip rapor almanız gerekecek. Biraz dinlenince bizi haberdar etmeniz yeterli." Komiser anlayışlı davrandı. Soruşturmayla kaldığı yerden devam etmeye başladı. Asıl konuyu Peri nasıl anlatacağını bilmiyordu. Komiser zeki bakışlarıyla

onun gözlerinde gördüğü kaygıyla ve yerinde huzursuz oturduğundan şüphelenmesiyle, sakladığı bir şeyler olduğu gerçeğini anladı.

"Her şeyin bu kadar olmadığını seziyorum!" dedi herkes tekrar genç kadına bakarken. Peri başını aşağıya eğdi.

"Aslında bir de şey var? Körlü bir şey!"

Peri bunu söylerken korkakça Rüzgâr'ın gözlerine bakıyordu. Eşine ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. Neden ondan çekiniyordu ki? Eymen de şimdi Rüzgâr'a bakıyordu endişeyle. Rüzgâr kara kaşlarını çatarak "Çekinmene gerek yok Peri! Konuda sanırım benim de alım geçecek." dedi. Her ne ise ondan çekindiği belliydi. Anlayışla ona gülen verdi.

Peri yutkunarak ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. "Pelin!" dedi ve Eymen "Ne alakası var onun bu konuyla?" diye kızgınca söylendi. "Gülümser'in, onun ölümüyle olan alakası!"

İşte Peri'nin bu kelimesi, herkesin bir anda nefesini tutmasını sağlamış, pimi çekilmiş bombayı patlatmıştı.

Sen bir saat içinde başına gelenleri giderek daha yorucu bir hal alan detaylarıyla, titiz bir şekilde tam iki kez anlatmıştı. Komiser sanyor ve takıldığı yerleri yenilemesini istiyordu. Belli ki sıra artık farklı türden sorulara gelmişti. Peri, Gülümser'in anlattıklarını komiseri anlatıyor herkes dehşete düşüyö, Eymen ve Rüzgâr ölüm kusan bir sessizlik içinde dinliyordu. Komiserin biraz meraklı ve soğukkanlı tavrı olsa da nazik ve profesyonel bir variyeti vardı. Zeki kelimeleri oldukça ekonomik kullanıyor, ağzından gereksiz bir tek kelime dahi kaçırıyordu. Konuşma daha bitmeden, önce Rüzgâr yerinden fırladı, ardından Eymen! İkisi de delirmiş gibiydi.

Kimse ne olduğunu anlayamadan, ikisi de kaçır adımlarla kapıya yöneldiğinde, Eymen birden dehşete kapılarak kapıya atıldı. Kocasının ölüme can havliyle geçti.

"Rüzgâr, ne olur saçma sapkın bir şey yapma! Rüzgâr ne olur bir şey..."

Rüzgâr, zalimlik kuşanmış gözleriyle kapıya bakarak kinweyi göstermeden yürüyordu. Eşine yine dehşetle ölüme atılınca öfkeyle kolunu kavrıdığı karısını kabaca kenara savırdu. Kin kusuyordu.

duruşu ve ölüm saçıyordu gözleri... Esme'nin sırtı kapının girişine çarpınca acıyla inledi. Aldırmadı, tekrar kocasının peşine koştu.

Eymen dışarıya çıktığında, Peri onun arkasından koşamamıştı bile sadece donukça bakmıştı. Kıpırdayamamıştı. Daha fazlasını kaldıramamıştı. Kendine geldiğinde apansız yerinden kalktı. Ve birden başı döndü. Gözleri kararırken dengelerini sağlayamadı. Elini şakaklarına koyduğunda, gözleri dönmeye başladı. Derhal tutunacak yer aradı fakat bulamayınca daha ne olduğunu anlayamadan, o sırada milletin dikkati kapıdayken Nebahat Hanımın gözleri önünde koltuğa yığıldı.

Eymen deli gibi aracını sürüyordu.

Önde Eymen, arkasında Rüzgâr ve Cem'le bir olan komiserin liderliğinde olan polis konvoyu, hızla ilerliyordu. Eymen ne trafik kurallarını dinliyor ne de polisin dur ihtarını yerine getiriyordu. Teyit edilmiş öfkesi ve zihninden çekilmiş düşünceleriyle, tek bir şeye odaklanmıştı. O kaçıyı öldürmek! İki kere kaza atlatmış ve bir kere de yayaya çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Sonunda güvenli sığeye girdiğinde, arabayı girişte hâlâ çalışır bir durumda bırakarak asansöre yürüdü. Rüzgâr ve Cem araçtan çıkana kadar, o çoktan asansöre binmiş, kata yönelmişti. Turgut, polislerle geriden geliyordu. Cem ve Rüzgâr asansörü beklemeden merdivenlere atıldı.

Eymen, Gülümser'le birlikte tuttıkları ve hâlâ onun kaldığı daireye geldiğinde, kapı hafif aralıktı. Amacı kapıyı kırmaktı ama kapıyı aralık görünce biraz durakladı. Tuzak olma ihtimalini, o anda irdeleyen mantıklı yanının farkında değildi. Elini ağır kapıya dayadı. İleriye doğru iteledi. İçeriye girdiğinde, ışıkların hepsi yanıyordu. Balkon kapısı açık, esen rüzgârda tüller aheste bir hantallıkla havalandırıyordu. İçerideki müzik seti, hafif bir slow müzik çalıyordu. Bu Gülümser'in ona söylediği şarkıydı. Eymen bakışlarını tedbirle etrafına gezdirerek balkona yöneldi. Bakışlarını çok gezdirmesine gerek yoktu. Aradığı kadın, hemen karşısında tüm güzelliğini kuşanmış ama tuhaf bir duruşla bekliyordu. Üzerine beyaz bir elbise giymiş, saçlarını sıkı bir topuz yapmış, fül makyajla, sanki düğüne gider gibi hazırlanmıştı. Şu hali o kadar güzel ve masumdu ki, cennetten düşmüş melek gibiydi! Onun şu halini gören asla ondan kötülük beklemezdi.

Eymen bakışlarını eline kaydardığında, elindeki silahı görünce durdu. Derin nefes aldı, sırtı terden ıslanınca ürperdi.

Gülümser doğal bir tutumla, gülümseyerek baktı genç adama. "Demek, sonunda öğrendin!"

Eymen kararmış gözlerinden tiksintiyle baktı yüzüne. Sanki karanlığı yırtmak istercesine pençeleri sıklaşan elleri yanında yumruk olunca kollarındaki damarlar şişerek gerildi. Ona nasıl dokunabilmiş, nasıl hayatına sokabilmişti? Yılan!

"Seni ellerimle geberteceğim!" dediğinde kapı şiddetle açıldı. Nefes nefese bir hiddetle, kan ter içinde içeriye gözleri dönmüş Rüzgâr ve Cem girdi. İkisi de öfkeli, ikisi de geleceği yakmış gibi umursamazdı. Eymen'in arkasında belirdiler. Gülümser donuk bakışlarını onlara çevirdi. Rüzgâr hiddetle öne atılınca Cem biraz daha soğukkanlı olarak onu son anda yakaladı. Bu şiddeti engelledi.

"Seni geberteceğim kaltak... Seni kendi ellerimle ben geberteceğim! Kardeşimdi lan o benim... Tek varlığım!"

Komiser ve diğerleri de içeriye girince, kadın şuh bir kahkaha patlattı. Sesi karanlık geceyi yırtan sert bir şimşek gibi yankılandı evin içinde. Memurlar ve komiser içeride birilerinin olup olmadığını anlamak ister gibi kapının arkasında kalan alanı gözleriyle araştırıyordu.

Oysa kadın içeriye yığılan millete, gözleri donuk ve tutuk bakıyordu. Sanki bunlar umurunda değil gibiydi.

"Ben bu kadar kalabalık bir misafir ordusu beklemiyordum. Beyler, davetli misiniz?" Alaylı bakışlarını Eymen'e çevirdi. "Sadece seni bekledim sevgilim!" dedi gözleri dolmaya başlamış, yüzünden az önceki alaycılığı silinmişti. "Seni hep bekledim... Liseden, üniversiteye kadar beni görmem için sabırla bekledim. Sırf senin okuduğun üniversiteye gitmek için, sevmediğim meslekleri seçtim ve beni gör diye umutla bekledim. Fakat sen, beni görmedin. Hiç bakmadın bana!" Sonra mahzun yüzünde bir gölge belirdi. Düşündüğü şeyle, gözleri karardı.

"Onu gördüğün günü hatırlıyorum. Sanki ilgilenmiyormuş gibi durup parlayan gözlerle baktığın anı. İlk defa gözlerinde şimşekler

çakmıştı. Öyle eşsiz bir çiçeğe bakar gibi narin bir hayali gözlerine çizer gibi dakikalarca bakmıştı. Sen ona bakmıştın, ben ölmüştüm."

Elindeki silahla saçlarını kaşıdı. "Ben gözlerinde o ışıltıları görmek için senelerce yanıp tutuşurken sen Pelin'i ilk gördüğün gün, öyle arzuyla baktın. Üstelik bonus kafa, kara kuru bir şeyken! Gözlerindeki o ışığın canımı nasıl yaktığını umursamadın."

Öfkesine kapılan Rüzgâr küfürler savurarak öne atılınca Gülümser buna aldırmadı. Derhal polisler genç adamı kuşatarak kısıpçalarına aldı. Öne atılmasını engelledi. Dört polis yaralı bir hayvan gibi yerinde kükreyen adama engel olamıyordu.

"Ona, sana yaklaşmamasını söylediğimde, beni ciddiye almadı. Sevmi onu dedim. Yaklaşma, yanarsın! Ama o ne yaptı? Benim senelerce uğruna kendimi verdiğim adamı, birkaç günde elini bile kıpırdatmadan kendine köle yaptı."

Eymen önde atıldı. Turgut "Eymen dur!" diye bağırды, koluna asılırken. Bunu umursamayınca Komiser, Eymen'i son anda yakaladı. "Seni ben geberteceğim fahişe. Ona yaptıkların için, karıma yaptıkların için seni geberteceğim!"

Gülümser dudaklarını büzdü. "Bir de o var değil mi? Kezban! Bu kadar abartma, sevmiyorsun sadece acıyorsun. O kız sana yakışmıyor bile!"

"Bana sen mi yakışıyorsun kaçık? Keşke senin gırtlığını sıkıydım o gün. Seni gebertseydim!"

"Seni sevdim diye mi bu kızgınlığın? Eğer onlar olmasaydı, şimdi biz mutlu olacaktık. Birinden kurtuldum dedim... İkincisi çıktı! Ne talih ama ikisi de hamile, ikisi de aptal!"

Eymen kudurmuş köpek gibi öne atılınca Gülümser silahını başına biraz daha bastırdı. "Pelin öldü, sen senelerce yaşayan ölüye döndün. Seni ben iyi ettim. Yanından ayrılmadım. Bir dediğini iki etmedim. Üzüntün, üzüntüm oldu. Sevincin, sevincim. Kezban'ı öldüremedim. Yine o hale düşmene kıyamadım." Başını salladı. Yaşlarla ıslanmış gözleri, deli deli bakıyordu. Hayat çekilmişti teninden. Ruh gibi beyazdı. "Ama ben ölünce ne kadar azap çekeceksin merak ettim. Benim sebebim de sensin. Ben de seni sevdim." dedi Gülümser acı içinde hıçkırarak. Ve arkasına sakladığı kolunu açığa çıkardı.

göğsündeki damarı kesmişti. Yerlere kan sızıyordu ve bu kargaşada gölgede kalan kanı kimse görmemişti. Kolu öne çıkınca beyaz elbise kana bulandı. Komiser bir adım öne çıkarak "Bakın, eğer silahı bırakırsanız, bunları sakın kafayla görüşebiliriz." dedi mantıklıca. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Arabulucu ve psikolog az sonra parada olurdu sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Bakın kan kaybediyorsunuz..."

Gülümser'in başı dönmeye başlamıştı artık. Sarsak duruyor, gözlerini koordine edemiyordu. Yarı aralık göz kapaklarını, güç bela açık tuttuğu belliydi. Ha bayıldı, ha bayılacaktı. Ya silahla vuracaktı kendini ya kan kaybindan, zaten ölecekti.

Bak! Ona bak, diyordu içinden hep. **Son kez bak! Onu da al yanına!** Sonra içindeki diğer âşık ses onu bastırıyordu. **Eymen o! Aşkın... O yaşasın. Yaşasın o!**

Göz kapakları iyice ağırlaşmaya başladığında, başını sallayarak sınırlardan kurtulmak istedi. Sonra içindeki şeytan işe karışıp dürttü onu. Bedeninde zakkum tadında bir sarmaşık gibi yayıldıkça kanı zehirleniyordu yeniden. Silahını Eymen'e doğrulttu. Yüzüne savrulan saçlarını kenara çekti.

'Öldür onu... Öldür onu!'

'Yapma yaşasın... Kıyma!'

'Bas tetiğe, senin değilse kimsenin olmasın!'

"Ben seni çok sevdim. Madem burada olamıyoruz, öteki tarafta birlikte oluruz." dedi göz kapaklarını açık tutmaya çalışırken olduğu yerde artık sarhoş gibi sallanıyordu.

"Değil bu tarafta, öteki âlemde bile senin celladın ben olacağım. Elimden iki âlemde de kurtulamayacaksın!" dedi Eymen herkese sağıp olarak. "Benim temennim de o sevgilim... Sen, hep benim yanında ol, ben cehennemde kalmaya razıyım." dedi ve başı dönünce elindeki silah tiz bir sesle patladı. Kurşun adres sormaz, tam on iki den vururdu...

ON DÜRDÜNCÜ BÖLÜM

*Bu sefer ikisi de aynı acıdan yaralı,
ikisi de aynı dertten üzüldü...*

Geceyi yararak tiz bir ses çıkaran silahtan caymış kurşun, Eymen'in kolunu sıyrıp geçti. Ve silahla dengesi tamamen bozulan Gülümser, balkonun korkuluklarından aşağıya beyaz bir ağı gibi sarktı. Eymen refleks olarak birden öne atılınca onu elbisesinin yakasından son anda yakaladı. Bu kadar basit olamazdı ölümü. Gözleri kadının yaş dolu, ızdırapla bakan âşk gözlerine kaydı. Hiçlik ve karanlıkta yanan cızır bir ışık, mum gibi eritiyordu kızın aklını Eymen, tiksindi. Gülümser ölürken son gördüğü şeyin, o olmasına sevinerek burukça gülümsedi.

"Gözlerim gözlerinden silinmesin Eymen. Pelin gibi, bir ömür uyuların bana açılın, bana uyan!"

"Bu kadar basit ölmene izin vermeyeceğim!" diye dişlerini sıkarak Eymen, kadını yukarı çekmeye fırsat bulamadan, kumaş elbise ağırlığı taşıyamadı ve elbisenin askısı tiz bir cırt sesiyle kopunca... ellerinin arasından kayan Gülümser, çılgınlık atarak karanlığın içine süzülen melek gibi boşluğa savruldu.

Komiser ve Rüzgâr balkon demirlerine atıldıklarında, Eymen, elinde şaşkıncı kadının kıyafetinin askısını tutuyordu. Gülümser, aşağıdaki arabanın üzerine sert bir şekilde çakılınca etraf, metalin çarpışma sesiyle camın kırılma seslerine karışmış alarm sesleriyle doldu. Siyah lüks arabanın üzerinde, beyaz elbisesiyle bir oyuncak bebek gibi, kolu bacağı bir köşeye bükülmüş, kanlar içinde yatıyordu.

Eymen sok geçirmiş hâlde donup kalınca, Rüzgâr onu omuzla-

ından kavrayarak kendine çekti. Afallamış yüzünü ellerinin arasına aldı. İkisi de kaskatıydı. Soluksuz ve mantıksız aynı karanlıkta eşik arar gibi çaresiz... Ve sonunda iki yaralı göz, birbirlerini buldu. Onca yaranın, kırgınlığın, acının ardından, yine sessizce bakıştı iki adam arsa bu sefer durum farklıydı. Görünmez perdeler kalkmış, bu zalim teatro oyunu hazin bir finalle sonlanmıştı.

Bu sefer ikisi de aynı acıdan yaralı, ikisi de aynı dertten üzüldü...

Yaşadıkları az buz şeyler değildi. Birçok insanın kaldıramayacağı bir süreç geçirmişler, hep birlikte hırpalanmışlar ve aynı yara- dan farklı acılarla sinanmışlardı. Karakolda sorguları bittikten sonra çekmiş bir ruh haliyle eve geldiklerinde, yorgunluktan ve içinde yaşadıkları karmaşadan perişan olmuşlardı. Nasıl bir üşütüktü ki giderken bile insanları kendiyle alakalı pişmanlıklara ve keşkelere bırakıyordu? Bir insanın beyni nasıl bu kadar hastalıklı olabiliyordu? Kapıdan içeriye girdiklerinde zaten herkes kapının girişinde onları endişeyle bekler hâldeydi. Esme gözleri ağlamaktan kızarmış bir şekilde kapıda ruh gibi belirdiğinde, birden kocasının kollarına atlayıp göğsünü yumruklamaya başladı. Rüzgâr yorgun görüntüsüyle onu sakinleştirmeye çalışırken Eymen kimseyi düşüncecek hâlde değildi, büyük bir çöküntü içindeydi.

Rüzgâr, Esme'nin hırçınlığını bertaraf etmek için, sıkıca kollarının arasına alarak telkin edici sözler fısıldamaya başladı kulağına. Bir girdaptan çıkmışçasına yorgun olan Eymen annesine yaklaştı. Elini çökmüş yüzünde gezdirerek endişeli bakışlarını içeri çevirdi.

"Peri nerede anne?"

Nebahat Hanım üzgün gözlerini, oğlunun kahurlu yüzüne dikerek yaklaştı. Paniklediğini anlayınca "İyi, merak etme bemen!" dedi.

"Nerede?"

Onları telefondan öğrenen kadın, oğlunun yanağına şefkatle dokunarak "Yukarıda oğlum. Ufak bir sinir boşalması geçirmiş, doktor geldi bir sakinleştirici yaptı. Şimdi odasında, dinleniyor." dediğinde yanağına sıra sıra yaşlar diziliyordu. "Sen nasılsın?" dedi kolundaki yaraya dokunmaya çalışarak korkuyla.

"İyiyim, merak etme. Ufak bir çizik." Dedi ciddiyetle. Annesinin

koluna dokunan elini alıp şefkatle öptü. Artık bedenini taşıyamayınca arkasına döndü. Rüzgâr'la gözleri kesişince sadece başıyla tuhaf bir hareket yaptı ama iki gencin birbirlerine olan manidar bakışmaları, çok daha derin şeyler anlattı. Kısacık bir an, herkes onların bu iç içe geçmiş bakışmasıyla nefesini tutmuştu. Eymen bitkin bir biçimde merdivenleri çıktı. Rüzgâr, karısını biraz sakinleştirmiş hâlde salona çekti.

Eymen içi daralarak odaya vardığında, kapı hafif aralıktı. İçeriye girdiğinde ışığı yakmadı. Bakışları yatağa kaydıığında, içini tarifi mümkün olmayan müthiş bir huzur kapladı. Günler sonra karısı orada, ait olduğu yerde, sağlıklı ve güvendedi.

Odayı, gece lâmbasından vuran loş ışık aydınlatıyordu. Mis kokusu her bir eşyayı efsunuyla sarıyordu. Önce banyoya yönelip ılık bir duş aldı. Ardından üzerini değiştirip yatağa yaklaştı. Pikeyi kaldırıp yatağa usulca girdiğinde, heyecandan çırpınan yüreği bedeninde debeleniyordu. Peri'nin gece karısı ipek saçları nemli bir biçimde yastığına dağılmış, narin bedeni pikenin altına gömülmüştü. Belli ki annesi ona duş aldırması. Buna minnet duydu. Üzerine yine, o çok sevdiği ayıcıklı penye gecelik takımı giydirmişlerdi. İçinden karısını kollarına alarak sımsıkı sarılmak, canını yakasıya hırpalayarak tenleri bir olasıya sarılmak geçse de ona kıyamadığından sebep duruldu. İçinde kabarmış olan özlemi bir taşkınlıkla mantığını ekarte ediyordu ki ona olan ihtiyacından dolayı anlık zamanlarda Eymen aklını kullanamıyordu. Yanındaydı. Bundan sonra ona sarılacak bol bol vakti olacaktı.

Bunu fark edince dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. Kollarını karısının beline dolayarak yüzünü özlem duyduğu saçlarına gömdü. Derin derin kokusunu içine çekti. Kollarında capcanlı eşsiz varlığını hissedip sıcaklığıyla rahatladı. Ellerini karnında dolaştırdığında her zaman elinin altında kıpır kıpır duran kıza, şimdi sakindi.

"Meleğim benim," dedi Eymen buruk bir sesle. "Babacığım... Ben sizi çok özledim." Burnunun direği sızlamış, gözleri dolmuştu kocaman adamın mutluluktan. Onlara sağ salım kavuşmaktan daha önemli ne vardı ki hayatta? Karısının nazlı bedenini usulca bedenine yasladı ve kızının varlığını hissetmeye çalışarak karnını okşarken

avuklarını kapadı. O da günlerdir uyumamıştı ve artık bedeni isyan anıllarını vermeye başlamıştı. Az sonra huzursuz uykularını, günler sonra huzurun eşğine bıraktı.

Ta ki... O ana kadar!

"Do-dokunma!"

Başını şiddetle sarstı Peri ve birden belini saran kolları çözmek için tüm gücüyle kendini zorladı. "Do-dokunma bana, ne olur dokunma! Kurban olayım yapma!"

Ne yaparsa yapsın panik içinde debelenerek belindeki kolları çöremiyordu. Her yer karanlıktı. Kulağının gerisinde onun sıkı nefeslerini duyumsuyordu. Şehvetli, istekli, kızgın soluklarını. Geceleri arden sarılan ve kulağına fısıldayan sesini. "Perim... Benim Perim! Benim! Benim! Benim!"

Yüreği dehşet bir gerçekle hızlandı. Burnuna o koku ulaşıyordu. Fırat'ın izmarite karışmış ten kokusu ve ormanın toprak kokusu. Bedeninde onun elleri hırpanice dolaşıyordu. O yataкта, o yorganın altında, bileğinde prangayla çaresiz kaldığı anlar... Bacaklarında onun serliğini hissediyor, kalçaları bedenine yaslanıyordu. Haykırdı, debelendi ama ellerinden kurtulamadı.

Eymen kollarının arasında canhıraş bir azapla çırpınan çaresiz karısına, irileşmiş gözleriyle afallayarak bakıyordu. Kâbus gördüğünün bilincindeydi. Fakat ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Gözlerini sıkıca kapamış, yatağın içinde debelenerek "Dokunma bana, ne olur dokunma!" diye acı acı hüçürleklerinin içinde haykıran karısına çaresizce bakıyordu. Öyle güçlü bağıırıyordu ki ağlamaklı sesi kaba ve geriden geliyordu. Onun çırpınışlarını durduramayan Eymen, kızına bir şey olması korkusuyla omuzlarını sıkıca kavrayarak yatağa nazikçe yasladı. O sırada onun acı çığlıklarını duyan Nebahat Hanım ve Esme panikle kapıda belirerek odaya daldı. Eymen lâmba yanınca gözlerini kısacık bir an kısmıştı ama şu anda odaya kimin girdiğini umursamıyordu.

"Peri... Güzelim... Aç gözlerini! Kâbus görüyorsun."

Peri sanki bu dünyayla ilişkisini koparmış gibi yaşama tepkisiz bir gerçekle debelenerek haykıırıyordu. Fanusa kapatılmış yaralı bir

kuş gibiydi. Can acısıyla sayıklıyor ama uyanıp gerçeğe bakamıyordu. Sanki karabasan gibi çökmüştü kâbusu üzerine.

"Peri..." dedi Eymen yunağına doğru bir damla yaş süzülürken.

"Ne olur yapma... Hamileyim!" dediğinde genç kadın acı içinde haykırarak, genç adam karnına savrulmuş tekmeyle uçuşmuş bir karanlığa savrulmuş gibi hiç oldu. Onun yakarışlarındaki çaresizlik, içindeki umutlarını tüketirken dayanamayıp dudaklarını birbirine bastırıyor ama olmadı, dudaklarına sıkışmış bir hıçkırık fısıltı etti sesinden. Yüreğinde kopan kaosun, bedeninde başlayan yıkıcı sarsıntılara karıştığını hissetti. Sanki ruhu, bedeninden kanıtılarak sökülüyordu. Elleri apansız bir uyuşuklukla halsiz kaldı. O anda ne yaptığını anlayamadan, canıyasa bir biçimde "Uyan!" diye yaralı bir kaplan gibi acıyla hırlayarak kökredi.

Peri bir anda durdu ve olduğu yerde sıçrayarak uyandı. Kocasının omuzlarını sıkıca kavradığını, dahası gözlerinin yaşardığını anlayanca nefesi kesildi. Birden Eymen'i iteleyerek yataktan kalktı. Gözleri şiş, yüzü kıpkırmızı ve ıslaktı. Sanki puslu görüntüsündeki kadın başkaydı.

Nebahat Hanım ve Esmeye yaşlı gözlerle ikiliye bakarken, Peri geri geri ilerlemeye başladı.

Eymen yataktan usulca indi ve gözyaşları eşliğinde, tedirgince karısına yaklaştı. Elini uzatıp dokunacaktı ki Peri ürkek bir adım daha geriledi, kollarıyla başını sararak "Dokunma!" diye ani bir tepkiyle haykırdı. Hıçkırıkları odada kamçı gibi şaklarken yürekleri iletircesine yakardı. Hâlâ rüyayla gerçeği ayırt edemiyordu benliği. Akli karışmıştı. Ellerini saçlarının arasına sokarak saçlarını yolarken ıslanmış gözlerini sıkıca kapadı.

"Bu bir rüya, birazdan uyanacağım!" diye sürekli sayıklıyordu. İnanamıyordu. Hayır, bu zalim rüyayı defalarca görmüştü. Defalarca kocasının onu kurtardığını görmüş ve her seferinde Fırat'ın sarsarak kaldırdığı uykusundan, hayal kırıklığıyla kâbusuna uyanmıştı. Yine aynı rüyayı görüyor olduğunu sandı. Ellerinden kayıp giden bir mutluluğu daha izlemeye yetecek kadar cesur değildi. İnlereyrek fısıldamaya ve dua etmeye başladı.

"Allah'ım... Allah'ım al canımı, Allah'ım!"

Eymen karısını bir çırpıda kollarına alarak sinesine sarınca Peri hisle debelenmeye ve aynı acılı sesle çırpınmaya başladı. Derin derin soluklarının arasından, incecik sesiyle "Ne olur yapma!" diye haykıyordu.

Eymen dudaklarını kulağına sürdü. Tok sesi kaba ve yok denecek kadar güçsüzdü. "Perim, aç gözlerini meleğim! Bak bana, rüya değilim. Yanındayım. Seninleyim. Sizi buldum."

Gözüne ışık tutulmuş ürkek bir tavşan gibi kollarını yüzüne siper eden Peri, başını olumsuz anlamda sarsarken yanaklarına yeni yaşlar süzülüyordu.

"Rüya... Yine aynı rüya. Hep aynı Rüya!"

Eymen biraz daha bastırıyor bedenine onun narin bedenini. Sırtına hafifçe okşayarak "Benim, Eymen. Perim bana bak. Aşkım bana bak, ben yanındayım..." Teselli eden titrek, kaba, susuz kalmaşçasına tiftikli sesinin kulağına ulaşacağını onun için çırpınan yürek atışlarını, bedeninde hissedeceğini biliyordu. Onun güvenli sıcaklığıyla kuşanan Peri sonunda sakinleşerek gözlerini açtı ve Eymen'in hâlâ orada olduğunu görünce dehşetle çığlık attı. Ve daha fazla beklemeden kollarını kocasının boynuna sımsıkı doladı. "Eymen!" dedi inanamayarak. Sonra bir kere daha haykırdı. "Eymen!"

"Benim aşkım, benim. Aç gözlerini!"

Peri gözlerini açmadı ama yüzünü kocasının boyun köküne gömdü. Kokusu, içindeki öfkesini, özlemini rahatlatıyordu. Eymen karısını bir süre sakinleştirmek için, teskin edici diller döktü. Sonunda kendine gelen Peri geriye çekildiğinde, ağlamaktan kızarmış gözlerini kocasına çekinerek çevirdi. Kızarmış burnunu kabaca koluna sildi. Bir adım gerileyerek yüzünü yere eğdi. Kahrıldı ona yaşadığı ızdırıp için ve az önceki yaşadığı dehşet karabasan için utanı.

Eymen kasılmış bedeniyle yanına yaklaştı. Öylesine öfkeliydi ki düşündüğü öldürücü şeyle, dişlerinin gıcırdağını duyunca Peri'nin tüm tüyleri ayağa dikildi. Hissetti kadınca bir hisle, ondan gelecek suali.

Eymen karısına dokunmaya çekinir gibi "Peri..." dedi buz gibi karışmış sesi hesap sorarak. Sanki genç kızın etrafı buzdan duvarlarla örüldü ve aşılmaz soğuğuna maruz kalan bedeni titredi. Peri'nin

yüreği candan bir biblo gibi buz tutarken göğüs kafesinin içi üşüdü. Onun ne soracağını anlayarak başını olumsuz anlamda sarstı.

"Peri bana bak!" diye emretti kocası. Dişlerini sıkıdığı için, koyulmuş sesi zehirden bir tas buz gibi kadının başından aşağıya döküldü.

Her ikisi de kendi açılardan hiç de onur verici bulmadıkları bu aşk fiyaskosunun suçunun, can yakacağını bilecek kadar birbirini tanıyordu. Tutuk, beceriksiz, yapmacık ve fizyolojik olarak duygusuz olmak da şu vakit pek mümkün görünmüyordu. Ne olursa olsun, bu elin olayın konuşulmaması, Eymen'in inadını iyice perçinlemiş olacak ki o kötü anıların üzerinde bıraktığı tahribatı göz ardı edecek kadar gözleri kararmış şekilde, ona soruyu yöneltbiliyordu.

"Peri... O adam..."

Peri mutsuzca içini çekti. Elinin tersiyle gözlerini silmişti ama utançından başını kaldırmadı. Aslında utanmasına gerek yoktu ama o hayâ duygusu olan bir yapıya sahipti, bu sebepten olanların mahcup-luğunu taşıyordu. Eymen'in dişleri kilitlendi ve söyleyeceği kelimeler ağır bir ateş gibi müdesine düştü. Dişlerinin arasından çıkan sesi, koyulmuş ve kısılmış hâlde evin içine gülle gibi düştü.

"O adam... Sana dokundu mu?"

Bu dehşet soru, bu düşünce günlerdir aklında, hayalinde ve hatı-ta kâbuslarında zalim bir nakarat gibi döndüğünden, şimdi yüreğini tahrip ederek ruhuna azap veriyordu. Bilmek istedi. Gerçeği öğrenip rahatlamak ya da dünyayı yakmak istedi. Ölmek ya da öldürmek... Gözünü kan bürüdü!

Peri suçlu gibi saklanan kırılgan başını kaldırdı ve yutkunda. Tizrek ve ürkekçe sulanan bakışlarını kocasına çevirdiğinde, onun suçlarcasına bakan koyulmuş gözlerindeki soru işaretlerini gördü ve dehşetle bu fikirden kaçtı. Eymen elleriyle boynunu sıkıyormuşçasına gözle-riyle boğuyordu onu. Başını iki yana salladı. Ne acıydı Yarabbi bu anı yaşamak! Ne acıydı kalbinin sahibine açıklama yapıp bedeninin ondan başkasına haram olduğunu inandırmak.

Kısmen dokunmamıştı ama kudurmuş köpek gibi salyalarını üstüne bulaştırarak kaç kere nefesini dokundurmuştu. Vahşice, hırpanca, kocasından başkasına haram kılınan dudaklarından öpmüştü. Bu

denince ruhuna acı bir ızdırap yükledi ve tüm erdemlerinin üzerine kara bulut gibi çöktü. Vicdan ve namus, gurur, şeref ve haysiyet bir keteşin içinde sıkıştıkça, duyguları yoruldu, sonunda kalbi duruldu.

Hayır, kocasına ihanet etmemişti. İsteyerek öpmemiş ya da ok-sunmamıştı ama o adam bunları arzusuyla yapmıştı. Akli karıştı. Ne diyeceğini kestiremedi. Namusuyla vicdanı, öfkesiyle suçluluğu ara-sında kaldı. Masum yanı kirlendi, bakışlarının şüphesinden ezildi.

Eymen karısının tutuk ve çekingen bakışlarıyla, durumun va-benliğinden, çok farklı sonuçlar çıkardı. Azgın öfkesi katlanarak "O adam... Sana... Dokundu mu?" diye vurgulu şekilde yineleyen zehiri su haline karışmış kükremesiyle, Peri olduğu yerde korkuyla ti-rekti. Ufacık bir çocuğun savunmasızlığına bürünmüş bıçare bedeni, çaresiz bir kuşun ürkekliğine dönüşmüş ruhuyla, sinerek duvara vakti. Ellerini kulağına kapadı. Bu zalim nakaratlar kulaklarında gıldıyordu. "Sana dokundu mu?" Sesler ruhunu tükenikçe hâliyle en yaşında ufak bir kız çocuğuna andıran bedeni ürkerken siniyordu. Eymen onun ürkek hâliyle birden zıvanadan çıkarak tuvalet aynası-nın önündeki malzemeleri, kolunun tek bir hareketiyle yerle bir etti. Ardından boy aynasını sert bir tekmeyeyle yere yıkıp ortamı cam kırıklannın sesine ve parçalarına teslim etti. O hırpanlaştıkça müthiş bir dehşete kapılan Peri duvara sürtünerek korkarak yere yığılmaya başladı. Kulaklarını sıkıca kollarıyla kapamış, titreyen bedeniyle dö-günemiyordu.

Azgın bir fırtınanın ortasında kalmaşçasına mantıksızlığa sav-rulan Eymen, hiddetli bir şekilde irkilirken kaldıramadığı gerçekle, genç kadının yanına fırladı ve zalimce kollarından kavradı. Parmak-ları vahşi bir hırpanilikle tenini acıtıyor, kollarını kırarak gibi hid-detli bir baskıyla kavıyordu. Sonra birden öfkesi gözlerini kör edip zalim düşüncelerin erdemsizliğine yenildikçe bıçare masumu deli gi-bi sarsmaya başladı.

"Konuşsana kahrolası... Dokunmadı desene! O adam bana... Dokunmadı desene!"

Acılı sesi odalarını kuşattığında, yüreklerinde yaktığı tek şey ar-tık güven değildi. İnang, sevgi ve masumluk, hepsi onun bu eyle-miyle yerle yeksan oluyordu. Aşk bir dilin ucundaki sehpada idam

edilmiş, inanç adına tüm umutlar savrularak çürütülmüştü. Eymen öylesine gözü dönmüş hâldeydi ki diliyle yıktıklarının, sözleriyle katlettiklerinin farkında değildi. Aşkı katlettiği ortalık, vahşet yerinde, cinayet arifesindeydi.

Beden dediğin neydi ki; asıl olan yüreğinin ihanetiydi. Ona ihanet eden düşünceleri ya da yüreği olmayacak bir et parçası olacaktı yapmış olsaydı da ama yapmamıştı! Fakat kocası bu hatayı bilinçsizce yine tekrarlıyordu. Erkeklik egosu ve gururu yine gözlerine kalın bir perde gibi iniyordu. Kin ve nefret mantığını katlediyordu. Öylesine hınçlanmıştı ki onun erkekliğini, yaralandığını, masumluğunu, öfkесinin üzerine karabasan gibi çökmesiyle nefessiz kaldığını göremeyecek kadar zıvanadan çıkmıştı.

Peri tartaklandığı yerde, acıyla inleyerek "Bı...Bırak..." diye çaresizce mırıldandı. Eymen onun konuşmadığı her saniye daha çok gözü dönerek çileden çıktı. Aslında öfkesi ona değil, kendineydi. Onu daha önce bulamadığı için, o adamı öldürmediği içindi. Bebeğini ve karısını koruyamadığı, sahip çıkamadığı içindi.

"Kaç gündür onun yanındasın... Söyle... O adam sana ne yaptı?"

Peri birden kocasının ellerini sertçe iteleyerek "Yeter!" diye kahrıyla haykırdı. "Yeter!"

Eymen tokat yemiş gibi gerçeğe dönüş yaparak, bir adım geriledi. Ne yaptığının, işte o vakit farkına vardı ama geç kalmıştı. Bencilleşmişti. Elini saçlarına gömerek "Kaç gün oldu Peri? O adam sana ne yaptı? Söyle!" diye bu sefer acı içinde kısık sesiyle yakardı. Suçlamıyor, korkuyordu!

Peri, yaşların titrettiği masum gözleriyle gücenerek bedbaht olan yüzünü kocasına çevirdi. Hiç bu kadar aciz, hiç bu kadar savunmasız kaldığını hissetmemişti ona karşı. Kocasının hakkında düşündükleri yaşadıklarından daha fena acıttı canını.

"Ne sanıyordun?" diye cansız sesi titrekçe haykırdı.

"Allah'ın cezası ne sanmamı bekliyorsun? Adam seni kaçırır ve günlerce tek başınıza bir evde kalırsınız... Ve o sapık adam sana 'Aşk' dedi kelimeler sonuna doğru neredeyse fısıltı gibi olan katılmış sesle. Çaresizlik içinde acı acı inledi.

"Dokunmadı!" dedi Peri dudaklarından titrek sesine karışmış inçenestyle.

Eymen kararmış yüzüyle, dumanlı gözleriyle inanmadı ona ve saçlarına, "Peri, doğruyu söyle!" dedi daha sakın olmaya çalışarak ama yanında yumruk olan elleri, kasılan kolları hiç de sakın öfkesini göstermiyordu.

Ancak Peri kocasının gözlerinde gördüğü güvenini yitirmiş kuşku bakışlarla yıkıldı. Artık ne değiştirdi bir kere güvenini kaybetmişti, doğruyu söylese ne çıkardı aklında hep bir soru işareti yetiştirecekti. Ölseydi de bu inançsız bakışları görmeseydi. Puslu gözlerini sel görünürken birden öfkelenerek kocasının üzerine atladı.

"Ne sandın sen, ne sandın? Denedi! Kahrolası günler boyunca defalarca denedi ama onun olmadım. Senden başkasının olacağını nasıl düşünürsün?"

Eymen'i geriye doğru iteledi. Saçlarını gözlerinin önünden geriye hınca iteleyip "Eğer bana dokunsaydı, yaşar mıydım sanıyorsun? Ama denedi. İğrenç adam bunu defalarca denedi!" diye haykırdı. Bu cevapla içi rahatlatırken nefesi kesildi adamın. Korktu kaybetmekten. O anda silkelenerek hatasını fark etti ve karısına doğru bir adım attı. Peri gözlerindeki öfkeyle, yıkılmış bir güvenle baktı.

"Demek senin için o kadar önemliyim, öyle mi?" dedi sitem ederek isyanla.

"Peri kafayı yiyecektim bu düşünceyle..."

Ona kin kusan bakışlar atan Peri, lafını yarıda kesti. "Tut ki yapmaz! Vazgeçecektin bizden öyle mi? O çok değer verdiğim, erkekliğin için bizden vazgeçecektin. Dokunsaydı, sevgin bitecekti. Ben istemedim yaptığın aciz bir eylem karşısında, bizi silecektin, beni suçlayacaktın! Ondan güçsüz olduğum için benden nefret edecektin, namussuz olarak görecektin. İffet, bedenle sınırlı kalacak, ruh bir şey ifade etmeyecekti!"

"Yok, öyle bir şey... Nasıl söylersin bunu?"

"Söylerim! Davranışların başka bir şey göstermiyor. Namuslu mu oldun şimdi? Dokunmayınca şerefli, onurlu, haysiyetli mi oldun?" Derinden bir nefes alıp gözlerini sıkıca kapadı. "Git buradan!" Nefes alamıyordu. Onu görmek istemiyordu şu vakit. Yoksa ona olan

tüm direnei kırılıp herkesi incitecekti. Midesi yanıyor, içindikileri dışarı kusturmak için kendini tutuyordu. Dişlerini sıkıyor, dudaklarını hismandan büzüyordu. Titreyen elleriyle geceliğinin penyesini sımsıkı kavrarken parmakları acıyordu.

Pişmanlık içinde kıvranan Eymen, karısına doğru bir adım atınca "Sana defol dedim, yaklaşma bana. Bir daha bana sakın yaklaşma! Senin de ondan farkın yokmuş... Teni ruhtan, ahlaksızlığı insandan önde tutuyormuşsun!" diye haykırdı Peri. Eymen ellerini yumruk yaptı. Peri zıvanadan çıktı.

"Lanet olsun sana Eymen, sevgin çok güçlüymüş... Demek ki başıma bir şey gelseydi, beni böyle yargılayacaktın. İstemediğim aciz bir eylem için, beni suçlayacaktın. Namusun, haysiyetin yerinde duruyor merak etme. Yıktıklarının, içinde öldürdüklerinin yerine koy o çok değer verdiğin erkeklik egonu. O vicdansız tenime dokunmadı belki ama hayat arkadaşım içindeki sevgiyi öldürdü."

"Saçmalama Peri, bunları nasıl düşünürsün? Sadece..."

"Bunu bana sen düşündürüyorsun kahrolası herif! Şimdi git buradan..." dedi kasıklarına ani bir acı saplanırken. Ellerini bacaklarının arasına koyup iki büküm nefesi kesilmiş hâlde acıyla inledi. Yürü beyazlarken dudagının kıyısını kanatasıya dişledi. Nefesi kesilmişti.

Eymen şaşkınca ona yaklaşmaya kalkışınca "Do-dokunma!" diye iki inleme arası acıyla haykırdı. Sesi yok denecek kadar azdı.

Nebahat Hanım içeriye girip oğlunun kolundan çekti. "Oğlum, kız perişan oldu. İstersen biraz aşağıya in, sakinleş. Hem o da kendini biraz toparlar."

Peri, kocasına yıkılmış bir sevginin hazin güveniyle baktı ve onun yerinden kıpırdamadığını görünce ansızın arkasını dönerek banyoya yöneldi. Adımları sarsak ve acı içinden olduğundan, nefesini tutuyordu. Kapısını çarparak kapadı. Kapının arkasına sırtını yasladığında, kasıklarına bir ağrı daha saplandı. Ellerini karnına sardı. Sırtını kapıya dayayarak yere doğru kaydı. Kocasının kuşkusu, inancının sarsılması, onu mahvetmiş, bitirmişti.

Nebahat Hanım güç bela oğlunu aşağıya indirirken Esme'ye baktı. "Kızım sen de üzerine bir şey alıp bu gece Peri'nin yanında kal. Gerçi sabah olmak üzere ama sakinleşince ben gelirim." Oğlunu

çekştirerek odadan ayrıldı. O sıralar acıyla inleyen Peri, dişlerini karnasına sıkıyordu. Karnadaki kasılmalar, birden şiddetlenmiş ve nefesini genzine düğümlemişti. Öyle zor nefes alıyordu ki sanki bel ortadan ikiye ayrılıyordu. Ağzı dolusu çığlık atmak istiyor ama alamadığı nefesler sebebiyle bunu yapamıyordu.

"Yardım edin..." dedi fısıldadı. Dişlerini birbirine bastırıp sık sık soluklar almaya başladı. Yer ayaklarının altından kayıyor, dünya kararıyordu sanki. Ellerini karnına sıkıca sardı. Bağırarak ve doğrulacak kadar bile aman vermiyordu şiddetli kasılmaları. Yerinden kalkmak istediği an, kasıklarına şiddetli bir ağrı daha saplandı ve bacaklarının arasında bir ıslaklık, bedenine tuhaf bir rahatlama hissi yayıldı. Başı dönerken ayağına kadar inen sıcak bir sıvı... Sanki altına yapıyor gibiydi, ancak bilinçaltı bunun olmadığını biliyordu.

Kasıklarındaki iflah olmaz sızının bıraktığı ıslaklık farklıydı. İkinin hissi bedenini tüketirken bunu bertaraf etmeye zorladı kendini. Tekrarlayan sancıyla bedeni iradesizce hafifçe ikindi ve sonra birden içinden kayan bir şeyler hissetti ve hissettiği gerçekte, acıyla titreyen sesiyle derin bir çığlık attı. Bu ses dünyayı yıkacak kadar derin ve hayallerini yırtacak kadar ızdıraplıydı.

Eymen daha yerine yeni oturmuştu ki karısının evi sarsan acı çığlıklarını duyunca apansız yerinden kalktı. Dehşetle merdivenlere fırlayarak ikişer üçer çıkmaya başladı. Üst kata ulaştığında, Esme korkunç bir ifadeyle merdivenleri iniyordu. Eymen bakışlarını kardeşinden çekerek içeri girdi. Ses yoktu. Az önceki evi inleten acı çığlıklar yoktu. Kalbinde bir ağrı oluştu. Banyonun kapısına geldiğinde, içinde beliren bir hisle, göreceklelerinden korkuyordu. Sinir krizi geçiyor olabilirdi. Bayılmış olabilirdi, dahası aklına bile getirmek istemiyordu ama bebeğine bir şey olmuş...

Derin derin solurken kapının kolunu çevirip usulca açtı ve gördüğü dehşet verici durum karşısında, nefesi ciğerlerini hınlı bir şekilde terk etti. Arkasından Esme'nin acı dolu çığlığı yankılanırken evde, Nebahat Hanım nefessiz kalmış gibi, tutunacak bir yer arıyordu.

Eymen'in boşalmış bacakları daha fazla taşıyamadı iri bedenini ve dizlerinin üzerine yıkıldı. Sanki ensesine bir bıçak saplanmış, eti-

ni kemiğini yararak aşağıya iniyordu. İzdirap dolu sislenmiş bakışları, hâlâ karısının üzerindeydi. Katran karası bir sis sarmıştı etraflarını ve azgın bir fırtınayı binktiren bir şimşek çakacakmış gibi, ibret veriyordu acı. Ortamda gergince asılan gerçekler, hâlâ kadının kulak tırmalayan cıgıllıklarıyla çınlayarak yürekleri parçalıyordu. Herkes odaya dolarken bu dünyadan soyutlanan ikili dışında, kimi ambulans çağırma telaşına düşmüş, kimi telefonunu bulmaya çalışıyordu.

Hız kesen Eymen nefes alamadığını hissedince dudaklarını araladı ama konuşamadı. Peri kanlar içinde, klozetin yanında, yürek yıkıntısına sebep verecek bir çaresizlikle yerde oturuyordu. Beyaz olmuş gül yüzü, ızdırapla boşalarak bön bön bakan ıslak gözleri bu dünyayla ilişkisini koparmış, ruh gibi duruyordu. Sinesinde ufak bir oyuncak bebek gibi duran cansız bebeğini sıkıca sarmış, donmuş vaziyette kısıp kısıp soluyordu. Sanki nefes almıyor ya da almaktan vazgeçiyor gibiydi durgun hali. Taş gibi, ruh gibi orada kanlar içinde duran minik bebeğine sarılmış, hiçbir hayat belirtisi vermeden duruyordu.

Eymen'in görüş alanı bozuldu ve yanaklarına sıra sıra yaşlar dizilmeye başladı. Dudaklarından hicranlarının kaçtığını bilmiyordu. İşte o vakit, bu dünyayla ilişkisini kesmiş olan Peri, başını usulca kaldırdı. Bir rüyanın silinmiş şekillerine benzeyen bulanık sedfai gözlerini bebeğine odaklamıştı. Elini yüzüne sürdüğü için, beyaz tenindeki parmak izlerini taşıyan kan lekeleri, yanağında çaresizliğin damgasını taşıyordu.

Etrafı saran taze kan kokusu içerisinde, "Be-beni bıraktı..." dedi fısıltı gibi sesiyle. Masumdu. Boş bakıyordu. Meczup gibiydi.

O anda Eymen cana gelmiş gibi, kendine geldi. Kalbin en derin noktalarına sızan derunî acıyla baş ederek sikelendi. Apansız yerinden kalkarak dehşet içinde karısını kucığına aldı. Bu âlemle ilişkisini kesmiş olan darmadağın hâldeki Peri, sanki ağlayan bir evladı susturma telaşına kapılmış bir anne saflığıyla bebeğini şefkatli göğüslerine bastırıyordu. Öylesine ufaktı ki bebeği, hâlâ cenin pozisyonunda, kanlara bulanmış beyaz bir taş gibi kaskatıydı. Islanmış donuk bakışlarını kocasına çevirdi ve fısıldadı.

"Ağ-ağlamıyor."

Kışları masumca kalkmış, oyuncak bebeğini seven iki yaşındaki Nefçe benziyordu duruşu. Eymen'in nefesi felaket bir yoğunlukla ciğerlerinden boşalırken yanağından süzülen tükenmeyen yaşlar, karısının gamlı yüzüne hataryası bozulmuş musluk gibi damla damla hastanla akıyordu. Birden gözlerini sıkıca kapayıp "Biri arabayı parasını artık." diye haşin haşin kökredi. Telaşa, yerinden bir ok gibi fırlayan Eymen merdivenleri aşmıştı ki Rüzgâr onu kapıda arabayla karşıladı. Hâlâ üzerinde eşofman takımı duruyordu panikle. Rüzgâr'ın. O kocaman adamın da Eymen'den kalır yanı yoktu. Nefessiz kalmıştı.

Az sonra Rüzgâr'ın kullandığı arabayla yola çıkmış, ne ara karısını sıkıca sarılıp teselli etmeye başlamıştı, hatırlamıyordu.

Tek hatırladığı, karısının kucığında bir meczup gibi yarı ölü olarak durduğu ve bir çocuk gibi sınıksız göğsüne bastırıldığı cansız bebeğini sallarken hep aynı kelimeyi sayıkladığıydı.

"O da beni bıraktı... Neden?"

Saatler sonra bedeninde bir uyuşmayla, hafifçe kıpırdandı genç kadın ve gözlerini birkaç defa kırıştırarak loş odanın karanlığına usulca açtı. Kan kırmızı olmuştu her yer... Acıyor ve yanıyordu. Daha gözleri karşısındaki beyaz tavanla kesiştiği an, uyutulmadan önceki her şey, sinsî bir virüs gibi tekrar yeryüzüne çıktı. Gözleri açıldığı an anıların zalimliği tazelenmiş, tebelles olmuştu benliğine. Boğazının içinde yumrular dizilirken nefesi kesildi. Serumun takılı olduğu titrek elini, şişliği inmiş düz karnına götürdü. Elini, düze yakın göbeğinin çıkıntılarında gezdirdi. Sanki onun varlığını hissedekiniği gibi dolanırken yanan gözleri dolmaya başladı. Kalbi sanki atmak istemiyormuş gibi, sığılan nefesleri ağulaşıyordu. Kasıklarında tuhaf bir ağrı vardı. Aslında ağrı değildi, sanki içini birisi boşaltmıştı. Karnındaki boşluk, ruhundaki boşlukla oluşan bir ağrı tüm hücrelerini kapladı. Dudaklarını birbirine bastırıp ağlamasını

zor da olsa durdurmaya çalıştı. Elinin altı boştu, bomboş. İçinde o canlı kıpırtılar, tepinmeler, umutlarını yeşerten, sevgisini yücelten hisler yoktu artık. Ona ait olan tek şey, artık yoktu. Gözleri acımaya ve yanmaya başladı. Burnunun direği sızladı. Canı çekilip alınmıştı içinden. Ellerinin arasında tutmuştu onu. Sıcaklığı soğuyana kadar sarılmıştı. Yaşasın diye dualar etmiş, ağlamış, yakarmıştı. Ama buz gibi olmuştu ufacık cansız bedeni ve hiç kıpırdamamıştı. Sımsıkı sarılmıştı ona ve hissedememişti. Sanki karnından değil canından can kopmuştu.

Dudaklarındaki hicrî kırıkları kopmasın diye dişlerini sıkarken yanağına sıralanan yaşlar çoktan yastıklarını ıslatmaya başlamıştı. Kafasını yan tarafına çevirdi usulca. Eymen yanında oturur vaziyette duruyordu. Yorgun başı göğsüne düşmüş, kollarını göğsünün altında bağlamış, hemen yanındaki sandalyede uyukluyordu. Boş bakan anlamsız gözleri karşıdaki koltuğa kayınca Nebahat Hanım'ı gördü. O da başını koltuğun kenarına yaslamış, öylece onu seyrederken uyuyakalmıştı. Elini serumun iğnesine götürüp hiç acımadan çekti. Elinden akan kanlara aldırmadı. Hissizdi ve ruhsuz. Üzerindeki yeşil çarşafı kaldırıp bacaklarını yavaşça aşağı indirdi. Uyuşuktu bedeni ve hantal. Ellerinden destek alarak biraz bekledikten sonra baş dönmesi geçince usulca yataktan aşağı indi. Buz gibi granitle birleşti teni. Sarsak adımlarla, kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasında bıraktıklarını düşünemeyecek kadar dalgındı başı. Beyni boşalmış, düşünceleri dünyadan soyutlanmış, hayat gözünden silinmişti. Başı önünde, saçları yüzünü kapamış, ruh gibiydi. Kapıyı açtı. Ardına kadar dayadığı kapıdan çıkıp koridora yöneldi. Nereye gidiyordu, bu yol nereye çıkıyordu, bilmiyordu. Sadece yürüdü. Uzun holü takip etti. Bakışlarını koridorda dolaştırdı. Boş bakıyordu, uyuşuk ve donuk. Köşedeki dönemeçten merdivenlere yaklaştı. Başını bir an kaldırdı sadece, o da aşağı mı yukarı mı gideceğine karar vermediği içindi.

Düşünmeden, elini buz gibi demir korkuluğa koyup merdivenin basamaklarını usulca çıkmaya başladı. Her adımda kasıkları acı içinde sızlıyordu. Ayakları yan basıyor, dengesi bozuluyor ama aldırıyordu. Hiç durmadan, usanmadan sarsak bir duruşla yavaşça merdi-

ven çıkıyordu. Gece olduğu için ve herkes bu zamanda asansörü kullanmadığı için başıboş kalan merdivenlerde hiç dikkat çekmiyordu. Ruh gibiydi. Bu merdivenin sonunda ne vardı, nereye çıkıyordu bu bilmiyordu. Sanki siyah, uzay boşluğuna benzeyen yerde hiçlikten yürüyordu. Zaten şu anda kendini bile bilmiyordu. İç boş, beyni dönmekeş, hayatı yoktu. Geleceğe dair hiçbir umut belirtisi yoktu. Bebeğiyle beraber, hayat gözlerinden çekilmişti.

Sonunda merdivenler bitti. Demir bir kapının önünde durdu. Bir an baktı sonra kapının kolunu kavradı. Demir kapıyı ittirince ağır metal geriye doğru gidip duvara çarptı. Kapının gürültüsünü bile duymadı kulakları. Ayağını dışarıya atınca serin hava saçlarını ve eteğinin eteğini geriye doğru havalandırdı. Pamuk ayakları, buz gibi olmuştu, fark etmedi. İleri doğru yürüdü, yolun sonuna kadar. İstanbul'un, ıslıl ıslıl manzarası gözlerinin önündeydi ama görmüyordu. O, ışıklarla bezeli masal şehrinin değil de karanlık bir çukuru görüyordu. Elini buz gibi duvara koyup tutundu. Önce bir bacağına üzerine atıp güç aldı. Kalkamayınca dizinden destek alarak iki bacağına da üzerine dayadı. Şimdi kocaman şehir, ayaklarının altında ona masat ediyordu. Hükmediyordu geceye, rüzgâra ve soğuğa. Rüzgârın uğultusu kulaklarında duyuluyor, yüzüne hoymatça savrulan saçları görüş alanını engelliyordu. Puslu gözleri donuk, nefesi kesik kesikti. Bir tanrıça gibi asil ve melek kadar duruydu şu hali. Sanki nefes almıyormuş gibi de cansız... Eteğini esen yel havalandırmca beyaz tenine ılık hava çarparak yalayıp geçti. Boştu dünya. Savaşacağı neyi kalmıştı ki? Kimsenin istemediği bir insandı o, bebeği bile istememiş, terk etmişti onu. Ne düşünecekti? Ne için savaşacaktı? Bitti, buraya kadarmış, dedi kendi kendine. Boş verdiğinde o kocaman dünya ışıltı gibi bir yanıp bir söndü. Herkes seviyormuş gibi yapıyor, belki de kimsenin gerçekten sevmiyordu. Cesaret, dedi benliği. Bir kere canın yanacak; bir daha asla yanmayacak...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*Ve bir gün,
Her insanın canı tek bir cümleyle yanacak...
Aşk!*

Eymen, başına dikilen insanların ayak sesleriyle, aniden gözlerini açarak irkildi. Birden yanan ışık yüzünden, gözlerini birkaç defa kırıştırarak afallasa da kendini toparlaması kolay oldu. Panikle ayağa kalktı. Bedeni sebepsiz bir kasılmayla sinyal veriyordu sanki. Ona endişeyle bakan bir doktor ve hemşireyle yüz yüze gelince şaşkına döndü.

"Bir şey mi oldu?" derken içinden gelen bir ürpertiyle gözünün kayısı yatağa kayd. Kalbini bir korku sararken bakışlarını panikle, yataktan doktora çevirdi ve bir adımda önünde belirdi.

"Eşim nerede? Ona bir şey mi oldu?"

Onun sesini yükselterek sorduğu soruyla, Nebahat Hanım yerinden korkuyla sıçrayarak uyandı. Uyku sersemi endişeli kadın yerinden sarsakça kalkarak oğlunun yanına fırladı. Oğlu, doktorun koluna hiddetle asılıp korkuyla diğer bileğini sıkıca kavramıştı, "Ne oldu doktor söylesene?" diye yaralı bir aslanın vahşiliğindeki zalim haliyle, panikleyerek bağırıyordu.

Genç doktor elini Eymen'in elinin üzerine koydu. Telkin etmek ister gibi sıkılarak gerçeği anlatmak istedi ama zorlandı. O bile böyle bir şeyin nasıl söyleyeceğini kestiremiyordu. Sonunda cesaret edip "Eşiniz..." dediğinde, sesindeki endişeden sebep, Eymen nefesini yuttu. Gözlerini kırpmadan bakarken ense kökünden yüreğine bir ürperti salındı. Tomur tomur olmuş terler hem ensesini hem alnını ıslattı. Kocaman bedenini taşıyamayan bacakları güçsüzleşerek titedi.

Yemin Bozduğum Yolunda

Doktor usulca devam etti: "Çatıya çıkmış..."

Eymen'in kulaklarında uğuldama oldu. Kalbinin sesi kulaklarını çığır edercesine, kuvvetli atıyordu. Doktorun kolundaki eli halsizceyp tutuşunu gevşetirken; ayakları hangi ara merdivenlere yönelmişti... Gerisini dinlemek istemediği sözleri kulak ardı ederek ne ara kalbi deli gibi çarparken üst kata çıkmaya yeltenmişti, bilemedi. Ayağının altındaki merdivenleri ikiye ikiye çıkmasına rağmen, panik hedeninde bir deniz olup çoğaldıkça yol bir türlü bitmiyordu. Nefes nefese hâliyle her basamakta, aynı şeyi söylüyordu.

"Allah'ım lütfen bu olmasın... Allah'ım bunu yapmış olamaz... Bunu yapamaz!"

Sonunda uzayıp giden merdiven bitti. Mavi boyalı demir kapının yanına geldiğinde, solukları gırtlığına düğümlenmişti. Açık kapudan dışarı hissimla çıktı. İlk yüzüne ılık bir hava vurdu, ardından endişeli bir kalabalık çarptı gözlerine. Dışarıda birkaç tane doktor duruyordu. Onları yararak önlerine geçtiği an, ciğerlerindeki hava çekildi. Damarlarındaki kan donup kalırken zaman durdu ve akmadı. Kalbi sanki atmaya unutup bedeni yaşamdan koptu. Gözleri duvarın üzerindeki direk gibi dikilen karısına kayd. Orada öylece, kanatsız bir melek gibi duruyordu. Gece siyah saçlarını hoyrat rüzgârlar esir almış dalgalanıyor, geceliğinin kumaşı asileşerek rüzgâra kafa tutuyordu. Nereden getirmişti aklına ayrılığı? Onsuz bu hayat hiç çekilmezdi ki! Kendini ondan mahrum bıraktığı an, Eymen bu âlemden kalabilir miydi?

Yanına hafifçe yaklaşan doktor, onunla konuşup ıkna etmeye çalışıyordu ama karısının, yanında birileri olduğundan bile haberi yok gibiydi. Efkârlı gözleri hiçlikle sınıanır olmuştu. Kayıp ruhlara meftun olmuş meczuplar gibi kıpırdamıyor, taa karanlık kuşanmış özgür semalara, o üzerinde gülümseyen nurlar çalkalanan yıldızlı gökyüzüne doğru suskunca bakıyordu. Bir rüya içinde yahut sihir âlemi karşısında gibi hayret içeren ifadesi yitmişti. Huzursuz yüzündeki buzura mesken düşmüş dudakları ve sahihsizliğe esir olmuş gözleriyle artık soruları geride bırakmış bedeni, ayrılıklara gebeydi. Sanki hayatla ilişkisini bitirmiş, ruhunu kendi elleriyle Azrail'e sunuyordu. Bunu düşününce kocaman adamın bacaklarındaki güç çekildi.

Korku... Korku dedikleri eylem eğer buysa daha önce böyle dehşet bir şeyi hiç hissetmemişti. Geri giden ayaklarına hâkim olup korkunun tıpatılarını geriye savurarak; karısının yanına doğru yaklaşıırken arkasından, annesinin içli içli huşuk sesleri gelmeye başladı. İsyen eden affetmez sert bakışlarını yaşlı kadına vahşice çevirdi. Kötü düşünmek, kötüye çağırmaktı... Kızdı! Hiçbir şey kötü olmayacak, daha kötüsüyle karşılaşmayacaklardı. Yaşlı gözleriyle gelinine yakarak bakarken Nebahat Hanım, huşuklarına inat elini ağzına bastırıp titrek dudaklarını sıkarak sustu.

Eymen, Peri'ye doğru temkinle yaklaştı. Avına yaklaşan, ürktükten korkan bir avcı gibi dikkatliydi. Nereden geldiği belli olmayan bir dirayet tüm benliğini güvenle kuşatmış ve şu anda olmadığını sandığı mantıklı yanını cesurece düşüncelerle ele almıştı. O kimseden korkmayan soğukkanlı ifadesiz duruşunu sürdürmek için biraz bocalaması an itibarıyla olağan olsa da şuurunu kaybetmemeyi başardı. Onu tedirgin etmemeye azami özen göstererek ürktümeden yanına kadar usulcacık gitti. Birkaç adım kala, bir an gözü manzaraya kaydı. Ve tüm zaman o saniyede asılı kalarak durdu. Sesler sustu, nefesler kesildi, sokaktaki kulak tırmalayan uğultulu korna sesleri, saçlarını asice titreten hırçın rüzgâr, yüreğine gem vuran sarsıcı depresler, ruhunu ızdırıpla esir alan kasırgalar herşey o saniye durdu ve hayran ellerinden kayıp giden misketler gibi benliğinden yuvarlanarak korkularına savruldu. Burası çok yüksekti. Nefes alamayarak yutkunda. İlk denemesinde, boğazına oturan yumrular sebebiyle sesi çıkmadı. Tekrar yutkunup karısına elini uzatarak "Peri!" diyebildi sadece lal olmuş gibi tüm diğer kelimelere. Geriye kalan tüm sözcükler titrek sesinde savrulurken gecenin içinde yok oldu adeta.

Hissizliği üzerine elbise gibi kuşanmış genç kadın, aldırma vazgeçtiği sevdigine. Zaten duymuyordu dünyevi kulakları şu an onları, sadece kendini dinliyordu sonsuzlukta.

Korkudan bedeni titreyen Eymen, bir adım daha yaklaştı. Ürkek bedenini hayat kaynağına. Gözlerine dolan hain yaşlar, gördüğünü artık hayli zorluyordu. Kalbi taş misali olmuş geniş göğsünde, kuvvetle kanat çırpın can telaşındaki ürkek bir kuş gibi korkuyla bedenini paralıyordu. Yüreğindeki o yakıcı sevdâ busesiyle ciğerle-

ni tutuşturan bir şarap içmiş gibi umutları yanarak havaya karıştıyordu.

"Perim, bunu bana yapma ne olur! İn oradan aşağıya."

Peri aldırma. O susuyor, Eymen kıyametin âlâmetlerini yaşıyordu. Sanki karanlıkta o vakit üzerine gecenin içinden yakıcı bir sesler dökülüyor, ruhunu harap eden karamsarlık tufanı içini yıkiyordu. Zihnine dalga dalga korku yayılırken bu azgın korkunun tahredici ızdırabıyla yutkundu ve göz bebeklerine karısının mahzun çehresi kuruldu. Aşk cinnetiyle tutuşmuş bir acı uzanıyordu ruhuna. Dilini tutsaydı, gururuna laf dinletseydi şimdi bu hâlde olmayacaklardı. Köpekler gibi pişman olan Eymen, asıl karısını oradan alıp kendini o boşluğa düşüncesiz savurmak istiyordu. Elleri kalktı ve katısına uzandı.

"Perim..." dedi inleyerek. "Elimi tut." Peri aldırma. Eymen tekrar etti. "Perim... Lütfen..."

Onun elini uzatmadığı her saniye uzuyor ve zalimce yakan korku ısırtığı, en hassas noktalarını sızlatıyordu. Eymen'in kendine bile yabancı gelen titrek sesi bir perde daha yükseldi.

"Peri. Lütfen aşkı, lütfen yapma. Gel buraya! Bak elimi uzatam, tut haydi!"

Peri gövdesinin üzerinde halsiz duran başını sağa çevirdi. Saçları hafif esen rüzgârla yüzüne hoyratça savruluyor, teninden uçmuş renge ile yüzü karanlığın içinde fildişi gibi fosforla parlıyordu. Boşalmış bakışları, kocasının dolmuş, korkudan irileşen bakışlarıyla kesişti. Eymen onun donukça bakan teselliz gözlerini, kendi gözlerinde hissedince buna sevinerek uzattığı elini hevesle oynattı. Fakat içine peyda olan garip his, yüreğini yavaşlattı. Sesi ne kadar titrek çıksa da onun kendine yüzünü dönmesinden kuvvet bulmuştu.

"Hadi bir tanem... Tut elimi, lütfen. Bunu bize yapma!"

Korkudan titreşen koyu gözlerinden savrulan yaşlar, yanğından aşağı irice damlalar hâlinde süzülmeğe başladığında, Peri onun gözlerine bakıyor ama sersemlemiş bön bakışlarıyla göremiyordu. Dudakları mahzunlaşmış ufak bir çocuk gibi büzüldü. Sesi bu anın ne kadar kötü olduğuna inat eder gibi daru, ufak bir kuşun ürkekliği gibi kırıncıca salındı.

"Beni... Beni... Bıraktı, beni... Önce babam, sonra annem... Nihayetinde sen..." Elini karnına götürüp üzgünce düz göbeğinde birleştirdi. Bakışlarını düz karnına, artık içi boş olan yere çevirdi. Umutları gibi, hayalleri gibi o da gitmişti. Gözünden bir damla yaş, kar tanesi misali süzülürken başıya "Şimdi de o beni istemedi. Bıraktı. Vazgeçti benden. Bu benim suçum. Ona sahip çıkamadım. Benim yüzünden..." diye sayıkladı.

Uçurum gibiydi karanlık gözleri... Eymen içine düştü.

Daha önce hiç bu kadar karanlığa, çaresizliğe düşmemişti. Hastanın en ağır haliyle sevmekten korktuğundan, yüreği kan revan dolusu acılarla, sonsuzluğa savruldu. Eliyle dumanlı gözlerini kuruyup bir umut tekrar uzattı. Kocaman elleri titriyor, korkudan kanı, beynine sıçırıyordu. Kendini ne kadar zorlasa da gözlerindeki yaşları nafiye durduramıyordu. Birinin ardından, hemen yerini yeni yaşlar alıyordu. Dengesiz tavırlarındaki değişiklik bir anda etkisi altına aldı Eymen'i. Sesinin artık nasıl çıktığını bile bilmiyordu.

"Bırakmadım aşkım. Ben seni hiç bırakmadım. Bak buradayım. Yanındayım. Seni çok seviyorum. Ne olur in oradan meleğim. Korkuyorum Peri... Aşkım lütfen!"

Çaresizce karısına yakarıyor ama Peri onu duyuyor gibi dursa da duyumsamıyordu. Anlamsız cümleler kuruyordu varlığına. Peri daha çok kendi kendisiyle dertleşiyor, boş karnını okşayıp suçlucu pişmanlıklarını nurılandırıyordu.

"Beni niye istemedin? Sahip olduğum tek varlıktın. Bana ait olan tek şey. Sen de gittin herkes gibi, sen de gittin." diyordu sürekli. Bakışları kocasına döndü. "O da gitti. Bittik."

"Bittimedik!" dedi adam dehşet bir korkuyla sarsılarak.

Ancak, zavallı Peri... Bu histen kim bilir ne kadar uzaktı. Büyük acıların kollarında anne olma lezzetine karşı bütün umutları söndüğü anda bile, yaşadığı dehşet zamanlarını oldukça olgun bir meserretle kabul etmişti. Ama şimdi işler değişmiş, ona ait olanlar hayatından bir bir çekip gitmişti. Şimdi geçmişe baktığında yaralı, geleceğe baktığında umutsuzdu. Düşünüyor ve düşündükçe saçma bir saplantıyla geride yaşamaya dair bir şey olmadığı gibi hüzün bir gerçekle karşılaşıyordu. Başını aşağı eğmiş ağlamadan, ufacık masum bir kız ço-

çuk ruhuyla, dudaklarını bükerek kendi kendine konuşuyordu. Ve sanki bari etini çımdırmış gibi elini bir anda karnından çekti. Ani bir kılmayla bakışlarını karanlığa odakladı. O anda, saçları hoyratça savruldu rüzgârda. Kaşları kızmış küçük kız çocuğu misali çatıldı. Sanki bu âlemde değil gibi içmeden sarhoş olan, herduş olan gözleri deli deli bakıyordu. Kanayan yaralarına merhem olmayan adam ona bakarken o, bu âlemde çoktan kopmuştu...

Peri'nin kulaklarında bebek ağlama sesi duyuluyor, acı acı yüreğini yakarak kulaklarını uğuldatıp bedeninde çınlıyordu. Sihirli bir neteyle canlanarak kanatlanarak uçuyan küçük küçük nağmeler eşliğinde birbirine karışıyordu bu viyaklamalar. Durmadan, yorulmadan ağlayan bir bebek... Kızı. Koklayamadığı, dokunamadığı, kucakına cansız aldığı meleği... Hayalleri, geleceği, geçmişi, umudu, mutluluğa hatta düşleriydi. Onu anımsadı, ellerinin arasındaki minnacık, olgunlaşmamış biçare cennet yoncasını. Kafasını salladı, yine de bu sesi susturamadı. Gözlerini sımsıkı kapattığında, sinesine sardığı kanlı görüntüsü göz bebeklerinde belirdi. Bacaklarının arasından yere serçe düşmesini ve yüreğini söker gibi bedeninden sükülmesini... Ve aklını tamamen kaybetti. Biçare insan kalbi, siyah kelebekler gibi uçuşarak karanlığa süzüldü. Bebeğin sesi daha fazla, daha şiddetli, yüreğine daha baskın hükmetmeye başladı. Artık bu beşeri âlemde işi kalmamıştı. Cığerlerinden hava çekildi. Onun ağlamasına dayanamıyordu. Sanki ona ihtiyacı var gibi, anne gel der gibi feryat figan bağıırıyordu. Her ağlama sesi ruhuna mızraklar batırıyor, içini kızgın ateşlerle dağlıyor, göğüslerinde henüz yeni başlayan sütleri geceliğine usulca süzülüyordu. Gözlerini daha sıkı kapadı. Elleri yamına düştü, cansız yumruk oldu. Titreyen dudakları hafifçe aralanıp kırırdandı. Ardından fısıltı gibi çıktı sesi.

"Geliyorum bebeğim... Annen geliyor, ağlama!"

Gözleri karanlıkta fakat farklı bir âlemin içine dalarken kendini boşluğa düşünmeksizin savurdu. Ardında Eymen'in acıyla yankılanan haykırısları karanlığı yırtan tiz feryatlarını bırakarak gecenin sisli meltemine düşünmeden atılıp bir kar tanesi gibi, geride yürek burkan sesleri, dehşet içinde bakışları bırakarak kayboldu.

Ve hayat... Bir vardı... Bir kayboldu...

ON ALTINCI BÖLÜM

Gerçekten sevenler, vazgeçmesini bilirler...

Zifiri bir gecenin tükenmez uğultusuna vurmuş çığlıklarına inat, umut alacağı boşluğundaydı vakit şimdi. Acıların dehşetlerinde çoğaltıyordu sesler, *gitti* diye...

Vuslata ermiş Pi harfini yaşayan biçareye inat, hicranla demlenen yüreği acıyordu adamın. Gidişini görmemek için sınıksı kapıtmıştı oysa gözlerini. Öylesine acıdı ki içi, yüreğini tutup koparmışlardı sanki sinесinden. Acı yaş olup akamadan gözlerinden, dehşet bir haykırış süzölmüştü sesinden.

"Gitmece!"

Öyle şiddetli bir şimşek gibi çakan, yeri ve göğü kuvvetiyle titreten bir sesle... Sanki kıyamet suru... Sanki şehadet şimşegi... Sanki son nefesi üflenmişti!

Bedeni çığlık hızıyla yerinden havalanırken Eymen hangi ara öne atılmıştı, ne ara gözyaşlarının silsilesinde kulağını sağır etmişti çığlıkların yürek burkan sesine de ne zaman yakalamıştı onu incecik bileğinden? Elinin içindeki sıcak bileği sınıksı bir telaşla duruyordu. Hayatı bir yerinden yakalamalıydı, tutmuştu işte. Dev dalgaların boğuşan denizciler gibi korkuyla atıyordu yüreği.

Karısı çatıdan aşağı sarkmış, onu hayata bağlayan tek şeyse tuttuğu ince bileği olmuştu. Onu yakalamıştı. Bir an yakalayamayacağını sanıp korkuyla nefesi kesilmişti. Oysa dehşetten bacakları tutmaz, gözleri bu anın acısıyla kör olurken yere çakılacak sanmış, mantıklı yanı atılmış ve hayata tutunma sebebini yakalamıştı. Sanki bir kozanın ucundan sarkan ipek ipliğine bağlı duruyordu yaşamları. Duvarı dayanıp kafasını aşağı çevirdi. Gözleri onun cansız

Yemin Bozduğum Yolunda

ın gölgesine dönmüş yeşil gözleriyle kesişince geceyi kuşanmış kara gözlerinden akan yaşlar karısının üzerine yağmur gibi yağmaya başladı.

"Ta-tamam... Korkma Peri, şimdi seni yukarı çekeceğim."

Tüm gücüyle onu bileğinden çekerken yanına gelen doktorların yardımıyla, sonunda Peri yukarı çekilmiş ve görüş alanına girmişti. O anda arkasında bulunan yüreği ağızındaki insan topluluğu, hep bir anda rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Doktorlardan ikisi Eymen'in yanında, derin derin soluyarak şaşkınca duralıyordu. Peri'nin ayakları daha yere bastığı an, bedeni sertçe savrulurken nefesi kesildi.

Eymen ona öyle sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu. Şaşkın genç kız, hem şaşkın hem de şoktaydı. Ne yapmıştı? Gözleri ortamı beş bir şekilde alıkça dolaştı. İlk Nebahat Hanım'la karşılaştı alıcılı olmuş ıslak gözleri. Yaşlı kadın dizlerinin üzerine çökmüş, olduğu yere yığılarak hıçkırarak ağlıyordu. Eymen'in belindeki kolları daha da sıkılaştı. Kesik kesik aldığı nefesi boynuna çarpıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü boyun kökünde, ağlayan tok sesi kulağında, mırıl mırıl dualarıyla duralıyordu. Bedeni mi titriyordu? Yok, titreyen kendi bedeni değildi Peri'nin! Böylesine hızlı çarpan yürek, kendi kalbi değildi. Yorgun olduğu kadar suskun olan gönlü bu kadar taze telaşlara yabancıydı.

"Öldün sandım!" diyordu boynunda hıçkıran adam dehşetle. "Sen ölseydin, ben de ölürdüm. Bunu bir daha yapma. Seni seviyorum. Sen her şeyden daha değerlisin."

Eğer bu olsaydı, bir saniye durmaksızın peşinden atırdı Eymen. Unsuz yaşamak, yaşamak olmazdı ki! Onu dayımayan Peri belindeki ellerini zorla da olsa çekti. Buz kesmiş ellerini sert göğsüne dayayıp geriye itti kocasını. Sıcaklığını teninden, varlığını ruhundan sökülüp attı. Eymen ona irileşmiş ıslak gözlerle çaresizce bakarken o kocasını yolundan çekip tutuk, donuk, ifadesiz yüzüyle yürümeye başladı. Hâlâ ruh gibiydi cansız hareketleri, sarsak, yorgun ve bitik. O sırada karşısına iki tane hemşire çıkarak kollarını sınıksı tuttular. Ve biri, o daha ne olduğunu anlamadan koluna iğneyi batırdı. Peri kolundaki eli iterek panikle bağırmağa başladı.

"Do-dokunma! Çek el-ellerini. Çekin ellerinizi üzerimden. Çe-

kin ellerinizi, istemiyorum. Kimseyi iste..." Belini sıkıca saran kolların arasında debelenirken onun sesini duydu. "Şilişşt geçecek."

İkisi de geçmeyeceğini biliyordu.

Kocasının ıslak yüzü ensesindeydi, sırtında hissettiği çevik kalbi feveranla atıyordu. Konuşamadı. Önce gözleri kaymaya başladı. Başını bile çevirmesine fırsat bulamadan, ayakları yerden kesildi. Kendini bir anda kocasının kollarında buldu. Cansız kolları yanına sarılı, Dokunmadı kocasına.

"Gi... Git buradan... Sevmi beni. Çü-çünkü ben artık, se-sev-meyeceğim. Git sadece." diyebildi ve karanlığa dalarken dili uyuyarak sustu. Cansız başı geriye kaykılarak düştü.

Eymen onun son söylediği sözlerle, beyninden vurulmuşa dönerek olduğu yerde çakılı kaldı. Bedenine sert bir darbe almış gibi beli büküldü. Kollarında cansız yatan karısı, artık baygındı. Biçare kurnu başı geriye düşmüş, kokusuyla ona her daim cenneti hatırlatan saçları kolundan aşağı şelale misali akıyordu. Canı çekilmiş gibi renksiz duruyordu ya, Eymen o vakit ölüyordu. Donup kalmıştı. Onun ağzından, bunları şimdi duymak da kocaman adamı öldürmüştü. Bir kuru söz vahşi bir maganda güllesi olmuş, yıkmıştı hayat denilen bentlerini.

Bunu fark eden Nebahat Hanım oğlunun yanına geldi. Canına can verir gibi omuzuna dokunarak hayat belirtisi istedi. Acıtan ama akmayan gözlerinden metanet bekledi. Genç adam kendine gelemeyecekti. Yaş dolan kahırlı gözlerini annesine çevirdi.

"Hayattan, bizden vazgeçti anne... Benden vazgeçti!"

Nasıl bir haykırıştı bu? İçindeki en sessiz haykırış olmuştu. Ya-nağına doğru iri taneler dökülmeye başlamıştı, hiç bu kadar çaresiz olduğunu düşünmemişti. Nebahat Hanım oğlunun gözlerini şefkatle sildi. Omzuna güç vericesine bir metanetle dokundu.

"Geçecek annem atlatacak, iyi olacak. Vazgeçmedi. Sadece kafası karışık, yorgun, üzgün, kırıldı. Anne yanı tükendi, kadın yanı incindi, en acı şekilde evladını kaybetti." Oğlunu yürütmesi için hafiften sırtından destekleyerek, "Haydi odaya götürürelim..." diye uyardı. Eymen merdivenlere yöneldi. İlk katı indikten sonra asansörün önüne gelip durdu. Gözleri bir an olsun karısının yorgun, sararmış

baygın yüzünden ayrılmıyordu. Annesi düğmeye basıp asansörü çağırırken o karısının baygın yüzüyle hayattan kopuyordu. Arkadaki doktorlar merdivene yönelmiş, sadece gençten bir hemşire kalmıştı yanlarında. Bu hale nasıl gelmişlerdi? Lanet olasıca bir kıskançlık, kanını kaynatmasaydı şimdi hem bebekleri hem de karısı bu hâlde olmayacaktı. Ona inanmadığı için değildi... Sadece... Sadece kıskançlığı yüzündendi! Keşke dili kopsaydı da sormasaydı. Üzerine o kadar gitmeseydi.

Asansörün kapısı ağır bir şekilde açıldı. Önden Eymen, arkasından annesi ve hemşire geçti. Sessizlik içinde üç kat aşağıda bulunan odalarına gittiler.

Odaya geldiklerinde psikolog doktor ve kendi doktorları odada onları bekliyordu. Eymen karısını yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Bacaklarını düzelterip üzerine örttü. Yastıkta eğri duran başını düzelterip gözyaşları içinde saçlarını okşadı. Arkasını döndüğünde, doktor üzgünce onlara bakıyordu. Gözlerini kurulayan Eymen sadece doktora baktı. Derin bir nefes alıp usulca dışarı saldı. O her zaman kendinden emin vakur duran omuzları çökmüş, en kötü anlarda bile soğukkanlılığını koruyan mağrur gözleri dumanlanmıştı.

"Eşiniz sinir krizi geçirdi. Bebeğini kaybetmesi, onu derinden etkilemiş. Bunu kabullenmesi, biraz zaman alacak. Bizde bu sebepten gün boyu uyutmuştuk zaten. Hemen kendine gelmesini beklemeyin, bu biraz zaman alabilir. Onun çatıdaki halini gördüm. Bu dünyayla ilişkisini kesmişti. Derhal psikolojik destek almaya başlamalı. Mümkünse sakın ve stresten uzak bir ortamda kalmasını sağlayın. Ayrıca ilaç tedavisine başlamasını tavsiye ediyorum. Hatta özel birkaç klinik için araştırma bile yapabilirsiniz. Bu acılı dönemi ilaç kullanmadan atlatabileceğini sanmıyorum."

Diğer doktor öne çıktı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi yutkun-du sonra tedirgin yanına inat cesaret ederek "Eymen Bey!" dedi ciddi bir sesle. "Bir de şey var?" Eymen başını hafifçe sarsıp cinnet geçirir gibi tehlikeli parlayan gözlerinin üzerine kaşlarını çatınca "Eşiniz ne kullanıyordu?" diye sonunda sordu.

Eymen şaşkınlıkla vereceği cevaba sadece "Ne?" diye garip bir tepki verdi.

"Eşinizin kanında olmaması gereken kimyasallara ve bağımlılık yaratan bir ilacın izine rastladık. Sanırım hem bedenem, hem ruhen çöküşünü hızlandıran, en büyük etken bu! Aldığı yahut da verilen bir ilaç. Bunun için elimize geçecek yeni sonuçları, tüm tahlillerin yanı sıra, patoloji raporuna beklemekteyiz."

Eymen artık şaşırıyordu olanlara. Onu ilaç vererek uyuşturduklarını tahmin etmek zor değildi ama bu ilaçların karışımının ruhsal durumuna etkilediğini düşünmek, bebeğinin ölümüne sebebiyet vermek... Bu canını fena yakıyordu. Ertesi gün hastaneden çıkması için tüm işlemler yapıldı. Eymen onun için en iyi kliniklerle anlaştı. En iyi doktorları bulmaları için talimatlar verdi ve bir an olsun gözlerini üzerinden çekmeden sabırla gözlerini, gözlerine çevirmesini bekledi.

Ama olmadı!

Nebahat Hanım her ne dediyse genç kadını hiçbir şekilde eve gitmeye ikna edemedi. Çıldırması gibi bakıyor, bazen öyle bir susuyordu ki yaşadığından hile şüphe ediyordu. Bazen delirmiş gibi krizler geçirip etrafı kırıp dökerek kendi gibi, herkese eziyet çektiyordu. Bu hayattan kopmuş, yaralı, biçare kadının, tanıdıkları Peri'yle uzaktan yakından alakası yoktu. Dengesiz ve şursuz bir hale bürünmüştü. Konuşmuyor, sürekli ağlıyordu. Ya da susuyor ağzından tek kelime çıkmıyordu. Eve gideceklerini duyduğu anda isyan ederek bir sinir krizi daha geçirmişti. Doktorlar, böyle giderse müşahade altına almaktan bahsedince korkarak biraz durulmuştu ama içindeki ölüm kusan yalnızlığına yenilmesi çok uzun sürmemişti. Sonunda onu inat etmekten vazgeçiremeyen Nebahat Hanım, aciz bir tutumla duruma razı oldu. Onu eve götürmeyeceğini söylediğinde, bu sefer yıkılan oğlu oldu. Biliyordu giderse her şey bitecekti. Buna müsaade etmeyeceğini ise yaşlı kadın bilmiyordu.

Sustu Eymen. Ne kadar susulacaksa o kadar sustu. Yeni ahlar sürüp dudaklarına, ne kadar durulacaksa o kadar suskunca durdu. Yorulmuş yüreği kırıncı atarken nemli uçları titrerken kirpiklerinin, kırılan umutlarına inat yanlış anladığını sanarak sustu. Tuz basarak yaralarına acılarını sinesine sararak içinde volkanlar taşıyan korkularını bastırarak sustu ve yaralı gönlünün sızları ses olup konuştu. Aklını yerinden sökülüp atarcasına kapıya yönelip kapıda bekleyen

doktorun şaşkın bakışları altında kapıyı kilitlerken onun "Gitmek istiyorum!" feryatlarına kulağını tıkadı.

"Gitme... Gitme... Gitme..." derken ellerini kulaklarına kapatıp sırtını kapıya yaslayarak olduğu yere kök saldı. Ona üzgün gözle bakan hastalar ya da doktorlar, kimse umurunda değildi, sadece karıştı... Ve o gitmek istiyordu. Ve Eymen hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Gitme..."

Peri aldırmadı. Durmadı gözlerinin yaşı, gam olup akarken sesi, sel olup sızdı yığına ama umursamadı.

"Peri." dedi Eymen tok sesi sanki başka bir adama ait gibi kalın ve yorgunca bir daha.

Peri'nin içler acısı hicran sesini duyuyordu ama bırakmıyordu hayatını gitmelere... İkna edemiyor, yolundan vazgeçiremiyordu genç kadını. O içeriden kapıya yumruk vurup haykırarak "Bırak!" diye bağırırken, Eymen "Bırakmam..." diye inliyordu.

Onun her solukunda, gırtlığını yaka yaka çıkan ve yürek yıkan canlıca hicranları Eymen'in nefesini biraz daha kesiyordu. İnatla dişlerini sıkıyordu. Biliyordu. Giderse, giderse bir daha dönüşü olmayacaktı. Onu kaybedecekti ve sonra... Sonraları hiç olmayacaktı. Sırtını yasladığı sert kapıdan sürünerek aşağı kaydı. Kapının girişindeki sert zemine yaslayıp sırtını, buz gibi yere oturdu. Elinde tuttuğu anahtarı, ruhu içinden çekiliresine, sıkıca avucuna bastırıyordu. Bir dizini kendisine çekmiş, kolunu dizinin üzerine yaslamıştı. Başını duvara dayayıp kıpkırmızı olmuş gözlerini sıkıca yumdu. Nefesini durdurdu, kalbini susturdu. Kocaman adam, ufaklı dünya üzerinde, bir nokta gibi kaldı. Kulakları onun sesinden başka ses duymuyordu.

"İ-istemiyorum se-seni! Bırak!" Kapıya güçsüz bir yumruk daha indirdi.

Eymen ellerini kulağına tıkmaktan çoktan vazgeçmişti. Hayır, istiyordu! Onun, Peri'si vazgeçemezdi... Bahar gözlemleri onu sevmekten asla vazgeçmezdi. Gözlerinde donuk hayat sevinci tükenmiş, ölümüne makûs çehreden başka bir şey göremiyordu. Kulağına acı bir feryat gibi vuran sevdiğinin her mahzun hicranında, kederli men canı biraz daha fazla yanıyor, vahşice katledilen yüreğine paslı bir hançer daha saplanıyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Elleri sıkıştı,

yumruğu sertçe yere savruldu. Parmak boğumları beyazlarken sadece tek isteği onu susturmaktı. Telkin ederek sinesine sarıp cennet kokulu saçlarını sevgiyle okşayarak acısını şefkatle dindirmek... Biliyordu, bu acısı hiçbir şey dindirmeyecekti. Evlat acısının telafisi asla mümkün olmayacaktı. Çünkü onun kadar kendisi de yanıyordu. O da evladını kaybetmişti ve şimdi sevdiğiyle sınanıyordu. Elinde kalan son varlığıyla...

Yapamadığı tek şey buydu. Bilinçsizce açtığı yarasına merhem olmak! Şimdi içeri girse dokumasına izin vermeyecekti artık. Hani bir zamanlar içi pırıltılar saçarak bakan haylaz gözleri, baharları vermeyecekti her baktığında yüreğine. Güldüğünde cennet gibi açılan gamzesini, ona bir daha asla göstermeyecekti. Dudaklarını haşere bir çocuk gibi büzüp dil de çıkarmayacaktı. Hayatı ufak bir sözle yok olmuş, geleceği ellerinden kayıp gitmişti.

Elini yumruk yapıp ağzına tıkayan Nebahat Hanım, ağlayarak oğluna baktı. Seslerini duyarak gelmişti köşedeki asansörden. Çaresizdi. Sessiz feryatlarını duyuyordu yavrusunun, yalvaran, kanayan acısını hissediyordu. Eğilmez demir gibi, bükülmez çelik gibi duruşunun içinde sakladığı, kof yanını görüyordu.

"Oğlum, yapma! Bırak bakayım. Olmaz, böyle olmaz! Çok yaralı, canı yanıyor, giderse iyileşecek. Bırak yaralarını sarayım. Şimdi bırakmazsan, onu..." dedi ve kelimeleri yarım koyan bir hıçkırık fırlatırken sesinden, dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes alarak bununu çekti. Nebahat Hanım kısacık bir duraksamanın ardından, tekrar oğluna döndü. Yüreği yanıyordu evlatlarına. Peri'nin kapının ardından gelen, içini kahreden her hıçkırığında, oğlunun yumruğunu yere daha bir sert vurduğunu gördükçe canı çekiliyordu. Eymen başını oynattı ve duvara sertçe vurdu kafasını.

"Olmaz, bırakırsam..." derken o tok sesi titriyordu. "Ellerimden kayıp gidecek!" Sert sesi kederle kabalaşmış, geriden boğukça geliyordu.

Bakışlarını kapıya çevirdi yaşlı kadın. "Olmaz oğlum. Şimdi ikinizin yarası da taze. Onun yaşadığı ıstıraba bir de sen ek olma annem. Yaralar kapanır oğlum, acılar unutulmasa bile hafifler, zamanla kapa-

nacak inan. Ama sen böyle yaparsan, ona bu şansı vermezsen, yarası daha da derinleşecek. Dayanamaz annem, buna o bile dayanamaz."

Aşağı eğildi ve titreyen elini oğlunun eline uzattı. Yumruk yaptığı elini çevirip başını aşağı eğdi. Eymen'in elinin üzerini öptü. "Gececek oğlum, sevgi, her şeyin üstesinden gelecek, inan."

Sonra Eymen'in elini ters çevirip parmaklarını ağlayarak tek tek açtı. Çok sıkılmaktan etini kesen ve kanlara bulanmış anabırları avcundan alıp kalktı. Annesi kapsıyı açarken Eymen çaresizce başını olumsuz anlamda sallıyordu.

Giderse ne olacağından emindi. Giderse duracaktı zaman, tüm dünya bir bahar gözlünün nezdinde yok olacaktı. Giderse geleceğe dair hiçbir umut kalmayacak, atılan adımlar tükenerek hiçliğe savrulacaktı. Giderse kapanmayan yaralar açılacaktı yüreklerinde, hiçbir zaman iyileşmeyen vebalar saracaktı zihinlerini ve iyiye, güzele dair ne varsa silinecekti.

Ama çaresiz, kabullendi.

Orada, böylece bir aptal gibi, onun hüznünü kendi içinde, en derininde hissederken geçmişin gölgelerinin zihnine sızmasına ve musallat olmasına engel olamadı.

Şimdi Peri'nin başından beri ne demek istediğini, daha iyi anlamaya başlıyordu...

"Seni ben sevdim Eymen sadece ben. Sen sevmesen de olur! Seni sevmek, aşkların en büyük lütfudur."

Seni sevmek bile güzel Perim. Sen iyi ol yeter...

Gerçekten sevenler, vazgeçmesini bilirler...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*Bilirsin, yüziün aklımda hep...
Bensesini güllüşünün beni mest edentunısını özledim.*

Hani hasret yakar ya bazen burnunun direğini, sızlata sızlata tüm hücrelerini. Umutsuzca uzatırsın ellerini, tutan olmaz. Bir boşluğa sarılır ellerine sığınmış sevgin. Sol yanın hep üşür... Sol yanın hep felç olur... Hissetmezsin. Gün doğumuna ya da gecenin karanlığına takılı kalır gözlerin, umutsuzca bir bekleyiş ararsın, bir noktada sabitlenmiş gözlerinde bir suret belirsin istersin. Kırpığıne saklı yaşların süzülme için zaman kollar yüreğine. İçini sızlatan şu zalim hasret diken olur biter bağında, canın yandıkça sayıklarsın adını. Gerçi yanmasa da düşmez dilinden dua gibi ya neysel!

Ya da çok uzun zaman önce duyduğun bir şarkının nakaratları takılır dilene. "Gütme!" diye haykıramazsın. Alev alev yanan özelemin hiçbir sözcük çare olmaz. Öyle özlürsün ki beklenileni, yangınlarda kalmış sayarsın vefasız yüreğini. Kor olur, ateş olur, har olur düşersin en savunmasız vuslatına. Kül olur umutların savrulur dokunulması yasak topraklara. Sen avuçlarında yalnızlığı demlerken umut, yeşillerini giyip can bulur göz bebeklerinde, bir gamzeli suret ılık olur içine, bal tadındaki dudaklar pıfta olur yarana, ılık bir şerbet gibi akar o zaman solukların genzinden geriye.

Sonra gider beklenen kişinin puslu bakışları göz bebeklerinden, her yer zifiri karanlığa bağlar. Gün hüznlerini giyinir yeniden, gece, güneşi düşler, soğuk karanlığına ay bile doğmaz. Dua olur adı dilise, bir sızı düşer yüreğine, sarılsır bir tenin yokluğuyla beden ve ayazı çalır düşlerin. Onsuz geçen en sıcak sabahlarında bile, kış olur

gündaki tüm mevsimler, tir tir titreyerek üşür ruhun, sarılamadığı narin bir yaren yüzünden, yoksunluk yaşar sol yanın. Neşeli kabbahaları çınlar evim dediğin tecritin dört bir yanında hasretle. Hapishane olur özgürlüğün vuslata. Her sevgiden, sevinçten, neşeden, yoksun kalırsın. Gidenler dönmezse, yarım, yetim ve öksüz kalırsın...

Eymen de şimdi öyle yoksundu işte!

Her akşam çalışmaktan bitip düşmüş şekilde eve gelen bedeni robot gibiydi, yaşamak için mekanik olarak zaman dolduruyordu. Sadece yatacağı kadar vakit geçiyordu bu hapis gibi gördüğü dört duvarlı dikenli tel gibi üzerine yıkılan evde. Karamlığın içine hapsolmüş, dört duvarlık dev bir zindandaki onsuz kalan kalesi.

Her köşesinde mi hayali yaşardı, her düşündüğünde mi sesi çınları kulağında? İhten geliş saatlerini camın önünde beklerken kolona kedi gibi kıvrılıp uyuyakalan narin bedeni... Yemek yaparken yanına yaklaştığında heyecanlanıp bir yerini keserek nazlıca öptürüp iyi etmesini bekleyen masum telaşı... Sabah aorleci olduğu için sarıklığı tutup bir yerlerini sağa sola vurarak inlemeler eşliğinde hor-murtusuyla uyandırması...

Kendini uzun zamandır sadece işine vemiş olduğu şu eve adım attığı an, ürpererek başka bir hayalin gerçeğine konuk oluyordu adam. Yanından hızla koşup geçecekmiş gibi emesi ürperiyor, dış kapı aniden açılıp bedenleri çarpışırken sağınca kollarına atlayacakmışçasına nefesi kesiliyordu.

Duyguları bir tek bahar güzelliğinin geride bıraktığı hayaline misafir olarak yaşama tutunuyordu. Düşünmek istemiyordu. Düşünürse biliyordu ki çıldırarak... Çıldırarak da hayattan kaçacak. Onsuz kalmaya cesareti yoktu. O kadar cesur değildi. Onsuzken bile onu yaşıyordu.

Her yerde o varken her yer onunla doluyken yüreğinde bile onu taşıırken aklını hâlâ kaçırmadığına zaten şaşırı oltuğu. Sabahları komodinin üzerinde onunla mutlu oldukları anda çekilmiş bir resim karesiyle güne gözlerini açıyor, hayat onun varlığına sızmış yoksunluğuyla devam ediyordu. Eli yatağın yanına uzanıp olmadığı boşlukta özgünce dolaşırken o inatla gözlerine gülerek bakıyordu. Güllerken parlayan çimen yeşilli gözleri... Yanağındaki nazlı gamzesi içeri

çökmüş, bahar gözleri gülmekten kısalmış mutlulukla bakıyordu. Ve sonra gerçekler tokat gibi yüzüne vurunca karamsarlık sarıyordu dön bir yanını, yokluğu karabasan olup çöküyordu ruhuna.

Aşkla yine öyle bakacak mıydı sevdiği gözleri, yine böyle içten gülerken görebilecek miydi gamzeli yüzü, tatlı tatlı şakıyarak "Aşkımınm?" diyecek miydi tatlı dili? Her yerde izi, her dokunduğu eşyada dokunuşları saklıyken onsuz olmak ne zordu.

Banyoda fırçaları, tezgâhında tokaları, dolapta giysileri, yatağın ucunda ayıcıklı terlikleri... Odada eşyaları gittiği günkü gibi duruyordu. Kulağında bazen onun merdivenden hasarı bir tabiatla gülerrek inişleri, çocuklar gibi haylazca hoplaya zıplaya kopuşturmaları, neşeli kahkahalarına karışmış ayak tıptırları yankılanıyordu. Oda için içi hâlâ çiçek kokuyordu, bahar kokuyordu, Peri kokuyordu. Yemek masasında yaptığı canlı sohbetleri, canı sıkıldığında yüzünü güldürmek için yaptığı ufak oyunları, beklemediği anda onu şaşırtan mızmarları ve şebeklikleri...

Beyni hep onunla doluyken evin her yerinde hâlâ onunla yaşamı varlığını kuşanırken nasıl onsuz olurdu?

Kapıyı açıp odasından içeriye girince bir anlık dalgınlıkla yorgun bakışlarına içeride dolaştırdı Eymen. Şaşkınca donakaldı. Kacaman kalbi öyle hızlı atıyordu ki apansız dudaklarında buruk bir gülümseme cereyan etti. Kokusu genzini kuşatırken bedeni kasıldı. Bunu beklemiyordu.

Peri gelmişti! Sevdiği... Baharı, umudu, neşesi, geri gelmişti. Şükürler olsun sonunda dönmüştü.

Heyecandan paralanmış kalbi, kesilen solukları ve bir adım öteye gitmeyen kilitlenmiş bacaklarıyla kapının girişinde kalakalmıştı.

Camın önünde, elinde sevdiği bir roman, heyecanlı gofretini yiyerek kitap okuyordu Peri. Bahar gözleri keyifle yeşermiş, gül yüzüne günün ışınları durulmuş, dudaklarından fışır eden ufak kıkırtılarla evi neşeye veriyordu.

Sanki kocasının geldiğini hissetmiş gibi birden başını kitaptan kaldırdı. Bahar gözleri yeşil bir çam gibi koyularak neşeye kasıldı ve elindeki yarısı tükenmiş çikolatasını kocasına yaramaz bir tutumla göstererek bıkınca iç geçirdi. Çocukça bir huzursuzlukla

dudaklarını büzerek "Bunların sayısını ikiye çıkarmalıyım artık beyzade, yetmiyor!" diye nazlıca şikâyet etti mızmar sesiyle. Sonra omzunu nazlıca sarsarak gofretini ırdı ve kitabını okumaya devam etti keyifle.

Eymen nefes alamayan bir tutumla, elini uzattığında yanında bir patırtı koptu. Yüreği gümbürdedi adamın apansız panikle. Bakışları tedirgince o tarafa kaydıığında, banyo kapısından saçı başı dağılmış güzel kanısı kızgınca çıktı. İpsalak olmuş bir zülf, bembeyaz yanağına yapışmış, yeşil gözleri öfkesinden çıkmak çıkmak yanıyordu. Üzerinde şirin, pembe bornozu vardı. Kızgınca kocasına bakıp "Ne bakıyorsun bön bön, hepsi senin suçun Eymen Sancaktar. Sana kaç kere, şu banyoyu ısıtma dedim. Bak, yine kayıp dölüyordum. Uf Eymen, uf!" diye huysuzca sinem ederken sislerin arasında homurdanıyordu.

Yutkunmaktan nefes alamayan Eymen'in uzamış eli, yumuk olarak yanına indi. Kafayı yiyordu. Birden sesler netleşti. Billur sesleriyle kızlarını okşayarak şarkı söyleyen bir beden belirdi karşısında.

"Son aşkım, ilk yarım, can bildiğim, vefalı sevdiğimsin..."

Derdimi derdimle böldüğünde, ömrümü verdiğimsin..."

Şimdi ise Peri yeni aldığı hamile elbisesinin eteklerinin uçlarını kavramış, yaramaz bir çocuk gibi etrafında nazlı nazlı dönerek içeriyi arşınlarken kıkırdayarak "Tamam beyzade. Beni sevmene izin veriyorum!" dediğinde küstahça, "Kızım, babanı da alalım mı dansımıza?" diyordu.

Kızları, minik melekleri işte orada duruyordu. Alt olduğu yerde, içinde, iyi ve sağlıklı olarak.

Kalbi parçalanacak gibi göğsünü delen Eymen elini uzattı dokunmak, o ele avuca sığmaz haylaz sevdiğini yakalamak için ama ulaşamadı. Birden etraf sessizleşti, her şey bir büyü gibi apansız sis bulutuna bürünüp dağıldı. Peri, kara bulutuna kapılıp kaybolurken neşeli kahkahaları kulağından çınlamaları çalıyor. Duvarlar daha soğuk oldu, üzerine çöken çan onu soluksuz bıraktı. Her şey yok oldu. Sesler kesildi. Işıklar söndü. Neşeyle kulaklarında yankılanan oval oval kahkahaları evden silindi. Bir anda saray denen yer, köhne bir harabeye döndü.

Geride ızdırap yüklü, insanı sağır eden zalim bir sessizlik bıraktı. Peri yoktu. Dünya yaşanmaya değmez, anlamsız bir yer, avuntu-suz bir mekân oldu. Kaskatı kesilmiş bedeni gerileyince sırtı tuvalet aynasına yaslandı. Hayalleri bile öyle gerçekti ki adam artık kafayı yiyecek gibi onların gerçekçi seyrine kapılıyordu. Arkasını dönüp ellerini sert mobilyaya yasladı ve dakikalara öyle durdu. Ta ki, bakışları ona ait olan eşyalara kayana kadar.

Elindeki parfümün kapağını açıp usulca burnuna götürdü. Bu parfüm bile onun üzerinde olmadığı sürece güzel kokmuyordu. Onun gibi olan büyüklü kokusunu bulamıyordu. Gözleri aynaya kaydı. Onun gece karası ipek saçlarını en son burada taramıştı koklayarak. Gözleri nasıl da ışıltıyordu. Ona bakarken yıldızlar dans ediyordu adeta aşkla yanan göz bebeklerinde. Eli farkında olmaksızın aynada, ona göz kırpan surete tırmandı. Su damlası gibi gözleriyle gülüyordu gözlerine, sanki dokunsa yanağında açan gamzesine hayalinde değil de gerçekten dokunacak gibiydi. Parmakları daha aynanın buz gibi sert yüzeyine değdiği an, büyü bozuldu. Sevdığı gözler bir anda yok oldu. Varlığı dağılmaya meyilli buhar gibi, efsun gibi tükendi. Ellerini yumruk yapıp sert mobilyaya vurdu. Sonra da tuvalet aynasının üzerinde, ne varsa koluyla sinirle yerlere savurdu. Bu yürek dayanamıyordu artık onsuz kalmalara, onsuz yaşamalara dayanamıyordu. Başı aşağı eğildi kederle.

Koyulan puslu gözlerini sımsıkı kapatırken sığırdığı dişlerinden çıkan sesler kulaklarını dolduruyordu. Olmuyordu. Beyni hâlâ son anıları inat eder gibi, kalbini kanırta kanırta içine onu nakşediyordu. Genç adamın üzgün bakışları yerde duran resme kayınca kırılmış çerçeveyi eğilip eline aldı. Gözleri dolarak bakmaya başladı. Anı aldığı kararlar, cebinden çıkardığı telefonda seri biçimde parmaklarını hareket ettirmeye başladığında yüreğinden dökülenler, dilinden dökülemeyenlerdi.

"Bahar bakışlım..."

Sesin çınladı yine dört duvar üzerine yıkılırken hayalin canlandı gözlerimde. Ne kadar özlediğimi bilmiyorsun. Açmıyorsun telefonla-rını, istediğimde bakmıyorsun. Sesini ne kadar özlediğimi, gözlerine

ne kadar hasret kaldığımı da bilmiyorsun. Bu resimler bile söylemiyor artık içimdeki son bakışlarımı. Hep aklımda en son sitemli bakışın asılı kalıyor. Kırgın, yorgun ve umutsuz...

Sen gittin ya gözlerin de seninle gitti işte. Her şeyin gibi onlar da terk etti. Artık düşlerimdeki gözlerin bile bakmıyor öyle eskisi gibi ıslıl ıslıl, yeşil yeşil. Hep aklıma son bakışın geliyor. İçinden hayat enerjin çekilmiş kırık, buruk, kederli, ürkek, boş bakışın. Ben suçlu gözlerle bakarken gözlerine, sen buluşturmamak adına kaldırmadın ya o güzel başını, bakmadın ya ışık saçan gözlerle, vurgun yemiş gözlerime... İnât ediyorsun sandım. Kırgınlığımdan direniyorsun sandım. Bırakmaz, terk etmez sandım.

Sonunda keşişti yitlik bakışların benimle. İşte o vakit dondum, kaldım.

Anladım. Bıtmıştı içindeki umutlar... Tükenmişti sevinçler... Dünya durdu. Ben de o anda asılı kaldım.

Gök yarıldı üzerime çöktü sanki nefessiz, sensiz kaldım.

Gitti mi içinde ben olan ışıltılar, gitti mi, geriye kocaman bir hiçlik bırakmıştı. O anda her şeyi parçalamak, dünyayı yıkmak, güneşli yakmak istedim. Elinden tutup durdurmak gidemezsin demek istedim. Buna izin veremem, sensiz yaşamam demek istedim.

Senden ufacak bir işaret, bir umut kıvılcığı bekledim.

Olmadı.

Yapmadın...

Sen tüm hayatı geride bırakıp arkamı döndün ve yürüdün ya ben bu yoksun dünyada çakılı kalarak azaba durdum. Senin attığın her adımda, benim yüreğimden bir şeyler koptu bahar gözüm. Onlar da seninle gitti. Artık yoklar yanımda. Sen yoksun ya, yaşama sevincim de, aldığım soluklarım da yoklar.

Bir izin versen gelsem yanına, bir kere konuşmama müsaade et-sen. Ama vermiyorsun... Seni sevdiğimi biliyor ama dönüyorsun. Özür dilememe, engel oluyorsun.

Lütfen dön ya da izin ver bahar gözüm, ben geleyim. Çünkü sen-siz geçen her gün biraz daha tükeniyorum. Hiçbir yeşil, gözlerindeki baharı bana vermiyor Perim. Dön de baharım gelsin."

Eymen yutkundu. Canı yanıyordu.

Ah Perim! Varlığın bana yetmezken yokluğunla avunmayı öğre-
tiyorsun.

Oluyor, yapamıyorum!

Ya gel götür kalan parçamı ya da al tamamen eksik bırakığın
yanım...

Çünkü ben, yarımız yaşamıyorum.

Yine hızlanmıştı iki kaburgasının arasına sıkışan yarım yanı. Kan-
atları yolunmuş, nefesleri kesilmiş ürkek bir kuş kadar yorgun ve
yine öselenmiş canı kadar mağlup.

Yanağına bir damla süzülürken içi donup kaldı. Eli sıkışan ve
ezilen kalbinin üstüne gitti.

Aramayacaktı. Ona eziyet etmeyecek, bekleyecekti. Kalbi biraz
daha sıkıştı.

Sus be yüreğim... Ben de biliyorum özlediğini ama sen sus, bil-
mesin ölümüne özlediğini... Özülmesin!

İletiyi gönderdikten sonra, telefonu cebine koydu. Çaresizlikle
yerinden doğruldu. Yerdeki çerçeveyi alıp tekrar tuvalet aynasının
üzerine koydu. Sinirli adamlarla odanın kapısını çarparak çıktığında,
sanırım artık yüreği eskisi kadar ağrıyordu. Anlatmış, içini dö-
müş az da olsa rahatlamıştı.

Oysa onun aksine gözyaşlarına boğulan Peri, aylar sonra açtığı
telefonuna gelen umut mesajıyla duralamıştı. Nemli gözlerle her sa-
tırı defalarca kargın kargın okumuş, ağlamış ve düşünce denizlerine
dalmıştı. Günlerce, bir resme bakar gibi her içi daraldığında süre-
kli Mail'ine bakmış, her kelimesini, satırını ezberlemiş ama bir türlü
yanıt vermeye cesaret edememişti. Yine defalarca olduğu gibi okur
gibi parmaklarının arasında sıkıdığı telefonu, cebine koydu. Hata mı
yapıyordu, yoksa zamanı gelmemişti doğru bu müddet? Bilemedi.

Ayağındaki plaj terliklerini çıkarıp güneşte kavrulmuş kızgın
kumlara bu defa başka bir duruşla daldı. Güneşten yanarak bronz
çalan ayak parmaklarının arasından akan, sıcacık dokusunu tenine
yansıtan kumsalın tadını biraz daha hafifletmiş hâlde çıkardı. Sakin
adımlarla yürürken nemli gözünü alabildiğince mavi görünen denize
çevirdi. Buruk tebessüm ederek dalgınca baktı. Ilık rüzgârın misa-
fir olduğu gece karası saçları dalgalanıp bembeyaz yüzüne vururken

gözünün önüne gelen saçlarını kenara çekip kulağının arkasına tikiş-
ti. Yürüdüğü yol, sonunda bitti. Ayakları kızgın kumlardan sonra
ılık denizin suyuna girince ırkıldı. Fakat çok iyi gelmişti bu ferahlık
ruhü gibi tenine de yansımıştı. Dalgaların dövdüğü sahil boyunca
elinde topladığı beyaz unun eteğini tutarak usulca yürümeye başladı.
Bahar gözleri karşıya amaçsızca bakarken dalgaların sahile sürük-
tüğü renkli taşları izliyordu. Gözleri dalgın, amaçsızca bakan gözleri
başlıkta asılı kalmıştı çok zamandır.

Sahi ne kadar olmuştu buraya gelici... Kaç zaman? Buraya gelir-
ken hayattan kopmuş, dünyaya tamamen kısmıştı. Eksikti ve hiçbir
zaman da tamamlanmayacaktı bu yanı.

Ne zaman ne de mekân umurundaydı. Yaşadığı acı öyle büyük,
öyle yıkıcıydı ki geçmeyecek, azalmayacak sanıyordu. Zaman her
şeyin ilacı derler ya öyleymiş. Yarın usul usul kabuk bağlamaya baş-
ladı. İç hâlâ acıyordu o ayn ama sanki acılan dinmeye başlıyordu.
Ya da öyle sanıyor sadece alışıyordu. Yarın bazen, o kabuğun altın-
da usulca sızlayarak kanıyordu. Karması ne zaman dokunsa gözleri
doluyor, bir bebek sesi duyarsa yüreği ağzına geliyordu. Hayalleri yı-
kılmıştı, dünyası başına çökmüştü ya şimdi de azap çekiyordu.

Bazı yaralar kapanmaz, hep izi kalır. İşte bu acı da ondandı.
Usul usul kanayacak ve kendini her zaman hatırlatacaktı. Onun al-
ıştı hazin darbe yüreğinde durduğu süreç, bu kalp atışı süreci usulca
sızlayacaktı. Ondaki kaçmıştı güya... Onunla olmuyordu ya onusuz da
olmuyordu. Baktığı her yerde duruyordu donuk, bitap bakışları. Ne
çok özelemişti çapkın gülüşlerini, yüreğini titreten tok sesini, şefkatle
dokunan pervasız dudaklarını. Şimdi yüreği iki farklı acıyla kavrul-
yordu. Bir yanı acıyor, diğer yanı özleniyordu.

Akşama doğru batmaya hazırlanan güneş, yüzüne rengârenk
ışıklarıyla vurunca elini gözlerinin üzerine siper etti. Kısılan bakışla-
rını, denizin üzerindeki batan akşam güneşine çevirdi. Ufuk görün-
tüsüne bakmak ne kadar zor olsa da şahane duruşuna kayıtsız kalmak
imkânsızdı.

"Peri!!"

Genç kadın dalgalanan saçlarını tutarak sesin geldiği yöne çe-
virdi yüzünü. Bakışları biraz ilerideki küçük yazlık eve odaklandı.

Ecem bir eliyle verandanın korkuluklarından tutmuş, diğerini gözlerine perdeleyerek ona sesleniyordu. Buruk bakışları kesişti gözleriyle. Yaralıydı o da en az kendisi kadar, küskün. Bakışları kesişince elini sallayarak gel işareti yapıp "Annem yemeğe çağırıyor. Uçuş saati yaklaştı, yiyip çıkacağız." diye seslendi.

Peri başını sallayarak tamamı derken bu sözün güzelliğine kendini kaptırmadan edemedi. *Annem seni yemeğe çağırıyor.*

Onun annesi, sonradan sahip olabildiği, ender varlık, iyilik timsali, fedakâr kadın. Onu burada tek bırakmamış, kızının sorunlarıyla yanarken bir de onun dardını üzerine almış, aylardır burada onunla ve Ecem'le birlikte her acıya gık bile demeden göğüs germiştii. Oğlunu, kocasını, hayatını geride bırakmış, onların peşine düşerek yaralarını sarıp iyileştirmişti.

Eymen çaresizlik anında vahşice sarıldığı umudu, âşık olduğunda savrulduğu çılgınca tutkusu ve yaşadığı sürece hiç iyileşmeyecek yarası olacaktı. Yaşayacak, yaşadığı sürece içini sızlatacak bir kırıklıkla kalp atışlarında can bulacaktı...

Kurşun kalemle yazılmış gibi hayatını silecek, tekrar ve tekrar baştan kendi adıyla sıkılmadan yüreğine yazacaktı. Çünkü bazı aşklar tükenmez kalemle yazılır ve ne kadar silersen sil, izi kalırdı.

Ve o an geldi...

Uçağa bindiklerinden beri, elleri kucagında, kemerinde, koltuğun yanlarında amaçsızca dolanıp duruyordu. Ne titreyen gergin ellerini koyacak yer ne de kalbindeki bu tuhaf şeyi durduracak bir şey bulabiliyordu. Ara ara kendi kendine derin nefesler alıyor, bazen de aklından geçen en ufak anıyla kulaklarına kadar tenini ateş basıyordu.

Uçak inişe geçerken içindeki hisler patlama aşamasına gelmeye başlamıştı. Bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmiyordu ama yüreği yerinden sökülür gibi attıkça paniklemesi çoğalıyordu. Tabii heyecan olacaktı. Lâkin kalbinin, bir kuşun kafesinden firar etmek istemesi gibi göğüs kafesinden kaçmaya kalkmasını beklemiyordu. Nabızı bile belli bir halavetle çarpınıp duruyordu. Onu görecekti. Sevdiğini, sonunda dünya gözüyle bir kez daha görecekti. Ve karar verecekti.

Belki de son vedaydı bu.

Kızgındı ona, çok fazla kızıyordu ama âşıkta da seviyordu hâlâ umutsuzca. Onunla olmuyordu ya onsuz da yaşıyorlardı. Televizyondan, gazeteden değil, aylar sonra karşısında capcanlı duracak, gözlerine doyarsa bakacaktı. O özlediği koyuluklara, doya doya bakacaktı da Eymen onu nasıl karşılayacaktı. İsteyecek miydi yine eskisi gibi aşkla bakışlarını? Unutmuş muydu acaba? Çok uzun zaman olmuştu o mesajı yazalı, belki hisleri değişmişti. Yaralarını sarabilirler miydi yoksa tüm köprüleri tamamen yıkacaklar mıydı? Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi. Ya yaralanacaklar ya yaralarını sararak hayata tutunacaklardı.

Kaç gece rüyalarını esir alan yüze, baktığı her yerde özlemle gördüğü güzel gözlere doyarsa bakmak istiyordu. Aylar onun sevgisini azaltmış olabilir miydi? Ne çok istiyordu onun gözlerinde yine kendini görmek... Lâkin ya istemezse! Of Allah'ım! Ne zormuş böyle bilinmezde kalmak. Ne zordu onsuzken onunla yaşamak. İçindeki güpheler bitmiyordu ya *sevmekten, istemekten vazgeçtiyse* diye, dürtüyordu şeytan, içini vesveseyle dolduruyordu.

Koluna dokunan nazik tutuşla, dalgın bakışlarını kaygıyla yan tarafındaki annesine çevirdi.

"Geldik kızım. Haydi herkes iniyor." Koyu gözlerini durgunca çevirdi yaşlı kadın, düşünceli yüze. "Haydi annem!" diye anlayışla kolunu okşadı. Gelinini dalgın görünce onun da içinde bir hüznün oluşmuştu. Zaten onlar ayrı kaldığı sürece, bir kere içten güldüğünü görmemişti ki!

Peri'nin bakışları annesinden, uçağın çıkışına giden insanlara kaydı. Uçakta birkaç kişiyle birlikte onlar kalmıştı sadece. Ecem çıkış kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Herkesin çıkmasını beklemişti muhakkak. Emniyet kemerini çözerek ayağa kalktı. Heyecandan bacakları güçsüzleşmişti. Derin bir nefes alıp koltukların arasından geçerek çıkışa yöneldi. İçinden "Allah'ım yardım et, güç ver!" diye ettiği duaların, haddi, hesabı yoktu.

O anda iç hatlar kapısının önünde dört dönen Eymen, saate tekrar bakarak kolunu yanına indirirken bakışları çıkışa yeniden merakla yöneldi. Neredeyse herkes çıkmıştı. Neden onlar hâlâ dışarı çıkmı-

maştı? Ellerini sıkınca saçlarında gezdirdi. Yüreği ağzında, nefesi boğazında düğüm düğümdü. Böyle beklemek çok zordu. Saçlarından çektiği ellerini, yakasına doğru götürüp üzerindeki krem rengi kolları yamalı spor ceketini düzeltti. Durduğu yerde duramıyordu. Ne zordu beklemek! Allah'ım ne çok özlemişti onu. Kocaman aylar su misali akıp gitmişti. Gitmişti de derin yaralar açarak kanamaya başlayan acıları özlemle kavurarak geçmişti. Ne bakışını ne sesini duyabilmişti gittiği günden beri. Kocaman dört ay... Annesinin gizlice çektiği videolar ya da resimler hariç! O da olmasa zaten kafayı yerd. Hayalindeki sesi bile salıklaşmaya başlamıştı. Fotoğraflar... Onlar canlısının yerini tutmuyordu ki! Hep aynı bakışlarla bakıyorlardı yüzüne. Ama görmüyordu gözleri o fotoğraftaki bakışları. Tek gördüğü, giderkenki kargın, içi boş bakan gözleriydi. Ya yine öyle bakarsa ya istemezse niye geldin ya da ben gelmiyorum derse...

"Abi!"

Ecem kapıda göründü sonunda. Usul adımlarıyla abisine yaklaştı. Eymen'in düşünceli sert yüzü aydınlanıp kardeşine kollarını açınca Ecem gülerek "Kollarına mı zıplayayım abi!" diye nazlıca takıldı. Sonra da kendini ufak bir çocuk gibi o kollara bıraktı. "Düşürsen çığlık atarım!" Hâlâ işi gücü muzırlıktaydı. Kardeşini döşüne basarken genç adam "Kızım seni satmışımı sanıyordum. Yine mi getirdi seni kör alıcım? Tüh, kurtulamadık sende görüyor musun, camiye bağışlasam alıcın çıkmaz!" diye sataştı saçlarına öpücük kondururken Eymen.

"Herkesin derisi senin gibi para etmiyor abi."

"Sen bana öküz mü dedin?"

"Haşa, der miyim hiç? Sen bana kurban ol bi'kere! Ben olmasaydım ne yapardın sen... Hem indir beni, çocuk muyum?" dedi Ecem tatlılıkla sataşarak.

"Değilsin ama hâlâ benim ufak çitlenmişimsin."

Ecem bir nebze geriye çekildi. Şırın bir tutumla, ayaklarının ucunda kalkarak abisinin yanaklarına sulusundan öpücükler bıraktı. "Çok özledim seni. Yüzünü gören, cenneti garantilemişti." diye sitem etti.

Eymen kardeşini tekrar kollarına alarak kendine çekti. "Ben de

canım, ben de çok özledim sizi." dedi buğulu bir sesle. Kardeşinin güzel yüzünden bakışlarını kaldırdığında, onu gördü. Kocaman adamın gözleri sislendi bakarken o melek yüze. Bedeni, sanki kış gününde soğukta kalmışçasına tuhafça üşüdü. Aynı gibi bakıyordu gözleri. Kargın bir bakışla, bir kenti yıkacak kadar biddetli bir kuvvet veriyordu bedenine. Ne bekliyordu ki değişeceğini mi? "Kaçırma güzel gözüm bakışlarına. Çok özledim!" diye fısıldadı ruha. Hatta yakardı.

Ama sorgulayıcı ürkek yeşilleri çekildi gözlerinden. Peri, başını aşağıya özgünce eğerek mahrum etti duygularını oradan. O hançer bakışlarını kaçırdı Eymen'in içine paslı hançerler acı acı saplandı. Koyulmuş nemli gözleri hâlâ karışındayken annesi hasretle boynuna senlince yüzünü dalgınca annesine çevirdi.

Geride kalan Peri çekinerek kocasının yanına yürürken heyecandan tırnaklarını elindeki çantasına daha bir sıkı bastırıyordu. Uzun zaman sonra ilk defa bugün görüyordu sevdiğini. Kalbi huzarlayıp, nefesi garlağına kilitlenmişti. Yanakları bile sebepsizce kızamaya başlamıştı. Mahcup, utangaç, tedirgindi. Yanlarına geldiğinde soluk alamıyordu. Bu durumu daha çok zora sokmamak için, daha fazla yaklaşmaya çekindi. Örkeğe biraz geride durdu. Annesiyle onun hasret gidermesini sessizce izledi. Nebahat Hanım dayanamayıp ağlayınca kocası, annesinin yanaklarını kuruladı. Eray Bey gelmemişti. Nebahat Hanım özellikle istememişti gelmesini. Heyecanlanarak yine çekkerinin fırlamasından çekinmişti.

Peri kaçamak bakışlarını kocasının üzerinde hasretle gezdirdi. Sanki ilk defa görür gibi merakla baktı. Zayıflamıştı. Hâlâ eskini gibi dursa da iri, kaslı bedeni, yok, hayır, süzülmişti. Kuyafetleri ne kadar bunu gizlese de onun zayıfladığını içindeki kadımsal bir dürtüyle görebiliyordu. Onun bedeninin her bir ayrıntısını en ince kıvrımına kadar biliyordu. Kocasının bu hâline yüreği sızladı.

Bunu Nebahat Hanım da fark etmiş olacak ki "Bir yokuş diye yemek yemedin mi sen bakayım?" diye ayaküstü çıkıştı.

Saçları da yüzündeki sertlik gibi hâlâ aynıydı. Tek farklı artık kasını hafiften uzayıp beyaz gömleğinin kolalı yakasına taşmıştı. Gözlerini esmer, granit gibi parlak yüzüne çevirdi. O da hissetmiş

olacak ki hasret dolu gözleri buluştu bir solukta gözleriyle. Peri'nin içine bir donukluk gelip yerleşti. Hem sevinç, hem kırılganlık... Ne tuhaf çelişkiydi böyle gördüğü! Ona bakarken nefesi kesilecek kadar irkildi. Lâkin gözlerinin içindeki hüznü görünce kalbine bir el sarıldı. Sıktı hiç acımadan yüreğini, nefesi kesildi. Hiç istemese de özlediği kadar yaşananlar da geldi aklına. Gözlerini yaşlar zorlamaya başlayınca bakışlarını o koyuluklardan kaçırdı. Çok seviyordu onu. Çok seviniyordu şimdi gördüğüne ama yaşananları ne kadar unuttum dese de unutamamıştı işte. Unutamayacaktı da.

İşte ayna gibi karşısında duruyordu, hatası, günahı ve sevabıyla. Hasret kaldığı adama elini uzatsa dokunacakken elleri, yerinden basiretsizce kalkmıyordu. Uzuvarı da yüreği gibi itaat edemiyordu bu emre. Elindeki çantayı daha fazla kavrıdı avucunda. Şimdi elini ağzına kapatıp bir köşeye sinerek hiçkırık hiçkırık ağlamak istiyordu. Ona sarılıp avazı çıktığı kadar *seni seviyorum... Çok özledim*, diye bağırarak istiyordu. İstiyordu da gururu ayağına pranga olup diline ket vuruyor, yaptırmıyordu. İçinde bir yerlerde saklanan kırılganlıklar karşısına çıkmış *dur gidemezsin*, diyordu.

Eymen'in ciğerleri aylardır sanki ölüm uykusuna yatmıştı da şimdi nefes almaya başlamış gibi ferahladı. Özlemle bakıyordu gözleri işte, o da özlemişti belli ki! Bunu bakışlarında görebiliyordu. Bir anda bakışları gölgelendi. Yağmurdan önceki kara bulutlar gibi bir sis sardı göz bebeklerini, çekti gözlerini, gözlerinden apansız, sevdiği. Annesi kenara çekildi. Şimdi ona doyasıya sarılmak istiyordu. Kollarını ona dolamak için, içi hasretle kavruluyordu. Sımsıkı sarılsa narin bedenine, içine çeke çeke koklasa ipek dokulu bahar saçlarını, izin verir miydi? Yanına doğru bir adım attı. Tam karşısında duruyordu. Bakışları birleşti onlardan önce özlemle kucaklaşarak. Eymen'in yanındaki elleri yumruk oldu farkında olmadan. Dudakları kırık bir tebessümle aralandı. Ne ara konuştuğunu o bile fark etmedi.

"Hoş geldin."

Tok sesindeki titreşimler acı oldu süzüldü karısının yüreğine, önce kalp atışlarını fethetti sonra soluklarını kesti.

"Hoş buldum." diyememişti Peri. Hoş bulmamıştı ki yaralarının sancıyan yerini.

Eymen onu içi gibi baktı yüzüne, çekinmeden, özlemle.

Peri yaralanmışlığın sardığı şaşkın gözlerini kırıştırdı. Gözyaşlarını zorlayarak geri göndermek için çok çabaladı. Beyni *git sarıl kocana*, diyordu hasretle. Kalbi, işte o yorgun kalbi, kaskatı kesilmiş buna izin vermiyordu. Hâlâ kırılgan, hâlâ yaralı atıyordu narin bedeninde. Ne kadar özenle sarmış olsa da yaralarını, bak işte kabuğun altında acı içinde kanıyordu geride bıraktıkları. Sızlıyordu inceden acıya. Meğerse hep iyileştiğini sanarak yanılmıştı, kendini kandırmıştı aylarca onu görmediğinden.

Oysa bir zamanlar... Hiçbir zaman o kadar güzel olmamıştı bahar gözlerin verdiği parıltılar... Onlar ne ara göz göze gelse durmaksızın anlamlar yüklenirdi boş bakışlarına.

Üşümeye alışık eller sıradan, saçlar sıradan, bakışlar sıradan değildi bir zamanlar...

Şimdi yokluğuyla avunmak için ovalanıp duran buz tutmuş narin elleri, ısınmayı öğrenmişti başka ellerin vefasında.

Şimdi kulağının arkasına sıkıntıyla sıkıştırılmış gece karası saçlar, taranmayı öğrenmişti bir zamanlar şefkatle, öpe koklana...

Şimdi dalgın ve bir deniz gibi dalgah olan süzün gözleri...

Ne zaman koyun koyuna sahile otursalar, denizi sahiplenirdi huşuyla. Hırçın dalgaların sesini ve rüzgârın mağrur uğultusunu... Onlar bir aradayken güzel olan ne varsa sahiplenirdi gönül. Çünkü insanoğlu nasıl bakarsa öyle görürdü her şeyi. Peri ve Eymen bir zaman önce ne ara yan yana gelse o keşmekeşliğiyle insanı yoran dünya, birden cennet oluverirdi güzel gözlerinde, şimdiki aksine. Yaprakları, çiçekleri, akşam saatlerinde okuldan ya da işten dönlüldüğünde buluşulan köşe başları en güzel durak olurdu. Sonunu hiç düşünmeden, bu umudun biteceğini yok sayarak sahiplenirlerdi mutluluğu, yok sayarlardı huzurun ardında bıraktıkları acının dönme ihtimalini. Ama dönmüşü işte. Hem de en acı, en zakkam tadıyla yüreklerine düşmüştü tadı.

Şimdi yitik bir hüznün vurduğu yüzlerine, bir zamanlar neşe oynattıkça güzelleşirdi tüm evren, hiçbir kelime söyledikleri aşk sözcükleri kadar güzel olamazdı o zaman. Ama şimdi bir merhaba bile çok görülüyordu titrek seslerine...

Artık hiçbir sevdalının öpüşmesi onlarınki kadar ısıtmayacak iki sevgilinin hoyrat tenini.

En güzel onlar seviyor ve gülmek en çok onların yüzüne yakışıyordu ya, artık bu yüzden tüm aşklar kötü ve çirkindi kiskanç kadehin nendinde.

Kalabalığın içinde bile yalnız kalmayı keşfedeli çok olmuştu ya sahipsiz bedenleri... Sınıksa sarılarak kimseyi umursamadan, toplum içinde aşk sözleri fısıldaşmayı, gözleri bulunduğu an her sohbetten uzakta bir yerde yalnız bakışlarıyla sevişmeyi öğrenmişti ya aşk gözleri, şimdi yalnızca ayrılığın çaresizliğini keşfetmişti.

Mutlu olmayı çok çabuk öğrenmişlerdi ya! Her şeyi, her anı, her mutluluğu ya da acıyı paylaşmak için bir araya gelip çırpınıyorlardı bir zamanlar.

Ama şimdi, gözlerinde mutluluğa dair bir kırıntı ya da dillerinde sevdaya dair bir kelam kalmamıştı. Çok bencillerdi artık, acılarını bile kendilerine saklıyorlardı. Yaralarını kendi kendine sarmayı öğrenmeye çalışıyor, beceremeyince sessizce ağlayıp küsüp kabuklarına çekilerek kaderlerine sitem ediyorlardı.

Onlar ayrıldığından beri denizler kirlenmiş, köşe başları ıssız ve ürkütücü olmuş, yaprakların rengi hep solgun, şarkılar yargılayıcı olmuştu. En iyi aşk şarkılarını onlar dinlemiyordu artık, en güzel sözler onların dilinden dökülüyordu ve en güzel onlar bakmıyordu artık birbirine. Elleri soğuk, bedenleri desteksiz ve yorgun, yürekleri yalnızlıktan kafayı yemiş ve suskundu.

Hiçbir şeyin hatırı kalmamıştı artık yüreklerinde. Hatta acılı dudaklarına sinmiş gülümsemenin adı somurtmak olmuştu son zamanlarda. Her şeyin adı değişmişti. Tıpkı mutluluğunki gibi mutsuzluk olmuştu hayatın adı.

İçten gelen neşeli, keyiften dört köşe olmuş konuşmalar yoktu seslerinde.

Çok güzeldiler eskiden oysa! Romantik yanlarına sığınmış aşklarını masumlaştırarak köşe bucak kaçarken toplumdan, kıyılarda köşelerde birbirine dokunma ve bir anlık huzur bulma umuduyla yüz kızartıcı öpüşmeler ve el tutuşmalarıyla sonlanmıyordu artık zamanları.

Ağlamamak için gülmek dedikleri bu olsa gerekti. Kendini zorla-

dı ağlamamak adına, kırıkça tebessüm etti kurgın kadının yaralı gözleri. Acır gibi, kanar gibi ve sancılıyla aşkı boğar gibi... Dudaklarının kıvrımlarında doğmayan yalandan bir tebessümle, kuruyan dudaklarını birbirine bastırarak boğazını temizledi. Biliyordu, böyle konuşursa sesi çıkmayacaktı Peri'nin. Ya ağlayacak ya haykırarak sevdasının sesini yüreğinden kusacaktı.

Sonunda dirayetini toplayarak titrek çıkan kısık sesiyle "Merhaba," dedi.

Sadece bir merhaba, ne kadar çok anlam içeriyordu özünde.

Kocaman zamanın özlemine inat kısacık bir merhaba yeter miydi seven yüreğin yanan yanına su olup serilmeye? Koşmadı kollama, koklayamadı doyasıya o özlemle kavrukları erkeksi kokusunu. Bırakmadı kendini ona. Akla, yüreğiyle savaşa girdi. İçi karıştı, Cesaret edemedi. Ayağına görünmez prangalar dayandı sanki olduğu yerde çakılı kaldı da bir adam ileri gidemedi. Adım atmak istese de yetmedi cüreti bu eylemi tetiklemeye.

Ya Eymen nasıl bir çıkmazda boğuşuyorsa onun soğuk tavrına kapılıyordu kurgın yanı. Ne yapacağına, nasıl davranacağına karar veremiyordu. Korkuyordu kaybetmekten ya bir adım atıp ürkütme-ye, bir kelime söyleyip kaçırma-ya cesaret edemiyordu. Öylece aşkla, ayların yorgunluğuyla, kendine olan kızgınlığıyla kalakalıyordu.

Bir çıg gibi yürekleri dağılayan acı, bulut misali kuşatıyordu etraflarını. Nebahat Hanım onların bu çaresiz hâlini gördükçe içi dayanmadı. Dayanamaz ki anneydi o, nasıl bakıyorlardı birbirlerine kasabın ciğerci kedisi gibi aç aç. Bir adım atmaya cesaret edemedikleri nasıl da belliydi oysa tenlerine sinen özlemden. Lâkin bunu anlamıyordu, bu inat niçin? İslanan yanaklarını eliyle kurula. Bakışlarını kızına çevirip kaşıyla ağabeyinin yanına gitmesini işaret etti.

Eymen tam karsına doğru adım atıyordu ki her ne düşündüyse artık Peri başını önüne eğdi. Bu eylemin önünü kesti. Annesine doğru yürümeye başladı. Yaşlı kadının yanına gidince koluna girip ona hiç bakmadan beklemeye koyuldu.

Genç adam kalakaldı. Bakışları bir an annesine kayınca Nebahat Hanım tebessümle gözlerini kırıştırdı. Nehir olup akmadı hüznün gözlerinden, yerine güven ve özveri olup parladı.

Eymen uysalca derin bir nefes aldı. Karısının arkasından sanki "Varlığının tesellisi, hayatıma ödülün. Hoş geldin." der gibi uzun uzun baktı. Ve valizlerin bulunduğu araca yöneldi. Onlar önde, Eymen arkada valizlerle çıkışı yürüdüler. Buna da şüküldü. En azından, vazgeçmeye yeltenmemişti. "Ben gidiyorum." deyip onları terk etmemişti.

Peri arabaya yaklaşıncı elini arka kapının koluna uzattı. Nebahat Hanım kızına kaşıyla işaret yapıncı Ecem ondan evvel öne atıldı. Kapının koluna elini koyarak "Sakın Peri, valla kusura bakma yengecim ama yanımdaki adam, yol boyu horladı. Ben oturacağım arkaya. Dinlenmek istiyorum." diye şikâyet ettiğinde, ona konuşma fırsatı vermeden kapeyi hazla açıp içeri girdi. Peri'nin gözü diğer kapıya kaydı. Oraya da Nebahat Hanım biniyordu. Orantısız güç kullanmışlardı akılları sıra. Peri'yi mecbur bırakmışlardı. Eli kapıda donakaldı kızın. Ne yapacaktı şimdi? Onun yanında oturmaya hazır mıydı? Ona o kadar yakın dururken yanında otururken nasıl dayanacaktı? Bakışlarını arka tarafa çevirdi ürkekçe. Sanki ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi hacakları titriyor, karnında tuhaf şeyler oluyordu. Yanında oturacağını bilmek bile içini tuhaf duygularla dolduruyordu.

Kocasını valizleri yerleştiriyordu bagaja. Genç kız omuzlarını döşürüp ön kapıya uzandı. Bilerek yaptıklarına emindi fakat kızamıyordu onlara. Niyetleri iyiydi. O kapıyı açarken kocası bagajı kapattı. Peri koltuğa oturduğunda, Eymen arabanın şoför koltuğuna geçti. Gözleri kısacık karısına kaydı. Örkütmemek için, önemsiz bir durum gibi ilgisiz davrandı.

İkisi de sessizce emniyet kemerlerini bağladılar. Eymen dikiz aynasından, kısa bir an minnetle annesine ve kardeşine baktı. Gözlerinde garip bir ışık parlıyordu. Sonra da arabayı yerinden kaldırıp havaalanından uzaklaşmaya başladı.

Ne kadar bakmak istemese de hasret kokan gözleri yanındaki karsına kayıyordu. Bahar kokusu, daha şimdiden arabayı esir almıştı. Genzinden içeri nazlıca süzülüyor, bedenini geriyordu. Hasretti kokusuna, sesine, varlığına, bakışlarına... Elindeki direksiyonu çok kavradığını fark edemedi, ta ki parmaklarından çıkan gıcırıtlara kadar. Allah'ım, ne çok özlemişti kokusunu. Tüm varlığıyla sessizce

oturmış, candan dışarıyı seyreliyordu. O dışarıyı, Eymen de onu izlese ne olurdu... Öyle gözlerini kırpmadan, bir an olsun bakışlarını ayırmadan bir ömür izlese...

Gece karısı saçları beyaz tenine düşmüş, başını hafifçe öne eğdiği için, yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. İzmir dönüşü geldi aklına, karısı olan kadının yine böyle yüzünü görmek için çabaladığı zaman. Bu ironiye gülmek istedi, olmadı.

Yanağına üzerine gölgeler oluşturarak düşen gür kirpikleri eğilmiş, küçük, inatçı burnu havalanmıştı. O saçlara elini uzatmayı ne çok isterdi şimdi. Dokunacak kadar yakinken bir ömür kadar uzak duruyordu. Oysa nasıl korkularla gelmişti havaalanına Eymen. Ya eve gelmekten vazgeçerse ya artık evli kalmayı düşünmezse... Daha havaalanında onu terk edip giderse diye, nefessiz kalmıştı gördüğünde. Onun bir daha eve dönmeyeceğini düşünmek, ciğerlerindeki havanın donup kalmasını sağlıyordu. Onsuz yaşamak, yaşamak değildi ki! Şu dört ay nasıl geçmişti... Nefes alıyor ama yaşamıyor, bakıyor ama görmüyordu. Oysa eli de kolu da yaşama sevinci de oymuş, bunu çok geç anlamıştı. Kırıp döktükten, hayatlarına kapanmayacak yaralar açtıktan sonra. Lanet olası bir kuskançlık yüzünden, korkusu ve endişesi yüzünden yarenini kaybettikten sonra, gurur ne boş şeydi artık! Aşkın yanında lafı olmuyordu. O katil kadının yaptığı iğrenç plan yüzünden... Sanki dört ay değil de bir asır geçmiş gibiydi üzerinden. Sadist kadının ona verdiği ilaçlarla hayatları kararmış, kaçırdığı yetmezmiş gibi bir de evlatlarından etmişti. Tüm hayatlarını istediği gibi planlamış ve sevdalarının katili olmuştu nihayetinde. Giderken onların umutlarını ve hayatlarını da yanında götürmüştü.

Tek yanında olsun da, bir daha dokunmayayım, yanımda nefes alsın, ben buna bile razıyım diyordu Eymen. Diyordu demesine ya, içi yine de bir türlü rahat edemiyordu korkusundan. Kalbi her an ondan vazgeçtiğini söyleyecek diye korkuyla, endişeyle bekliyordu. Peri saçlarını kenarı çekince bahar çiçekleri bezeli kokusu genç adama ulaştı. Genzini yaka yaka burnundan içeri nazlıca süzülünce tekrar bakışlarını kısa bir an da olsa karısına çevirdi. Peri de çevirince sanki bir şimşek hızıyla bakışları çakıştı yine. Onun gözlerinin içindeki o asi hüznü nasıl yok edecekti?

Buna izin verir misin sevdiğim? Yaralarını sarmama, hatalarımı düzelteme, telafi etmeme izin verir misin? Özledim desem, affet desem, buna müsaade eder misin, diye avaz avaz haykırdı gözleri.

Peri sevdiğinin haykırışına, kalbinin yakarışını duydu ama konuşmadı. Affetirecekti kendini ona Eymen, sonucu ne olursa olsun, asla vazgeçmeyecekti. Arabadaki gerginlik elle tutulur hale gelince içerideki negatif elektriği yok etmek için radyoya uzandı. Kanalları gezerken hafif slow parçaların olduğu kanallardan birinde durdu. Sesini hafifçe açtı. Düdüktür yola bakmaya devam etti. Arabanın içini, naif bir melodi sararken bir süre hiç kimseden ses çıkmadan sadece arabadaki müzik eşliğinde yolculuk etmeye devam ettiler.

Sonra radyoda o şarkı, *Ayna Grubundan Böylemi Olacaktık*, çalmaya başladı. İki gencin gözleri de birbirine, kopmamasına ketnetildi kısa bir an. Peri'nin içine ateş gibi bir taş gelip otururken gözleri dolmaya çoktan başlamıştı. Kocasının gözlerine bakarken ne kadar zorlansa da artık kendini saklayamıyordu. Zaten kendisiyle savaşmaktan yorgun düşmüş bedeni, daha fazla dayanamıyordu. Cam parçaları gibi parlayan gözlerine, kederle harmanlanmış yaşlar dolarken bakışlarını eline çevirdi. Bakmadı kocasına. Zaten müzik öyle güzel anlatıyordu ki hislerini sanki radyo, yüreğini dile getirmiş gibi konuşuyordu onun yerine. İçindeki sessiz çılgınlık, isyanlarını söyleyemediği ne varsa konuşmaya cesaret edemediği... Küçük bir cihazdan name name akıyordu yüreklere, nakış nakış işliyordu vicdanlara. Sanki şarkı onlara yazılmış gibi kalplerine dokunuyor, içlerini yakıyordu.

Unutmuşsun, çok uzun zaman oldu.

Eski resimler, sarardı soldu.

Sevindim elbet, seni gördüğüm vakit.

Değişmemişsin, kaç sene oldu.

Gözüm dalardı bazen uzak denizlere

Her gece senin gözlerin

Böyle mi olacaktık biz hayat yolunda senle?

Böyle mi yanacaktık bu mu yazıldı kaderde?

Unutmuş desem yalan, acın hâlâ yüreğimde,

Harcanıp gitti seneler, ayrı ayrı yerlerde...

Ağır geldi bu şarkı. Peri'nin hafifçe omuzları sarsılmaya başladı. Kucagında bağladığı elinin üzerine yanağından dökülen yaşların haddi hesabı yoktu. Ne yaparsa yapsın durduramıyordu ağlamasını. Şarkının her sözü yüreğine ok olup batıyor, bazı hatıralar sinisini kurşun olup deliyordu da bir yaralı sevdası acımuşluklarına merhem alamıyordu. Omuzları artık hızla sarsılma da onların anlamaması için saçlarını yüzüne dökmüş, duruşunu gizliyordu. Ne yaparsa yapsın, her hıçkırık diğerinden daha güçlü çıkıyordu sıkıca kilitlediği dudaklarından.

Eymen'in her hıçkırıkta nefesi kesildi. İçinde volkanlar patlar, kenarlarında ateşten nehirler kaynarak akmaya başladı. O da yıkılmıştı aynı şarkının dosdoğru sözleriyle, dayanamıyordu. Onun aktığı her damla gözyaşında, ölecek gibi oluyordu. Hele bu yaşların sebebinin kendisi olduğunu bilmekse onu kahrediyordu. Kulaklarındaki şarkıya, onun hıçkırıkları ezgi olup eklenmişti. Daha fazla dayanamadı zaten kendini şimdiye kadar zor tutuyordu. Ani aldığı bir kararla arabayı apansız sağa çekip karısının omuzlarını kabaca kavradı bir anda. Hızla kendine çekti. Titrek bedenini sıkıca yaralı sinisine sardı. Hıçkırıkla kaikan omuzlarını daha bir kavrayarak sefkatle göğsüne bastırdı. Sanki böyle yaparsa içindeki acısını alacağını hissetmiş gibi... Kendisi kadar, onun da buna muhtaç olduğunu hissetmişti. Hicran tek hissettiği ve geçmişten kalan anıya merhem gibi...

İki ruhtan kopan isyancı ruhlardan bir devrim gerçekleşti. Titrek elleri aylardır hayalini kurduğu saçlarında merhametle dolayırken penç adamın yanağından aşağıya, tutmayı çoktan bıraktığı yaşlar usulca süzülüyor ve karısının teninde sönüyordu. Hani erkekler ağlamaz derlerdi ya umurunda bile değildi. Ne erkeklik gururu ne de başka bir şey sadece o umurundaydı. Kendinden daha değerli olan şey... Karısı. Sıkıca sarıldı. Varlığındaki harabeye sığındı. Elleri arasına aldığı yüzünü avuçlarıyla kurularken alnını alnına yaslayıp saniyeleri içmeye başladı.

"Çizebilseydim dünyaya göz bebeklerindeki yeşilin abengini, bahar olacaktı her yer, usul bir meltem vuracaktı yüreklere, sahil kenarındaki tuzlu meltem dokunacaktı tenlere... Yazabilseydim eğer,

bende o cevher olsaydı, en uzun şiir senin adın olacaktı. Ben senin adını yazacaktım tüm dünyaya Perim! Herkes, destan yazdım sanacaktı. Olmadı! Becceremedim.

Şimdi varlığını yokluğuna emanet ettirme aşkım, üşürüm, kırlır, yaşamaya küserim. Hatta günbegün tükenirim. Varlığını varlığıma emanet et, yemin ederim gülerim, ben seninle bir ömür hep gülerim. Artık kıyafetlerim sen kokmuyor sarımadığından, yatağımın bir yanı hep soğuk, yüreğimin bir yanı hep yarım. Adımı defterlere yazacak çağı da çoktan geçtim. Gönül defterim benim salaklığımdan yırtıldı, hoyratlığımdan hırpalanarak kullanılmaz hale geldi. Biliyorum günler geçiyor, maziye bakınca her şey daha dün gibi olduğu yerde duruyor. Ama gittiğin yerden beni hasretin terk etmiyor. Kırgın baharım, vuslattasın. Çaresizim. Seni Yüreğime katk edip hayallerime eş ettim. Hoş geldin eskiyen yüreğimin yeni ritmi. Ben sensiz tek bir soluğumu neşeye vermedim, yemin ederim! Sen olmadığın zaman yürek yorgun, umut bahçesi virane... Olmadığın zamanlarda baharlarım kayıp... Şimdi sen geldin ya telaşlandı yine umuda hasret yürek... Biliyorum. Artık bu şehirde birlikte ısladığımız yağmurlarımız yok. Tutkunun konuk olduğu kavgalarımızın adı mazi olmuş, hüznü damla olmuş, ayrı ayrı akmuş gözlerimizden. Ben... Sensiz geçen her saniyeyi seneler gibi yaşamışım, sen gelince anladım ki asırlardır ipek kokulu saçlarının tellerini okşamamışım. Yanağındaki gamzene dokunup yuvam burası, yurduma iyi bak, hep çökük, hep tebensümle daim olsun, diyememişim. Ben şimdi anladım ki... Benden önce umut umut gülen yüzün, sayemde ağlamaktan yorulmuş...

Ağlama Perim, diyememişim.

Hani kimsenin bilmediği cennetlerden kopup gelen kokunu çiçeklerle tanımlayamazdım. Bir sana özeldi kokun, bir sana ait. Sen gittin ya kullandığın parfümlerin bile sen kokmuyor. Oysa sen baharın kokusunu kullanırdın, teninde can bulmayınca parfümlerin bile kokusunda anlam kalmıyor Peri. Radyolara uzanamıyor elim artık ya da kitapların sayfalarını içmiyor gözlerim... Hangi şarkının neresinde, hangi şiirin en sevdalı sözünde dize olacaksın sen, bilmediğimden, korkumdan onlara bile uzağım." diyememişti, deseydi belki

de dünyanın en mutlu kadını edecekti sevdiğini. Ama der gibi sarılıp hissettirmişti.

"Sen gittin ya dilimin ucunda hep, dün kelimesi yankılandı. Sevdanın başlangıcı üç harf olurmuş ya Peri, ben bunu şimdi anladım. Aşk olunca gam olurmuş. Gam olunca can yorulur, içindeki hayat sevincin hiç olurmuş. Ben bunu şimdi anladım. Hırçınlığımın aşkı hiç yapınca anladım, bir hiç uğruna seni kırkarken... Özür dilerim meleğim. Dön ne olur, Özür dilerim."

Ne çok şeyi anlatmıştı buğulu sesi yaralı sevdasına. Peri kollarını özlemle, kırgınlıkla, pişmanlıkla kocasının boynuna doladı. Yüzünü, boyun köküne aynı saffetle gömüp hıçkırıkları kestiği sesiyle "U-unutamıyorum olanları. U-unuttum sa-saniyordum, unutamamışım. Canım acıyor hâlâ, içim artık bomboş!" diye haykırı gibi yüreğine fısıldadı. "Ümitlerim beni terk etmiş." Daha fazla konuşmadı. Sustu. Ayların yorgunluğu, kalp ağrısı, hayat sızısı, hepsi bir oldu yüreğine vurdu. Konuşmadı. Sanki dili ağzının içinde şişmiş gibi pelteleşiyordu.

Genç adam saçlarına özlemle, şefkatle buseler bırakıp kokusunu kendine çekerken "Biliyorum. Biliyorum canının nasıl yandığını!" diyordu ağlamaklı sesiyle. "Senin canın yandığında, benim nefesim kesiliyor. İzin ver ben sarıyım yaralarımı. Ben açtım, ben telafi edeyim. Beni kendinden uzaklaşturma. Ne olur... Beni sensizlikle cezalandırma Perim... Ben sensiz ölüyorum!" dedi duygu yüklü titrek sesiyle.

Nebahat Hanım elini ağzına kapamış, hıçkırı hıçkırı ağlıyor, Ecem annesine sıkıca sarılmış, başını göğsüne gömmüş, olanları yaşlı gözlerle izliyordu. Anılar karşısında dans ederken gözlerinden düşen gam yanaklarını ıslatıyordu. Bu üzücü manzara yürek dağlıyordu. Arabanın içinde derin bir sessizlik oldu. Bir süre sadece hıçkırımlarla yoğrulmuş ağlama sesleri gelmeye başladı. Sonra arkada sabırsız korna sesleri yükselmeye başlayınca Peri burnunu çekerek kocasının kollarından, hiç istemese de ayrıldı. Terden nemlenmiş, ıslak yüzüne yapışmış saçlarını kenara çekti. Koltuğuna geri döndü. Hiçbir şey söylemedi. Eymen birkaç saniye, kollarından kayıp giden karısına baktı. Üzgündü. Sonra önüne döndü. Arabayı hareket ettirdi.

Buna beklemiyordu. En azından bir tepki vermişti. Bir şekilde sesini duyurmaya ya ruhuna, gerisi önemli değildi. Kendini ona bağışlıyordu. Hatalarını telafi edip yüzünü yine eskisi gibi güldürecekti.

Peri elinin tersiyle gözlerini kurutayıp burnunu çekerek bakışlarını yola çevirdi. Sanki sıı biraz olsun rahatlamıştı. Farkında değildi ama kendini çok kısıyordu ve ağlamak iyi gelmişti. Şimdi üzerinden, tonlarca yük kalkmış gibi hafiflemişti. Acısı ne kadar aynı yerde dursa da sıı artık eskisi kadar acıymıyordu. Kokusu, sıcaklığı iyi gelmişti acıyan yanına. Ne kadar kanatan olsa da aynı anda ilacı da kısıyordu. Buna sarılınca daha iyi anıladı.

Sonunda arabayı evin bahçesinden içeri sokup girise çekti. Hepsini arabadan yavaşca merkeze girip kapısında onları karşılayan Eray Bey ve emektar yaşlı çift, polislerin sabırsızlıkla bekliyordu. Nebahat Hanım arabadan inince kendisini kocasının kollarında buldu apansız. İki de birbirlerini belemişlerdi ve bunu bu yaştan sonra saklama gereği de duymuyorlardı evlatlarından.

Kerem Bey arabanın bagajına yönelirken Şura Hanım, Nebahat Hanım'ın yanına tebessümle yaklaşıyordu.

"Hoş geldiniz. Nasıl geçtiniz? Bu haber anlatamam. Eray Beyim söylediğinden beri ağızım kulaklarımda geziyorum Hanımım. Çok özledik sizi. Siz olmayınca, evin tadı tuzu olmuyor."

Yardımcısı sıkıca sarılırken Nebahat Hanım da mutlulukla gülmeliyordu. Özlemişti onları. "Geldik artık, buradayız merak etme sen Şura."

Herkes birbirleriyle sarılıp hasret giderdi. Eray Bey nemli gözlerle gelimin sızılmış yüzüne, ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyordu. Peri hasretle babasının elini öpeli.

İçeri girdiklerinde hayli düşünceli olan Eymen izini alarak odasına çıktı. peride kalanlar da köyü bir sobibeye girdi. Eymen karısına, Peri evine bakınmaya başladı. Sanki... Sanki bir şeyler değişmiş gibi, gözleri evi arıyordu. Her şey aynıydı oysa. Tıpkı buraktıkları günkü gibi, sıcaktı.

Şura Hanım içeri girince "Yemekler hazır Nebahat Hanım, isterseniz hemen servisi hazırlayayım, isterseniz Esme Hanım geldiğinde

başlayayım. Oğlanın kontrolü uzaması, yoldalarını," diye neşeyle sordu.

Yaşlı kadın emektarlarına baktı "İyi olur Şura. Biz yemeğe oturana kadar Esme de gelir. Yemeği yedikten sonra bahçede bir de çay içeriz, öledim bahçemi doğrusu." dedi buruk sesle. Salona ilerlerken "Güllerim ne ilimde?" diye sordu hasretle. "İyiler efendim, çalla görüm gibi baktım onlara, yokluğumuzu aramamak için."

Peri kendini ilk geldiği günkü gibi yine yabancı hissediyordu bu büyük eve. Belki de sadece tedirginliğin bu eğretiliğinin sebebi. Annesinin peşinden koltuklara yöneldi. Komşan çifte bakarak yemeye oturdu.

Nebahat Hanım eve bakınarak "Oh çok şükür, sonunda evimdeyim." dedi masum bir yakarıyla. Hiç art niyet yoktu konuşmalarında. Ama bu sözün vurgunluğuyla hürriyetlenen Peri bakışlarını kucakındaki eline çevirdi. Onun yüzünden aylarca evlerinden, sevdiğerlerinden uzak kalmışlardı. Sırf o iyi olsun diye. Onun çektiği acıyı, aynı şekilde onlar da çekmişti. Gerçek bir evlat gibi sahip çıkmışlardı. Öz annesi olsa ancak bu kadar övünçle sarardı yaralarını. Belki de ondan bile fazla sahip çıkıyordu. Onun hakkını nasıl ödeyecekti? Kendi kızına nasılsa ona da aynıydı, ne bir eksik ne bir fazlaydı tavrı.

"İyi misin kızım?"

Dalgin Peri başını kaldırdı. Bakışlarını ona ürpince bakan annesine çevirdi. Yüründe hafif bir tebessüm oluştu. "İyiyim anne." Biraz durakladı. "Sadece biraz başım ağrıyor." Ağrıyordu gerçekten, hem de kopacak gibi fazla. "Anne ben biraz dinlensem olur mu?"

"Kızım yemek yeseydin sonra dinleneysdin. Ağı karına yatılmaz. Hem Esme gelecek, seni göremeyince delirir."

Eymen'in ürgün gözleri üzerideyken huzursuz olan Peri, yerinden kalkarak salonun kapısına yöneldi. Kocasının üzerinde anılı kalan bakışlarını umursamıyormuş gibi, "Canım istemiyor anne, sırtı afiyet olsun. Ablam gelince kalkırım." diyerek salondan çıktı. Merdivenleri çıkarken elini abışıp kaplama masın cilalı kadim tıraza koydu. Parmaklarını üzerinde gezdirerek odasına ilerledi. O çıkıyordu ya zihninden bir sürü hatıra fırlıyordu. Oda kapısının önüne geldiğinde, açmak ve açmamak arasında tereddüt yaşadı. Derince bir

iç geçirerek kapıyı açtı. Göğsüne acı bir darbe veren pençeler gibi pişmanlıklar saplandı. İçeriye girip kapıyı kapadığında, elini kapının kolundan çekmeden, sırtını kapıya yaslayarak gözlerini sıkıca yumdu. Bir müddet öylece bekleyip usul usul soluklandı. Bu odanın kokusu vardı. Her şeyin, kendine ait bir dokusu ve kokusu olunmuş ya bu oda Eymen kokuyordu. Huzur, güç, sakinlik ve aşk kokuyordu. Kuvvetli bir adamın savunması sarıyordu eksenini. Bakışlarını etrafı gezdirdi. Öylesine bitkin duruyordu ki bedeni, sanki biri parmağının ucuyla dokunsa kumdan kaleler gibi yıkılacaktı.

Önce duş alıp rahatladı. Sonra üzerine pijama takımını giyerek yatağa uzandı. Elini başının altına koydu. Diğer eliyle kocasının yastığına sarıldı. Kokusunu hissediyordu. Beyaz kılıflı yastığa burnunu sürtüp kokusunu derince içine çekti. Belli ki Eymen kendi tarafında değil, onun tarafında yatmıştı. Keza onun yastığı değil de kendi yastığı daha çok kocası gibi kokuyordu. Kaosa yenik düşmüş gözlerini bu sefer zorlanmadan kapadı. Huzuru bulmuştu ve kaybetmek istemiyordu.

Sadece birazcık yatacağım demişti ama nasıl olduysa sabahın ışıkları yüzünde oynuyor, odayı sarımsı garip bir ürperti tenine dokunuyordu. Gözlerine direk vuran ışıktan rahatsız olunca sıkıca yumarak esnedi. Elini gözlerinin üzerine siper edip usulca açtı. Yeşil gözleri ışığı görünce şeffaflaşmış ve daha bir yeşil olmuştu. Karşısında gördüğü koyu kahvelere bakarken uyku mahmuru hâlde, elinde olmadan buruk bir tebessüm dokundu dudaklarına. Eymen'in hasretle gözlerinin içi kızarmış, kırpıkları donuklaşmıştı. *Belli ki uyumamış* diye düşündü Peri. Göz altları hafif bir mor halkayla koyulmuştu. Boğazını temizleyip kurumuş ağzını kısırdatarak nemlendirdi.

"Sen uyumadın mı?" diye kalın, geriden gelen uykuyla kabarmış sesiyle sordu. İçti titriyordu bakarken tıpkı gözleri gibi. Ve konuşacak başka tek bir kelime gelmiyordu zihnine.

Aslında konuşa çok şey vardı haykıracak Eymen tarafından ama susma erdemi gösteren adam, karısına içten bir tebessümle bakmakla yetindi.

"Uyumadım."

Aslında seni izledim, demek isterdi ama yapamadı. Aralarında

birkaç karışlık mesafe mevzu bahisti. Ne Eymen çok istediği hâlde karısına sarılabiliyor ne Peri çok özlediği yeni çıkan sakallarıyla kaplı yüzüne dokunabiliyordu. Oysa parmaklarına verdiği hissi ne çok severdi. Kocasının yanağına dokunduğunda, burnuna yayılan ten kokusunu çok özlemişti. Kocasının ellerinin bile kokusu vardı. Peri, burnunu avucuna gömerek hem öpüp hem koklamayı ne kadar özlediğini düşündü.

Zeytin dalı gibiydi gözleri... Barış ve huzur kokuyordu. Dudaklarına sinmiş şeftalilerin buğusu, çileğin tadı, ipeğin dokusu hâlâ teninde can buluyordu. Ve bu adama azap çektiyordu.

"Her şeyi mahvettim değil mi?" diye buruk bir sesle üzgünce mırıldandı adam. Yıkık dökük hayalleri genzine harabe bir soluk bıraktı.

"Öyle." dedi dürüstçe kadın.

"Peki, telafi etmeme izin verecek misin? Yıkığımı, dağıttığımı hiçbir şeyi onaramam, biliyorum. Biliyorum yaşattıklarımı geri alamam ama denerim. Sen yeter ki iste. Ben ömrümü ayaklarının altına sererim."

"Buna ne senin gücün var ne de benim sabrım artık yorgunum. Biz çabaladıkça dibe çekiliyoruz. Çırpındıkça batıyoruz Eymen. Boşuna zaman kaybediyoruz."

"Zaman kaybı değil bu! Eğer izin verirsen, her şeye yeniden başlarız Perim. Olması gerektiği gibi... En başından. Sıfırdan!"

"Kırılan sadece hayatlarımız değil ki baştan başlayalım Eymen. Canlarımız da kırıldı ve artık parçalarımız yerine gelir mi bilemiyorum. Hiçbir şey eskisi gibi sıfırdan olmayacak. Biz canımızı kaybettik. Evladımızı..."

"Sen bana bir şans verirsen, denerim. Belki yaralarımı iyi edemeyeceğim ama merhem olurum. Daha fazla acımasına engel olurum. Biliyorum, çok yaraladım seni, canını çok acıttım. Acıttığım kadar acıdım." dedi hüznü vurmuş tok sesiyle, sustu.

Peri onun yorgun, üzgün, ızdıraplı gözlerine dayanamıyordu. Ne acıları bitecekti ne de gidenler yerine gelecekti. Ama şu da bir gerçekti ki ondan asla vazgeçemeyecekti. Olmuyordu işte. Uzaklaşmıştı da ne olmuştu? Aklı ondaydı. Kalbi ondaydı. Tüm hayatı, onun yü-

reğinde bir saraydı. O, olmayınca yetim kalıyordu. Boynu bükük, aciz bir beden gibiydi umutları. Baktığı yerde onu görmüyor muydu? Her telefonda, her şarkıda onu hatırlamıyor muydu? Omsuzken, onu yaşamıyor muydu?

"Dinlediğin eski şarkıları dinlemiyorum artık. Korkuyorum çünkü getirdiği anların sahibini geri getirememesinden. Ben sensiz, nefes bile alamıyorum bahar gözlüm. Sensizken yaşamaktan çoktan vazgeçtim."

"Birbirimize karşı hatalar yaptık. Eğer bunlar yokmuş gibi davranırsak olmanış gibi yaparsak üzerini ötersen hep yanım kalırsın Eymen."

"Ben zaten sensiz yarımım Peri! Yaşayan bir ölüyüm." Peri, kocasının söylediği şeyle ırkıldı. Eymen devam etti. "Sen yaşamayı nefes almaktan ibaret mi sandım, ben senden ibaretim... Sen yoksan yaşamıyorum. Senden önce hayatıma hiç kimse girmeyecek diye yeminler eden ben, şimdi tüm azalarımı sana yeminler ediyorum. Mühür gözlüm, ben sende bozdam tüm yeminlerimi. Oysa şimdi, gözlerim gözlerini görmediği her gün, binbir yemin ediyor. Benim Yeminim Var... Bir değil, binlerce..." dedi Eymen, genç kadın yutkundu. Onun her sözü, kulağından süzülüp ruhuna dokundu.

"Omsuz gözlerimi yummayacağım, adını dilimde şarkı yapacağım diye... Dilim her saniye teşbih gibi adını mırıldanarak yeminler ediyor, ondan başkası bu dile yasak diye. Kalbim omsuz olsam da onun için atacağım diyor her atışında yeminlerine bir tanesini daha ekliyorum. Ve şimdi ben diyorum sana güzel gözlüm. O gün gelecek. Sonsuza kadar, yanımda olacaksın." dedi adam elini genç kadının yanağına uzatarak. Titrek parmakları tenine değdiğinde, Peri gözlerini yumma isteğini güç bela bertaraf etti. "Seni kazanmadan son nefesimi vermeyeceğim. Son soluğumda, bahar bakışların gözlerimde olacak. Ellerin, ellerimde ve biz birlikte yaşlanarak son nefeslerimizi vereceğiz. Sana yemin ederim! Bir ömür kalbimin her atışında, senli yaşama dua edecek bir yürek var olacak içimde. Ondan asla vazgeçmem diyen bir adam belirecek karşında. Yeminim var... Tüm yeminlerimi gerçekleştireceğim." Peri gözlerini kapadı. "Her gece son baktığım senin gözlerin olacak."

Yutkunurken gözleri çoktan dolmaya başlamıştı kadının. Göz kapaklarının arasına sıkışan gözyaşları, istirdiyde saklanan eşsiz bir inci tanesi gibi parlayarak kirpiklerini yırtıp açığa çıktı ve gözlerinin kenarından yastığına aktı.

Eymen parmağının tersiyle gözyaşlarını sildiğinde "Ağlıyor musun?" diye bağıltı sesiyle sordu.

Peri uzun kirpiklerini havalandırarak ıslak gözlerini kocasına baktı. "Hi-hiç de bile!"

Eymen burukça gülmüştü. Onun dudaklarındaki kırık tebessümü-ne karşılık verdi. "Ağlama. Senin güzel gözlerinin ağlaması, benim nefesimi kesiyor."

"A-ağlamıyorum." dedi Peri yalan söyleyerek ve hicırıklanmış karışık kıkırdamalarıyla ona baktı. Elinin tersiyle kabaca yanağına sildi. "Ağlamıyorum." Ve dudaklarından birbiri ardına acı hicranları dökülmeye başladı.

Cennetten düşmüş bir meleğe sarıltısına heyecanlı olan Eymen, karısını kollarına çekerek özlemle kucakladı. Soluk soluğa, "Ağlama sevgilim. Ne olursun ağlama artık!" diye kulağının dibinde fısıldadı. Hasretle yanan dudaklarını yanağına dokundunda. Karısının kalp şeklindeki yüzünü avuçlarının arasına alıp ıslak yüzünün her santimini özlemle öptü. İkisinin de bedeni titriyor, kalpleri hızlanıyordu. Dudaklarında karısının gözyaşlarının ıslaklığı vardı, tadı, dokusu. Sonra başını göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum. Seni, candan öte canımdan çok seviyorum Perim."

Peri kocasının boynuna kollarını doladı. "Ben de seni seviyorum. Yüreğin sesi sağır oluyor sen yoksan. Gözlerim hep seni arıyor, kulağımda hep sesin çınlıyor. Ben sensiz hiç kalmadım ki ben hep seninle doluyum. Ben, senim Eymen, benden önce, seninim." dedi ağlayan sesiyle.

Eymen yüzünü kendine çekip alnını alına yasladı. ıslak gözleri karısının yamyaz gözlerine sonsuz bir ıdırapla bakıyordu. "Sen biliyor musun Peri? Bir insanın kollarıyla yaptığı en güzel şey nedir?"

"Nedir?" dedi Peri merakla.

"Sarılmak." dedi Eymen ve sımsıkı sarıldı. Canını canına, ruhu-
nu bedenine katar gibi.

Çok sonra geriye çekilerek gözlerinin içine gülümseyerek baktı.
"Merhaba!" dedi kabalasmış sesiyle mutlulukla fısıldayarak. "Mer-
haba bahar gözlü Bayan, tanışıyor muyuz?" Peri'nin buruk dudakla-
rının arasından kıkırdamalı bir hıçkırık koparken "Ben Eymen San-
caktar. Taş kafalı bir adamım. Buralarda yaralı bir ceylan gördüm,
onu istiyorum." dedi adam dudakları alayla gülerken.

Peri buruk bir edayla kıkırdamaya başladı. "Öyle demeyecek-
sin." dedi hemencecik. Nazlanmayı bile bilmeyen dudakları neşesin-
den birbirine kavuşmuyordu. "Adınız ne diyeceksin."

Eymen dudaklarını karısının burnuna dokundurdu. "Adınızı bi-
liyorum Hanımefendi." diyerek dudaklarını yanağına değdirdiğinde,
Peri titreyen göz kapaklarını sıkıca kapattı. Ellerini kocasının sırtına
sardı.

"Daha söylemedim ki, nereden bileceksiniz?" dedi derinden ge-
len billur sesiyle.

Eski oyunlarının keyfiyle Eymen birkaç mülüm geriye çekildi.
Karısının gözleri açılana kadar bekledi ve bahar gözlerini görme
mutluluğuyla şad olunca yüreği boğazında atarak ruhuna süzüldü.

"Senin adın *Aşk*. Soyadın *Mutluluk*. Görevin gülmek ve bu dün-
yaya gelme sebebin... Rotası şaşmış bir Âdemoğluna doğru yolu gös-
termek."

Peri'nin yanaklarında yeni yaşlar sıralandı. Neşeyle kocasına
sokuldu. "Senin adın *Güven*." Tatlılıkla kıkırdadı. "Soyadın *Aşk-ı*
Âlem." Kocasını kokusunu derince içine çekti. "Dünyaya
gelme sebebin Eymen Sancaktar, benimle bir olmak, tek olmak, iri
olmak, diri olmak."

"Allah her organı çift yaratmış... Kul düşünmüş kalp neden tek
diye..." dedi Eymen karısının dudaklarına içten bir buse koyarak.

Peri kalanını tamamladı. "Çünkü eşim sende... Kalbim senin
yarın. Bedenim senin eksik kalan yarın. Ruhum senin eserin. Ben
senden ibaretim Eymen... Ben senim."

"Çünkü kalbimin eşi sensin Perim... Çünkü sen yeminlerimin
oluş sebebisin... Senden asla vazgeçmem bahar bakışlı, cennet ko-

kulu sevdiğim... Sen benim Allah'a duam, iki âlemde de büyük ye-
minimsin."

Ve hasret dudaklarının vuslatında yok olarak ateşlerini birbiri-
ne karıştırdığı gibi, ruhlarını da iç içe geçirerek mühürledi bu bü-
yük sevgiyle. Eymen Sancaktar sanki ilk defa ona dokunuyormuş gi-
bi mesut, ilk kez onunla oluyormuş gibi heyecanlı ve ürkekti. Ay-
lar sonra sanki yok olmuştu dertleri. Ve sevinçleri, kavuşmalarının arif-
esi her acıyı apansız silme de kapatmıştı neşesiyle. Heyecanla
moraran dudakları tenine değiyor, bedeni bedeninde gerilerek titri-
yordu. Ellerini penyesinin içine soktuğunda, karısının göğüslerini
sıktığında, Peri ağzının içinde hazla inledi. Eymen'in tüm hücrele-
ri tutuştu onun yüreğine nur yağdıran sesiyle. Geriye çekildiğinde,
bedeni tuhafça sızlıyordu. Eymen acemi bir beceriksizlikle usulca
karısını soymaya başladığında, biraz tedirgin ve ürkekti. Peri onun
yavaşlığından şikâyet ediyor ve huysuzlanarak ona yardım etmeye
çalışarak ateşli bir vahşiliğe bürünüyordu.

Oysa Eymen her zaman usta bir flörtle onun başına döndürür ve
pratik elleriyle hızlı bir aşkla hemen soyardı. Fakat şimdi sanki bunu
yaparken zorlanıyor gibiydi. Sonunda kocası yanına uzandığında, Pe-
ri ona dokunmaya çalıştığında, narin ellerini bileklerinden yakala-
dı. Apansız bir sertlikle başının üzerinde bileştirdi. Kaşlarını yukarı
kaldırıp baktı. Baştan çıkarcı öpüşleriyle mühürlerken dudaklarını
ve okşamalarıyla onu kendinden geçirirken Peri ruhu tükenmiş bir
hâlde ona dokunma, onunla sevişme isteğiyle yanıp kıvranıyordu.
Ama kocası tek eliyle hapsedtiği bileklerini sıkarak katıyetle buna
izin vermiyordu. Eymen dudaklarını tekrar kapandığında, Peri onu
baştan çıkarmak için diliyle dudaklarını araladı. Ağzının lezzetli kuy-
tularına özlemle yolculuğa çıktığında, kocasının bir anlık zaafın-
dan yararlanarak elini beline sardı.

Eymen birden irkilerek dudaklarını ondan çekti. Sanki üzerine
bir kova buzlu su dökülmüş gibi ürpererek titremişti. Nefes nefese
bir sesle "Yapma!" diye katıca emretti.

Peri gözlerini kocasının yüzünden ayırmadan, "Dokunmazsam
ölürüm." diye tutkulu sesiyle inledi.

Eymen derin derin soluyordu. "Dokunursan, ben ölürüm Perim."

Bu sefer olmaz." derken ayartıcı bakışlarını üzerinden çekti.

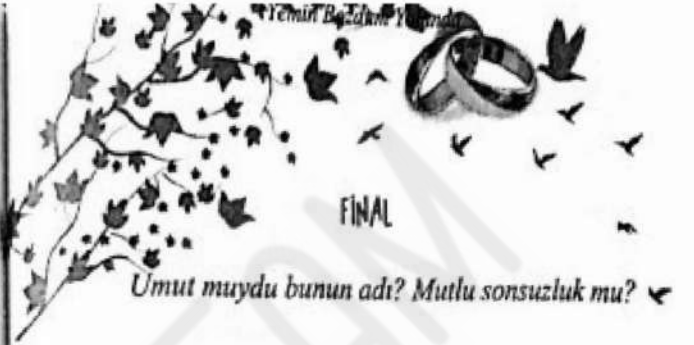
"Titriyorsun." dedi çapkınca gülümseyerek Peri.

"Acaba neden?" dedi Eymen huysuzlaşarak.

O pervasız yüzündeki karizmatik duruşu bozulmuştu. Bunun artık onun için bir önemi yoktu. Karısının üzerindeki etkisini görmesini istiyordu. Peri, kocasının omuzundaki elini kaldırdı. "Böyle mi?" dedi.

Eymen parmaklarını onun narin parmaklarının arasına geçirip elini yastığına bastırdı. "Öyle sevgilim... Benim gibi..." Dudakları tekrar buluştuğunda, bu sefer her şey sil başlandı. Her şey yenidendi. Ona dokunurken sınırları yoktu. Yüreklere birbirine nehir gibi akarken sonu yoktu. Sırları yoktu. Yalanlar, işkence gibi azaplar geçmiş bitmişti. Eymen ona cennetin kapısını gösterdi, Peri kapının önünde durup içeriye kocasını çekti.

Bu dünyadan kopan Eymen'in son duyduğu ses, karısının haz dolu çığlıkları ve kulağına dokunan "Seni seviyorum... Taş kafalı beyzade!" laflarıydı.

İki Yıl Sonra...

"Bu işleri ben yapamam. Durumu biliyorsunuz. Önce olsaydı sorun değildi ama bu durumda ben gidemem oraya." diye kendini açıkladı Eymen. Elindeki kalem masaya bırakıp koltuğunda geriye yaslandı. Bakışları Rüzgâr'la çakıştığı anda, genç adam elindeki dosyayı masaya attı. "Ben de zaten sen gideceksin demedim."

Cem huysuzca homurdandı. Rüzgâr sırtarak başını salladı. "Senin adını andığımı fark etmedim Cem!" Şeytani bir büyüü mırıldanır gibi haince bükülmüştü dudakları.

Cem yerinden huzursuzca doğruldu. "O gitmiyor, sen gitmiyorsun, peki geriye kim kalıyor? İşler kendisi gidecek değil herhâlde," dedi huysuzca. Karısından ayrılmayı şu ara hiç düşünmüyordu. Üstelik daha o huysuz cadı onu terk etme fikrinden vazgeçmemişken... Ya giderse! Cem bu düşünceyle irkildi.

Rüzgâr biraz düşündü, Eymen birden sırtmaya başladı. Rüzgâr onun gözlerinde gördüğü gerçeğin parıltılarıyla, "Şaka yapıyorsun?" diye atıldı.

Eymen başını olumsuz anlamda salladı. "Sence?"

Rüzgâr elindeki dosyayı masaya bıraktı. "Nebahat anne seni vuracak."

Eymen gülümsedi. "Bunu babam düşünsün, teklifi yapan o. Belki üçüncü balayına, bir araba daha alırsa annem ikna olur." Bu sırada ciddî bir ima vardı, hem de en haininden!

Rüzgâr bunu biliyordu ama Cem bilmediği için merakla sordu.

"Araba mevzusu ne?"

Eymen etrafta kimse olmadığı için -ki sesini her ne olursa olsun yerin kulağı var diye kısarak-anlatmaya başladı. Toplantı henüz bitmiş ve üçü bir araya gelmişken kalıp muhabbet etmek istemişlerdi. Sonunda alınan kararla akşam bir barbeküde bu işi kutlamayı onaylamışlardı. Üçü birden, seneler sonra ilk defa oturdukları bu masadan kalkarken önce Cem ve Rüzgâr toplantı salonundan sonra Eymen çıktı. Eymen ve Cem, Hülya'nın masasına bıraktıkları telefonları alırken Eymen sekreterine "Arayan var mı?" diye merakla sordu.

Hülya biraz bocalayarak, "Ben şimdi geldim efendim, sizin verdiğiniz dosyalardan fotokopi çekmek için aşağıya inmiştim." dedi suçlu bir duruşla. Gözlerini, yüzünden kaçınıyordu.

Eymen bunu tamamen unutmuştu. Telefonun ekranına baktığında, ağzının içinde, ahlaksız küfürler geveliyordu.

Rüzgâr elindeki telefona bakarken "Beni Esme aramış." diye homurdandı.

Cem kaşlarını kaldırarak gamzesini belirtti. Ve endişeyle yüzü asılarak "Valla beni her ikisi de aramış." deyiverdi.

İkisi de bakışlarını Eymen'e çevirdiğinde, genç adamın elinde telefon, telaşla açılmasını beklediğini anladılar. Yüzü beyazlamış, gözleri endişeyle koyulmuştu. Elleri de titriyordu sanki... Ve görüldüğü numarayla kalbi panikle yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Aynı zamanda damadı olan iki ortağının gözleri üzerindeyken telefonu kulağına götürdü. "Anne beni aramışsınız?" diye karşı tarafa endişeyle sordu.

Nebahat Hanımın diğer uçtan, derin derin nefesleri geliyordu. Eymen korkuyla "Anne ne oluyor, neden öyle soluyorsun?" dedi. Kalbi sanki yerinden çıkacaktı.

O sıralarda biraz panik olan yaşlı kadın bakışlarını tekerlekli sandalyedeki gelinine çevirdi. "Oğlum, Peri sancılandı. Biz de hastaneye getirdik."

Gerisi yoktu zaten. Paniklediğinden sebep, olduğu yerde dönüp duruyordu Eymen. Telefonda bağırıma başlayınca onun endişelenmesine kızan yaşlı kadın telefonda laf anlatmaktan yorulmuş ve yüzüne kapamıştı. Eymen dehşet bir korkuyla bir sağa gidiyor, bir sola

gidiyor ama ne yapacağına karar veremiyordu. Omzunda hissettiği elle durdu ve bakışlarını Cem'e çevirdi. Cem iki eliyle omuzlarını kavrayıp onu asansöre yöneltirken "Sakin ol! Baba oluyorsun, evlenmiyorsun." dediğinde, Rüzgâr arkalarından sırtarak yürüyordu.

Peri'nin hamileliği boyunca Eymen hep teikte, hep endişeliydi. İlk bebekleri gibi kötü olmasından korkuyordu. Doktorun iktisadına rağmen inanmıyordu onlara ve karısına ayrı bir ihtimamla prenses gibi davranıyor, şımarıklık nedir bilmeyen genç kadını dünyanın en hoşgörülü erkeği nasıl olunur ikna ediyordu.

Endişe içinde kasılarak çıktıkları yol nasıl bitti, hastaneye nasıl geldiler bilmiyordu. Hastanenin kapısından ilk girdiğinde, bakışlarını etrafta tedirgince gezdirdi. Asansöre yürüdüğünde, önünün dolu olduğunu görünce koşarak merdivenlere yöneldi. Doğumhanenin katına geldiğinde, nefes nefese kalmıştı.

Bakışları annesi ve babasıyla kesiştiğinde, kızarmış yüzüyle "Peri iyi mi ne oldu?" diye gürledi. Endişeyle birbiri ardına sorular soruyordu. Kapıya atılınca annesi önünde set olarak yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Oğlum sakın olacak mısın? Karın doğum yapıyor, ameliyat olmayor ki!" dedi muzipçe gülümseyerek. Onun keyfi hayli yerindeydi. "Hani hastaneyi görünce durumu tam anlayamamış gibisin." diye takıldı.

Eymen telaşla annesine bıkın bir bakış attı. Yaşlı kadın gülümsemedi. "Yanında kimse var mı? Tek olursa korkar! Zaten korkuyor bebeğe bir şey olacak diye." diye annesine terslendiğinde öylesine sert bakıyordu ki sanki doğum yapması annesinin suçuydu. Yaşlı kadın oğlunu bıraksa, hastaneyi yıkıp yamacığını biliyordu. Eymen biraz mantıklı düşünmeye başladığında "İyi mi bari? Korkmasın!" diye sordu endişeyle.

"Oğlum, Ecem'le Esme içeride, merak etme. Ben de gireyim dedim ama Peri utandığı için istemedi." dedi yüzünü hüzünle düşürek. Oysa yanına gidip elini sıkıp öpücükleriyle saçlarını okşamayı her şeyden çok istiyordu.

Nebahat Hanım oğlunu kenardaki koltuğa çekti.

Hayatı paylaşmaya değer bildiği bir sır olan Rüzgâr, bakışlarını

kayınpederine çevirdi. "Baba, hayırlı olsun. Allah devamını getirsin." dedi Eymen'e bakarak eğlenceli bir yüzle.

Yaşlı adam gülümseyerek yanına yaklaştı. "İnşallah oğlum. Bir kurtulsaydı hayırlısıyla. Gerisi de gelirdi." diye göbeğindeki elini sallayarak kahkahayı bastı. Eymen dişlerini sıkarak ters ters baktı babasına. Sertleşen gözleriyle herkesi azarlıyordu. Karısı içeride kim bilir nasıl acı çekiyordu, onların keyiflerine diyecek yoktu. Kızdı buna!

Yarım saat sonra Nebahat Hanım bakışlarını kocasına çevirdiğinde, yaşlı adamın o ilk başlardaki neşesi kaybolmuştu. Yüzü düşmüş, duralıyordu.

"Bey valla sen yaşlandıkça pek bir korkak oluyorsun. Oğluna destek olacağına, oğlun sana destek olacak neredeyse. Daha Esme'nin yalancı doğum sancısında, kızın attığı ilk çılgıyla bayıldığını unutmadık."

Eray Bey gözlerini uyarırcasına karısına çevirdi. Nebahat Hanım hemen gözlerini kaçırdı.

Cem duvara yaslanmış, kaliteli ceketin sardığı kalın kollarını göğsünün altında bağlamıştı. Güzel yeşil gözleri kısılmış, onların bu tatlı telaşına sırtıp duruyordu. Rüzgâr elindeki telefonuyla oynuyordu.

Bir saat geçti, iki saat geçti ama yok! Kapının yanında beklemelelerine rağmen, hâlâ bir haber yok.

Eymen yerinden kalktı yine ve zile bastı. Nebahat Hanım da heyecanla kalktı. Otomatik kapı açıldı ve hemşire bıkkınca daha adam sormadan "Son üç dakika önce sorduğunuzdan beri, doğum gerçekleşmedi Eymen Bey!" dedi yüzünü düşürerek.

Gırtlığını sıkucakmış gibi yumruk olan elleriyle Eymen, gözlerini kısıarak baktı hemşireye ve kapı yüzüne şak diye kapandı. Nebahat Hanım oğlunu zoru zoruna yerine oturttu. "Ben bu kapıyı kıramım." dedi dişlerinin arasından genç adam öfkeyle.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve yeşil önlükleriyle Ecem ve Esme dışarıya çıktı. Yüzleri gülümsüyordu. Eymen hemen önlerine atılıp "Bitti mi? Karım nasıl? Bebeğim nasıl?" diye telaşa sordu.

Esme abisinin beline sarılıp "Daha henüz doğuma aldılar, ne çahuk bitsin abi!" diye azarlardı.

Endişeli bekleyiş sonunda tamamlanmıştı. Kapı açıldı ve kısa boylu, kırmızı burunlu, tıknaz, erkek doktor kapıda göründü. Bakışlarını acemi ve sabırsız babaya çevirip "Gözünüz aydın Eymen Bey, sağlıklı bir kız babası olduk. Bundan sonra bir ömür, size uyku yok. Kızınız geldi." diyerek müjdeli haberi verdi.

Derin bir nefes aldı genç adam. Gözlerini sıkıca kapatıp derince ve huzurluca şükretti. Gözlerini araladığında, tekrar doktora baktı panikle. "Peki, karım!"

Doktor kaşlarını kaldırdı. "Çok iyi. Sadece yorgun. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Bir saate kalmaz odaya alınır."

Eymen heyecanla doktora sarılıp tuhaf şeyler söylerken, Rüzgâr ve Cem onun şaşkın hâline bakıp sırtıyordu. Ecem yine muzuluk kuşanmış onun bu şaşkın hallerini kayıt altına alarak ileride şantaj için kendini garantiye alıyordu.

Esme kocasını koluyla dürttü. "Sen hiç gülme korkak baba, seni de gördük." dedi kaşlarını çatarak.

Cem hemen atılıp "Esme ben senin organlarını kopardım galibe! Esme ben seni öldürüyorum..." diye o günkü gibi dalga geçerek kahkaha attı. Esme'nin doğumunu Rüzgâr yaptırmış ve o gün, bir daha baba olmamaya tövbe etmişti. Yani, böyle sansıyordu!

Bir saat sonra karısı odaya alınan Eymen heyecanla gözlerini, bir beşiğinde yatarak ağzına, gözünü inatla sağa sola çeviren bembeyaz bebeğine, bir yüzü yorgunluktan ruh gibi duran güzeller güzeli karısına çeviriyordu. İkisinden de gözlerini alamıyordu. Çatılmış kolları, sertleşmiş çehresiyle duralıyordu. Peri üzerine toz pembe renkli bir gecelik takımı giymiş, başına da annesi tarafından kırmızı, lohusa şeridi bağlanmıştı. Herkes iyi dileklerini dilemiş ve yeni evladı olmuş, bu coşkunun lezzetiyle kavranan genç çifti baş başa bırakmıştı. Heyecandan içi içine sığmayan Eymen karısının yanına oturduğunda, Peri kollarındaki bebeğine sevgiyle bakıyordu. O kadar ufacık ve narindi ki, minnacık kıldan kadar kollarını ve çubuk makarna gibi ince parmaklarını kıpırdatıp duruyordu. Ve bu mutluluğun ta-

rifi yoktu. Onlardan bir parça, hayatlarına can ve geçmiş hatalarına sünger gelmişti. "Çok çirkin!" dedi Peri yanına sevinç gürleyen akarken

"Anasına çekmiş benim kızım. Çirkin cadının teki!" dedi Eymen çekingen bir sesle. Hâlâ inanmıyordu bu büyü anın gerçekliğini. Basmında yüreğinde hala ilk bebeklerinin huzur acısının izi vardı ama aynı anda yeni bebeklerinin anlatılmaz mutluluğu da. Pızman bir tutuklulukla karısını göğsüne çekip başını sinesine yaslar-ken "Teşekkürler meleğim, teşekkürler. Bana dünyaları verdin." diye minnetle mırıldandı. Bu eskiden kalan acıyı yırtmak isteyen Peri dudaklarını yaladı "Ben bu kadar güzel miyim Eymen? Şuna bak, ben doğurdum diye demiyorum ama melek gibi" diye kocasına neşeyle göz kırparken, cidden gurur duyuyordu evladıyla. Sağlıklıydı çok şükür Eymen dudaklarını karısının yakağına dokundurup şükretti. "Sen benim gördüğüm en güzel anesim. Ama artık en güzel kadın değilisin maalesef! Tahmın sarıydın sultanım, tacını devretmen gerek. Minik bir prensesimiz oldu. Ve sadece benimsiniz." dedi gurur yüklü bir tonda. Sonra içinden gelen bir huzurla dudakları çekici ve küstahça bükülerek "Şimdi boku yedim!" dedi tatlılıkla siem ederek.

Peri direğiyle kocasının böğrünü dürttü. "Çocuğun yanında çok ayıp... Terbiyesiz!" Kaşlarını ciddi bir kızgınlıkla çatarak "Hem nedenmiş o?" diye çıkıştı.

"Peri, çok zalimsin! Önce gündüzleri kafayı üşünüyordum, bir taneydin, şimdi iki oldunuz. Allah'ım, benim hayatımı cehenneme çevireceksiniz." Küstah dudakları çarpıkça sırıyordu.

Peri büyü bir gülümsemeyle karşılık verirken kocasına "Evet... Çekeriz minileri kızımınla üzerimize, gece turlarına başlarız yakında. Sen de dedektif gibi ya da hadi acıdım bodyguard gibi peşiminde dolaşabilirsiniz." diye sırf kılıfına misilleme yaptı.

"Allah razı olsun aşkım... Bu hayatımda yapacağım en iyi iş ve meslek olacak. Bundan daha iyi iş bulamazdım, sağ ol!"

Eymen çenesini kavrayarak serin eliyle karısının ateş gibi yanan yanaklarını okşadı. Parmaklarını çatlamaya başlamış, kurumuş dudaklarında dolaytırdı, çok geçmeden parmaklarının yerini dudakları aldı. Usulca, öylelikle öperken şu anda ona muhtaçlığından annan dudaklarıyla, kocasına ateşle karşılık verdi genç kadın.

Genç adam geriye bir acbire olsun çekildiğinde, nefes nefese karısının yanaklarını okşarken "Teşekkürler." dedi tekrar minnetle. Dudaklarını yakalayarak nazlının nefes tadına vardı. O sırada yaygaracı bir tizlikle odayı inleyen, karısının kuzacağındaki bebeğinin viyaklamalarıydı. Ağzını hırçın bir inatla, sağa sola, kuş gagası gibi yamultup bürüp uzatıyordu.

"Acıkmış olmalı... Yardım eder misin?" diye sordu kocasına. Peri tek koluyla kızını tuttuğu için yakasındaki düğmeleri açamayacağını biliyordu. Eymen düğmelerini usulca açarken nefesi hazzlanmıştı. Yaklaşık bir aydır korkudan karısına elini sürmediği gibi, ona zarar vereceği korkusuyla cinsellik içeren temaslardan, dokunuşlardan da kaçınıyordu. Şimdi her düğmenin açılışında nefesi düzensizleşiyor, kalp ritmi dengersizleşerek bozuluyordu. Düğmeleri açıp kumaş yakasından ikiye ayırdığında, gözleri karısının bembeyaz sinesine hasrede kaydı. Usulca parmaklarının terisini onun boynunda, dolgun göğüslerinin kıvrımlarında özelemlerle dolaytırdı ve bakışları karısının gözlerine arzıyla tırmandı. Bir kadın için bu arzulu bakışlardan daha güzel bir ifade olamazdı. Her an, her koşulda kayıtsız şartsız istenmek muazzam bir şeydi.

Eymen daha fazla dayanamayınca eğildi ve sanki senelerdir su içmeyen bir bedevi gibi hissimla sokularak dudaklarını onun bal tadındaki dudaklarıyla iç içe geçirerek sonsuz bir serüvenin hüküm sürdüğü büyü bir dansa davet etti. Kana kana özişmece tenini. Önce arzun bir arzıyla başlayan eylem, sonrasında nazık ve ahlakla yapılan bir oyuna dönüştü. Ateşli bir birleşmeyle teninden ziyade ruhuna temas etti. Kalpleri felaket bir çarpınla bedenlerini dövüyordu.

Geriye çekildiğinde elleri karısının göğsünü kavramış ve usulca bir okşamayla, ahlakla ve ıstakla yavaşça dokunuyordu. Çapkınca gülümserken "Bana çok borçlandım sevgilim. Hani borçları artık tak-sitle ödemeye başlasan, iyi olur diyorum." dedi. Dudaklarına tekrar sokuldu ve bu büyü anları tekrar bir yaygarayla kesildi.

"Sen, o borçları bir müddet tahsil edemeyeceksin Eymen Sancaktar. Sana diğli bir ortak geldi. Ah pardon, henüz dışsız bir ortak." diye alay eden Peri mutlu sesiyle ve arzuyla yanan tehlikeli gözle-

riyle genç adama göz kırptı. İç geçirdiği soluklarıyla içine süzülerek ruhuna dokundu. Yine ve yine nutku tutuldu.

Eymen son bir defa daha karısına uzanıp sabırsız bir tutkuyla dudaklarına saldırırken ateşle dilini yağmaladı. Geriye çekildiğinde "Seni seviyorum bahar gözlü büyücü!" diyerek göz kırıp yanından doğruldu. Karısına yardım ederek bebeğini kollarında uygun hale getirmesini, tepeden bakan gözleriyle izledi. Peri kızını doyururken içi gurur dolan genç adam, ufaklığın çıkardığı huzurlu cuk cuk seslerine gülümsüyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi seferanla kabarıken damarlarındaki kanı yerine sığmıyor ve bedenini felaket bir coşkuyla yararak içine oluk oluk doluyormuş gibi garip bir tavırla kısıyordu.

Artık hayatında iki tane uğraşması gereken güzel kadın vardı ve Eymen Sancaktar bu muhteşem varlıkların tatlı eziyetine, istekli köle olmaya dünden hazır. Peri kızını emzirip yanağına dokundu. Eymen bebeğinin eline dokunduğunda, kızı parmağını kavradı ve sımsıkı sarıldı. Peri başını kocasının göğsüne yaslayarak kızını emzirirken Eymen dudaklarını sevdiği kadının saçlarına dokundurdu.

"Perim benim. Önce hayatıma kanatsız bir peri düştü sonra gönlümü bahar gözleriyle cennete çevirdi." dediğinde Peri başını bir nebze kıpırdatarak tepesindeki kocasının yüzüne baktı. O güzel yüzündeki cennet vahalarına benzeyen çam koyusu gözleriyle, kahvelerine akarken Eymen karısının yanağını okşayarak iç geçirdi. Ve arzuyla gece karasını kuşanmış vahşi gözleriyle göz kırparak fındık burnunun üzerine dudaklarını bastırdı. Genç kadının yanağındaki eli hafifçe hareket ederken dudaklarının üzerine fısıldadı.

"Evet. İşte şimdi yeşil gözlü tatlı Peri'nin Büyülü Masalı'nın tüm detayları tamamlandı. Efsunlu aşk büyüsü tuttu. Masal Perim benim, her şeyim oldu!"

...Ve Masal babasının parmağını sıkıca kavrayarak geleceğe dair ilk hamlesini, sonsuz sadakatin olduğu, güven dolu sevgi timsali biriyile atarken, annesinin şefkatli sinesinde, mis kokuları eşliğinde, huzuru bol, derin bir uykuya daldı.

Ve böylece Peri Masal'ı başladı...

SON...

Bazen kalp kırılır, yorulur...

Sonra kırık bir tebessüm kurulur buruk dudaklara, hayat en güzel giysisini neşeye giyer ve umut yeniden doğrulur.

Umudunuz hiç tükenmesin!

Belki bir yerlerde, sizden habersiz, sizin için masum bir dilin inayetinde, üzerinize çisil çisil dua yağıyor.

Ve unutmayın, hayat küsmeye değecek kadar uzun değil!

Küsmeyin, kırmayın ve asla pişman olacağınız hatalar yapmayın.

Sizi seviyorum...

Ben kendim için olduğundan daha fazla siz için yazıyorum,

Siz de benden daha çok keyif alarak okuyun. :)

Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum...
Sevda'nın çöllerinde Mecnun olup ayrılıkların en büyük
hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi.
Ferhat olup Şirinime kavuşmak için dağları da delemem,
Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam.
Pir Sultan olup asılamam da...
Sadece severim.
İzin ver, bizim sonumuz,
Züleyha ile Yusuf gibi, mutlu sonsuzla bitsin...

Müjde Aklanoğlu

Kim ne derse desin...
Sağır olsun kulağın, kör olsun gözlerin, lal olsun dilin...
Çok güzeli değil, çok seveni sevsin kalbin...
Çünkü... Seni en çok ben sevdim!
Müjde Aklanoğlu

Ne kadar müsrif kaderim var...
Mutluluğumu, şarjımdan daha çabuk bitiriyor...

Müjde Aklanoğlu

Yaralarına merhem olabilirim...
Acılarını dindirebilirim...
Her şeyden önemlisi, sevmeyi onunla öğrenebilirim...
Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum...
Sevda'nın çöllerinde Mecnun olup ayrılıkların en büyük
hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi.
Ferhat olup Şirinime kavuşmak için dağları da delemem,
Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam.
Pir Sultan olup asılamam da...
Sadece severim.
İzin ver, bizim sonumuz,
Züleyha ile Yusuf gibi, mutlu sonsuzla bitsin...
Müjde Aklanoğlu

Sevilmek için seyme, sevmek için sev!
Çünkü... Sevgiler yürekte tene,
Aşklar gözden dile düştüğünden beri...
Sevmeye ürker oldum.
Müjde Aklanoğlu

Ağır geliyor değil mi?
Hiç beklenmediğin anda,
yüreğinin sol yanından vurulmak...
Hakettiğini değil de çok sevdiğin için canını yarıyor...
Müjde Aklanoğlu

Biryanım sabret diyor, biryanım vazgeç...
Biryanım çek git diyor, biryanım çek çek bit...
Müjde Aklanoğlu

Bana yaşattığın ne varsa...
Sende bin kat fazlasını yaşa... Mutluluk gibi...
Müjde Aklanoğlu

Yorma beni gönül... Herkese verme inceliğini.
Kıymet bilmeyene bu kadar içten,
bu kadar sevgiden,
bu kadar kendinden verme!
Müjde Aklanoğlu

Hani bazen bir hiç için tükeniyorsun ya... Ken-
dini değersiz,
önemsiz, vazgeçilmiş hissediyorsun ya...
Aldığın her solukta, verdiğin her selamda kendini
kahrediyorsun ya...
Yapma!

Yüreğine yanlış bir sevgi koydun diye,
Yanlış bir dosta sitemkâr oldun diye, kendini dünyadan
soyutlayıp
Hırçınlaşarak yerin yedi kat dibine sokma... Un-
utma!

Sen, bir başkası için kendinden geçersen,
tek küstürdüğün yine kendi yüreğin olur...
Yapma!

Silkelen sonra pişman olma...
Müjde Aklanoğlu

*Yarın, hiç beklemediğim yerden,
hiç beklemediğim bir mutluluk beni bulsun.
Hayat, bu da senin bana hediyen olsun!*

Müjde aklanoğlu

